

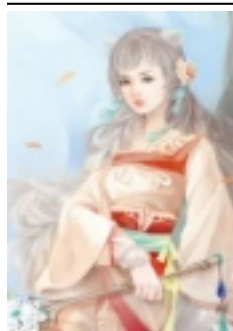
Trăm Long

Contents

Trăm Long	2
1. Chương 1: Trần Đường Phong Nguyệt	3
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5: Thuật Phong Thủy Thiên Tử	26
6. Chương 6	28
7. Chương 7	30
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10: Cửu Tự Ấn	44
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	54
14. Chương 14	60
15. Chương 15: Trăng Rọi Minh Đường Thành Sát Cục	68
16. Chương 16	74
17. Chương 17	80
18. Chương 18	87
19. Chương 19: Vô Diện Nhân	94
20. Chương 20	99
21. Chương 21	105
22. Chương 22	110
23. Chương 23	130
24. Chương 24: Chương 6: Uy Dũng Bạc Anh Thư	138
25. Chương 25	140
26. Chương 26	144
27. Chương 27	152
28. Chương 28: Thiên Quốc Đăng Long	163
29. Chương 29	166
30. Chương 30	171
31. Chương 31	179
32. Chương 32	182
33. Chương 33: Số Kiếp Hoàng Triều	189
34. Chương 34	193
35. Chương 35	195
36. Chương 36	199
37. Chương 37: Hung Trạch	205
38. Chương 38	209
39. Chương 39	213
40. Chương 40: Đêm Lặng Không Trăng	217

41. Chương 41	223
42. Chương 42	229
43. Chương 43: Bồi Thường	235
44. Chương 44	241
45. Chương 45	247
46. Chương 46: Không Hẹn Mà Gặp	253
47. Chương 47	258
48. Chương 48	264
49. Chương 49: Hổ Trong Lòng	270
50. Chương 50	278
51. Chương 51	285
52. Chương 52: Bó Cục Trừ Hại	292
53. Chương 53	297
54. Chương 54: Lộc Châu Thu Nguyệt	300
55. Chương 55	304
56. Chương 56	309
57. Chương 57: Kỳ Môn Áo Trận	312
58. Chương 58	318
59. Chương 59	327
60. Chương 60: Áo Hải	336
61. Chương 61	343
62. Chương 62: Vô Vị Thiên	356
63. Chương 63	360
64. Chương 64	365
65. Chương 65: Trảm Tâm	368
66. Chương 66: Đại Phong Thủy	381
67. Chương 67: Vào Thành	396
68. Chương 68: Thấy Dao Trong Sương	407
69. Chương 69: Điện Phục Ma	420
70. Chương 70: Quyết	435
71. Chương 71: Số Mệnh Vô Minh	452

Trảm Long

Giới thiệu

Câu chuyện giang hồ về cuộc sống của cô nàng bí ẩn Lục Kiều Kiều và những cao thủ võ lâm. . . Lạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-long>

1. Chương 1: Trần Đường Phong Nguyệt

Giới thiệu

Đệ nhất kỳ thư về phong thủy trong thiên hạ, LONG QUYẾT đã thất lạc cả nghìn năm trước, nay lại thấp thoáng ẩn hiện trong nhân gian.

Tầm long quyết, tìm khắp long mạch trong thiên hạ. Ngự long quyết, vận dụng long khí, xoay trời chuyển đất. Trảm long quyết, cắt đứt long mạch, triệt tiêu long khí. Đầu mối duy nhất để tìm Long Quyết là Lục Kiều Kiều, cô gái xinh đẹp sinh sống ở Quảng Châu, chuyên nghề xem bói cho kỹ nữ. Dưới sự sắp đặt của Quốc sư thần bí, cô đã từ bỏ cuộc sống thanh bình ẩn dật, cùng người tình ngoại quốc và chú nhóc đệ tử mới thu nhận bước lên con đường đào vong, giữ kín bí mật lớn của gia tộc. Vậy nhưng, triều đình Đại Thanh đang lúc đối mặt nguy cơ diệt vong sẽ bỏ qua cuốn sách này chăng?

Các cao thủ phong thủy trong thiên hạ sẽ bỏ qua cuốn sách này chăng? Những kẻ manh tâm tranh bá giang sơn liệu có bỏ qua cuốn sách này chăng? Một trận minh tranh ám đấu kịch liệt bắt đầu diễn ra, xoay quanh Lục Kiều Kiều và pho kỳ thư thần bí...

Nhận định

“Một cuốn tiểu thuyết về phong thủy và mệnh lý, được viết bởi truyền nhân chính tông của phái phong thủy Giang Tây và Thiên sư đạo. Vừa là phong thủy dẫn nhập, vừa là phiêu lưu kỳ bí. Còn gì tuyệt vời hơn thế” (Amazon.cn)

Giới thiệu nhân vật

LỤC KIỀU KIỀU:

Nhân vật chính trong truyện, cô gái mang trong mình môn tuyệt học gia truyền – thuật phong thủy âm dương, quanh năm ngày tháng mặc áo xanh lục, qua lại ở chốn Trần Đường phong nguyệt, kiếm sống bằng nghề xem bói đạo. Lục Kiều Kiều là một cô gái đẹp, nhưng đồng thời cũng là một cô nương tham tài, xảo trá, háo sắc và có cơ man những sở thích bất hảo. Trước khi ngôi nhà nơi cô sống một mình bị quan phủ bắt ngờ ập đến, cuộc sống của cô luôn trong trạng thái trống rỗng, phẳng lặng... Ít ra là bản thân cô nghĩ vậy.

AN LONG NHI:

Cậu bé được Lục Kiều Kiều dùng kế lừa mua về từ tay trùm gánh mại võ giang hồ, từ khi sinh ra đã sở hữu mái tóc màu vàng kỳ dị. Trung thành chính trực, điềm tĩnh kiên cường, tất cả đều nằm trong tính toán của Lục Kiều Kiều, ngoại trừ... thiên phú siêu phàm của cậu trong lĩnh vực phong thủy. Thoạt đầu, Lục Kiều Kiều chỉ muốn đem theo cậu bé này bên mình để sử dụng như một quân cờ, ngờ đâu người tính chẳng bằng trời tính, trên đường du hành xa xôi mà nguy hiểm, Lục Kiều Kiều phát hiện An Long Nhi, đứa trẻ do chính tay cô đào tạo, đã ngày một tiến gần tới tương lai trở thành một vị đại sư huyền học.

JACK:

Thương nhân lãng tử đến từ Hoa Kỳ, cũng là tay súng cừ khôi trăm phát trăm trúng. Anh chàng tuấn tú, tóc vàng, cao lớn này xuất hiện lần đầu trước mặt Lục Kiều Kiều trong bộ quần áo bò phóng khoáng, lúc bấy giờ, một người đơn giản, cởi mở như Jack không thể nào ngờ rằng anh lại bị cô gái thần bí này kéo vào cuộc mạo hiểm kinh hồn táng đờm...

AN THANH NGUYỄN:

Vị huynh trưởng hơn Lục Kiều Kiều mười mấy tuổi, làm quan trong triều, cũng nắm trong tay thuật phong thủy tuyệt đỉnh. Hai anh em nhiều năm hiếm khi gặp nhau, nhưng cuộc chạm mặt bất ngờ tại thành Phật Sơn khiến Lục Kiều Kiều không khỏi ngỡ ngàng ý đồ của anh trai. An Thanh Nguyên cũng như em gái, đều nắm giữ bí mật truyền đời một gia tộc phong thủy.

QUỐC SƯ:

Người đàn ông không rõ thân phận. Để cứu vãn triều đình nhà Thanh trước nguy cơ sụp đổ, giảm bớt chiến loạn trong thiên hạ, ông ta cầm đầu một nhóm các nhà huyền học của phủ Quốc sư, bất chấp thủ đoạn chống đối lại mệnh trời trong lĩnh vực phong thủy huyền bí ít người hiểu được. Công lực huyền học người này sở hữu khiến Lục Kiều Kiều ý thức sâu sắc rằng đối thủ của mình mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng.

HỒNG TUYÊN KIỀU:

Em gái của Hồng Tú Toàn, một trong những người sáng lập Nữ tử Tuyên đạo hội thuộc Bái Thượng đế hội. Phóng khoáng hào sảng, anh khí bừng bừng, thông binh pháp, nặng lòng thiên hạ, anh dũng đa mưu, là bậc nữ nhi ôm ấp hy vọng xây dựng nên một thế giới “mọi người bình đẳng”. Mối giao tình sinh tử của Hồng Tuyên Kiều với Lục Kiều Kiều được quyết định trong một cuộc biến hoá phong thủy kinh thiên động địa, khi ấy, cô đã dùng vạn lạng hoàng kim, mua lấy giang sơn của Đại Thanh.

TÔN TỒN CHÂN:

Người tu luyện huyền học phái Toàn Chân, dùng gậy, giỏi võ, cũng tinh thông thuật phong thủy, là một trong những nhân tài được triều đình điều động từ tứ xứ. Đây là một người không có mặt, một người bị số phận sắp đặt, và rồi lại sắp đặt lại số phận. Khi đối diện với Lục Kiều Kiều, cũng là khi bị triều đình từng lợi dụng mình truy sát gắt gao, Tôn Tồn Chân đã đưa ra một quyết định cần dũng khí rất lớn là vứt bỏ bát tự^[1] của mình. Từ đó anh ta đứng ra ngoài thiên đạo, đứng ngoài mệnh trời. Từ đó, anh ta tồn tại tự do nhất trong toàn bộ câu chuyện Trăm Long này.

[1] ”Bát tự” là ”tám chữ”, đó là:

Can, chi của năm sinh

Can, chi của tháng sinh

Can, chi của ngày sinh

Can, chi của giờ sinh.

MẠNH HIỆT:

Người đàn ông trung niên tinh thông thuật phong thủy, giỏi mưu lược, ôn tồn nho nhã và rất giỏi quan sát lời nói cử chỉ của người khác. Ông ta là sư gia tùy tùng của một viên tham quan nhỏ ở Thanh Thành. Ít ra bề ngoài là như vậy.

THÚY NGỌC:

Cô kỹ nữ Jack gặp trên đường, có chút thần thái rất giống Lục Kiều Kiều. Khi bị số phận tráo trở đè nén, cô không bằng lòng ắt sẽ phản kháng; khi số mệnh không thể thay đổi được phương hướng, Lục Kiều Kiều lại nhúng tay, thay đổi chất lượng số mệnh của cô.

Long Quyết

Những năm Đạo Quang thời nhà Thanh, dưới chân núi Thanh Nguyên ở Giang Tây có một phú hộ, gia chủ An Vị Thu là hương thân đức cao vọng trọng trong vùng. Con người An Vị Thu thích làm việc thiện, hay bố thí cháo tẻ quần áo cho người cùng khổ, còn quyên tiền quyên sách cho thư viện Bạch Lộc Châu trong vùng suốt thời gian dài, dân chúng trong phương viên trăm dặm đều gọi ông ta là An đại thiện nhân.

Nhìn bề ngoài An Vị Thu là một phú nông nho nhã, vui nghiệp điền viên, song người ở quê không biết ông ta còn là một vị danh sư phong thủy. Gia cảnh ông giàu có sung túc, không tranh với đời, không cần phải dùng phong thủy mưu sinh, vì vậy rất ít khi hiển lộ ra ngoài. Người ngoài chỉ thấy An đại thiện nhân ưa xem sách phong thủy những lúc nhàn rỗi, thích đi du lịch khắp nơi, chứ chưa từng nắm được An Vị Thu hiểu biết về phong thủy đến mức nào. Bình thường khi nói chuyện, ông cũng bàn luận một chút về phong thủy, có lúc giúp người ta xem gia trạch, tìm chỗ đặt bia, nhưng chỉ nhận chút trà nước trứng gà, không bao giờ lấy tiền, chỉ mong dân làng được lợi, lối xóm bình an.

An Vị Thu sinh được hai người con trai, con trai cả An Thanh Nguyên sớm đã lên kinh làm quan, con trai thứ An Thanh Viễn chỉ mãi mê buôn bán, hai con trai đều do vợ cả sinh ra; về sau ông lấy thêm một người

thiếp, sinh được con gái út An Thanh Như. Cô con gái này mặc dù là con của tiểu thiếp, nhưng xinh xắn đáng yêu vô cùng, từ nhỏ An đại thiện nhân đã coi như hòn ngọc trên tay.

Có một lần con trưởng An Thanh Nguyên về nhà thăm người thân, con thứ Thanh Viễn chưa ra ngoài làm ăn, Tiểu Như còn đang ngồi trên đùi An Vị Thu, ông kể cho ba người con một câu chuyện. Trong cuộc biến loạn An Sử thời Đường[1], một đám quan viên nháo nhác chạy khỏi hoàng cung, trong đó có hai viên quan thuộc Tư Thiên giám chuyên quản việc thuật số, lần lượt là Dương Quân Tùng công và An Linh Đài công, bọn họ mang theo bí điển phong thủy trong cung chạy đến Giang Tây.

[1] Loạn An sử (chữ Hán: 安史之乱: An Sử chi loạn) là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến năm 763, do họ An và họ Sử cầm đầu. Cả họ An và họ Sử đều xưng là Yên Đế trong thời gian nổi dậy.

Dương công muốn dân chúng trong thiên hạ có thể sống những ngày tháng tốt đẹp, nên đã trích lục biên soạn lại những phần có liên quan đến đời sống dân gian trong thuật Phong thủy Thiên tử, bắt đầu lưu truyền từ vùng Giang Tây. An công lại lặng lẽ ẩn mình trong dân gian ở Giang Tây, canh giữ bí điển tối hậu không thể truyền nhập dân gian Long Quyết; mà An Linh Đài công chính là tổ tiên của nhà họ An bọn họ.

Long Quyết không giống như phong thủy của Dương công. Phong thủy của Dương công dùng trong dân gian trăm họ, Long Quyết là để cho thiên tử sử dụng. Long Quyết động thì quốc vận động, quốc vận động thì sẽ động đến sinh tử của trăm vạn người, vì vậy Long Quyết không được truyền vào dân gian, dân gian cũng không có ai cần vận dụng đến thuật phong thủy cường mạnh tột bậc như thế. Vì vậy, nhà họ An chỉ đời đời bảo vệ Long Quyết, xưa nay chưa bao giờ phải nghĩ đến vấn đề sử dụng nó.

Long Quyết chia làm ba tập, lần lượt là “Tầm Long Quyết”; “Ngự Long Quyết”; “Trảm Long Quyết”.

“Tầm Long Quyết” dạy phong thủy sư cách phát hiện ra những long mạch hình dạng thiên kỳ bách quái, hoặc ẩn hoặc hiện giữa mệnh mông đất trời.

“Ngự Long Quyết” dạy phong thủy sư cách tu hành công lực của mình, khiến người đó có thể vận dụng long khí, đạt đến khả năng thay trời đổi đất.

Long khí tức là “sinh”, muốn long khí chết đi thật khó càng thêm khó. Cho dù phá hoại được nhất thời, long khí cũng sẽ có ngày tái sinh. “Trảm Long Quyết” dạy cho phong thủy sư cách cắt đứt long mạch, khiến long khí hoàn toàn bị tiêu diệt và không tái sinh được nữa.

An Vị Thu kể tới đây, thì không nói tiếp nữa. Anh cả An Thanh Nguyên khí chất nho nhã cung kính dâng trà lên cho cha; anh hai An Thanh Viễn gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười tò mò đợi cha kể tiếp câu chuyện, chỉ có Tiểu Như mới bốn năm tuổi là trượt khỏi đùi cha, đòi kéo anh hai đi chơi. Mấy người con chỉ biết trong nhà mình truyền đời một số sách cũ vĩnh viễn không bao giờ dùng đến, cha muốn bọn họ bảo quản cho tốt, sau đó truyền cho đời sau, tiện thể kể lại câu chuyện này cho họ.

Thế nhưng, trong đêm trước cuộc đại biến xưa nay chưa từng có ở Trung Quốc, Long Quyết không thể nào bật vô âm tín, bậc anh hùng chân chính đã được định sẵn sẽ sáng tạo nên lịch sử.

Mười lăm năm sau. Bầu không khí trên Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh mây đen mù mịt, sấm sét ầm ầm. Hoàng đế Đạo Quang lòng đầy lo lắng đứng bên cạnh đàn Xã Tắc, chau mày nhìn hòn Giang Sơn thạch nhô cao, bên trên đầy những vết rạn nứt li ti. Quốc sư rảo chân bước lên quỳ lạy, hoàng đế Đạo Quang buột miệng hỏi: “Bản tấu của phủ Quốc sư ta đã xem qua rồi, thạch sư ở Nam môn gầm rồng, đầu rồng ở Huyền Vũ môn bị gãy đoạn, quả thực là điềm đại hung?”

“Từ điềm này suy đoán, long khí tụ ở phương Nam, nếu không kịp thời phá giải, chỉ sợ để lâu dài sẽ lay động đến căn cơ đất nước...”

Hoàng đế Đạo Quang nghe được trong giọng điệu của Quốc sư vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, liền bảo: “Nói thẳng không có tội, nói đi.”

Quốc sư quỳ dưới đất cúi đầu nói: “Quảng Đông vốn có chín long mạch Thiên Tử, vì vận trời sai khiến, long mạch chết rồi lại phục sinh, nếu có dân chúng nào ngẫu nhiên hạ táng vào, hoặc có thuật sĩ cố ý tìm lấy, sẽ tạo ra hậu nhân làm loạn thiên hạ.”

“Vận trời sai khiến...” hoàng đế Đạo Quang trầm ngâm hồi lâu. “Khanh nói là vận trời sai khiến?”

“Thần không dám. Các vị thánh quân thời Tần thời Hán đều công nhận có vận trời luân chuyển, vì vậy bậc minh quân đều cần chính yêu dân cầu cho trời phù hộ...”

Hoàng đế Đạo Quang khom người xuống, khẽ ngắt lời Quốc sư: “Ta mặc kệ vận trời hay không, giang sơn Đại Thanh không thể bại trong tay ta được, khanh phải nghĩ cách, quân thần một lòng cứu nước cứu dân.”

Quốc sư vẫn cúi gầm đầu: “Ba năm trước thần trình lên tấu chương, sau khi được thánh thượng phê chuẩn trùng kiến lại phủ Quốc sư, đã hết lòng cẩn thận quét sạch danh sư phong thủy ở đất Lương Quảng, phá sạch chín long mạch. Điềm triệu ngày hôm nay là vì long khí ở phương Nam sinh sôi không ngớt, sợ rằng lại có thuật sĩ phong thủy mới xuất hiện... nhưng vì thần ắt sẽ dốc hết sức toàn lực, bảo vệ giang sơn vận đại của hoàng thượng.”

Lúc này trên trời giáng xuống một đạo sấm sét, mặt đất chấn động. Hoàng đế Đạo Quang và Quốc sư không khỏi nhìn theo hướng sấm sét trông lên hòn Giang Sơn thạch, thấy bên trên Giang Sơn thạch tựa hồ lại có thêm một vết nứt. Hoàng đế Đạo Quang quay đầu lại nói với Quốc sư: “Với ấn tín này, quan viên văn võ đất Lương Quảng đều do khanh điều động, nhất thiết phải trảm hết long mạch Thiên Tử.”

Một hộp gấm được đặc vệ dâng lên cho hoàng đế Đạo Quang, rồi truyền đến tay Quốc sư.

Canh tư buổi sớm ở thành Quảng Châu tối om tĩnh mịch. Khi trời gần sáng cũng là lúc con người ta ngủ say nhất. Thằng mõ đã uống chút rượu, mắt mũi kèm nhèm mơ mơ hồ hồ, xách đèn lồng chậm rãi bước đi trên con phố vắng tanh vắng ngắt, hẳn phải gõ mõ báo giờ, cũng phải đi tuần phố, kiểm tra củi lửa, tiếng gùc mộc chậm chậm nện xuống mặt đất “cộc... cộc... cộc”.

Căn nhà lớn trong phường Giáp Công bỗng vọng ra tiếng đàn bà kêu thất thanh: “Á... Cứu mạng! Giết người rồi! Cứu mạng với...”

Đồng thời cũng vọng ra tiếng gào rú của người đàn ông. Bà con lối xóm đều bị đánh thức, vội vàng khoác áo chạy tới xem xảy ra chuyện gì.

Từ trong nhà của Quách đại nhân, một người đàn bà máu me khắp người lao ra, chị ta xoa tóc, mặc bộ đồ mỏng, rõ ràng là quần áo mặc khi ngủ; tay kéo theo một đứa bé trai chừng bảy tám tuổi khắp người đầy máu, loạng choạng lao ra khỏi ngõ.

Người đàn bà vừa chạy vừa kêu gào cứu mạng, thằng bé không mặc áo, máu chảy không ngừng, phía dưới chỉ có chiếc quần ngắn tụt đến sắp rơi xuống đất. Cơ thể mềm nhũn của nó bị kéo đi, chân lê theo một vệt máu dài.

Lúc bà con lối phố mở cửa ra xem xảy ra chuyện gì, người đàn bà đã lao ra khỏi con ngõ phường Giáp Công, đụng phải thằng mõ vừa chạy tới. Thằng mõ đang cầm đầu cầm cổ chạy, không để ý có người từ góc rẽ xông ra, bị đầu người ta đụng trúng mũi, hai người cùng ngã bổ chửng, đứa bé con, dúi và chiêng đồng văng ra đất.

Thằng mõ ôm mũi, lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

Người đàn bà hoảng loạn như phát điên phát rồ, nói: “Giết người! Giết người...” Chị ta liên tục hét lên hai tiếng này, rồi lập tức bò dậy lại định chạy tháo thân.

Thằng mõ lúc này không còn lơ đãng nữa, mặc dù cái mũi bị đụng trúng một cú rõ mạnh, nước mắt nước mũi đều trào ra ngoài, nhưng hẳn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà ôm mũi nữa, lập tức ngậm chiếc còi đồng đeo trước ngực lên, ra sức thổi. Đây chính là tín hiệu mạnh nhất để gọi quan sai đến hiện trường.

Đồng thời, hai tay hắn dùng sức giữ chặt người đàn bà đang lên cơn điên này, vùng vẫy lộn đến bên cạnh cây cột cổng chào của con ngõ, miệng hô hoán những người đang chạy đến cứu đứa trẻ.

Khi bà con xóm phố chạy đến vây lại bên dưới cổng chào định cứu đứa trẻ, mới phát hiện ra nó đã chết, trên ngực thằng bé hình như bị dao đâm, vết thương sâu hoắm vẫn không ngừng tóa máu đỏ sẫm.

Đứa trẻ mà người đàn bà kéo đi ban nãy chỉ là một cái xác không ngừng tuôn máu.

Thằng mõ gọi người đem dây thừng tới trói người đàn bà lại, rồi tìm mảnh vải nhét vào mồm chị ta. Bản thân hấn nhặt một chiếc cán chổi đang phơi trước cổng nhà bên đường để phòng thân, đoạn chạy ngay tới trước cửa nhà Quách đại nhân.

Nhà Quách đại nhân là một căn nhà lớn kiểu Tây Quan dành cho gia đình khá giả, bước vào cửa lớn còn có bức chiếu bích[1] và một giếng trời lớn, nhìn đã biết là nhà giàu có.

[1] Tường hoặc bình phong đặt trước cổng lớn trong kiến trúc nhà có sân vườn ở Trung Quốc. Theo quan niệm phong thủy, có tác dụng ngăn luồng khí xấu vào nhà, cản luồng khí tốt thoát ra.

Thằng mõ chậm chậm mò vào cửa lớn, thò đầu qua bức bình phong nhìn vào bên trong, chợt thấy một khuôn mặt đầm máu xuất hiện ngay trước mặt mình.

Thằng mõ kinh hãi hét lên một tiếng, lao đảo lùi ra ngoài, ngã lăn vào góc tường cạnh cửa, mắt trừng to đến độ không khép lại được, hai tay ra sức vịn cán chổi, tựa cửa thở hổn hển.

“Thì ra Quách đại nhân đó đã chết rồi,” Đặng Nghiêu làm bộ thần bí nói với Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hỏi: “Chết rồi thì làm sao còn chạm mặt với thằng mõ được nhỉ? Phải ngã lăn ra đất chứ?”

Đặng Nghiêu khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình ngũ đoản to khỏe rắn chắc, mặc trên mình bộ áo dài màu xám trông lại càng thấp lùn. Phố phường đều gọi y là Nghiêu ca, về sau gọi trại đi thành Yêu ca (Anh Út). Đặng Nghiêu là công sai trong nha môn, Lục Kiều Kiều là thầy bói chuyên môn xem cho các kỹ nữ chốn phong nguyệt. Lục Kiều Kiều tuổi còn trẻ đã mua cả căn nhà lớn này sống một mình, không lâu sau, nhà Đặng Nghiêu cũng vì công việc mà được điều phái tới đây, họ làm hàng xóm được hai năm rồi. Lục Kiều Kiều lúc có việc làm thì ra ngoài đi một vòng, không có việc thì rúc trong nhà, cuộc sống hết sức đơn điệu, vợ chồng Đặng Nghiêu thấy rất không ổn, lần nào cũng kêu cô qua nhà mình ăn cơm nói chuyện. Kết cấu căn nhà của Đặng Nghiêu na ná căn nhà của Lục Kiều Kiều, song có bốn người ở, đồ đạc, chum nước được dùng thường xuyên, so với nhà Lục Kiều Kiều, trông có vẻ sống động và vui vẻ hơn.

Đặng tẩu ngồi trên bậc cửa căn phòng nhỏ mé Đông, vừa phe phẩy chiếc quạt nan nghe chồng kể lại vụ kỳ án xảy ra ban sớm cho Lục Kiều Kiều, vừa trông chừng hai đứa con trong phòng. Vợ chồng Đặng Nghiêu có phúc sinh được hai mụn con, một trai một gái, con gái tầm năm sáu tuổi, con trai mới lên ba, đi vẫn còn chập chững.

Đặng Nghiêu nói: “Quách đại nhân đó tay cầm mã tấu, đâm chết thằng con mình trước, sau đó định giết vợ, bà vợ hãi hùng tỉnh dậy lôi đứa bé chạy đi. Ông ta không tìm được vợ, liền quay vào đâm chết hết đám người trông trẻ, nấu cơm, sau đó ra đại sảnh cầm mã tấu chém vào mặt mình, chém mười mấy nhát, càng đau càng muốn chém, cuối cùng kiệt sức, cho nên dựa vào bình phong chờ chết.”

“Máu chảy lênh láng, ngấm cả xuống đất. Diên rồi, người trong nha môn đều bảo ông ta diên rồi.” Đặng Nghiêu vừa châm trà cho Lục Kiều Kiều vừa lẩm bẩm.

Lục Kiều Kiều phẩy quạt liên tục, nghe kể một vụ kỳ án như vậy, tinh thần đương nhiên cũng căng thẳng: “Nha môn có khẳng định là Quách đại nhân tự sát không? Liệu có người nào hại ông ta không?”

Đặng Nghiêu nói: “Quách đại nhân này làm quan ở ty Diêm Khóa, đây là chỗ béo bở chuyên lo quản lý việc buôn muối, hốt được không ít bạc, lại còn là chính Bát phẩm, sống sung sống sướng, chẳng như đám bồ đầu chưa có phẩm trật gì chúng tôi, người chẳng ra người ma chẳng ra ma, loại quan như ông ta mà tự sát thì chẳng phải diên? Ngày thường loại người này ngoài việc thu ít tiền mãi lộ ra, cũng chẳng gây thù chuốc oán với ai, đám buôn muối ở Quảng Châu không giống bọn Mã bang phía trên, họ đều là người buôn bán đứng đắn, chẳng có ai vì mấy đồng tiền vặt ấy mà giết người. Vả lại, cái mã tấu chém toác cả lưỡi hầy còn trong tay, bà vợ làm chứng, vụ này không giả được đâu.”

Lục Kiều Kiều nói: “Ồi trời đúng là sợ chết đi được, chuyện này nghìn lần vạn lần chớ để tôi đụng phải, xúi quẩy, xúi quẩy lắm.”

Đặng Nghiêu áp mặt lại sát mặt Lục Kiều Kiều, thần bí nói: “Cô là Thần toán trên thuyền hoa, thử bói xem có phải phong thủy nhà bọn họ không tốt hay chẳng.”

“Ha ha ha...” Lục Kiều Kiều giơ cái quạt tròn che miệng cười kiêu cách. “Tôi làm gì biết xem phong thủy chứ, kể cả cái trò xem bói kia cũng là ngón nghề mờ mịt thôi, Yêu ca, huynh đã biết rõ chuyện trên giang hồ rồi, đừng lấy tôi ra làm trò cười nữa.”

Đặng Nghiêu lắc lư cái đầu nói: “Biết xem bói không biết xem phong thủy? Vớ vẩn. Nhà cô ở cạnh Vạn Hoa quán, bên đó tối nào cũng có người hứng tình nổi điên, nếu phong thủy không tốt thì cũng xảy ra chuyện như nhà Quách đại nhân kia, nói không chừng còn chặt tay chặt chân người ta rồi ném vào giếng trời nhà cô cũng nên... ha ha ha...” Nói xong liền phá lên cười.

Lục Kiều Kiều giả vờ hét lên một cách khoa trương, một tay đặt lên ngực, tay kia cầm chiếc quạt tròn vỗ vào đầu Đặng Nghiêu: “Khiếp! Sợ hết hồn. Đại tẩu trông chừng cái miệng ông chồng chị đi này!”

Đặng tẩu cũng cười nói: “Lão Yêu, ông đừng dọa đàn bà con gái nữa, mấy chục tuổi rồi mà vẫn vậy.”

Mọi người nói cười hết sức vui vẻ.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, Lục Kiều Kiều theo hẹn ra ngoài xem bói, đến bên bờ sông Châu Giang tú lụ mà hùng vĩ. Thuyền buôn đến từ khắp nơi trên thế giới qua lại trên sông như mắc cửi. Trong đầm Bạch Nga có hàng trăm chiếc thuyền hoa đang đậu. Thuyền hoa là loại thuyền lớn hai tầng đóng bằng gỗ, mỗi tầng có thể bày được mười mấy bàn ăn lớn. Thuyền hoa tượng trưng cho sự phù hoa của Quảng Châu. Tối tối, trên thuyền hoa giai nhân như mây, quan lớn thương gia đều chẳng tiếc tiêu sạch tiền vàng, lưu luyến chốn ấm êm. Thuyền hoa đậu bên bờ, lớp tầng san sát, thuyền nọ chạm thuyền kia, nối liền như mê trận.

Lục Kiều Kiều nhảy lên những tấm ván cầu chằng chịt, len lỏi đi giữa các boong thuyền vẻ thông thạo. Lục Kiều Kiều người cũng như tên, trang phục trên người bao giờ cũng màu xanh lục, đi trên những con thuyền lớn lòe loẹt sắc màu, rất ăn nhập với hoàn cảnh, song cũng lại khiến người ta hoa mắt.

Lục Kiều Kiều bước đến boong trước của một thuyền hoa, đằng trước con thuyền có một cổng chào hình bán nguyệt, bên trên có tấm biển màu đen chạm hình mây cuộn đề hai chữ “Thiên Đức” màu vàng, Thiên Đức chính là tên của thuyền hoa này.

Thiên Đức đậu ở vòng ngoài cùng của mê trận, cách bờ xa nhất, nhưng lại gần khu giữa sông nhất. Xét từ vị trí đỗ thuyền thì phong cảnh nơi đây đẹp nhất. Đứng trên thuyền có thể thấy bầu trời rộng lớn nhất trên mặt sông Quảng Châu, đây là nơi tụ hội của ba con sông, song dòng nước lại hiền hòa êm ả, giữa đầm Bạch Nga có một cò thuyền buôn rất lớn, thoạt nhìn là biết con thuyền này đã trải qua vô số sóng gió từ Tây Dương đến đây.

Lục Kiều Kiều cầm chiếc quạt tròn nho nhỏ, che ánh nắng chiếu xiên, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai chiếc thuyền hoa gọi người.

“Lan tỉ! Lan tỉ có đó không? Kiều Kiều tới rồi...”

“Đây, ở đây này...” Một giọng đàn bà trung niên ân cần đáp lại Lục Kiều Kiều.

Thuyền hoa vào buổi chiều là bình lặng nhất, khách chơi cả đêm, kẻ say thì say, người ngủ thì ngủ, nhưng cứ tờ mờ sáng là đều bỏ đi. Các cô nương trên thuyền bị khách vầy vò cả đêm, ban ngày phải ngủ cho tử tế, chuẩn bị nghênh đón một đêm ồn ào vô độ tiếp theo. Chỉ có nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho buổi tối, các bà lao công thu dọn tàn cuộc, chủ thuyền kiểm kê tiền thu hoạch đêm qua, ngấm nghĩ xem có trò gì mới để bày ra cho khách.

Lan tỉ là chủ thuyền Thiên Đức, mọi việc trên thuyền đều do bà ta một tay thu vén. Lan tỉ từ trên tầng hai bước xuống, nở nụ cười rạng rỡ như đón chào khách làng chơi.

“Kiều Kiều đến rồi đấy à, dào ôi, vất vả quá, bắt cô phải đích thân đến một phen.”

Vừa nói, bà ta vừa tới bên Lục Kiều Kiều, cầm lấy tay cô, hồ hởi thân thiết như gặp lại chị em ruột đã cách xa nhiều năm.

Lục Kiều Kiều cũng không hề kém cạnh, hai tay bắt chặt lấy tay Lan tỉ nói: “Lan tỉ thật là xinh đẹp, đôi mắt này cứ như biết nói vậy, làm Kiều Kiều trông mà xốn xang cả cõi lòng.”

“Đâu có, làm sao so được với Kiều Kiều trẻ trung xinh xắn, nhỏ nhắn yêu kiều nhưng đằng trước đằng sau đâu ra đấy, tối đến cô mà lên thuyền chúng tôi ngồi một lúc, lại chẳng làm các công tử chen chúc đến chìm cả Thiên Đức nhà tôi ấy chứ.” Lan tỉ buông ra một câu đùa ở chốn phong nguyệt.

Lục Kiều Kiều cúi đầu, lấy quạt che miệng cười, tỏ vẻ hơi ngượng ngùng.

Lan tỉ miệng nói không ngớt, người cũng chẳng chịu ngồi yên, lập tức đưa Lục Kiều Kiều lên tầng hai, ngồi xuống bên cái bàn cạnh cửa sổ. Lục Kiều Kiều chọn một chỗ ngồi ngược sáng. Bà làm công pha trà ngon. Gió nồm mùa hạ khe khẽ thổi qua, hương trà nhanh chóng tràn ngập cả thuyền hoa. Lục Kiều Kiều buông quạt xuống, nâng ly trà, khẽ thổi hơi nóng, nhấp một ngụm, in dấu môi hồng trên vành chén.

“Trà Long Tỉnh ngon thật, đa tạ Lan tỉ!”

Lan tỉ nói: “Trà này là một khách buôn vải ở Chiết Giang tặng, tôi đây cũng rất thích.”

Lục Kiều Kiều nói: “Lan tỉ độ này làm ăn khá ghê, tiền bạc lụa là chẳng phải lo.”

Lan tỉ cười khoái trá: “Đúng rồi, tháng trước vừa mời được mấy cô chơi tỷ bà, đàn ca cũng khá, quý hơn nữa là nhảy múa rất đẹp, trong đó có một tiểu cô nương tên Ý Thúy, nhảy múa trên trà kỷ đặt chậu cây cảnh, đôi chân nhỏ phối hợp với váy sa tím dài, đúng là cực kỳ mê ly.”

“Vậy là Lan tỉ muốn hỏi chuyện đàn ông rồi?” Lục Kiều Kiều hỏi.

Lan tỉ cười híp mí, chớp mắt nói: “Khà khà, Lục Kiều Kiều danh bất hư truyền, quả nhiên thần cơ diệu toán.”

“Đâu có, chuyện vặt thôi mà!” Lục Kiều Kiều khiêm tốn nói.

Lan tỉ nói tiếp: “Có một vị khách rất phóng khoáng, cả tháng nay rất năng lại đây, gọi cô nương nào cũng không thích, lại cứ thích cùng bà già này uống rượu.”

Lục Kiều Kiều nói: “Vị khách này chừng năm mươi phải không?”

“Đúng rồi, việc gì cô cũng đoán được hết. Có lẽ tuổi tác chúng tôi tầm tầm như nhau, nói chuyện cũng rất hợp, chuyện trò mãi, liền nhắc tới chuyện lập gia đình, làm tôi sợ giật cả mình. Thú thực, ấn tượng của tôi về y rất tốt, song đã mấy chục tuổi đầu rồi, xuất thân cũng chẳng tốt đẹp gì, phải đắn đo nhiều việc.”

“Với lại Lan tỉ sợ gặp phải tên cáo già, lừa tình lừa tiền phải không?”

“Thì thế nên mới nhờ Kiều Kiều cô nương tới tính hộ, xem xem việc này thực hư thế nào.”

Lan tỉ nói dứt liền uống một ngụm trà, chờ xem phản ứng của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nói: “Vậy thì người tặng trà này chính là vị khách đó rồi?”

Lan tỉ cười vẻ hạnh phúc, thừa nhận việc này.

“Đã vậy xin Lan tỉ cho biết bất tự!”

“Sinh vào giờ Hợi, ngày mồng Chín tháng Mười một năm Gia Khánh thứ mười một.”

“Đại tỉ sinh vào giờ Hợi tháng Mười một à? Vậy thì chị năm nay tròn bốn mươi tuổi, từ nhỏ đến lớn đã phải bôn ba nhiều nơi, hẳn không phải là người Quảng Đông?” Lục Kiều Kiều buột miệng đoán ngay.

Lan tỉ bắt giắc đáp một câu “Đúng rồi!”, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều sắc mặt bình thản, tập trung tinh thần, hai tay cùng lúc bấm độn nhằm tính. Khuôn mặt nhợt nhạt của cô trông lạnh như băng trong bóng nước lóa mắt về chiều.

Tiếng đáp của Lan tỉ vừa dứt, Lục Kiều Kiều liền ngẩng đầu lên, trên môi lại nở một nụ cười quyến rũ.

“Lan tỉ nói tiếng Quảng rất tốt, song quê gốc lại ở Tây Bắc, trong nhà còn có người già con trẻ, một phụ nữ mà có thể cang đáng một gia đình như vậy, thật chẳng dễ dàng.” Lan tỉ nghe xong, nét mặt liền dờ dẩn

cả ra. Lục Kiều Kiều trông thấy vậy, đột ngột hỏi: “Chồng chị hai mươi năm trước đã bị què, không rõ bị thương ở chân trái hay chân phải?”

Đôi mắt của Lan tử mở to hơn lúc nào hết, thê thọt nói với Lục Kiều Kiều: “Bị thương ở chân trái, chữa mãi không khỏi... tôi chưa kể chuyện nhà với ai bao giờ... cô nương quả đúng là thần tiên...” Lan tử không cười nổi nữa, ngoảnh mặt nhìn ra phía con sông bên ngoài cửa sổ.

Sau khi đã hết ngại ngùng lúng túng, Lan tử mở lời trước, “Tôi cũng biết nhà đã có đàn ông, tiền gửi về cũng chẳng thiếu, hằng năm đều gửi hai đợt tiền về dưới quê. Nhưng hàng bao năm rồi, tôi làm gì ở bên ngoài đều không thể nói cho người nhà biết, cũng không thể về nhà... ôi...” Lan tử thở dài, rồi ngừng lại, cúi đầu khẽ nói nốt câu sau: “Còn đâu mặt mũi để về chứ...”

Lục Kiều Kiều nắm lấy tay Lan tử đặt lên bàn, vừa vỗ về vừa nói: “Nhà ở quê được chị gửi tiền về, nuôi lớn mấy đứa trẻ đã là phúc phận của họ rồi. Con cái không có duyên ở bên chị, ấy là số phận của chúng. Chị đã làm đủ rồi, giờ nghĩ cho mình cũng là việc thiên kinh địa nghĩa thôi.”

Lan tử ở chốn phong nguyệt đã lâu năm, không còn là người giàu tình cảm nữa. Vẫn có câu “gái điếm vô tình, nhà trò bất nghĩa”, đàn bà có tình sẽ chẳng thể sinh tồn ở chốn hoan lạc này. Song nghe Lục Kiều Kiều nói, khóe mắt chị ta lại ẩm ướt, đôi bàn tay bắt chặt lấy tay Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều thì không cảm động, bởi ngày nào mà cô chẳng gặp mấy chuyện này, bảo là chai sạn cũng được, bảo là quen rồi cũng được, cô chỉ biết trên đời này, người xấu số nhiều hơn người tốt số, nhưng tiền của người tốt số thì dễ kiếm hơn. Những lời an ủi kia chỉ là sáo ngữ, sáo nhưng mà ra tiền.

Lục Kiều Kiều thấy tình cảm đã chín muồi, liền lắc tay Lan tử nói: “Lan tử, ngày thường xem tôi chỉ thu một lạng bạc, hôm nay xem cho chị, tôi thu năm lạng.”

Lan tử vừa nghe thấy giá cả tăng vọt, vội định thần lại, bản năng của bà chủ thuyền hoa lại lộ ra: “Ô hay, sao tôi lại có máu mặt đến thế cơ à? Nhưng Kiều Kiều cô nương có thể cho biết lý do thu thêm không?”

Lục Kiều Kiều nói: “Lan tử, đây là tôi báo hỷ cho tử đấy! Từ tháng sau, chuyện làm ăn của chị còn lớn hơn nữa, đến mùa thu thì kiếm được gấp đôi bây giờ, chị là bà chủ lớn, tôi thu ít dăm ra lại mất mặt ấy chứ!”

Lan tử nghe nói vậy, liền cười híp mắt lại như sợi chỉ: “Đúng rồi đúng rồi, đây cũng chính là việc tôi vốn dĩ muốn hỏi. Tôi đã bàn với thuyền hoa màu xanh lam ở kế bên, họ đã đồng ý bán thuyền cho tôi, giá chắc không thấp được, nhưng tôi đang phân vân không biết làm vậy liệu có lỗ vốn không, nghe cô nói vậy thì tôi yên tâm rồi. Năm lạng bạc này đáng lắm chứ. À phải rồi, thuyền này của tôi tên là Thiên Đức, thuyền mới đổi tên là Nguyệt Đức, cô xem có được không?”

Lục Kiều Kiều nói: “Đổi tên thuyền mới thì phải thu thêm phí đấy nhé. Tuy nhiên con người Lan tử sảng khoái, là người phát tài, tôi cũng không thể bủn xỉn được, sau này chị giới thiệu mỗi làm ăn cho tôi thì được rồi.” Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Thiên là dương, Nguyệt là âm, Thiên Đức, Nguyệt Đức là âm dương hợp nhất, vốn không thể tốt hơn được. Biển hiệu Thiên Đức dùng nền đen chữ vàng, lấy âm trong dương, đối với chị vẫn là vượng tài, song thuyền hoa mà đặt tên là Nguyệt Đức thì phải đổi thành màu đỏ vàng, cốt để lấy dương trong âm, sao cho âm dương cân bằng, như vậy mới dễ phát tài.”

Lan tử nghe xong, mừng rỡ nói: “Thần tiên sống bảo được, nhất định là sẽ được. Còn người kia...”

Lục Kiều Kiều cũng cười nói: “Lan tử đừng sốt sắng, mặt trời còn chưa xuống núi mà. Xin chớ trách, nhưng có thể trả tiền trước không?”

Lan tử sốt ruột muốn biết kết quả, vội gật đầu ngay, quay người trở vào phòng kế toán lấy ngân phiếu năm lạng đưa cho Lục Kiều Kiều. “Đa tạ!” Lục Kiều Kiều hai tay đón lấy ngân phiếu, chậm rãi khom mình với Lan tử. Sau đó, cô cất ngân phiếu đi, ngẩng đầu lên nói nốt: “Năm nay mệnh của chị có Thiên Quan thấu xuất, không không chế sẽ thành sát mệnh, song lại có Đào hoa đồng hiện, thành ra hung cực Đào hoa đới sát; năm nay chị làm ăn rất khá, lại đang định mở rộng làm lớn, năm hạn mà tài tinh đại vượng, tài tinh làm động sát tinh, vậy nên tài càng vượng thì sát càng vượng...” Nói đến đây, Lục Kiều Kiều ngừng lại, cô biết rõ Lan tử có lời muốn hỏi.

“Nghĩa là sao, tôi không hiểu, có thể nói rõ hơn không?”

Từ lời nói ngữ điệu của Lục Kiều Kiều, Lan tỉ đã cảm thấy có sự bất thường. Lục Kiều Kiều bấy giờ mới nói tiếp: “Nói đơn giản tức là tài vận của chị rất tốt, song tài vận sẽ mang lại tai họa sát thân, mà cái họa sát thân này liên quan tới đàn ông.”

Lan tỉ mở to mắt, chớp chớp nghiêng ngả lời nói của Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều tiếp tục nói: “Chị kiếm tiền càng nhiều càng nguy hiểm.”

Mồ hôi lóng lánh vã ra trên trán Lan tỉ, nhất thời cũng không biết phải hỏi gì.

3. Chương 3

“Vị khách chị nhắc đến rất có thể là một kẻ lừa đảo, thường thì lấy lòng trước, vào phòng rồi mới moi tiền,” Lục Kiều Kiều nói. “Cô nương bình thường trên thuyền hoa lấy đâu ra tiền, lừa gạt hay không cũng thế, bỏ tiền ra mua là được, song bà chủ như chị đây lại chính là đối tượng những tên lừa gạt muốn hạ thủ nhất. Y mà là kẻ lừa đảo, đã bỏ ra bao nhiêu tiền như vậy, nếu không thành công thì sẽ không thôi đâu.” Lục Kiều Kiều lại ngừng lại, xoay xoay ly trà trong tay, đợi Lan tỉ hỏi câu tiếp theo.

“Vậy phải làm sao?” Đây là câu Lan tỉ chắc chắn sẽ hỏi, mặc dù giọng nói có chút mất tự nhiên.

Lục Kiều Kiều nói: “Lan tỉ là người tốt, nghe các cô nương nói chị đối xử với họ cũng tử tế lắm, tôi sẽ giúp. Chị có thể mở thuyền hoa, chắc không thể nào không có đại gia đỡ đầu, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, một khi gây ra chuyện, gây tranh đấu thì chẳng ai có lợi. Tôi nghĩ thế này, chị mời vị khách đó một bàn trà, chớ có nhận tiền nữa, trên bàn trà đặt ba cái chén, rót trà lên, sắp thành một đường thẳng, vói ấm chia vào chén thứ nhất, sau đó trước đây chị nhận bao nhiêu tiền thì trả lại nguyên vẹn, chị uống một chén ở giữa trước, sau đó lại rót đầy, mời y uống. Người trong nghề tự nhiên sẽ hiểu, thông thường y sẽ uống cái chén ở giữa ấy, sau đó thu tiền lại bỏ đi, sau này sẽ không đến đây tìm chị nữa.” Lục Kiều Kiều vừa nói, vừa bày trận thế ly trà trên bàn làm mẫu cho Lan tỉ.

“Tại sao vậy?” Lan tỉ lại hỏi.

Lục Kiều Kiều vội nói: “Việc này không thể nói được, khi khi, xin chị chớ chê trách!”

Lan tỉ phục sát đất: “Cô nương tuổi còn trẻ mà đã tinh thông toán mệnh, lại còn có kinh nghiệm giang hồ nữa, thật đúng là thần nhân vậy!”

Nụ cười của Lục Kiều Kiều vẫn yêu kiều quyến rũ như thế, nhìn nét mặt có thể nhận ra gương mặt non nớt của một cô bé mười mấy tuổi đầu. Cô nói với Lan tỉ: “Trò vặt vãnh thôi mà.”

Lúc rời khỏi thuyền hoa, mặt trời đã xế Tây.

Lan tỉ để bà làm công tiền Lục Kiều Kiều lên bờ, lên đến nơi, Lục Kiều Kiều lấy trong túi ra một xâu tiền đặt vào tay bà ta, nói: “Đa tạ dì Kim, đây là một trăm đồng của dì, sau này xin quan tâm Kiều Kiều nhiều hơn,” đoạn mỉm cười, hơi khom mình làm lễ. Dì Kim nhận tiền, cười ha hả, mau miệng nói: “Chắc chắn rồi, Kiều Kiều về nhé, khà khà...”

Ráng chiều vàng vọt, soi bóng Lục Kiều Kiều lẻ loi trên đường, trong con ngõ dài chật hẹp, cái bóng ấy trông càng gầy guộc. Lục Kiều Kiều xách một vỏ rượu trên tay, tối nay chỉ có vỏ rượu này làm bạn cùng cô.

Lục Kiều Kiều ở đây đã được ba năm. Tối đến, cô có thể nằm trên giường nghe hết mọi thứ âm thanh trong quán Vạn Hoa. Nào là tiếng í ới, mời gọi, tiếng gác xoong gác nồi trong bếp, tiếng đàn tiếng hát, tiếng kỹ nữ cười đùa, rên xiết, tiếng các vị hào khách bàn chuyện lớn lao, tiếng ma cô, tú bà đánh chửi kỹ nữ... mớ thanh âm đó như một tấm lưới bao trùm lên căn nhà Lục Kiều Kiều mua từ năm ngoái.

Căn nhà của Lục Kiều Kiều có ba gian, bước ra là giếng trời, tức khoảng sân lộ thiên, ở giữa còn có một giếng nước. Giếng nước này rất quan trọng với nhà Lục Kiều Kiều, đàn bà con gái hôm nào cũng đi qua đi lại trong ngõ gánh nước giặt giũ chẳng an toàn chút nào. Cũng bởi có giếng nước, nên căn nhà này mới đắt giá nhất trong ngõ Hình Lan. Từ giếng trời đi ra tiếp là phòng khách, chỉ cần mở cửa gỗ là có thể ngồi trong phòng khách nhìn ra ngõ Hình Lan.

Đây là một gian nhà nhỏ xinh kiểu Tây Quan điển hình.

Cách đây ba năm, khi Lục Kiều Kiều mới tới thành Quảng Châu đã lập tức chọn nơi này trọ lại.

Đối với cô, chỗ đông đúc mới là nơi thích hợp cho một cô gái sống một mình. Nơi đàn bà con gái đông đúc, bản thân mình mới không bắt mắt. Trong thành, nơi người đông gái đông ngoài kỹ viện ra chẳng có sự lựa chọn nào khác. Ở đây, Lục Kiều Kiều còn có thể dễ dàng tìm được rất nhiều khách hàng.

Một cô gái mở quán xem bói cho người chẳng khác nào tìm đến cái chết. Ngày ngày, quân lưu manh chỉ biết gây sự tìm vui và bọn giang hồ mồm chó vó ngựa chắc chắn sẽ nhiều hơn khách hàng. Vả lại, mở hiệu xem bói thì phải nộp thuế, Lục Kiều Kiều không ngó ngàng đến vậy. Mặc dù thầy phong thủy có thể kiếm được khối tiền, song một cô gái muốn làm thầy phong thủy là điều hoàn toàn không thể. Việc của thầy phong thủy bao gồm cả sinh lão bệnh tử của dân chúng, có một số nơi, thậm chí đàn bà con gái còn không được phép vào, cũng không được phép nhìn, huống hồ là mời một cô gái đến xem phong thủy.

Lục Kiều Kiều muốn kiếm tiền một cách an toàn, tốt nhất là tìm mối trong đám đàn bà con gái.

Phố Bình Khang nằm ở Trần Đường phía Tây thành Quảng Châu, cách đầm Bạch Nga một hai dặm, đi bộ cùng lắm chỉ mất một tuần hương. Trên quãng đường dài bằng một tuần hương, tính cả thuyền hoa trên đầm Bạch Nga, hầu hết đều là chốn trăng gió. Vậy nên thời bấy giờ, nơi đây được gọi là Trần Đường phong nguyệt.

Một thầy bói nữ rất dễ dàng tìm được khách nữ ở đây. Các kỹ nữ chốn này phần đông đều đã bán mình, đi nhà xí cũng có người đứng canh, nếu có việc nhất định phải ra ngoài, thì lúc nào cũng có mấy gã đại hán dàn trận đợi sẵn, cơ hội ra ngoài thật sự ít càng thêm ít. Vì thế, các chị em có nhu cầu tính năm hạn, hỏi sự nọ sự kia nhiều vô cùng, nhưng lại không tiện ra ngoài đến quây xem bói để xin quẻ, vậy là, người có thể đến tận nơi xem bói cho kỹ nữ như Lục Kiều Kiều vừa khéo tìm được đất dụng võ.

Lục Kiều Kiều trang điểm sắc sỡ ra vào ngõ liễu tường hoa hoàn toàn không có gì nổi bật. Chỉ cần không người đàn ông nào biết nhà của Lục Kiều Kiều, cuộc sống của cô sẽ luôn phẳng lặng. Ngoài ra, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, đó là Lục Kiều Kiều cho rằng chỉ có chốn yên hoa mới là nơi cô nên ở, chỉ có đánh bạn với đám kỹ nữ mới là kết cục nên có của mình.

Lục Kiều Kiều nằm nghiêng trên giường trúc ngoài giếng trời. Ánh trăng chiếu xiên xuống giếng trời, song không chiếu tới Lục Kiều Kiều nằm trong góc khuất.

Tối đến không cần thiết phải thắp đèn, nhà Lục Kiều Kiều có đủ ánh sáng bởi nằm dưới ánh đèn rực rỡ của quán Vạn Hoa. Nhà mà thắp đèn, cũng không có lợi cho người con gái sống độc thân. Chấm sáng lập lòe duy nhất trong chỗ tối tăm chính là ngọn đèn thuốc Lục Kiều Kiều đặt ở cạnh giường.

Đến Quảng Châu không lâu, Lục Kiều Kiều liền hút thuốc phiện, thuốc phiện có thể đem lại cho cô sự tỉnh lặng, lãng quên trong giây lát, song cũng tăng thêm gánh nặng tiền bạc của Lục Kiều Kiều. Thuốc phiện rất thơm, mang đến cảm giác dễ chịu lại đã nghiện, song là thứ càng hút càng muốn hút thêm. Thoạt đầu một ngày hút vài cữ, về sau một ngày mười mấy cữ. Lục Kiều Kiều không hút hàng rẻ tiền, ít nhất cũng phải là thuốc chín lâu năm, thuốc loại thượng hạng của Vân Nam, một lạng bạc một lạng thuốc, mà cũng chỉ có thể hút trong một hai ngày. Nếu có hàng Ấn Độ do thuyền Anh quốc chở đến thì càng tốt, song cũng đắt hơn, hàng thượng hạng một lạng cao thuốc phải hai lạng bạc.

Bạc ơi là bạc!

Lục Kiều Kiều thích cảm giác sốt sắng khi nghĩ đến tiền bạc này, như vậy thì sẽ bớt nghĩ đến những chuyện khác, rầu rĩ vì tiền, chẳng ngờ lại đơn thuần và khoái lạc như thế. Lục Kiều Kiều hít sâu một hơi thuốc, lãng lãng nằm trên giường trúc đợi cảm giác thỏa mãn dâng lên.

Người cô trở nên nhẹ nhõm, bầu trời cũng bắt đầu sáng lấp lóa, muôn vì sao dần có sắc màu, cảm giác cơ thể mình trống rỗng chính là khi sự vật xung quanh đều rất thực tại. Quá khứ đã trôi qua, tương lai còn chưa đến, sự hư vô trong giây phút này là niềm hạnh phúc lớn nhất, cứ ngủ lịm đi như vậy mới không còn thấy cô đơn.

Nửa đêm thức giấc, Lục Kiều Kiều hết sức tỉnh táo.

Tiếng ồn bên quán Vạn Hoa nhỏ hơn một chút, quan khách đều đã vào phòng cả.

Ánh trăng rời đến mé bên kia giếng trời, phủ lên người Lục Kiều Kiều. Cô nhấc vò rượu cao lương đặt trên bàn rót cho mình một chén. Người Quảng Châu rất ít khi uống rượu cao lương, ở đây hiếm người có tửu lượng tốt. Tửu lượng của Lục Kiều Kiều cũng không tốt, uống rượu cao lương dễ say, say là có thể ngủ.

Một chén, hai chén, ba chén...

Trước khi say khướt, trong đầu Lục Kiều Kiều không ngừng nghĩ đến một việc, tiền không đủ tiêu, ngày mai phải đi mua một người.

Trong góc tối trên nóc nhà có một người đang ngồi, cái bóng ấy gầy nhỏ mà lặng lẽ, tựa như một phần của tòa kiến trúc. Thấy Lục Kiều Kiều gục xuống ngủ thiếp đi, người ấy cũng rất chậm rãi nằm xuống gác sâu bên trong góc tối, chỉ sợ phát ra tiếng động.

Ánh dương buổi sớm chiếu qua cửa sổ trên nóc vào nhà Lục Kiều Kiều. Sau khi tắm rửa chải chuốt, Lục Kiều Kiều trông thật trong sáng mảnh mai, khuôn mặt không tô vẽ nhìn chỉ như thiếu nữ mười bảy mười tám.

Hôm nay không hợp mặc áo quần sắc sỡ, cũng không hợp tô son trát phấn. Tắm áo chèn màu thủy lục khiến Lục Kiều Kiều trông có vẻ nhỏ nhắn đáng yêu, lại tết tóc đuôi sam dài, hệt như một a đầu quần sự của nhà phú hộ. Tới ven bờ Châu Giang, Lục Kiều Kiều gọi một chiếc xe kéo lại, phu xe đợi Kiều Kiều ngồi vững, rồi quay đầu lại hỏi: “Xin hỏi, tiểu thư muốn đi đâu?”

Thuật chiêm bốc Mai Hoa dịch số lấy số động đặt quẻ, vào đúng lúc gieo quẻ sẽ lấy sự vật hiện tượng có chuyển động vừa xuất hiện làm quẻ số, cũng phải có người hỏi mới có thể đặt quẻ, Lục Kiều Kiều đang đợi chính là câu hỏi này.

Người phu xe bắt đầu chạy, chính là tượng động. Lục Kiều Kiều xem mã số trên lưng áo người phu xe, trên lưng áo anh ta có hai chữ Thuận Hưng, Thuận Hưng là tên bến xe kéo này, dưới cái tên còn có hai con số Nhất – Tứ.

Lục Kiều Kiều thầm đặt quẻ tính toán: Nhất Tứ là quẻ Thiên Lôi Vô Vọng, Kim quẻ Thiên khắc Mộc quẻ Địa, có người mất, có người được, phương Tây thắng, phương Đông bại, ừm, theo Kim khí đi từ Tây sang Đông, khắc Mộc được lợi.

“Đại ca, đi về hướng Đông nhé, đi cửa Nam Vĩnh Hán, đừng đi lối bờ sông.” Lục Kiều Kiều tinh thông thuật số, ngũ hành gặp Thủy có thể hóa giải hình thế Kim Mộc khắc nhau. Cô không muốn đi lối bờ sông, nước lớn ở ven sông sẽ làm hỏng việc lần này.

Phu xe lớn tiếng trả lời: “Vâng, vậy đi bên trong tường thành cô nhé!” Nói đoạn, chiếc xe kêu cộc cộc cộc, lăn đi trên đường.

Anh phu xe chẳng mấy khi được chở mỹ nữ, cả xe sục lên mùi hương ngan ngát của Kiều Kiều, khiến anh ta kéo xe mà tâm trạng vô cùng hưng phấn. Vả lại mỹ nữ cũng chẳng nặng mấy, chạy trên đường như thể kéo xe không, một chốc đã tới cửa Nam rồi.

Lục Kiều Kiều xuống xe, không thèm hỏi giá tiền, trả ngay anh phu xe mười đồng.

Phu xe nhận tiền xem lại, lập tức nói: “Tiểu thư ơi, đường xa như thế phải mười lăm đồng.”

Lục Kiều Kiều nở một nụ cười nói: “Đại ca, tôi lần nào tới đây cũng chỉ trả mười đồng, huynh tính giá trong nghề với nhau đi.”

Phu xe nghiêm túc nói: “Sao thế được? Chúng tôi kéo xe đều có quy củ, không lừa tiền của cô đâu, đoạn đường này không thể chỉ trả mười đồng được.”

Lục Kiều Kiều không cười nữa, cô bấu môi moi từ trong túi ra hai đồng một đồng dúm vào tay phu xe: “Mười hai đồng, đồ bần xin!”, nói đoạn liền quay người bỏ đi.

Lục Kiều Kiều bước vào một quán trà, tìm một chỗ ngồi ở tầng hai. Từ vị trí này có thể quan sát được ngã tư bên dưới và chợ búa ở xung quanh.

Bên dưới là một khu chợ lớn, đầy rẫy quầy hàng, người qua lại đông đúc. Nào cắt tóc cạo mặt, nào xem bói đoán chữ, vá áo sửa giày, thức sống thức chín, thuốc bổ thuốc độc, hàng tây hàng ta... thứ gì cũng bán. Ở một góc ngã tư còn có một gánh mĩ võ.

Bên ngoài gánh mĩ võ, người đứng xem xúm lại thành ba vòng. Ở giữa có sáu đứa trẻ con, có một đứa con gái đang biểu diễn múa roi chín đốt, đường roi quất nhanh đến nỗi không nhìn thấy bóng. Lục Kiều Kiều ngồi trên tầng hai quán trà vẫn nghe được tiếng roi thép xé gió vun vút, đủ thấy lực đạo đường roi mạnh mẽ nhường nào, khiến khán giả không ngớt reo hò.

Phía trong gánh mĩ võ bày một giá binh khí, trên giá có các loại đao, thương, kiếm, côn, dài ngắn đủ loại. Bên cạnh giá binh khí là một lá cờ lớn hình tam giác màu xanh lam, trên cờ viết một chữ Tiêu to cỡ cái đầu. Trên chiếc hòm dưới lá cờ có một trung niên ngồi chễm chệ, xem chừng là chủ gánh mĩ võ trẻ con này. Thân hình y cao to vạm vỡ, mặc một bộ võ phục ngắn, chân chít xà cạp, đi giày bó, phía trên lộ một nửa ngực và cánh tay, mặt không để râu, song lại có thể thấy cuống râu đen dày đặc, có thể nhận thấy đây là một kẻ vốn râu ria xồm xoàm.

Lục Kiều Kiều quan sát kỹ càng từng đứa trẻ trong gánh mĩ võ. Con gái thì khỏi cần, cô chỉ nhìn con trai. Ở đây có ba đứa con trai, đều quãng mười hai, mười ba tuổi. Một đứa mặc bộ màu đen, trông xinh trai nhả nhặn, chỉ nhìn mặt thôi không cần thận lại nghĩ nó là con gái. Trong mấy đứa thì nó cao nhất, bộ dạng vẫn giống trẻ con, song đã cao như người lớn. Một đứa khác mặc áo xanh, mặt mũi ngay ngắn, mắt to mày rậm, rất có phong thái tướng quân, đặc biệt lại có mái tóc vàng ươm, đàn ông đều tết tóc đuôi sam dài, riêng nó chỉ có một cái đuôi sam nhỏ, dài cỡ cây đũa, buông ra sau gáy. Đứa thứ ba là một thằng béo chuyên khoa chiêng gõ trống, béo chắc nịch, song lại mặc một bộ màu đỏ nên trông béo quá mức. Về mặt thật thà trung hậu, trời sinh đã có tướng chọc cười người khác, lúc nào cũng cười ha hả, như không khép được miệng lại.

Đứa bé gái biểu diễn roi chín đốt xong, một hồi chiêng trống vang lên, đến lượt bọn con trai ra biểu diễn. Hai đứa cùng lúc nhảy ra, đứa áo đen cầm đơn đao, đứa tóc vàng cầm trường thương, xem chừng định biểu diễn màn Đao phá thương.

Đao thương trong chớp mắt đã bày thế xong xuôi, màn biểu diễn lập tức bắt đầu.

Diễn xuất của hai đứa trẻ đều mạnh mẽ uy vũ, đao thương lướt qua sát người, nguy như gọt tóc, từng lưỡi đao chém vào chỗ hiểm, từng đòn thương đâm vào nơi yếu hại, tiếng đao thương va chạm như tiếng rền sắt, tiếng nào tiếng nấy đều chấn động lòng người, công phu trình độ này tuyệt đối hiếm gặp trong đám bán nghệ nuôi thân. Công phu giỏi thì đương nhiên được cổ vũ nhiệt liệt, hai đứa trẻ biểu diễn xong, trong tiếng hoan hô đã có người ném tiền vào trong gánh. Bọn trẻ con trong gánh mĩ võ cũng chẳng ngại tay, lập tức nhặt những đồng tiền vung vãi trên mặt đất, đồng thời dựng một hình nộm bằng cỏ lên bức tường phía sau.

Lần này là thằng bé tóc vàng ra biểu diễn, trên người nó quấn mấy vòng dây thừng màu vàng thắt quanh hai vai. Nó chấp tay chào khán giả, khom người như ngồi xổm, rồi giậm chân đánh “bịch” một tiếng, làm đất cát xung quanh bắn lên, thân hình không ngờ đã mượn đà nhảy lên không trung.

Người đang ở lưng chừng không xoay một vòng nhẹ nhàng, đồng dây thừng trên người nó đột nhiên buông lỏng, một đầu dây thừng dính với một mũi tiêu thép. Mũi tiêu thép vừa bay ra từ chỗ eo thằng bé tóc vàng, người còn chưa tiếp đất, nó đã đá văng mũi tiêu về phía cổ của hình nộm bên tường, phập một tiếng, đầu hình nộm bung ra.

“Ồ!” Đám đông đồng thanh thốt lên kinh hãi. Lục Kiều Kiều khẽ chau mày, thằng bé này được quan chúng hoan nghênh, điều này không hề có lợi cho việc cô sắp làm. Thứ binh khí cậu bé tóc vàng biểu diễn gọi là tiêu thừng, thuộc loại binh khí mềm. Bởi vì nó chỉ là một sợi dây thừng dài một trượng ba thước gắn với một đầu tiêu làm bằng thép, kích thước nhỏ, tiện giắt theo người, các tiêu sư thời cổ thường dùng làm ám khí hoặc vũ khí phòng bị mang trên người.

Thằng bé tóc vàng giật tay về phía sau, sợi dây kéo mũi tiêu bay về, mũi tiêu lập tức lao thẳng về phía vai phải nó. Thằng bé lùi nửa bước, vai phải nghiêng ra sau tránh cho mũi tiêu bay qua, tay phải gấp lại để dây thừng quấn hai vòng quanh cùi chỏ, đồng thời chồm người về phía trước lộn một vòng, mũi tiêu thép không ngừng chuyển động xung quanh người nó.

Thằng bé ngừng đầu lên, người đã ngồi chồm hổm trên mặt đất, mũi tiêu thép lại có lực văng mới, một lần

nữa lại phóng về phía hình nộm. Lần này tiêu thép phi vào tay trái hình nộm, lại một tiếng “phập” vang lên, tay trái hình nộm lập tức rớt xuống.

Tiếng trầm trở kinh ngạc của khán giả càng lớn hơn, tiếng vỗ tay cùng lúc vang lên không ngớt.

Có màn biểu diễn đặc sắc, mọi người vây lại mỗi lúc một đông, mỗi lần tiêu thép phóng ra trúng mục tiêu, đám đông lại đồng thanh kêu lớn: “Giỏi quá!” Sau khi chân tay của hình nộm đều đã đứt, trên mặt đất lại vung vãi không ít tiền lẻ. Lục Kiều Kiều ngồi trên lầu, đếm số tiền rơi trên đất, nhẩm tính thu nhập một ngày của gánh mĩ võ.

Uống hết ấm trà, gánh mĩ võ lại biểu diễn tiết mục khác, thằng bé béo bước ra biểu diễn màn lấy ngực đè nát đá, chủ gánh mĩ võ biểu diễn múa đỉnh ba, đâm thương vào cổ, còn dùng tay chém mấy miếng ngói xanh, mỗi lần chém lại hô lớn tiếng “oa da da”. Xem ra màn biểu diễn của gánh võ dưới lầu cũng sắp kết thúc.

Đám con trai đứng thành một hàng chấp tay hành lễ, đưa con gái bưng khay đi thu tiền của mọi người, đám người om sòm giải tán, đi bằng sạch. Đám trẻ con thu dọn đồ đạc, tay chủ gánh mĩ võ vạm vỡ cũng tê cả tay sau khi chặt hết đồng ngói, chống nạnh thở hổn hển. Lục Kiều Kiều quan sát nét mặt ông ta từ xa, định dựa vào tướng mạo mà đoán ra một vài chuyện riêng tư của người này.

Nhìn một lúc, Lục Kiều Kiều đã chắc mẫm trong lòng, bèn trả tiền rời khỏi trà lâu, đi thẳng về phía người chủ gánh mĩ võ. Cô bước đến trước gánh mĩ võ đang thu dọn đồ nghề, khom mình nói với chủ gánh:

“Xin chào đại thúc, tiểu nữ tên là Kiều Kiều, sư phụ tiểu nữ là Linh Hư đạo trưởng có dặn tiểu nữ tới bàn với đại thúc chút việc.”

Hai mắt chủ gánh mĩ võ sáng bừng lên. Tiểu cô nương xinh xắn này trông yếu ớt nhưng lại có vẻ thoát tục, ông ta là kẻ vô biên, chẳng có cơ hội tiếp xúc với người nho nhã, thấy Lục Kiều Kiều lễ độ như vậy, đâm ra hơi ngại ngùng.

“Ha ha, chớ khách khí! Tại hạ là Sái Tiêu, cô nương có việc gì vậy?” Sái Tiêu vừa cười nói, vừa vuốt trán gượng gạo như thể lau mồ hôi.

“Thì ra là Sái sư phụ, xin chào Sái sư phụ!” Lục Kiều Kiều lại hành lễ, rồi lập tức nói tiếp: “Phụ thân ngài vừa mất cách đây không lâu, vẫn trong bảy bảy bốn chín ngày, ngài vẫn đang để tang, song tai vạ dầm máu đã ở trước mặt, không lâu nữa sẽ rời khỏi nhân thế, sư phụ tôi bảo tôi tới giúp ngài.”

“Hả?”

Sái Tiêu bỗng kinh ngạc sững sờ, trong đầu liên tục ngẫm nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, người trước mặt là ai, đến tìm mình có mục đích gì.

Phản ứng của Sái Tiêu hoàn toàn nằm trong suy tính của Lục Kiều Kiều, điều này chứng tỏ tình hình phản ánh qua tướng mạo là chân thực. Nhất dao đầu tiên đã đâm trúng chỗ yếu hại. Sái Tiêu vội trấn định tinh thần, sắc mặt vẫn bợt bạt, nhưng đã lấy lại vẻ nghiêm trang nói với Lục Kiều Kiều:

“Nhà Sái mổ có việc tang, người trong làng đều biết, cô nương đừng hòng nói nhăng cuội rằng ta sẽ chết này nọ. Ta hành tẩu giang hồ mấy chục năm, các ngón lừa bịp đều đã gặp rồi, cô nương muốn gì cứ nói thẳng, đừng có giả thần giả quỷ.”

Lục Kiều Kiều bình tĩnh cười an ủi Sái Tiêu: “Sái sư phụ, ngài chớ lo lắng, sư phụ tôi không lừa lấy tiền ngài đâu. Sư phụ tôi là tiên nhân đắc đạo ở núi Long Hồ Giang Tây, đi ngang qua nơi này thấy sắc mặt ngài có tử khí, tai vạ dầm máu đã đến gần, nên mới dẫn tôi tới cảnh báo ngài.”

Sái Tiêu lo lắng nhìn trước ngó sau, đoạn hỏi Lục Kiều Kiều: “Sư phụ cô nương đâu?”

Lục Kiều Kiều nói: “Sư phụ tôi là cao nhân ẩn dật, người ở gần đây, nếu có duyên sẽ hội kiến ngài, giờ chỉ cần tôi giúp ngài là được. Ngài có nể tình tới trà lâu đối diện uống ly trà bàn công chuyện chăng?”

Sái Tiêu thấy Lục Kiều Kiều có vẻ là người đọc sách biết lễ nghĩa, ngẫm nghĩ kỹ càng, thấy tiểu cô nương này da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan thanh tú, nói tiếng Quảng hơi pha giọng ngoại tỉnh, không giống bọn cô bợm bản địa. Vả lại, bọn cô bợm xưa nay chỉ ra tay với những hộ giàu có, bản thân ông ta là người

mãi vô, cũng chẳng có tiền cho người ta lừa gạt, nhờ thế tâm lý đề phòng vơi được vài phần, lòng lại sinh bán tín bán nghi, ngộ nhờ lời của tiểu cô nương này là thật, chẳng phải mạng mình sắp mất toi sao? Uống ly trà nghe ngóng xem có việc gì cũng chẳng sao, nếu không tin mà xảy ra đại sự, bấy giờ có hối cũng không kịp.

Sái Tiều nghĩ đoạn bèn thu xếp cho mấy đứa trẻ nghỉ ngơi dưới bờ tường, rồi đi theo Lục Kiều Kiều tới trà lầu bên cạnh ngã tư đường.

Sái Tiều chọn chỗ ngồi bên cạnh song cửa để trông chừng lũ trẻ, sợ chúng đi mất, đây cũng là vị trí Lục Kiều Kiều đã chọn sẵn trong đầu.

Sau khi hai người ngồi yên vị, Lục Kiều Kiều lại rời khỏi bàn, xuống bếp dặn dò tiểu nhị mang cho ba đứa bé gái của Sái Tiều ngồi bên tường bao dưới lầu ba chiếc bánh đường trắng trước, con gái đều thích ăn đồ ngọt, mỗi đứa vừa khéo có một chiếc; con trai thích ăn thứ có thể lấp đầy bụng, vậy bánh củ cải là hợp lý nhất, song ba đứa con trai chỉ có hai chiếc bánh củ cải, như vậy một đứa sẽ không có đồ ăn. Trong lòng Lục Kiều Kiều hiểu rất rõ, đưa ra thử thách cho đám trẻ vào đúng lúc chúng đói nhất, mới có thể thấy được tính cách thực của chúng. Đứa trẻ tóc vàng có vẻ mặt chính trực nhất, rất có khả năng nó sẽ nhường bánh củ cải cho những đứa còn lại.

Tiểu nhị chuẩn bị đồ điểm tâm mang ra, Lục Kiều Kiều quay trở lại chỗ ngồi nhìn mặt Sái Tiều, đồng thời nở một nụ cười điềm nhiên tự tại như xưa nay vẫn thế, cô quan sát kỹ từng li từng tí trên gương mặt đối phương, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào. Sái Tiều từ trước tới giờ chưa từng bị ai nhìn chăm chú như vậy, hướng hồ người nhìn lại là một tiểu cô nương xinh xắn, đôi mắt to đẹp khiến người ta không dám nhìn thẳng, mùi hương thiếu nữ lớn vờn quanh mình, thoảng bay vào mũi, khiến ông ta bứt rứt không yên, không biết nên đặt hai tay vào đâu nữa.

Trong mắt Lục Kiều Kiều, gương mặt này có thể nói lên toàn bộ bí mật của Sái Tiều.

Mé trán bên trái của Sái Tiều lõm xuống, phần này gọi là Nhật Giác, là vị trí tượng trưng cho người cha. Nhật Giác lõm là tín hiệu rõ ràng chứng tỏ người cha đã mất, lại thêm phần Thiên Đình ở giữa trán phẳng phất có khí màu xanh, phối hợp với Nhật Giác lõm xuống, chứng tỏ thân phụ của Sái Tiều mới mất, vậy nên ban nãy Lục Kiều Kiều vừa mở lời đã nói việc mình nắm chắc mười phần này nhằm trấn áp tinh thần của Sái Tiều, như vậy mới tiện nói những lời tiếp theo.

Sái Tiều có lông mày thô rậm, song phần đuôi tán loạn, chứng tỏ huynh đệ phân ly, nửa sau phần xương lông mày bên trái có vài vết cạo xước, tựa như bất cẩn bị dao cạo liếm qua, khiến lông mày không thể mọc lên được. Mặt khác, bên trái vị trí năm hạn hai mươi tám tuổi ở Ấn Đường hơi lõm, từ đó có thể đoán định rằng năm hai mươi tám tuổi huynh đệ qua đời.

Phần Lệ Đường dưới khóe mắt tượng trưng cho con cái, nếu đầy đặn sáng sủa thường có con đàn cháu đống, đồng thời con cháu rất có chí cầu tiến. Lệ Đường của Sái Tiều tuy không có sắc đen, song lại quá đầy, thậm chí hơi có vẻ sưng tấy, Lệ Đường bên trái trông thấp và tối hơn bên phải, chứng tỏ sau khi kết hôn hiếm muộn con cái, hơn nữa còn rất khó sinh được con trai. Sái Tiều dặt theo một bầy trẻ con mãi vô sinh nhai, song mấy đứa bé trai không có đứa nào giống ông ta, chắc đều không phải con đẻ, như vậy việc Sái Tiều chỉ sinh được con gái, không sinh được con trai đã hai năm rõ mười. Không có nam đinh, vào thời bấy giờ không khác gì tuyệt tự, nói năng cần phải hết sức né tránh.

Lục Kiều Kiều mời người ta vào quán uống trà, câu chuyện dĩ nhiên phải do cô mở lời trước. Màn mở đầu ban nãy đã rất tuyệt, lúc này cô chỉ cần thừa thắng xông lên.

“Sái sư phụ, xin hỏi ngài năm nay được bao nhiêu xuân thu rồi ạ?”

“Bốn mươi hai, sao vậy?”

Lục Kiều Kiều nhìn Sái Tiều với ánh mắt hiếu kỳ, nói: “Linh Hư đạo trưởng bảo tôi hỏi xem có phải năm ngài hai mươi tám tuổi, ngài đã mất một người anh em?”

Sái Tiều nói: “Đúng rồi.”

Lục Kiều Kiều lại nói: “Vợ ngài rất dữ dằn, ngài phải ở rể nhà vợ, mãi không có con trai, con gái cũng chỉ có một hoặc hai đứa mà thôi.”

Sái Tiêu có vẻ ngượng ngùng, nói: “Vâng, đúng là như vậy, tôi chỉ có một đứa con gái mà thôi.” Nói đoạn liền đưa mắt nhìn lũ trẻ dưới lầu.

Lục Kiều Kiều cũng để ý xem tình hình dưới lầu ra sao, vừa vặn trông thấy lũ trẻ nhận được bánh, đang cười hỉ hả chia nhau. Quả nhiên, thằng bé tóc vàng đã nhường bánh củ cải cho hai đứa còn lại. Đứa bé gái múa roi chín đốt chạy tới bên thằng bé tóc vàng, bẻ một nửa chiếc bánh đường trắng cho nó, khiến bọn trẻ tha hồ chế giễu. Thằng bé tóc vàng hết sức ngượng ngùng, đùn đẩy mãi không chịu nhận, thẹn đỏ cả mặt, đành ngồi trơ ra đó để những đứa trẻ khác trêu đùa.

Đứa bé gái chìa chiếc bánh đường có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, mặt tròn, mắt to trông nhang nhác Sái Tiêu, có lẽ là con gái ông ta, đang chạy đuổi đánh hai thằng bé trêu nó.

Lục Kiều Kiều sau khi trông thấy cảnh tượng muốn thấy, liền gọi tiểu nhị tới, dặn tiếp tục đưa xuống sáu chiếc bánh bao xá xíu cho bọn trẻ, lần này mỗi đứa đều được một chiếc bánh to, cô muốn xem cách ăn uống của thằng bé tóc vàng.

Sái Tiêu nói: “Cô nương nói gì cũng đúng, song đây đều là những việc người trong làng biết cả, cô có thể nói xem mấy ngày hôm nay đã có chuyện gì xảy ra với tôi không?”

Sái Tiêu mới dứt lời, tiểu nhị vừa đưa siêu nước nóng tới, mở nắp ấm trà ra châm thêm nước.

Có người hỏi việc, lại có người vừa tới cho biết động tượng, vừa khéo có thể vận dụng Mai Hoa dịch số. Ấm trà thuộc quẻ Đoài, quẻ Đoài tượng trưng cho việc mừng, ấm trà châm thêm nước chính là tượng tăng tài tiến lộc. Tiểu nhị đứng ở cung quẻ Khôn hướng Tây Nam cái bàn, sau khi châm nước liền rời đi, song đứng không vững, chân vấp vào bàn khiến bàn hơi rung, tượng này ứng với việc gia trạch không yên, hướng Tây Nam có tổn hại. Lục Kiều Kiều đã vận dụng Mai Hoa dịch số đến độ xuất quỷ nhập thần, việc nhỏ này không làm khó được cô.

“Sái sư phụ, ngài vẫn băn khoăn phải không? Linh Hư đạo trưởng sớm biết ngài sẽ hỏi như vậy. Đạo trưởng bảo tôi, mấy hôm rồi ngài vừa có một khoản tiền, có điều bức tường phía Tây Nam ở nhà bị đổ rồi.”

“Tường đổ đè lên thứ gì?” Sái Tiêu lập tức truy hỏi.

4. Chương 4

chapter/4“Ồi dào, đè lên nhà xí, khiến cả căn nhà vừa khai vừa thối.” Lục Kiều Kiều cười hì hì đáp. Kỳ thực nhà cửa ở nông thôn thời xưa, cống thoát nước đều ở phía Tây Nam, nhà xí đương nhiên là ở đó rồi.

“Đúng là thần tiên sống! Sái mỗ khâm phục!” Sái Tiêu đã hoàn toàn tin tưởng vào tiểu cô nương này.

“Mấy bữa trước tôi đánh bài Thiên Cửu, ngồi ăn liền chín ván, cả đời tôi chưa từng đỏ đến như vậy, đánh một đêm thắng được mười mấy lạng bạc. Chuyện cái nhà xí cũng đúng nốt, tường đổ làm vỡ cả cái hố xí, giờ vẫn chưa sửa được. Đạo trưởng quả là cao nhân, nào nào, để Sái mỗ rót trà cho cô nương!”

Sái Tiêu vội ân cần rót trà cho Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều làm dáng, mỉm cười cầm chiếc quạt tròn che khuôn miệng anh đào, ra vẻ bên lên thẹn thùng lắm. Lần này, đến lượt Sái Tiêu cuống lên, sốt sắng hỏi ngay: “Cô nương này, đạo trưởng bảo tôi sắp gặp họa sát thân phải không? Ngài có nói là việc gì không?”

Lục Kiều Kiều không vội trả lời, cô đang mãi quan sát lũ trẻ dưới lầu ăn bánh bao xá xíu. Mục tiêu của Lục Kiều Kiều không phải ba đứa con gái, cô chỉ nhìn tới ba thằng con trai. Thằng bé xinh xắn mặc bộ đồ màu đen vừa ăn vừa chơi, sờ cái nọ với cái kia, những đứa xung quanh nó đều chẳng được yên thân. Đôi mắt nó đảo tròn nhìn quanh, dạng này tâm trí bất định, không phải người Lục Kiều Kiều cần. Thằng béo thì lại béo quá, không phải Lục Kiều Kiều ghét thằng béo ấy, nhưng người cô muốn tìm không thể béo, còn cách ăn uống thế nào thì thoải mái.

Thằng bé tóc vàng cầm bánh bao lật ngược lại như thể bưng bát, ăn từng miếng nhỏ, như vậy nhân thịt trong bánh không rơi xuống đất chút nào. Mắt nó nhìn chăm chăm xuống mặt đất trước mặt, không chủ động đùa nghịch với những đứa trẻ khác. Lục Kiều Kiều rất hài lòng với lối ăn uống như vậy, cô cần một đứa có tính cách này. Biết nghe lời, không sinh sự.

Lục Kiều Kiều nhìn bọn trẻ ăn xong, quay đầu lại nói với Sái Tiêu: “Dạ vâng, đạo trưởng đã nói, thân phụ ngài vốn dĩ không đáng mất sớm như vậy, song bên ngài có sao Bạch Hổ chiếu, năm nay lại phạm Thái Tuế xông Bạch Hổ, sao Bạch Hổ phát tác, làm tổn hại đến con người. Cha ngài nếu gắng gượng được qua mùa thu năm nay thì sẽ vô sự, tiếc rằng lại khắc với sao Bạch Hổ nên không qua nổi tiết Trung Thu. Sao Bạch Hổ xét theo ngũ hành thì thuộc Kim, đến mùa thu càng hung hãn hơn, người ta vẫn nói “kim thu” là vì thế, đến lúc ấy, không chỉ có ông cụ chết vì xung khắc thôi đâu... giờ đã sắp tháng Tám rồi, ngài là chủ nhà, nội trong ba bảy hăm một ngày, e khó tránh khỏi đại nạn...”

Sái Tiêu ngồi thẩn ra tại chỗ, toát mồ hôi đầm đìa.

Lục Kiều Kiều thấy vậy, trong lòng hết sức vui mừng, nói nhăng nói cuội so với việc tính toán kỹ lưỡng thì nhàn hạ hơn nhiều. Cô lại chỉ xuống dưới hỏi: “Mấy đứa bé trai dưới lầu có phải họ hàng thân thích của ngài không?”

Sái Tiêu nói: “Thằng béo là người làng, bố nó chết vì bệnh đậu mùa, mẹ nó dẫn theo nó cũng chẳng có cách nào, đành để nó tới chỗ tôi kiếm bát cơm ăn. Thằng áo đen là thằng tôi bỏ tiền mua về, bố nó đánh bạc thua sạch, phải bán con trả nợ, nó cũng giống bố nó, cả ngày chẳng lúc nào đứng đắn. Thằng tóc vàng thì được tôi nhận về hồi bọn quỷ Hồng Mao đánh Quảng Châu mấy năm trước. Bố mẹ nó bị giết chết cả, nó một thân một mình đi khắp nơi ăn xin, khi tôi mở gánh mài võ, trông thấy nó nhặt đồ ăn trên đường, thằng bé có bảy tám tuổi mà phải đi ăn mày như vậy kể cũng thật đáng thương, thế là tôi giữ nó lại trong gánh mài võ, cho nó học ít công phu kiếm miếng cơm ăn... bọn chúng nó là sao Bạch Hổ à?”

Lục Kiều Kiều tỏ vẻ nghiêm túc nhìn xuống dưới lầu, sau đó quay lại nhìn vào mắt của Sái Tiêu, nói vẻ thâm trầm: “Sao Bạch Hổ chính là đứa bé tóc vàng.”

Lục Kiều Kiều lại dẫn thêm một bước, nói ra nhận xét của mình: “Thằng nhóc này cao số, mệnh Bạch Hổ trên thì húc cho rơi, dưới thì đạp cho rụng, tức là già trẻ lớn bé quanh nó đều phải chết hết, nó mới sống được. Sao Bạch Hổ cứ bốn năm khắc một lần, lần trước đã khắc bố mẹ nó, giờ lại đến kỳ hạn bốn năm, đã bắt đầu phát tác rồi, Sái sư phụ cứ nhìn mái tóc vàng của nó là biết nó không phải người bình thường, thật sự rất nguy hiểm đấy...”

Sái Tiêu cũng nhìn lũ trẻ dưới lầu hồi lâu, đoạn thở dài nói: “Tôi đâu thể đuổi nó đi được, nói gì thì nói cũng đã ở chung mấy năm, dạy nó đâu ít thứ, nó là đứa ngoan ngoãn, làm việc hay luyện công đều chăm chỉ nhanh nhẹn... Vả lại trong gánh mài võ, nó cũng là đứa giỏi kiếm tiền.”

“Cha ngài cũng bị nó khắc cho chết rồi, ngài không nên vì mấy chục đồng mà không tiếc tính mạng như vậy, Sái sư phụ...”

“Ài, đuổi thằng bé đi, tôi làm sao nữa nói...” Sái Tiêu cau mày, vẻ mặt đau khổ, qua lời nói có thể thấy ông ta cũng là người lương thiện.

Lục Kiều Kiều có cách riêng để đối phó với người tốt, cô bảo Sái Tiêu:

“Sái sư phụ, sao Bạch Hổ cao số, song không cao hơn pháp thuật của sư phụ tôi. Thế này đi, tôi sẽ đưa cái tai vạ này lên núi, trên núi có sư phụ tôi trấn yểm nó sẽ không phát tác được nữa, cũng coi như cho nó một con đường sống.”

Cô ngừng lại nhìn Sái Tiêu, thấy vẻ mặt Sái Tiêu vẫn khó coi, bèn cười nói: “Sái sư phụ nuôi cái tai vạ này cũng mấy năm rồi, cơm áo gạo tiền bỏ ra cũng không ít, chúng tôi thu nhận nó, sẽ trả cho Sái sư phụ một cái hồng bao, lại tặng thêm ngài một đạo bùa linh hóa sát, vừa giải sao xấu vừa giúp ngài phát tài vượng khí, bảo đảm nửa đời sau ngài sẽ liên tục gặp phúc may.” Nói đoạn liền moi từ túi áo trong ra một tờ ngân phiếu năm lạng, đưa cho Sái Tiêu. Tờ ngân phiếu là phiếu do Nhật Thăng tiền trang ở Sơn Tây phát hành đã lâu năm, thương hiệu cũ uy tín lớn, chất bạc tốt, còn đảm bảo hoàn đủ tiền. Sái Tiêu cũng là người biết hàng, nhìn thấy ngân phiếu liền mừng rỡ, vội đồng ý ngay. Ông ta mở gánh mài võ, toàn thu về tiền lẻ, một tháng cũng chẳng kiếm nổi năm lạng bạc, lại phải nuôi một đồng người. Người ta nói của đi thay người, lần này ông ta vừa được của vừa trừ tai, đâu có chuyện không mừng cho được. Lục Kiều Kiều cũng rất hoan hỉ, chỉ hiềm chưa chạy được ngay ra ngoài cửa Nam cười lớn ba tiếng, có điều lúc này không thể lộ nụ cười ra mặt, đành phải cố nuốt xuống.

Giờ một đứa bé mấy tuổi cũng phải mười lạng bạc, đứa biết làm lụng lại có sức khỏe càng đắt, từ mười mấy lạng đến mười lạng vẫn còn là được giá. Vậy mà lần này chỉ cần năm lạng bạc đã mua được một đứa bé trai dễ sai dễ bảo, nếu không phải bản thân đang cần dùng người, bán qua tay vẫn kiếm được khối tiền.

Lục Kiều Kiều lại moi trong túi thơm ra một đạo bùa giấy vàng gấp thành hình tam giác, hồi trà lâu xin một cái hồng bao, bỏ ngân phiếu và bùa vào, trao vào tay Sái Tiêu.

Sái Tiêu vui mừng nói: “Chao ôi, cảm ơn cô nương quá. À không phải, cảm tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng... À không phải, đa tạ đạo trưởng và đa tạ cô nương, khà khà...”

Năm lạng bạc này là chút báo đáp của Lục Kiều Kiều dành cho người tốt bụng, nếu bản thân ông ta vì lòng ích kỷ mà đuổi đứa trẻ đi, thì một xu cũng đừng hòng lấy lại được.

Hai người giao dịch hoàn tất, cùng xuống dưới lầu, sắc trời đã bắt đầu sẩm tối.

Sái Tiêu tới trước mặt lũ trẻ, dẫn thằng bé tóc vàng lại bên Lục Kiều Kiều, xoa tóc thằng bé nói: “Này Hoàng Mao, con thu dọn đồ đạc rồi đi theo chị này ngay hôm nay đi, Sái thúc không nuôi nổi con nữa, sau này con cũng đừng trở lại đây, phải nghe lời chị đây!”

Thằng bé tóc vàng sững sờ, ngẩng mặt lên nhìn.

Đêm hôm đó, Lục Kiều Kiều đặt tên cho thằng bé tóc vàng là An Long Nhi.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều thức dậy, hút xong hai cữ thuốc, đã cơn nghiền, liền bôi son trát một lớp phấn thật dày, vận chiếc áo khoác màu lục thêu hoa đỏ sẫm, tinh thần lâng lâng, dắt An Long Nhi ra khỏi nhà. An Long Nhi đi theo sau Lục Kiều Kiều, một tay xách một chiếc làn, trong làn có ấm trà và ly trà, hạt dưa, hoa quả, tay kia giương chiếc ô tây che cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều không quay đầu lại, hỏi thằng bé: “Có nhớ tên mình giờ là gì không?”

An Long Nhi trả lời: “Dạ nhớ. Là An Long Nhi.”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Có nhớ mình là ai không?”

An Long Nhi trả lời: “Cháu là cháu cô, cô là cô cháu.”

“Cô là thế nào?” Đồ đạc đều nằm trong tay An Long Nhi, Lục Kiều Kiều chỉ cầm chiếc quạt tròn bằng the mỏng và một chiếc túi thơm, xưa nay cô chưa từng được rảnh tay như vậy bao giờ, nên tâm trạng rất phấn khởi.

“Cô tức là em ruột của bố cháu.” An Long Nhi theo sau Lục Kiều Kiều, tò mò quan sát đường phố Tây Quan.

An Long Nhi theo Sái Tiêu mãi võ, chỉ ra vào phía Đông thành Quảng Châu, chưa từng đến Tây thành, hằng ngày ra khỏi nhà, đi qua đi lại cũng chỉ có mười tám cái chợ thường đến, gặp ngày mưa không mở gánh thì một tháng cũng ra khỏi nhà tầm hai mươi ngày, đã quen nhìn dân cư thật thà cục mịch và quân doanh quan phủ ở phía Đông thành, giờ mới biết Tây thành còn có ngô liễu tường hoa lòe loẹt xanh đỏ, và rất nhiều cô gái xinh đẹp hiếm khi được gặp ở Đông thành, nó trông đến hoa cả mắt.

Lục Kiều Kiều như thường ngày, hễ ra khỏi cửa là đi tới ven đầm Bạch Nga. Cô đến chỗ thuyền hoa xếp hàng rợp mắt ở ven sông, đi ra chỗ gốc cây đa có nhiều chị làm thuê, ở đó đang tụ tập. Những người này đều làm thuê ở các chốn phong nguyệt, Lục Kiều Kiều rất quen thuộc với họ. Những người làm công này khác hẳn người làm công trong các nhà phú hộ. Người làm công trong nhà phú hộ đều là hạng ăn lương, còn những chị những bà giúp việc ở chốn phong nguyệt lại là chủ bé, góp vốn với chủ lớn mở thuyền hoa hoặc kỹ viện, họ rất thân với đám kỹ nữ, một mặt chăm lo việc ăn uống vệ sinh của khách, một mặt giao dịch ngầm cho đám kỹ nữ, ở giữa ăn hoa hồng, chia chác với chủ lớn.

Mỗi sáng, đám người làm công này đều đi chợ mua thức ăn, sau đó tranh thủ chút thì giờ rảnh rỗi túm tụm lại ven sông trò chuyện, trao đổi thông tin hành lang. Họ là những người nắm rõ nhất mọi tình huống ở chốn phong hoa tuyết nguyệt này, cô nào không thu được tiền, khách nào có bệnh hoa liễu, nội trong một ngày đều sẽ phát tán đi từ nơi đây.

Lục Kiều Kiều có thói làm ăn với họ, mỗi sáng cô đều dạo qua đây, các bà các chị sẽ giới thiệu các cô kỹ nữ muốn xem số mạng cho Lục Kiều Kiều, còn Lục Kiều Kiều sẽ trả tiền hoa hồng cho bọn họ. Vì danh tiếng của Tiểu Thần Bà Lục Kiều Kiều trong giới phong nguyệt cũng khá nổi, còn đến tận nơi phục vụ từng người, đương nhiên chi phí đắt đỏ, song khi trả tiền hoa hồng lại thoải mái xông xênh, các chị làm công đều rất thích qua lại với cô.

Đám làm công đang ở bên đó chụm đầu chuyện trò sôi nổi, chỉ thấy lần đi chợ nằm chổng chơ dưới gốc cây đa, mấy chục người đàn bà quây thành một vòng riu ra riu rít. Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi ngồi ở bên ngoài đợi, rồi tự mình bước đến lan chanh nói theo.

Cô tự rót trà cho mình, đi lại chỗ đám đàn bà. Lục Kiều Kiều thân hình nhỏ nhắn, đứng ở sau lưng mấy bà mấy chị chẳng nhìn thấy gì cả, bèn chen vào chính giữa, chống nạnh cùng mọi người nghe một bà chị béo tốt lớn tiếng kể:

“Bỗng ‘tùm’ một tiếng có tiếng nhảy xuống sông, chúng tôi hãi quá, vội lao ra cứu người. Người đàn ông đến cùng vị khách đó và đầu bếp trên thuyền của chúng tôi đều nhảy xuống sông định cứu ông ta lên, song mò mãi không thấy đâu. Người nhảy xuống sông cứ như tảng đá lớn, cứ chìm ngấm xuống dưới, chẳng có bong bóng nước gì nổi lên, đúng là quỷ quái.”

“Bấy giờ là nửa đêm, thuyền ở giữa dòng, đang định quay về bờ bên này...”

“Nếu ông ta đến chơi một mình, lại nhảy từ thuyền của chúng tôi xuống sông chết đuối, chúng tôi chắc chết cả nút, loại người lảm tiên này mà chết, chúng tôi có chết mười lần cũng không đền nổi, may mà có người đi cùng, có thể làm chứng chúng tôi không giết người, bằng không dẫu nói thế nào cũng chẳng xuôi, chúng tôi chắc chắn sẽ bị phán là giết người cướp của, bị chém đầu hết...”

Có chị còm nhom hỏi chị béo: “Liệu có phải nghĩ không thông không, chứ vô duyên vô cớ ai lại làm thế? Thật là kỳ quái.”

Chị béo nói: “Đang uống rượu thì ông ấy đột nhiên giở trò, hất tung hai cái bàn, còn gào lên bảo muốn giết người, rồi đánh người loạn cả lên, lại muốn tìm dao, chúng tôi tưởng ông ta uống rượu say nên phát cuồng, bèn sai người giữ chặt ông ấy lại rồi đưa thuyền về đầm Bạch Nga, nhưng ông ta còn cắn người nữa chứ lì, có người bị ông ta cắn đứt nửa miếng thịt trên tay, ông ta giằng khỏi những người khác, cứ thế đâm đầu nhảy xuống dòng Châu Giang...”

“Tối hôm kia, vừa lên bờ liền báo quan ngay, nhưng hôm qua quan phủ chỉ sai người đến hỏi một lần, đến giờ vẫn không quay lại.” Các bà chị mồm năm miệng mười bàn tán về việc này, đều nói rằng người đó phát rồ phát dại rồi.

Lục Kiều Kiều lấy làm kỳ quái, sao chuyện Đặng Nghiêu kể cho cô nghe lại xảy ra đồng thời cùng chuyện này vậy.

Lục Kiều Kiều cũng xen vào hỏi chị béo: “Người nhảy sông chết đuối là ai vậy? Có phải khách quen không?”

Chị béo nói: “Không hẳn khách quen, song cũng đến thuyền chúng tôi dăm ba lần, là cái tay buôn đồ hải sản, họ Quách, vẫn gọi là ông chủ Quách.”

“Cũng họ Quách?” Lục Kiều Kiều thấy ớn lạnh trong lòng.

Hiếu kỳ là đức tính quan trọng nhất của người theo Đạo thuật, ai học Đạo thuật đều hiếu kỳ gấp trăm gấp chục lần người bình thường, sẵn sàng trả mọi giá để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Khi biết người khách làng chơi nhảy xuống dòng Châu Giang tự sát cũng họ Quách, lòng hiếu kỳ của Lục Kiều Kiều theo lệ lại trở dậy mạnh mẽ. Cô chen ra khỏi đám các bà chị, nói với An Long Nhi: “Nhóc con thật tốt số, vừa đến nhà cô đã có kịch hay để xem. Đi theo cô, cô dẫn mày đi xem phong thủy.”

Nói đoạn, cô liền gọi một chiếc xe kéo, chạy thẳng đến căn hung trạch có Quách đại nhân tự sát ở phường Giáp Công. Xe dừng lại trước ngõ phường Giáp Công, vừa đi vào ngõ, Lục Kiều Kiều vừa giảng cho An Long Nhi: “Mỗi một nơi, mỗi một con phố, mỗi một căn nhà đều là cơ thể sống, đều có vận khí riêng, có tốt, có xấu.”

“Cái ngõ này vận khí không tốt, có thể thấy ngay từ cánh cổng ở đầu ngõ, đôn đá tròn dưới hai cột trụ đã đen từ dưới đen lên kia.”

Lục Kiều Kiều lại chỉ xuống mặt đất nói: “Giữa con đường lát đá cũng có một dòng khí đen chạy từ đầu tới đuôi, đó là bởi ngõ này vận khí yếu ớt, dương khí không đủ, sống trong ngõ, người vượng nhất cũng như người yếu nhất đều có thể vì vậy mà gặp chuyện.”

An Long Nhi không hiểu cho lắm, liền nói: “Cô Kiều, vì sao người vượng nhất cũng có chuyện?”

“Độc dương bất sinh, cô âm bất trưởng, việc gì thái quá đều sẽ chạy về cực bên kia. Cũng như thời tiết vậy, sau khi nóng hầm hập sẽ đổ mưa, người có vận khí quá vượng có thể sẽ đột tử, nếu không sẽ khiến người quanh thân mình liên tục gặp chuyện, cái gọi là ‘Dương tận âm sinh’ cũng chính là ý này.” Lục Kiều Kiều vừa chuyện trò với An Long Nhi, vừa ngó nghiêng xem cổng nhà dân ở hai bên phường Giáp Công.

Lục Kiều Kiều bước tới trước một cổng lớn khóa chặt, bảo An Long Nhi: “Đây chính là nhà của Quách đại nhân.”

“Ở đây có rất nhiều hộ giàu có, sao cô lại biết là nhà này?” Thấy khó hiểu, An Long Nhi liền hỏi.

“Bởi trước cửa đã viết kia...” Lục Kiều Kiều nhìn hai con sư tử nhỏ ở trước cửa.

Cô gọi An Long Nhi lại nói: “Mày xem trên đầu con sư tử đá ở bên trái có vết mốc trông như đốm đen, lại ở bên phải gáy nó. Căn nhà này tọa Nam hướng Bắc, gáy bên phải của con sư tử nằm hướng Nam chính là cung Càn ở phía Tây Bắc, Càn là cha, con sư tử bên trái là vị trí Thanh Long, tượng trưng cho đàn ông, nhà này nếu xảy ra sự cố đều nhằm vào nam đinh.”

An Long Nhi gật đầu, song vẫn còn lơ mơ.

“Song cũng không đến nỗi phát rồ lên giết người nghiêm trọng như thế chứ...” Lục Kiều Kiều lẩm bẩm, đứng trước cổng nhà họ Quách, xem xét bốn phía chung quanh.

Chợt Lục Kiều Kiều nhìn thấy trên khung cửa một nhà ở ngõ đối diện chéo bên phải có một tấm gương Bát Quái to như cái đĩa đựng nước mắm chiếu vào cửa nhà họ Quách.

Cô bước tới xem kỹ tấm gương. Loại gương Bát Quái này đầu đường cuối phố đâu cũng bán, là thứ vật dụng trấn yểm rất phổ biến. Tấm gương này dường như vừa mới đặt cách đây không lâu, không đóng đinh trên xà ngang, mà lại dùng dây đồng treo dưới mái hiên một cách cầu thả, tấm gương vừa vặn chĩa vào cổng lớn của nhà họ Quách, trông hơi lệch, thực ra là phương hướng cố định được cố ý chỉnh bằng dây đồng.

Lục Kiều Kiều thấy trong nhà có người, liền gọi vọng vào. Một bà già hơn sáu mươi tuổi bước ra.

Lục Kiều Kiều hỏi bà già xem tấm gương này có phải do nhà họ tự treo không, bà già bảo không biết việc này, nhà họ từ trước tới nay chưa hề treo gương.

Hỏi thăm bà ta xong, Lục Kiều Kiều liền bảo An Long Nhi trèo lên gỡ tấm gương xuống.

Lục Kiều Kiều cầm gương trong tay, lật lại xem mặt sau. Ở mặt sau tấm gương có một số vòng tròn nhỏ được vẽ từ những đường cong liên tiếp bằng chu sa màu đỏ sẫm, tạo thành chuỗi ký hiệu kỳ quái.

Lục Kiều Kiều nhận ra đây là sát cục phong thủy, được gọi là... Quỷ kính chiếu đường. Cô lập tức ý thức được rằng, có người tinh thông phong thủy đang giết người, vả lại còn xuống tay rất nặng. Bản thân cô không có ân oán gì trong đám giang hồ, không cần thiết phải chuốc việc vào người, nên vội vã quay ra, dắt An Long Nhi rời khỏi phường Giáp Công.

Cuối ngõ phường Giáp Công, có người đàn ông tựa vào gốc cây bạch lan, lấy chiếc mũ cổ nát che mặt như nằm ngủ, song ánh mắt lạnh buốt lộ ra từ kẽ hở trên mũ lại đang dõi theo bóng Lục Kiều Kiều bỏ đi.

“Giở trò quỷ gì vậy, Quỷ kính chiếu đường, khiến cả thành nghiêng ngả như thế này.” Một giọng trầm đục, cất lên đầy tức tối.

Kể nói lời này là một gã đàn ông cao to, nuôi một chòm râu dê dưới cằm, trong mặc áo dài ngoài khoác áo chên ngắn, cầm chiếc quạt gấp trong tay, thắt lưng đeo túi, ăn vận kiêu thương nhân. Kỳ thực, hần chính là Phó sứ Chương Bình Hàm của phủ Quốc sư.

Hắn đứng trên một ngọn đồi, hướng về phía ngôi mộ tọa Nam hướng Bắc, trên bia mộ khắc dòng chữ “Quách công Thủ Thành chi mộ”. Sau lưng có bốn người đàn ông khác cũng ăn vận cùng một kiểu thương nhân.

Chương Bình Hàm nói tiếp: “Đúng là việc công phải làm, thiên hạ phải giữ, song các người làm kín kín một chút không được à? Dùng gì không dùng, lại dùng sát cục Quỷ kính chiếu đường, khiến người ta nổi điên lên? Hử?”

Trong số bốn kẻ bị mắng, có một kẻ trả lời: “Giờ là tháng Bảy, dùng Quỷ Kim Dương thoái thần chiếu sát của tháng trước thì hiệu nghiệm rất nhanh... ngài cũng đâu có nói phải dùng sát cục gì...”

Chưa nói hết câu, Chương Bình Hàm chẳng thèm ngoảnh đầu, trở tay tát thẳng vào mặt tên vừa trả lời đánh “bốp” một tiếng.

Hắn phồng mồm trợn mắt quay lại, đối diện với tên kia, nói mà nước bọt bắn phèo phèo vào mặt đối phương: “Bốn hộ họ Quách ở trấn Bảo Điền, phát điên giết nhau trong tiệc đầy tháng, làm cả trấn rung động, hai anh em họ Quách làm ăn trong thành, giết người như hóa dại, máu me lênh láng, kinh động toàn thành. Giờ dẹp sạch dưới quê, dẹp sạch trong thành, có muốn ta dẹp luôn cả đầu mày không hả?”

Chương Bình Hàm khua tay vạch một nhát lên cổ tên kia, khiến hắn khiếp vía, run bần bật.

Tất cả im lặng phăng phắc. Một lúc sau, Chương Bình Hàm mới sa sầm nét mặt nói với bốn tên kia: “Vụ việc lần này, ta đã thu xếp chỗ quan phủ rồi. Từ rày trở đi dùng cách gì cũng phải thông qua cửa của ta đấy!”

Nói đoạn phẩy mạnh ống tay áo, quay người xuống núi. Bốn tên bị chửi vâng vâng dạ dạ bám theo sau. Chương Bình Hàm đột ngột quay phắt lại, lớn tiếng quát chúng: “Đi theo ta làm gì? Gỡ cái gương Quỷ kính chiếu đường mang đi ngay, đừng để dân chúng nhặt được lại làm tin đồn lan đi khắp nơi, khôn nạn! Toàn một lũ khôn nạn! Quanh đời đâu cũng thấy mã...”

Tối đến, Lục Kiều Kiều vẫn nằm trên giường trúc bên giếng trời hút thuốc, giờ đã có An Long Nhi rót trà châm thuốc, cô càng hút càng đậm đà. Thuốc phiện có mùi hương rất đượm, loại thuốc Vân Nam Lục Kiều Kiều hút lại là loại thượng phẩm trong nước, mùi vị càng xa càng rịn, nếu không có mùi thuốc đậm đặc hơn từ quán Vạn Hoa bên cạnh, mấy hộ xung quanh chắc chắn sẽ biết Lục Kiều Kiều tối nào cũng hút đã thuốc phiện trong nhà.

Cô nói nhát gừng với An Long Nhi: “Quỷ kính chiếu đường là thứ tà môn trong phong thủy Thiên Tinh. Thuật phong thủy vốn dĩ cũng giống như tiên, không phân tốt xấu, chỉ xem xem mình dùng nó vào việc chính hay việc tà.”

An Long Nhi đến ở với Lục Kiều Kiều mấy hôm, ngày nào cũng gặp những điều mới lạ, Lục Kiều Kiều nói với thằng bé câu gì, nó đều cố gắng ghi nhớ.

“Những hình vẽ ở mặt sau tấm gương là bùa chú Quỷ Kim Dương, trên trời có nhị thập bát tú, Quỷ Kim Dương là một tinh tú trong số đó, là chủ tinh của tháng trước. GIỜ MÀY CHƯA HIỂU, SAU RỒI SẼ HIỂU.” Lục Kiều Kiều nói với giọng trẻ nãi, khiến An Long Nhi cảm thấy rất dễ chịu.

“Chỉ treo gương không thôi cũng chẳng có tác dụng gì, song mặt sau lại dùng chu sa vẽ bùa chú thì nguy hại lắm...”

An Long Nhi lắng tai nghe, không nói một lời.

“Vả lại...” Đang giảng giải, Lục Kiều Kiều chợt chống người dậy, buông thông một câu “Xem có còn rượu không, rót cho cô một chén...” đoạn lại đổ kên xuống giường.

“Vả lại cái gương này được đặt vào vị trí dữ nhất trong tháng này, ấy là vị Quỷ Kim Dương hướng Tây Nam. Bùa và gương, phương vị và thời giờ phối hợp chuẩn xác, cùng lúc phát ra hung lực rút khí, vậy nên trong phút chốc Quách đại nhân đã mất mạng.”

An Long Nhi rót cho Lục Kiều Kiều một ly rượu cao lương, còn bày lên một đĩa mì rán dầu với tai lợn kiểu Quảng Châu.

“Có điều...có điều cũng không nên lấy mạng trẻ con... đến trẻ con cũng không thoát được chúng tổ mộ tổ bị vỡ rồi, có người muốn Quách đại nhân phải tuyệt tử tuyệt tôn...” Lục Kiều Kiều hút thuốc, uống rượu, mỗi lúc một mơ màng, song miệng vẫn lẩm bẩm nói: “Lại còn cả ông chủ Quách nhảy xuống Châu Giang tự sát nữa... có lẽ là người có cùng mộ tổ... cả họ chết sạch...”

Lục Kiều Kiều nói xong, mơ màng ngủ thiếp đi.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều đã ngủ, liền ngồi dưới ánh trăng ngắm khuôn mặt cô một lúc, sau đó thu dọn tẩu thuốc và ly rượu, vào phòng lấy ra một tấm chăn mỏng đắp lên người Lục Kiều Kiều.

Đã đến thời kỳ an toàn của Lục Kiều Kiều, trong cữ thuốc buổi sáng, cô tự bói cho mình một quẻ.

Sống ở đời ai cũng muốn có chút mới mẻ và bất ngờ, có những việc không muốn biết kết quả, dĩ nhiên có thể phó mặc cho trời, đi bước nào hay bước ấy, miễn là có khả năng gánh chịu là được; song cũng có việc muốn biết trước kết quả, bói một quẻ đề phòng bất trắc. Ví như hôm nay, cần phải đảm bảo không chút sơ sẩy.

Chiếc cốc chứa mấy đồng tiền đồng kêu leng keng một tiếng, úp xuống trà kỷ, sáu đồng tiền sắp thành quẻ Hàm, Lục Kiều Kiều cười nhạt, nghĩ bụng: Quẻ tượng lợi tiểu nữ nhân, đại nữ nhân bị khắc bất lợi. Mình chỉ là tiểu nữ nhân mà thôi, đại nữ nhân phải chịu thiệt thòi một chút vậy.

Lục Kiều Kiều cài bông hoa màu đỏ nhạt lên đầu, ngồi trong phòng khách vừa bưng chén uống trà, vừa dạy bảo An Long Nhi đang đứng bên cạnh. Trên trà kỷ đặt một chiếc la bàn to cỡ bàn tay.

“Buổi sáng ngủ dậy không cần gánh nước, mây rất may mắn vì trong nhà có cái giếng, song hằng ngày phải bảo đảm trong chum có nước...”

“Sau khi dậy nhớ đun nước, pha nước ấm đợi cô rửa mặt, cô rửa mặt xong thì pha trà cho cô...”

“Uống trà xong cô phải hút thuốc, mây đứng bên cạnh hầu thuốc, rót nước thấp đèn là được, đừng có đi qua đi lại trước mặt cô, hoa mắt...”

“Ngày chẵn thì theo cô ra ngoài kiếm người, ngày lẻ thì mây ở nhà... hôm nay không tính, chốc nữa cô có việc...”

“Ban ngày mây ở nhà, không được ra khỏi cửa, đến trưa tự làm cơm mà ăn, nhưng không được ăn lạp xưởng trong bếp đầu dãy, chỉ được ăn chay, tối cô về mới được ăn thịt...”

“Lúc cô không có nhà phải quét dọn, đổ bỏ, giặt quần áo, mà phải đọc hết hòm sách kia nữa... Phải rồi, mây có biết chữ không?”

An Long Nhi đáp: “Đã học hai năm ở trường tư.”

“Nhà mây có tiền gồm, đi học ở trường tư cơ đấy...” Lục Kiều Kiều tiếp tục dặn dò: “Sách trong hòm gỗ kia cứ mỗi tháng phải xem một cuốn, năm ngày kiểm tra một lần, không trả lời được thì ngày hôm đó cắt cơm, bốn hôm sau đó, mỗi ngày chỉ được ăn một bát cơm trắng, không rau không thịt. Nếu ăn vụng, cô sẽ treo ngược mây lên đánh cho một trận rồi báo quan bắt nhốt vào tù...”

“Cuốn sách mỗi tháng đọc xong thì giao lại cho cô, kiểm tra lại một lượt, không đạt yêu cầu sẽ bị treo một ngày, đánh một trận, hai ngày không được ăn cơm...”

An Long Nhi nhớ ra ở góc tường trong gian phòng mé Tây có một hòm sách, thực ra cái hòm không lớn lắm, khiêng ra vừa khéo có thể làm ghế, ngồi được một người.

“Cô Kiều, những chỗ cháu không hiểu có thể hỏi cô không?” An Long Nhi hỏi.

Lục Kiều Kiều đặt ly trà xuống, gất gống đáp: “Chữ nào không biết thì hỏi, nhưng đọc mà không hiểu câu có nghĩa gì thì đừng có làm phiền cô, mây cứ học thuộc lòng, đọc cho cô nghe là được.” Cô cầm cái la bàn trên trà kỷ lên, nói: “Trong hòm có một cuốn gọi là La Kinh giải định, xem xong cuốn đó có thể hiểu được cái la kinh^[2] này.”

[2] La bàn phong thủy.

An Long Nhi thấy trên la kinh có mười mấy vòng khắc chữ và ký hiệu chẳng chịt, đưa tay ra định đón lấy xem.

Lục Kiều Kiều giật ngay lại, hất hàm bảo An Long Nhi: “Mày chưa dùng được cái này, loại nhỏ này mày chưa đủ tư cách dùng. Trong phòng mé Tây có loại to, mày tự tìm lấy mà xem. Sau một năm, tức là Trung thu sang năm, sẽ kiểm tra về la kinh, nếu vẫn không biết xem, tao lập tức cho mày bán lợn đi Kim Sơn, đời này đừng mong quay lại tỉnh thành nữa...”

Hồi ấy ở Quảng Đông có rất nhiều người bán mình sang nước Mỹ khai phá miền Tây, có người đi đãi vàng, cũng có người đi làm đường sắt, kiểu bán mình đi làm cho Tây gọi là “bán lợn”. Bấy giờ cứ đi Mỹ đều gọi là đi Kim Sơn, các công nhân người Hoa sau khi “bán lợn đi Kim Sơn” gặp muôn vàn khổ nạn, mười phần đến tám chín là một đi không trở về. An Long Nhi không biết thế nào là bán lợn, song nếu cả đời này không được quay trở lại nữa thì chẳng phải việc tốt đẹp gì, thằng bé liền rứt hai tay lại, “vâng” một tiếng.

“Tối cô sẽ dắt mày đi chợ, mày có biết nấu cơm không? Thôi, khỏi cần đáp, biết hay không cũng vẫn phải nấu, bỏ cả đồng tiền mua mày về, có tí việc vặt ấy cũng không làm được thì còn làm ăn gì...” Lục Kiều Kiều định ra khỏi nhà, bèn nói với An Long Nhi: “Giờ cô ra ngoài, khi cô về mày phải dọn nhà sạch sẽ rồi đấy!”

“Dạ vâng, thưa cô.” An Long Nhi đã sớm quen với việc bị sai bảo.

Sau khi ra khỏi nhà, cô tiện tay khóa luôn cửa từ phía ngoài. An Long Nhi quả nhiên lục thấy chiếc la kinh lớn trong căn buồng mé Tây. Chiếc la kinh tròn tròn dẹt dẹt, to cỡ vung nồi, trên bề mặt khắc đến ba mươi mấy vòng toàn chữ là chữ, nhiều hơn cái la kinh nhỏ Lục Kiều Kiều cầm trong tay nhiều.

Lục Kiều Kiều hôm nay không đi xem bói cho kỹ nữ, cô xách túi thơm, phe phẩy quạt the tròn, rồi phố Bình Khang đi tới bên dòng Châu Giang, rẽ trái là phố lớn phồn hoa toàn những căn nhà kiểu Tây san sát một bên, gọi là Thập Tam Hàng. Cửa hàng cửa hiệu ở Thập Tam Hàng mọc lên như nấm, hằng ngày ngựa xe như nước, người qua kẻ lại tấp nập, các hãng buôn hàng xuất nhập khẩu phía Nam Trung Quốc đều tập trung ở đây, có thể nói là một trung tâm của cải chính cống.

Lục Kiều Kiều bước vào một cửa hiệu không lớn lắm, phía trên cửa có một biển hiệu, đề ba chữ “Ngũ Nhật Phát”.

Cửa hiệu có hai tầng, nhà xây cao, nên bước vào liền cảm thấy mát lạnh. Tầng một kê năm sáu chiếc bàn, ba nhân viên đang bận việc, song lại có vẻ ung dung nhàn hạ, rất không tương thích với không khí nhộn nhạo ngoài đường, một người đang dùng bàn tính, một người đang xem sách, còn có một ông già trông như chường quỹ đang tưới nước vào một bồn hoa. Vị chường quỹ già thấy Lục Kiều Kiều bước vào cửa, vội cất lời chào: “Lục tiểu thư đến rồi à, công tử đang ở trên lầu đấy.”

Lục Kiều Kiều gật đầu cười nói: “Phiền bác báo cho một tiếng được không ạ?”

Chường quỹ già ngẩng đầu gọi: “Ngũ công tử! Ngũ công tử!” Giọng nghe sang sảng.

Từ cầu thang lầu hai, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng kiểu Tây bước xuống, trông chừng hơn hai mươi tuổi, vóc người trung bình, mặt mũi trắng trẻo, thoạt nhìn đã biết là con nhà giàu sang sống trong nhung lụa từ nhỏ. Anh ta là cậu chủ của cửa hàng này, tên Ngũ Tuấn Sinh. Để thực hiện nghiệp vụ xuất nhập khẩu, Ngũ Tuấn Sinh đã cùng ông chủ Ngũ Nhật Phát xuất dương hai lần, sau khi quay về nước liền thích mặc trang phục phương Tây. Thời gian ở cửa hàng, anh ta đều lấy danh nghĩa xúc tiến thương mại Hoa – Dương mà mặc bộ âu phục đem từ đế quốc Đại Anh về. Ngũ Tuấn Sinh vừa thấy Lục Kiều Kiều đã mừng ra mặt, vội chạy xuống cầu thang, vừa chạy vừa nói: “Lục tiểu thư đến rồi đấy à, dạo này làm ăn khá chứ?”

Lục Kiều Kiều mỉm cười, khẽ gật đầu đáp lời một cách rất tình tứ: “Chào công tử, nhờ phúc của công tử cả.”

“Xin mời Lục tiểu thư lên lầu bàn chuyện được không?” Ngũ Tuấn Sinh vồn vã nói.

Ngũ Tuấn Sinh lên lầu, bước vào một căn phòng. Ngũ Tuấn Sinh lập tức theo sau, đưa tay khóa cửa lại, tay kia đột nhiên ôm lấy eo Lục Kiều Kiều, quay người lại ghì Lục Kiều Kiều lên cửa.

“Kiều Kiều ơi, nhớ em chết mất, sao mãi chẳng thấy qua đây...” Ngũ Tuấn Sinh vừa thấp giọng thăm thì, vừa áp đầu vào cổ Lục Kiều Kiều, ra sức hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

Lục Kiều Kiều ngoan ngoãn thả lỏng cơ thể, nghiêng đầu sang một bên, nhắm nghiền mắt, hờn hển “vâng” một tiếng thật dài đáp lại.

Ngũ Tuấn Sinh một tay vén vạt áo the màu lục dài tới gối của Lục Kiều Kiều lên, luồn vào lưng cô từ phía sau, sờ lên tấm lưng mịn màng, sau đó siết chặt lấy eo cô, khiến ngực cô áp chặt vào mình. Ngực Lục Kiều Kiều bị ép chặt, bất giác “ư” lên một tiếng. Tay kia của Ngũ Tuấn Sinh khe khẽ nâng đầu cô, định hôn lên đôi môi đang hé mở.

Lục Kiều Kiều mím chặt môi lại, quay mặt sang một bên, đưa mắt lườm Ngũ Tuấn Sinh: “Nhẹ nhàng một chút, quần áo mà rách em không ra khỏi cửa này được đâu. Buông tay ra đã nào...”

Từ tầng hai của cửa hàng Ngũ Nhật Phát có thể trông thấy đảo Sa Diện ở phía đối diện, đảo Sa Diện là cồn đất nhỏ trên dòng Châu Giang, sau này nơi đây sẽ trở thành tô giới của Anh Pháp. Cầu thang đi lên tầng hai có một hành lang, bên hành lang có ba căn phòng, đều là nơi ông chủ làm việc và nghỉ ngơi, ngày thường thương khách giao dịch và đàm phán dưới tầng một, chỉ có những khách quan trọng mới được tiếp đãi trên tầng hai. Căn phòng đầu tiên nhìn ra sông, là phòng sổ sách của ông chủ, có nhiều đồ gỗ được chạm trổ tinh tế, ngoài bàn làm việc lớn kê giữa phòng, góc tường còn có một chiếc giường lớn làm bằng gỗ trắc bóng loáng, làm chỗ hút thuốc phiện.

Hai cơ thể lả lợ cuộn lấy nhau trên giường.

Cơ thể Lục Kiều Kiều nhỏ nhắn nhưng đầy đặn, toàn thân nhấp nhô như những đợt sóng, miệng khẽ kêu: “Nhẹ thôi... chậm thôi...” Ánh nắng rọi qua lớp cửa sổ pha lê sắc sỡ, đổ nghiêng lên người cô, lấp lánh theo từng nhịp rung của cơ thể.

Cơ thể được lấp đầy như sắp nổ tung, từng tác da thịt đều được một cơ thể khác bọc chặt lại, có vậy mới khiến cô có chút cảm giác an toàn, vững chắc, chỉ cần nhắm mắt lại, mọi việc dường như chưa từng xảy ra...

Bất kể Lục Kiều Kiều nằm sấp hay nằm nghiêng, hai tay cô đều ôm chặt lấy thân mình, không thể để cơ thể tổn thương thêm nữa, để linh hồn và xác thịt của cô vĩnh viễn rời xa nơi đó trong nhịp va chạm...

Lục Kiều Kiều nằm nghiêng trên giường, từ vai đến eo, từ hông đến gót, nối liền tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Người cô quấn một tấm khăn lụa hoa màu đỏ sậm, đây là món quà Ngũ Tuấn Sinh mang từ kinh thành về cho cô.

Lục Kiều Kiều hút thuốc, lặng lẽ nhắm nghiền mắt lại. Ngũ Tuấn Sinh áp vào người cô từ phía sau, dùng chân kẹp lấy chân cô, hôn lên cổ và tóc cô, bàn tay chậm rãi lướt trên vai, trên cổ, ngực và bụng cô.

Con tim Lục Kiều Kiều đang bay đến một nơi khác. Mở cửa sổ nhìn ra, con sông đỏ đẹp như dòng Châu Giang, cồn đất giữa con sông ấy cũng giống đảo Sa Diện, lặng lẽ nằm ở ven bờ... Ở đó có tòa nhà trên cồn đất, cũng như nơi này, có thể ngắm dòng sông trôi xa tới tận chân trời, có bóng cò trắng bay từ đằng xa lại, có hai con người...

“Phong nguyệt vô biên, phong nguyệt lâu... Bạch lộ lưu tình, bạch lộ châu...” Lục Kiều Kiều bất giác ngân nga.

“Gì cơ?” Ngũ Tuấn Sinh không nghe rõ.

“Vợ anh dạo này có tới đây không?” Giọng nói nhỏ nhẹ, hờn hển, ngân dài. Lục Kiều Kiều không định trả lời Ngũ Tuấn Sinh.

“Thường thì không đến, chỉ có mồng một, ngày rằm mới tới so sổ sách thôi. Bố anh đi Thượng Hải rồi, việc nhà đều do cô ấy cai quản.” Ngũ Tuấn Sinh như đứa trẻ ngoan, tổng tộc kể tuốt cho Lục Kiều Kiều. Câu trả lời này đã nằm trong suy đoán của Lục Kiều Kiều, cô chẳng qua hỏi bừa một câu để chuyển chủ đề mà thôi.

Tay Ngũ Tuấn Sinh mon men lần đến mé trong đùi Lục Kiều Kiều. Tay của người đàn ông này rất nhỏ và mịn, điều Lục Kiều Kiều thích hơn nữa là, anh ta vừa dịu dàng lại vừa biết nghe lời, giống như kỹ nữ, sau khi xong việc cũng không lản ra ngủ ngay, anh ta có thể khiến phụ nữ cảm thấy khoan khoái tự đáy lòng.

“Kiều Kiều, lấy anh đi. Vợ anh đến giờ vẫn chưa có con, để anh bảo với bố, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý việc của mình.”

Ngũ Tuấn Sinh là người chân thành. Ngay từ lần đầu tiên gặp Lục Kiều Kiều, sắc đẹp của cô, cơ thể của cô, và cả thái độ hững hờ của cô đều khiến Ngũ Tuấn Sinh hồn xiêu phách lạc. Nếu Lục Kiều Kiều đồng ý, anh ta thậm chí có thể cho cô danh phận bình thê, rước Lục Kiều Kiều qua cửa vào nhà mình.

Theo luật lệ Đại Thanh, người thiếp phải hầu hạ và phục tùng chính thê, sau khi chết bài vị không được xếp vào từ đường của họ tộc, con cái đẻ ra đều chỉ là “dòng thứ”, không được tiếp quản tài sản của gia tộc. Địa vị của bình thê cao hơn thiếp, mọi đãi ngộ đều có thể ngang hàng với chính thê, con cái sinh ra cũng được coi là “dòng đích”, có thể trở thành người thừa kế chính thức. Trong kết cấu gia đình “năm thê bảy thiếp”, ngoài chính thê ra, bốn vị trí có địa vị còn lại chính là của bình thê.

Lục Kiều Kiều trợn mắt thất thần, sau đó nhắm lại. Nếu muốn lấy người đàn ông này, cô có còn làm chuyện mèo mả gà đồng với anh ta ở đây nữa không? Một trong những nguyên nhân cô thích người đàn ông này là bởi anh ta đã có vợ.

Ngũ Tuấn Sinh thấy Lục Kiều Kiều không phản ứng, liền đưa tay lên sờ chiếc cằm nhọn của cô, đoạn nói: “Mấy bữa nữa anh sẽ đi Phật Sơn một chuyến, em đi cùng anh nhé? Chúng ta có thể ở bên nhau vài hôm.”

Lục Kiều Kiều nói: “Xa quá... mệt... không đi đâu... khi anh về cầm cho em hai chiếc bánh Mang Công...”

“Nhà em ở đâu? Anh có thể đến thăm em không? Lần nào cũng để em đến đây, anh sợ em mệt.” Ngũ Tuấn Sinh hỏi dò.

“Hơ hơ...” Lục Kiều Kiều cười nhạt, rít một hơi thuốc thật sâu, đợi đã nghiền, mới trả lời: “Anh đừng nằm mơ nữa, người ta là khuê nữ nhà gia thế, lẽ nào còn phải nằm sấn trên giường đợi anh đến chơi sao?”

Lục Kiều Kiều biết Ngũ Tuấn Sinh lo lắng, khẽ vỗ mấy cái lên bàn tay đang sờ soạng bầu vú mình, đoạn nói tiếp: “Một thời gian nữa em lại đến, anh yên tâm, không có chuyện gì đâu.”

Ngũ Tuấn Sinh không phải lo lắng không đâu. Theo luật lệ Đại Thanh, “phàm đôi bên thông dâm, đánh tám mươi trượng; kẻ có vợ chồng, đánh chín mươi trượng, dù đồ gian dâm, đánh một trăm trượng”. Cũng tức là, nếu trước khi kết hôn mà có quan hệ tình dục, bị người phát giác báo quan sẽ bị đánh tám mươi roi, đôi bên đều có vợ, có chồng mà nảy sinh quan hệ tình dục bên ngoài, sẽ bị đánh chín mươi roi; một bên đơn thân, và một bên đã kết hôn thì nghiêm trọng nhất, phải chịu đánh một trăm roi. Với sức chịu đựng của một người bình thường, đừng nói tám mươi trượng, chỉ cần đánh thật ba đến năm trượng là đã bất tỉnh rồi. Dĩ nhiên, trả một ít bạc, phía nha môn có thể “đánh vờ”. Song phiền phức nhất là từ đó về sau phải mang tội danh trên người, cả đời không ngẩng mặt nhìn ai được. Đối với thương gia chân chính như Ngũ Tuấn Sinh, danh dự tương đương với tiền bạc và địa vị, nếu tới kỳ viện có biển hiệu kinh doanh, chơi kỹ nữ rồi nộp thuế, đó là việc thiên kinh địa nghĩa. Song nếu việc với Lục Kiều Kiều bị moi ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nếu Lục Kiều Kiều bằng lòng nhận bạc của Ngũ Tuấn Sinh, sau khi hành sự xong có thể coi Lục Kiều Kiều là hạng gái bao, toàn bộ trách nhiệm có thể đổ lên đầu Lục Kiều Kiều. Vấn đề là Lục Kiều Kiều trước nay chưa từng nhận tiền, chỉ lấy chút quà mọn, còn Ngũ Tuấn Sinh lại không sao dứt được diễm phúc trên trời rơi xuống này, bên cạnh niềm sung sướng còn có áp lực tâm lý.

Song thứ Lục Kiều Kiều muốn là... chơi với lửa.

5. Chương 5: Thuật Phong Thủy Thiên Tử

Cửa lớn sảnh nhỏ bên trong phủ Đốc Quân thành Quảng Châu đóng kín mít, trên chiếc bàn trong sảnh trải một tấm bản đồ, có hai người đứng cạnh bàn xem xét tỉ mỉ.

Một trung niên dong dỏng nhả nhận, mặt mũi trắng trẻo, hai tay chắp sau lưng, lẳng lẳng đứng xem bản đồ, đầu hơi gật gù; người thứ hai là Chương Bình Hàm đã chửi mắng nặng nề trước mặt tổ họ Quách, tay cầm bút, đang đánh khuyên tròn trên bản đồ.

Người cao dong dỏng nói: “Chương đại nhân đã đi khắp thành Quảng Đông, mấy năm nay vất vả quá.”

Chương Bình Hàm dừng bút, ngẩng đầu nhìn đối phương khiêm tốn đáp: “Không dám, đây là việc Bình Hàm phải làm, mong Quốc sư chỉ điểm thêm cho.”

Người cao dĩnh dậm chất thư sinh chính là Quốc sư đương triều, bởi phủ Quốc sư là cơ quan bí mật trực thuộc hoàng đế quản lý, Phó sứ Chương Bình Hàm này chức danh không lớn, song cấp bậc lại không nhỏ.

Quốc sư bảo Chương Bình Hàm: “Mấy năm ở Quảng Đông, ông đã bôn ba nhiều nơi, nay hoàn thiện xong tấm Quảng Đông long mạch đồ này, công của Chương đại nhân lớn lắm. Lại nhờ tay Chương đại nhân phá hủy mấy mươi huyết mộ có tiếng, về cơ bản đều nằm trên chủ khí của long mạch, nhìn chung cũng không phạm phải sai lầm gì, chỉ có điều...”

“Xin Quốc sư chỉ giáo!” Chương đại nhân nhìn nét mặt Quốc sư, thấy ông ta trầm ngâm một lúc, rồi mới nói tiếp: “Tỉnh Quảng Đông khác với các nơi khác, nơi đây có chín dải long mạch, chín con rồng này tạo thành đại cục phong thủy gọi là Liên Hoa Đế Tọa, tính theo khí vận, thì giờ là lúc khí bắt đầu khởi vận, kiếp nạn của giang sơn cấp bách lắm rồi. Vận không khởi thì thôi, long khí của Quảng Đông này một khi vận trời khuấy động, hoàng đế phương Nam sẽ xuất hiện, giang sơn Đại Thanh ắt...” Nói đến đây, Quốc sư đưa mắt nhìn Chương đại nhân.

Chương Bình Hàm cũng buông bút, quay người đối diện với Quốc sư, phân trần: “Khi ở kinh thành, tôi đã biết được điều này, hiện đang điều phải thêm nhân lực.”

Quốc sư nói: “Chương đại nhân, điều tôi lo lắng không phải việc các ông làm tốt hay không, mà là nếu chúng ta tiếp tục làm thế này, liệu có kịp phá hoại toàn bộ mộ tổ nằm trên chính huyết chân long trước khi long khí phát động hay không. Chín dải long mạch, lại là một tỉnh lớn, có rất nhiều nơi đấy...”

“Vả lại...” Quốc sư phân tích kỹ càng. “Long khí là khí tự nhiên, phá mà không chết, một thời gian sau sẽ lại phục sinh. Quảng Đông có nhiều long mạch, địa vực lại rộng lớn, hôm nay ông phá một mộ tổ, ngày mai sẽ lại có mộ mới táng xuống, chúng ta có bao nhiêu người? Có thể trông chắc ngôi mộ nào?”

“Quốc sư nói có lý, ngài có gì dặn dò không ạ?” Chương Bình Hàm hỏi.

Quốc sư lấy hai ngón tay dậm mạnh xuống tấm bản đồ trên bàn nói: “Trăm long.”

An Long Nhi ở nhà một mình, theo đúng lời dặn của Lục Kiều Kiều, trước tiên dọn dẹp nhà cửa. Sảnh ngoài và giếng trời chỉ quét dọn một lúc là xong. Trong nhà có ba căn phòng sát vách, Lục Kiều Kiều ở buồng mé Đông, xếp cho An Long Nhi nằm ở buồng giữa, buồng mé Tây làm nhà kho.

An Long Nhi có đôi chút lẩn tẩn, không hiểu vì sao cô chủ không ở buồng giữa mà lại để cho người dưới ở. Theo lẽ thường mà nói, buồng giữa mới là buồng của chủ nhân. Buồng của Lục Kiều Kiều được khóa bằng một ổ khóa nhỏ, không thể vào.

Buồng của An Long Nhi thì chẳng có gì để thu dọn, bởi mới vào ở có mấy hôm, cả gian trống không, cũng có thể nói là khá ngăn nắp sạch sẽ, song đối với một đứa trẻ đã quen sống với một đám trẻ con như An Long Nhi thì căn phòng này lại quá lạnh lẽo, thằng bé thà ăn uống kham khổ một chút, cùng luyện công, mãi vớ với những đứa trẻ khác còn hơn. Buồng mé Tây có nhiều đồ tạp nhạp, một ít bàn ghế dự phòng và một tủ lớn chứa chăn mềm, áo bông dùng trong mùa đông. Trong đó có một chiếc hòm nhỏ to cỡ cái ghế cho một người ngồi, bên trong chứa những cuốn sách mà Lục Kiều Kiều bắt thằng bé phải đọc hết. Mở hòm ra, trong hòm có mấy mươi cuốn sách.

An Long Nhi nhẩm tính, một tháng đọc một cuốn thì xem chừng hai năm là hết. Nó không hiểu vì sao cô chủ lại bắt nó đọc sách. Sái Tiêu nhất nó về, dạy nó võ công để đi mãi vớ. Ngay từ hôm đầu tiên, được nhất về An Long Nhi đã biết đi theo Sái Tiêu nó phải làm gì, nhưng Lục Kiều Kiều lại không nói cho nó biết đọc những cuốn sách này để làm gì.

Xem kỹ thì thấy mấy mươi cuốn sách này đều được đánh số, các con số được viết thẳng lên bìa sách, có lẽ là số thứ tự các cuốn sách cần phải xem, Lục Kiều Kiều đã sắp sẵn cho nó.

Cuốn số 1 là Kinh Dịch, cuốn số 2 là Tam mệnh thông hội, cuốn số 3 là Trích thiên tử, cuốn số 4 là Ngọc chiếu định chân kinh, cuốn số 5 là Động trung ba nguyệt ký, cuốn số 6 là Hâm long kinh, cuốn số 7 là Thanh nang phú...

Mỗi cuốn lại có tên gọi khác nhau, may mà đều không quá dày.

An Long Nhi đã hiểu, đây toàn là sách phong thủy bói toán, có lẽ sau này Lục Kiều Kiều bắt nó đi xem bói cho người ta. Lật hú họa vài trang, về cơ bản đọc không hiểu gì. Lục Kiều Kiều đã nói rồi, không hiểu cũng không được hỏi, cứ học thuộc là được, nhưng nếu bản thân mình không hiểu, sau này xem bói cho người khác kiếm tiền cho Lục Kiều Kiều thế nào? An Long Nhi nghĩ mãi không ra.

Có lẽ cứ theo thư tự Lục Kiều Kiều quy định mà đọc, rồi tự nhiên sẽ hiểu. Giờ này mặt trời vẫn chưa xuống núi, An Long Nhi bê ghế ra ngồi bên giếng trời, bắt đầu ngoan ngoãn xem cuốn sách đầu tiên, Kinh Dịch.

Lục Kiều Kiều không rời cửa hiệu Ngũ Nhật Phát ngay, Ngũ Tuấn Sinh mời cô ăn tối tại quán ăn Pháp ở đề phía Tây, Lục Kiều Kiều hôm nay rảnh rang, cũng muốn thay đổi khẩu vị.

Ngũ Tuấn Sinh vận âu phục đi cùng Lục Kiều Kiều mặc bộ xường xám khoác thêm áo chen, ra khỏi cửa hiệu Ngũ Nhật Phát. Cách đó không xa có một quán ăn Pháp, bài trí trước cửa mang đậm màu sắc nước ngoài, kiểu dáng khác lạ không nói làm gì, ngay chất liệu xây dựng cũng toàn bằng đá. Biển hiệu trước cửa viết bằng ba thứ tiếng Trung, Anh, Pháp, tên chữ Hán được ghi là “Nhà hàng Tứ Quý”.

Không khí trong quán yên tĩnh thanh lịch, khăn trải bàn ca rô và những ly thủy tinh lỏng lảnh toát lên vẻ hoa lệ. Những ngọn nến lung linh trên giá nến tinh tế phức tạp, khiến các đồ thủ công và tranh sơn dầu phương Tây treo trên tường lúc mờ lúc tỏ, nếu không nói nơi đây nằm bên Thập Tam Hàng ồn ã xô bồ, thì thật có cảm giác như lạc vào chốn đào nguyên cách biệt với đời.

Lục Kiều Kiều đi ăn quán Tây với Ngũ Tuấn Sinh mấy bữa, đã chẳng lạ lẫm gì, thậm chí còn rất thích không khí ở đây.

Ngũ Tuấn Sinh đưa Lục Kiều Kiều tới đây còn nhiều hơn dẫn vợ đến. Vợ anh ta xuất thân danh gia vọng tộc, song sau khi học rộng biết nhiều lại càng ngày càng cao ngạo, đây là điều đại kỵ đối với một người làm ăn. Lục Kiều Kiều lại rất thạo đối nhân xử thế, cho dù rơi vào tình cảnh khó xử, cô cũng vẫn nhẫn nhịn, hoặc biết hóa giải tình thế cần cá một cách tài tình.

Họ bước vào nhà hàng Tứ Quý, thấy bên trong đã lác đác có vài vị khách. Bên quầy rượu, một người vận âu phục nâng ly chào họ, Ngũ Tuấn Sinh cũng hồ hởi tới chào. Một người da trắng hơn hai mươi tuổi đang đôi tay chào đón Ngũ Tuấn Sinh: “Ngũ tiên sinh, lâu lắm không gặp, nhất định là phát tài to rồi đây!”

Ngũ Tuấn Sinh cũng ôm lấy người da trắng này, cười nói: “Chắc, Jack, không ngờ anh lại quay lại Quảng Châu. Nào, để tôi giới thiệu với anh...”

Ngũ Tuấn Sinh để Lục Kiều Kiều đứng lên phía trước: “Kiều Kiều, đây là Jack, anh ấy là người Mỹ, từng có mấy vụ làm ăn lớn với anh, đôi bên đều kiếm được kha khá; Jack, đây là tiểu thư Lục Kiều Kiều, cô ấy là... khá khá...”

Ngũ Tuấn Sinh liếc nhìn vẻ mặt Lục Kiều Kiều, thấy cô tủm tỉm, bèn nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi...”

Jack chìa tay về phía Lục Kiều Kiều, mỉm cười khom mình.

Lục Kiều Kiều lễ phép đưa tay định bắt hờ, không ngờ Jack lại đón lấy tay Lục Kiều Kiều, dùng nghi lễ quý tộc, hôn khẽ lên mu bàn tay cô.

Lục Kiều Kiều hơi bất ngờ, song không để ý, cô biết mỗi nước đều có nghi lễ riêng.

6. Chương 6

Jack định thần ngắm Lục Kiều Kiều, lúc đầu mỉm cười khen ngợi: “Lục tiểu thư, cô là cô gái Trung Hoa xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp.”

Lục Kiều Kiều thường bị đám lưu manh trên phố huýt sáo trên cột, song chưa từng có ai khen ngợi cô như vậy giữa chỗ đông người, mặt cô liền đỏ ửng lên, tủm tỉm cúi đầu, quên mất rằng những lúc thế này phải lấy quạt che bên miệng.

Ngũ Tuấn Sinh biết tính thẳng thắn của người Mỹ, vội cứu vãn tình thế: “Cảm ơn Jack, Kiều Kiều hẳn là vui lắm đấy. Nào, chúng ta cùng ngồi xuống đi!”

Ba người ngồi xuống, gọi xong món ăn, Jack bắt đầu thao thao bất tuyệt. Tiếng Quảng của Jack rất tốt, anh ta nói tếu khiến Lục Kiều Kiều và Ngũ Tuấn Sinh cười rũ rượi. Lục Kiều Kiều ngồi đối diện với Jack, có đủ thời gian để soi mặt anh ta. Theo thói quen, cô hy vọng có thể tìm thấy bí mật trong quá khứ từ khuôn mặt của Jack, song tướng mặt người Trung Quốc và tướng mặt của người da trắng thực sự khác nhau quá xa, bí quyết nhân tướng học của người Trung Quốc áp dụng lên khuôn mặt của người da trắng, rõ ràng không đủ dùng. Tỉ như theo nhân tướng học đây là mũi cao, nhưng với người da trắng đây là mũi thấp; nhân tướng học cho rằng hốc mắt sâu là mắt kim xác, bất lợi đường hôn nhân con cái, song phần lớn người da trắng đều như vậy, và lại còn cho rằng mắt sâu mới đẹp, mắt như vậy mới sâu sắc, có thần... Bấy giờ người da trắng tại Trung Quốc chưa nhiều, đây cũng là lần đầu tiên Lục Kiều Kiều tiếp xúc với người da trắng ở khoảng cách gần như vậy, không có kinh nghiệm xem tướng, càng chẳng thể tổng kết được điều gì.

Nếu không biết ngày giờ sinh của Jack, thì trong một thời gian ngắn trước mặt, con người này vẫn là ẩn số với cô. Có điều Lục Kiều Kiều bị thu hút bởi thần thái của Jack. Jack to cao hơn phần lớn người Trung Quốc, Lục Kiều Kiều lại nhỏ nhắn, đứng chỉ đến ngực anh ta. Thân hình Jack cân đối, tuy to cao song trông vẫn hài hòa, mái tóc vàng ngắn rối bù. Thời bấy giờ người Tây hay dùng sáp vuốt lên tóc cho thành nếp thành lọn, mái tóc của Jack khiến anh ta trông giống kẻ lang thang. Jack có khuôn mặt thuần gầy, đôi mắt nâu toát lên vẻ mạnh mẽ và tự tin. Anh ta mặc lễ phục, song lại thoải mái để hở cổ, thả lỏng tựa người vào ghế, một tay gác lên tay ghế bên cạnh, trông như thể đang ôm một cô nàng vô hình.

Qua lời nói của Jack, Lục Kiều Kiều đại khái biết rằng anh ta đã kiếm được một khoản tiền nhờ đãi vàng ở miền Tây nước Mỹ, bèn đến Trung Quốc kinh doanh. Anh ta đánh chè và tơ lụa từ Trung Quốc sang Mỹ, rồi lại nhập đồng hồ và một ít máy móc vào Trung Quốc, hiện giờ triều đình đang khuyến khích việc sử dụng máy móc phương Tây, nên công việc làm ăn của anh ta rất suôn sẻ. Jack muốn kiếm đủ tiền về Mỹ mua đất xây nhà lầu, rồi lại bán đi kiếm lời.

Khi nói chuyện, Jack chốc chốc lại đảo mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Bằng trực giác của phụ nữ, Lục Kiều Kiều biết rằng ánh mắt này có ý với cô.

Lục Kiều Kiều không hề ngạc nhiên, cô hiểu số mệnh của mình, cô có số đào hoa, trong số mạng không bao giờ thiếu đàn ông ưa thích. Phong thủy quê nhà quy định số mệnh như vậy, đây không phải thứ sức mạnh con người có thể thay đổi, số phận cũng đã định cô không phải hạng tiết phụ một mực giữ gìn trinh tiết gì. Ngày giờ sinh của cô nhiều mạng Thủy, bản mệnh như chiếc thuyền đơn lênh đênh trên biển, cả đời phiêu bạt vô định, trước sức mạnh lớn lao của số mệnh, làm gì cũng vô ích, có thể giữ được mình mà sống, sống vui vẻ một chút đã là tâm nguyện lớn nhất của cô rồi.

Jack kể hết chuyện mạo hiểm đào vàng ở miền Tây nước Mỹ, lại kể đến sự khó khăn trong việc làm quen với quan viên Đại Thanh; kể hết chuyện vui thú ngao du ở các vùng dân gian Trung Quốc, lại kể đến tính cách, phong tục của người Mỹ. Bữa tối vui vẻ của ba người nhanh chóng trôi đi.

Đến lúc thanh toán, Jack có lời mời Lục Kiều Kiều: “Lục tiểu thư, cô có muốn đi cưới ngựa cùng chúng tôi không?”

Ngũ Tuấn Sinh hơi ngạc nhiên. Với mối quan hệ này, đáng lẽ Jack phải mời anh ta trước, rồi anh ta đưa Lục Kiều Kiều theo mới phải.

Lục Kiều Kiều chú ý phản ứng của Ngũ Tuấn Sinh, song cô không hề ngại, mặc dù khi nãy vừa từ chối lời mời đi Phật Sơn với anh ta.

Lục Kiều Kiều cười, nói với Jack: “Được thôi, nhưng tôi không biết cưới ngựa, anh có thể dạy tôi không?”

Jack mừng rỡ: “Ồi Chúa ơi! Thực sự quá vinh hạnh. Ba ngày nữa cô có bận không?”

Lục Kiều Kiều có niềm tin đến từ trực giác đối với sự chân thành của Jack, lần này không cần gieo quẻ, cũng không cần bấm độn xem có thông thuận hay không, cô vui vẻ nhận lời: “Vâng, giờ Thìn buổi sáng, sau ba ngày nữa, chúng ta gặp nhau trước cửa nhà hàng này.”

Jack nói: “Không nên để vị tiểu thư xinh đẹp này phải đến đây đợi tôi. Nhà cô ở đâu? Để tôi đến đón cô.”

Lục Kiều Kiều cúi đầu cười, lấy chiếc quạt tròn che miệng: “Xin chớ phiền lòng, gia phụ không thích người Tây.”

Jack nói: “Ồ, thế ạ, vậy cứ theo sắp xếp của tiểu thư. Đúng rồi Ngũ tiên sinh, ngài có thì giờ đi cùng không?”

Về mặt của Ngũ Tuần Sinh hết sức phức tạp. Anh ta nhìn mặt Jack, ngẫm nghĩ hồi lâu, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Mấy hôm nữa tôi phải đi Phật Sơn có việc...”

Lục Kiều Kiều ngồi xe kéo quay về ngõ Hình Lan thì đã đến canh ba. Có điều lúc này chính là lúc phố Bình Khang náo nhiệt nhất. Khách làng chơi đã ngà say, trong hoa quán hai bên đường yển múa oanh ca, tiếng người âm ỉ. Đây chính là điểm Lục Kiều Kiều thích, một cô gái nửa đêm về nhà đi vào con ngõ đèn đuốc sáng trưng là an toàn nhất.

Mở cửa bước vào sảnh lớn, An Long Nhi đang ngồi chơi dưới đất. Dưới đất bày một nắm thẻ tre nhỏ, một vài thẻ được sắp thành các quẻ trong Bát quái.

An Long Nhi cầm cuốn Kinh Dịch trong tay, tay còn lại đang dịch chuyển thẻ tre trên mặt đất sắp thành các quẻ tượng. Lục Kiều Kiều nhìn kỹ quẻ tượng do An Long Nhi sắp ra, thấy không sai chút nào, thằng bé đang thực hiện “rút hào đổi tượng”. Rút hào đổi tượng là quá trình tính toán quẻ Dịch, cũng là kỹ thuật chủ yếu trong phong thủy. Trong một ngày An Long Nhi đã có thể tự mình sắp quẻ có lớp lang như vậy khiến Lục Kiều Kiều hết sức kinh ngạc.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều về nhà, lập tức đứng dậy chào: “Cô Kiều, cô về rồi ạ? Cháu rót trà cho cô nhé!” Nói đoạn liền vào nhà bếp, xách siêu nước nóng ra, châm trà đặt lên trà kỷ trước mặt.

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi đang phải kiễng chân mới châm được trà, lại nhìn đám tóc vàng sau gáy nó, thầm nghĩ bụng: “Thằng bé này là loại người nào nhỉ, sao lại có đứa bé ngộ tính cao đến vậy?”

Hôm nay cũng đã thấm mệt, Lục Kiều Kiều đặt túi thơm lên trà kỷ, rồi ngả người lên ghế. Trà nóng bỏng tay, Lục Kiều Kiều nhìn ly trà, rồi nói với An Long Nhi: “Có nước nóng không? Pha cho cô chậu nước ngâm chân mang lên đây, nước ấm đấy nhé, đừng để nóng quá.”

An Long Nhi vâng một tiếng, lạch bạch chạy đi pha nước ngâm chân. Lục Kiều Kiều vừa ngâm chân, vừa gọi An Long Nhi đứng lại cạnh hỏi: “Trước đây mày đã học Kinh Dịch chưa?”

An Long Nhi lắc đầu đáp: “Chưa ạ.”

“Có thấy mấy cuốn sách này thú vị không? Xem có hiểu không?” Lục Kiều Kiều dò hỏi.

An Long Nhi cười đáp: “Có một số chữ cháu không biết đọc, song giờ thì cháu biết mỗi quẻ đều tượng trưng cho rất nhiều thứ, một quẻ này cũng có thể biến thành quẻ khác, cháu xem sách là có thể sắp quẻ theo rồi.”

Lục Kiều Kiều muốn thử xem An Long Nhi rốt cuộc hiểu đến mức độ nào, bèn ngồi xổm trong chậu nước, lấy tay sắp thẻ tre trên mặt đất thành tượng quẻ Khôn, hỏi An Long Nhi: “Mày có diễn được toàn bộ quẻ Công Tôn Tử Tức của quẻ Khôn lại một lần không?”

An Long Nhi đáp: “Để cháu thử xem.” Sau đó thằng bé ngồi xổm, lấy mười hai thẻ tre gắn Lục Kiều Kiều dùng sắp thành sáu hàng quẻ Khôn, bắt đầu từ hàng dưới cùng, đổi hai thẻ tre gắn thành một thẻ tre dài, diễn ra quẻ Phục, biến thành quẻ Công Tôn Tử Tức đầu tiên một cách chính xác.

An Long Nhi vừa thoăn thoắt rút đổi thẻ tre dài ngắn, vừa lẩm bẩm đọc: “Địa lôi phục, địa thủy sư, địa sơn khiêm, lôi địa dự, thủy địa tỉ, sơn địa bác... Xong rồi!”

7. Chương 7

Diễn quẻ hoàn toàn chính xác. Lục Kiều Kiều có vẻ không thể chấp nhận được hiện thực. Cô thực sự không định mua một thần đồng về, vốn dĩ chỉ mong thằng bé này nghe lời, sáng dạ, học thuộc độ năm sáu phần nội dung sách là được rồi, song khả năng trời phú và ngộ tính của thằng bé đối với huyền học đã vượt xa tưởng tượng của Lục Kiều Kiều, thậm chí có hơi phá hoại kế hoạch ban đầu của cô.

Lục Kiều Kiều thấy cần phải làm rõ lai lịch của thằng bé này. Cô ngồi trở lại ghế, chân vẫn ngâm trong chậu, nâng ly trà lên hỏi An Long Nhi: “Long Nhi, sinh nhật của mày là ngày nào?”

An Long Nhi đáp: “Mồng sáu tháng Sáu ạ.”

“Mồng sáu tháng Sáu năm nay qua rồi, sang năm làm sinh nhật cho mày nhé... mày sinh năm thế nào nhỉ?”

“Năm Đạo Quang thứ mười hai ạ.”

Lục Kiều Kiều vẫn bình tĩnh mỉm cười như lúc luận bàn về số mạng: “Ừ, có nhớ mẹ mày bảo mày sinh vào giờ nào không?” Sau đó, cô uống ngụm trà, đợi An Long Nhi trả lời. Chỉ cần An Long Nhi báo ra tứ trụ giờ ngày tháng năm sinh, bí mật của thằng bé này lập tức sẽ được phơi bày.

An Long Nhi đáp: “Cháu không biết...”

Lục Kiều Kiều nghe thấy vậy, lập tức sắc nước, phì một tiếng, phun ngụm trà vừa uống vào miệng xuống đất.

Dựa vào ngày tháng năm sinh mà không có giờ sinh thì chỉ có thể đoán được vài thông tin về những kinh lịch trong quá khứ, cũng như nắm bắt một cách đại khái về khí số của nó, song không thể tính chuẩn xác thời gian và sự việc, cũng không thể hoàn toàn hiểu được khả năng và tính cách của một con người. Ngày giờ tháng năm sinh có thể cho người ta hiểu một cách toàn diện về cuộc đời, khả năng trời phú và điểm hung cát của mình, cũng có thể khiến những kẻ có ý đồ tìm ra nhược điểm, thậm chí có thể dùng đạo thuật để gây thương tổn, nên người xưa không bao giờ tùy tiện tiết lộ bát tự của mình cho những người không tin cậy.

An Long Nhi hỏi: “Cô không sao chứ ạ?”

Lục Kiều Kiều sắc nước nhất thời không nói được câu nào, ho sù sụ mấy tiếng, xua tay tỏ ý không hề gì.

An Long Nhi nói tiếp: “Bố mẹ cháu không nói cháu biết giờ nào, nên cháu không biết.”

Lục Kiều Kiều lấy lại hơi, lau mép, đổi chủ đề.

“Long Nhi, mày có biết cưới ngựa không?”

An Long Nhi đáp: “Cháu chưa cưới bao giờ, hồi trong gánh võ, cháu từng cưới con lừa của Tiêu thúc, chính là con lừa dùng để kéo xe ấy ạ.”

Lục Kiều Kiều coi như được chút an ủi, cô từ tốn nhấp ngụm trà, nói: “Cưới lừa cũng được...”

Ba ngày sau, ngay từ lúc sáng sớm Lục Kiều Kiều đã dắt An Long Nhi ra khỏi nhà, bởi hôm nay cô hẹn Jack đi cưới ngựa.

An Long Nhi đeo một hòm mây sau lưng, bên cạnh hòm treo một cây gậy. Thằng bé cầm một chiếc ô che cho Lục Kiều Kiều đi phía trước. Nhà đã có người làm, Lục Kiều Kiều bỏ tất cả những thứ muốn ăn muốn chơi vào trong hòm mây cho An Long Nhi đeo. Giờ cô tay phe phẩy quạt, sau lưng có kẻ hầu đi theo, đủ chứng tỏ việc bỏ năm lạng bạc mua An Long Nhi về là quá hời.

Cây gậy mà An Long Nhi mang theo bên người là của Lục Kiều Kiều tìm trong buồng mé Tây đưa cho thằng bé. Cây gậy này một đầu nhọn, đầu còn lại có mấy lỗ tròn ở phần tay nắm, là công cụ dò đất chuyên dụng của phong thủy sư. Lục Kiều Kiều biết An Long Nhi xuất thân từ lò võ, nếu xảy ra chuyện gì nguy hiểm, để thằng bé này làm bảo tiêu đỡ mấy đòn cũng đỡ hơn. Hôm nay đi chơi với một người lạ, dầu có tin tưởng thế nào cũng vẫn phải đề phòng một chút, cầm cây gậy theo coi như là vũ khí phòng thân.

Hai người ngồi xe kéo đến đề phía Tây dòng Châu Giang, từ xa đã thấy hai con ngựa cao to đứng trước cửa nhà hàng Tứ Quý.

Lục Kiều Kiều ngồi trên xe, mừng rỡ bật cười, bảo An Long Nhi: “Xem kìa xem kìa! Con ngựa to quá!”

Họ tới trước cửa nhà hàng Tứ Quý thì xuống xe, trông thấy Jack đã đứng trước hai con ngựa.

Hôm nay Jack không mặc lễ phục mà mặc áo sơ mi, quần vải dày màu xanh lam bó khít. Ban ngày ban mặt Lục Kiều Kiều mới phát hiện thấy Jack có cặp mông căng chắc, trông rất đẹp. Jack đội chên chịch một chiếc mũ bò trên đầu, che bớt khuôn mặt gầy gò, trông rất nam tính. Đôi ủng dài với phần gót mắc thêm vòng răng thúc ngựa lấp lánh, trông như đồ mới chưa từng sử dụng lần nào. Bắt mắt nhất là khẩu

súng giắt chéo trên lưng Jack, đường cong trên báng súng trông hết sức tinh xảo, y như một thứ đồ thủ công mỹ nghệ, vừa hoa lệ vừa thực dụng.

Jack vừa thấy Lục Kiều Kiều liền lập tức chạy lại: “Lục tiểu thư, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay, mấy bữa trước tôi không có ngày nào ngủ ngon cả.”

Lục Kiều Kiều cười vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Jack: “Sao lại ngủ không ngon nhỉ?” Đây rõ ràng là lời bắt chuyện.

Jack cười rộ lên: “Tôi ngày nào cũng nhớ mong tiểu thư, được gặp lại tiểu thư, tôi thực sự rất vinh hạnh!”

Lục Kiều Kiều chỉ tay về phía An Long Nhi giới thiệu: “Đây là cháu ruột tôi, Long Nhi, một mình ở nhà buồn rồi nên dắt nó đi chơi cùng. Long Nhi chào anh Jack đi!”

An Long Nhi miễn cưỡng chào một câu: “Chào anh Jack!”

Jack tỏ ra hào hứng và nhiệt tình hơn nhiều so với An Long Nhi, anh đến bên An Long Nhi, sờ lên tóc thằng bé rồi nói với Lục Kiều Kiều vẻ hưng phấn: “Cô xem này, Long Nhi và tôi đều có tóc vàng, ha ha ha...” Sau đó vỗ vai An Long Nhi, đồng thời chìa một bàn tay ra muốn bắt tay với nó, nói: “Xin chào Long Nhi, anh tên là Jack, rất vui được làm quen với em!”

Lục Kiều Kiều vui vẻ quan sát mọi việc diễn ra.

An Long Nhi chần chừ chìa tay, bị Jack bắt tay thật chặt. Thằng bé không ngờ, trên đời còn có người Tây không giết người.

Jack biết được An Long Nhi từng cưỡi lừa, bèn giao một con ngựa cho thằng bé, để nó thử leo lên yên ngựa xem sao.

An Long Nhi gập ô lại cắm sau lưng, đạp chân xuống đất nhảy lên, một chân điểm nhẹ lên lan can hoa của nhà hàng Pháp, mượn lực tung người lên không, sau đó xoay người rất đẹp mắt, rồi đáp xuống ngồi ngay ngắn trên yên ngựa cao hơn đầu nó một thước.

Jack trông thấy thân thủ của An Long Nhi, buột miệng huyết sáo: “Ồ, đẹp mắt quá! Võ công của Long Nhi tuyệt thật!” Nói đoạn anh ta điều chỉnh bàn đạp trên yên ngựa của An Long Nhi cho ngắn lại, để hai chân thằng bé có thể giẫm lên bàn đạp thật vững vàng, rồi dặn dò: “Long Nhi, ngựa chạy càng nhanh thì càng vững, mình phải khom người giẫm lên bàn đạp, mắt nhìn về hướng mình muốn đi, rõ chưa?”

An Long Nhi gật đầu, thử vài động tác trên lưng ngựa cảm thấy rất giống tấn Mã bộ thường đứng hồi còn luyện võ.

Jack nháy mắt với An Long Nhi, làm mặt xấu, rồi nói: “Cứ như vậy, em làm rất tốt đấy!”

Nói đoạn quay người dang hai tay, bảo Lục Kiều Kiều: “Chúng ta yên tâm được rồi, Long Nhi là nam tử hán chân chính, sẽ không bị rơi lại phía sau đâu. Nào chúng ta lên ngựa thôi...”

Jack dìu Lục Kiều Kiều lên con ngựa còn lại, anh ta ngồi phía sau cô, hai tay giữ lấy dây cương, đồng thời bảo vệ Lục Kiều Kiều.

Sau một tiếng hí dài, hai con ngựa chở ba người tung bụi chạy về phía Tây thành Quảng Châu.

Từ ngoại ô phía Tây thành Quảng Châu trở ra là dải đồng bằng rộng lớn, giữa cánh đồng có đường cái quan rộng rãi, hai con ngựa nối đuôi nhau phi như bay trên một đường thẳng.

Tiếp tục phóng về phía trước có một dòng sông uốn khúc quanh co, thuyền buôn lững lờ trôi, hai con ngựa tung vó men theo bờ, bốn phía vẫn là những ruộng lúa mênh mông, đây là vùng vừa lúa vừa cá của Quảng Đông.

Lưng Lục Kiều Kiều tựa vào vầng ngực nở nang, hai bên mình cô được hai cánh tay rắn chắc bảo vệ, phía trước là phong cảnh ruộng đồng trời vun vút qua mắt. Gió nóng tấp vào mặt, nhắm mắt lại cảm giác như đang đàng vân giá vũ, từ trước tới giờ cô chưa từng có trải nghiệm lạ lẫm đến vậy. Quả nhiên ngựa càng chạy càng êm, bước chạy hơi chậm lại, yên ngựa liền xóc lên, vẫn cứ phi nước đại thì hơn... Lục Kiều Kiều không ngừng giục Jack: “Nhanh nữa lên... nhanh nữa lên... nhanh nữa...”

Mái tóc dài của Lục Kiều Kiều không ngừng lướt trên mặt Jack, mùi hương cơ thể thoang thoảng lan tới mũi anh ta, lại nghe thấy tiếng Lục Kiều Kiều nói với mình khi ngựa lao vun vút, khiến tim anh ta đập càng loạn xạ. Ở khoảng cách gần thế này, anh ta hoàn toàn có thể tưởng tượng ra sự mềm mại và hoang dã của cơ thể cô. Ngựa có thói quen đi theo đàn, hai con ngựa này lại vốn là một đôi, con ngựa An Long Nhi cười là ngựa cái, con ngựa đực chạy tới đâu, ngựa cái cũng chạy bám theo sau, nên về cơ bản An Long Nhi không cần điều khiển, chỉ cần ngồi cho vững là được. Thực ra cười ngựa dễ hơn cười lừa, bởi ngựa chạy vững hơn, trên lưng ngựa còn có yên, và lại nền tảng võ công của An Long Nhi rất tốt, cho nên thăng bé nhanh chóng bắt quen được với những động tác trên lưng ngựa.

Men theo bờ sông, ngựa phi như bay tới một triền cỏ rộng rãi, cả bọn họ cùng xuống ngựa nghỉ ngơi. Jack lừa hai con ngựa tới ven sông uống nước gặm cỏ, anh ta và Lục Kiều Kiều ngồi dưới bóng mát ven sông, còn An Long Nhi ở phía sau Lục Kiều Kiều, tựa vào cành cây uống nước, vừa trông ngựa vừa chơi đùa.

Lúc Lục Kiều Kiều mới xuống ngựa, mặt cô đỏ ửng lên vì ngựa phi nhanh. Sau khi hồi sức, cô mới nhận thấy Jack vẫn đang chăm chăm nhìn mình.

Cô ngoảnh sang gọi An Long Nhi: “Rót cho cô ly trà!”

An Long Nhi lần ly trà trong hòm mây, rót trà đưa cho Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều lại gọi: “Thuốc nữa.”

Tẩu thuốc lập tức xuất hiện trước mặt cô, thậm chí còn có một chiếc đèn.

Jack có đôi chút kinh ngạc hỏi: “Cô cũng hút thuốc phiện sao?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Vâng... người Trung Quốc có ai không hút thuốc phiện đâu? Ngựa này là của anh sao?”

Jack ghét những người hút thuốc phiện, song dáng hút thuốc của Lục Kiều Kiều lại khiến anh cảm thấy đáng yêu, Lục Kiều Kiều có khí chất quý tộc, thứ khí chất toát ra từ sự suy đồi, hoàn toàn khác với những kẻ hút thuốc trước đây Jack từng gặp.

Anh trả lời: “Tôi đánh cho mấy viên quan Bát kỳ một lô rượu Tây, họ không có tiền trả, định gán thuốc phiện, tôi không cần thuốc, bèn đổi đổi hai con ngựa này.”

Jack nhìn hai con ngựa đang uống nước ven bờ sông như nhìn hai đứa trẻ, đồng thời lôi bình rượu trong túi ra, vắn nắp uống một ngụm, hỏi Lục Kiều Kiều: “Có muốn uống thử không? Đây là rượu Vodka Nga đấy.”

Lục Kiều Kiều nghe nói có rượu, liền hào hứng nhận lời, cô chống người nhô lên khỏi thảm cỏ, đón lấy bình rượu rồi cũng uống một ngụm.

Lục Kiều Kiều từ trước tới giờ chưa từng uống rượu ngoại, vừa uống một ngụm, vị rượu cay xé trong miệng đã xốc lên tận óc rồi lan xuống dạ dày, cô khè một tiếng, mặt mày nhăn nhó. Jack thấy vậy, liền ôm bụng cười lăn lộn: “Ha ha ha... rượu ngon không?”

Lục Kiều Kiều nhăn mặt nói lớn: “Hăng quá! Nhưng ngon!”

8. Chương 8

“Ngon thì uống thêm một ngụm nữa nào!” Jack nói đoạn liền túm lấy Lục Kiều Kiều định chuốc rượu, hai người bất chợt nhao vào đùa nghịch. An Long Nhi vẫn tựa người vào cành cây, tùm tùm đứng nhìn.

Sau khi đùa chán, Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi mang hòm mây lại, cô lôi từ trong hòm một bọc “tai bò” bằng bột mì đảo qua dầu, mở ra đưa cho Jack một lát nhỏ: “Jack này, ném thử xem thế nào, món này nhắm rượu hợp phết.”

Jack đón miếng tai bò nhét vào miệng, gật đầu “ừ” một tiếng.

Lục Kiều Kiều nói: “Lưỡi bò dưới quê còn ngon hơn nữa cơ.”

“Là lưỡi của con bò ư? Nghe sợ quá!” Jack vừa nhai tai bò vừa cau mày nhìn Lục Kiều Kiều.

“Lưỡi bò cũng là đồ ăn nhẹ được làm từ bột mì thôi, vị hơi ngọt...” Lục Kiều Kiều cười, mắt nhìn xa xăm.

Jack lại hỏi: “Quê cô ở đâu? Không phải ở Quảng Châu sao?”

Lục Kiều Kiều không trả lời, cúi đầu nhỏ cổ nghịch một lúc, rồi ngẩng đầu lên hỏi Jack: “Anh có người nhà ở Trung Quốc không?”

Jack đáp rằng không có. Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Vậy anh cần hai con ngựa làm gì?”

Jack quay ra nhìn hai con ngựa nói: “Hai con ngựa ấy, một con đực, một con cái, chúng không thể tách rời nhau được, nên tôi phải lấy luôn cả hai con...” Nói đoạn bất giác nở nụ cười.

Jack thấy An Long Nhi cứ lẳng lặng đứng ở xa, không xen vào câu chuyện của hai người, cũng không chạy đi chơi, bèn lớn giọng gọi: “Long Nhi! Anh biểu diễn một tiết mục cho em xem nhé! Lục tiểu thư, cô bịt tai lại, sẽ inh tai lắm đấy.”

Lục Kiều Kiều lập tức bịt tai lại, nghiêng người quay ra xem có chuyện gì.

“Long Nhi, ném một hòn đá xuống sông đi...” Jack gọi lớn. An Long Nhi nghe lời liền nhặt một hòn đá ném về phía lòng sông.

Jack đi đến ven bờ, ngắm khi hòn đá bay tới hướng chéch trên đỉnh đầu thì rút súng ra đánh “soạt”, bắn vào hòn đá, hòn đá vỡ vụn, tiếng nổ lớn khiến lũ chim sể nháo nhác.

Lục Kiều Kiều hết sức hưng phấn, vừa hò hét vừa vỗ tay đôm đốp.

Jack thấy Lục Kiều Kiều vui vẻ, lại tiếp tục bảo An Long Nhi: “Long Nhi, ném cả hai hòn một lúc!”

“Vù... vù...” Hai hòn đá cùng lúc bay vút lên không trung.

“Pằng! Pằng!” Hai tiếng súng nổ vang, hai hòn đá lại một lần nữa nát vụn.

Lục Kiều Kiều lần này hưng phấn, đứng bật dậy, chẳng hề bịt tai, cô thích thứ âm thanh như tiếng sấm nổ này.

Lần này ba hòn đá nhất tề bay lên không trung, tay phải Jack đỡ súng, tay trái giữ báng súng nhấn cò ba phát nhanh như chớp, ba tiếng súng nổ đồng thời, trên không chỉ thấy toàn cát bụi, ba viên đá đã nát vụn cả.

Lục Kiều Kiều hò hét chạy về phía Jack, hai tay bắt lấy tay Jack, đỏ mặt hỏi: “Quả là thiện xạ! Lợi hại thật đấy! Đây là loại súng gì mà lợi hại như vậy? Còn bắn được nhiều phát liên tiếp nữa...” Vừa nói, tay cô vừa mon men định sờ lên khẩu súng.

Jack thấy Kiều Kiều chạy đến định giật khẩu súng để chơi, vội quay ngoắt người đi giơ lên cao nói: “Chớ chớ, đừng chạm vào... Bỏ tay đấy, đợi một lát đã hăng chơi.”

An Long Nhi ở với Lục Kiều Kiều đã nhiều ngày song chưa từng thấy Lục Kiều Kiều tươi cười vui vẻ bao giờ. Lúc này thấy cô nói cười vui vẻ, tuy bản thân mình không thích người Tây, lại càng không thích súng của Tây, song thằng bé cũng cười theo Lục Kiều Kiều.

Jack gọi Lục Kiều Kiều quay về phía dưới tán cây, ngồi xuống lấy vỏ đạn ra khỏi nòng súng, rồi nhét khẩu súng vào tay Lục Kiều Kiều.

Đây là loại súng ổ xoay, đường nét mềm mại, nòng súng rất dài, thân súng dày nặng được chạm trổ tinh tế, thuộc loại súng tối tân trên thế giới thời bấy giờ, vẫn chưa được sản xuất với số lượng lớn. Hồi ấy toàn bộ súng ống của quân đội nhà Thanh đều là loại súng nhồi đạn thuốc ở đầu nòng, sau khi nhồi lại phải dùng một cây sắt cắm vào nòng súng lên thuốc cho chặt rồi mới bắn được một phát, chưa hề có bộ phận để bắn được nhiều phát liên tiếp. Súng ổ xoay được thiết kế có thể bắn được nhiều phát mà không giắt đạn, có ý nghĩa đánh dấu thời đại đối với toàn thể thế giới đương thời, đầu tiên được cao bồi miền Tây sử dụng, nhiều năm sau mới sản xuất với số lượng lớn để đưa vào cuộc chiến khi chiến tranh Nam Bắc xảy ra trên nước Mỹ.

Súng ống của quân đội nhà Thanh vốn không nhiều, dầu có cũng chỉ là loại điều thương kiểu cũ như súng hỏa mai mà thôi, chứ đừng nói đến loại vũ khí tân thời chưa sản xuất nhiều trên thế giới như thế này. Lục Kiều Kiều lần đầu nhìn thấy, hai mắt lập tức sáng lên, thích thú vô cùng.

Jack hoàn toàn bất ngờ khi thấy Lục Kiều Kiều thích khẩu súng của mình đến thế. Anh vốn chỉ định trở lại một chút để lấy lòng con gái, không ngờ lại có hiệu quả đến vậy.

Lục Kiều Kiều cầm lấy khẩu súng, cứ xoa đi vuốt lại, còn giương súng lên giả vờ bắn, điệu bộ hân hoan y như đứa bé gái vừa mua được con búp bê Tây.

Jack nói: “Cô có muốn bắn thử không?”

Lục Kiều Kiều nhìn Jack với ánh mắt vô cùng khẩn khoản, cô gật đầu lia lịa: “Vậy thì hay quá, hay quá!”

Jack đón khẩu súng, tay phải giật một cái, bừa ổ đạn ra, nhanh chóng bỏ sáu viên đạn vào trong, rồi kéo tay Lục Kiều Kiều đến ven bờ sông êm ả.

Sau khi Lục Kiều Kiều lên cò, Jack liền từ phía sau vòng hai tay qua người cô như lúc cưỡi ngựa, đặt súng lên tay rồi bắt chặt tay cô và khẩu súng, nhắm về phía lòng sông không có bóng người.

Tay của Lục Kiều Kiều rất nhỏ, Jack ngờ rằng nếu cô nổ súng, có khi giật văng súng ra cũng nên.

Jack nói vào tai Lục Kiều Kiều: “Ngắm vào thứ cô muốn bắn, sau đó đưa nòng súng về phía giữa cô và thứ đó, trước khi nổ súng thì hít một hơi rồi bóp cò khi vẫn chưa thở hết hơi ấy ra...”

“Pằng” Một tiếng nổ lớn vang lên, khẩu súng giật ngược lại theo lực dội, bọt nước bắn tung tóe trên mặt sông, Lục Kiều Kiều cũng kêu ré lên rồi cười khi khi.

Tiếp sau đó, mấy tiếng súng liên tục vang lên, Lục Kiều Kiều cười mỗi lúc một buồm tuồng.

“Bắn nữa! Bắn nữa!... Lần này phải bắn mục tiêu thực!” Sau khi bắn hết sáu viên đạn về phía lòng sông, Lục Kiều Kiều nũng nịu, nâng cao đòi hỏi với Jack.

Jack lấy làm cao hứng, chạy ra xa, nhặt một cành trúc cắm lên mặt đất, đồng thời đào một cục đất gá lên trên, nhìn từ xa trông như một chiếc kẹo mút dựng đứng.

Lục Kiều Kiều hồ hởi nói: “Anh đi ra đi, lần này tôi tự bắn, hi hi...”

Lục Kiều Kiều một tay cầm súng, một tay xin Jack đạn. Xem qua cách Jack lắp đạn một lần, Lục Kiều Kiều liền nhớ ngay.

Cô giương súng bằng cả hai tay, song tay cứ đưa qua đưa lại, không sao ngắm chuẩn “cây kẹo mút” kia được.

Jack ấn tay cầm súng của Lục Kiều Kiều xuống, dắt cô đến chỗ bóng râm ban nãy, vừa chỉnh tay cô vừa nói: “Để tôi dạy cô cách này, tay trái cô tì vào cây, cánh tay phía trước cô đặt ngang trước mặt, ừm... đúng rồi, gá báng súng lên tay trái...”

Mắt Lục Kiều Kiều vẫn ngắm vào “cây kẹo mút”, Jack giúp cô tì tay trái vào cây, tay phải cô cầm súng vừa đặt yên lên tay trái, lập tức một tiếng súng “pằng” vang lên, Jack giật thót mình, cây kẹo mút dựng phía xa vỡ tan tành theo tiếng súng.

“Bắn trúng rồi!” Lục Kiều Kiều giơ cả hai tay hoan hô, quay người lại nhảy cẫng lên, thuận thế ôm chầm lấy cổ Jack, đu mình lên người anh ta.

Jack cao to hơn Lục Kiều Kiều rất nhiều, anh ta cũng mừng rỡ luồn hai tay vào nách Lục Kiều Kiều, nhấc cô lên xoay một vòng như nhấc một chú mèo con.

Trong khi xoay một vòng tròn trên không vì sung sướng, khẩu súng trong tay Lục Kiều Kiều bị cướp cò “Pằng!” Một tiếng súng lại nổ vang.

An Long Nhi vội núp vào sau thân cây, thò đầu ra nhìn. Jack kinh hãi lùi lại phía sau, ngã nhào xuống đất, Lục Kiều Kiều đề trên người anh ta, rồi lăn ra đất cười bò.

Sau khi nghịch súng chán chê, Jack liền dạy Lục Kiều Kiều cách tự chế đạn.

Jack lấy một viên đạn, tháo bung ra cho Lục Kiều Kiều xem, An Long Nhi cũng chạy lại nhìn.

“Đạn có thể tự chế, chỉ cần có vỏ đạn là được. Xem này, trước tiên cho kíp nổ vào, rồi đổ lên một lớp thuốc súng đen, nén xong tiếp tục đổ vào một lớp bột mì, lại nén xuống một chút, sau cùng đặt đầu đạn chì vào. Làm như vậy rồi, đầu đạn vẫn có thể tuột ra, cho nên phải bôi một lớp mỡ dầu ra ngoài cùng.”

Jack vừa giảng giải vừa làm mẫu, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đều nhanh chóng học được cách tự làm đạn.

Lục Kiều Kiều nói: “Chơi mệt rồi, tôi muốn ngủ.”

Jack nhìn cánh đồng mênh mông xung quanh rồi hỏi: “Ngủ ở đây à? Chúng ta đã ăn cơm đâu...”

“À, đúng rồi, còn chưa ăn cơm... Vậy đến Phạt Sơn ăn bánh ông mù đi, hai người ruỗi ngựa, tôi ngủ.” Lục Kiều Kiều nghiêm túc nói.

“Hả?”

“Hả?”

An Long Nhi và Jack đều há mồm kinh ngạc.

Cả bọn lại lên đường y như lúc mới đến, An Long Nhi cưỡi một con ngựa, Jack và Lục Kiều Kiều cưỡi con còn lại, Lục Kiều Kiều ngồi trước mặt Jack, hai tay Jack vòng qua người cô nắm chặt lấy dây cương, Lục Kiều Kiều ngả ra sau, ngủ trong vòng tay của Jack.

Hai con ngựa lớn phi nước đại trên đường cái quan tới thành Phạt Sơn, cuốn lên một lớp bụi trần.

Lục Kiều Kiều ngủ dậy, mở mắt thấy mọi người đã vào thành Phạt Sơn náo nhiệt. Họ lấy hai phòng ở quán trọ, rồi lập tức ra ngoài kiếm đồ ăn.

Ở trung tâm thành Phạt Sơn có một tòa miếu tổ, bên trong thờ Huyền Thiên Bắc Đế. Xung quanh miếu có chợ họp quanh năm, trong chợ từ trò chơi đến thức ăn thứ gì cũng có, nhóm Lục Kiều Kiều ba người đi thành một hàng vào trong chợ, đến đâu ăn đến đấy, nếm được khá nhiều các món ăn vặt dân gian. Ba người đi trên đường cũng tạo nên một vẻ riêng biệt.

Do thương nghiệp ở Phạt Sơn phát triển, lái buôn ngoại quốc ra vào thành Phạt Sơn không ít, nhìn chung người phương Tây đều mặc lễ phục, ăn vận kiểu quý tộc, mọi người cũng đã quen nhìn các đại gia phương Tây oai phong khệnh khạng. Còn người Tây như Jack, vận một cây bò giã dị thể này lại khiến mọi người thấy mới mẻ. Trẻ con vây quanh Jack ngắm nghía, trông vẻ mặt tếu táo cười cợt của Jack, có đứa to gan còn thò tay sờ vào vỏ súng của anh.

Lục Kiều Kiều dáng nhỏ nhắn thanh tú, An Long Nhi mái tóc vàng hoe đeo một hòm mây và Jack tóc vàng óng đi bên cạnh, cả ba người làm nền tôn nhau lên, trông rất thú vị.

Lục Kiều Kiều chạy tới phía trước sạp hàng bán đồ chơi con gái, mua cho mình mấy chiếc trâm hoa gài tóc, sau đó lại mua một chuỗi dây tết đồng tâm màu đỏ, nói muốn tặng Jack. Jack dĩ nhiên rất thích, bất kể thứ gì, chỉ cần Lục Kiều Kiều tặng, anh đều sẽ thích. Lục Kiều Kiều liền mắc chiếc dây tết vào băng súng của Jack, Jack lập tức chau mày, vẻ mặt bối rối, trái lại Lục Kiều Kiều vỗ tay cười lớn, nhất quyết không cho Jack gỡ ra.

Ăn uống đến khi mặt trời xuống núi, nghe người ta bảo tối nay có diễn kịch ở Vạn Phúc đài trong miếu tổ, ba người bèn ba chân bốn cẳng chạy vào chiếm chỗ. Trên sân khấu, tài tử giai nhân lũ lượt trình diễn, nào chiêng trống phèng la, tình thù vắn vít, văn võ ngay gian đầu đuôi đảo lộn, mưu mô kẻ sách, kiếm kích đao thương cứ gọi là diễn xướng linh đình, vui khôn tả xiết...

Hôm nay vận động mạnh hơn nhiều so với ngày thường, lại không có thì giờ hút thuốc, Lục Kiều Kiều vừa mệt vừa mỏi, lăn ra ngủ từ rất sớm. Song hôm nay cũng là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, cô biết đến cảm giác chìm vào giấc ngủ mà không cần uống say. Jack và An Long Nhi sắp xếp cho Lục Kiều Kiều xong xuôi, mới sang một gian phòng khác ngủ.

9. Chương 9

Hôm sau ngủ dậy, Lục Kiều Kiều rửa mặt chải đầu gọn gàng, hút đã một cữ thuốc, rồi sang phòng bên cạnh, đá tung cửa, kéo Jack và An Long Nhi đi uống trà sáng.

Ba người ngồi xuống một chiếc bàn trong góc tầng hai trà lâu, uống trà ăn điểm tâm, vừa tỉnh táo đôi chút, Lục Kiều Kiều đã bắt đầu trên Jack.

“Jack, anh có mang tiền theo người không?” Lục Kiều Kiều hỏi.

Jack đáp: “Tôi có một ít bạc vụn, cũng có mấy xâu tiền đồng nữa.”

Lục Kiều Kiều lại nói: “Tôi có thể đoán được anh mang theo bao nhiêu tiền đấy.”

Jack thấy trò này rất thú vị, bèn hào hứng, cười hỏi Lục Kiều Kiều: “Thật không? Cô mau đoán xem nào.”

Lục Kiều Kiều nở nụ cười giảo hoạt, liếc Jack: “Nếu tôi đoán trúng... anh tặng tôi khẩu súng kia, được không?” Nói đoạn mắt nhìn chăm chăm khẩu súng lục bên hông Jack.

Jack nhún vai cười: “Công chúa của tôi, cô muốn gì tôi cũng tặng cô hết. Có điều nếu cô đoán sai thì sao?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Tôi mà đoán sai thì tặng Long Nhi lại cho anh.”

Jack bật cười ha hả: “Tôi thêm vào. Nếu cô đoán sai, phải để tôi hôn cô một cái.”

“Được.”

“Hôn ngay tại đây, ngay lập tức.” Jack bổ sung điều kiện.

“Được.” Lục Kiều Kiều rất phóng khoáng.

“Long Nhi, xem nhé...” Lục Kiều Kiều lên tiếng nhắc An Long Nhi, đoạn móc từ túi thơm ra sáu đồng tiền, vút vào ly trà không, lật úp xuống mặt bàn.

Sau đó cô mở chén, tiện tay sắp sáu đồng tiền thành một dãy trên bàn, hỏi: “Long Nhi, coi mặt chữ Hán trên đồng tiền là dương, mặt chữ Mãn là âm, đây là quẻ gì?”

An Long Nhi nhìn qua nói: “m âm dương, dương dương dương, là quẻ Lôi Thiên Đại Tráng.”

Lục Kiều Kiều nói tiếp: “Đúng. Vừa sang giờ Ngọ, tức là bảy, thêm quẻ số nửa tổng cộng là mười hai, mười hai trừ sáu còn sáu, thượng hào động biến, quẻ Lôi biến thành quẻ Hỏa Thiên Đồng Nhân. Quẻ động là dụng, quẻ tĩnh là thể, hạ quẻ là quẻ Càn tức một không đổi, thượng quẻ năm biến thành ba, chính là chỉ trên người Jack hôm qua có mang một lạng bạc năm xâu tiền, hôm nay còn một lạng bạc ba xâu tiền. Hôm qua đã tiêu mất hai trăm đồng.”

Jack hoàn toàn không hiểu Lục Kiều Kiều nói gì: “Đến tôi còn không biết mình có bao nhiêu tiền, để tôi đếm đã...”

Anh ta đổ hết tiền trong túi ra bàn, đếm: “Hai thỏi bạc nửa lạng, cộng vào vừa tròn một lạng, đúng rồi, đồng này có đồng hai mươi và năm mươi, cộng lại là hai trăm đồng, làm gì có một lạng ba xâu tiền chứ? Ha ha ha!”

Jack thấy Lục Kiều Kiều đoán sai thì vui mừng ra mặt, lòng thầm nghĩ nụ hôn lãng mạn lần này có bên đáp rồi.

Lục Kiều Kiều bước lại bên Jack, lần mò trên người anh ta một hồi, tìm ra một tấm phiếu thẻ chấp, là giấy đặt cọc hai gian phòng, bên trên viết rõ: “Một trăm đồng.”

Lục Kiều Kiều nói: “Hừ, một trăm đồng này vẫn chưa thanh toán, cũng tức là tiền chưa tiêu, cộng với số tiền hiện nay thì vừa vận một lạng bạc ba xâu tiền, hì hì!”

Lục Kiều Kiều càng cười càng lớn tiếng.

An Long Nhi chăm chú quan sát, thằng bé biết dù có đọc bao nhiêu kinh thư cũng không bằng xem cao thủ ứng dụng một lần, biết bốc quả toán quả vẫn chưa phải cái đích cuối cùng, bốc ra quả rồi giải quả thể nào mới gọi là công phu.

Jack “ồ” lên một tiếng, há hốc miệng, trợn tròn hai mắt hết nhìn Lục Kiều Kiều đang cười rữ rựi lại nhìn sang đồng tiền, mãi lâu sau vẫn không thốt nổi lời nào.

Lục Kiều Kiều lắc lắc tay Jack, nói: “Ha ha, súng của tôi rồi nhé, súng của tôi rồi nhé.”

Cô phát hiện mình rất thích làm nũng với Jack.

Bấy giờ có mấy người đàn ông trung niên ăn vận lịch sự cười cười nói nói từ tầng dưới đi lên cầu thang, lúc ngang qua bọn Lục Kiều Kiều, có người đảo mắt nhìn cô, rồi lùi lại vài bước, dừng chân bên cạnh Lục Kiều Kiều: “Ấy, chẳng phải Tiểu Như sao?”

Lục Kiều Kiều kinh ngạc ngẩng đầu: “Hả?...”

Người đàn ông lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, nói: “Ôi chào Tiểu Như, ta là đại ca Thanh Nguyên của muội đây, muội không nhận ra ta sao?”

Lục Kiều Kiều ngỡ ngàng đứng dậy khỏi ghế: “Đại ca? Sao huynh lại ở đây?”

Thanh Nguyên đáp: “Cha nhớ muội lắm đấy, mấy năm nay muội đã đi những đâu? Sống thế nào?”

Lục Kiều Kiều kéo tay áo Thanh Nguyên: “Đại ca, chúng ta qua đằng kia nói chuyện đi...” rồi cùng người đàn ông nọ đi tới một chiếc bàn bên cửa sổ rì rầm to nhỏ một lúc lâu.

Jack và An Long Nhi đều không hiểu đầu cua tai nheo gì, đành ngồi đợi Lục Kiều Kiều và đại ca cô nói chuyện xong quay lại rồi tính.

Thanh Nguyên thấp hơn Jack một chút, nhưng đứng trong đám đông cũng vẫn cao hơn người ta một cái đầu, trông rất nổi bật. Nếu không phải hai huynh muội họ lên tiếng nhận nhau, người ngoài nhìn vào thật chẳng tưởng tượng nổi anh ta lại là đại ca của cô Lục Kiều Kiều vóc dáng bé nhỏ nhường ấy. Anh ta mặc một chiếc áo dài lụa màu xanh lam, khiến dáng người cao lớn thêm phần ôn văn nho nhã, khuôn mặt gầy thanh thoát trắng ngần, mày râu nhẵn nhụi quả cũng có vài nét giống Lục Kiều Kiều; tay anh ta cầm một chiếc quạt xếp, hai bên cán quạt làm bằng gỗ tử đàn chạm long khắc phượng, chiếc nhẫn vàng đeo trên tay nạm một hạt châu lớn trong suốt tựa thủy tinh, cả người toát lên phong thái quý tộc cùng vẻ trưởng thành của một người đàn ông đã bước vào tuổi trung niên.

Jack vốn luôn cho rằng đàn ông Trung Quốc không đẹp trai, ở xứ này anh ta có thể coi là đẹp trai hạng nhất, vậy mà giờ gặp Thanh Nguyên, cũng không khỏi tấm tắc trong lòng, thì ra ở Trung Quốc vẫn có đàn ông anh tuấn. Thanh Nguyên đánh tiếng cạnh mấy người cùng đi, rồi ngồi xuống với Lục Kiều Kiều, nói chuyện rất lâu. Mãi một lúc sau, hai người mới quay lại bàn Jack và An Long Nhi đang ngồi.

Lục Kiều Kiều giới thiệu với Jack: “Đây là đại ca tôi, tên Thanh Nguyên, còn vị này là bạn em, Jack...”

Jack nhập gia tùy tục, cũng đứng lên khum tay gặp người hành lễ với Thanh Nguyên theo kiểu Trung Quốc, nhưng Thanh Nguyên lại đưa tay phải ra, nói: “Rất vui được gặp anh, Jack.”

Jack thoáng chưng hửng, rồi lập tức bật cười ha hả, cũng giơ tay phải ra nhiệt tình bắt tay Thanh Nguyên: “Xin chào, Thanh Nguyên tiên sinh, rất vui được gặp anh.”

Thanh Nguyên nói: “Gọi tôi là Thanh Nguyên được rồi, anh đã là bạn của Kiều Kiều thì cũng là bạn tôi, đừng khách sáo.”

Sau đó Thanh Nguyên nhìn sang An Long Nhi hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này là...”

Lục Kiều Kiều có vẻ rất khó xử: “Đây... thằng bé... tên An Long Nhi...”

Thanh Nguyên trông mái tóc vàng và tướng mạo đặc biệt của An Long Nhi, thấy cậu bé này tuổi còn nhỏ mà phong thái hiên ngang, cũng tỏ ra hiếu kỳ thích thú: “Cậu cũng họ An à? Ôi chào, đúng là có duyên, tiểu huynh đệ, sau này xin chỉ giáo nhiều”. Nói đoạn chấp tay hành lễ với An Long Nhi.

An Long Nhi bối rối lắm, cái gì mà “cũng họ An”? Tên chủ nhân đặt cho cũng tính là họ ư?

Lục Kiều Kiều nhận thấy vẻ băn khoăn của An Long Nhi, bèn chêm vào một câu: “Đúng rồi, đại ca cũng họ An...” rồi cười khan mấy tiếng, để ý nét mặt Thanh Nguyên.

An Long Nhi biết đây là đại ca của Lục Kiều Kiều thì không dám thất lễ, vội vàng cúi đầu chào: “Cháu đầu dám, xin chào An thúc thúc.”

Thanh Nguyên nói: “Đừng khách sáo, đều là bạn của Kiều Kiều, mọi người cùng ngồi cả đi.”

Bốn người ngồi xuống, Lục Kiều Kiều có vẻ không muốn nhưng vẫn phải miễn cưỡng giới thiệu: “À... Thanh Nguyên đại ca vốn làm quan ở Khâm Thiên giám trong kinh thành, về sau được điều đến Hàn Lâm viện, giờ đang tới Phật Sơn lo chuyện khoa cử.”

Jack vẫn thường xuyên qua lại với các quan quản lý cửa khẩu trên biển của nhà Mãn Thanh, cũng rất thân quen với đám quan quản chế thương nghiệp, nhưng chưa từng nghe nói tới chức quan kiểu này, bèn tò mò hỏi: “Khâm Thiên giám và Hàn Lâm viện làm những việc gì?”

An Thanh Nguyên cười đáp: “Khâm Thiên giám lo chuyện sắp đặt xuất hành, lễ nghi cúng tế của hoàng thượng, đồng thời biên soạn lịch thư, Hàn Lâm viện quản chuyện khoa cử, chính là biên soạn kinh thư cho kẻ đọc sách khắp thiên hạ, tổ chức các khoa thi, để kẻ sĩ thi lấy công danh.”

Jack nói: “Vậy anh chính là nhà giáo dục rồi.”

Cái nói này khiến An Thanh Nguyên bật cười ha hả: “Ồi chao, ngữ tôi sao coi là nhà giáo dục được, chỉ là viên quan quen lo việc bên hoàng thượng, không đáng nhắc đến...”

Chuyện phiếm một hồi, An Thanh Nguyên nói còn phải tiếp đãi bạn, cáo từ đi trước, trước khi đi còn nói với Lục Kiều Kiều, ngày mai anh ta cũng có việc tới Quảng Châu, rất muốn qua thăm nơi cô đang ở, rồi hỏi địa chỉ của Lục Kiều Kiều, hẹn khi đến sẽ tới gặp.

Ba người bọn Lục Kiều Kiều thanh toán rồi rời khỏi trà lâu, ở lại du ngoạn Phật Sơn thêm một ngày nữa mới thông thả về Quảng Châu.

Trên đường về, đi qua một vùng đồng không mông quạnh, Lục Kiều Kiều lại nghịch súng học cưỡi ngựa, chơi vui quên cả mệt.

Về đến đề Tây Quảng Châu, ba người lại dừng ngựa trước cửa nhà hàng Tứ Quý.

Mặt trời đang xuống núi, dưới sắc hoàng hôn, trước cửa nhà hàng Tứ Quý đã được chằng đèn từ sớm, tới đến ở đây còn học theo kiểu Pháp, bày bàn ghế ra ngoài lan can, để khách có thể vừa nhấm nháp cà phê vừa thưởng thức phong cảnh phố xá.

Đối diện phố lớn chính là đầm Bạch Nga trên thượng du dòng Châu Giang, một trong tám cảnh đẹp nhất Dương thành, “đại thông yên vũ”. Mỗi khi mưa xuân lất phất, sương khói giăng mù hai bờ, bóng buồm trên sông lại như mộng như ảo. Giờ đây ráng chiều đang nhuộm đỏ chân trời, hai ngọn đèn đường trước cửa nhà hàng Tứ Quý hắt xuống hai quảng sáng vàng vọt.

Lục Kiều Kiều xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn Jack, An Long Nhi công chiếc hòm mây lên lưng, đứng phía sau Lục Kiều Kiều.

Rất lâu rồi Lục Kiều Kiều không có cảm giác từ biệt thế này, cô hỏi Jack ở đâu, hỏi anh sắp tới có dự định gì, mãi vẫn chẳng quay lưng bước đi nổi. Jack tháo khẩu súng lục đang đeo bên người, đi kèm bao súng còn có cả một cái túi da bò, đưa cho Lục Kiều Kiều nói: “Khẩu súng này tặng cô, trong túi da có đạn dự trữ và dụng cụ sửa súng... Dây tết đỏ này là cô tặng, nên tôi giữ lại.” Đoạn tháo chiếc dây tết đồng tâm đỏ khỏi báng súng, bỏ vào túi áo trước ngực, vỗ vỗ mấy cái cho yên tâm.

Lục Kiều Kiều “ừ” một tiếng, nói câu cảm ơn rồi đón lấy súng, quàng lên vai, gương mặt không giấu được nụ cười.

Hai người đứng nhìn nhau hồi lâu, hai hôm nay nói chuyện quá nhiều rồi, giờ điều cần biểu đạt dường như đã không thể dùng ngôn ngữ nữa.

Lục Kiều Kiều nhìn ngó quanh quất, sắc trời càng lúc càng tối, buông xuống mặt Jack càng lúc càng đỏ. Cô kéo một chiếc ghế bên trong hàng rào hoa của nhà hàng ra, gọi Jack lại gần.

Jack bước đến bên Lục Kiều Kiều. Cô nhón chân đứng lên ghế, hai tay chắp sau lưng, rướn người hôn chụt một cái lên môi Jack, đoạn nhảy xuống, nắm lấy tay Jack, chậm chậm lùi lại sau mấy bước, nhìn Jack khẽ gật đầu, cúi chào rồi quay lưng dắt An Long Nhi đi vào ngõ hoa.

Jack đứng thần người giữ dây cương ngựa, nhìn theo bóng Lục Kiều Kiều và An Long Nhi xa dần, nụ cười ngờ nghệch nở trên môi, hạnh phúc ngọt ngào dâng lên trong lòng.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi về đến trước cửa nhà trong ngõ Hình Lan, vừa hay trông thấy An Thanh Nguyên từ nhà Đặng Nghiêu đi ra, Đặng Nghiêu cũng đi bên cạnh anh ta.

Lục Kiều Kiều vội chào hỏi: “Đại ca, Đặng đại ca... sao hai người đều ở đây?”

An Thanh Nguyên nói: “Kiều Kiều, giờ muối mới về à, sáng sớm nay huynh đã tới Quảng Châu rồi, bàn giao xong công vụ là lập tức tới đây tìm muối.”

Đặng Nghiêu đứng bên tiếp lời: “Đại ca muối từ chiều đã tới trước cổng nhà đợi muối mãi, ta về hỏi ra mới biết đây là đại ca muối, bèn mời huynh ấy vào nhà ngồi đợi muối về.”

An Thanh Nguyên cười nói: “Đặng đại ca còn mời huynh dùng cơm nữa, thật là ngại quá...”

Đặng Nghiêu vội nói có gì đâu, lại cảm ơn An Thanh Nguyên đã viết một bức thiệp đại tự Khải thư tiêu chuẩn cho hai đứa con nhà anh ta.

Lục Kiều Kiều thấy bốn người đứng giữa ngõ chật chội, bèn sai An Long Nhi mau mở cửa, mời mọi người vào trong ngồi. An Long Nhi mở cửa, bốn người bước vào nhà, bỗng Lục Kiều Kiều hoảng hốt “Á” lên một tiếng, mọi người ai nấy đều sững người. Nhà Lục Kiều Kiều giống như một bãi rác, đồ đạc la liệt dưới đất, bàn ghế trà kỷ trong phòng khách đều đổ gãy, đồ dùng hằng ngày cũng vung vãi khắp nơi. Giữa giếng trời chất đống chần gối cùng thư tịch từ ba gian phòng vút ra, quần áo của Lục Kiều Kiều và An Long Nhi không hiểu vì sao đều bị cắt vụn, vút sang một bên. Trong nhà không có thứ gì còn nguyên vẹn, hòm tủ đều bị chặt ra thành từng mảnh, từng tấm, tan tác hết cả.

Đặng Nghiêu kinh hoàng thất sắc: “Hả? Nhà bị trộm rồi!”

Lục Kiều Kiều trợn tròn hai mắt, lập tức bấm đốt tay tính quẻ; Thanh Nguyên không ngờ cũng giống như Lục Kiều Kiều, gấp ngón tay tính toán gì đó.

Đặng Nghiêu thấy vậy lấy làm lạ lắm, lúc này chẳng phải nên tính toán tổn thất thế nào, sau đó báo quan hay sao? Hai người này ở đây bấm độn làm gì? Ngay cả Lục Kiều Kiều cũng biết bấm đốt tay tính quẻ? Thật không ngờ.

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn đồng hồ vỡ khắp nhà, rành rọt nói: “Trưa ngày hôm qua, có bốn người đàn ông trèo vào từ sau nhà, ở bên trong một canh giờ... Bọn họ từ hướng Đông Nam tới, là...”

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều ngưng lại, ánh mắt thoáng quét sang An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên nhíu chặt đôi mày, dường như cũng cảm giác được ánh mắt của em gái, liền nói: “Nhưng trong nhà không mất tài sản gì, người đột nhập không muốn trộm đồ, mà muốn tới tìm đồ... Kiều Kiều, muối tìm lại xem bạc và đồ trang sức có mất không, thử tìm ở hướng Đông Bắc giếng trời...”

Đặng Nghiêu vội vàng nói: “Hai người ở đây trông chừng, tôi lập tức đi báo quan,” đoạn quay người định đi ngay.

“Khoan đã, Đặng đại ca hãy khoan...” An Thanh Nguyên đưa tay kéo Đặng Nghiêu lại, rồi bước tới đóng cả cửa lớn lẫn song gỗ lại, quay sang nói với Đặng Nghiêu: “Đừng làm lớn chuyện, trong nhà cũng không mất tài sản gì, tôi e không chỉ đơn giản là ăn trộm thôi đâu, đừng manh động, trước tiên đừng manh động...”

Bên hành lang bao quanh giếng trời, Lục Kiều Kiều ngồi thụp xuống, hùng hục bới tìm trong đồng hồ nát. An Long Nhi vừa hỏi: “Cô Kiều có cần cháu giúp gì không?” liền bị Lục Kiều Kiều quát: “Đừng có động vào bất cứ thứ gì, đừng qua đây, đứng ra hành lang phòng khách!”

An Long Nhi luống cuống không biết làm gì, Đặng Nghiêu lòng như lửa đốt, còn An Thanh Nguyên thần sắc nghiêm trọng, mấy trang nam nhi đều đứng yên bất động. Ngoài căn nhà, toàn bộ đồ đạc đều bị phá tan tành hết cả, chẳng còn gì thu dọn được, mọi người đành đợi Lục Kiều Kiều kiểm lại tài sản.

Lục Kiều Kiều bối loạn lên một hồi, cuối cùng cũng tìm ra một xấp ngân phiếu và khế ước nhà trong đồng tan hoang, những thứ này đều là sinh mệnh của cô.

Ai nấy vừa thấy tài sản quan trọng nhất không mất, đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng một mối băn khoăn lớn hơn cũng lập tức xuất hiện – bốn người đàn ông trèo tường vào nhà mà không trộm tiền, bọn họ muốn gì?

An Thanh Nguyên dặn dò Đặng Nghiêu không được báo quan, cũng đừng làm to chuyện, rồi ba người cùng Lục Kiều Kiều mang theo tài sản quý giá, bỏ lại đồng đồ nát sau lưng, khóa cửa lặng lẽ rời đi.

An Thanh Nguyên đề nghị: “Kiều Kiều, tối nay hãy cứ đến nhà trọ chỗ đại ca nghỉ ngơi cái đã, ta có chuyện muốn nói với muội.”

Ba người ngồi xe kéo tới nơi An Thanh Nguyên trọ. Sau khi sắp xếp phòng ốc cho Lục Kiều Kiều và An Long Nhi xong xuôi, Thanh Nguyên bèn gọi Lục Kiều Kiều qua phòng mình.

“Tiểu Như, từ khi muội còn rất nhỏ, đại ca đã rời nhà đi tìm công danh, không biết chuyện xảy ra với muội. Sau này về thăm quê, ta cũng mới biết muội xảy ra chuyện, phải bỏ nhà tha phương...”

“Đại ca không biết muội ở Quảng Châu, càng không biết muội ở đây sống thế nào, theo huynh tại sao lại xảy ra chuyện ngày hôm nay?”

“Đại ca rất lo cho muội, phụ thân và nhị ca cũng rất nhớ muội. Chuyện lần này thật là ông trời có mắt, vừa khéo ta được phái đến Quảng Châu, nếu không một mình muội thật không biết phải ứng phó ra sao...”

An Thanh Nguyên hỏi Lục Kiều Kiều: “Tiểu Như, muội ở Quảng Châu đã đắc tội với ai rồi phải không?”

Lục Kiều Kiều không nói không rằng, từ đầu chí cuối chỉ ngồi trầm tư. Được một chốc, cô đứng dậy nói: “Muội mệt rồi, có thể để mai hãy nói không?” Dứt lời liền quay về phòng mình.

An Thanh Nguyên vội vàng đuổi theo: “Tiểu Như, Tiểu Như... Không phải đại ca trách muội, bảo muội không đúng, là ta muốn giúp muội thôi.” Vừa nói Thanh Nguyên vừa đi theo đến tận phòng Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều giả hành lý lấy ra tẩu thuốc phiện, tự mình châm một cữ.

“Tiểu Như, từ khi nào muội còn hút cả thuốc phiện nữa? Muội... đúng thật là...” An Thanh Nguyên có vẻ đau đớn tột cùng.

Lục Kiều Kiều vẫn lẳng lặng hút thuốc. Đột nhiên, cô hỏi An Thanh Nguyên: “Đại ca, huynh có cảm thấy có người đang theo dõi huynh không?”

An Thanh Nguyên sửng người: “Làm gì có, ta chỉ là một viên quan nghèo ở kinh thành, là công sai lo việc khoa cử, có gì đáng để người ta theo dõi? Sao muội lại nói vậy?”

Lục Kiều Kiều nói: “Ban nãy ở nhà, muội bấm độn Lục Nhâm tính ra, những kẻ đột nhập tối qua là người nhà quan... Huynh... không tính ra ư?”

An Thanh Nguyên hơi biến sắc mặt, thoáng chốc cả khuôn mặt co rúm lại trắng bệch như không còn giọt máu.

Lục Kiều Kiều lại nói: “Đám người này không phải kẻ trộm, bọn họ tới không hẳn để đối phó với muội, cũng không hẳn muốn lấy đồ của muội, thứ bọn họ tìm, có thể là đồ của nhà chúng ta... Còn vì sao muội lại hỏi huynh chuyện theo dõi, là bởi những kẻ này chọn thời cơ đột nhập nhà quá khéo, bọn chúng biết hai ngày đó muội không có ở nhà, nếu không phải theo dõi, thì không thể nào biết được...”

An Thanh Nguyên tán đồng: “Đúng thật, muội nói rất có lý, lần này hẳn là có mưu tính từ trước... Chuyện chốn quan trường rất khó nói, không biết chừng là do ta đắc tội với kẻ nào cũng nên.”

Lục Kiều Kiều nói: “Huynh đắc tội với ai cũng không lạ, nhưng đối thủ của huynh sẽ trực tiếp đối phó huynh, chứ không phải tới làm loạn nhà muội, thứ bọn họ muốn tìm không phải đồ bình thường... Họ muốn tìm...”

An Thanh Nguyên và Lục Kiều Kiều nhìn nhau, không hẹn mà cùng thốt lên: “Long Quyết!”

Lục Kiều Kiều vẫn tiếp tục hút thuốc phiện, An Thanh Nguyên nghĩ ngợi hồi lâu mới bảo cô: “Nếu những người đó không phải đến vì Long Quyết, thì hẳn là nhằm vào muội rồi. Tiểu Như, tốt nhất muội đừng nên quay lại ngõ Hinh Lan nữa... Còn nếu quả thật bọn họ đến vì Long Quyết, thì cả nhà chúng ta e không ai sống yên ổn được đâu.” Nói rồi thở dài, vẻ như đang đợi ý kiến của Lục Kiều Kiều.

An Thanh Nguyên hơn Lục Kiều Kiều gần hai mươi tuổi, làm quan ở kinh thành, mấy năm mới về quê đón Tết một lần. Lục Kiều Kiều từ khi sinh ra chỉ biết trong nhà có vị đại ca này, chứ chẳng gặp được mấy lần, càng không có cơ hội ngồi lại trò chuyện, có thể nói, đối với cô, An Thanh Nguyên là người vô cùng xa lạ. Lần này đại ca đột nhiên xuất hiện, Lục Kiều Kiều chẳng thấy vui chút nào. Lục Kiều Kiều cũng biết trong thời gian ngắn không thể ở lại nơi này được nữa, có thể cuộc sống của cô ở Quảng Châu đã hoàn toàn nằm trong sự giám sát của người khác rồi. Nhưng chuyện này xảy ra quá bất ngờ, bỗng chốc phát sinh thay đổi lớn nhường này, cô đang phải cố giữ mình bình tĩnh, suy xét xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lời An Thanh Nguyên nói, cô nghe đấy, nhưng thực chẳng biết đáp ra sao.

An Thanh Nguyên lại hỏi cô: “Thằng bé An Long Nhi kia là thế nào? Sao đi đâu cũng đều kè kè với muội?”

Lục Kiều Kiều nói: “Nó là kẻ ở muội bỏ tiền mua về.”

“Mua về lâu chưa, gia cảnh thanh bạch không?” An Thanh Nguyên quan tâm hỏi.

“Lâu rồi, thanh bạch.” Lục Kiều Kiều không muốn sa vào chủ đề này nữa, chỉ đáp gọn lỏn.

An Thanh Nguyên thấy Lục Kiều Kiều lòng dạ rối bời, bèn giúp cô đưa ra chủ ý: “Huynh nghĩ thế này đi, chuyện đã như vậy, dù gì muội cũng không thể ở lại Quảng Châu được nữa, bao năm muội không về thăm nhà rồi, chi bằng về quê Giang Tây một chuyến. Nếu như có người muốn tìm Long Quyết, chỉ e người bị nguy hiểm nhất không phải là muội hay huynh, mà là cha... Ở đây huynh có chút công vụ phải làm, làm xong sẽ về Giang Tây ngay, mọi người đông đủ, cũng tiện bàn bạc. Muội thấy như thế có được không?”

Lục Kiều Kiều vẫn mãi mê đắm chìm trong hơi nha phiến, làm thỉnh không đáp, gian phòng mờ mịt khói thuốc.

“Được thôi, muội về Giang Tây một chuyến,” Lục Kiều Kiều đột nhiên lên tiếng.

An Thanh Nguyên mỉm cười nhẹ nhõm: “Đúng đấy, cha gặp lại muội chắc sẽ mừng lắm.”

“Ha,” Lục Kiều Kiều cười nhạt.

“Muội muốn nghỉ ngơi, ngày mai nói tiếp nhé...” Lục Kiều Kiều bưng ly trà lên nhấp một ngụm, ra ý tiễn khách.

An Thanh Nguyên vội nói: “Được, được, muội nghỉ đi, chuyện hôm nay đã làm muội sợ quá rồi... Đây là ngân phiếu năm mươi lạng bạc, coi như chút quà gặp mặt đại ca tặng muội, muội đi đường cũng cần có lộ phí.”

Lục Kiều Kiều thấy được tiền, liền nói: “Cảm ơn đại ca”, rồi nhận ngân phiếu cất đi ngay.

Tiến An Thanh Nguyên ra khỏi phòng, Lục Kiều Kiều đang định đóng cửa thì anh ta đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Long Quyết có ở chỗ muội không?”

Lục Kiều Kiều cười đáp: “Đại ca, huynh còn không có, muội lấy đâu ra?” Dứt lời liền đóng cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều dẫn theo An Long Nhi lập tức lên đường, đầu tiên đến ngân hàng Lệ Như của Anh quốc mới mở ở Thập Tam Hàng, gửi giữ ngân phiếu và khế ước đất, sau đó quay về ngõ Hinh Lan.

Hai người thu nhặt một số đồ dùng hàng ngày còn dùng được, và cả sách vở An Long Nhi phải đọc. Mấy quyển sách này vẫn còn, kẻ trộm chẳng hứng thú gì với chúng, An Long Nhi bèn chất cả sách lẫn đồ lên lưng mang đi. Tiếp đó cả hai lại tới cửa hàng mua vài bộ quần áo mới, vì tất cả quần áo của họ đều bị cắt vụn, chỉ còn sót lại bộ quần áo bẩn đã mặc mấy ngày trên người. Cuối cùng Lục Kiều Kiều tới tiệm thuốc phiện, mua không ít cao thuốc Vân Nam thượng hạng, chuẩn bị đầy đủ “lương thảo” cho mình.

Bước tiếp theo, Lục Kiều Kiều cần tìm Jack. Cô tin tưởng gã to xác này, cần sự giúp đỡ của anh ta, và cũng muốn gặp anh lần cuối trước khi lên đường.

Thập Tam Hàng là nơi tập trung người Tây, Jack đương nhiên cũng ở đây, muốn tìm anh ta không khó.

Jack từ hiệu buôn về đến nhà, thấy Lục Kiều Kiều đến tìm mình thì mừng lắm, anh không ngờ cách có hai ngày đã lại được gặp cô. Vừa vào nhà ngồi xuống, Lục Kiều Kiều đã vào thẳng vấn đề: “Nhà tôi xảy ra chuyện, tôi phải lập tức rời Quảng Châu quay về, muốn nhờ anh giúp mua hộ hai thớt ngựa, có được không?”

Jack nghe vậy liền cao hứng nói: “Đương nhiên là được, tôi cũng đang có hai thớt ngựa đây, ha ha, cho tôi đi cùng được không?”

Lục Kiều Kiều khó xử đáp: “Không được đâu, ở nhà xảy ra chuyện nên tôi phải về, hơn nữa đường xa như thế, anh mà đi... một là không biết người nhà tôi nghĩ thế nào, hai là ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh...”

Jack say đắm nhìn Lục Kiều Kiều: “Công chúa của tôi ơi, được đi cùng cô thì việc làm ăn gì tôi cũng có thể bỏ hết. Khụ khụ... Thực ra tôi còn một người bạn cùng hợp tác, có nhăng chuyện làm ăn ra một thời gian cũng không hề gì.”

Lục Kiều Kiều bực bội nói: “Tên quỷ Tây lẻo mồm lẻo mép... đừng có suốt ngày gọi tôi là công chúa nữa, cứ gọi Kiều Kiều thôi.”

Jack nói: “Được, Kiều Kiều, vậy nhà cô ở đâu?”

Lục Kiều Kiều nói: “Tôi là người Giang Tây, nhà ở dưới núi Thanh Nguyên.”

“Ồ, Giang Tây... Tôi không biết Giang Tây ở chỗ nào, cách đây bao xa?” Jack hỏi.

Lục Kiều Kiều nói: “Giang Tây ở phía Bắc Quảng Đông, lần trước tôi tới Quảng Châu ngồi thuyền hết hơn mười ngày, nhưng nếu quay về thì không thể ngồi thuyền... phi ngựa phải hơn hai mươi ngày. Nếu anh rảnh rồi thật, thì đi với tôi về quê chơi một chuyến...” Lục Kiều Kiều hiểu rõ chuyến đi lần này không phải du sơn ngoạn thủy, trên đường lành ít dữ nhiều, được một tay thiện xạ cao lớn như Jack hộ tống, cô cũng yên tâm phần nào.

Jack được thỏa nguyện, vui đến nỗi cứ xoa tay mãi, cười khà khà nhảy nhót giữa phòng.

Nhảy được một lúc, Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “An Long Nhi đi cùng chứ? Vậy là có ba người, nhưng An Long Nhi vẫn còn trẻ con, cô cũng nhỏ nhắn, hai con ngựa là đủ rồi. Còn nữa... cô định khi nào xuất phát?”

Lục Kiều Kiều nói: “Càng sớm càng tốt, nếu hôm nay mà được thì đi luôn.”

Jack lắc đầu: “Hôm nay không được rồi, sớm nhất cũng phải ngày mai... Đợi tôi một ngày thôi, tôi sắp xếp xong công việc làm ăn, chuẩn bị hành lý, rồi giờ Thìn sáng mai đợi cô trước nhà hàng Tứ Quý.”

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều cùng An Long Nhi mang theo bốn hòm mây, mướn hai chiếc xe kéo tới trước cửa nhà hàng Tứ Quý, song Jack vẫn chưa tới. Lục Kiều Kiều nhìn làn sương mai đỏ sẫm, tựa như trở lại buổi hoàng hôn cũng đỏ sẫm hôm nào, cô khẽ cắn môi, khoe miệng thấp thoáng một nụ cười. Trước khi rời xa, Tây đề thành Quảng Châu cũng coi như đã cho cô một giấc mộng đẹp.

Từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dồn, hai thớt ngựa to khỏe kéo theo chiếc xe ngựa kiểu Tây lèo lết chạy lại phía Lục Kiều Kiều. Nóc xe chất một bọc đồ rất lớn, Jack mặc cả cây bò, ngồi trên vị trí phu xe, đến trước mặt Lục Kiều Kiều thì kéo cương dừng lại. Bên hông anh lại đeo một khẩu súng lục, trên báng súng thắt dây kết đồng tâm đỏ Lục Kiều Kiều mua tặng, trông không ăn nhập gì hết.

Lục Kiều Kiều thấy cỗ xe ngựa Tây lộng lẫy xuất hiện thì quá bất ngờ, lại thêm trông bộ dạng Jack đánh xe, liền bưng mặt cười đến chảy cả nước mắt, không sao thẳng lưng lên được.

10. Chương 10: Cửu Tự Ấn

Từ cửa Bắc thành Quảng Châu xuất phát, vòng qua núi Bạch Vân đi về hướng Bắc, ngược dòng Bắc Giang là có thể tới Giang Tây. Mấy ngày đầu sau khi rời khỏi thành Quảng Châu, đi qua toàn chốn ruộng đồng sông nước, đường tuy chật hẹp khúc khuỷu nhưng mặt đường xem như vẫn còn bằng phẳng. Bọn Lục Kiều Kiều ba người ngồi xe ngựa Tây, nhưng lại đi chậm rì rì. Xe ngựa chở ba người, cộng thêm năm sáu hòm hành lý, lại cả bọc đồ to tướng chất trên nóc xe, điều khiến Lục Kiều Kiều bất ngờ nhất là, đằng sau xe còn có một thùng rượu nhỏ. Hai thốt ngựa kéo một cỗ xe lớn như vậy, tuy không đến nỗi đuối sức, nhưng trên đường nhỏ khúc khuỷu quả thực cũng không thể chạy nhanh, chỉ có thể thả vó chậm chậm.

Lục Kiều Kiều không nói cười đùa nghịch với Jack như lần trước, suốt dọc đường chỉ im lặng, mắt nhìn chăm chăm quang cảnh ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng hít một cử thuốc.

Từ lúc Lục Kiều Kiều tới hỏi mua ngựa, Jack đã phát hiện ra cô có điều gì đó khác lạ, nhưng không biết trong lòng cô nghĩ gì, cũng không dám làm bừa, bèn tự giác lên ngồi đầu xe nói chuyện với An Long Nhi. Song An Long Nhi cũng chỉ lo ôm sách ngồi vừa đánh xe vừa đọc, mặc kệ Jack một mình luyên thuyên đủ thứ chuyện.

Xe đi được hai ngày, xung quanh vẫn là đồng ruộng mênh mông, bỗng trông thấy một quả đồi đột ngột gồ lên đằng xa, trông rất nổi bật. Xe ngựa chậm chậm đi qua quả đồi, Lục Kiều Kiều phát hiện dưới chân đồi có một thôn trang nhà gạch san sát, cả quả đồi như một cây cột lớn đổ kênh trên mặt đất, đỉnh núi và hai bên sườn chen kín những cây đại thụ xanh mướt.

Lục Kiều Kiều bỗng nảy ra một ý nghĩ, vội kêu dừng xe, rồi trèo lên nóc xe nhìn ngắm cây cột đổ khổng lồ. An Long Nhi và Jack đứng dưới trông mỹ nữ leo trèo mà chẳng hiểu gì, nhưng họ biết cô nàng chắc chắn không làm chuyện vô vị, nhất định là có lý do riêng.

Lục Kiều Kiều quan sát một hồi, quả nhiên hỏi: “Long Nhi cũng lên đây đi, có thấy ngọn đồi nhỏ kia không?”

An Long Nhi và Jack cùng nhìn về phía Lục Kiều Kiều chỉ. An Long Nhi đáp: “Nhìn thấy ạ, chính là ngọn đồi đỉnh bèn bẹt...”

Lục Kiều Kiều nói: “Long Nhi, nghe cô nói đây.” Về mặt cô vô cùng nghiêm túc, giọng nói đầy uy quyền và tự tin, hệt như lần trước dạy An Long Nhi giải quyết tượng trên tầng hai trà lâu ở Phật Sơn vậy.

An Long Nhi và Jack đều tập trung tinh thần lắng nghe, Jack từng được chứng kiến sự lợi hại của Lục Kiều Kiều chỉ dùng mấy đồng tiền mà đoán ra trong túi anh mang bao nhiêu ngân lượng, biết cô gái này không những vẻ ngoài xinh đẹp, mà còn sở hữu năng lực của một phù thủy.

“Địa hình ta nhìn thấy lúc này gọi là Bình Dương Long Địa. Long mạch trong Bình Dương Long Địa ẩn sâu dưới lòng đất vô hình vô ảnh, chỉ những nơi long khí rò rỉ mới có thể thấp thoáng trông thấy dấu vết long mạch chảy qua...”

An Long Nhi nhìn quanh bốn phía, quả thực không thấy long khí rò rỉ ra chỗ nào, bèn hỏi: “Nơi long khí rò rỉ là gì ạ?”

Lục Kiều Kiều giải thích: “Cũng giống như khi người ta lặn thỉnh thoảng phải nhả bọt khí, rồng lặn dưới Bình Dương Địa cũng sẽ ngẫu nhiên nhả lên một ụ hay một gò đất nhỏ. Đã đọc Tuyệt Tâm Phú chưa?”

An Long Nhi lắc đầu đáp: “Cháu đang đọc Kinh Dịch, vẫn chưa đọc đến quyển ấy.”

Lục Kiều Kiều nói: “Chưa đọc cũng không sao, về sau đọc đến khắc hiểu, giờ cô nói gì mày nhớ kỹ lấy: Ngọn đồi này nằm trên đường long mạch chạy qua, gọi là Đảo Địa Mộc Tinh cục, xem có thấy giống một thân cây đổ kênh trên mặt đất không?”

An Long Nhi gật đầu: “Giống.”

Lục Kiều Kiều lại nói: “Nhìn phía Bắc Đảo Địa Mộc Tinh... Nhìn thấy chưa? Thấp thoáng có mười mấy ụ đất nhỏ, cái này nối tiếp cái kia, vừa khéo tạo thành một tuyến đường chín khúc long hành từ Bắc tới Nam, cuối cùng long khí kết tụ thành Đảo Địa Mộc Tinh cục này. Đảo Địa Mộc Tinh đầu tròn thân bằng, không

mấp mô xiêu vẹo, ý nói cái thân cây này là vật liệu hữu dụng có thể làm thành cột lớn, đây là thượng đẳng cách cục trong Mộc Tinh cục...”

An Long Nhi và Jack nghe Lục Kiều Kiều giảng giải, quả nhiên nhìn ra gò đất nhỏ trông như thân cây vừa dài vừa thẳng, ngay ngắn rất đẹp mắt.

“Mộc tinh cũng là Văn Khúc tinh, loại Mộc Tinh thượng cục ngay ngắn này nếu vận dụng tốt, có thể sản sinh ra những bậc văn nhân cao quý, thế nên thôn trang dưới đời mới nhiều nhà thơ lễ, kẻ đọc sách trong thôn cũng thường giành được tam giáp chốn khoa cử, rạng danh tổ tông.”

“Cây cối trên đồi đều xanh rì cao lớn, đồng cỏ bốn bề cũng vô cùng tươi tốt, đều là nhờ long khí tiết ra từ Mộc tinh tạo thành, cây cối và Mộc Tinh cục tương phụ tương sinh, hỗ trợ hỗ chứng, chính là nguyên nhân khiến thôn này giàu có đông đúc. Đương nhiên mộ tổ thôn bọn họ cũng sẽ nằm trên Đảo Địa Mộc Tinh cục này... Có điều nhiều cây quá nên giờ vẫn chưa nhìn ra mộ tổ nằm ở đâu thôi.”

An Long Nhi trầm ngâm suy nghĩ, còn Jack chỉ biết há mồm tròn mắt, anh không ngờ trên đời này lại có người có thể thông qua hình thái địa lý giải thích cả xã hội loài người.

Lục Kiều Kiều nói tiếp: “Thôn trang này văn chương tài phú đều đủ cả, chỉ duy khuyết đường nối dõi. Mà xem thôn trải từ hướng Tây Bắc tới Đông Nam, lưng dựa Địa Mộc Tinh, mặt trước có một con sông nhỏ từ hướng Tây chảy lại, quanh một vòng ra sau thôn chảy về hướng Nam, có biết hướng Tây thuộc gì trong Ngũ hành không?”

An Long Nhi đáp: “Hướng Tây thuộc Kim, vì Kim khắc Mộc nên ảnh hưởng đến Mộc Tinh cục phải không ạ?”

Lục Kiều Kiều cười nói: “Đúng một nửa, nước từ phía Tây tới mang theo Kim khí, đem đến quan vận nhưng cũng làm yếu Mộc khí, thậm chí là dòng sông chảy về hướng Nam... Vì hướng Nam thuộc Hỏa, Mộc sinh Hỏa, hướng Nam tượng trưng cho con cái Mộc Tinh cục sinh ra, con sông chảy về hướng Nam lại chạm đúng vào Hỏa vị phương Nam, nên các nhà trong thôn đa số hiếm muộn, khó về đường nối dõi...”

Jack càng nghe càng thấy đáng sợ, không sao tưởng tượng nổi Lục Kiều Kiều đang nói cái gì, cũng không biết là thật hay giả.

Lục Kiều Kiều thấy vẻ mặt hoang mang nghi ngờ của Jack thì cười nói: “Chúng ta sắp vào thôn kiếm một món tiền lớn rồi, nhưng anh phải đồng ý một chuyện, từ lúc vào thôn, tất cả mọi thứ đều nghe theo tôi.”

Jack căng thẳng gật đầu: “Được, được.”

“Tiền kiếm được chia cho anh một phần!” Lục Kiều Kiều ghé sát mặt tới trước mặt Jack.

Jack lại gật đầu: “Được, được.”

Lục Kiều Kiều nhìn sang An Long Nhi: “Vừa rồi cô nói gì mà nhớ kỹ chưa?”

An Long Nhi gật đầu nói: “Nhớ rồi ạ.” Bấy giờ Lục Kiều Kiều mới nhảy khỏi xe, gọi An Long Nhi leo xuống bên cạnh mình.

Lục Kiều Kiều thì thảo một hồi bên tai An Long Nhi, Jack không nghe nổi tiếng nào, xong đầu đấy, Lục Kiều Kiều lại leo lên đứng trên chỗ đánh xe, sắp đặt nhiệm vụ cho hai anh chàng tóc vàng: “An Long Nhi vào ngồi trong khoang xe, thả hết rèm cửa xuống, Jack làm phu xe, không được nói năng gì, lát nữa tôi hỏi có phải không anh cũng chỉ được gật hoặc lắc. Được rồi, mau đánh xe vào thôn thôi, anh phu xe Tây.”

Lục Kiều Kiều gõ lên chiếc mũ bò của Jack, cười kha kha.

Xe ngựa hùng hực khí thế tiến vào thôn trang, đến trước ngôi từ đường giữa thôn mới dừng lại, thu hút bao ánh nhìn của người dân quê.

Xe ngựa Tây, người Tây, lại thêm một cô nương duyên dáng đứng trên mui xe, mình mặc áo lục tay cầm quạt, mặt nghech lên trời vô cùng ngạo mạn.

Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn tám biển đề “Văn Hựu Công từ” trên ngôi từ đường cao lớn khang trang, thăm nhủ quả nhiên không ngoài dự đoán, đây là một thôn trang giàu có, giỏi cả làm nông lẫn đọc sách, canh bạc này ăn chắc rồi đây.

Người dân trong thôn nô nức vây lại, song vừa trông thấy người Tây đã có phần hiếu kỳ sợ sệt, dẫu sao vào thời buổi này, địa vị của người Tây ở Trung Quốc cũng tương đối cao, huống hồ người Tây này còn đeo một khẩu súng Tây nữa. Lại thấy cả cỗ xe ngựa Tây lộng lẫy cùng một tiểu mỹ nữ xinh đẹp động lòng người có thể khiến người Tây nghe lời, dân làng càng thêm căng thẳng cực độ, dồn hết chú ý vào bọn họ.

Lục Kiều Kiều dồn tụ Đan Điền, nói lớn: “Nam Nhạc Hoành sơn Cửu Chân Quan Linh Hư tiên đồng kinh qua quý thôn, nhận thấy thôn các vị sắp có đại nạn ập đến, giờ muốn gặp Trần lão gia của các vị!”

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên dáng vẻ như người có học bước ra, tới trước cỗ xe ngựa, ngẩng đầu nhìn Lục Kiều Kiều, chấp tay nói: “Cô nương có chuyện gì có thể xuống đây rồi nói được không... Quả thực là cao quá...”

Lục Kiều Kiều không xuống xe, cứ đứng trên cao ngất ngưỡng ngửa đầu nhìn trời cười một tràng dài, tiếng cười lanh lảnh vang vọng trước ngôi từ đường, khiến ai nấy đều sồn gai ốc.

Lục Kiều Kiều lại nói lớn: “Bản cô nương có chuyện gì ư? Kể có chuyện là thôn các người đấy, vốn dĩ hoàng đế nước Hoa Kỳ sai người tới đón Linh Hư tiên đồng đi làm phép trừ yêu...”

Jack lí nhí sửa lời: “Là tổng thống...”

Nhưng Lục Kiều Kiều bỏ ngoài tai, một mặt vẫn tiếp tục nói, một mặt len lén giơ chân đạp cho Jack một cái.

Jack trúng một đạp vào cẳng chân, bèn ngửa mặt nhìn trời như không có chuyện gì.

“Linh Hư tiên đồng đi ngang qua đây, chợt có linh cảm rằng sắp có đại họa giáng xuống đầu các người, nhất thời đại phát từ bi mới dừng xe lại muốn tìm Trần lão gia nói đôi điều. Mau mời Trần lão gia ra đây, đừng lãng phí thời gian, tiên đồng còn phải tới Quảng Châu lên thuyền xuất dương!”

Người đàn ông vừa bước ra thấy cử thế này mãi cũng không phải cách, bèn chạy lại vào thôn, một lúc sau dìu ra một ông lão râu tóc bạc phơ.

Lục Kiều Kiều trở tay đập bốp mu bàn tay lên ngực Jack: “Tươi tỉnh lên!” Jack lập tức thẳng lưng, ngồi đường hoàng trên ghế đánh xe.

Lục Kiều Kiều nhảy xuống xe, cúi người làm lễ trước ông lão râu tóc bạc phơ, đoạn nói: “Chúng tôi là sứ giả nước Hoa Kỳ, tới đón Nam Nhạc Hoành sơn Cửu Chân Quan Linh Hư tiên đồng tới Quảng Châu lên thuyền đi Hoa Kỳ giúp tổng thống trừ yêu diệt quỷ, nhưng tiên đồng đi ngang qua đây, nhận thấy nơi này sắp có đại họa giáng xuống...”

Nói đến đây cô liếc nhìn Jack, Jack mỉm cười gật đầu với ông lão, tỏ vẻ thừa nhận, cũng coi như chào hỏi luôn.

Ông lão râu trắng nói: “Lão phu chính là Trần mỗ, không biết tiên đồng có gì dạy bảo? Có thể mời tiên đồng xuống xe... vào từ đường nói chuyện được không?” Vừa nói ông ta vừa vươn dài cổ định quan sát bên trong khoang xe.

Lục Kiều Kiều nói: “Linh Hư tiên đồng không dễ gặp người lạ, mong Trần lão gia đừng lấy làm ngạc nhiên.” Đoạn quay người nói vọng vào trong xe: “Linh Hư tiên đồng đại sĩ, đã mời được Trần lão gia tới, mời ngài huấn thị.”

Từ trong xe quả nhiên truyền ra tiếng một đứa bé trai: “Trần lão gia, thôn các ngài sau lưng dựa vào Đảo Địa Mộc Tinh cục, có rồng từ phía Bắc tới, nước từ phía Tây về...”

An Long Nhi ngồi trong xe, đem nguyên văn đoạn Lục Kiều Kiều ban nãy phân tích phong thủy Đảo Địa Mộc Tinh cục đọc to lại một lần, khiến Trần lão gia cùng mọi người trong thôn đứng bên nghe, ai nấy đều gật gù không ngớt.

Lục Kiều Kiều cũng chăm chú lắng nghe, An Long Nhi nói tròn vành rõ chữ, ngữ điệu đanh thép hùng hồn, đọc thuộc lòng những gì Lục Kiều Kiều đã nói, đứng bên nghe hoàn toàn không nhận ra thằng bé đang trả bài, Lục Kiều Kiều thậm chí gật đầu hài lòng.

Trần lão gia nghe xong vô cùng khâm phục, run run bước lại bên xe, nói vọng vào cửa sổ: “Linh Hư tiên đồng quả nhiên đạo thuật tinh diệu, cứ như tường tận sự tình thôn chúng tôi vậy... Thôn này đông người đọc sách, đã có vài vị thám hoa bằng nhân, tại hạ đây cũng là cử nhân, hiểu sơ sơ phong thủy. Thôn Trần gia chúng tôi trải qua mấy thế hệ, nhờ bố cục phong thủy mà hạnh phúc bình an ấm no đủ cả, chỉ riêng có chuyện phận mỏng hiếm muộn là không cách nào hóa giải... Hộ nào cũng gặp phải chuyện này, phúc phận sinh được mụn con thì đều chết yểu, thật đã đau lòng còn thương thân...”

Jack tận mắt chứng kiến Trần lão gia bộc bạch, bất ngờ đến suýt ngã khỏi xe, chỉ biết ngồi yên tròn mắt nhìn Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều cũng mím chặt môi quay lại trừng mắt với Jack.

“Xin hỏi tiên đồng thôn chúng tôi sắp phải chịu đại họa gì?” Trần lão gia kể xong sự tình lại hỏi An Long Nhi.

An Long Nhi đáp: “Qua Trung thu, Thái Tuế phá Nguyệt phá xung long mạch, đại sát cung Càn Tây Bắc, thôn các vị sẽ gặp phải dịch bệnh, những người là con trưởng đã có con nối dõi đều không thể sống sót...”

“Á?!” Cả Jack lẫn Trần lão gia, cùng toàn thể dân chúng trong thôn đều kinh hãi kêu lên.

Trần lão gia bị dọa gần như phát khóc: “Tiên đồng ngài phải cứu chúng tôi! Chúng tôi biết làm sao đây?”

Lục Kiều Kiều nói: “Trước khi vào thôn tiên đồng đã nói, Thái Tuế xung long mạch, long mạch bất an trước tiên sẽ chấn động núi tổ, sau đó mới ảnh hưởng tới thôn trang, thương hại mạng người, tiên đồng nói mộ tổ thôn các vị nhất định nằm trên ngọn đồi sau lưng!”

Dân thôn nhao nhao nói phải, nhất tề van xin Linh Hư tiên đồng lên đồi xem mộ tổ.

11. Chương 11

Lục Kiều Kiều thào yên cho một trong hai con ngựa kéo xe, dắt tới trước cửa xe.

Cửa xe bật mở, một bóng người vụt ra, nhảy vọt lên không trung, sau đó chuẩn xác hạ xuống vững chãi trên lưng ngựa.

Dân chúng trong thôn trông thấy một cậu bé mười hai mười ba tuổi tướng mạo đường đường, phong thái hiên ngang, đầu tóc vàng hoe, xương cốt trắng kiện, lưng đeo tay nải cùng một cây trượng gỗ đầu tròn đuôi nhọn, quả nhiên là đạo cốt tiên đồng, thì như thấy thần tiên hiển linh.

Lục Kiều Kiều để Jack ở lại từ đường trông chừng xe ngựa, còn mình dắt dây cương cho An Long Nhi, cùng Trần lão gia và mọi người lên đồi.

Đến giữa đồi, đoàn người dừng lại trước một mộ phần, rộng hơn ba trượng, được xây to đẹp, quét dọn rất sạch sẽ, có thể thấy đây chính là nơi yên nghỉ của tổ tiên các hộ trong thôn.

Lục Kiều Kiều nhìn quanh bốn phía, xem long hổ tứ ứng bát phương cát hung, sau mới bước tới trước bia mộ đá, rút ra một chiếc la bàn to bằng bàn tay, đặt lên tấm bia xem xét một hồi.

Lục Kiều Kiều nhìn quả tuyền trên la bàn, trong bụng đã có phương án ứng cứu giúp ngôi làng này.

Cô đưa mắt ra hiệu cho An Long Nhi đang ngồi trên ngựa, thằng bé liền tung mình đứng lên lưng ngựa, khiến dân làng và Trần lão gia lập tức nhìn theo, không biết tiên đồng định làm gì.

Trong khi mọi người đang đổ dồn chú ý về An Long Nhi, Lục Kiều Kiều đứng bên bia mộ lật tay trái, lòng bàn tay hướng về phía mình, tay phải chắp thành kiếm quyết, vẽ lên lòng bàn tay trái một đạo Lôi phù, miệng niệm bùa chú.

Đây chính là cấp thuật Chưởng tâm phù của Thiên sư đạo ở Long Hồ sơn tỉnh Giang Tây.

Chưởng tâm phù có rất nhiều tác dụng, tuy uy lực không hẳn cực mạnh, nhưng một khi vận dụng thì rất mau đạt hiệu quả, là môn học bắt buộc đối với người học đạo.

Lúc này An Long Nhi đứng trên lưng ngựa, tay trái rời ra sau lưng vỗ từ dưới lên trên tay nải đang đeo, từ tay nải phóng ra một chiếc la bàn lớn cỡ vung nồi.

Chiếc la bàn bay vút lên chừng hơn một trượng thì hạ xuống đỉnh đầu An Long Nhi, từ trên lưng ngựa, An Long Nhi nhảy vọt lên không trung, tung chân đá chiếc la bàn bay về phía bái đường trước mộ.

Trước mỗi mộ phần thông thường đều có một khoảng đất trống gọi là bái đường, cứ khi đến kỳ cúng giỗ, hậu nhân có thể đứng ở đây dâng hương bái tiền nhân. La bàn đập xuống mảnh đất phía trước cách bia đá chừng một trượng, đánh “bình” một tiếng. Bàn tay trái vẽ Lôi phù của Lục Kiều Kiều chụm thành kiếm chỉ, đồng thời chỉ thẳng vào vị trí la bàn tiếp đất.

Chỉ thấy chỗ la bàn rơi xuống lóe lên một quang sáng trắng, sau tiếng sấm vang rền, từ mặt đất bốc lên một làn sương khói, khiến mọi người đều đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

An Long Nhi đá bay chiếc la bàn xong, xoay người trên không trung đá liên ba cước nữa, tà áo bay phần phật trong gió Chiều này gọi là Toàn Phong cước, vì mượn thân xoay tròn tiếp lực đá ra liên hoàn, kinh lực ắt kinh người, khi tung Toàn Phong cước, có thể nghe thấy trên không những tiếng đá liên hồi, cho nên chiều này còn được gọi là Phích Lịch Toàn Phong cước.

Tiếng chân đạp gió vừa dứt, An Long Nhi đã chuẩn xác đáp xuống chiếc la bàn trước bia mộ. La bàn tiếp đất cộng thêm Chưởng Tâm Lôi quyết của Lục Kiều Kiều khiến khoảng bái đường trước bia mộ mịt mù khói bụi, dân chúng trong thôn chưa từng trông thấy cảnh tượng này bao giờ, vội vàng dạt ra xa. Trong khói bụi mịt mờ, An Long Nhi rút ra một sợi thừng đầu gắn phi tiêu dài chừng một trượng ba thước, liên tiếp quất ra bốn phương tám hướng, mọi người chỉ nghe thấy tiếng vù vù xé gió, biết vòng tròn ấy là khu vực nguy hiểm, lại càng không dám tiến gần.

Roi tiêu quất vun vút một hồi, An Long Nhi lại từ la bàn nhảy lên, lướt qua đầu đám dân thôn, quay về ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, mặt không đỏ, hơi không loạn, quả thật tĩnh như khuê nữ, động tựa hổ chạy.

Màn khói sương ở bái đường vẫn chưa tan hết, An Long Nhi đã không nói không rằng, quay đầu thúc ngựa xuống núi, chui vào trong xe ngồi không ra nữa. Mọi người trở mắt ra nhìn, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Khói sương dần tan đi, giữa bái đường là một chiếc la bàn lớn, mặt đất xung quanh la bàn xuất hiện hơn chục tia cắt, lấy la bàn làm tâm tỏa ra như hình nan quạt, rõ ràng là dấu vết An Long Nhi múa sợi thừng để lại.

Lục Kiều Kiều lấy trong người ra hai đồng tiền ném lên trời, đợi tiền rơi xuống đất, xem thấy một sấp một ngửa, một âm một dương, quẻ tượng đại cát, mới nói với Trần lão gia: “Trần lão gia, Linh Hư tiên đồng có để lại cách giải cứu bại cục phong thủy, giờ coi qua ý trời, thấy Trần gia thôn các vị quả có phúc sử dụng đại cục này, nhưng từ đường Trần gia phải quyên ra hai trăm lạng bạc ròng, coi như cả tộc Trần thị đáp đền thành ý thiên ân.”

Trần lão gia vẫn ngây người, chưa định thần lại được trước cảnh tượng vừa rồi.

Người đàn ông trung niên vẫn dìu Trần lão gia bấy giờ mới ghé tai ông ta nói: “Thái công, xem chừng phải quyên hai trăm lạng bạc trước thôi, nếu không cô nương này sẽ không nói ra cách giải phong thủy đâu.”

Trần lão gia nghe vậy vội vàng gật đầu: “Quyên, quyên chứ! Đa tạ Linh Hư tiên đồng huấn thị!”

Lục Kiều Kiều nghe Trần lão gia nói chịu quyên bạc, mỉm cười cúi người cảm tạ, đoạn nói: “Trần lão gia cũng là bậc thầy phong thủy, chỉ là ý trời chưa ứng, có được núi lành định được hưởng lành nhưng không đạt được đường lành, Mộc Tinh Đảo Địa cục này, cát huyết táng ở nơi Mộc tinh đâm chồi, vốn ứng với con cháu đây đàn, nhưng tuyền đặt quẻ lại chệch mất nửa phân.”

Thấy Trần lão gia nhập tâm lắng nghe, Lục Kiều Kiều nói tiếp: “Cát huyết này nằm trên hướng Đông Nam sang Tây Bắc, nhờ Càn sơn Tồn hướng mà thu khí quẻ Địa Thiên Thái, nhưng lại thu nhầm hào tuyền, vận sự đại cát, độc thương tử tôn... Giờ được Linh Hư tiên đồng chỉ dạy, tẩm bia này phải dịch sang trái nửa

phân, thu sơ hào của quả Thái, hình thành quả tượng tử tôn Sơn Thiên Đại Súc, trong vòng nửa năm ắt có quý tử...”

Lục Kiều Kiều nhìn quanh, thấy mọi người vẫn còn ngơ ngác mông lung, bèn nghiêm giọng quát lớn: “Linh Hư tiên đồng dạy rằng, lúc này đang giờ lành, không mau động công, còn đợi đến lúc nào!”

Trần lão gia vừa nghe nói là giờ lành, lập tức kêu gọi mọi người: “Còn không mau đem cuốc xẻng lại đây, dịch chuyển bia mộ! Mau lên! Mau lên!”

Một nhóm người trong thôn xúm lại dịch chuyển bia đá theo tuyến đường Lục Kiều Kiều vẽ ra, tuy bia đá chẳng qua chỉ cần dịch sang bên trái nửa phân, nhưng thứ Lục Kiều Kiều vận dụng là thuật phong thủy Dương công thượng thừa, phương vị chuyển dịch chỉ một phân một độ đã có thể cải thiên hoá địa, đón cát lánh hung, quyết không phải đối gặt.

Sau khi đo đạc lại bia tuyến chuẩn xác không chút sai lệch, Lục Kiều Kiều cùng Trần lão gia và mọi người xuống đồi, đợi kế toán của từ đường đưa ra hai trăm lạng bạc trắng. Cô từ chối bữa cơm khách, trở vào xe ngựa, chạy thẳng khỏi Trần gia thôn.

Rời Trần gia thôn đi về hướng Bắc, sắc trời càng lúc càng tối, vầng trăng đã treo lơ lửng đằng Đông. Giờ đang là mùa thu, qua mấy ngày nữa là đến Trung thu, ánh trăng rải trên đồng cỏ, tựa như rắc lên mặt đất một lớp lớp thủy ngân.

Xe ngựa vẫn thong dong tiến về phía trước, bọn Lục Kiều Kiều ở trong xe cũng đang vui vẻ nô đùa.

Lục Kiều Kiều đòi Jack đem thùng rượu tây ra rót đầy nửa túi rượu da trâu, chúc cho mình. Jack cũng lấy ra bình rượu đeo bên hông, uống cùng Lục Kiều Kiều. Anh nói đây là rượu Tequila của nước Mexico, tuy vừa cay vừa đắng, nhưng một thùng nhỏ này có thể bán được hơn một trăm lạng bạc. An Long Nhi thực không uống nổi thứ rượu này, nhe răng trợn mắt nhai bánh mì tây Jack đem theo trên xe, thỉnh thoảng lại bị Lục Kiều Kiều cướp lấy véo một miếng bỏ tọt vào mồm.

Lục Kiều Kiều móc trong túi tiền ra hai lạng bạc ròng, bạc ròng không phải ngân phiếu, mà là thỏi bạc đích thực, thỏi nào thỏi nấy nặng trĩu tay. Cô chia cho Jack và An Long Nhi mỗi người một lạng.

An Long Nhi cả đời chưa từng được nhận nhiều tiền thế này, vui đến không khép nổi miệng. Nhưng Jack chứng kiến Lục Kiều Kiều thu những hai trăm lạng bạc, mà chỉ chia cho mình một lạng tiền công thì chê ít, bậm rịt lấy Lục Kiều Kiều đòi phí tổn xe ngựa, lái nhải mãi không thôi.

Đợi khi đã cách Trần gia thôn một quãng thật xa, Lục Kiều Kiều mới tìm một chỗ dừng xe bên con sông nhỏ huyện Khai Dương để đánh một giấc.

Jack lôi bọc đồ lớn trên nóc xe xuống, dựng trên đồng cỏ một căn lều khiến Lục Kiều Kiều vừa kinh ngạc vừa thích thú, bỏ ra bỏ vào nghịch mãi một hồi. An Long Nhi ra xung quanh nhặt ít cành cây khô về, nhóm một đống lửa trước lều.

Ba người cuối cùng cũng có thể dừng chân, ngồi xuống nghỉ ngơi, Lục Kiều Kiều chui vào trong lều nằm một lúc đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Lục Kiều Kiều ra bờ sông sửa sang xong xuôi, lại gấp rút hối hai anh chàng tóc vàng lên đường.

Trên đường đi, Jack cuối cùng cũng không nhịn nổi, lên tiếng hỏi Lục Kiều Kiều về chuyện ngày hôm qua.

“Kiều Kiều, hôm qua rốt cuộc cô đã làm gì thế? Tôi chẳng hiểu tí tẹo nào, cũng không biết vì sao cô lại đoán chính xác chuyện xảy ra ở cái thôn ấy như thế?”

Jack mở ra chủ đề câu chuyện.

Thứ Lục Kiều Kiều đợi chính là câu hỏi này của Jack. Cô hiểu rõ chuyến đi về Giang Tây lần này có liên quan rất lớn tới phong thủy, hơn nữa tuyệt đối không phải du sơn ngoạn thủy. Cho đến giờ bọn họ vẫn chưa gặp phải nguy hiểm nào trên đường đi, chỉ là bởi bọn họ vẫn còn có giá trị lợi dụng. Cô không biết đối phương là người thế nào, nhưng dựa vào cách thức bọn họ chọn đúng thời điểm thích hợp đột nhập vào

nhà cô trong ngõ Hình Lan tìm đồ, có thể thấy đối phương nắm rất rõ hành tung của cô, cuộc hành trình hiện nay, cũng rất có thể đang nằm dưới sự giám sát của đối phương.

Thời điểm đối phương tới nhà cô tìm đồ cực kỳ chuẩn xác, lúc rời đi lại không lấy bất cứ tài sản gì, đây hiển nhiên là một dấu hiệu thị uy lộ liễu. Đối phương căn bản không cần vờ như mình là kẻ trộm vặt, hơn nữa vẫn để lại tài sản cho cô, để cô có chỗ mà đi, có tiền mà tiêu, rõ ràng có ý nói cho Lục Kiều Kiều biết lý do họ tới, tiếp đó để Lục Kiều Kiều tự nghĩ xem, nên đi đâu, làm gì.

Lục Kiều Kiều muốn cắt đứt sự đeo bám của đối phương, chỉ cần giao ra Long Quyết, hoặc người nhà của cô phải giao ra Long Quyết.

Ngày nào Long Quyết chưa xuất hiện, ngày đó Lục Kiều Kiều còn không lo nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng đừng hòng được sống yên thân.

Sự xuất hiện của An Thanh Nguyên cũng trùng hợp đến kỳ lạ, khiến Lục Kiều Kiều bán tín bán nghi. Lục Kiều Kiều không hề ghét bỏ người anh này, bởi từ nhỏ hai người đã chẳng gặp nhau được mấy lần, quá xa lạ, căn bản không thể nói là thích hay ghét.

An Thanh Nguyên là người trong chốn quan trường, tuy nói là quan văn trong Hàn Lâm viện, nhưng Lục Kiều Kiều rất rõ, anh ta chắc chắn là một thầy phong thủy cao tay, trước đây còn chuyên quản huyền học thuật số thuộc Khâm Thiên giám trong nội cung. Nếu như phía quan phủ muốn có được Long Quyết thì anh ta về nhà trực tiếp hỏi cha chẳng phải là xong sao? Có gì tìm cô bày trò thế này?

Nếu như An Thanh Nguyên vốn không hề biết chuyện này, vậy sự xuất hiện của anh ta liệu có phải cũng do một lực lượng nào đẩy của quan phủ đưa đẩy? Nếu đúng là vậy, cả nhà họ sẽ giống như lời An Thanh Nguyên nói, vì Long Quyết mà lâm vào hiểm nguy. Giữa vô vàn những rắc rối trong lòng, Lục Kiều Kiều hiểu rõ nhất một điều, chính là đối phương đang ép cô về lại quê nhà Giang Tây, ép cô giải quyết chuyện Long Quyết, nếu cô tìm cách trốn chạy, thì lần sau e rằng không chỉ bị người ta đột nhập gia tư đập phá đồ đạc, mà còn gặp phải mối nguy hiểm lớn hơn.

Đối phương là ai? Vì sao muốn có Long Quyết? Đối phương ở đâu? Lớn mạnh nhường nào? Tất cả đều phải đợi Lục Kiều Kiều về tới nhà, chạm tới Long Quyết, mới có thể giải đáp được.

Trong chuyến hành trình này, An Long Nhi chỉ đóng vai trò hộ vệ. Thằng bé tận mắt chứng kiến gia đình xảy ra chuyện, hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý tương đối, nhưng chỉ dựa vào đầu óc giản đơn của một đứa trẻ, chắc không tưởng tượng nổi trước mặt có bao nhiêu nguy hiểm. Jack thì chắc chắn đã thích cô, anh ta rất thiện chiến, nhưng đến tận giờ vẫn cứ nghĩ chuyến đi này là một cuộc du ngoạn. Nếu muốn anh phối hợp giải quyết chuyện này, nhất định anh sẽ không sợ hãi thoái thác, nhưng muốn anh hiểu đối thủ vô hình trước mặt muốn chiếm đoạt thứ gì từ cô, lại chẳng phải chuyện đơn giản.

Lục Kiều Kiều không hề có ý định kiếm tiền trên đường đi, nhưng cô muốn cho Jack tận mắt chứng kiến phong thủy là gì, như vậy Jack mới có thể hiểu được chuyến đi này của họ nguy hiểm nhường nào, màn biểu diễn phong thủy ở Trần gia thôn là vô cùng cần thiết.

Nếu chủ động nói với Jack rằng Trung Quốc có loại thần thuật này, anh sẽ chỉ coi đó là trò phù thủy; nhưng trước tiên cho Jack thấy sức mạnh phong thủy thật sự, để tự anh phải lên tiếng hỏi về vấn đề này, thì sẽ hiệu quả hơn nhiều.

“Jack, không phải tôi đoán được ở thôn đó xảy ra chuyện gì, mà là nhờ vận dụng một loại thần thuật cổ xưa, người Trung Quốc gọi là phong thủy.”

Jack rất hào hứng lắng nghe, ánh mắt lộ ra thần sắc Lục Kiều Kiều muốn thấy nhất, hiếu kỳ mà hoang mang.

Lục Kiều Kiều chậm rãi giải thích: “Thuật phong thủy có thể thông qua thăm dò đất đai để biết được về người và sự việc liên quan đến mảnh đất đó; cũng có thể thông qua việc không chế và cải biến đất đai, mà thay đổi và không chế vận mệnh của con người, thậm chí cả chuyện sống chết. Thuật phong thủy có rất nhiều cách thức vận dụng đối với sự vật, có thể đạt đến hiệu quả thần kỳ. Anh có thể cho rằng đây là thuật phù thủy, nhưng dù là ma thuật phù thủy thì nó cũng là một sức mạnh đích thực, anh đã thấy tận mắt rồi đấy.”

Jack gật đầu nói: “Đúng thế, thật là thần kỳ.”

“Dòng họ chúng tôi nắm giữ bí thuật phong thủy thần kỳ nhất, vĩ đại nhất thiên hạ, gọi là Long Quyết. Giờ có người muốn chiếm lấy Long Quyết, bọn họ cho rằng cuốn sách ghi chép về thuật phong thủy này nằm trong tay tôi, nên vẫn theo dõi tôi thậm chí còn đột nhập vào nhà tôi uy hiếp, vì vậy tôi mới buộc phải rời khỏi Quảng Châu...”

Jack trông có vẻ vẫn mông lung mơ hồ, đầu óc nhất thời không tiêu hóa nổi nhiều vấn đề như thế, bất giác đưa tay lên gãi đầu.

Lục Kiều Kiều đem chuyện loạn An Sử thời Đường, An Linh Đài công chạy khỏi cung đình mang theo Long Quyết ẩn cư vùng Giang Tây cho tới những chuyện mới xảy ra gần đây kể cho Jack, nói mãi hồi lâu cuối cùng mới khiến Jack hiểu được, thì ra chuyến hành trình lần này của họ vô cùng nguy hiểm...

An Long Nhi ngồi một bên yên lặng lắng nghe, bộ dạng có vẻ như hiểu, lại có vẻ như không hiểu, song tuyệt không hề lộ vẻ sợ hãi hay kinh ngạc.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: “Nếu không phải chứng kiến chuyện ở thôn Trần gia, tôi quả thực không dám tin những lời cô nói, nhưng giờ tôi hiểu rồi, thì ra tự tôi đã chọn cùng cô chạy trốn.”

Lục Kiều Kiều thoáng mỉm cười, nghiêng đầu hỏi Jack: “Anh hối hận không? Sợ không?”

12. Chương 12

Jack xòe tay về phía Lục Kiều Kiều, nói: “Công chúa của tôi, đây là Thượng đế đã an bài, cũng chính là mọi thứ tôi muốn! Nào, đập tay tôi một cái.”

Lục Kiều Kiều cắn môi cười hạnh phúc song cũng không kém phần mờ ám, giơ bàn tay nhỏ ra đập thật mạnh xuống tay Jack. “Bốp!”

Con đường phía trước không còn là đồng ruộng bằng phẳng nữa, mà là những dãy núi chót vót kéo dài hun hút tận chân trời.

Gian sảnh nhỏ trong phủ Đốc quân về đêm vẫn sáng ánh đèn.

Phó sứ phủ Quốc sư Chương Bình Hàm đứng bên cửa sổ, ngắm ánh trăng sáng bên ngoài: “Lại sắp tới Trung thu rồi, thời gian trôi càng lúc càng nhanh...”

Quốc sư ngồi bên bàn, hai ngón tay chậm rãi gõ nhịp đều đều, tiếp lời Chương Bình Hàm mà như lầm bầm độc thoại: “Tam nguyên cử vận^[1] tương sinh tương khắc, tự cổ chí kim, triều đại nào chẳng từng thế này...”

[1] Tam nguyên cử vận là cách người xưa chia các khoảng thời gian lớn, trong đó cứ 20 năm chia làm một vận, ba lần 20 năm hình thành một nguyên.

“Nhất định là ở Quảng Đông ư?” Chương Bình Hàm trầm ngâm hỏi.

“Hai năm trước, một trăm tám mươi năm mới có một lần nguyên vận đất trời giao kết, bầu trời phía Nam chấn một tháng hoàng khí xông thiên, con sư tử đá trước Ngọ môn phía Nam Tử Cấm thành đúng mùng năm tháng Năm đột nhiên gầm một tiếng kinh động, làm chiêm trống hai bên nhất tề rền vang, còn đầu rồng đá bên góc điện Huyền Vũ môn phía Bắc thì gãy lìa, chao ôi... Mệnh trời ứng với điềm trời, sư tử phương Nam gây nguy hại tới rồng xanh của Đại Thanh ta... Không phải Quảng Đông thì còn đâu nữa?”

Quốc sư miệng nói, hai ngón tay vẫn đều nhịp gõ xuống mặt bàn.

Chương Bình Hàm quay người lại, hỏi Quốc sư: “Chuyện cô gái kia có cần tại hạ giúp gì không?”

Quốc sư nói: “Giờ vẫn chưa cần, ở Giang Tây đã sắp đặt xong rồi. Trên đường đi lần này, phải tìm hiểu rõ xem cô ta tài cán thế nào, có biết dùng Long Quyết hay không... Nếu như không tìm ra Long Quyết, chỉ còn người là thứ hữu dụng duy nhất...”

Chương Bình Hàm nói: “Để tại hạ sắp xếp, cho cô ta thi thố một phen?”

Quốc sư nói: “Không, để ta sắp xếp, chỉ có ta mới biết môn học này nên thi thế nào.”

Cỗ xe ngựa của Jack nghênh ngang chạy trên đường cái quan, bọn họ biết rất có thể đằng sau có kẻ bám theo, nhưng chưa đến Giang Tây, chắc sẽ không gặp nguy hiểm, lúc này những kẻ bám đuôi có vẻ giống bảo tiêu hơn.

Biết rõ là như thế, nhưng thi thoảng Jack vẫn không khỏi quay đầu lại nhìn xem có ai đi theo họ không. Lục Kiều Kiều chỉ nằm ngả trong xe, an tâm hút thuốc. An Long Nhi vẫn ngày ngày đọc sách, không hiểu chỗ nào lại hỏi Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều lần nào cũng nhắc lại quy định đã đề ra lúc đầu: không hiểu không cần hỏi, nhưng rồi vẫn lơ đãng giải thích cho thẳng bẻ.

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, lần trước ở thôn Trần gia cô đặt lại bia tuyến, có thật là có hiệu quả không?”

Lục Kiều Kiều đang hút thuốc, mơ màng đáp: “Ồ... đây là quả Công Tôn Tử Tức, chuyên trị tình trạng tổn hại nhân đinh, tấm bia đó chỉ dịch chuyển nửa phần là vận khí đã hoàn toàn khác rồi.”

An Long Nhi gật đầu nói: “Khi chúng ta quay lại, ngang qua đó có thể rẽ vào xem sao.”

Lục Kiều Kiều trừng mắt nhìn An Long Nhi: “Nhóc con mày thật có thiên tư đấy nhỉ, hành nghề phong thủy giống như đi học vậy, không thể một mực tin vào những điều trong sách, tự mình phải kiểm tra, chứng minh, mới biết được đã làm đúng hay sai, trong sách viết có phải là công phu thật hay không... Ngay đến khẩu quyết phong thủy cũng nói, chẳng tin kinh văn này, viếng mộ cổ nhân ấy...”

“Nhưng...” Lục Kiều Kiều lại nhắm mắt tận hưởng cảm giác phiêu bồng trong khói thuốc, “mày có cơ hội quay lại hăng tít, bằng không, cô đã chẳng lấy mỗi hai trăm lạng bạc...”

An Long Nhi nhìn Lục Kiều Kiều: “Á? Cô còn định đòi cao hơn?”

Lục Kiều Kiều nói: “Không phải đòi cao hơn, mà là cô làm không đúng quy ước trong nghề... phá giá quá.”

Lục Kiều Kiều giải thích cho An Long Nhi: “Phong thủy âm trạch có hiệu quả cao, nhưng nếu dùng Dương công phong thủy thuật thường cần thời gian tương đối dài, bởi vậy thầy phong thủy làm phong thủy âm trạch, bày cục xong xuôi thu ít lộ phí là phải khăn gói đi luôn. Số tiền còn lại ba năm sau mới quay lại lấy... mà cũng chỉ lấy vàng, thông thường thu năm sáu chục lạng đã là phải chăng rồi, đương nhiên còn phải xem phúc phần bát tự của gia chủ và phúc lực của huyết mộ ấy. Nếu gia chủ đã giàu có, nhà cao cửa rộng, cuộc sống sung túc đương nhiên có thể nhìn ra ngay, cục phong thủy thành công, thầy phong thủy có thể thu vàng rồi đi; còn nếu như bày cục thất bại, chết người bại sản khuynh gia thì có muốn thu cũng chẳng thu được...”

An Long Nhi nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Vậy nếu gia chủ đã thăng quan phát tài, nhưng lại giấu thầy phong thủy, nói cục phong thủy bày không thành, không muốn đưa tiền, chẳng phải thầy phong thủy công cốc sao?”

Lục Kiều Kiều bật cười ha hả: “Thằng oắt này đúng là nhân tài, cô vốn cũng không định dạy mày, nhưng giờ mới phát hiện ra mày quả thật đáng yêu đấy... Thầy phong thủy có quy tắc hành nghề riêng, sớm liệu được chiêu này, thông thường đều để lại cục phong thủy một cơ quan, nếu gia chủ dối gạt mình, tham giàu bất nhân, thầy phong thủy sẽ quay lại cục phong thủy mình đã bày, tiến hành phá cục.”

An Long Nhi chợt hiểu ra, “ồ” lên một tiếng: “Vậy nên...”

Lục Kiều Kiều nhanh miệng cướp lời: “Vậy nên thầy phong thủy là người phải đề phòng bị lừa nhất, trên người có thứ gì tốt thì người muốn lừa ta càng nhiều, đó gọi là tội ở kẻ mang ngọc.”

An Long Nhi nghe không hiểu: “Tội ở kẻ mang ngọc là sao ạ?”

Lục Kiều Kiều trong lòng nghĩ tới Long Quyết, nên buột miệng cảm thán mà thôi, không muốn lại phải dạy An Long Nhi tiết cổ văn, bèn buông gọn lỏn một câu: “Không liên quan đến mày, đừng hỏi nữa.”

Bình thường An Long Nhi chẳng có mấy cơ hội được nói chuyện với Lục Kiều Kiều, hôm nay hiếm lắm mới gọi chuyện được, nên vẫn cố hỏi tiếp: “Cô Kiều, bày cục phong thủy có thể thu vàng, sao cô chỉ đòi người ta bạc?”

Lục Kiều Kiều nói: “Thế gọi là tiền không thể kiếm vội, chúng ta không có thời gian kì kèo với bọn họ, chỉ có thể đánh nhanh thắng nhanh, đã ra tay là trấn áp đám người ấy, ra luôn một cái giá bọn họ có thể chấp nhận được, cầm được tiền rồi là biến. Chúng ta... chưa chắc đã có cơ hội quay lại đó lấy thêm bạc.”

Lục Kiều Kiều đang nói thì dừng, sắc mặt nghiêm nghị như suy nghĩ điều gì: “Thà đòi ít một chút, cầm tiền rồi dong thẳng, với phong thủy ở thôn bọn họ, chút tiền đó có đáng gì... hơn nữa cục diện đã được cứu rồi, nhận hai trăm lạng bạc cũng chẳng có gì phải hổ thẹn.” Nói xong cô lại quay đi hút thêm hơi thuốc.

Jack ngồi đầu xe ngắm phong cảnh, quả thật không nghe tiếp nổi nữa: “Kiều Kiều, tôi vượt biển xa xôi, bỏ ra bao nhiêu tiền vốn mới gây nổi một vụ làm ăn kiếm ít lời, còn cô ra tay một cái là thu của người ta những hai trăm lạng bạc mà còn chê ít à?”

Lục Kiều Kiều không hề núng thối: “Vậy trong tay anh có thứ gì có thể khiến các nhà các hộ ở thôn Trần gia bình an sinh con đẻ cái hay không? Ối dào...” nói đoạn gấp một cái, “nếu có cũng có thể bán giá hai trăm lạng bạc...”

An Long Nhi vẫn còn muốn hỏi thêm: “Cô Kiều, ở trước mộ tổ Trần gia, cô cho tiếng sấm nổ làm cháu sợ phát khiếp, đây là cái gì ạ?”

Lục Kiều Kiều vặn lại An Long Nhi: “Mày cho đó là gì?”

An Long Nhi nghĩ không ra, bèn đáp bừa: “Giống như tiếng pháo nổ...”

Lục Kiều Kiều bật cười: “Ha ha ha... mày cũng vui tính quá đấy, cô xem phong thủy còn phải kè kè theo người quả pháo, nhân lúc mày không để ý thì ném xuống chân mày chắc? Ha ha ha...” Lúc sau, cô ngưng cười, nghiêm mặt bảo An Long Nhi: “Đây là Chưởng tâm phù, sau này mày cứ từ từ mà luyện.”

Nói rồi ngã đầu nằm ngủ.

Hôm đó đúng Trung thu, bọn Lục Kiều Kiều vào đến địa giới Thanh Thành.

Thanh Thành tiếp giáp Bắc Giang, là đầu mối giao thông đường thủy quan trọng giữa Nam Bắc Quảng Đông, dân cư đông đúc, hàng hóa phong phú không sao tả xiết.

Chạy xe liên tiếp mấy ngày, mọi người đều đã có chút mệt mỏi, Lục Kiều Kiều bèn sắp đặt cho ba người nghỉ lại một ngày trong một quán trọ ven sông.

Tối đến cả bọn lên thuyền khách trên dòng Bắc Giang, kêu nhà thuyền dọn một bàn bày rượu ngon cá ngọt ở đầu thuyền, lại mua cả hoa quả bánh trái, cùng đón tết Trung thu.

Bắc Giang là một con sông lớn, mặt sông giáp với Thanh Thành còn rộng hơn cả Châu Giang ở thành Quảng Châu, tết Trung thu ngồi thuyền du ngoạn Bắc Giang, có thể cảm nhận được mỹ cảnh “Giang thanh nguyệt cận nhân” trong thơ cổ nhân.

Lục Kiều Kiều rất tò mò về cuộc sống của Jack, nhân lúc ăn cơm bèn tranh thủ hỏi anh: “Ở Hoa Kỳ các anh có tết Trung thu không?”

Jack nói: “Không có tết Trung thu, nhưng có các lễ tết khác, ví dụ như Giáng sinh, Năm mới đều là các ngày lễ rất quan trọng.”

Lục Kiều Kiều vừa gỡ xương cá vừa hỏi: “Ngày lễ nào được mọi người trong gia đình coi trọng nhất, tụ họp đông đủ nhất?”

Jack đáp: “Chắc là lễ Giáng sinh.”

Lục Kiều Kiều dù gì cũng đang rối rời, lại tiếp tục chuyện phiếm: “Lễ Giáng sinh là lễ gì?”

Jack ở Trung Quốc đã lâu, dùng bữa cũng rất thành thạo. Anh thích món gà hấp trên bàn, vừa nhồm nhoàm nhai thịt gà, vừa cố nói thật ngắn gọn: “Ồ... Đây là ngày kỷ niệm con trai duy nhất của Thượng đế chào đời, ngài tên là Giê su.”

Lục Kiều Kiều nói: “Tên này đặt rất hay, sê su su sê, nghe đã thấy ngon rồi...”

“y, Giê su không phải để ăn...” nghe Lục Kiều Kiều đọc chệch, Jack ghen cả thịt gà. “Ừ... không được ăn... ngài đại diện cho Thượng đế...” sau đó khó nhọc uống một ngụm nước cho trôi qua họng.

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Thượng đế chính là ông trời có phải không?”

Jack không nói nổi nữa, chỉ khổ sở nhắm chặt mắt gật gật đầu.

Lục Kiều Kiều lại tự động suy diễn: “Đến su sê cũng có thể đại diện cho Thượng đế, vậy thì bánh sữa có thể đại diện Quan âm nương nương rồi...”

Jack giải thích: “Giê su hơn hai nghìn năm trước vì thay chúng tôi chuộc tội mà chết, sau đó lại phục sinh.”

Lục Kiều Kiều dừng dũa, bưng ly trà hỏi: “Anh phạm tội gì mà cần người ta chết để chuộc thay?”

Jack lúng túng: “Tôi không phạm tội, nhưng con người sinh ra đã có tội... chính là cái chuyện... chuyện giữa nam với nữ đó...”

Nghe tới đây Lục Kiều Kiều liền vô cùng hào hứng, ghé đầu chớp mắt nhìn Jack hỏi: “Giữa đàn ông với đàn bà có tội gì cơ?”

Jack nhún vai, bĩu môi đáp: “Làm một số chuyện không nên làm thôi...”

13. Chương 13

Lục Kiều Kiều bắt chéo chân dưới bàn, chậm chậm khều khều vào chân Jack, cười mờ ám nói: “Dù sao cũng là chuyện rất xấu phải không... hì hì...”

Jack hiểu ý nhường mày: “Cũng không hẳn là rất xấu, chỉ vì phép tắc của Thượng đế nghiêm quá thôi...”

Lục Kiều Kiều vẫn giữ nguyên nụ cười ám muội: “Su sê cũng thật trượng nghĩa, hai nghìn năm trước đã chuộc tội hộ anh, chắc giờ anh hết tội rồi nhỉ...”

Jack nuốt ực nước miếng: “À ừm... cái đó... lâu lắm cũng không mắc tội rồi.”

Lục Kiều Kiều lấy đầu dũa chọc chọc ngón tay Jack, thề thốt, nói, vẽ ngây thơ: “Nếu anh không có tội thì Su sê người ta chuộc cho anh làm gì...”

Jack không biết nên nói gì, Lục Kiều Kiều thấy vậy phá lên cười khanh khách, quay đi lớn tiếng gọi nhà thuyền: “Chủ thuyền, quay thuyền lại đi, chúng tôi muốn lên bờ!”

Jack vừa nghe vậy liền hùng hục ăn thịt uống rượu, phải no thì mới có sức được.

Ba người về đến quán trọ, Jack tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, kêu An Long Nhi về phòng ngủ trước, nói mình phải tìm Lục Kiều Kiều bàn chút chuyện rồi chạy thẳng tới phòng Lục Kiều Kiều. Khóa trái cửa, thối phụt đèn, khép hờ cửa sổ, ánh trăng vàng vạc rọi xuống mặt sông ngoài cửa cảng làm người ta có cảm giác căn phòng thêm tăm tối.

Thấy Lục Kiều Kiều đứng trước cửa sổ, Jack ôm chậm lấy cô từ phía sau.

Lục Kiều Kiều nói: “Tôi sắp đi ngủ rồi...”

“Lúc ở trên lưng ngựa, chẳng phải em cũng ngủ trong lòng tôi thế này đấy thôi?” Jack thì thào bên tai Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều từ từ tựa vào lòng Jack, vòng tay ra sau, dò dẫm nơi đôi tay có thể vừa vịn chạm tới - cơ thể Jack ấm áp mà mạnh mẽ.

Đầu cô ngả vào ngực Jack, anh cúi đầu mơn trớn hôn lên môi cô, hai tay mân mê bầu ngực, cổ cổ bỏ chiếc xương xám màu lục thẫm...

Hơi thở của Lục Kiều Kiều càng lúc càng gấp gáp, toàn thân khẽ run rẩy.

“Rầm!” Cửa phòng Lục Kiều Kiều đột nhiên bị ai đó húc mạnh vào, khiến hai người giật nảy mình. Ngoài cửa bắt đầu vang lên tiếng đấm đá kịch liệt, hơn nữa còn mỗi lúc một đông, dường như cả quán trọ đều đang góp phần vào trận ẩu đả.

Lục Kiều Kiều lập tức quay người dựa vào tường cài lại áo, Jack thì tức tối giậm mạnh chân kêu lên: “Shit!”

Anh ta bước vội tới cạnh cửa ra vào, ngồi thụp xuống chặn cửa, tay phải rờ lên hông nhưng không thấy súng đâu, thì ra trước khi tới phòng Lục Kiều Kiều, anh đã thay bộ quần áo khác, đồ đạc mang theo và súng đều để hết bên phòng An Long Nhi.

Lục Kiều Kiều chạy lại bên giường, hất tung chăn màn lấy ra một khẩu súng lục, cô vẫn luôn mang theo súng bên mình, lúc đi ngủ thì đặt ở đầu giường. Khẩu súng được trao lại cho Jack, anh cầm lấy rồi kéo Lục Kiều Kiều cùng ngồi xuống bên cửa, định nhìn qua khe xem bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Cửa lại bị đập rầm rầm, có tiếng An Long Nhi hét hoảng gọi: “Cô Kiều! Cô Kiều! Cô có trong đây không?”

Lục Kiều Kiều ra hiệu cho Jack mở cửa. An Long Nhi đứng trước cửa, tay cầm cây gậy chống, vừa lui được vào phòng, đang định đóng cửa thì đã có hai gã đàn ông lực lưỡng đồng thời đập cửa xông vào, làm ba người Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi giật bắn, lùi lại mấy bước.

An Long Nhi tay cầm cây gậy gỗ, lật cổ tay một cái cây gậy từ góc hiểm nhất đập thẳng vào mặt tên cao to trọc đầu đứng bên làm hắn đau điếng, kêu thét lên một tiếng quái dị, máu me be bét đầy mặt cả người dừng khựng lại, thanh đao thép trên tay rơi đánh keng xuống đất. Tất cả dường như đã nằm trong dự tính của An Long Nhi, thằng bé vận quyền cước thành thực, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cước trái đã trúng vào hạ bộ đối phương, lại còn đá đúng chỗ yếu ớt nhất trên cơ thể đàn ông, khiến tên này đau đớn cùng cực, toàn thân co rúm, bắn văng ra cửa.

Dưới ánh đèn hành lang, con mắt sắc lẹm của Lục Kiều Kiều trông thấy một khuôn mặt rúm ró đầm máu, miệng sùi bọt trắng.

Gã to con vừa ngã văng khỏi cửa, chân trái An Long Nhi vừa đá lên thuận thế đập xuống, chân phải lập tức vọt lên, như bóng theo hình bổ thẳng ra cửa, đuổi đến trước đối phương, gậy gỗ thu về ép chặt giữa eo, tay trái kéo vạt áo đối phương, tay phải thúc mạnh đầu nhọn của cây gậy vào bụng hắn.

Trong khoảnh khắc chớp giạt lửa xẹt, Lục Kiều Kiều cảm thấy một luồng sát khí bùng lên trên người An Long Nhi, trực giác mách bảo cô - An Long Nhi đã từng giết người!

“Đừng!” Lục Kiều Kiều hét lên.

An Long Nhi nghe tiếng Lục Kiều Kiều, động tác cũng chậm lại, nhưng cây gậy đã kịp cắm sâu một tấc vào bụng gã đàn ông kia. Thằng bé rút gậy ra, quay người lùi vào phòng, đầu gậy vẫn nhỏ máu tong tong.

Ban nãy Jack và Lục Kiều Kiều đang chuẩn bị màn thân mật nóng bỏng, đèn dầu trong phòng sớm đã bị thổi tắt, ngoài cửa sổ trắng treo giữa trời, ánh trăng chiếu thẳng xuống mặt đất, chẳng có tia sáng nào chệch vào cửa sổ, càng khiến trong phòng thêm tối tăm. Gã đàn ông còn lại xông vào phòng, mắt không nhìn thấy gì, chỉ thấy trước mặt có ánh sáng liên cầm đao gào thét xông ra cửa sổ.

Jack lách người nhường đường, tay trái che cho Lục Kiều Kiều đứng sau, tay phải vẫn giữ súng chìa vào đầu gã ta. Lục Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào mặt gã, nhưng gã cứ thế xông thẳng đến cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Bên ngoài chính là dòng Bắc Giang, chỉ nghe “tôm” một tiếng, người đã mất hút vào dòng nước.

Lục Kiều Kiều nhìn cảnh tượng này, bỗng cảm thấy như đã gặp ở đâu.

Trong phòng không còn người lạ nữa, An Long Nhi lập tức cài chặt then cửa. Tiếng ẩu đả ngoài cửa vẫn càng lúc càng kịch liệt. An Long Nhi nói với Jack và Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, cô không sao chứ? Bên ngoài có hai nhóm người đang đánh nhau, tổng cộng phải hơn bốn mươi người, bên nào cũng mang theo đao...”

Lục Kiều Kiều nói: “Hai kẻ vừa xông vào đây không giống phường trộm cướp mà đều có vẻ như thần trí thiếu minh mẫn, cứ xem xem thể nào...”

Ba người cùng tới nép bên cửa sổ gần cửa ra vào, cạy một thanh cửa nhìn ra ngoài.

Quán trọ này nằm ven sông, phong cảnh đẹp lại rộng rãi, là chốn trú chân thượng hảo ở Thanh Thành. Trong sân lớn có một lâm viên nhỏ, một hành lang vây lấy mảnh sân theo hình chữ Hồi (), các phòng trọ được sắp xếp dọc hành lang, trong ngoài đều chạm rồng vẽ phượng, trang hoàng điển nhã như chốn vương phủ.

Ra khỏi cửa lớn sát mặt đường là tiệm ăn của quán trọ, nếu hôm nay không phải Trung thu, bọn Lục Kiều Kiều đã lên thuyền ăn cơm ngắm trăng thì đây cũng là một nơi ăn uống thuận tiện.

Hiện giờ trong sân có hơn mười người đang chém giết lẫn nhau, dưới đất còn hơn mười người nữa, máu me đầm đìa, vẻ mặt hết như hai kẻ vừa xông vào phòng, ngũ quan rúm ró miệng sùi bọt trắng.

Lục Kiều Kiều nói với Jack: “Nhìn thấy không, đám người kia dường như điên hết cả rồi, bọn họ không biết mình đang làm gì nữa.”

Jack đáp: “Tôi cũng thấy thế, bọn họ không giống binh lính đã qua huấn luyện, mà như đang chém bừa chặt bãi, đao cứ bổ xuống thế này thì chết cả đám mất...”

“Giờ chúng ta không thể ra khỏi đây được, nếu bọn họ chết cả, quan phủ tra tới, chúng ta cũng khó thanh minh... Trước tiên phải khiến bọn họ dừng tay lại đã.” Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn Jack, đợi ý kiến của anh.

Jack gật đầu: “Đúng, xông ra gõ cổ cả đám lại rồi tính... Kiều Kiều, em ở lại đây đóng cửa đợi tôi.” Nói đoạn đặt khẩu súng lục vào tay Lục Kiều Kiều.

An Long Nhi nghe đến đây liền xách gậy, mở cửa xông ra, Lục Kiều Kiều hét với theo: “Long Nhi nhớ không được làm ai bị thương.”

An Long Nhi “dạ” một tiếng, tiên phong xông lên. Thằng bé vọt qua hành lang trước cửa, nhảy xuống sân, lập tức cuộn tròn người lăn trên đất, chìa gậy quét ngang mắt cá chân đám người đang hỗn chiến xung quanh.

An Long Nhi mới chỉ là một thằng bé mười mấy tuổi đầu người còn chưa cao lớn, lại thêm lăn trên đất dễ tránh loạn đao, đao pháp Địa Đường từng học giờ được phát huy hết uy lực. Thằng bé lăn lông lốc dưới chân đám người điên loạn, nhanh chóng quét gậy ra tứ phía, người đã nhanh gậy còn nhanh hơn, hết như một trận cuồng phong cuốn qua rừng cây khô, cuốn đến đâu mây gã trai trắng đang say máu lũ lượt đổ rạp đến đấy.

Jack theo ngay sau An Long Nhi, nhảy ra sân, ôm chần màn vừa cuộn lấy trên giường, nhanh như cắt lách sang một bên, xé chần thành từng dải, gập kẻ nào trói gô kẻ đó. Jack xuất thân từ miền Tây nước Mỹ, sở trường phi thường bắt bò ngựa, đối với anh ta, đè người xuống đất rồi trói lại hoàn toàn không phải chuyện khó.

Chẳng mấy chốc, đám người điên loạn chém giết đã bị gõ cả lại, trong sân la liệt đàn ông trai trắng, người không động dậy chẳng biết sống hay chết, kẻ còn động dậy thì đều bị trói chặt.

Jack và An Long Nhi xử lý xong trong sân, lại xông ra quán ăn trước sảnh nhà trọ, thấy ở đây đã chẳng còn mống thực khách nào, bàn ghế bát đĩa văng khắp sàn, trên đất cũng có xác người, sáu người nữa vẫn đang hung hăng chém giết giữa bóng kiếm ánh đao, ông chủ quán trọ giờ ghế trốn sau quầy thu ngân, toàn thân run lẩy bẩy, mặt mũi giàn giụa nước mắt.

Jack trấn an chủ quán: “Đừng sợ, tôi tới giúp ông đây, ông cứ trốn kỹ đừng ra vội!”

An Long Nhi tung cước đá chiếc bàn bên cạnh bay thẳng ra ngoài, đập trúng một tên trong đám náo loạn, đồng thời tung sợi thừng một đầu gắn phi tiêu vẫn giắt trên người, quấn gọn lấy mắt cá chân hắn.

Kẻ ấy thân trên bị chiếc bàn dông thẳng từ phía sau, chân dưới lại bị An Long Nhi dùng dây thừng kéo giật, lập tức mất thăng bằng ngã lăn ra đất, Jack từ gầm bàn bổ ngay tới, trói gô y lại.

Gã đang đánh nhau với tên vừa ngã vẫn vung đao hươ loạn, thấy đối thủ đột nhiên biến mất trước mắt mình thì chưng hửng, thở phì phò nhìn trái ngó phải tìm người. Jack không đợi suông, dù gì cũng đang núp dưới gầm bàn, bèn thò hai tay ra tóm lấy chân gã kéo mạnh, hạ đo ván gã, rồi thuận thế trói luôn hai tên vào với nhau.

Jack trói người rất có kỹ thuật, chắc hẳn ở miền Tây đã trói gia súc quen rồi. Anh ta dùng ít vải mà hiệu quả lại cao, chỉ cột vải ở cổ tay cổ chân, sau đó gấp tứ chi ra sau lưng, buộc túm lại. Cách trói này gọi là cột lợn, thường được dân nuôi lợn và các nông trường sử dụng, các bổ đầu quan phủ cũng hay dùng cách này để trói trọng phạm.

Trước mặt An Long Nhi vẫn còn bốn gã đang phát điên, Jack trói xong hai kẻ dưới đất cũng đứng lên, cùng An Long Nhi hiệp lực đối phó với bốn tên còn lại.

An Long Nhi nhảy lên bàn, ngồi thụp xuống quay một vòng dây thừng trên đỉnh đầu, sau đó quăng sợi thừng ra hết chiều dài, sợi thừng bay cao ngang cổ lướt tới. An Long Nhi một tay giữ đuôi thừng, quần rồi lại kéo, dây thừng đồng thời quần lấy cổ hai gã đàn ông, kéo đầu bọn họ sát lại nhau, mặt kề mặt, vô cùng thân thiết.

An Long Nhi lập tức từ trên bàn vọt tới đỉnh đầu họ, từ trên không quần cho hai cái cổ thêm vòng thừng nữa, rồi thuận đà đáp xuống đất, kéo theo sợi dây, làm bọn họ cùng đổ kênh ra đất. Jack nhanh nhẹn chạy bổ tới, dùng dải vải buộc gom luôn bốn cái chân lại với nhau.

“Hảo công phu!” Sau lưng Jack và An Long Nhi bỗng có tiếng người nói lớn, đồng thời còn vang lên vài tiếng vỗ tay.

Từ phía sau xuất hiện hơn mười bổ khoái quan sai, người vỗ tay cất tiếng đứng giữa đám quan sai ấy, mặc một tấm áo dài hoa đen thẫm.

Trong lúc người mặc áo đen lên tiếng, đã có bốn bổ khoái tay lăm lăm dây thừng, vượt qua An Long Nhi và Jack, xông đến hai kẻ điên cuối cùng còn sót lại, nhanh chóng gô chúng lại.

Đám bổ khoái còn lại thoát cái đã vây lấy An Long Nhi và Jack, hơn mười thanh đao chìa thẳng vào hai người.

Ông chủ quán trọ này giờ vẫn trốn dưới quầy thu ngân vội vàng chạy tới bên mấy gã bổ khoái, nói: “Hà đại nhân, xin đừng bắt họ, không liên quan gì đến bọn họ, họ là khách trọ ở đây ra tay giúp đỡ thôi...”

Hà đại nhân nhìn từ trên xuống dưới hai kẻ tóc vàng, thấy một tên chỉ là thằng nhóc mười ba mười bốn tuổi, không mang binh khí; một tên trong tay cũng chỉ có mấy dải vải, quan trọng nhất, đối phương còn là người Tây, đắc tội với người Tây chẳng tốt đẹp gì, gặp phải người Tây nếu không thể giết luôn tại trận hủy xác phi tang, thì dứt khoát đối xử tốt với người ta một chút, vì triều đình từ lâu đã hạ thông lệnh, người Tây phạm tội phải giao cho lãnh sự quán giải quyết, có bắt cũng bằng không.

Hà đại nhân nói với đám bổ khoái: “Thả người... Phong tỏa quán trọ, bất kỳ ai đều không được phép ra vào. Tra khảo kẻ gây sự, thẩm vấn toàn bộ khách trọ!”

Jack và An Long Nhi thấy Hà đại nhân không quan tâm đến mình nữa, việc đầu tiên là chạy về phòng xem tình hình Lục Kiều Kiều ra sao.

Phòng Lục Kiều Kiều đã thấp đèn, tiểu mỹ nữ thành thoi ngồi bên cửa sổ ngắm ánh trăng trên mặt sông, khẩu súng lục đặt trên bàn, bên cạnh còn có một ấm trà, tay cầm tẩu thuốc phiện đang nhả khói.

Thấy Jack và An Long Nhi bước vào, Lục Kiều Kiều cười với hai người, lật hai ly trà trên bàn, rót cho mỗi người một chén, đoạn nói: “Tối nay mọi người đều không phải ngủ nữa rồi.”

Xảy ra chuyện này, quả thực chẳng ai còn buồn ngủ nữa. An Long Nhi quay về phòng mình kiểm tra sắp xếp lại hành lý, Jack ở lại cùng Lục Kiều Kiều uống trà nói chuyện. Ánh trăng chênh chếch về Tây, giờ đã là canh tư.

Jack không ngớt lời khen ngợi thân thủ của An Long Nhi, cũng nhiệt liệt tán dương sự thần dũng vô địch của bản thân, thao thao bất tuyệt kể lại chuyện xảy ra trong khoảnh khắc ban này, chỉ một pha hành động chưa đầy năm phút mà anh kể đúng nửa canh giờ, Lục Kiều Kiều ngồi nghe, như cười như không, đôi mắt nhìn ánh trăng trên mặt nước ngoài cửa sổ.

Ngoài sân xếp đầy những người mới đánh nhau ban này, đa số bọn họ đều bị trói chặt bằng thừng, nhưng vẫn không ngừng giãy giụa, vài người còn găm gào trong cổ họng như dã thú. Dưới sự coi chừng của vài bổ

khoái võ công tương đối cao, đám người nguy hiểm này được một vị đại phu do nha môn cử đến băng bó vết thương.

Ngoài nhóm bốn khoái ban đầu, về sau còn có thêm một đám nha sai tới giúp đỡ công vụ. Phía nha môn có chừng hơn hai mươi quan sai tập trung ở đây, cộng thêm khách trọ và đám người đang bị trói dưới đất, khiến trong sân chật kín những người là người, nhưng không hề to tiếng huyên náo, chỉ nghe lẩm rầm tiếng nói chuyện cùng vài tiếng kêu quái dị thỉnh thoảng lại vang lên.

Quán ăn phía trước giờ đang ngồi chật kín đàn bà và người già. Đây đều là thân nhân của những người đánh nhau kia, do nha môn thông báo gọi tới, tiện đỡ đàn và xử lý các thủ tục phía quan phủ. Đương nhiên cũng có mấy vị nha sai coi chừng bọn họ, tránh tình trạng gia quyến thân nhân lại xông vào đánh nhau.

Hai vị sư gia dẫn theo hai viên quan phụ trách sổ sách lần lượt hỏi han khách trọ và mấy người phục vụ về tình hình ban nãy rồi ghi chép lại, Hà đại nhân cũng cùng thẩm vấn.

Hai gian phòng Lục Kiều Kiều thuê nằm ở giữa hành lang, hai vị sư gia chia nhau đi hỏi cung từ hai đầu, mãi vẫn chưa hỏi tới họ.

Lúc này đột nhiên trong sân vang lên tiếng kêu cứu: “Có lang trung nào ở đây không, có vị nào biết y thuật không? Mau tới cứu người!”

Mọi người nghe thấy tiếng kêu này liền đồng loạt nhìn ra sân, thấy cánh tay phải của vị đại phu đang cứu chữa cho những kẻ bị trói chảy máu xối xả, tay trái ông ta rịt chặt lấy thương, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Lục Kiều Kiều và Jack từ cửa sổ nhìn ra, thấy sau đó có một vị khách trọ xách theo hòm nhỏ, trèo qua hành lang chạy tới giúp.

Vị đại phu hỏi người khách mới tới: “Ngài là đại phu ư?”

Người khách đáp “phải”, đại phu lập tức nói: “Không cần lo cho tôi, tôi tự băng bó được, nhưng bọn họ sắp không xong rồi, ngài mau xem xảy ra chuyện gì!”

Vị khách cúi đầu kiểm tra, thấy có đến nửa số người bị trói trên đất mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy, những người này chính là chủ lực trong vụ ẩu đả. Những người khác chỉ nằm im thín thút, hôn mê bất tỉnh, không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Bọn họ toàn thân rét run, rờ vào mà lạnh cóng, tuy bị thùng trói chân tay cứng đờ nhưng vẫn ra sức túm đập, răng nghiến ken két, mặt lộ vẻ khủng khiếp, đau đớn...

Điều khiến hai vị đại phu lo lắng nhất là, hơi thở của họ rất hỗn loạn, ai nấy đều khò khè thở bằng miệng, nhưng hơi thở càng lúc càng ngắn, mắt bắt đầu chuyển sang trắng dã. Cứ tiếp tục thế này, ngạt thở và co rút gân cơ đều có thể khiến họ tử vong.

Đám thân nhân ngồi trong quán ăn vì lo lắng an nguy của người nhà, cũng bắt đầu náo loạn cả lên, dồn hết vào mảnh sân con, muốn xem xem xảy ra chuyện gì. Vài nha sai dùng vũ lực ngăn bọn họ lại, quát tháo không cho bọn họ lấn tới nữa, làm tình hình càng thêm rối loạn.

Vị đại phu kiểm khách trọ lấy từ trong hòm nhỏ ra một bao châm cứu, định châm kim vào huyệt Nhân Trung dưới mũi bệnh nhân, cũng là đám người đang nằm la liệt trong sân.

Vị đại phu vừa bị thương lập tức kêu lên: “Cẩn thận! Bọn họ cắn đấy, tay tôi bị cắn nên mới thành ra thế này đây...”

Lục Kiều Kiều từ cửa sổ nhìn ra vị đại phu giữa sân, trong đầu chợt lóe lên một cảnh tượng.

Một tháng trước, bên đầm Bạch Nga ở Quảng Châu, cô từng nghe chị béo giúp việc trên thuyền hoa kể lại một chuyện: “Hắn ta cắn người, có người bị cắn mất mất nửa miếng thịt trên tay, hắn vùng khỏi tay mọi người, tự đâm đầu nhảy xuống dòng Châu Giang...”

“Hắn cũng cắn người...” Lục Kiều Kiều không kìm được lẩm bẩm một mình.

Vị đại phu khách trọ đáp một tiếng, rồi tiện tay nhặt một miếng vải nhét vào mồm bệnh nhân: “Vâng, tôi sẽ cẩn thận, bệnh trạng của bọn họ giống như chứng động kinh, nhưng sao có thể cùng một lúc phát bệnh?”

Động kinh cũng lây được ư? Trước tiên tôi sẽ châm ở vài huyệt quan trọng...” Nói đoạn đâm một cây kim vào giữa huyệt Nhân Trung của người trước mặt. Vị đại phu bên quan phủ cũng vô cùng lo lắng, vừa dùng nước xối rửa rồi băng bó vết thương, vừa nói: “Còn mấy huyệt vị chính như Dũng Tuyền, Thái Xung, Nội Quan... Tôi tới giúp ông ngay đây, tôi cũng chưa từng nghe nói động kinh có thể lây!”

Hai vị đại phu luống cuống bắt đầu châm cứu cho hơn chục phạm nhân đang lên cơn co giật.

Có hai kẻ vừa được châm kim, đột nhiên bật dậy từ dưới đất, rồi lại ngã ỵch xuống, “ọc” một tiếng phun ra một miệng máu, cả miếng giẻ nhét miệng cũng bị nhổ ra luôn, tình hình đã loạn lại càng khủng khiếp.

Hai vị đại phu sợ hãi đứng bật dậy lùi lại mấy bước, sững người đứng trước hai người vừa thổ huyết.

Vị đại phu kiêm khách trọ run run hỏi đại phu của quan phủ: “Bệnh động kinh... có thổ huyết không?”

Đại phu của quan phủ mặt be bét máu lẫn mồ hôi: “Không biết... không biết nữa...”

Động kinh hay còn gọi là chứng kinh phong, nội tạng tim gan thận mất cân bằng huyết khí, phiền muộn nghiêm trọng đều có thể dẫn đến phát bệnh, nhưng nếu bệnh bắt nguồn từ huyết khí thì không thể xảy ra hiện tượng nội xuất huyết, cũng không thể truyền nhiễm, bởi vậy hơn mười người đồng loạt lên cơn động kinh, cộng thêm hai người phát bệnh đến độ thổ huyết thể này là trường hợp vô cùng kỳ lạ, hoàn toàn nằm ngoài hiểu biết của hai vị đại phu.

Lục Kiều Kiều xem tới đây thì đẩy cửa bước ra hành lang, đi tới cạnh Hà đại nhân nói: “Đại nhân, dân nữ từng học chút y thuật, có thể tới giúp hai vị đại phu được không?”

Hà đại nhân cũng đang sững sờ, nghe có người nói vậy đương nhiên mong còn chẳng được, còn quản gì ai với ai vội vàng nói: “Mau ra xem sao!”

Jack và An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều đi ra, lập tức theo sau cô xem có gì cần giúp không.

Đám đông thấy một tiểu cô nương xinh đẹp dẫn theo một người Tây tóc vàng và một thằng bé tóc vàng hoe bước ra sân, tiếng xì xào dần chùng xuống. Cô gái đẹp quá, người Tây cao quá, thằng bé trông chính khí lắm liệt quá, ba người này đi cạnh nhau thật là hút mắt, mọi người càng không ngờ một người Tây cũng có thể ra tay cứu người Trung Quốc.

Ba người đến giữa sân, Lục Kiều Kiều lập tức sắp xếp công việc cho mọi người: “Ông chủ quán, mau kêu người khiêng một trăm cân củi ra chất trong sân!”

“Bổ khoái đại ca, phiền các vị đem những người này xếp thành vòng tròn, giống như đang sưởi lửa ấy, chân hướng về đám lửa, đầu hướng ra ngoài, cởi hết giày của bọn họ ra.”

“Hai vị đại phu, xin chuẩn bị thêm ít que ngải đốt[2], kim bạc có thể thu lại rồi.”

[2] Một phương pháp ngoại trị của Trung y, dùng giấy bông cuốn sợi ngải cứu thành một que tròn dài, sau khi đốt đặt vào dụng cụ giác (ôn cứu khí), lăn qua kinh lạc, hoặc quanh chỗ bị đau, giúp ôn thông kinh lạc, ôn bổ nguyên khí, điều hòa khí huyết...

Mọi người vội vàng chia nhau đi chuẩn bị, Jack và An Long Nhi ở lại sân giúp các vị bổ khoái xếp người thành vòng tròn, rất mau đã nhóm lên một đống lửa giữa sân, những người đánh nhau cũng đều được trói lại xếp thành một vòng vây quanh đống lửa. Hai vị đại phu đã sẵn sàng hơn chục que ngải trong tay.

Trong thuật châm cứu Trung y, tuy đều làm thủ thuật với huyệt vị, nhưng châm và cứu lại là hai phương pháp hoàn toàn khác nhau.

Châm là dùng kim châm đâm vào huyệt vị, còn cứu lại là dùng sức nóng của que ngải đốt làm thủ thuật trên huyệt vị. Que ngải được làm từ ngải cứu, có mùi nồng nồng đặc trưng, bởi Trung y cho rằng ngải cứu có thể điều hòa khí huyết, trục hàn thấp, dịu kinh cầm máu, an thai thậm chí xua đuổi tà ma, có nơi còn dùng ngải cứu làm món ăn vặt.

Lục Kiều Kiều thấy tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, mới đi đến bên đống lửa, chắp hai tay, ngón giữa, ngón áp út và ngón út đan vào nhau, hai ngón trỏ chập lại, chìa thẳng lên trời, siết chặt tay, hét lớn: “Lâm!”

Đồng lửa bùng bùng lên thành một ngọn lửa mãnh liệt, đỏ rực cả bầu trời đêm nhàn nhạt ánh trăng, ánh sáng đỏ như một cái lồng bao trùm cả bầu không phía trên mảnh sân quán trọ.

Đám người vây quanh thấy ngọn lửa cháy phừng phừng, nhiệt lượng tỏa ra càng lúc càng mạnh, đều lấy làm kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều đang dùng mật quyết đuổi tà trấn đạo trong Thiên sư đạo, hai tay đan thành ấn thứ nhất trong Cửu Tự ấn - ấn bất động căn bản, thủ ấn này lấy bùa chữ “Lâm” cộng thêm tâm pháp Đạo gia dẫn động, có tác dụng an hồn định phách, hình thành kết giới trên thân thể người thi đạo thuật, bảo vệ phạm vi thân thể không bị tà khí xâm nhập. Khi Cửu Tự ấn hoàn thành, kết giới ấy sẽ được chuyển từ thủ sang công, khiến thân thể người thi thuật sản sinh ra vòng tròn bảo vệ lan rộng ra ngoài, từ đó đuổi trừ tà khí.

Hai tay Lục Kiều Kiều vẫn ép chặt như cũ, không ngừng biến đổi dạng thủ ấn, từng bước tăng cường sức mạnh linh thiêng của kết giới. Mỗi lần đổi một thủ ấn, cô lại đồng dục hết lên một từ mật quyết:

“Bình!”

“Đấu!”

“Giả!”

“Giai!”

“Trận!”

“Liệt!”

“Tại!”

“Tiền!”

14. Chương 14

Cửu Tự đọc xong, cửu ấn được mở, hai tay Lục Kiều Kiều chấp lại, đồng lửa càng bùng lên dữ dội. Tuy giờ đang là đêm rằm tháng Tám lạnh lẽo, nhưng trong sân còn nóng hơn cả trưa hè, mọi người bắt đầu đua nhau đưa tay áo quệt mồ hôi trên mặt.

Jack kinh ngạc đến không sao hình dung nổi, cô gái lúc trước còn liếc mắt đưa tình, lẳng lơ hoan hỉ với mình, giờ lại như một nữ thần đứng giữa đám người, thao túng ngọn lửa. Trong suy nghĩ của anh ta, Lục Kiều Kiều không phải thiên sứ thì cũng nhất định là phù thủy.

Lục Kiều Kiều đi đến phía Đông vòng tròn người, kêu Jack và An Long Nhi giữ chặt một người ở phía Đông, sau đó lại kêu hai vị đại phu qua, nói: “Trước tiên tôi sẽ dùng que ngải cứu vào huyết Dũng Tuyền, sau đó hai vị nội trong thời gian một cái vỗ tay lần lượt cứu vào huyết Đản Trung trước ngực và huyết Ấn Đường trước trán, động tác phải nhanh, nhưng không được nhanh hơn tôi.”

Đại phu quan phủ hỏi Lục Kiều Kiều: “Chỉ riêng phương pháp bào cứu của Lôi công đã có mười bảy loại, cô nương đang nói đến loại nào?”

Que ngải là một loại que thuốc lá giống như xì gà, khi trị thương, đem châm lửa đốt, sau đó định vị hơi nóng trên các huyết vị tương ứng, dùng sức nóng kích thích huyết vị để đạt được hiệu quả trị liệu, phương pháp hơi nóng huyết vị tùy vào thời gian và độ nóng khác nhau mà được chia ra hơn mười bảy loại.

Lục Kiều Kiều cười nói với đại phu: “Không phải cách mà ông biết đâu, ông cứ nhắm đúng huyết vị, rồi xem tôi làm thế nào thì làm theo như thế là được.”

Lục Kiều Kiều ngồi xuống trước một đôi chân trần, ánh lửa hắt lên sau lưng cô, tựa một bóng hình yếu điệu được phác ra bằng thứ mực màu đỏ máu.

Cô niệm chú ngữ, sau đó nín thở, hai tay lần lượt cầm hai que ngải đã đốt, chậm rãi uyển chuyển như múa lướt vẽ lên một dấu hiệu.

Khói ngải ngưng thành một đạo bùa chú trên không, khi đạo bùa còn chưa tan đi, Lục Kiều Kiều phả hơi ra đằng miệng, yểu điệu quát một tiếng: “Tật!”, hai tay dùng que ngải ấn thẳng vào huyết Dũng Tuyền phía dưới hai bàn chân trần thật nhanh.

“Xèo” một tiếng, người nằm trên mặt đất co rúm toàn thân, cách dùng lâm sàng của que ngải có yêu cầu đầu tiên là không làm bỏng người bệnh, song Lục Kiều Kiều làm thế này, huyết vị của người bệnh chắc chắn sẽ bị bỏng, hai vị đại phu chưa từng thấy cách dùng que ngải kiểu này, đều há hốc mồm nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều vẫn chưa rút que ngải về, que thuốc vẫn xèo xèo đốt trên huyết Dũng Tuyền, thấy hai vị đại phu đứng chờ ra nhìn mình, bèn quay sang trừng mắt, ra ý cho họ mau mau làm việc.

Hai vị đại phu sức tĩnh, vội vàng làm theo Lục Kiều Kiều dùng que ngải đốt vào huyết vị trước ngực và trên trán người đó.

“Xèo... xèo...” hai tiếng, người nằm trên mặt đất bỗng bật dậy, đầu và chân cắm xuống đất, ngực ưỡn lên trên, Jack và An Long Nhi lấy hết sức ép anh ta xuống, thì người ấy kêu “a” một tiếng, từ miệng thở ra một luồng khí trắng, rồi lại ngất lịm đi, nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại, không còn trắng bệch như giấy nữa, cơ thể cũng bắt đầu mềm ra, có khí ấm.

Hai vị đại phu cũng “A” lên một tiếng: “Được rồi! Cứu được rồi! Mau mau, người tiếp theo!”

Mọi người thấy đã cứu được người đầu tiên thì phấn chấn hẳn lên, lập tức tiến hành cứu chữa cho người tiếp theo.

Lục Kiều Kiều sắp đặt mọi người lần lượt tiến hành theo thứ tự Đông Nam Tây Bắc, công việc cứu chữa xong xuôi cũng đã là canh năm, ráng hồng phía Đông đã ló dạng.

Được Lục Kiều Kiều cứu chữa, mấy gã gây chuyện ai nấy đều thở ra một luồng khí trắng, ngất lịm đi một lúc rồi thì nhau tỉnh lại, mặt tuy đã có sắc máu nhưng tinh thần vẫn vô cùng mệt mỏi, cứ nằm lăn ra đất.

Lục Kiều Kiều cả đêm không ngủ, chữa trị cho mười mấy người xong, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, thể lực cũng đã vượt quá ngưỡng chịu đựng, cô xua tay với mọi người, để quan sai và đám thân nhân người nhà tự lo liệu, kêu ông chủ quán trọ đem một thùng nước nóng vào phòng, rồi một mình về phòng đóng cửa tắm rửa.

Lục Kiều Kiều ngâm mình trong nước ấm, cảm giác mệt mỏi lập tức lan từ não đi khắp thân thể, muốn suy nghĩ chút chuyện cũng thấy không đủ tinh thần.

Cô đặt một chiếc bàn cạnh bồn tắm, để có thể vừa ngâm mình vừa hút thuốc, thư giãn một chút. Cô nhắm mắt định ngủ một lúc nhưng không sao dứt ra khỏi tình cảnh lúc này, trong đầu vẫn hiện lên hơn ba mươi khuôn mặt co rúm đau đớn kia.

Sử dụng đạo thuật vốn chẳng phải chuyện tốn sức lực gì, nhưng yêu cầu tập trung ý chí đến cực hạn, hiển nhiên rất tiêu tốn “tinh”, “khí”, “thần”, về sau không chỉ dẫn đến mệt mỏi về thể chất, mà còn khiến người ta kiệt sức như ba ngày ba đêm không ngủ.

Trước khi Lục Kiều Kiều rời Quảng Châu, trong thành cũng xảy ra chuyện tương tự, những người cùng mang họ Quách chỉ trong một đêm đã điên cuồng giết người rồi tự sát, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi còn vì tò mò mà đến trước cửa nhà họ Quách nghe ngóng tin tức, bọn họ đã nhìn thấy một sát cục phong thủy được người ta bố trí ở đó - Quý kính chiếu đường, chuyện này khiến Lục Kiều Kiều rất dễ liên tưởng việc xảy ra đêm qua cũng là một vụ hung sát do phong thủy gây ra.

Muốn tháo chuông vẫn phải cần đến người buộc chuông, chuyện do phong thủy gây ra đương nhiên chỉ có thể dùng phong thủy để giải quyết. Lục Kiều Kiều dùng một loạt các đạo thuật phong thủy cứu sống người ta, lòng lại nảy sinh càng nhiều nghi vấn.

Những người này phát điên là do phong thủy gây ra sao?

Vì sao những tất cả đều mang đao?

Vì sao chuyện lại xảy ra đúng vào tết Trung thu?

Chuyện này và vụ án mạng nhà họ Quách ở Quảng Châu có phải chỉ là trùng hợp?

Mình gặp phải chuyện này cũng là trùng hợp?

...

Lục Kiều Kiều không hề quên, chuyến đi về Giang Tây lần này của cô đang bị một đôi tay vô hình sắp đặt.

Khi Lục Kiều Kiều dậy khỏi giường đã là hoàng hôn. Cô rửa mặt chải đầu, rồi mở cửa bước ra ngoài, đang định gọi người đến thu dọn bồn tắm thì thấy Jack đang cùng một người đàn ông gầy gò xanh xao ngồi trên băng ghế hành lang nói chuyện, trông thấy Lục Kiều Kiều bước ra, hai người đều cười hì hì bước đến chào.

Jack giới thiệu vị Mạnh Hiệt tiên sinh này là sư gia bên tri huyện Thanh Thành, phụng mệnh tri huyện Hà đại nhân, đến mời Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đi dùng cơm, đương nhiên cũng không thể thiếu được gã đẹp trai Jack.

Lục Kiều Kiều nhận ra vị Mạnh tiên sinh này là một trong các vị sư gia vẫn túc trực bên Hà đại nhân làm việc ghi chép sổ sách.

Mạnh tiên sinh tuổi chừng ba mươi, người tầm tầm, tướng mạo nho nhã, trên mặt để ba chòm râu không dài không ngắn, vừa nhìn đã biết là làm sư gia.

Mạnh tiên sinh cười híp mắt bước lên phía trước một bước, chấp tay nói: “Xin chào Lục tiểu thư, tri huyện Hà đại nhân vô cùng cảm tạ ba vị đêm qua đã ra tay giúp đỡ, có cho chuẩn bị một bàn rượu lạt trong nha môn để cảm ơn! Xin nể mặt nhận lời.”

“Hà đại nhân khách khí quá...” Lục Kiều Kiều nói vài câu xã giao kéo dài thời gian, tay chấp sau lưng bấm đốt tính quẻ.

Người nha môn tìm đến, không chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm, nhất định còn có uẩn khúc gì nữa. Không đi thì không được, chỉ có thể xem nha môn có phải tính gây rắc rối, mình có nên giả trò thoát thân hay không mà thôi.

Tục ngữ có câu “sinh không vào cửa quan, chết không xuống địa ngục”, Lục Kiều Kiều rất rõ chuyện trong chốn nha môn, mấy người làm quan lúc nào cũng có thể thành linh trở mặt đâm sau lưng người ta một đao, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không biết có người chết hay không, tri huyện muốn báo cáo lên trên, liệu có định kiếm người chịu tội thay? Cứ tính một quẻ cho chắc.

Cũng may, tính ra một quẻ tiểu cát, “phạm sự hòa hợp, ra đường chẳng hung”, vậy thì cứ đi thôi, đâu phải lúc nào cũng có cơ hội ăn cơm nhà quan, ăn một bữa cũng tốt.

Lục Kiều Kiều nhận lời, cảm ơn Mạnh Hiệt xong, bèn gọi An Long Nhi thu xếp đồ đạc, ba người đi theo Mạnh Hiệt tới nha môn.

Thanh Thành không rộng rãi và phồn hoa như Quảng Châu, nhưng trên phố cũng rất đông cửa hiệu hàng quán, người qua kẻ lại tấp nập.

Nha môn cách quán trọ không xa, bọn họ đi theo Mạnh Hiệt chừng nửa khắc là đến.

Vào đến chính sảnh nha môn, đã thấy Hà đại nhân mặc thường phục như hôm qua đang đợi, hàn huyên một hồi, bèn mời mọi người vào trong sân sau.

Sân sau là nơi ở của quan huyện, là chốn riêng tư nên bình thường quan sai đều không được đi vào. Nếu có việc tiếp khách công, tri huyện đại nhân sẽ ra tầu lâu thực quán đặt tiệc. Phàm những người được dẫn vào nhà dùng cơm thì không phải thân bằng cố hữu cũng là khách quý.

Trên đường Lục Kiều Kiều đã ghé tai dặn dò An Long Nhi và Jack: thấy gì ăn nấy, tuyệt đối không được khách khí, chúng ta là khách qua đường, ăn được bữa này chưa chắc đã còn cơ hội ăn thêm bữa sau, không ăn no thì đừng có hối hận.

Bàn tiệc được bày tại hậu hoa viên, xung quanh đều là các loại cây cỏ Hà đại nhân trồng, hai vị sư gia tới qua cũng được sắp xếp cùng tiếp khách. Bàn ăn tổng cộng có sáu người, thức ăn cũng rất ngon miệng phong phú.

Mọi người ổn định chỗ ngồi xong xuôi, Hà đại nhân trước tiên kính rượu ba vị khách, bày tỏ lòng cảm tạ. Lục Kiều Kiều thoái thác rằng không uống được rượu, lấy trà thay rượu đáp lễ; An Long Nhi trước nay chưa từng uống rượu, nên chỉ có mình Jack cùng cạn với chủ nhà ba chén.

Nói mấy chuyện tầm phào về đất đai con người nơi đây, làm quen lẫn nhau xong thì mặt trời đã xuống núi, nhường chỗ cho ánh trăng, vừa đúng mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, khi ánh trăng nhô lên bên tường Đông hậu hoa viên, cả mảnh vườn nhỏ được chiếu sáng như ban ngày.

Lục Kiều Kiều không muốn lâu la thêm nữa, trực tiếp hỏi luôn: “Hà đại nhân hôm nay mời chúng tôi tới đây thưởng nguyệt, không biết có cần dặn gì?”

Hà đại nhân liền khách khí đáp: “Nào dám nói đến cần dặn, Hà mỗ chỉ có tấm lòng thành, hoàn toàn là muốn cảm ơn ba vị tối qua đã giúp nha môn một việc lớn, mời ba vị cùng thưởng thức cảnh đêm thu mát mẻ...”

“Có điều...” Hà đại nhân ngập ngừng, câu “có điều” suýt làm người ta chết sặc, “có điều sư gia chỗ tôi quả thực có chút chuyện muốn thỉnh giáo ba vị, mong ba vị rộng lượng chỉ dạy cho.”

“Ồ...” Lục Kiều Kiều hiểu ra, Hà đại nhân cũng giống rất nhiều quan huyện khác, đều không có năng lực làm quan, cũng không biết chức quan này là do mua về hay nhờ quan hệ đằng vợ mà có được nữa, dù sao đây cũng chính là một bối cảnh chốn nha môn, ra chủ ý sắp đặt công việc chủ yếu đều do một tay sư gia đảm nhiệm, tình trạng này rất phổ biến ở thời bấy giờ.

Mạnh Hiệt quay sang Lục Kiều Kiều, xem ra người cần nói chuyện chính là vị Mạnh sư gia này đây: “Lục tiểu thư, hơn ba mươi người cô cứu tối qua, giờ đang nằm nhà tĩnh dưỡng, bọn họ đều là dân địa phương... Vụ án tụ tập gây rối đời bọn họ khá hơn một chút sẽ đưa lên công đường xử lý. Đáng tiếc là có bảy người đã chết vì đánh nhau và phát bệnh sau đó...”

Lục Kiều Kiều trầm nghĩ, còn có một người từ cửa sổ phòng mình nhảy xuống sông nữa, không biết đã chết hay chưa... không phải đổ lên đầu mình thì được rồi.

Cô tiện miệng thoái thác: “Những người khác không sao thì tốt rồi, chúng tôi chỉ là khách thuê trọ, cũng không biết nhiều về mấy chuyện này, ha ha...”

Mạnh Hiệt nói: “Không nhờ Lục tiểu thư giúp đỡ, e rằng toàn bộ đám người đó đã chết cả rồi, gia quyến những người được cứu mạng đều vô cùng cảm ơn Lục tiểu thư, còn nói muốn đích thân gặp mặt cảm tạ nữa. Chúng tôi lo Lục tiểu thư còn mệt nên hôm nay đã cử người đi ngăn bọn họ lại, nhưng mai thì khó nói lắm... ha ha ha...”

Lục Kiều Kiều thấy phía nha môn không phải muốn đổ tội vạ lên đầu bọn họ, cũng yên tâm phần nào, yên lặng đợi Mạnh Hiệt nói vào chủ đề chính.

“Mạnh Hiệt là người đọc sách, lúc rỗi rãi cũng lướt qua vài cuốn đạo thuật, nên tối qua thấy Lục tiểu thư thi thuật liền nhận ra đó là thủ ấn mật quyết của Đạo gia, không biết có đúng hay không?”

Mạnh Hiệt có thể biết những thứ này Lục Kiều Kiều cũng không lấy làm lạ. Đương thời có rất nhiều kẻ đọc sách tài cao tám đầu nhưng chỉ vì lỡ duyên khoa cử hoặc không có tiền mua chức quan mới phải nhún mình làm sư gia. Cô gật đầu: “Đúng vậy, đó chính là công phu căn bản của đạo thuật chính tông Giang Tây, đã lưu truyền từ rất lâu, dân nữ chẳng qua chỉ học được sơ sơ chút ít.”

Mạnh Hiệt thấy đã khơi được chủ đề, bèn nói tiếp: “Công phu không nằm ở cao thấp, làm việc thiện là công đức vô lượng rồi. Lục tiểu thư là cao nhân đạo thuật, lại quá khiêm nhường. Không biết khi cứu những người kia, vì sao Lục tiểu thư lại dùng đạo thuật chứ không phải y thuật?”

Đây là câu hỏi mọi người đều rất tò mò, khi đó hai vị đại phu đều chữa cho đám người kia theo cách chữa bệnh động kinh, chữa không đúng bệnh thì dù phương pháp châm cứu có giỏi đến mấy, thuốc có quý nhường nào cũng chỉ tổ chết người. Vậy mà Lục Kiều Kiều có thể đoán đúng bệnh, quả thực khiến kẻ đọc sách kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều thấy năm người đàn ông cùng bàn đều dừng đưa nhìn mình, xem ra lần này không nói gì đó thì không rút nổi: “Dân nữ nhìn thấy hơn chục người chém giết lẫn nhau, còn có biểu hiện của bệnh động

kinh bèn nghĩ ngay đến ở thành Quảng Châu từng xảy ra một vụ án phong thủy tương tự, nên đoán rằng chuyện này liệu có phải cũng xuất phát từ phong thủy, thấy tình thế cấp bách, mạng người quan trọng, chỉ đành mạo muội ra tay tận lực, thử dùng đạo thuật phong thủy hóa giải... Thực ra lúc đó trong lòng cũng không chắc lắm, khiến Hà đại nhân cười chê rồi.”

Hà đại nhân nghe mỹ nhân nhắc đến mình, cuối cùng cũng có cơ hội góp lời, thì cảm thấy vô cùng hân diện, nâng ly rượu nói: “Thật vạn phần khâm phục, Lục tiểu thư hiểu nhiều biết rộng, quả nhiên là cao nhân! Chuyện này chính là do phong thủy gây ra. Nào nào, Hà mỗ kính Lục tiểu thư một chén!”

Mọi người đều cạn một ly rượu, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi cạn ly trà.

Mạnh Hiệt vẫn còn điều muốn hỏi, uống xong ly rượu vội vàng chen ngang lời Hà đại nhân, hỏi Lục Kiều Kiều: “Vì sao khi ấy Lục tiểu thư lại xếp bệnh nhân vây quanh đồng lửa, còn dùng que ngải kích huyết cứu người? Dùng kim châm không được sao?”

Lục Kiều Kiều vừa nghe đã biết bữa cơm này thành ra buổi đàm luận sách vở, không dứt nổi rồi. Có điều vài thứ lý thuyết này vẫn có thể nói được. Cô đưa mắt nhìn An Long Nhi, thằng bé hiểu đây cũng chính là cô đang dạy mình, liền ngồi lại ngay ngắn chăm chú đợi Lục Kiều Kiều giảng bài: “Đầu tiên, động kinh không phải chứng bệnh truyền nhiễm, việc nhiều người cùng phát bệnh một lúc rất không bình thường; tiếp đó sau khi đại phu dùng kim châm, bệnh nhân liền thổ huyết, điều này lại càng kỳ quái. Châm kim có thể thông mạch thuận khí, cũng có thể gây mất máu tiết dương, nhưng không thể dẫn đến thổ huyết, thổ huyết chứng tỏ đã dùng sai phương pháp.

Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi, nói tiếp: “Trung thu thời điểm chuyển giao từ nóng sang lạnh trong một năm, mặt trời là dương tinh, mặt trăng là âm tinh, vào Trung thu khi mặt trăng tròn nhất, chính là lúc âm khí thịnh nhất, khi ấy trăng tròn đã quá bầu không, là canh ba khắc cuối, âm hàn tới cực điểm. Huyết trong Dịch quẻ là quẻ Khảm thuộc Thủy, tiết Trung thu thuộc Kim, cây Kim châm đại phu dùng cũng thuộc Kim, Kim sinh Thủy quá mức mới dẫn đến thổ huyết, nhưng trong cơ thể người bình thường có ba ngọn chân hỏa, âm dương cân bằng dương khí không thể yếu đến mức không chống đỡ nổi một cây kim, có thể thấy cơ thể những người này đã tích hàn khí tới mức sắp chết...”

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi chăm chú lắng nghe thì tiếp tục nói: “Hàn khí thâm nhập lục phủ ngũ tạng khiến chân tay cứng đờ, thâm nhập não tủy khiến người trở nên điên loạn, vì vậy đầu tiên dân nữ dùng Cửu Tự ấn quyết thổ bùng đồng lửa sinh kết giới, chặn đứng hàn khí của ánh trăng và thời tiết xâm nhập vào sân; đồng thời sưởi ấm tăng cường dương khí cho người bệnh, cuối cùng dùng que ngải châm lửa, vẽ linh phù Hỏa Đức Tinh Quân xong thì cứu vào huyết đạo, dẫn thông kinh mạch toàn thân từ dưới lên trên, ép âm hàn tà khí ra qua đường miệng...”

Mạnh Hiệt vỗ tay cảm thán: “Tinh diệu tinh diệu... Quả nhiên nắm được lý lẽ đất trời, luận việc có căn cứ, đến khi làm việc thì kín kẽ không chệch vào đâu được! Kiến thức của Lục tiểu thư đây là lý học chính tông, quyết không phải đạo thuật giang hồ! Thật khiến Mạnh Hiệt tin phục!”

Lục Kiều Kiều được người hiểu nghề công nhận lòng cũng lấy làm vui sướng, đắc ý khom người nói với Mạnh Hiệt: “Mạnh sư gia quá khen rồi, những vấn đề xuất phát từ phương thuật huyền học mới có thể dùng huyền thuật ứng phó, còn nếu thật có bệnh thì vẫn phải mời đại phu chữa trị.”

Mạnh Hiệt lại hỏi: “Cuối cùng, Lục tiểu thư bắt đầu cứu người ở phía Đông trước, sau mới đến phía Nam rồi Tây, Bắc, có phải cũng có huyền cơ gì chăng?”

Lục Kiều Kiều cười nói: “Mạnh sư gia quả là người tinh ý. Như ban nãy đã nói, bệnh này do âm hàn tích tụ trong tạng phủ, mà khí âm hàn không Kim thì Thủy. Sau khi dân nữ sưởi ấm cho người bệnh, bắt đầu tiến hành cứu chữa từ phía Đông là thuận theo thuyết ngũ hành tương sinh, Thủy sinh Mộc nên thủy khí gặp tổn mộc khí được lợi; Mộc lợi ắt hỏa vượng, vì Mộc có thể sinh Hỏa; mà Hỏa vượng...”

“Thì có thể xua đuổi âm hàn! Quả nhiên có huyền cơ... chắc chắc...” Mạnh Hiệt tỏ ý khen ngợi.

Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi, nói tiếp: “Trong thuật phong thủy, chế ngự không bằng hóa giải, có thể ôn hòa làm suy giảm thủy khí, hóa hại thành lợi, vẫn hơn là trực tiếp khắc chế.”

An Long Nhi nghiêm túc gật đầu.

Hà đại nhân và hai vị sư gia đều tấm tắc khen ngợi, lại rót thêm lượt rượu nữa, mọi người cùng cạn một chén xong, Hà đại nhân nói với Lục Kiều Kiều: “Lục tiểu thư, Hà mỗ gặp được vị thần tiên sống như tiểu thư thì chuyện này có cơ cứu rồi...”

Lục Kiều Kiều đã biết sẽ có màn này, chỉ là đợi xem nên khước từ hay kiếm món hời mà thôi.

Ba năm thanh tri huyện, mười vạn bạc tuyết hoa, Hà đại nhân chắc cũng giắt túi được không ít bạc, có cơ hội đương nhiên phải san sẻ bớt với ông ta, cứu tế cho cái nghèo của mình. Hơn nữa, tính hiếu kỳ của kẻ học đạo cũng khiến Lục Kiều Kiều không thể không nghe tiếp. Cô thực sự muốn biết căn nguyên của chuyện này.

Hà đại nhân thoáng trầm ngâm, đoạn nói: “Chuyện này bắt nguồn từ sự bất hòa giữa hai gia tộc lớn ở đây, cũng đến hơn một năm rồi, hai bên đều phải chịu thương vong, huyện thái gia ta đã hòa giải nhiều lần, nhưng đều... Nói ra thì dài lắm, một năm trước...”

Cách Thanh Thành mười dặm về phía Nam có núi Kê Đề (gà gáy), thế núi sừng sững, đỉnh núi trùng điệp, từ xa nhìn lại tựa như một con gà trống khổng lồ cao ngạo ngó xuống nhân gian.

Dãy Kê Đề có một con suối chảy từ đỉnh núi xuống, ngoặt mấy vòng giữa lưng chừng núi, cứ chảy rồi lại ngừng, chảy rồi lại ngừng, kết thành vô số đầm nước ngọt, cuối cùng hình thành một dòng suối nhỏ chảy xuống thôn trang và đồng ruộng dưới chân núi, làm tươi tốt cả một vùng.

Dưới dãy Kê Đề có thôn Ôn Phượng và thôn Thượng Cát, nằm bên bờ Đông và bờ Tây con suối, nhờ đất đai màu mỡ dưới dãy Kê Đề mà xưa nay hòa hảo vô sự. Nhưng hậu nhân của hai thôn có một số nhà dần dần phát lên, từ nông dân trở thành thương nhân, còn có vài người mở phường lập xưởng ở Thanh Thành, trong thành vì thế xuất hiện hai gia tộc lớn - Ôn gia và Lương gia.

Một năm trước, Lương gia của thôn Thượng Cát phát hiện việc làm ăn của gia tộc mình bỗng chốc sa sút, các cửa tiệm nhà họ Lương lần lượt bị đóng cửa. Bọn họ vốn nghĩ rằng do thời thế không tốt, hoặc việc kinh doanh xảy ra vấn đề gì, nhưng đến mùa thu lại phát hiện ngay cả điền sản cũng giảm mạnh, thế này thì buộc phải nghi ngờ còn có nguyên nhân nào khác.

Người nhà Lương gia thôn Thượng Cát lại trông sang thôn Ôn Phượng, tuy chỉ cách nhau có một khe suối, nhưng thôn Ôn Phượng buôn bán ngày một khấm khá, điền sản cũng bội thu, chuyện này khiến thôn Thượng Cát không sao lý giải nổi.

Mọi người đều ở cùng một nơi, cách một con suối đã khác biệt nhường ấy, sao không khiến người ta sinh nghi?

Một người dân làm ruộng trong thôn đã lâu nhớ ra, vốn đầu năm bên thôn Ôn Phượng có xây lại mộ tổ, mời từ Giang Tây một thầy phong thủy họ Triệu, chắm một cái huyệt trên thượng du con suối, chuyển xương cốt lão tổ tông chín đời lên đấy an táng. Vậy là người thôn Thượng Cát vỡ lẽ, đoán rằng Ôn gia trùng tu mộ tổ, cướp phong thủy của Lương gia trên thượng du, họ cũng mời về một thầy phong thủy xem phong thủy cho cả thôn.

Thầy phong thủy tới xem xong, bảo với người họ Lương rằng, huyệt thôn Ôn Phượng đã điểm quả thực là thượng đẳng cát huyệt, Linh Quy Ấm Thủy, huyệt nằm trên thượng du, đắc thủy trước cho nên cũng đắc khí trước, nước linh quy uốn qua lại chảy về hạ du, đối với thôn Thượng Cát đã thành tử khí, nên Ôn gia một năm nay phát tài, Lương gia một năm nay lụn bại, quả thực có liên quan đến cái huyệt này.

Người thôn Thượng Cát lập tức hỏi thầy phong thủy liệu có thể vớt vát được gì không. Thầy phong thủy nói, trong thôn Thượng Cát cũng có tiểu cát huyệt địa Hà Giải Cát Thủy, nhưng khí thế vốn đã không bằng Linh Quy địa của thôn Ôn Phượng, lại thêm đầu năm bị thầy phong thủy điểm huyệt giành lấy địa khí cho Linh Quy, toàn bộ phúc lực đã thất thoát sang nhà họ Ôn, cho dù thôn Thượng Cát có điểm cát địa chăng nữa, cũng không thể phục hồi được phú quý trước đây.

Người thôn Thượng Cát gục đầu tiu nghỉu, mời thầy phong thủy về xem tướng đất đã tốn không ít tiền, giờ nếu xin thầy điểm huyệt tạo táng lại phải thêm một khoản tiền nữa, cuối cùng huyệt vị mộ tổ điểm ra cũng chỉ có thể bảo toàn bình an, chứ không khôi phục được phú quý trước kia, cứ thế thì có ích gì?

Người thôn Thượng Cát chẳng biết phải làm sao, đành mời thầy phong thủy cứ về trước, để họ bàn bạc xong rồi tính.

Thảo luận mấy ngày trời không có kết quả, người thôn Thượng Cát càng nghĩ càng tức, cuối cùng quyết định lấy gậy ông đập lưng ông. Mọi người gom chỗ này góp chỗ kia, được một khoản tiền không nhỏ, tìm tới thầy phong thủy họ Triệu đã điểm huyệt bên thôn Ôn Phượng, chồng tiền đề nghị ông phá Linh Quy huyệt.

Thầy phong thủy họ Triệu thấy tiền thì mờ mắt, bị món tiền lớn mê hoặc, bèn nhận lời làm chuyện này.

Hai tháng sau, đến ngày lành tiếp tục dời mộ cho thôn Ôn phượng, lần này là hài cốt tổ tiên bốn năm đời trước của họ.

Thầy phong thủy họ Triệu điểm xong huyệt vị, liền kêu người trong thôn động thổ đào huyệt.

Mọi người cứ cặm cụi đào, thầy phong thủy thì không ngừng nói: “Sâu thêm nữa, sâu thêm chút nữa...”

Cuối cùng đào ra một cái động sâu tới tám thước, từ lòng đất tuôn ra một khe nước đỏ, ai nấy đều kinh hoảng, riêng Triệu tiên sinh lại ra sức ca ngợi đây là điềm lành của huyệt tốt, kêu người thôn Ôn Phượng cứ yên tâm táng mộ.

Mộ tổ táng xong, chưa đầy ba tháng, cũng lại xảy ra tình trạng hết như thôn Thượng Cát - làm ăn lụn bại, nhân khẩu thương bệnh không dứt, mọi người nháo nhào tìm thầy phong thủy họ Triệu kia, nhưng người đã một đi không trở lại, bặt vô âm tín.

Người thôn Ôn Phượng sức tỉnh ngộ, suy đoán qua loa liền kéo sang hỏi tội thôn Thượng Cát, hai bên đánh nhau một trận toí bời, ngay trong ngày đã tử thương hơn chục người. Từ đó về sau hai họ không ngừng tranh chấp, từ chân núi Kê Đề đánh đến huyện Thanh Thành, gặp ở đâu là gây lộn ở đó, cứ dăm bữa lại rầm rộ một trận, quan phủ ra mặt cũng không khống chế nổi.

Mãi đến hai tháng trước, có một thầy phong thủy tên gọi Hữu Hiền tiên sinh trên đường qua dãy Kê Đề, biết được nguyên nhân hai thôn xích mích, bèn đưa ra một chủ ý.

Hữu Hiền tiên sinh nói trên dãy Kê Đề này còn có một chính huyệt chân long, nếu như người hai thôn có thể hòa hảo với nhau như lúc đầu, không so đo món nợ trước kia, ông ta sẽ chỉ ra long huyệt ấy, để hai thôn cùng chấn hưng gia nghiệp.

Trước lời của Hữu Hiền tiên sinh, hai thôn nửa tin nửa ngờ. Vì thôn Ôn Phượng âm thầm điểm Linh Quy Ẩm Thủy tranh khí trước, thôn Thượng Cát dùng kế phản gián phá huyệt sau, dân thôn này đã không còn tin dân thôn kia, giờ lại từ đâu mọc ra một thầy phong thủy, không biết là có ý gì.

Hữu Hiền tiên sinh nói với dân hai thôn, giờ phong thủy dưới dãy Kê Đề đã bị phá hủy hoàn toàn, không còn nơi nào có thể táng mộ được nữa, cứ tiếp tục thế này cả hai thôn chỉ có một con đường chết, chi bằng cứ nghe ông ta một lần, làm theo cách ông ta nói.

Hai thôn bàn bạc với nhau, thấy một là Hữu Hiền tiên sinh cũng không thu phí quá cao, hai là mọi người thực đã cùng đường tuyệt lộ, chỉ đành thử xem sao. Vậy là Hữu Hiền tiên sinh giúp họ chỉ ra chính huyệt long mạch trên dãy Kê Đề, giải tượng là Hùng Kê Đề Nhật (gà trống gáy sáng), ông ta chỉ điểm phải xây trên huyệt này một ngôi từ đường, thờ tổ tiên hai thôn, để hai thôn cùng được hưởng vượng khí, từ đó hợp thành một nhà.

Hữu Hiền tiên sinh trông nom người hai thôn xây xong móng từ đường, đặt xong một phần bài vị tổ tiên, thu một ít bạc vụn rồi bỏ đi, hẹn năm sau quay lại thu nốt số tiền còn thiếu.

Người hai thôn do không rõ lai lịch Hữu Hiền tiên sinh ra sao, khó tránh đoán già đoán non liệu ông ta có phải người do thôn bên kia mời về diễn kịch hại mình hay không. Trong một tháng hai bên không xảy ra tranh chấp nữa, chuyện làm ăn cũng yên ổn phần nào, nhưng vẫn mang lòng đề phòng đối phương.

Tối Trung thu, thành viên chủ chốt trong gia tộc hai thôn hẹn nhau cùng đón lễ tết tại tửu lâu nổi tiếng nhất Thanh Thành, cũng chính là quán trọ ba người Lục Kiều Kiều nghỉ lại. Bọn họ một mặt muốn nói lại quan hệ, mặt khác cũng đề phòng đối phương thừa cơ gây sự, nên hai bên dẫn theo hơn hai mươi người, tất cả đều găm gọn binh khí đi uống rượu thưởng nguyệt.

Hà đại nhân lắc đầu nói: “Vốn dĩ ta ở nhà đón tết, thấy hai thôn bọn họ cuối cùng đã có thể hòa giải, ngỡ rằng thế là an lành vô sự, ta cũng thanh thản phần nào, ai ngờ đám người này nói làm là làm, bỗng dưng đánh nhau giữa lúc uống rượu...”

Mạnh Hiệt tiếp lời: “Nha sai đều đã nghỉ phép về nhà, chỉ còn vài người ở lại coi sóc nha môn, lúc chúng tôi nhận được tin, tập hợp người kéo đến quán trọ thì thấy hai vị tiểu ca này đi không chế cục diện, nếu không nhờ các vị kịp thời trời bọn họ lại, có thể số thương vong còn lớn hơn nhiều.”

Mạnh Hiệt quay sang nói với Lục Kiều Kiều: “Tối qua thấy Lục tiểu thư ra tay cứu người, biết tiểu thư là cao nhân đạo thuật, sớm nay chúng tôi đã thảo luận qua về tình tiết vụ án, nhận định chuyện tối qua có liên quan đến phong thủy, nên muốn nhờ Lục tiểu thư giúp thêm nha môn một việc...”

Lục Kiều Kiều do dự thưa với Hà đại nhân: “Hà đại nhân, dân nữ chỉ hiểu biết sơ sơ, nếu không phải vì chuyện cấp bách, cũng không dám mạo muội ra tay... Hơn nữa dân nữ chỉ đi ngang qua quý huyện, ở nhà còn đang có việc gấp...”

Hà đại nhân vội nài nỉ: “Lục tiểu thư đã giúp thì giúp cho trót, nhất định phải giúp chúng tôi việc này. Tiểu thư cũng biết việc này liên quan đến chuyện sinh tử của hơn nghìn mạng người hai thôn, ta chỉ mong tiểu thư có thể lên núi xem qua long huyết Hữu Hiền tiên sinh điểm, có khó khăn hay yêu cầu gì Lục tiểu thư cứ thẳng thắn đưa ra, Hà mỗ nhất định gắng sức giải quyết!”

Lục Kiều Kiều hỏi ông ta: “Không rõ Hà đại nhân là nhân sĩ nơi nào?”

Hà đại nhân đáp: “Hà mỗ là người Chiết Giang”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Xin hỏi Hà đại nhân đã nhậm chức ở Thanh Thành bao năm rồi?”

Hà đại nhân đáp: “Đã hai năm rồi...”

Lục Kiều Kiều nói: “Nếu Hà đại nhân có thành tích xuất chúng, được bách tính dâng thư cầu tái nhiệm, cũng là cái phúc của bách tính...”

Hà đại nhân vội vàng nói: “Đúng thế đúng thế, quan lại địa phương chúng ta chỉ muốn làm chút chuyện tốt cho bách tính, cứ dăm bữa lại xảy chuyện thế này, chúng ta cũng phải chạy Đông chạy Tây, mọi người đều vất vả... Lục tiểu thư quả là thông minh tinh tường... hà hà...”

Cả bàn ăn cùng rộ lên cười, chỉ có Jack và An Long Nhi ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì, đành ngậm miệng im thin thít.

Vốn dĩ quan lại địa phương cứ ba năm một nhiệm kỳ, một viên tri huyện năm đầu nhậm chức phải nắm rõ tình hình địa phương, bỏ tiền mua chuộc trên dưới hắc bạch lưỡng đạo; năm thứ hai, thứ ba mới là thời gian chính thức kiếm tiền, nếu được nhậm chức ở nơi giàu có sung túc, quan huyện kiếm tiền hợp pháp, sau ba năm vợ vét được tám vạn mười vạn lạng bạc cũng là chuyện đơn giản.

Hà đại nhân hiện đang ở năm thứ hai nhậm chức, chính là lúc kiếm được nhiều nhất, ông ta đương nhiên không muốn huyện mình xảy chuyện để cấp trên soát xuống, nên nhất định phải dẹp yên chuyện tranh chấp giữa hai gia tộc lớn ở Thanh Thành.

Nếu tri huyện làm việc đắc lực, có thể thông qua bách tính dâng sớ xin triều đình giữ lại viên quan ấy. Được như vậy, Hà đại nhân sẽ không phải bỏ ra một khoản tiền đến nơi khác móc nối quan hệ nữa, nhiệm kỳ tiếp theo có thể hốt trọn bạc cả ba năm. Trong bách tính dâng sớ, không thể không có các gia tộc lớn trong thành, mà ở đây chính là Ôn gia và Lương gia, Hà đại nhân quan tâm đến chuyện này như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Lục Kiều Kiều đã nhìn thấu tâm tư Hà đại nhân: “Dân nữ đi đường không đủ lộ phí, về nhà sắp xếp chuyện gia đình cũng cần chút bạc, đang canh cánh trong lòng...”

Hà đại nhân ghé đầu nhỏ giọng hỏi Lục Kiều Kiều: “Không biết Lục tiểu thư còn thiếu bao nhiêu lộ phí? Để xem Hà mỗ có thể giúp gì được chăng?”

Lục Kiều Kiều cũng ghé đầu lại, khẽ khàng đáp: “Một trăm lạng...”

“À...” Hà đại nhân hiểu ý, mỉm cười gật đầu.

“... vàng.” Lục Kiều Kiều bổ sung.

“Cạch...” Đồi dừa trên tay Hà đại nhân rơi xuống đất.

15. Chương 15: Trăng Rọi Minh Đường Thành Sát Cục

Lục Kiều Kiều thỏa thuận xong giá cả với Hà đại nhân, liền nói ra suy nghĩ của mình.

Huyệt Hùng Kê Đề Nhật mà vị Hữu Hiên tiên sinh kia điểm xuống nếu là huyệt dữ thì một tháng nay người hai gia tộc đã chẳng thể bình an vô sự như thế, tình hình ắt phải xấu đi lập tức rồi. Suốt một tháng nay đại tộc hai thôn đều bình yên, tới khi Trung thu trăng tròn mới đột nhiên xảy ra chuyện, quả là rất kỳ lạ. Có thể Hữu Hiên tiên sinh bố cục cao minh, làm xong việc xấu đã chạy mất hút, nếu vậy đương nhiên có thể từ từ giải quyết; nhưng cũng có thể đây vốn không liên quan đến cục Hữu Hiên tiên sinh bày ra, vậy thì rất có thể bố cục này vừa mới bị đổi thành sát cục!

Lục Kiều Kiều tối qua cứu hơn ba mươi người, có lẽ nằm ngoài dự liệu của người bày ra bố cục. Nếu người bày cục này sáng nay biết được việc sát nhân không thành, thì rất có khả năng tối nay y sẽ đến chỗ huyệt Hùng Kê Đề Nhật kiểm tra lại. Dù chưa biết người đó có phải Hữu Hiên tiên sinh hay không, nhưng đây chắc chắn là một thầy phong thủy cao minh, mà thầy phong thủy thì nhất định sẽ thăm lại mộ phần, vì vậy Lục Kiều Kiều lập tức yêu cầu Hà đại nhân sắp xếp người mai phục trên núi, để đối phương trở tay không kịp.

Nói thì nói thế, song Lục Kiều Kiều vẫn còn một suy nghĩ khác không thể nói ra...

Chuyến đi về Giang Tây lần này thực ra nằm dưới sự sắp đặt của một âm mưu vô hình, nhất cử nhất động của cô khi còn ở Quảng Châu cũng như bây giờ, có thể đều bị người ta theo dõi, nếu cứ hành xử theo thói thường, sẽ từng bước rơi vào tính toán của đối phương. Muốn phá vỡ tình thế bị động này, chỉ có cách đi một bước cờ lạ chuyển sáng thành tối, mới có thể phát hiện ra căn nguyên mưu đồ của đối phương.

Cánh đồng dưới ánh trăng mười sáu chia thành từng mảng sáng tối rõ ràng, mười thớt khoái mã phi như bay trên con đường mòn chốn thôn quê.

Cưỡi mấy thớt ngựa đi trước là bốn cỗ khoái, ba thớt ở giữa lần lượt là Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi, cuối cùng là tri huyện Thanh Thành Hà đại nhân cùng hai vị sự gia của ông ta.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ngồi trên lưng ngựa ăn vận giống hệt nhau, khăn xám bao đầu chỉ lộ ra hai con mắt, áo ngắn quần dài màu xám đậm, giữa eo thắt dây vải, lưng đeo tay nải, chân đi ủng. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất là sau lưng Lục Kiều Kiều giắt theo một khẩu súng lục cỡ lớn của hải quân, giống hệt khẩu đang đeo bên hông Jack; còn sau lưng An Long Nhi lại là một cuộn thừng mảnh và cây trượng gỗ.

Trước khi xuất phát, Lục Kiều Kiều quay về quán trọ chuẩn bị dụng cụ, có kêu An Long Nhi cho mượn một bộ quần áo để thay. Vóc dáng cô và An Long Nhi xấp xỉ nhau, nên mặc chung quần áo cũng không có gì khó. Lúc này nếu chỉ nhìn qua, quả thực không thể phân biệt nổi hai người.

Jack hiểu suy nghĩ của Lục Kiều Kiều, anh biết đêm nay chưa chắc đã an toàn, để đề phòng bất trắc, anh cũng lấy trong xe ngựa một cuộn thừng chảo mang theo dự phòng.

Đường đêm rộng rãi vắng vẻ, quãng đường mười dặm ruổi ngựa thoát cái là tới, từ xa đã trông thấy dãy Kê Đề sừng sững nhìn xuống ngàn khoảnh ruộng. Lục Kiều Kiều bảo mọi người vòng qua thôn Ôn Phụng và Thượng Cát, dừng ngựa từ xa, đi men theo sườn núi Kê Đề lên trên.

Dãy Kê Đề thường có người lên xuống, đường mòn lên núi cũng hay được sửa sang nên không đến nỗi khó đi. Dưới ánh trăng sáng, lại có mấy cỗ khoái thạo lối dẫn đường, đám người nhanh chóng trông thấy một khoảnh đất bằng giữa lưng chừng núi.

Lục Kiều Kiều kêu mọi người yên lặng, dừng ở đằng xa đợi cô, rồi dẫn theo An Long Nhi từ từ bước tới ngôi mộ mới táng.

Từ khoảnh đất bằng này có thể trông thấy ruộng lúa nước mênh mông và thôn làng trải dài dưới chân núi, vị trí này là cách cục điển hình trong phong thủy, núi cao trông biển bằng.

Bùn đất ở khoảng đất trống sáng mà ẩm, rõ ràng mới trải xong không lâu. Từ đây có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, trong trẻo vui tai như tiếng chuông bạc, từ một khe suối nhỏ trên núi lưng thũng chảy xuống.

Yêu cầu về mạch suối trong phong thủy hợp chậm không hợp gấp, nước suối ngọt mát hiền hòa, sẽ phù hợp cho hậu nhân tài đình đều vượng.

Lục Kiều Kiều chậm rãi hít một hơi, trong không khí có mùi của cây cỏ, mùi của đất mới, và cả mùi nước suối, khiến người ta thấy tâm hồn sáng khoái thư thái tinh thần, có thể thấy dòng suối này không có vấn đề gì.

Giữa khoảng đất trống có một ngôi từ đường nhỏ, sau lưng từ đường là sườn núi thoải thoải, nước suối uốn lượn từ đây chảy xuống chân núi.

Vị trí sau lưng mộ chỉ gọi là huyền vũ, quyết định sức khỏe tuổi thọ nhân đình, huyền vũ của nơi này dựa vào núi, cây cối um tùm tươi tốt, cũng là một lựa chọn sáng suốt trong phong thủy.

Từ đường có diện tích chừng năm trượng vuông, phía trước có một khoảng sân lát đá hình bán nguyệt, đường kính chừng ba trượng, xấp xỉ nước, tựa như một tấm kính lớn soi bóng trăng, hắt bóng sóng nước dập dờn lên cửa từ đường.

Bố cục mộ phần nào cũng đều có minh đường, tức khoảng đất trống trước bia mộ, ở đây chính là khoảng sân đá hình bán nguyệt trước cửa từ đường. Cát hung của minh đường quyết định tài vận và quan vận của con cháu đời sau, trong phong thủy, minh đường được yêu cầu sạch sẽ thoáng đãng, quan trọng nhất là không được úng nước.

Cách xử lý việc úng nước ở minh đường là khơi một lỗ thoát nước gần đấy, trong phong thủy cũng gọi là lỗ thoát nước. Việc xác định vị trí khơi lỗ thoát cũng có yêu cầu nghiêm ngặt, thông thường lỗ thoát nước đều được đặt ở phương vị đại hung, nhằm nhờ nước chảy cuốn trôi khí xấu, đón cát tránh hung.

Khoảng minh đường trước mặt úng nước, nhất định là do lỗ thoát bị nghẽn, hoặc vốn không có lỗ thoát nước.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi giẫm nước đi qua minh đường bước tới cửa lớn từ đường, đẩy cửa nhìn vào chỉ thấy tối đen như mực, nhưng vừa bước qua bậc cửa đã phát hiện, trong từ đường cũng ngập đầy nước.

Khả năng từ đường bị ngập nước rất thấp, từ đường là một căn nhà, cho dù bị mưa ngấm xuống cũng không thể ngập đến nhường này; mà dù ngập đến nhường này, cũng không thể không có lỗ thoát để thoát nước, điểm quan trọng nhất là - mười mấy hôm nay trời không hề đổ mưa.

Dưới ánh trăng, Lục Kiều Kiều nhìn thấy chính diện từ đường đặt một chiếc bàn lớn, trên bàn bày bài vị và kim tháp thờ mấy chục vị tổ tiên. Cô bước tới trước bàn, móc ra chiếc la bàn nhỏ đo đạc quẻ tuyến bàn thờ, bàn và cửa lớn đều hướng về phía Tây, thuộc đương vận cát tuyến, không có vấn đề gì; cô lại ra chỗ có ánh trăng trước cửa từ đường, kiểm tra xem quẻ tượng và hướng cửa có ăn khớp không, cũng không vấn đề gì. Xem ra nguyên nhân dẫn đến nam đình hai họ Ôn Lương đem qua phát diên chém giết lẫn nhau không nằm ở phương vị từ đường.

Lục Kiều Kiều trực tiếp suy đoán, nước chính là nguồn cơn bố cục phong thủy sản sinh ra sức mạnh giết người, mà sự xuất hiện của nước ở đây chỉ có một nguyên nhân, đó là do con người sắp đặt.

Lục Kiều Kiều ghé tai An Long Nhi thì thầm vài câu, hai người lại cùng lợi ra khỏi từ đường, tới phía Tây Bắc khoảng sân đá, vị Tuất cung Càn ở đây chính là lỗ thoát nước thường dùng cho minh đường.

An Long Nhi đứng bên Lục Kiều Kiều, mặt hướng về sườn núi sau từ đường, Lục Kiều Kiều ngồi xổm xuống, chậm chậm rẽ men theo rìa sân đá, quả nhiên rẽ thấy một lỗ thoát nước, nhưng đã bị bịt kín bằng mấu gỗ, gỗ ngâm trong nước lâu trương lên giờ không sao rút ra được.

Đột nhiên trong khu rừng phía sau từ đường phát ra tiếng lá cây xào xạc, Lục Kiều Kiều hét lớn: “Bố khoái mau tới bắt trộm!” đồng thời dẫn đầu chạy bổ vào rừng.

Lục Kiều Kiều chắc chắn nơi phát ra tiếng động trong rừng có người cô cần bắt, nguyên nhân chủ yếu là bởi minh đường và từ đường hai nơi một sáng một tối đều bị ngập nước.

Trong phong thủy, ánh sáng và âm thanh đều có năng lượng gây nhiễu loạn tinh thần, nếu dùng tà thuật phong thủy cấp độ cao thao túng âm thanh và ánh sáng có thể tạo nên sát khí phong thủy bức con người phát điên mà chết.

Vào tiết Trung thu rằm tháng Tám, trong phong thủy Thiên Tinh có chòm sao Mão Nhật Kê ở hướng Tây Nam là hung dữ điên cuồng nhất, nếu mượn khí tiêu điều của Mão Nhật Kê nhằm đúng ngày Trung thu đánh vào mộ tổ nhà nào thì con cháu nhà ấy chết chắc.

Hữu Hiền tiên sinh điểm xuống huyết Hùng Kê Đề Nhật đích thực là chính huyết chân long, có thể giữ cho con cháu hai thôn đại phú đại quý, nhưng dù ông ta vô tình hay hữu ý, trên dãy Kê Đề đi điểm huyết Hùng Kê, chẳng khác nào ản giấu mối nguy hại nói trên, chờ gặp đúng tiết Trung thu Mão Nhật Kê tinh quân chiếu thẳng, nước và trăng kết hợp với thời gian và phương hướng, tiềm ẩn vô số nguy cơ, sẽ trở thành vũ khí giết người.

Bóng nước phản chiếu huyết đường, bản thân đã là một loại sát khí khó khắc phục trong thuật phong thủy, tùy theo hình ảnh phản chiếu cùng thời gian khác nhau mà khiến tinh thần con người sản sinh những hình thức mê loạn khác nhau. Ví dụ như ráng hồng mặt trời lặn đằng Tây phản chiếu lên huyết đường chính là loại sát khí hung dữ rất nổi tiếng, gọi là Huyết Bồn Chiếu Kính, khiến người ta chết trong họa đao kiếm. Sử dụng loại sát khí này có thể trở thành một phương pháp giết người hết sức tinh vi.

Huyết Hùng Kê Đề Nhật hướng về phía Tây, vốn không xung đột với phương vị của Mão Nhật Kê tinh quân, nhưng vì trước mình đường ngập nước, trăng tròn Trung thu vào canh ba khắc cuối vừa vặn rọi xuống mặt nước ở mình đường phản chiếu lên cửa chính từ đường, hướng phản chiếu cũng chính là phương hướng Mão Nhật Kê chết người trong dịp Trung thu, hình thành sát khí âm hàn không thể chống đỡ tấn công trực diện vào cửa chính từ đường. Nếu cửa từ đường được đóng chặt, thì dù luồng sát khí này có âm tà cỡ nào cũng không thể chiếu vào bên trong, sát quang không chiếu tới kim tháp và bài vị tổ tiên, sát khí mạnh đến mấy cũng uổng công.

Vấn đề nằm ở việc trong từ đường bị ngập nước.

Trăng rọi xuống mặt nước mình đường đương nhiên không chiếu tới bài vị tổ tiên, nhưng nếu ánh trăng có thể rọi vào chỗ nước ngập trong từ đường thì hoàn toàn có thể khúc xạ chiếu tới bài vị, sinh ra sức mạnh giết người. Kẻ sát nhân chỉ cần khiến ánh trăng chiếu tới bài vị sâu nhất trong từ đường là có thể giết người thành công.

Muốn làm được điều này, chỉ có một cách, đó là vào đúng đêm Trung thu mở cửa từ đường, treo một tấm gương lớn phía trên cửa, sao cho gương nằm yên vị, mặt gương chiếu thẳng xuống mặt đất, là ánh trăng có thể rọi vào mình đường trước, sau đó phản xạ về hướng cửa từ đường, từ tấm gương treo trên cửa phản xạ xuống mặt đất ngập nước trong từ đường, cuối cùng khúc xạ lên bài vị.

Linh khí của huyết Hùng Kê Đề Nhật theo lẽ tự nhiên cần ánh sáng mặt trời ban ngày mới có thể linh động, giờ giữa lúc đêm khuya chịu tà quang của Mão Nhật Kê chiếu suốt một canh giờ, khiến Hùng Kê nảy sinh ảo giác ban ngày, vi phạm lẽ âm dương, đột nhiên tỉnh giấc, điều này làm cho nam đỉnh hai họ toàn thân lạnh buốt thấu xương, trước mắt chỉ thấy ảo giác khủng khiếp, nên vung đao chém người. Thực ra, dù cho họ giết người hay bị người giết, cũng chỉ có một con đường chết.

Hùng Kê Đề Nhật vốn tốt là thế, vào đêm Trung thu ấy đã bị đổi thành Mão Kê Ảo Nguyệt.

Lục Kiều Kiều hiểu ra đầu đuôi mọi chuyện, mới ngẩng đầu tìm tấm gương treo trên cửa lớn mà không thấy.

Tấm gương này nhất định không nhỏ, ít nhất cũng phải rộng chừng bốn năm thước mới có thể thu trọn ánh sáng hắt lên từ mình đường, rồi lại chiếu bóng trăng xuống mặt nước rộng nhường này. Một chiếc gương lớn như vậy thời nay vẫn chưa sản xuất được, chỉ có thể nhập về từ phương Tây, nên giá tiền chắc chắn không rẻ, dùng xong còn phải tháo đem xuống núi tiêu hủy chứng cứ, càng không phải chuyện đơn giản; thêm nữa giờ đang là thời gian xảy ra sự việc đêm qua, mặt trăng gần như ở đúng cao độ hôm qua, sát cơ hiển lộ đương nhiên cũng giống đêm qua, thầy phong thủy nếu đến thăm lại mộ, nhất định sẽ xuất hiện ở đây vào thời gian này để kiểm tra xem vấn đề nằm ở đâu.

Cũng có nghĩa là trong thời khắc này, gương còn, thì người ắt còn, việc bọn họ muốn làm chính là dẫn dụ người đó ra mặt.

Vì vậy Lục Kiều Kiều bước ra khoảnh minh đường lộ thiên, cố ý cho đối phương thấy mình đã tìm được chính xác lối thoát nước sau đó cho thoát nước đi thế nào. Đối phương chắc chắn hiểu rõ: nước là điểm mấu chốt của sát cục này, người thoát nước ở minh đường rõ ràng cố ý nói với y: cục thế bày ra đã bị nhìn thấu, cũng biết y đang ở gần đây, có tiếp tục nấp cũng vô ích, nếu không đủ khả năng giết Lục Kiều Kiều diệt khẩu, chỉ bằng mau bỏ trốn cho sớm.

Hành động của Lục Kiều Kiều quả nhiên đã ép được đối phương hiện thân. Có điều cô chẳng phải đại hiệp võ công cái thế vì dân trừ hại, cũng không định vì một trăm lạng vàng mà bán mạng, sở dĩ tiên phong xông vào đêm tối là bởi bản thân cô đã có suy tính kỹ càng.

Nếu như đối phương chính là người muốn ép cô về Giang Tây tìm Long Quyết, thì ngày nào cô còn chưa về tới Giang Tây, ngày đó y còn chưa gây hại tới tính mạng cô, đây là điều cô vững tâm nhất, chỉ cần cô không uy hiếp tính mạng đối phương, y cũng sẽ không ép cô vào chỗ chết, trò chơi này vẫn bắt buộc phải chơi tiếp.

Bởi vì, Long Quyết so với tính mạng Lục Kiều Kiều còn quan trọng hơn nhiều.

Nhưng nếu đối phương không có quan hệ gì với cô, đương nhiên có khả năng y sẽ ra đòn sát thủ, Lục Kiều Kiều cố tình ăn vận giống An Long Nhi, lại lấy khăn bịt mặt chính là đề phòng bị đối phương nhận diện. Giờ nếu cùng An Long Nhi xuất kích, hai người có thể làm đối phương mê loạn, cũng có thể dẫn đường chỉ hướng cho bộ khoái quan sai phía sau tới bắt người.

Lục Kiều Kiều chạy vào khu rừng đen sau lưng từ đường, Jack và đám bộ khoái đang chờ đợi trong bóng tối cũng lập tức xông theo.

An Long Nhi thân thủ nhanh nhẹn, nhảy một bước đã vọt lên trước mặt Lục Kiều Kiều, tay phải rút cây trường gậy từ sau lưng, lao vút đi như tên bắn, đuổi tới nơi phát ra tiếng lá động, quả nhiên trong rừng có hai người mặc áo đen đang gấp rút chạy lên núi.

Bọn họ mặc đồ đen, nếu nằm phục dưới đất, lại giữa đêm tối chắc chắn rất khó bị phát hiện, nhưng trong khu rừng tĩnh mịch, chỉ một cử động nhỏ cũng phát ra tiếng động rất lớn, Jack và đám bộ khoái đã nhanh chóng phát hiện ra dấu vết bọn người áo đen.

Gửi thanks

Lost In Love↓ Re: Trảm Long-Đại Phong Thủy Sư (Tập 1) 21.06.2014, 01:05

Hai kẻ áo đen rất thông thuộc đường núi, lẩn nhanh như chạch, An Long Nhi cùng bốn bộ khoái theo sát phía sau.

Lục Kiều Kiều hét lên với bọn họ: “Quan sai, mau dồn hai kẻ đó xuống núi!” rồi kéo Jack chạy theo con đường mòn dẫn xuống núi chặn đường bọn áo đen.

An Long Nhi gấp rút truy đuổi, tay trái rút từ sau lưng sợi thừng, nhưng rừng núi Giang Nam cây cối rậm rạp, cành lá cứ tấp vào mặt theo từng bước chạy, làm sợi tiêu thừng trong tay thẳng bé không có cơ hội sử dụng.

Bốn bộ khoái cũng dần vượt lên, từ trên sườn núi cao lùa xuống, hình thành trận thế gọng kìm, cộng thêm An Long Nhi là năm người, quây như quây lợn, dồn hai tên áo đen chạy xuống núi.

ần này tên áo đen đã có phản ứng, căng thẳng gặt đầu, y nhận ra khẩu súng kia quả thực có thể bắn đạn liên tiếp.

Lục Kiều Kiều biết cứ để y nhìn chăm chăm như thế, sớm muộn cũng tìm ra sơ hở quật ngược lại mình, bèn ra lệnh: “Quay người lại nằm bò ra đất! Úp mặt xuống không được nhìn!”

Tên áo đen lần này đã biết nghe lời, ngoan ngoãn quay người bò ra đất.

Vòng qua dây Kê Đề đuổi tới sườn núi phía Bắc, hai kẻ áo đen càng chạy càng đuổi, nhưng sườn núi cũng càng lúc càng dốc đứng, người bình thường đã không thể đi bộ được nữa.

Bọn người áo đen chỉ mong thoát thân, cầm đầu chạy thục mạng xuống sườn dốc, vừa chạy vừa lăn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bốn bốn khoải thấy địa hình hiểm trở, đều hãm lại tốc độ truy đuổi, vịn vào cây cối hai bên kiên trì trượt xuống.

An Long Nhi thân thủ nhẹ nhàng, vốn chẳng màng đến địa hình, nhún chân vọt lên không trung, nhảy thẳng xuống sườn dốc, một lần nhảy xa đến ba bốn trượng, chân vừa chạm đất đã nhẹ nhàng lấy đà nhảy bật lên, như cánh chim ưng bám sát hai kẻ áo đen.

Bọn người áo đen đang lặn nhanh xuống dốc, nghe đằng sau có tiếng gió vun vút thì kinh hãi, không ngờ kẻ truy đuổi lại liều mạng như thế, còn nhảy hẫng xuống dốc núi!

An Long Nhi cuối cùng cũng tiếp cận được một trong hai tên áo đen, cây gậy gỗ từ trên cao giáng xuống, trúng lưng đối phương.

Cây gậy gỗ này là gậy dò đất của thầy phong thủy, một đầu tròn một đầu nhọn, dài như cây kiếm, vào tay An Long Nhi lại trở thành một loại vũ khí ngắn tuyệt hảo.

Hai kẻ áo đen đang trên đà lặn xuống, nghe tiếng xé gió thì biết binh khí đã đuổi đến sau lưng, tình thế cấp bách, chúng không kịp quay đầu, đành rút từ sau eo một cây gậy gỗ múa tít trên đầu, làm thành một vòng côn bảo vệ, “cốp” một tiếng vừa may đỡ được một gậy đâm xuống của An Long Nhi.

An Long Nhi có chút bất ngờ, một là thứ binh khí đối phương rút ra giống hệt của mình, hai là chiêu thức đối phương sử dụng lại là chiêu Triền đầu quả não trong Thiếu Lâm Mai Hoa đao. Chiêu này thiên về chuyển thủ thành công, đao ảnh vây quanh kín mít đến nước cũng không lọt, nhưng mũi đao xoay tròn tỏa ra lại mai phục sát cơ bốn bề.

Đòn này của tên áo đen quả nhiên hữu hiệu, An Long Nhi không dám lặn xả tấn công nữa, chỉ đành mượn dư lực của hai cây gậy giao nhau, trượt ngang trên không một thước, tránh khỏi vòng công kích gậy gỗ của y.

Tên áo đen chẳng nghĩ ngợi nhiều, gạt được đòn sát thủ của An Long Nhi, liền học theo đối phương nhảy xuống sườn dốc. Làm vậy tốc độ nhảy của y cũng sẽ ngang bằng với An Long Nhi, chí ít không bị đối thủ tiếp cận tấn công từ phía sau.

Sườn núi dốc tuy khiến người ta không thể đứng được, nhưng cây cối lại thưa thớt hơn nhiều. An Long Nhi không thể tóm được tên áo đen kia, lập tức vung thùng trong tay ra, “vút” một tiếng quật tới tên áo đen ở gần mình hơn.

Tên áo đen đang nhảy xuống dốc, sợi thùng mang theo mũi tiêu thép quý dị nhằm thẳng vào thân dưới y, chỉ cần y nhảy xuống với tốc độ thế này, sợi thùng vừa chạm vào sẽ quán lấy chân y, làm y mất thăng bằng trên không, An Long Nhi có thể xuất ra chiêu kế tiếp trói gô y lại.

Ai ngờ tên áo đen phản ứng cực nhanh nhạy, phát hiện tiêu thùng đang quét tới dưới chân thì lập tức co chân lên, gạt cây gậy gỗ trên tay xuống.

An Long Nhi thấy sợi thùng chặt lại thì biết dây thùng đã bắt được vào thứ gì đó bèn giật cổ tay phát lực quán chặt mũi tiêu, kéo mạnh về. Tên áo đen nhảy qua dây thùng thoát nạn, còn sợi thùng của An Long Nhi kéo về cây gậy gỗ của đối phương.

Dưới dốc chính là con đường mòn men theo sườn núi, hai tên áo đen thấy sắp tới mặt đường, bèn tăng tốc nhảy xuống. Nhờ ánh trăng, bọn chúng đột nhiên trông thấy trên đường có hai bóng người đang đợi sẵn, hai người này chính là Lục Kiều Kiều và Jack, nhưng giờ đã chẳng còn lối thoát nào nữa, hai bên chỉ có thể chính diện nghênh chiến.

Tên áo đen thứ nhất đã sắp bỏ người xuống mặt đất. Jack nhắm chuẩn điểm rơi, hai tay nắm chặt sợi thùng đã thắt thành thông lọng, quăng trên đầu một vòng rồi ném tới kẻ đang bay trên không.

Cao bồi miền Tây giỏi nhất là trò này, dưới ánh trăng sáng, quăng dây thùng bắt người chẳng phải chuyện khó đối với Jack. Thông lọng chụp chính xác vào chân tên áo đen, Jack dùng lực giật mạnh, khiến tên kia ngã đập xuống đất, kêu lên một tiếng thảm thiết.

Tên thứ hai bị An Long Nhi cản ở phía sau, tới con đường muộn hơn một chút, hẫng nhảy lên không vừa hay trông thấy đồng bọn bị Jack chụp thông lọng, Lục Kiều Kiều tay lăm lăm khẩu súng Tây chia vào tên tù

binh, còn Jack đang định xông lên trối người.

Tên áo đen đến sau đột nhiên hét to một câu chú ngữ: “Mão Nhật Tinh Quân hỏa cấp như luật lệnh! Khai!”

Jack nghe tiếng ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy trên đầu lóe lên một quang sáng màu vàng. Giữa quang sáng xuất hiện một hình vẽ quái dị được hợp thành từ vô vàn điểm trắng, Jack lập tức tê liệt ngã lả ra đất.

Lục Kiều Kiều vừa nghe thấy câu chú ngữ này, liền cụp chặt ngón cái, ngón giữa, ngón áp út tay trái, làm thành Tam Thanh quyết lật ngược tay che trước mắt, tay phải giơ súng nhắm vào điểm rơi của tên áo đen, bóp cò... “pằng” một tiếng.

Quang sáng vàng trên bầu trời lập tức tiêu tan, hai tên áo đen đều ngã dúm dui.

Tên áo đen vừa đọc bùa chú bị trúng đạn vào chân, máu tuôn xối xả, ngã xuống đất, vật lộn một hồi đứng lên rồi lại ngã sõng soài.

An Long Nhi đuối sát phía sau tên áo đen, mắt không rời đối thủ gần mình nhất, toàn bộ cảnh tượng tên áo đen niệm bùa chú, phát ra quang sáng vàng và hình vẽ quỷ dị đều không lọt khỏi mắt An Long Nhi. Khi ánh sáng vàng lóe lên, thằng bé cũng giống Jack đều lập tức tê liệt mất đi tri giác, lả từ trên dốc xuống con đường núi bên dưới, ngã ngay bên cạnh hai tên áo đen.

Jack ngã xuống không còn biết gì nữa, hai tay đang nắm sợi thừng buông lỏng, tên áo đen bị chụp thòng lọng nằm dưới đất thừa cơ bò dậy, định ra đỡ đồng bọn vừa bị trúng đạn.

Lục Kiều Kiều lên đạn khẩu súng lục, hét lớn: “Cả hai đều không được động đây! Bằng không tôi sẽ bắn ngay!”

Súng Tây thời này mỗi khi bắn xong một phát lại phải nạp thuốc súng và đạn, tên áo đen vốn không tin súng Tây có thể bắn liên tiếp hai phát, nên không thèm màng đến lời hăm dọa của Lục Kiều Kiều, đỡ tên trúng đạn từ dưới đất dậy định chạy.

Tên áo đen đang ngã dưới đất nghe tiếng Lục Kiều Kiều, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, không ngờ có người vẫn đứng vững sau đòn tấn công bùa chú của mình. Đương nhiên hắn cũng không tin khẩu súng Tây trên tay cô gái này vẫn có thể bắn ra một phát đạn nữa.

Tay hắn này giờ vẫn rịt chặt lấy vết thương ở chân, hai bàn tay đã đầm máu tươi, lúc này một tay vịn vào tên đồng bọn đang đỡ mình, một tay xoay cổ tay, ngón tay chụm thành kiếm quyết vẽ nhanh một đạo Huyết phù về phía Lục Kiều Kiều, một luồng khí đỏ tụ lại giữa ngón tay hắn, môi hắn khẽ động, lầm lẩm niệm chú...

“Pằng!” Lại một tiếng súng nổ, lần này tên áo đen đang đỡ đồng bọn định chạy trốn bắn văng về phía con dốc, ngã lả ra đất, máu từ cổ họng tóe ra như suối, làm ướt đầm tên áo đen đang ngồi dưới đất. Tên này tức thời thất kinh, kêu “á” lên một tiếng, ngừng thi triển bùa chú, lao tới định vực tên vừa ngã dậy, nhưng làm cách nào cũng không ngăn được máu phun ra.

Huyết phù là cấm thuật trong đạo thuật, có thể khiến quá trình vận chuyển huyết khí trong cơ thể đối phương bỗng chốc ngừng lại, người lập tức rơi vào trạng thái chết giả, nếu trong vòng một canh giờ không được giải Huyết phù, toàn thân người trúng bùa sẽ chuyển sang màu đen, khí huyết tàn dần đến tử vong.

Lục Kiều Kiều nhận ra cấm thuật này, biết rõ hậu quả trúng phải Huyết phù. Jack và An Long Nhi đã trúng bùa ngã xuống, nếu cô cũng bị đồn ngã, bên cạnh tuyệt đối không còn ai hiểu đạo thuật có thể cứu cô, trong lúc nước sôi lửa bỏng, Lục Kiều Kiều đành phải nổ súng.

Nhưng trong lúc cấp bách, tay Lục Kiều Kiều run bần bật, viên đạn vốn định bắn vào kẻ đang thi triển đạo thuật lại bắn trúng kẻ đứng bên cạnh.

Hai lần nổ súng, đều liên tiếp bắn ngã hai người, mặt đất máu chảy thành sông, ngay người phe mình cũng đã ngã xuống cả, Lục Kiều Kiều chưa từng trải qua cảnh tượng này bao giờ. Hai tay cô giơ súng chĩa thẳng vào tên áo đen đang ngồi bệt dưới đất, hơi thở càng lúc càng nặng, giọng run rẩy: “Súng của ta có thể bắn liên tiếp... Nếu người ngồi yên... ta cũng sẽ không bắn...”

Tên áo đen cũng bịt kín mặt hết Lục Kiều Kiều, chỉ lộ ra hai con mắt, tay hấn rịt chặt vết thương trên cổ tên đồng bọn, im lặng nhìn cô.

Lục Kiều Kiều tiếp tục nói: “Đạo thuật của người ta đều đã thấy cả rồi... người... còn động ngón tay lần nữa... ta sẽ lập tức giết chết người!”

Tên áo đen vẫn nghi hoặc nhìn cô gái bịt mặt trước mắt. Từ ánh mắt y, Lục Kiều Kiều biết y đang vất óc nghĩ đối sách, bèn chìa súng sang khoảng đất bên cạnh y, bắn “pằng” một tiếng, làm đất đá bắn tung tóe, tên áo đen giật thót mình, co rúm người lại một phía.

Lục Kiều Kiều như phát điên hét lên: “Không được động đây! Nghe rõ chưa?!”

Lục Kiều Kiều vô cùng lo lắng tên áo đen phản kháng, cô không dám rời mắt khỏi y nửa phần, cũng không dám lại gần kiểm tra, để trối gô cả bọn lại, dù hai tay đã tê mỏi đau nhức, vẫn cố kiên trì chìa súng vào kẻ đang nằm úp xuống đất.

Lúc này, mấy cỗ khoái đao từ trên dốc xuống cuối cùng đã tới nơi, bọn họ trối tên áo đen bị thương ở chân trước, cầm máu bằng bó vết thương cho y, rồi lại kiểm tra đến tên trúng đạn ở cổ, phát hiện tên này vì mất máu quá nhiều đã chết rồi.

Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng có thể thả lỏng người, cô lão đảo như bị hạ đường huyết, đưa mắt nhìn tới các đồ vật rơi vãi trên mặt đất.

Dưới đất có ba cây gậy phong thủy, thuộc về An Long Nhi và hai tên áo đen; sợi thừng của An Long Nhi; dây thông lưng của Jack; còn cả một tấm lưới, bên trên có hơn chục mảnh gương tròn, xếp thành trận gương phù chú theo vị trí của một trong hai mươi tám chòm Thiên Tinh, Mão Nhật Kê.

Lúc này Lục Kiều Kiều mới vỡ lẽ, thứ treo trên cửa chính từ đường huyết Hùng Kê Đề Nhật phản xạ tà quang của ánh trăng, không phải tấm gương to bằng chiếc ván giường, mà là trận gương phù chú Mão Nhật Kê còn có sức sát thương lớn hơn này.

16. Chương 16

Những tấm gương được xếp thành trận Thiên Tinh, lại cộng thêm sức mạnh của bùa chú khai quang, uy lực vượt xa tấm gương lớn trong tường tượng của Lục Kiều Kiều; dùng gương nhỏ kết vào lưới, thì khi lắp đặt không cần khiêng một tấm gương lớn lên núi, lúc dỡ bỏ cũng có thể cuộn lại nhanh chóng. Lục Kiều Kiều không khỏi khâm phục người thiết kế ra sát trận này, nếu không phải tâm thuật bất chính, người này nhất định sẽ là danh sư một đời.

Vừa rồi bùa chú được tên áo đen phát ra giữa tầng không, đánh đổ Jack và An Long Nhi, cũng chính nhờ vừa làm phép vừa vung ra trận kính Mão Nhật Kê này phối hợp, nên mới có sức sát thương lớn như vậy. Lục Kiều Kiều giờ đã biết đối phương dùng loại bùa chú gì, đương nhiên cũng có cách giải cứu.

Lục Kiều Kiều xem xét tình trạng An Long Nhi và Jack thấy hai người chỉ hôn mê bất tỉnh, nhịp thở và thân nhiệt vẫn bình thường, bèn gọi mấy cỗ khoái khiêng họ ra khu vực an toàn toàn rồi mới tiến hành cứu chữa.

Mấy cỗ khoái được cất cử lên núi tìm Hà đại nhân và hai vị sư gia, lại qua thôn Ôn Phượng kêu thêm mười mấy người tới giúp, mang theo hai chiếc xe la kéo, đặt Jack và An Long Nhi lên một chiếc, hai tên áo đen lên một chiếc, rầm rộ kéo về thôn Ôn Phượng.

Xác tên áo đen bị chết được cuộn chiếu đặt ngoài từ đường Ôn gia, tên còn sống bị trối cứng, treo lên gốc cây lớn ở tiền đường, do người trong thôn trông chừng.

Nói là trông chừng, thực ra dân thôn đã trút toàn bộ phần nợ lên người tên áo đen, hết phang gậy lại chọi đá vào người hấn. Người thôn Thượng Cát cũng biết tin đã bắt được hung thủ bày ra phong thủy sát cục

hại người, lũ lượt kéo sang từ đường Ôn gia, ngoài từ đường càng lúc càng đông người vây kín, đã bắt đầu có người chọi sỏi lên xác chết tên áo đen.

Ôn Phượng vốn là thôn giàu có, từ đường đương nhiên không nhỏ, được chia thành ba khoảnh sân tiền đường, trung đường và hậu đường, Jack và An Long Nhi được đặt ở đây.

Lục Kiều Kiều kêu người chuẩn bị giấy vàng và chu sa, đầu tiên bắt mạch cho hai người, thấy mạch tượng ổn định bình thường. Tuy bọn họ cũng trúng phải bùa chú tà thuật từ trận gương Mảo Nhật Kê như đám người điên loạn tối qua, giờ chắc cũng đang chìm đắm trong ảo giác, nhưng so ra, tà thuật Jack và An Long Nhi trúng phải chỉ là bùa chú được gấp rút sử ra trong lúc hoảng loạn, sức sát thương kém xa đại sát phong thủy do linh khí đất trời cùng sức mạnh vô hạn của tinh tú và mặt trăng cấu thành.

Lục Kiều Kiều dùng chu sa lần lượt vẽ lên trán hai người một bùa hóa khí, lại đem giấy vàng chu sa viết bùa đốt hóa thành tro, hòa thành một bát nước, từ từ rót vào miệng hai người.

Lần này Lục Kiều Kiều không dấy động can qua bùa giải như tối qua bởi đó chỉ là cách miễn cưỡng cứu mạng lúc cấp bách, rất có hại đối với sức khỏe con người. Người bệnh trước mặt là người của mình, bệnh tình cũng không nguy ngập, nên Lục Kiều Kiều dùng cách ôn hòa nhất giải bùa cho hai người.

Một lúc sau, An Long Nhi dần dần tỉnh lại, ánh mắt hoang mang kinh hoàng, tựa như vừa mơ thấy ác mộng. Lục Kiều Kiều tới bên thẳng bệ, vỗ vỗ mặt nó hỏi: “Long Nhi, Long Nhi... Không sao chứ? Cô đây này.”

An Long Nhi định thần lại, nhìn thấy Lục Kiều Kiều liền thở phào, vẻ mặt nhẹ nhõm hẳn, đưa tay tóm lấy áo Lục Kiều Kiều, nói: “Cô Kiều, cháu mơ thấy ác mộng...”

Lục Kiều Kiều xoa đầu nó, dỗ dành: “Ổn rồi ổn rồi, giờ mọi người đều không sao hết, nghỉ ngơi một lúc đi.”

Lúc này Jack cũng đã tỉnh lại, anh ta đột nhiên mở bừng mắt ngồi bật dậy, nhìn khắp lượt những người xung quanh, rồi hoảng loạn hét lớn: “Kiều Kiều! Mau mặc quần áo vào!”

Lục Kiều Kiều nghe vậy, quay sang tát “bốp” vào mặt Jack một cái. Mọi người xung quanh đều phá lên cười.

Trong quá trình Lục Kiều Kiều cứu chữa cho Jack và An Long Nhi, dân thôn Ôn Phượng và tri huyện Thanh Thành Hà đại nhân đều túc trực bên cạnh quan sát, thấy hai người đã tỉnh lại, khoảnh sân giữa từ đường vang dậy tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hai người đàn ông trung niên ăn vận như thương nhân bước tới bên Lục Kiều Kiều, một người cao lớn trắng kiện, ngũ quan tỏa ra khí dương cương; một người trông trẻ hơn một chút dáng thấp béo, nhưng nhìn vào có cảm giác khỏe mạnh vững chắc. Cả hai tuy vận quốc phục nhưng so với thương nhân thông thường lại có vẻ nhanh nhẹn hoạt bát khó diễn tả thành lời.

Chính giữa trán, ở vị trí Ấn Đường của hai người này đều có một vết sẹo phẳng, Lục Kiều Kiều vừa nhìn đã biết đây chính là hai trong mấy chục người trúng bùa được cô cứu đêm qua.

Hai người bước tới trước mặt Lục Kiều Kiều, cúi đầu khum tay hành đại lễ, người cao nói: “Chúng tôi là thân hào thôn Ôn Phượng, tại hạ Ôn Hán Phong, còn vị này là Ôn Tổ Ninh. Tai bay vạ gió tối Trung thu khiến mấy chục mạng người thôn Ôn Phượng và Thượng Cát chúng tôi suýt mất mạng, may gặp được tiên cô thần thông cứu sống, nếu không bây giờ thôn chúng tôi đã nhà nhà phát tang, hộ hộ tuyệt hậu rồi... Còn chưa kịp tới tạ ơn, hôm nay tiên cô lại giúp chúng tôi bắt được kẻ gian phá hoại phong thủy, đại ân đại đức này cả đời chúng tôi không dám quên, xin tiên cô nhận cho một lạy của toàn thể dân thôn Ôn Phượng.” Nói xong liền cùng mọi người quỳ xuống dập đầu bái lạy Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều chưa từng nhận lễ lớn nhường này, vội vàng đưa tay ra đỡ hai người ấy dậy: “Xin đừng khách khí, đây là việc Hà đại nhân giao cho, tiểu nữ đương nhiên phải dốc lòng dốc sức, xin mọi người mau đứng dậy.”

Tiếp đó, Lục Kiều Kiều lại ghé tai tri huyện đại nhân nói: “Hà đại nhân, kẻ đang treo bên ngoài từ đường, nếu còn không lôi về nha môn thẩm vấn e rằng sẽ bị đánh chết mất, liệu...”

Hà đại nhân “ồ” một tiếng vẻ hiểu ý, tức tốc gọi sư gia Mạnh Hiệt lại, thì thầm đôi câu, sau đó Mạnh Hiệt đứng giữa sân nói với toàn thể bà con dân thôn: “Kẻ gian phá hoại mộ phần tối qua bắt được, theo luật

phải đưa về nha môn xét hỏi rồi định hình phạt, nha môn nhất định sẽ đòi lại công bằng cho bà con. Bây giờ quan sai sẽ áp giải tên này về nha môn trước, sau khi mở phiên xét xử tội trạng sẽ dán cáo thị thông báo, mọi người có thể cử thân hào tới nghe xét xử...” Nói xong một bài quan cách liền cùng mấy quan sai chuẩn bị áp giải hai kẻ áo đen một sống một chết về nha môn.

Lục Kiều Kiều thấy Jack và An Long Nhi đã tỉnh lại, hai kẻ áo đen cũng được đưa đi, tinh thần nhẹ nhõm phần nào, bèn ngồi bệt xuống bậc đá trong từ đường. Dân thôn Ôn Phượng lập tức pha trà rót nước, đám đàn bà con gái đỡ Lục Kiều Kiều vào ngồi trong nội đường.

Lục Kiều Kiều nói với Hà đại nhân: “Hà đại nhân, tiểu nữ mệt quá, có lẽ hôm nay không quay về Thanh Thành được, Hà đại nhân có việc gấp xin cứ về trước, đợi một hai ngày nữa tiểu nữ xin đến thỉnh an...”

Hà đại nhân liền thoáng nói “được, được”, còn dặn dò Lục Kiều Kiều: “Vậy Lục tiểu thư cứ ở đây nghỉ ngơi ít bữa, hai ngày sau ta sẽ phái người tới đón tiểu thư về Thanh Thành, đến lúc đó sẽ cảm tạ đầy đủ!” đoạn quay sang bảo Ôn Hán Phong: “Ôn tiên sinh nhớ tiếp đãi Lục tiểu thư cho chu đáo, tiểu thư đây là khách quý của huyện Thanh Thành chúng ta, không được thất lễ đấy.”

Ôn Hán Phong và Ôn Tổ Ninh đương nhiên hết mực vui lòng, lập tức sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đầu óc rối bời, chỉ muốn thả lỏng đôi chút, thều thào gọi: “Long Nhi, châm cho cô cữ thuốc...”

Lục Kiều Kiều được sắp xếp ở nhà Ôn Tổ Ninh.

Nhà Ôn Tổ Ninh là một hộ lớn trong thôn, đơn gia độc viện, bên trong nhà có mười mấy gian phòng nhỏ, tuy ở thôn quê nhưng các phòng bài trí không hề quê mùa chút nào, có thể thấy Ôn Tổ Ninh kinh doanh trong thành đã lâu, thói quen sống đã hoàn toàn không còn phong vị thôn quê nữa.

Từ tối Trung thu đến giờ, Lục Kiều Kiều chưa có đêm nào được ngủ yên, đầu tiên là trận đại chiến ở quán trọ, dùng Cửu Tự ẩn phá tà cứu người; tiếp đến lại đêm hôm mò lên dây Kê Đề bắt phong thủy tà sư, hao mòn thể lực không nói, còn phải ra sống vào chết, cuối cùng vẫn ôm một bồ nghi vấn.

Cô mê man ngủ suốt một ngày một đêm, trong đầu không thôi hồi tưởng lại mọi tình tiết gặp phải mấy ngày hôm nay.

Mặt trời ló dạng, Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Cô thay tạm tấm áo lụa xanh rộng rãi của phu nhân Ôn Tổ Ninh, đây là món hàng thêu tinh xảo được Ôn Tổ Ninh mua từ Kinh thành về, kiểu dáng tao nhã quý phái, nhưng mặc lên người Lục Kiều Kiều lại khiến cô trông như một con búp bê Tây.

Cô hút xong cữ thuốc, rửa mặt chải đầu gọn gàng, rồi mới liêu xiêu ra khỏi cửa phòng, chào hỏi qua loa mấy người nhà họ Ôn nhiệt tình, đoạn bước ra sân trước.

An Long Nhi và Jack đều đang ở trong sân, giữa sân còn có hai thằng bé trai đang luyện quyền.

Hai thằng bé kẻ tấn người lùi, quyền pháp trầm ổn cương mãnh, Lục Kiều Kiều không hiểu gì về võ thuật nhưng có thể nhận ra quyền pháp của chúng khác hẳn với An Long Nhi.

Công phu của An Long Nhi phóng khoáng mau lẹ, khi thi triển thì tựa như chân không chạm đất; còn quyền pháp của hai thằng nhóc này chậm rãi chắc chắn, đòn đánh ra nhất định rất đau.

Lục Kiều Kiều say sưa nhìn, bỗng dưng nhớ lại buổi chiều một tháng trước xem An Long Nhi luyện võ mãi nghệ ở bến Thiên Tự thành Quảng Châu. Hôm đó An Long Nhi vẫn được gọi là thằng bé tóc vàng, đối với cô chỉ là một đứa trẻ xa lạ, vậy mà chỉ vùn vụt một tháng, hai người đã trở thành chiến hữu cùng nhau vào sinh ra tử, An Long Nhi còn cùng cô lặn lội đường xa trở về quê nhà... Thật không thể không cảm thán trước sự an bài của số mệnh! Ban đầu Lục Kiều Kiều mua An Long Nhi về làm gia bộc, hoàn toàn xuất phát từ nhu cầu làm ăn. Tiền thuốc của cô càng ngày càng nhiều, nếu chỉ loanh quanh ở chốn phong nguyệt coi bói bốc quẻ cho đám kỹ nữ, kiếm một tháng bảy tám chục lạng bạc, có thể coi như khá hơn rất nhiều ngành nghề, không phải không sống được, nhưng tiền tiết kiệm sẽ càng lúc càng ít, mà muốn kiếm một khoản tiền lớn thì chỉ còn cách xem phong thủy.

Trong thành có đầy danh sư phong thủy, ai lại đi mời một cô gái xem phong thủy kia chứ?

Cô đành mượn danh đàn ông con trai để kiếm tiền bằng nghề này, nhưng cô vốn không thể khiến một người đàn ông có kiến thức phong thủy tương đối nghe mình sắp đặt, tiền kiếm được rồi lại phải ăn chia với người ta, vì vậy lựa chọn tốt nhất chính là đích thân đào tạo một thằng bé hiểu biết võ vè về phong thủy.

Chỉ cần bản thân mới lái tăng bốc nó thành tiên đồng, rồi tự mình nắm bắt chuyện làm ăn cũng như bí quyết phong thủy mầu chốt, để thằng bé đó sắm vai một bảng hiệu sống biết nói là được.

Đứa bé này cần phải trung thành, vì nó phải kiếm tiền cho mình, không thể hại mình được; cũng cần mặt mũi sáng sủa, nếu vừa sáng sủa vừa cổ quái thì càng tốt, như vậy mới giống tiên đồng, càng hét được giá cao.

Trên thực tế, Lục Kiều Kiều cứu Đảo Địa Mộc Tinh cục bất lợi đường tôn tử cho thôn Trần gia, chính là thử nghiệm phương thức kiếm tiền này, một lần đã thu về được hai trăm lạng bạc. Số tiền một buổi chiều ấy kiếm được, còn hơn hai tháng khốn khổ chạy hết kỹ viện này tới kỹ viện kia, càng hơn nhiều so với số tiền một người bình thường kiếm được trong hai năm. Vụ Hùng Kê Đề Nhật trước mắt cũng một nhát chém bay một trăm lạng vàng của tri huyện đại nhân, có thể thấy làm thầy phong thủy để kiếm hơn coi bói nhiều.

Lục Kiều Kiều đứng sau lưng An Long Nhi, nhìn mái tóc vàng trên đầu thằng bé.

Qua chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, có thể thấy An Long Nhi vì bảo vệ cô mà không màng nguy hiểm bản thân, lại răm rắp nghe theo lời cô sắp đặt. Nếu không phải đang gặp chuyện, có lẽ bây giờ cô đã cùng An Long Nhi kiếm bộn bạc trong tỉnh thành rồi.

Ôn Hán Phong từ ngoài cửa bước vào, vừa thấy Lục Kiều Kiều lập tức cao giọng chào hỏi: “Tiên cô dậy rồi đấy ư, cô nghỉ ngơi đã khỏe chưa?”

Jack và An Long Nhi bấy giờ mới biết Lục Kiều Kiều đang đứng sau lưng mình. Mọi người chào hỏi lẫn nhau xong, Lục Kiều Kiều nói với Ôn Hán Phong: “Ôn tiên sinh, tiểu nữ cũng chỉ là người phàm, chẳng qua học được chút đạo thuật mà thôi, xin chớ chê cười, cứ gọi là Kiều Kiều được rồi.”

Ôn Hán Phong nói: “Vậy được, cung kính không bằng tuân lệnh, cô nương cũng gọi tại hạ là Hán Phong được rồi, người trong thôn đều gọi như thế cả.”

Ôn Hán Phong mời mọi người vào đại sảnh, phu nhân của Ôn Tổ Ninh liền gọi người bưng thức ăn lên, mọi người cùng ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Lục Kiều Kiều ngủ suốt một ngày một đêm, bụng đói đến phát điên, ra sức gấp thịt cá bỏ vào mồm, ăn một trận hồi lại người, mới ngồi sang một bên rót ly trà súc miệng; còn Jack và An Long Nhi vẫn tiếp tục chiến đấu.

Lục Kiều Kiều biết Ôn Hán Phong lần này tới không thể chỉ đơn giản là thăm hỏi trò chuyện thông thường, bèn khơi chuyện trước: “Hán Phong đại ca, có chuyện này tiểu nữ không hiểu lắm...” Cô đặt ly trà xuống, nhìn sang Ôn Hán Phong.

“Nghe nói lần trước có người phá huyết Linh Quy Âm Thủy của thôn Ôn Phụng, là vì người thôn Thượng Cát hận các vị làm hồng phong thủy của bọn họ, bỏ ra một khoản tiền lớn mời thầy về ra tay. Nhưng giờ Hữu Hiền tiên sinh đã sắp xếp cho cả hai thôn một cái huyết mới, cùng táng chung tiên tổ, một tháng nay mọi người đều bình an vô sự, giờ đột nhiên lại có người tới phá hoại, huynh nghĩ... có phải vẫn là người thôn Thượng Cát làm không?”

Ôn Hán Phong mỉm cười, nét mặt có vẻ ngưng ngù: “Lần này đương nhiên không thể là bọn họ rồi, nếu không nhờ tiểu thư ra tay cứu giúp, người thôn bọn họ cũng hầu như chết sạch trong đêm Trung thu...”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Các vị vẫn còn hận thù với ai ư?”

Ôn Hán Phong trầm ngâm một lúc, đoạn mỉm cười lắc đầu: “Chúng tôi là thương nhân làm ăn đường hoàng, nếu có đắc tội với ai, tôi nghĩ cũng chỉ là tranh chấp chốn thương trường, tiểu thư biết đấy, chuyện làm ăn, có người được thì có người mất mà...”

Câu trả lời này xem ra hoàn toàn là giả dối. Nếu chỉ là cạnh tranh trong thương trường, căn bản không thể dẫn đến chuyện bày ra sát cục phong thủy khiến cả hai thôn diệt tộc thế này, càng không thể có người chủ đích mời về hai thầy phong thủy trình độ cao thâm lại liều mạng nhường ấy.

Đã đến nước này, Ôn Hán Phong vẫn không chịu nói ra chân tướng, càng chứng tỏ đằng sau chuyện này còn có một vấn đề lớn hơn nữa.

Lục Kiều Kiều ngồi bên trà kỷ, nhòai người lại gần, quan sát Ôn Hán Phong hồi lâu làm ông ta lúng túng, bấy giờ mới đột nhiên thì thầm: “Chuyện này còn chưa xong đâu, các vị không chịu nói tôi cũng không cách nào giúp được.”

Ôn Hán Phong bật cười ha ha mấy tiếng: “Lục tiểu thư đã giúp chúng tôi một việc lớn như vậy, đây là chút thành ý của thôn chúng tôi, xin tiểu thư nhận cho.” Nói đoạn rút trong người ra một tấm ngân phiếu của Sơn Tây tiền trang, bên trên viết “Năm trăm lạng bạc ròng”, hai tay cung kính đưa cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều thấy lại có tiền để thu, đương nhiên không khách khí, năm trăm lạng này cứu tính mạng nam đình một thôn, có nhận cũng không hổ thẹn.

Ôn Hán Phong lại nói tiếp: “Không biết hôm nay Lục tiểu thư có thể dẫn Hán Phong lên huyết Hùng Kê, chỉ điểm cho Hán Phong vài chỗ, cũng coi như tạo phúc trăm năm cho bách tính hai thôn được không?”

Lục Kiều Kiều đang định ban ngày lên núi thăm lại huyết mộ, An Long Nhi và Jack cũng muốn lên xem hiện trường tối qua. Càng ngày Jack càng cảm thấy kinh ngạc trước sức mạnh của phong thủy, càng thêm hứng thú lên núi thăm huyết. Vậy là đội chuẩn bị ngựa xong, bốn người lập tức lên đường.

Vùng điền dã giữa tiết thu trong lành dễ chịu, bốn người cưỡi ngựa dạo một vòng thôn, theo yêu cầu của Lục Kiều Kiều, lại tới xem nơi bắt nguồn bao chuyện gần đây, huyết Linh Quy Ấm Thủy. Với bản tính hiếu kỳ của người học đạo, Lục Kiều Kiều tỉ mỉ quan sát kiểm tra một lượt cát huyết đã bị phá hoại này, lại dùng la bàn đo đạc cẩn thận. Cuối cùng bốn người vừa ngắm phong cảnh, vừa chậm rãi dắt ngựa lên núi.

Tới từ đường ở lưng chừng núi, huyết Hùng Kê Đề Nhật mà Hữu Hiên tiên sinh điểm đã ở trước mặt.

Hai hôm trước Lục Kiều Kiều đêm hôm mò lên đây là để bắt thầy phong thủy quay lại kiểm tra mộ phần, tâm tư đặt hết vào chuyện giải sát cục và bắt người, không để ý lắm tới quang cảnh xung quanh, giờ bình tĩnh quay lại huyết Hùng Kê Đề Nhật, mới có cơ hội quan sát huyết mộ cho tử tế.

Lục Kiều Kiều dừng ngựa trước từ đường, gọi An Long Nhi châm cho một tẩu thuốc, tay chống eo ngựa đầu nhìn gió núi nuốt mây nhả sương xem phong thủy.

Dãy Kê Đề thế núi mạnh mẽ, rừng núi rậm rạp, tuy Lục Kiều Kiều không có thời gian lên hẳn đỉnh núi tìm điểm khởi nguồn của long mạch, nhưng chỉ đứng từ thôn Ôn Phượng dưới chân núi nhìn lên đã có thể nhận ra long mạch này thuộc Hùng Long kết huyết (khúc cuối của Hùng Long), dễ thấy nhất là các âm địa như hang núi đầm nước phối hợp với nhau, âm dương hòa hợp đương nhiên phát ra phong khí vương giả.

Trên dãy Kê Đề vốn có một con suối, uốn lượn ngoằn ngoèo chảy xuống chân núi, giữa lưng chừng động thành một đầm nước ngọt, quả nhiên là hình thế thượng hảo trong phong thủy.

Lục Kiều Kiều đứng trước từ đường nhìn xuống chân núi, dưới chân núi là đồng ruộng bao la, dòng suối rừng từ trên dãy Kê Đề chảy xuống ruộng lúa nước bên dưới vẫn trong mát ngọt lành, tươi mát cho đồng ruộng thôn làng, đồi núi phì nhiêu sông nước hiền hòa, phúc thọ phú quý đương nhiên không phải lo nghĩ.

Phía xa là mạch núi như bức bình phong, quây lấy ruộng lúa nước dưới chân núi không để nước chảy đi, hình thành một cục thế mạnh mẽ.

Bắt mắt nhất là ngọn núi cao phía xa, hình dáng như con gà trống sừng sững, lại như lá cờ chiến bay phần phật khi tướng quân bày trận, Lục Kiều Kiều lấy chiếc la bàn từ trên lưng ngựa đo đạc, thấy ngọn Hùng Kê nằm ở vị trí Thiếu Vi tinh đại cát trong Tam cát lục tú.

Thì ra Hữu Hiên tiên sinh sau khi bố cục gọi tượng này là Hùng Kê Đề Nhật, “hùng kê” trong cục không phải chỉ dãy Kê Đề, mà là ngọn Hùng Kê đối diện huyết vị. Từ đường nằm ở phía Đông hướng sang Tây, khi mặt trời ló lên từ dãy Kê Đề sau lưng từ đường, tia nắng đầu tiên nhất định sẽ chiếu xuống ngọn Hùng Kê cao nhất phía trước huyết, hậu nhân huyết này chắc chắn phát nhờ nghiệp võ, lấy lòng tứ hải.

Lục Kiều Kiều không khỏi thốt lên tán thưởng: “Quả là huyết tốt hiếm có!”

Mọi người cũng đã ngấm đủ phong cảnh, giờ chỉ muốn nghe Lục Kiều Kiều giảng giải kết quả xem phong thủy, thấy cô lên tiếng đều tập trung lại quanh cô.

Nào ngờ Lục Kiều Kiều chẳng nói gì nữa, quay người đi tới minh đường phía trước từ đường.

Minh đường vẫn còn đọng nước, Lục Kiều Kiều gọi Ôn Hán Phong lại: “Đây là chỗ linh diệu của huyết Hùng Kê Đề Nhật, chắc hẳn Hữu Hiên tiên sinh đã giải thích cho các vị rồi.”

Ôn Hán Phong gật đầu đáp phải. Lục Kiều Kiều lại nói tiếp: “Hùng Kê trong Hùng Kê Đề Nhật có phải chỉ ngọn núi đối diện kia không?”

Ôn Hán Phong lấy làm ngạc nhiên: “Lục tiểu thư đúng là có con mắt tinh tường, Hữu Hiên tiên sinh quả có nói như thế.”

Lục Kiều Kiều mỉm cười chỉ vào lỗ thoát nước bị gỗ bịt kín: “Đây là huyết tốt hiếm có, có điều bị người ta tạm thời phá hoại, lỗ thoát nước bị bịt lại, lỗ thoát trong từ đường chắc cũng tương tự, minh đường và từ đường tích nước, lại thêm tấm gương kẻ gian đem tới treo lên trước cửa lớn từ đường...” Lục Kiều Kiều vừa bước vào từ đường vừa chỉ cho Ôn Hán Phong thấy. “Thông qua tính toán chuẩn xác, vào đêm Trung thu đem khí âm hàn của mặt trăng, cộng thêm trận bùa bày bằng gương và phương hướng chòm sao, hình thành tà quang mê ảo có sức sát thương lớn, chiếu thẳng vào bên trong từ đường...”

Ôn Hán Phong chau mày nghe Lục Kiều Kiều giảng giải, không ngừng gật đầu.

“Khi tà quang chiếu đến bài vị và kim tháp, cũng là lúc các vị phát điên chém giết lẫn nhau. Trên thực tế, cách làm này chủ yếu nhằm để giết người, chứ không thật sự gây tổn hại cho long huyết, cũng có nghĩa là, người bày cục hòng hại các vị, theo kế hoạch sẽ còn tới lần nữa, bọn họ muốn phá huyết...”

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều nhìn sang Ôn Hán Phong, sắc mặt ông ta rất khó coi, nhưng nụ cười vẫn gằn chặt trên môi.

Lục Kiều Kiều lại tiếp: “Nếu vào tối Trung thu, Mão Kê Áo Nguyệt cục bày ra ở đây có thể giết sạch nam đình hai thôn các vị, thì giờ quay lại đây phá huyết chắc chắn dễ hơn nhiều rồi, ha ha...”

Giọng Lục Kiều Kiều lạnh tanh, tiếng cười cũng sắc lẹm.

Ôn Hán Phong nghe đến đây cũng cười khan mấy tiếng theo Lục Kiều Kiều, không nói năng gì. Lục Kiều Kiều thấy Ôn Hán Phong không nói gì, lại tiếp tục xem phong thủy.

“Đúng rồi, nước này là từ đâu ra nhỉ?” Lục Kiều Kiều lẩm bẩm đi ra khỏi từ đường, đưa mắt quan sát trên dưới bốn phía.

Chợt An Long Nhi gọi Lục Kiều Kiều lại: “Cô Kiều xem này, ở đây có mấy cái lỗ...”

Mọi người bước lại xem, quả nhiên thấy trên mặt đất có dấu vết như bị ghé chèn xuống, hơn nữa những vết này còn kéo dài cách quãng ra tận sau từ đường.

Phía sau từ đường là sườn núi, trên sườn núi có dòng suối rừng lững lờ chảy xuống, mọi người lần theo vết lõm, vào trong khu rừng đằng sau từ đường, đây chính là nơi tối qua phát hiện hai tên áo đen ẩn nấp, nhìn dưới mặt đất có thể trông thấy rất nhiều tre bương to tướng, có cây bị chặt thành đoạn, có cây lại bị chẻ làm đôi, những cây bị chẻ dài nhiều hơn so với những cây bị chặt.

Đến đây thì tất cả đã sáng tỏ, hóa ra kẻ gian dùng ống tre lắp thành đường dẫn nước, hứng nước từ con suối sau từ đường, cho đi qua ống tre đổ vào minh đường và từ đường.

Lục Kiều Kiều cười nhạt nói giễu Ôn Hán Phong: “Giờ Hán Phong đại ca đã biết người muốn hại các vị mời về một thầy phong thủy pháp thuật cao nhường nào rồi chứ? Ha ha, vụ làm ăn của anh cũng thật là đáng tiền đấy...”

Ôn Hán Phong cúi đầu cười hùa theo, nói: “Cũng không hẳn, không hẳn...”

Jack vẫn còn nhớ rõ chuyện xảy ra đêm hôm trước, hiếu kỳ hỏi Ôn Hán Phong: “Tối đó ngài cũng có mặt trong đám người đánh nhau, mọi người vì có gì tự nhiên động chân động tay vậy?”

Ôn Hán Phong nhớ lại chuyện xảy ra tối Trung thu không khỏi đưa tay lên xoa vết sẹo trên trán: “Lúc đó chúng tôi đang uống rượu nói chuyện, vì đã có thù oán với người thôn Thượng Cát từ trước, nên giờ nhất thời cũng không thể quá tin tưởng nhau, mọi người đều mang theo binh khí... Sau đó tôi cảm thấy người bên đối phương đang rút đao, hơn nữa tất cả đều xông vào định giết tôi, tôi cũng chỉ còn cách ứng chiến... Thực ra căn bản không biết mình đã biến thành kẻ điên, tôi khi đó chỉ nghĩ mình hình như uống hơi quá chén, vừa bắt đầu đã rất kích động, về sau cơ thể càng lúc càng lực bất tòng tâm, càng lúc càng thấy lạnh, rồi hoàn toàn mất tri giác, sau khi tỉnh lại mới biết xảy ra chuyện lớn như thế, bản thân vừa được trở về từ Quỷ Môn quan...”

Lục Kiều Kiều cười ha hả: “Các vị bày bữa rượu giảng hòa nhân dịp Trung thu, vốn là chuyện tốt, nhưng cả hai bên lại giắt đao dự tiệc thì chẳng ra sao rồi, ít nhiều cũng là tự rước vạ vào thân.”

Ôn Hán Phong thở dài đáp: “Ôi chao... Lục tiểu thư không biết đấy thôi, thôn chúng tôi lâu nay so với thôn Thượng Cát vẫn sung túc hơn đôi chút, điều này khiến bọn họ rất không bằng lòng. Vì chuyện huyết Linh Quy, chúng tôi đã chủ động trao đổi nhiều lần, thậm chí còn đồng ý bồi thường tiền hòa giải, nhưng bọn họ ra tay quá tàn nhẫn. Chúng tôi đâu chỉ đơn thuần là không hợp chuyện, gần như hễ gặp mặt là đánh nhau ấy chứ, không cần thận khéo mất mạng như chơi...”

Lục Kiều Kiều đột nhiên nói với Ôn Hán Phong: “Hán Phong đại ca không phải thương nhân, mà là võ tướng.”

Ôn Hán Phong sững người giây lát, rồi lập tức cười nói: “Ha ha, Hán Phong làm gì có cái phúc phận ấy, Hà đại nhân rất quen thân với chúng tôi, tôi cũng buôn bán nhiều năm rồi, còn là giả được sao... Lục tiểu thư dựa vào đâu mà nói như thế?”

Lục Kiều Kiều nói: “Thế phong thủy Hữu Hiên tiên sinh bày cho các vị không chỉ vượng đình vượng tài, mà còn có tác dụng thúc đẩy quan vận, ngọn núi hình gà trống ở đằng xa kia cũng có hình cờ chiến, giúp hậu nhân của huyết này trở thành võ quan giữ chức vị thuộc hàng tam công[1]... ứng nghiệm sau ba năm nữa là năm Kỷ Dậu.”

[1] Tam công: ba chức quan đứng đầu triều đình phong kiến, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Lục Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào Ôn Hán Phong, thấy nét mặt ông ta vẫn không hề thay đổi, chỉ có nụ cười càng lúc càng lịm đi, cô chậm rãi nói tiếp: “Hữu Hiên tiên sinh là thầy phong thủy, đương nhiên hiểu rõ, ông ta cũng sẽ nói rõ với các vị tác dụng và thời gian ứng nghiệm của huyết này. Trong từ đường của mở hai cánh, bên trái bàn thờ là Lương gia, bên phải là Ôn gia, nhưng chỉ riêng bên Ôn gia các vị mới ở chính diện với ngọn núi hình gà trống, Lương gia bên thôn Thượng Cát chỉ có thể được phú quý bình an, cục Hữu Hiên tiên sinh bày ra, hoàn toàn nghiêng về phía thôn Ôn Phụng!”

Nụ cười của Ôn Hán Phong đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là khuôn mặt cứng đờ vô cảm.

17. Chương 17

Lục Kiều Kiều vừa nói, vừa từ từ bước lại gần Jack: “Huyết Linh Quy Âm Thủy vừa thấy dưới chân núi, khí điểm chủ yếu cũng nằm ở ngọn Hùng Kê hình cờ chiến này, có nghĩa là, mục đích mới đầu các vị điểm huyết Linh Quy Âm Thủy, cũng nhằm nở mày nở mặt bằng đường võ bị. Nếu vậy năm Kỷ Dậu tới đây nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đấy? Chuyện này không phải chỉ là trùng hợp với huyết Hùng Kê Đề Nhật thôi chứ?”

Ôn Hán Phong đầu mướt mồ hôi, đi ra bên mặt núi nhìn xuống đồng ruộng bên dưới, hẳn không muốn để Lục Kiều Kiều trông thấy nét mặt mình thay đổi.

Lục Kiều Kiều cũng không muốn vòng vo kéo dài thời gian, giọng nói hùng hổ bức người: “Tôi đã xem qua linh bài tổ tiên nhà các vị, thôn các vị không hề có người thi khoa cử, ban này ở dưới thôn tôi cũng để ý không thấy ai làm quan, nhà có phong thủy tốt nhất thôn chính là nhà của Hán Phong đại ca và Ôn Tổ Ninh, hai người hiện giờ đang sắm vai thương nhân, định ba năm sau lên hàng tam công, chẳng nhẽ muốn kiếm một chức quan?” Lục Kiều Kiều vừa thăm dò, vừa âm thầm bước tới sau lưng Jack, miệng cười tủm tỉm, vẻ thâm sâu khó lường, nghiêng đầu nhìn Ôn Hán Phong, đợi câu trả lời.

Ôn Hán Phong thở dài than: “Lục tiểu thư đúng là thần tiên tái thế, chỉ đáng tiếc...”

Tất cả lặng thinh, Lục Kiều Kiều cầm tay phải Jack đặt lên báng súng bên hông anh ta.

Ôn Hán Phong vẫn quay mặt về phía thôn trang đồng ruộng bên dưới, ánh nắng ấm áp chiếu lên sườn núi, nhưng gió núi thổi tới lại khiến lòng người lạnh buốt.

Lục Kiều Kiều thấy hai tay Ôn Hán Phong chấp sau lưng đồng thời làm ra hai dấu tay khác nhau: ngón cái và ngón trỏ tay trái gập lại, ngón giữa, ngón áp út và út duỗi thẳng; tay phải nắm chặt, ngón trỏ và ngón cái chìa ra thành hình chữ bát, gan bàn tay hướng xuống mặt đất.

Lục Kiều Kiều nhìn trân trân bóng lưng Ôn Hán Phong, khe khẽ đọc từng từ. “Tam... bát... nhị thập nhất.”

Ôn Hán Phong nghe Lục Kiều Kiều đọc lên mấy con số này thì trầm ngâm một hồi, rồi từ từ quay người lại.

Nhanh như chớp, tay phải Jack rút khẩu súng lục, “cạch” một tiếng, ngón cái đồng thời đặt lên chốt lẫy. Khi ánh mắt sắc lẹm của Ôn Hán Phong quét tới Lục Kiều Kiều, cũng là lúc khẩu súng chìa thẳng vào đầu ông ta.

An Long Nhi vẫn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đang ngơ ngác không biết nên làm thế nào, chợt trông thấy Jack chìa súng vào Ôn Hán Phong, bèn nhảy phắt sang đứng bên Jack và Lục Kiều Kiều.

Đối diện với nòng súng, Ôn Hán Phong lấy lại nụ cười mỉm như ban đầu, sau khi mọi chuyện được phơi bày, trái lại ông ta càng bình tĩnh.

Thì ra Ôn Hán Phong chấp tay sau lưng ra dấu, chính là ám hiệu Hồng Môn.

Hồng Môn là tổ chức nổi tiếng triều Thanh, không ngừng vũ trang đòi phản Thanh phục Minh. Rất nhiều các tổ chức phản kháng như Bạch Liên giáo, Tiểu Dao hội, Thiên Địa hội..., đều bắt nguồn từ Hồng Môn. Nhằm ngăn chặn gian tế nhà Thanh thâm nhập vào Hồng Môn, tổ chức này đã đặt ra vô số các ám ngữ, thủ ngữ cùng Trà Bội trận nổi tiếng. Huynh đệ Hồng Môn gặp mặt xuất thủ đều phải có ba người, nhất định sẽ dùng dấu tay biểu thị số ba (tam), dù giữa chốn đô hội không thể nói chuyện, cũng có thể dùng dấu tay giao tiếp.

Tay Ôn Hán Phong đã ra dấu “tam bát nhị thập nhất”, dãy số này hợp thành một chữ “Hong[2]”: “tam” là ba chấm thủy bên trái, “bát” là hai nét bên dưới bộ chữ bên phải, “nhị thập nhất” chính là phần bên trên của chữ “cộng[3]” bên phải, bên dưới chữ “trập[4]” là nhị thập thêm một nét ngang là nhất, vừa vắn hợp thành chữ “Hong”.

[2]

[3]

[4]

“Tam bát nhị thập nhất” là ám hiệu bí mật dùng để nhận biết của huynh đệ Hồng Môn, nếu không phải người đã kinh qua thẩm tra sát hạch bối cảnh gia thế nghiêm ngặt hoặc gia nhập Hồng Môn học qua ám hiệu, thì không thể đọc giải được.

Ôn Hán Phong nghe Lục Kiều Kiều đọc ra thủ ngữ, lòng đã yên tâm phần nào, biết còn có thể nói chuyện: “Lục tiểu thư quả thực không gì không biết, rốt cuộc có lai lịch thế nào? Phải chăng là bát muội trên núi?”

Câu hỏi này của Ôn Hán Phong cũng có cài cắm bên trong, tổ chức Hồng Môn dựa vào khu vực mà phân thành “sơn đầu”, dưới “sơn đầu” lại được chia làm các “đường khẩu”, đại tỉ đại tẩu đã kết hôn ám ngữ gọi là “tứ tỉ”, tiểu muội chưa chồng gọi là “thất muội”, trong ám ngữ Hồng Môn “bát muội” hoàn toàn là nói đùa.

Ôn Hán Phong đưa ra câu hỏi giáo hoạt như vậy, để xem Lục Kiều Kiều có thể nghe ra ám hiệu sai hay không, ngoài ra cũng nhằm dò đoán cấp bậc của Lục Kiều Kiều trong Hồng Môn.

Từ phong thủy thôn Ôn Phượng, Lục Kiều Kiều sớm đã nhìn ra thôn này được bố cục như hành binh đánh trận, điều này đối với một thôn trang nhất định có chút cổ quái, nhưng người muốn tạo phản cũng phải xem căn nguyên thế nào, nên mới hùng hổ hăm dọa như thế.

Giờ Lục Kiều Kiều cuối cùng đã có được kết quả mong muốn, mối nghi ngờ trong lòng cũng đã khai ra manh mối, cô nhìn Ôn Hán Phong vui vẻ bật cười khanh khách. Cười đã rồi cô mới nói: “Tiểu nữ là thất muội trên núi, lấy đâu ra bát muối? Hán Phong đại ca không cần lo lắng, tiểu nữ được Hà đại nhân bỏ ra một trăm lạng vàng mời về kiểm tra lại phong thủy thôn các vị, chỉ đi ngang qua Thanh Thành thôi, đôi bữa nữa còn phải lên đường về quê nữa kìa.”

Ôn Hán Phong nghe Lục Kiều Kiều xưng là “thất muội” thì nhẹ cả người: “Hóa ra đều là huynh đệ tử muội, nếu vậy súng có thể thu lại rồi chứ?”

Jack và An Long Nhi quay sang nhìn nhau - hai người này đều nói tiếng người mà sao mình nghe chẳng hiểu gì cả?

Lục Kiều Kiều mỉm cười ẩn khẩu súng trên tay Jack xuống, vỗ vào mông anh ra ý thu súng lại, rồi nói với Ôn Hán Phong: “Hai vị tiểu ca này là huynh đệ của tiểu nữ, cũng là ân nhân cứu mạng các vị, Hán Phong đại ca đừng nên làm khó họ.”

Ôn Hán Phong cười lớn: “Hai vị huynh đệ trí dũng vẹn toàn, là đại quý nhân của thôn chúng tôi, sao có thể làm khó hai vị được? Lục tiểu thư, phong thủy cũng xem hòm hòm rồi, chỉ bằng về tề xá nghỉ ngơi?”

Lục Kiều Kiều biết bước tiếp theo phải làm gì. Theo quy định của Hồng Môn, nhập sơn phải bái sơn đầu, nơi sắp đến không phải nhà Ôn Hán Phong mà là đường khẩu Hồng Môn của thôn Ôn Phượng. Để đi tiếp nước cờ sau, đường khẩu này nhất định phải bái.

Được Ôn Hán Phong dẫn đường, bốn người cùng thúc ngựa xuống núi.

Về đến thôn Ôn Phượng, Ôn Hán Phong dẫn bọn Lục Kiều Kiều đi qua vô số ngõ hẻm lát léo trong thôn, đến trước một ngôi nhà lớn thì nhảy xuống ngựa, mời mọi người vào nhà.

Dọc đường vào nhà đều có người hầu kẻ ở chào hỏi Ôn Hán Phong, vào đến giữa nhà là một mảnh sân lộ thiên, hai bên đều có giá vũ khí, cấm đầy trường thương đại đao.

Đi tiếp vào chính là trung đường, hai bên bày mười hai chiếc ghế thái sư, chính giữa phía trên cao đặt một tấm hoành phi, trên viết “Quốc thái dân an”, dưới hoành phi treo một bức tranh sơn thủy.

Lục Kiều Kiều nhắm đếm số sơn mạch trong tranh, tổng cộng có chín dải, bèn quay sang hỏi Ôn Hán Phong: “Hán Phong đại ca, đây là núi Cửu Long chăng?”

Ôn Hán Phong cười nói: “Biết là tốt.”

Vốn dĩ trong các sơn đầu được Hồng Môn chia ra, vùng Quảng Đông ứng với núi Cửu Long, bức tranh này là dấu hiệu trong đường khẩu Hồng Môn. Lục Kiều Kiều mở miệng nói đến núi Cửu Long, Ôn Hán Phong đương nhiên trong lòng biết rõ.

Ôn Hán Phong đợi mọi người vào cả trong phòng, mới sai người đóng cửa, còn mình bước tới chiếc bàn dài dưới bức tranh núi Cửu Long, lấy từ dưới một bát hương nhỏ đặt lên bàn, lại rút ra một thẻ hương vàng đặt cạnh bát hương, sau đó mới gơ tay nắm lấy bức tranh Cửu Long sơn thủy lật sang mặt bên kia, để hiện ra một bức tranh “Quan Công đọc sách đêm”. Hai bên là đôi câu đối, viết “Đình vô chung nhật hảo, Hoa hữu bán triều hương”. Cuối cùng, ông ta đứng sang một bên, mỉm cười đưa tay ra ý mời Lục Kiều Kiều.

Đây rõ ràng là muốn xem Lục Kiều Kiều biểu diễn, chỉ cần cử chỉ của Lục Kiều Kiều có nửa phần sai lệch, Ôn Hán Phong tất sẽ nghi ngờ xuất thân của cô.

Lục Kiều Kiều đưa tay ra rút chín nén hương, đưa cho Jack và An Long Nhi mỗi người ba nén, bảo hai người làm theo mình.

Cô châm hương, đứng vào chính giữa, hai tay dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp ba nén hương, ngón cái xòe ra, ngón áp út và út cong lên, làm ra dấu hiệu “Thiên” trong hệ thống thủ ngữ của Hồng Môn, hai tay cùng gơ cao quá đầu, người từ từ quỳ xuống, đọc to bốn câu thơ:

”Hồng thủy tràn lan khắp thiên hạ,
Tam thiên kết bái mạn đào hồng.
Sừng sững cây cao thiên hạ biết,
Hồng thủy kết bái đều một lòng.”

Đọc xong thơ, quỳ dưới đất vái ba vái, sau đó đứng dậy, dùng ngón trỏ và ngón cái hai tay giữ chặt hương, ba ngón còn lại duỗi thẳng, làm ra dấu hiệu “Địa” cắm hương vào bát hương. Jack và An Long Nhi tuy không hiểu gì nhưng cũng không dám chậm trễ, răm rắp làm theo.

Ba người thấp xong hương, Ôn Hán Phong đã tươi cười rạng rỡ, nhiệt tình bước lại một tay đặt lên vai An Long Nhi, một tay vỗ lên cánh tay Jack nói: “Có được những huynh đệ tốt thế này, sao phải lo việc lớn không thành chứ! Lục tiểu thư, tối nay hãy ở lại chỗ ta ăn cơm, Hán Phong phải gọi huynh đệ tử muội khắp thôn cùng tới tạ đại ân đại đức của các vị!”

Lục Kiều Kiều đương nhiên vui mừng, bởi chuyện thôn Ôn Phượng đến giờ mới xem như có chút manh mối, muốn biết thêm nữa thì phải tiếp tục đi sâu tìm hiểu. Vì vậy cô mau mắn nhận lời mời cơm của Ôn Hán Phong, sau đó nói muốn về phòng nghỉ ngơi chốc lát, rồi dẫn theo Jack và An Long Nhi quay trở lại nhà Ôn Tổ Ninh.

Về phòng mình, cô lập tức tìm tẩu thuốc hút liền mấy hơi, sau mới giải thích cho Jack và An Long Nhi bí mật của Hồng Môn cùng hàm ý từng hành động nhỏ nhặt ban nãy, đồng thời dặn đi dặn lại hai người: chuyện Hồng Môn có chết cũng không được tiết lộ ra ngoài, bằng không chẳng những triều đình muốn lấy đầu họ mà người của Hồng Môn cũng sẽ không tha cho họ.

Jack lấy làm lạ hỏi: “Kiều Kiều, em biết nhiều chuyện như vậy, em cũng là người của Hồng Môn ư?”

Lục Kiều Kiều cười nhạt: “Hừ, giờ chúng ta đang ở thôn Ôn Phượng, cả cái thôn này đều là người Hồng Môn, tôi có thể không phải người Hồng Môn chắc?”

Buổi tối, ba người Lục Kiều Kiều đi cùng người nhà Ôn Tổ Ninh sang nhà Ôn Hán Phong.

Nhà Ôn Hán Phong đã bày hơn ba chục chiếc bàn lớn từ ngoài sân vào đến tận trung đường, bàn nào bàn nấy chật kín người, nói cười huyền ảo. Ba người bọn Lục Kiều Kiều được xếp ở mâm trên, ngồi cùng Ôn Hán Phong và Ôn Tổ Ninh.

Thức ăn còn chưa mang lên, đám trai tráng được cứu tối Trung thu cùng gia quyến đã lần lượt tới trước mặt Lục Kiều Kiều dập đầu cảm tạ.

Có thể dễ dàng nhận ra những người từng được Lục Kiều Kiều cứu, bởi trước trán bọn họ đều có một vết phỏng do châm que ngải. Bọn họ vừa ngẩng đầu lên nhìn Lục Kiều Kiều, những vết sẹo ấy liền đập vào mắt cô, khiến cô không nhịn được cười. Dân thôn Ôn Phượng cho rằng tiên cô rất thích họ, lại càng vui mừng phần khởi uống rượu đoán quẻ.

Tiết mục bày tỏ tấm lòng xong xuôi, bàn Lục Kiều Kiều ngồi cũng được yên tĩnh đôi chút, đến lượt Ôn Tổ Ninh muốn kính rượu Lục Kiều Kiều. Con người thấp béo này nhìn bề ngoài có vẻ thô kệch, nhưng ăn nói lại rất nhã nhặn: “Mạng Tổ Ninh là nhờ Lục tiểu thư giữ lại, thật không ngờ tiểu thư cũng là huynh đệ tử muội của chúng tôi, Tổ Ninh này thật có phước ba đời. Lục tiểu thư, tôi xin kính tiểu thư một chén.”

Lục Kiều Kiều cả ngày hôm nay chưa động đến giọt rượu nào, nhưng vẫn nói: “Tiểu muội xưa nay không biết uống rượu, xin được lấy trà thay rượu, đa tạ đại ca.”

Ôn Tổ Ninh cạn xong chén của mình, mượn hơi rượu hỏi Lục Kiều Kiều: “Lục tiểu thư, tôi đã nghe Hán Phong nói qua chuyện hôm nay tiểu thư lên núi xem huyết Hùng Kê Đề Nhật, có điều này tôi vẫn không rõ lắm, muốn thỉnh giáo tiểu thư.”

Lục Kiều Kiều đặt ly trà xuống hỏi: “Là điều gì?”

Ôn Tổ Ninh đáp: “Thôn Ôn Phượng chúng tôi, nam nữ già trẻ lớn bé tổng cộng vài trăm nhân khẩu, vì sao vào tối Trung thu, chỉ có mấy người chúng tôi vào Thanh Thành uống rượu mới xảy chuyện?”

Lục Kiều Kiều nói: “Không ngờ Ôn đại ca còn là người rất cẩn trọng tỉ mỉ, ngay đến những chuyện này cũng chú ý tới... Thực ra sát cục phong thủy dùng nước bày ra này, lợi dụng ánh sáng di chuyển của mặt trăng sản sinh ra sát khí, về mặt thời gian chỉ công hiệu trong vòng hai canh giờ, lại vì ánh trăng phải khúc xạ từ mình đường bên ngoài vào từ đường bên trong, đường khúc xạ xa, ánh sáng đương nhiên cũng hẹp đi, ánh sáng càng hẹp, càng tập trung vào những người cần hại nhất định.”

Ôn Tổ Ninh nói: “Vì vậy mà chỉ tập trung vào đám người chúng tôi?”

Lục Kiều Kiều nhìn sang Ôn Hán Phong ngồi bên: “Thực tế là, kẻ bày cục hiểu rất rõ trước tiên cần đối phó với nhóm người nào trong thôn. Đạo sát khí trong cục này, công vào từ đường quẻ Càn phương vị sao Mão Nhật Kê, chỉ sát hại đàn ông trung niên đã có con trong thôn...”

Lục Kiều Kiều nói thẳng với Ôn Hán Phong: “Như sáng nay tiểu nữ đã đề cập, kế hoạch của đối phương hoàn toàn có thể là giết hết đàn ông trai tráng khỏe mạnh trong thôn trước, rồi mới thực sự phá cục thể phong thủy đối phó đàn bà trẻ nhỏ toàn thôn. Hán Phong đại ca, các vị cho rằng bọn người áo đen kia là ai?”

Ôn Hán Phong nói: “Chúng ta vào trong hăng nói.”

Đoạn cắt đặt Jack và An Long Nhi tiếp tục dùng cơm, còn mình và Ôn Tổ Ninh, Lục Kiều Kiều vào trong nội đường uống trà.

Lúc này, cuối cùng Ôn Hán Phong mới bằng lòng kể ra đầu đuôi sự việc.

Vốn là thôn Ôn Phương trực thuộc Thái An đường núi Cửu Long trong Hồng Môn, Ôn Hán Phong chính là đường chủ Thái An đường. Vì đại nghiệp phản Thanh phục Minh, Thái An đường vẫn đi theo con đường thương nghiệp gom góp kinh phí, đợi ngày khởi nghĩa. Để có điều kiện thuận lợi dưỡng binh tích lương trong khu vực Thanh Thành, thôn Ôn Phương xưa nay qua lại rất mật thiết với nha môn Thanh Thành, làm vậy một là có thể che mắt quan phủ, hai là có thể tạo ra tham quan ô lại, ba là có thể từ bên trong biết được không ít động tĩnh của triều đình. Đồng thời bọn họ đã vạch sẵn kế hoạch, một khi khởi nghĩa, đầu tiên có thể chiếm lấy Thanh Thành dễ như trở bàn tay.

Hai năm trước, long đầu núi Cửu Long phát ra mật lệnh, vào năm Kỷ Dậu các sơn đầu phía Nam đồng thời dấy binh chiếm thành đoạt đất, trước tiên chiếm lĩnh vùng Trung nguyên Nam bộ, sau đó tiến đến Bắc bộ.

Thế là Thái An đường tài lực dồi dào, bèn bỏ ra một món tiền lớn mời từ Giang Tây một thầy phong thủy tên Triệu Kiến về tu mộ tạo huyệt, định cây vào phong thủy bảo đảm khởi nghĩa Kỷ Dậu giành được thành công.

Ôn Hán Phong nói với ông ta, thôn Ôn Phương xưa nay thượng võ, đang chi tiền đút lót quan phủ, định mua một chức quan võ cắt người đảm nhận, hy vọng bốn năm sau có thể lên như điều gặp gió, làm đại quan.

Triệu Kiến nhận lời ngay, bày ra Thập Diện Mai Phục huyệt.

Ai ngờ cái huyệt Thập Diện Mai Phục này tiêu hao địa khí quá lớn, làm thôn Thượng Cát bên bờ sông đối diện lụn bại quá nhanh, dẫn đến việc sau này Triệu Kiến tham tiền quay lại phá huyệt cục diện mới thành ra như ngày hôm nay.

Nguyên khí thôn Ôn Phương thương tổn nghiêm trọng, Ôn Hán Phong lập tức phát lệnh giang hồ truy sát Triệu Kiến, đồng thời bỏ tiền hòa giải với thôn Thượng Cát. Nhưng người thôn Thượng Cát một mực hằm hè bức ép. Cứ thế này, một là sẽ khiến quan phủ chú ý, hai là rất dễ bại lộ thân phận Hồng Môn Thái An đường của thôn Ôn Phương. Sự việc truyền tới tai long đầu sơn chủ Hồng Môn, sơn chủ ý thức được chuyện này có thể gây ảnh hưởng rất nghiêm trọng, bèn phái một trong hai viên tướng đắc lực bên mình là Hữu tướng Hữu Hiền tiên sinh đi thăm dò lại địa mạch, đồng thời bày ra một vở kịch cho người thôn Thượng Cát xem, để họ có thể tiếp tục an cư lạc nghiệp, không gây chuyện sinh sự nữa.

Nhưng Hữu Hiền tiên sinh vừa đi, không ngờ lại có bọn người áo đen tới bày ra sát cục...

Lục Kiều Kiều nghe qua câu chuyện, thấy cũng hợp tình hợp lý, không đến nỗi là lời giả dối, bèn nói với Ôn Hán Phong: “Hán Phong đại ca đã nghĩ tới chuyện triều đình phái người tới bày sát cục chưa?”

Ôn Hán Phong đáp: “Khả năng này là lớn nhất. Thành thực mà nói, tôi Trung thu vừa rồi chết mất sáu bảy người, đều là người thôn Thượng Cát, có thể bởi đàn ông thôn chúng tôi đều luyện võ, dù mất đi lý trí thì công phu trên người cũng không đến nỗi thấp hơn đối phương... Thôn Thượng Cát không thể nào mời người về bày sát cục hại mình như thế.”

Lục Kiều Kiều nói: “Nếu triều đình có chứng cứ rõ ràng về mưu đồ của thôn Ôn Phượng, sẽ trực tiếp đưa quân vào thôn bắt người. Giờ họ ra tay thế này, chứng tỏ họ chưa tìm ra chứng cứ. Có điều huyết phong thủy các huynh bày ra quá lộ liễu, tuy nói phong thủy tốt không phạm đến vương pháp, nhưng triều đình sẽ vô cùng kiêng dè... Ôn gia là hộ lớn đóng thuế nhiều, triều đình không thể trực tiếp đối phó, chỉ còn cách bày ra sát cục, tiêu diệt nguồn lực chiến đấu quan trọng của thôn Ôn Phượng, sau đó mới phá huyết, khiến chín đời nơi này không ai có thể phát tài... thần không biết quỷ không hay hoàn thành việc tru diệt.”

Ôn Tổ Ninh tiếp lời: “Lần này trên dãy Kê Đề hai kẻ áo đen một chết một sống, nếu chúng ta còn có hành động nào nữa, triều đình sẽ vu cho tội danh lấy cớ tàn sát thôn ta, nhưng nếu chúng ta cứ để yên, sẽ lại bị đối phương tiếp tục phá hoại... Thật là đau đầu.”

Ôn Hán Phong nói: “Hiện giờ chúng ta không thể khinh suất manh động, dù cho tài lực có đủ, nhưng khởi sự bây giờ vô cùng bị động, liên lụy đến các đường khẩu không nói làm gì, chưa biết chừng còn trúng nguy kế của địch, trước mắt... vẫn nên thủ thế.”

“Các vị giả vờ ngốc đấy à...” Lục Kiều Kiều hút đã một hơi thuốc, vừa nhả khói vừa nói.

“Hà đại nhân có quan hệ rất tốt với các vị phải không?” Lục Kiều Kiều coi đây là một quân cờ.

“Đúng thế, chúng ta đã bỏ không biết bao nhiêu bạc vào ông ta, đương nhiên cũng kiếm lại được...” Ôn Tổ Ninh bộ dạng thô kệch, thực ra tâm tư kín kẽ hết đàn bà. Anh ta là quân sư của Thái An đường, trong Hồng Môn quân sư được gọi là “Quạt giấy trắng”, chuyên phụ trách việc quản lý, hoạch định kế sách và đàm phán.

Anh ta thông thả nói: “Phía Hà đại nhân chỉ muốn dẹp yên chuyện này, để chúng ta kiếm tiền về cho ông ta tiêu, tên áo đen kia rơi vào tay ông ta, chắc cũng phải chịu khổ rồi.”

Lục Kiều Kiều cười nói: “Tên áo đen ấy có chịu khổ hay không, phải xem triều đình có muốn lộ chuyện nghi ngờ các vị ra hay không, giờ vẫn chưa biết thế nào.”

Ôn Hán Phong gật đầu: “Đúng thế, ngày mai xem tên áo đen được giải quyết thế nào, mới biết chúng ta còn có thể ếm nhem chuyện này xuống hay không.”

Lục Kiều Kiều đã bắt đầu thấy mệt, đứng lên yếu ớt nói: “Giờ vẫn chưa biết ý bên Hà đại nhân thế nào, tốt nhất các vị nên chuẩn bị sẵn hai phương án, nếu quả thực bị bức quá, vẫn nên di tản khỏi thôn Ôn Phượng trước... Còn nữa, từ bây giờ cần phải cắt cử người trông coi trên huyết Hùng Kê Đề Nhật.”

Sáng sớm hôm sau, nha môn quả nhiên điều xe ngựa tới đón Lục Kiều Kiều về Thanh Thành, Ôn Tổ Ninh cũng đánh một cỗ xe từ nhà cùng lên nha môn, ý xem Hà đại nhân định xử lý tên áo đen thế nào.

Buổi trưa về đến nha huyện Thanh Thành, gặp Hà đại nhân và hai vị sư gia, Lục Kiều Kiều liền hỏi ngay chuyện tên áo đen. Mạnh Hiệt sư gia nói: “Sau khi tổng giam vẫn dùng nghiêm hình thẩm vấn, nhưng hắn một chữ cũng không khai, giờ đang hôn mê rồi.”

Lục Kiều Kiều liếc sang Ôn Tổ Ninh, nói: “Không khai cũng không sao, người vẫn còn là tốt.”

Ôn Tổ Ninh hiểu ý Lục Kiều Kiều, người này vẫn còn ở đây, chứng tỏ bên Hà đại nhân hoàn toàn không nghi ngờ về lai lịch tên áo đen, chỉ xem y như kẻ gian đào mồ trộm mả.

Manh Hiệt lắc đầu: “Thực ra theo luật lệ Đại Thanh, đào mồ trộm mả cũng không đáng tội chết, phá hoại phong thủy lại càng không có căn cứ xét xử, nhiều nhất chỉ phán là trộm cắp phá hoại âm địa nhà người khác, lưu đầy ba bốn năm là được thả thôi, hắn cũng đâu nhất thiết phải ngậm chặt miệng như thế, hừm, thật kỳ lạ...”

“Thế chẳng phải cho hắn ăn chùa mấy bữa cơm ở đây sao?” Lục Kiều Kiều nói giọng châm chọc.

Quan sát sắc mặt người khác mà đoán ý là sở trường bẩm sinh của sư gia Mạnh Hiệt, ông ta lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Lục Kiều Kiều: “Chẳng lẽ Lục tiểu thư muốn gặp người này?”

Ôn Tổ Ninh vội lên tiếng dàn xếp: “Hắn phá hoại từ đường nhà chúng tôi, chúng tôi cũng muốn gặp hắn, xem có thể hỏi ra điều gì hay không, Mạnh sư gia, liệu có tiện không?”

Mạnh Hiệt nhìn sang Hà đại nhân, Hà đại nhân tươi cười tỏ vẻ đồng ý - đối với Hà đại nhân, ai thăm vấn cũng như nhau chỉ cần không phải ông ta là được.

Mạnh Hiệt bèn dẫn mọi người tới buồng giam. Nằm sâu trong góc buồng giam là tên áo đen đang thoi thóp, toàn thân đầy vết máu, hai mắt dờ dẫm.

Y nhìn thấy một nhóm người đứng từ ngoài buồng giam nhìn mình thì mắt lóe sáng, nhưng ngay sau đó lại khép lại.

Cai ngục đỡ y ra vứt ngay xuống nền phòng thẩm vấn, người y bị còng bằng một sợi xích sắt, đầu xích quấn trên giá đựng dụng cụ tra tấn. Lúc này y toàn thân thương tích, chân lại bị Lục Kiều Kiều dùng súng bắn bị thương, nên chỉ có thể bò trên đất.

Ôn Tổ Ninh bước tới trước mặt y, ngồi xổm xuống hỏi: “Thôn Ôn Phượng chúng ta và người không thù không oán, tội người phạm phải cũng không đáng chết. Thực ra chúng ta có thể bỏ tiền để người đỡ khổ hơn... người biết đấy, chúng ta chỉ muốn biết là ai cử người tới thôi.”

Tên áo đen dựa người xuống đất, mở mắt nhìn Ôn Tổ Ninh, lúc sau lại nhắm mắt nằm rạp ra.

Từ ánh mắt tên áo đen, Lục Kiều Kiều có thể nhìn ra thái độ của y đối với Ôn Tổ Ninh không phải không quan tâm, mà là không buồn để mắt, lý giải về thái độ này chỉ có một khả năng: y biết mình có thể bình an rời khỏi đây, việc y cần làm chỉ là kéo dài thời gian.

Lục Kiều Kiều cũng nôn nóng muốn biết một vài chuyện, bèn ngồi xuống bên cạnh Ôn Tổ Ninh. Tên áo đen trông thấy Lục Kiều Kiều, liền trừng trừng nhìn xoáy vào cô.

Y tuổi chừng trên dưới bốn mươi, tuy bị người trong thôn và cai ngục đánh cho mặt mày bê bết máu, nhưng vẫn nhìn ra được Thiên Đình giữa trán y khá đầy đặn, sống mũi gồ lên, hai bên quai hàm vuông vức, có thể thấy người này khởi vận từ lúc còn trẻ, sớm vào quan trường, hiện giờ nhất định đang hưởng lộc quan. Bao năm quan trường thăng tiến, giờ đến tuổi này ít nhất cũng phải vào hàng lục phẩm, cấp bậc chắc chắn còn cao hơn cả Hà đại nhân.

Lục Kiều Kiều nhỏ giọng hỏi: “Một tháng trước, Quý kính chiếu đường ở nhà họ Quách thành Quảng Châu có phải cũng là các người làm không?”

Tên áo đen thoáng mở to mắt, cổ họng phát ra một tiếng “à”.

Mọi người cuối cùng cũng thấy tên áo đen mở miệng, đều vây cả lại.

Tên áo đen nói nhát gừng, mỗi từ thốt ra đều như phải hao tận khí lực: “Ta chỉ... nói với cô ta... các người... đi ra...”

Lục Kiều Kiều khẽ nhú mào, trống ngực đánh thành thịch thịch, chiều này thật quá hiểm độc!

Tên áo đen này không hề đơn giản, chỉ một câu nói đã gài lại một mối nghi ngờ trong lòng Ôn gia, quan hệ giữa Lục Kiều Kiều và Ôn gia bỗng chốc trở thành tử cục khó lòng tháo gỡ.

Nói? Hay là không nói?

Nếu nói, sau khi ra ngoài gặp lại người họ Ôn, dù thế nào cũng không thể khiến họ tin rằng cô đã thuật lại hoàn toàn đầy đủ lời tên áo đen, hơn nữa nhà họ Ôn sẽ nghi ngờ giữa cô và tên áo đen có quan hệ gì đó.

Không nói lại càng dở, chỉ chứng tỏ Lục Kiều Kiều chột dạ tránh né, càng khiến nhà họ Ôn nghi ngờ cô đến cực điểm.

Lục Kiều Kiều vừa giao đấu với tên áo đen đã rơi vào thế hạ phong, giờ không còn cách nào rút khỏi cuộc thẩm vấn này nữa.

Lòng đã quyết, muốn ra sao thì ra, Lục Kiều Kiều không buồn bận tâm đến quan hệ với nhà họ Ôn nữa, cô cần phải làm rõ chuyện mình trước. Lục Kiều Kiều ra ý bảo mọi người ra ngoài, để một mình cô nói chuyện với tên áo đen. Để phòng ngừa bất trắc, tay cô lăm lăm khẩu súng của Jack.

Tên áo đen hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô... được người thôn ấy... mời về?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Người vẫn chưa trả lời ta, vụ Quỷ kính chiếu đường nhà họ Quách thành Quảng Châu một tháng trước có phải do người làm hay không?”

Tên áo đen rõ ràng đang rất đau đớn, vết thương trên người khiến y không ngừng rên rỉ, nhưng vẫn gắng gượng nói: “Bởi người... đều do... mệnh, chẳng chút... nào của... riêng. Cô cho rằng... cô bắn súng giỏi, thực ra... sư đệ... ta... sớm... đã biết... sẽ chết... vào đêm... hôm ấy...”

Tên áo đen không trả lời thẳng vào câu hỏi, Lục Kiều Kiều biết y đang kéo dài thời gian, một là muốn chờ đến khi có người tới cứu, hai là nhằm phân hóa kẻ mạnh nhất bên phía Ôn gia.

Giả sử y là người của triều đình, còn y giả sử Ôn gia là Hồng Môn, thì kế ly gián này bày ra rất có hiệu quả.

Lục Kiều Kiều chỉ còn cách nói theo y, cố gắng moi được càng nhiều thông tin càng tốt: “Đã biết là sẽ chết sao còn tới? Thân bất do kỷ ư?”

Một câu “thân bất do kỷ” của Lục Kiều Kiều, đã ám chỉ lai lịch công môn của đối phương. Trên đời, người cầu tài ai chẳng tham sống sợ chết, chỉ có kẻ ở chốn quan trường, dù có muốn sống nhưng bề trên bảo chết cũng phải chết, vốn chẳng được lựa chọn.

Tên áo đen cười khổ nói: “Hỏi... như vậy... là biết... các người... là Hồng Môn...”

18. Chương 18

Lục Kiều Kiều nói: “Hồng Môn cái gì chứ, chúng ta không thù oán gì với người, lát nữa sẽ giúp người băng bó vết thương, đưa người tới nơi an toàn điều dưỡng.”

Tên áo đen cũng biết Lục Kiều Kiều đang hù dọa mình, chỉ cần bây giờ Ôn gia đưa y ra khỏi nhà lao, người phủ Quốc sư phái tới không thấy y, nửa đời sau của y sẽ bị triều đình truy đuổi.

Y khó nhọc lật người nằm ngửa trên mặt đất, ngửa mặt lên trời há miệng cười không ra tiếng: “Các người... không kịp nữa... rồi...”

Lục Kiều Kiều cũng cười nói: “Ta biết là người không sao mà.”

Tên áo đen ngửa mặt lên, trợn mắt nhìn Lục Kiều Kiều nói: “Đạo thuật của cô cao... đương nhiên... là biết. Cô nương... mệnh cô không tốt... không nên ở lại đây... hại chính mình.”

Lục Kiều Kiều quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhìn vào mặt y: “Ta biết mệnh ta không tốt, không cần người nói. Có điều phái Thiên Tinh các người xưa nay chỉ ở trong Khâm Thiên giám tư lễ chọn ngày soạn lịch cho hoàng cung, có gì lại tới đây vào sinh ra tử, hại người hại mình?”

Tên áo đen nghe đến đây, từ từ khép mắt lại, một lúc sau mới mở ra: “Cô nương... quả không... đơn giản, như cô nói đây... thân bất do kỷ...”

Tên áo đen gián tiếp thừa nhận thân phận của mình, lại khiến Lục Kiều Kiều nơm nớp lo sợ - lần đầu giết người đã giết mệnh quan triều đình, nếu triều đình truy xét chuyện này, cô lập tức sẽ bị phát lệnh truy nã toàn quốc, hơn nữa còn bị chém ngay không tha.

Lục Kiều Kiều không có thời gian rề rà từng câu từng từ với y, đành tạm dừng thời gian truy hỏi tiếp: “Cách các người phá huyết hiện giờ hiệu quả rất thấp, không có cách nào tốt hơn ư?”

Tên áo đen ngheo đầu sang một bên: “Còn cách... nào nữa, cầm cây cuốc... đào mộ... là xong...”

Lục Kiều Kiều tức đến trợn trắng mắt, thế này hoàn toàn không hỏi ra được gì liên quan đến Long Quyết cả.

Tên áo đen khò khè trong họng, hít thở càng lúc càng khó khăn, nhưng vẫn gắng gượng nói: “Vì sao... tối hôm đó... ta phát ra... Thiên Tinh... ảo chú... cô dùng Tam Thanh quyết... lại có thể đỡ được?”

Tam Thanh quyết là đạo quyết ngưng thần hộ thân cơ bản, tối hôm đó Lục Kiều Kiều vừa thấy ảo chú của tên áo đen lóe lên giữa tầng không, đương lúc tình thế cấp bách đành tiện miệng niệm quyết ngưng thần, gắng sức chống đỡ.

Lục Kiều Kiều ghé vào tai tên áo đen, độc địa nói: “Không phải Tam Thanh quyết lợi hại, mà vì tối đó tôi vừa đến kỳ kinh, gặp đỡ thôi...”

Tên áo đen vừa nghe câu này, liền kêu thảm một tiếng ngắt lịm.

Lục Kiều Kiều nghe ngoài phòng thảm vẫn có người gõ khoen cửa, sau đó lại thấy sư gia Mạnh Hiệt hấp tấp đẩy cửa bước vào, bảo cô: “Tri châu phủ Quảng Châu phái công sai tới, nói bên họ cũng xảy ra vụ án trộm mộ tương tự, mãi vẫn chưa phá được, nghe nói nha huyện chúng ta bắt được một người, giờ tới đòi mang người về thẩm tra xử lý.”

Lục Kiều Kiều nhìn tên áo đen đang hôn mê dưới đất, không khỏi thán phục thuật bói toán cao cường của y, thời gian nói chuyện thật vừa khéo.

Mấy viên quan sai đeo đao bước vào, nhìn Lục Kiều Kiều, lại đến nhìn tên áo đen dưới đất, lên tiếng hỏi Mạnh Hiệt: “Là y phải không?” Sau khi xác nhận liền kêu cai ngục vực tên áo đen ra khỏi nha môn.

Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe tù, tên áo đen còn sống bị vút vào lồng gỗ trên xe, tên đã chết được quần chiếu buộc sau xe, công sai phủ Quảng Châu trao đổi xong công văn với nha huyện Thanh Thành, lập tức đánh xe rời đi, trước sau không đầy một khắc đồng hồ. Lục Kiều Kiều và Ôn Tổ Ninh trở mắt nhìn tên áo đen bị người ta đưa đi mất hút không tăm tích.

Xét về góc độ nha môn, vụ án này coi như đã phá xong, Hà đại nhân cuối cùng cũng phá được án làm việc tốt cho bà con nên vui vẻ nhất, cứ xoa tay cười ha hả mãi không thôi.

Sự đã đến nước này, Ôn Tổ Ninh cũng đành cảm ơn Hà đại nhân và Mạnh Hiệt, rồi cùng Lục Kiều Kiều rời khỏi nha môn.

Lục Kiều Kiều nói mấy ngày nay đã vất vả nhiều, giờ muốn cùng Jack và An Long Nhi về quán trọ nghỉ ngơi, Ôn Tổ Ninh nghe vậy liền tỏ vẻ khó chịu, anh ta còn muốn biết tên áo đen đã nói những gì với Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hiểu tình thế lúc này đều nằm trong tính toán của tên áo đen, có khi giờ đạt được âm mưu, y đã tỉnh lại cười khanh khách rồi cũng nên.

Lục Kiều Kiều đành đề nghị: “Hay là thế này đi, nếu Tổ Ninh đại ca không chê thì cùng bọn tiểu nữ quay về quán trọ, nghỉ ngơi một lát rồi buổi tối chúng ta nói chuyện.”

Có thể theo Lục Kiều Kiều, Ôn Tổ Ninh đương nhiên vui vẻ đồng ý, giờ điều anh ta lo nhất chính là Lục Kiều Kiều mang theo bí mật của tên áo đen, lén lút rời khỏi Thanh Thành một đi không trở lại.

Về tới quán trọ, Lục Kiều Kiều kêu người chuẩn bị nước nóng mang vào phòng, cô muốn ngâm bồn, chỉ có lấy cơ này mới cắt được cái đuôi Ôn Tổ Ninh, để bản thân có thời gian suy nghĩ mọi chuyện.

Lục Kiều Kiều vẫn ở trong căn phòng thượng hạng nhìn ra sông từ khi mới dừng chân lại Thanh Thành, từ đây mở cửa sổ có thể nhìn thấy dòng Bắc Giang xanh màu ngọc bích, thuyền cá thuyền buôn trên sông chốc chốc lại ngang qua khung cửa.

Mặt trời đã chệch về Tây, ánh nắng chiếu lên một góc giường trong phòng. Lục Kiều Kiều ngâm mình trong bồn nước, chậm rãi hút thuốc, sắp xếp lại những dòng suy nghĩ trong đầu.

Từ lời tên mặc áo đen, Lục Kiều Kiều đã khẳng định được rất nhiều suy đoán, đây cũng là mục đích cuối cùng trong việc cô chủ động gắng sức giúp thôn Ôn Phượng giải sát cục phong thủy, trận chiến ở huyệt Hùng Kê Đề Nhật coi như cũng có thu hoạch.

Thầy phong thủy phái Thiên Tinh có sở trường chọn ngày định hướng, đương nhiên ngược lại cũng có tài giết người thông qua thời gian và phương vị, lâu nay vẫn tập trung vào chuyên môn thuật số trong Khâm Thiên giám, một cơ quan chuyên lo tư tế thiên văn chốn nội cung.

Đoạn đối thoại giữa Lục Kiều Kiều và tên áo đen, thái độ và sự mặc nhận của tên áo đen, lại thêm bối cảnh bí mật của thôn Ôn Phượng, tất cả khiến Lục Kiều Kiều gần như chắc chắn tên áo đen chính là người được triều đình phái tới.

Từ vụ án chết người nhà họ Quách thành Quảng Châu đến chuyện ở thôn Ôn Phượng, có thể thấy thủ pháp giết người này xuất phát từ cùng một môn phái, nếu như đều do cao thủ phong thủy phái Thiên Tinh được triều đình phái đi thực hiện, thì vì sao Quách đại nhân là quan lại Quảng Châu cũng bị sát hại?

Hay cao thủ Thiên Tinh khi hạ thủ, không hề căn cứ vào quan viên hay phẩm đẳng, mà có cách quy tội của riêng mình...

Bất kỳ ai cũng có thể là đối tượng hạ thủ của họ, chỉ cần... chỉ cần người đang trên đà phú quý, hoặc, chỉ cần có phong thủy mộ tổ cực tốt, đều có thể là đối tượng hạ thủ của các cao thủ Thiên Tinh.

Hơn nữa, địa bàn các cao thủ Thiên Tinh hoạt động rất rộng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà đã từ Quảng Châu kéo đến Thanh Thành, ở nơi nào bọn họ cũng rất am tường long mạch địa lý, đây là chuyện các thầy phong thủy thông thường trong dân gian không thể nào làm được.

Long mạch có nghìn vạn kiểu biến hóa, lại lúc ẩn lúc hiện, để tìm ra một long mạch tốt tồn vài tháng trời là chuyện bình thường, thầy phong thủy nào cũng có khu vực và hoàn cảnh địa lý mình quen thuộc. Ngay đến danh sư phong thủy tới một địa bàn mới cũng phải cần dăm bữa nửa tháng mới có thể nắm chính xác ngọn ngành long mạch vùng sơn thủy ấy... Nếu chỉ là hạng phàm phu tục tử lừa tiền gạt bạc chắc chắn không thể tìm ra long mạch. Thế nhưng các cao thủ Thiên Tinh từ nội cung tới tận phương Nam xa xôi của Quảng Đông mà hạ thủ vẫn rất chắc chắn chuẩn xác, dường như bọn họ đã thông thuộc long mạch khắp thiên hạ, đang mưu đồ mở ra một trận đại chiến phong thủy.

Nếu triều đình đang có sách lược tiến hành trận chiến phong thủy quy mô lớn, thứ hữu dụng nhất đối với họ không gì khác chính là Long Quyết được nhà họ An cất giữ hơn nghìn năm nay.

Thuật phong thủy Long Quyết trên đời chưa từng có ai nghe qua, càng không người nào nhìn thấy, vốn không thuộc bất kỳ môn phái phong thủy nào hiện nay, biết được bí mật này chỉ có vài người trong nhà họ An.

Kể cả Long Quyết đến từ cấm cung của thiên tử, thì sao triều đình có thể biết Long Quyết đang ở trong tay An gia?

Đây không phải câu hỏi có thể tìm ra ngay lời giải, nhưng nhà của Lục Kiều Kiều ở Quảng Châu bị đập phá, đối phương để lại ý tứ rõ ràng, hoàn toàn là sự thật không cần suy đoán. Lại thêm giờ người bị Lục Kiều Kiều giết, đến chín phần là mệnh quan triều đình, nói như vậy thì giờ cô đã là trọng phạm thân mang tội chết, nếu triều đình muốn đầu của cô, lý do đã tương đối đầy đủ.

Trên thực tế, Lục Kiều Kiều hiện giờ đã không còn đường rút lui, không thể vờ như không có chuyện gì xảy ra cùng An Long Nhi quay lại Quảng Châu xem phong thủy kiếm bạc được nữa.

Ẩn cư giang hồ, triều đình sớm muộn gì cũng sẽ ra cáo trạng truy nã cô; về Giang Tây tìm phụ thân giải quyết chuyện Long Quyết, cũng lành dữ khó lường...

Nhưng cứ ngoan ngoãn để cho một bàn tay từ sau tấm màn thao túng thế này, đến khi đối phương lấy được Long Quyết rồi liệu mình có an toàn hay không?

Lục Kiều Kiều âm thầm sắp xếp lại các sự việc, bỗng cảm thấy mình như con cá đã sa vào lưới, nước cờ tiếp theo không biết đi thế nào?

Cô đứng dậy khỏi bồn tắm, lau khô người mặc quần áo mới, rồi sang phòng Jack và An Long Nhi gõ cửa.

Jack ra mở cửa, vừa trông thấy Lục Kiều Kiều đã tươi cười hơn hớn: “Kiều Kiều của tôi, người em thơm quá...”, nói đoạn nhường đường để Lục Kiều Kiều vào phòng.

An Long Nhi đang ngồi bên cửa sổ đọc sách, thấy Lục Kiều Kiều bước vào, lập tức đứng dậy kéo ghế, rót trà cho cô.

Lục Kiều Kiều bảo Jack đóng cửa lại, ba người cùng ngồi quanh chiếc bàn. Khoảnh khắc này, khiến Lục Kiều Kiều cảm thấy ba người họ như một gia đình. Cô nhìn An Long Nhi và Jack, không kìm nổi nở một nụ cười.

An Long Nhi còn nhỏ mà suy nghĩ như người lớn, chính trực ngay thẳng, chẳng tiếc thân mình bảo vệ cho cô; Jack bỏ mối làm ăn lớn ở Quảng Châu, cùng cô dấn thân vào con đường nguy hiểm mà chẳng oán trách nửa lời, yêu chiều bảo vệ cô, cũng dạy cô rất nhiều kiến thức mới. Nhìn hai người này, Lục Kiều Kiều những muốn cảm tạ ông trời, bọn họ tựa như món quà ông trời ban tặng cho cô vậy, sẵn sàng ở bên cô đối diện hiểm nguy.

Lục Kiều Kiều rút trong ống tay áo ra hai tờ ngân phiếu, mỗi tờ mười lạng bạc, đặt trước mặt An Long Nhi và Jack: “Mấy hôm nay mọi người vất vả rồi, xem phong thủy... cũng có chút thù lao, mọi người cùng chia chút bạc cho vui vẻ.”

An Long Nhi cả đời chưa từng thấy tờ ngân phiếu nào to như thế, không khỏi vui mừng ra mặt, tay cầm tờ ngân phiếu lật hết bên nọ đến bên kia lên ngắm nghía.

Jack lại nhíu mày, hai ngón tay nhặt tờ ngân phiếu lên: “Em uống rượu của tôi, ngồi xe của tôi, dùng đạn của tôi, lại còn nhờ tôi giúp em bắt kẻ gian, thế mà chỉ trả được có mười lạng? Tôi thấy ít nhất cũng phải hai trăm lạng...”

Lục Kiều Kiều lại rút từ ống tay áo ra một tờ ngân phiếu hai lạng: “Sớm biết tên gian thương nhà anh muốn mặc cả, tôi đã chẳng kêu anh lên núi bắt kẻ gian, anh có muốn thêm hai trăm lạng cũng được...” đoạn đá Jack một cú dưới gầm bàn, “nhưng về sau đừng hy vọng được có tội nữa...”

Jack sức nhớ, “tội lỗi nguyên thủy” đêm Trung thu vẫn chưa xảy ra, anh thật không muốn quay lại Quảng Châu mà vẫn còn trong sạch.

“Hai lạng, có lấy không?” Lục Kiều Kiều phe phẩy tờ ngân phiếu trên tay.

Jack đưa tay giật lấy tấm ngân phiếu, nói: “Lấy, lấy tất.”

Lục Kiều Kiều lại đá anh một cái: “Cái gì cũng lấy thì tôi không cho nữa... Long Nhi đừng tị nạnh, tên gian thương này bỏ ra chút vốn, hai lạng này là cô mày hồi vốn cho hần ta thôi.”

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: “Có phải chúng ta chuẩn bị lên đường đi Giang Tây không ạ? Nếu định xuất phát, tối nay cháu sẽ thu xếp xe ngựa và hành lý.”

Lục Kiều Kiều cười: “Không vội, cứ nói chuyện trước đã. Hai người đi sẵn bao giờ chưa?”

An Long Nhi đáp: “Cháu sẵn chim rồi...”

Jack trả lời: “Tôi từng săn gấu, cả sói nữa.”

“Vậy thì tốt, khi đi săn hai người sợ nhất con mồi như thế nào?” Lục Kiều Kiều lại hỏi tiếp.

An Long Nhi đáp: “Săn chim thì sợ nhất là chim phát hiện ra mình, hễ phát hiện ra người tới gần, chim sẽ bay đi mất.”

Thấy Lục Kiều Kiều lại nhìn sang mình, Jack nói: “Săn gấu đương nhiên cũng sợ gấu chạy mất, nhưng nếu gấu phát hiện ra thợ săn thì sẽ lao bổ lại vào người, thợ săn bọn tôi cũng không muốn bị gấu chạy lại cắn cho một miếng. Nếu là sói thì...”

Lục Kiều Kiều rất hiếu kỳ: “Sói thì sao?”

Jack nhún vai nói: “Sói rất giao hoạt, nếu không cẩn thận làm mất dấu, để sói chạy mất, có khi nó còn vòng ra sau lưng thợ săn, tập kích ngược lại. Nếu săn bắt để kiểm cái ăn, bọn tôi đều không muốn săn sói, trừ phi sói ăn trộm dê cừu ghê quá, mới phải tổ chức vây bắt.”

Lục Kiều Kiều gật gù, nét mặt đăm chiêu: “Nếu chỉ có một hai người thợ săn, nhưng lại muốn theo dấu sói, nhất định sẽ rất nguy hiểm. Không muốn bị phát hiện, không muốn bị phản công chính diện, càng không muốn bị theo đuôi...”

An Long Nhi hỏi: “Cô Kiều, chúng ta sắp đi săn ư?”

Lục Kiều Kiều mím môi cười狡 hoạt, lắc đầu nói: “Ừm... không, chúng ta là sói, cần tìm ra thợ săn là ai.”

Jack nghe đến đây, bản tính ưa mạo hiểm của một tay cao bồi miền Tây bị kích thích trỗi dậy, hào hứng ghé đầu lại gần Lục Kiều Kiều nhỏ tiếng hỏi: “Chúng ta lại sắp làm chuyện lớn gì sao?”

Lục Kiều Kiều đưa tay gạt đầu anh ra: “Buổi tối sẽ nói với anh... Long Nhi, ra bờ sông bao một con thuyền lớn, mời Tổ Ninh đại ca lên thuyền dùng cơm.”

Dòng Bắc Giang bao la, sông sâu nước tĩnh, phong cảnh như họa, cũng rất thích hợp cho thương thuyền vận chuyển, vì vậy ngành vận tải bằng thuyền ở đây vô cùng phát đạt, thậm chí còn có nhà thuyền chuyên đón du khách lên thuyền ngoạn cảnh dùng cơm.

An Long Nhi bao một chiếc thuyền lớn có thể kê bốn vòng bàn ăn, sắp xếp xong thực đơn liền thông báo cho Ôn Tổ Ninh, Lục Kiều Kiều và Jack lên thuyền.

Lục Kiều Kiều vừa lên thuyền liền kêu nhà thuyền chạy ra nơi rộng nhất giữa sông, dọn bàn ăn ra chỗ thoáng mát nhất đầu thuyền. Bốn người ngồi ở đầu thuyền uống trà hóng gió, thanh thoi nhàn tản.

Thức ăn vẫn chưa nấu xong, trên bàn bày một bàn đèn hút thuốc phiện, Lục Kiều Kiều nằm trên ghế dựa của nhà thuyền, ôm tẩu thuốc yêu thích, chốc chốc lại hút một hơi.

Cô uể oải quay sang hỏi Ôn Tổ Ninh: “Tổ Ninh đại ca, anh biết vì sao chúng ta phải ăn cơm trên thuyền không?”

Ôn Tổ Ninh nói: “Lục tiểu thư thích phong cảnh Bắc Giang Thanh Thành ư?”

“Ài...” Lục Kiều Kiều thở dài, hút một hơi thuốc. “Chúng ta trước nay luôn bị triều đình phái người theo dõi, nếu ăn cơm trên bờ, chúng ta nói chuyện gì đều có thể bị người ta nghe hết. Bây giờ hai vợ chồng nhà thuyền đang ở sau đuôi thuyền làm cơm, chúng ta nói nhỏ tiếng một chút... Long Nhi, đi giúp nhà thuyền làm cơm, chớ để họ ra đến đầu thuyền.”

“Dạ.” Long Nhi nhận lệnh đi trông chừng hai vợ chồng nhà thuyền.

Ôn Tổ Ninh ngồi lại gần Lục Kiều Kiều, nhỏ giọng hỏi: “Trưa nay tên áo đen đã nói những gì?”

“Hắn thừa nhận mình là người của triều đình, bảo tôi không nên nhúng tay vào việc của hắn... về sau công sai từ Quảng Châu đến áp giải tù nhân là người của bọn hắn, hắn chắc chắn không sao...” Lục Kiều Kiều phều phào bộc bạch.

“À... ra vậy, còn nói gì khác không?” Ôn Tổ Ninh lại hỏi.

“Hắn chắc chắn các vị là người của Hồng Môn... Còn sao vẫn chưa ra tay tiêu trừ thì không rõ, chuyện này hắn cũng không thể nói cho tôi biết...” Lục Kiều Kiều đổ hết tội trạng lên đầu tên áo đen, thực ra khi đó chính cô chủ động khai ra thân phận của tên áo đen, khiến y chắc chắn rằng dưới đây Kê Đề là đường khấu của Hồng Môn.

Ôn Tổ Ninh hoàn toàn không biết gì về Lục Kiều Kiều, bọn họ vốn không biết Hà đại nhân lại bỏ tiền mời Lục Kiều Kiều về giúp bọn họ, có lẽ đây chính là cái đức bình thường vẫn dút tiền vào nha môn. Vì vậy anh ta hỏi Lục Kiều Kiều: “Lục tiểu thư vì chuyện gì mà bị triều đình theo dõi vậy?”

Lục Kiều Kiều ghé tai Ôn Tổ Ninh thì thảo bịa chuyện: “Thuận Nghĩa đường Hằng Sơn ở Hồ Nam bị diệt rồi, thằng bé tóc vàng kia là con trai đường chủ Thuận Nghĩa đường, tôi phải bảo vệ nó tới Quảng Châu...”

“Còn người Tây kia?” Lục Kiều Kiều là người của Hồng Môn thì Ôn Tổ Ninh còn hơi tin, nhưng anh chàng người Tây kia là thế nào thì anh ta nghĩ mãi không thông.

“Đó là thương nhân lo chuyện vũ khí đạn dược cho bọn tôi, súng Tây của bọn tôi đều lấy từ chỗ anh ta, anh ta phải tới Quảng Châu lấy hàng, tiện đường bảo vệ hai bọn tôi... Anh biết đấy, nếu có người Tây đi cùng, quan phủ sẽ không dám rầy rà.”

Lục Kiều Kiều đã cho Ôn Tổ Ninh một lý do hợp tình hợp lý.

Ôn Tổ Ninh bắt đầu hơi căng thẳng: “Triều đình theo dõi ba người liệu có phải muốn câu tiếp một đường khâu nữa không?”

“Quân sư à, vẫn là anh thông minh...” Lục Kiều Kiều tăng tốc Ôn Tổ Ninh, “bọn tôi vốn không dám tiếp cận người mình, gặp phải đường khâu các anh cũng là chuyện nằm ngoài dự kiến. Anh biết đấy, bọn tôi bị triều đình cử người bám đuôi, giờ như ôn thần, tôi đâu là hại đó...”

Trống ngực Ôn Tổ Ninh đập thình thịch, lòng thầm nghĩ lần này rắc rối to rồi, không ngờ lại rước về một ôn thần, thôn Ôn Phượng bỏ ra biết bao nhiêu tiền, gốc gác lâu nay vẫn luôn thanh bạch, mới bảo toàn được bình an vô sự đến tận hôm nay, nếu còn để cô Lục Kiều Kiều này ra vào thôn thêm vài lần nữa, triều đình thế nào cũng đóng đinh thôn Ôn Phượng là đường khâu Hồng Môn.

“Thì ra là vậy... ba vị đều là nghĩa sĩ Hồng Môn, khâm phục khâm phục... Vậy khi nào thì Lục tiểu thư lên đường?” Ôn Tổ Ninh lập tức có ý đuổi người.

Lục Kiều Kiều nghe vậy thì biết kế hoạch đã thành công, cuối cùng cũng có thể rút êm được rồi.

Nếu cứ nhất mực muốn đi, Thái An đường ở thôn Ôn Phượng nhất định sẽ không buông tha cô, bởi mớ bông bong tên áo đen để lại vốn không thể nào tháo gỡ được; còn nếu không đi, cũng chẳng có lợi gì cho việc của cô. Khiến đối phương tự động đuổi người là cách hay nhất.

Lục Kiều Kiều mắt tròn trũng, chờ đợi nhìn ráng hồng trên bầu trời, lẩm bẩm nói: “Sắp tới Quảng Châu, nếu không thể cắt đứt cái đuôi ở đằng sau, thì đến Quảng Châu rồi cũng hại chết đường khâu bên đó... Không thể tiếp tục cứ xuống miền Nam thế này được...”

Ôn Tổ Ninh cuống lên, thầm nghĩ đám ôn thần này không phải định lưu lại thôn Ôn Phượng đấy chứ? Không còn cách nào khác, anh ta bèn trưng nghĩa nói với Lục Kiều Kiều: “Huynh đệ Hồng Môn ở khắp thiên hạ, Lục tiểu thư có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ, chớ ngại nói ra, Tổ Ninh nhất định sẽ sắp xếp giúp tiểu thư!”

Lục Kiều Kiều nghe thế thì cố nhịn cười, tiếp tục làm bộ bi ai: “Bọn tôi muốn từ Thanh Thành chuyển sang đi đường thủy, tới nơi nào đó rồi lên bờ, lòng vòng thêm mấy bận để cắt đuôi mật thám của triều đình rồi mới liên hệ với huynh đệ ở Quảng Châu, Tổ Ninh đại ca có cách nào sắp xếp được không?”

Ôn Tổ Ninh nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, biết bọn họ cũng muốn đi thì vững dạ hơn nhiều, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Giờ tiểu thư có đến đường khâu Hồng Môn nào cũng đều không ổn... Thế này đi, ở thôn Quan Tài thuộc Hoa Huyện[5] chúng tôi có vài huynh đệ, họ không phải là người của Hồng Môn nhưng cũng là nghĩa sĩ phản Thanh. Trên đường đi tiểu thư cứ nghĩ cách cắt đuôi mật thám, tới chỗ họ rồi thì ở lại mấy bữa, nơi đó chỉ cách Quảng Châu chín mươi dặm, nếu liên lạc đường khâu Quảng Châu cũng tiện bề tấn công phòng thủ...”

[5] Nằm ở Trung Nam tỉnh Quảng Đông, đầu phía Bắc vùng châu thổ Chu Giang.

Nếu tới Hoa Huyện thì chẳng khác nào quay lại đường cũ, Lục Kiều Kiều nghe xong lời Ôn Tổ Ninh, không ngừng trầm tính toán, lặng lẽ hút một hơi thuốc. Ôn Tổ Ninh ngồi bên cạnh lòng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng Lục Kiều Kiều cũng lên tiếng: “Được vậy tới thôn Quan Tài ở Hoa Huyện.”

Ôn Tổ Ninh thở hắt ra một hơi.

Lục Kiều Kiều hỏi qua Ôn Tổ Ninh xem mấy người huynh đệ ở thôn Quan Tài họ tên là gì, làm sao nhận ra, xong đầu gật thì nhà thuyền cũng đã làm xong thức ăn.

Mọi người ngồi trên thuyền vui vẻ ăn uống, sau đó Ôn Tổ Ninh một mình lên bờ trước vì muốn trở về nhà ở thôn Ôn Phượng trong đêm. Lục Kiều Kiều vẫn còn hứng du ngoạn, bèn kêu nhà thuyền lên bờ gọi một nhóm cô nương hát xuống thuyền thổi sáo kéo đàn hát ca.

Ba người bọn họ tiếp tục ngồi đầu thuyền uống rượu nô đùa, nhà thuyền ở đằng đuôi lo hầu cơm rượu, sáu cô nương cộng thêm một dì hai chủ gánh hát ở giữa khoang thuyền biểu diễn ca vũ, cảnh tượng thoáng chốc đã nhộn nhịp chẳng kém gì các thuyền hoa trên đầm Bạch Nga Quảng Châu.

Lục Kiều Kiều sắp đặt như vậy cũng là có lý do - nếu quả thật bọn họ đang bị theo dõi, nói chuyện trong phòng có khả năng sẽ bị nghe lén, đã gọi là tai vách mạch rừng, thì nơi nào có vách có tường đều không an toàn cả; nói chuyện trong quán ăn lại càng không thể, số tai bên cạnh còn nhiều hơn số đầu người; chỗ tốt nhất không đâu khác chính là mặt sông rộng lớn này.

Trên du thuyền, kẻ nghe lén nguy hiểm nhất là nhà thuyền.

Bọn họ đương nhiên không thể là mật thám, nhưng sau khi bọn Lục Kiều Kiều lên bờ, chắc chắn sẽ có người tới dùng tiền cạy miệng nhà thuyền, như vậy mỗi câu nhà thuyền nghe được đều có thể truyền tới tai mật thám và người đứng đằng sau tấm rèm, vì vậy cách ly với nhà thuyền là điều vô cùng cần thiết.

Đầu thuyền cách đuôi thuyền năm sáu trượng, ban ngày ở đầu thuyền thì thăm, đuôi thuyền sẽ không nghe thấy, nhưng vào ban đêm yên tĩnh, khả năng nghe thấy rất cao, Lục Kiều Kiều cho vời một nhóm xướng khúc ca hát trên thuyền chính là biện pháp cách ly hữu hiệu nhất với nhà thuyền ở đuôi thuyền.

Lục Kiều Kiều chọn một danh sách những bài ồn ào nhất, cho các cô nương ra sức biểu diễn, còn bản thân cô lại tận dụng tiếng nhạc huyền ảo sắp đặt công việc cho Jack và An Long Nhi.

“Chúng ta cần phản công lại những kẻ đang theo dõi, Jack, bây giờ chúng ta chính là những con sói quay lại lén tập kích thợ săn.” Lục Kiều Kiều nói rõ ràng mục đích của bước tiếp theo.

Jack và An Long Nhi gật đầu, sau khi cùng Lục Kiều Kiều trải qua bao chuyện như vậy, họ đều rất tin tưởng vào sắp xếp của cô.

“Jack, lát nữa quay về quán trọ anh lập tức thu dọn hành lý, sau đó chỉ được ngủ ba canh giờ, sáng sớm hôm sau một mình lên đường, đánh xe xuất phát vào giờ Mão.”

Jack lộ vẻ ngạc nhiên: “Hả? Chúng ta chia ra ư? Vì sao?”

Jack không muốn tách rời Lục Kiều Kiều một giây một phút nào, anh ta càng lúc càng yêu cô gái phù thủy thần kỳ này, bảo cùng Lục Kiều Kiều xuống mười tám tầng địa ngục anh ta cũng dám, nhưng bắt anh ta rời xa Lục Kiều Kiều thì ngàn vạn lần không được.

Lục Kiều Kiều nhìn anh ta, mỉm cười đầy vẻ thâm tình: “Tôi sẽ đợi anh trở về, nhưng giờ anh phải giúp tôi đánh lạc hướng những kẻ theo dõi một thời gian... Anh đánh xe ngựa sẽ thu hút chú ý nhất, để anh đi dẫn dụ đối phương là thích hợp nhất.”

Jack cuống cả lên, căng thẳng nói với Lục Kiều Kiều: “Để Long Nhi đi không được sao? Thăng bé dẫn dụ đối phương, tôi đi với em...”

Lục Kiều Kiều không ngờ còn phải thuyết phục tên lớn đầu này đi lo việc, đành nhẫn nại từ tốn giải thích: “Khi chạy trốn, anh quá to cao, vô cùng dễ thấy, hơn nữa Long Nhi vẫn là trẻ con, có nhiều chuyện nó không thể tự mình quyết định, để nó đi một mình có thể sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo. Anh lại khác, để anh tự mình xử lý mọi chuyện, tôi rất yên tâm.”

Lục Kiều Kiều mỉm cười dịu dàng nhìn Jack, tay nắm lấy tay Jack đang đặt trên bàn.

Trái tim Jack đập thành thạch loạn lên, anh ta quả thực không kháng cự nổi nụ cười và vẻ dịu dàng của cô, thoát chốc đã mềm lòng.

“Kiều Kiều, chúng ta phải chia cách bao lâu?” Ra điều kiện là thiên chức của con buôn, về mặt này Jack quyết không hàm hồ.

Thấy Jack nghiêm túc muốn xác nhận thời gian tách ra, Lục Kiều Kiều quả có chút cảm động: “Chúng ta chỉ cần tách ra năm ngày thôi. Nghe tôi nói này, sáng sớm mai anh lên đường đi về phía Bắc một ngày, sau đó tìm một nơi nghỉ chân, ngày hôm sau lại đi theo đường cũ trở về Thanh Thành ở một ngày...”

Lục Kiều Kiều ngừng lời, nhìn Jack xem anh có hiểu hay không, Jack gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Từ hôm sau nữa đến ngày thứ năm, anh cứ theo đường cũ thông thả trở lại Quảng Châu, trên thực tế, vào ngày thứ năm anh sẽ đặt chân đến Hoa Huyện, chính là gần Đảo Địa Mộc Tinh cục lần trước, sau đó anh ở lại trong thị trấn, đợi bọn tôi tới tìm.”

“Đơn giản vậy thôi?” Jack có chút ngạc nhiên với sắp xếp này, cứ ngỡ sẽ kịch tính hơn nhiều.

Lục Kiều Kiều nói: “Đúng, bốn ngày đầu sẽ rất đơn giản, anh cứ thông thả mà đi là được. Vào tối ngày đầu tiên, bọn họ sẽ phát hiện ra tôi và An Long Nhi không đi cùng anh, nhưng cứ đi theo anh hẳn sẽ tìm ra tung tích của tôi, nên bốn ngày sau ắt càng theo sát anh hơn.”

“Tôi hiểu rồi, chúng ta chia làm hai bầy sói, em muốn phục kích gã thợ săn đằng sau tôi, phải vậy không?” Jack từng đi săn, lập tức hiểu ra ý định của Lục Kiều Kiều.

“Ừm... ngày thứ năm, nếu thuận lợi, anh chưa chắc có thể qua đêm ở Hoa Huyện, vì hôm đó có thể sẽ rất bận, hiểu không?” Lục Kiều Kiều nói chuyện với người thông minh, càng không cần nói quá lộ liễu.

Jack đáp: “Hiểu, tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ súng ống đạn dược, đêm nay cũng chuẩn bị thêm cho em ít đạn. Vậy còn hai người? Có kế hoạch thế nào?”

Lục Kiều Kiều nói: “Chúng tôi phải nghĩ cách biến mất trước mắt kẻ địch, cho đến khi gặp lại anh ở Hoa Huyện. Anh không cần lo lắng, Long Nhi là một hảo hán, sẽ bảo vệ tôi.”

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều đưa tay vỗ vai An Long Nhi, An Long Nhi cũng nhìn cô nhoẻn miệng cười.

Tâm trạng Jack quả thật rất không vui, anh chưa từng gặp người con gái nào khiến anh si mê đến vậy, bèn lưu luyến nắm tay Lục Kiều Kiều nói: “Bất luận thế nào, năm ngày sau tôi sẽ ở Hoa Huyện đợi em, nếu không gặp được em, tôi sẽ dùng cả đời này đi tìm em...”

Lục Kiều Kiều cũng không muốn phá hỏng không khí lúc này, cô nói với Jack: “Được, tôi nhất định sẽ để anh tìm được, yên tâm đi.”

19. Chương 19: Vô Diện Nhân

Ba người về đến quán trọ thì đã canh ba, khách trọ đều đã lục tục thổi tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Theo sắp xếp của Lục Kiều Kiều, An Long Nhi vừa quay về phòng mình và Jack, lập tức đóng cửa thu dọn hành lý cần dùng, bỏ vào hòm mây đeo sau lưng, sau đó lợi dụng màn đêm treo ra ngoài cửa sổ.

Dưới cửa sổ chính là dòng Bắc Giang, từ bậc cửa tới mặt sông khoảng hơn hai trượng, An Long Nhi như thần lặn men theo bức tường hướng ra sông treo ra bên sông bên cạnh, bỏ tiền thuê một con đồ nhỏ, âm thầm chèo tới dưới cửa sổ phòng Lục Kiều Kiều.

Lúc này, phòng Lục Kiều Kiều và Jack đều đã tắt đèn, nhưng cửa sổ phòng Lục Kiều Kiều lại mở ra nên rất dễ phân biệt.

An Long Nhi đứng trên bờ, buông sợi thừng chuẩn bị sẵn trên người xuống, một đầu thừng thắt nút to tướng. Thằng bé nhẹ nhàng quăng thừng, từ từ lặng lẽ ròng thừng vào cửa sổ phòng Lục Kiều Kiều. Trước cửa sổ đã được kê sẵn chăn mền, thừng rơi vào cũng không phát ra tiếng động gì.

Lục Kiều Kiều thu dọn xong hành lý của mình, thay chiếc áo ngắn bó sát người màu trắng giống An Long Nhi, giắt khẩu súng lục bên hông, lại dùng vải ghi quần quanh thành một chiếc váy ngắn che bên ngoài súng. Dù sao một cô gái giắt súng theo người đi ra ngoài vừa dễ thu hút sự chú ý của quan sai lại tổ hù dọa dân chúng.

Cô đón lấy sợi thừng, nhanh nhẹn quấn vào chân giường thử kéo một cái – giường rất nặng, hoàn toàn có thể chịu được cơ thể nhẹ tựa lông hồng của cô – sau đó đeo hòm mây lên lưng, từ cửa sổ trượt xuống theo sợi thừng. Chiếc giường bị sức nặng của cô kéo dịch đôi chút, phát ra tiếng “ken két” khe khẽ, nhưng đến tai Lục Kiều Kiều lại vang đến kinh tâm động hồn.

Chậm chậm thận trọng tụt xuống đến con bờ, hai tay Lục Kiều Kiều đã đầm mồ hôi vì căng thẳng.

An Long Nhi đỡ cô ngồi xuống, cầm một đầu thừng lên thắt một nút nữa, đoạn quăng cả dây vào khung cửa sổ Lục Kiều Kiều vừa trèo ra, làm như thể từ ngoài nhìn vào sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Mọi chuyện xong xuôi, con đồ mau chóng xuôi dòng xuống phía Nam về Quảng Châu, rời khỏi Thanh Thành.

Jack ở phòng bên cạnh, thối tắt đèn rồi nhưng vẫn đứng mãi trước cửa sổ, từ khe cửa nhìn theo Lục Kiều Kiều trượt dây thừng xuống đò, lòng cũng vô cùng căng thẳng. Mãi đến lúc hai người kia rời khỏi tầm mắt, anh ta mới thần thờ ngồi xuống, lòng dậy lên một cảm giác cô độc chưa từng có.

Lục Kiều Kiều đã tính toán tỉ mỉ thời gian. Xe ngựa lúc nào cũng chạy nhanh hơn thuyền, một ngày đi xe ngựa phải bằng hai ngày đi thuyền.

Sau khi tới địa giới Hoa Huyện, Lục Kiều Kiều còn phải vòng lên đường bộ, mai phục sẵn trên đường cái quan dẫn tới Hoa Huyện, chặn đầu xe ngựa của Jack, tìm ra kẻ bám đuôi, vì vậy nhất định phải dặn Jack chạy từ từ, để bản thân thuận lợi tập kích vào ngày thứ tư.

Con đồ nhỏ chạy hết tốc lực xuôi dòng Bắc Giang, Lục Kiều Kiều cứ quay lại nhìn mãi về phía Thanh Thành cùng đường chân trời tối đen càng lúc càng xa hút.

Cuối tầm mắt cứ trông thấy bóng thuyền thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, như thể có thuyền theo ở tí xa, nhưng trước sau đều không dám khẳng định.

Lục Kiều Kiều không ngừng hối thúc nhà đồ chạy nhanh hơn, cứ thế chạy suốt một đêm, nhà đồ và An Long Nhi đều mệt lả đi. Để đạt đến tốc độ tương đối có thể cắt đuôi, An Long Nhi và nhà đồ phải lần lượt thay phiên nhau chèo.

Đến khi trời sáng, con đồ đã cách Thanh Thành hơn mười dặm.

Quảng Đông là miền sông nước, sông ngòi chằng chịt, chỉ lưu đường thủy nhiều vô cùng, muốn lẩn trốn trên đường thủy, lựa chọn tốt nhất là nhập vào chi lưu.

Lục Kiều Kiều chỉ bừa một nhánh sông xuôi dòng, bảo nhà đồ rẽ vào, men theo con sông nhỏ đi về phía trước.

Đến vùng sâu nhất của nhánh sông, Lục Kiều Kiều kêu nhà đồ chèo chậm lại, còn mình vẫn quay đầu nhìn mặt nước phía sau.

Đò chèo đến một bến sông nhỏ vùng thôn quê, Lục Kiều Kiều thanh toán tiền công cho nhà đồ, lại trả thêm tiền để nhà đồ đi tiếp đò không xuôi dòng, tới bến sông tiếp theo thì nghỉ hai canh giờ rồi vòng ngược lại Thanh Thành, nếu có thể không đi lại đường cũ thì càng tốt.

Nhà đồ nhận tám ngân phiếu ngang bằng tiền công cả tháng, lại hăng hái xuôi dòng tiến về hạ du.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi núp trong góc tối của một quán trà dưới cây đa bên bến sông, gọi một ấm trà ngồi đợi, mắt không rời bất kỳ con đồ nào từ thượng lưu xuống.

Thôn quê sáng tinh sương, trên sông có rất ít thuyền bè qua lại, thỉnh thoảng có một hai chiếc thuyền bắt cá, người trên thuyền đều dải nắng đen như than, rõ ràng không phải kẻ đeo bám. Đôi khi cũng có thuyền chở hàng to hơn một chút chạy qua, trên thuyền chất đầy hàng hóa, trầm xuống nước khá sâu, vì thuyền công đều vừa mới ngủ dậy, lác đác ra đầu thuyền đuôi thuyền đánh răng rửa mặt, nên thuyền chỉ rề rề đi giữa sông, tuyệt đối không thể đuổi theo một con đồ nhỏ chạy hết tốc lực từ đêm qua.

Ngồi suốt một canh giờ, uống ít nước ăn hai cái bánh bao xong, hai người đều đã nghỉ ngơi hòm hòm, Lục Kiều Kiều lại chuẩn bị xuất phát.

Lần này cô ngấm trúng một con thuyền nhỏ có khoang, bện bằng búi cỏ, hai đầu khoang trước sau còn có rèm che nắng.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi lách vào trong khoang thuyền, cô lập tức kêu An Long Nhi đi ngủ, còn mình lại lúi túi thuốc ra hút vài cữ lấy tinh thần.

Thuyền có khoang cỏ thường chạy không nhanh lắm, nhà thuyền ở đằng đuôi lè rề khua mái, thuyền cũng lè rề tiến về phía trước.

Lục Kiều Kiều đợi An Long Nhi ngủ được một canh giờ mới gọi thằng bé dậy, đổi ca cho mình ngủ. Hai người cứ trốn trong khoang cỏ thay phiên nhau ngủ như vậy mãi đến khi mặt trời xuống núi.

Đợi khi cả hai đầy giấc, Lục Kiều Kiều mới bắt đầu nhìn ra ngoài qua tấm rèm đầu khoang thuyền, định tìm bờ một nơi lên bờ.

Muốn đổi phương không cách nào bám theo hành tung lộ tuyến của mình, cách tốt nhất là đến bản thân cũng không biết tiếp theo sẽ đi đâu. Theo đuôi một kẻ cứ đi lòng vòng chẳng có đích đến là một chuyện vô cùng khó khăn.

Cô thấy bên bờ sông có một bãi mía, cây nào cây nấy cao quá đầu người, lại có một con đường mòn hẹp dẫn ra bờ sông. Lục Kiều Kiều đột nhiên kêu nhà thuyền dừng lại, trả tiền nhanh gọn sông phẳng, rồi nhân lúc tà dương còn le lói, cùng An Long Nhi nhảy vào bãi mía.

Vừa đặt chân xuống đất, Lục Kiều Kiều đã trèo ngay lên một cội cây, hòng nhìn xem cái bãi này rộng chừng nào. Hướng mắt trông ra, bãi mía này căn bản không nhìn thấy điểm tận cùng, chỉ có bóng núi xa xa phắc lên một đường viền cuối chân trời, trước mắt là lá mía như sóng biển nhấp nhô theo từng cơn gió thu.

Lục Kiều Kiều nhảy từ trên cây xuống, dẫn An Long Nhi tiến sâu vào bãi mía. Chạy được hai khắc[1], Lục Kiều Kiều đã thở hồng hộc, chống eo kéo An Long Nhi ngồi xuống, rút ra khẩu súng lục, lên đạn, sau đó quỳ đầu gối trái xuống đất, tay trái chống xuống, tay phải cầm báng súng đặt lên đầu gối phải, cúi đầu nhắm mắt, chậm rãi hít sâu lấy lại bình tĩnh, nghiêng tai nghe ngóng mọi tiếng động nhỏ xung quanh...

[1] Mỗi khắc bằng mười lăm phút.

Những gì Lục Kiều Kiều sắp xếp cho Jack, thực ra chỉ là phần dự phòng trong kế hoạch của cô.

Nếu kẻ theo dõi chỉ có một mình, thì bất kể ba người họ tách ra hay đi chung, kẻ đó đều sẽ không rời mắt khỏi Lục Kiều Kiều; nếu như đối phương có hai người trở lên, thì Jack có thể phân tán lực lượng bọn chúng, giúp Lục Kiều Kiều vạch mặt từng tên.

Kế hoạch thực sự của Lục Kiều Kiều, là bản thân cùng An Long Nhi chạy trốn thật nhanh trong ba ngày đầu, trên đường đi giải quyết cái đuôi bám theo mình, sau đó đến ngày thứ tư và thứ năm mới giải quyết kẻ còn lại đeo đẳng sau chiếc xe ngựa nặng nề chậm chạp của Jack, nếu có. Thế nên cô dẫn theo An Long Nhi gắng tìm ra một nơi chiến đấu thích hợp thật nhanh, tốc chiến tốc thắng nhằm đạt được kết quả có lợi nhất.

Trong lúc cấp tốc xuôi dòng về phương Nam, Lục Kiều Kiều đã bóc quẻ xem, rõ ràng có người bám theo phía sau, nhưng lại không hề thấy rõ ràng, hoặc có bằng chứng nào chứng minh kết quả của quẻ bói này. Theo quẻ tượng thì kẻ bám đuôi chỉ có một mình, là nam giới, hơn hai mươi tuổi, thân hình thấp bé, dung mạo thô tục. Nếu như người này luôn theo sát phía sau cô, qua một đêm một ngày trên sông nước, chắc chắn đã bị bỏ rơi, hoặc bị cô phát hiện. Nhưng hôm nay giữa lúc nghỉ ngơi trong khoang thuyền tranh, cô lại bói một quẻ nữa thì thấy người này vẫn như âm hồn bất tán theo sau mình không xa, không hề bị mất dấu, cũng không hề bị phát hiện...

Lục Kiều Kiều gần như nổi điên lên, kẻ này lẽ nào là ma quỷ? Hắn bám theo mình bằng cách nào? Trên đời lại có cái đuôi chặt không đứt này nữa sao?

Lần vào bãi mía bao la, là một thách thức đối với kẻ bám đuôi.

Cả dải rừng mía cao quá đầu người, hai người nhỏ con Lục Kiều Kiều và An Long Nhi mai phục bên trong, hệt như đá rơi biển lớn. Nơi bọn họ náu mình, trong bán kính một dặm không hề có cây lớn, khả năng có kẻ từ trên cao quan sát là không thể. Điều khó khăn nhất tên bám đuôi phải đối đầu là, trong rừng mía bát ngát này, hắn không thể đoán nổi Lục Kiều Kiều sẽ đi theo hướng nào. Nếu hắn tìm ra được, Lục Kiều Kiều sẽ đón lõng hắn; nếu hắn không tìm thấy, Lục Kiều Kiều sẽ biến mất trước mắt hắn.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ngồi im trong bãi mía tròn một canh giờ, sắc trời đã tối đen, bốn bề lặng phắc không chút động tĩnh, xa xa chỉ vắng lại vài tiếng chó sủa, chứng tỏ phía đó có vài chòi canh.

Lục Kiều Kiều ghé tai An Long Nhi nói: “Đi tới cái thôn đằng kia, không được phát ra tiếng động, phải đến đó trong thời gian hai khắc. Nếu nghe tiếng súng nổ thì nhất định đã xảy chuyện, lập tức quay lại đây, nếu

không nghe thấy thì đợi cô ở trước làng, một canh giờ sau cô sẽ tìm mày. Đi mau...”

An Long Nhi gật đầu, đứng dậy đi về phía thôn trang.

Trong bóng tối, vài ba ánh đèn phía thôn trang kia hồng sáng, nhưng để đi tới đó thì hai khắc thời gian là không đủ.

Lục Kiều Kiều không hề có ý định để An Long Nhi vào thôn làng, cô chỉ muốn An Long Nhi đi chuyển, hồng dẫn dụ kẻ bám đuôi ra mặt, còn cô sẽ đón lõng khi hắn đi ngang qua mình.

An Long Nhi đi trong bãi mía, căn bản không thể nhìn thấy đầu, chỉ nghe rõ mồn một tiếng loạt soạt giữa không gian tĩnh lặng.

Căn cơ võ công của An Long Nhi rất khá, muốn bước đi không phát ra tiếng không phải chuyện khó, như thế đối phương sẽ không biết mục tiêu đang di chuyển là một hay hai người. Nhưng thằng bé không thể tránh được đám lá mía xung quanh, lá quệt sột soạt chính là thứ mà Lục Kiều Kiều muốn, không phát ra chút tín hiệu, kẻ bám đuôi làm sao mắc bẫy bám theo được?

Quả nhiên An Long Nhi vừa đi được hơn mười trượng, thì từ hướng bờ sông nơi Lục Kiều Kiều đi vào bãi mía cũng lạo xạo tiếng lá mía lay động.

Lục Kiều Kiều mừng thầm, cuối cùng cũng có thể dụ được đối phương, chỉ cần hắn ta đi theo An Long Nhi, ngang qua cạnh mình...

Nhưng trong mớ tiếng động này không nghe ra đâu là tiếng chân, theo lý mà nói, cũng có thể chỉ là một con chó sục tìm thức ăn dưới đất.

Sau khoảng thời gian một người đi được hơn chục bước, tiếng lá im bặt, như thể người kia đi một lúc lại dừng.

Lục Kiều Kiều đợi thêm lát nữa, bốn bề lại khôi phục trạng thái tĩnh mịch ban đầu.

Lần này cô đã điên lắm rồi, ở đâu ra kẻ bám đuôi lợi hại như thế cơ chứ? Ngay đến mưu kế này cũng có thể nhìn thấu! Xem ra mấy trò vặt vãnh trước đây bày ra đều phí công hết, chỉ tổ khiến đối phương cười thầm mà thôi. Giờ cứ đi tìm phát một nơi ngủ cho khỏe, rồi nghĩ cách đối phó tên âm hồn theo đuôi này sau.

Lục Kiều Kiều đã chạy suốt một ngày một đêm, ăn không ngon ngủ không yên, cả thuốc cũng chẳng hút được mấy hơi, chỉ thấy eo mỗi lưng đau, cả đời chưa từng chịu khổ thế này, càng chưa từng nếm trải cảm giác thất bại tràn trề như ngày hôm nay.

Cô đứng dậy, tức tối hướng về phía bờ sông mắng oang oang: “Kệ xác mày! Giờ bà đây đi ngủ! Mày cứ ở đây mà tự chơi với mía!” Đoạn hầm hầm đi về phía An Long Nhi.

Lúc này Jack đang mây mưa hoan lạc trên giường, chiếc giường bị rung lắc cứ cọt két liên hồi, tưởng như sắp gãy đến nơi. Cô gái trên giường có tấm thân mảnh mai nhỏ nhắn, làn da trắng muốt, hết như cơ thể Lục Kiều Kiều trong tưởng tượng của Jack.

Cô ta rên rỉ kêu la đến chết đi sống lại, từ trên giường xuống dưới đất, rồi lại từ dưới đất lên giường...

Jack không chỉ thể lực hơn người mà còn có trí tưởng tượng vô cùng phong phú, ngay đến cô kỹ nữ sành sỏi này cũng không ngờ lại tiếp phải một khách làng chơi biết chiều chuộng phụ nữ như thế.

Cô ả hét càng to, Jack lại càng hưng phấn, tinh lực dư thừa nửa tháng nay một hơi phát tiết ra cả.

Lục Kiều Kiều với anh ta cứ lừng lơ lúc gần lúc xa, trên đường đi chốc chốc lại gặp phải sự cố ngoài ý muốn, khiến Jack đến thời gian xả hơi cũng không có.

Kể từ khi tới Trung Quốc, anh ta chưa bao giờ phải cách ly với đàn bà lâu như vậy.

Ở Thập Tam Hoàng, Quảng Châu, một bên là đất đào vàng, một bên là chỗ quặng vàng, chỉ cần có tiền là có thể mua được bất cứ thứ gì, kể cả hàng hóa hay đàn bà.

Jack tin vào Thượng đế, nhưng không phải tin đồ Thanh giáo, biết con người ta khi còn sống nếu không tranh thủ hưởng lạc, đợi sau khi chết đi rồi thì chẳng làm gì được nữa, anh ta hoàn toàn không ưa loại người cứ tự làm khó bản thân.

Từ Thanh Thành đi lên phía Bắc, phải ngồi thuyền qua Bắc Giang mà Jack lại đánh xe ngựa, nếu muốn qua sông, lập tức sẽ bị người ta phát hiện trên xe không có người.

Đúng giờ Mão sáng hôm sau, Jack lên đường, nhưng không tới bến sông mà đánh xe chạy nhanh theo con đường mòn hướng Đông Bắc.

Con đường này men dòng Bắc Giang đi ngược lên trên, mặt đường càng chạy càng gồ ghề, núi non xung quanh cũng càng lúc càng nhiều, đến khi trời tối, xe ngựa của Jack đến một thị trấn nhỏ tên Châu Tâm.

Hôm nay mục đích của Jack chỉ là đánh lạc hướng kẻ đeo bám, dẫn hắn đi đâu cũng được, miễn chạy đủ thời gian trên đường thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Thị trấn Châu Tâm không phồn hoa đông đúc như Thanh Thành, diện tích cũng không lớn lắm, nhưng phong cảnh sông núi lại có hết hữu tình riêng.

Quán trọ tốt nhất trong trấn nằm ở khu vực sầm uất ngay giữa phố thị náo nhiệt, cũng chỉ tạm coi là sạch sẽ ngăn nắp, chứ chưa được đến mức xa hoa tráng lệ phục vụ chu đáo. Jack thu xếp ổn thỏa nơi ở và xe ngựa, rồi hỏi han chủ quán biết được, thì ra trấn Châu Tâm này nổi tiếng nhất có gà Châu Tâm. Gà Châu Tâm tuy nhỏ nhưng da giòn thịt mềm, là đặc sản trứ danh của vùng Quảng Đông.

Jack nghe giới thiệu thế, thầm nghĩ nếu không ăn thử xem sao thì thật quá đáng tiếc, bèn hỏi xem ở đâu có gà Châu Tâm chính cống nhất rồi lập tức lên đường đi tìm đồ ăn ngon.

Theo chỉ dẫn của chủ quán trọ, Jack rẽ trái rẽ phải qua mấy ngã ba ngã tư mới tới được vùng giáp ranh trấn Châu Tâm, trông thấy quán ăn được nhắc tới, biển hiệu đề ba chữ lớn: “Phong Khánh cư”.

Jack một mình ngồi vào bàn gọi đồ ăn, một lúc sau trên bàn đã bày bốn năm cái đĩa, chính giữa là gà Châu Tâm chặt trắng phau, xung quanh là các món lòng lợn thịt bò được chủ quán giới thiệu thêm, anh ta lôi ra bình rượu Tequila vẫn mang theo người, tự rót cho mình một chén, bày biện bàn cơm thịnh soạn.

Mùi vị gà Châu Tâm quả nhiên không xoàng, ăn vào một miếng miệng còn lưu hương, mồm mép bóng nhẫy. Lại tợp thêm hớp rượu, cảm giác diệu kỳ khiến Jack nhớ đến Lục Kiều Kiều.

Món ngon thế này, nếu Kiều Kiều được ăn nhất định sẽ rất vui, chưa biết chừng còn đòi cho ly rượu nữa... Jack nghĩ tới đây không khỏi mỉm cười.

Đợi sau khi hội ngộ Lục Kiều Kiều, lại ngang qua đây, nhất định sẽ dẫn cô đi ăn gà Châu Tâm, Jack vạch sẵn lộ trình trong đầu.

Đang lúc miếng ngon đã miệng, trong lòng nhớ nhung, bên cạnh lại thành linh xuất hiện một cô gái, Jack vẫn còn đang gặm xương gà ngẩng đầu lên nhìn, suýt chút nữa ngỡ rằng Lục Kiều Kiều đã theo mình đến đây.

Cô gái này dáng người cũng nhỏ nhắn, lại mặc một tấm áo màu xanh lục, điểm khác biệt duy nhất là sắc mặt Lục Kiều Kiều xanh xao, khuôn mặt thanh tú, còn cô gái này sắc mặt hồng hào, khuôn mặt đầy đặn hơn nhiều. Trên tay cô ta đeo một chiếc túi thơm, quần áo mặc trên người có phần quá hoa lệ so với thị trấn nhỏ đơn sơ này. Nhìn bộ dạng Jack gặm xương gà, cô gái che miệng cười khúc khích, khiến Jack ngẩn ngơ tựa như quay lại ngày mới gặp Lục Kiều Kiều, cô cũng dùng chiếc quạt che nửa mặt mỉm cười e lệ.

Cô gái hỏi Jack: “Đại nhân người Tây, ngài ăn có một mình thôi sao?”

Với kinh nghiệm phong phú của mình, Jack lập tức hiểu ra đây là kỹ nữ tới kiếm mồi làm ăn, nếu mình không thích, cũng có thể bảo cô ta đi luôn.

Nhưng Jack không làm vậy, vì cô gái này có đôi nét giống Lục Kiều Kiều, mà hôm nay vừa mới chia tay Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, anh vẫn còn chưa quen ăn uống sinh hoạt một mình, nên anh ta bèn mời cô gái ấy ngồi xuống: “Đúng thế, tôi có một mình thôi, có muốn ngồi xuống cùng ăn không?”

Cô gái đó nói: “Hi, cảm ơn đại nhân Tây, Thúy Ngọc không khách khí vậy...”

Jack gọi mang thêm một bộ bát đĩa, Thúy Ngọc ngồi xuống là ăn ngay, quả thật không khách khí.

Jack hỏi: “Đừng gọi tôi là đại nhân Tây, cô gọi tôi là Jack được rồi, cô bao nhiêu tuổi?”

20. Chương 20

“Được, Jack thiếu gia, anh nói tiếng Trung giỏi quá... Hì hì... Thúy Ngọc năm nay mười bảy tuổi rồi.” Thúy Ngọc trả lời lưu loát, hoàn toàn không có cảm giác e sợ.

Bấy giờ Jack mới nhớ ra, anh ta chưa từng hỏi tuổi của Lục Kiều Kiều. Có điều theo phép tắc phương Tây, hỏi tuổi phụ nữ là chuyện vô cùng bất lịch sự.

Đối với Thúy Ngọc lại khác, vì lát nữa khả năng sẽ có giao dịch thể xác, đầu tiên còn phải mặc cả trả giá, nếu không hiểu biết về tình trạng mặt hàng thì làm sao trả giá nổi, tuổi cũng là một phần thuộc mặt hàng, vẫn cứ phải hỏi.

Jack cùng Thúy Ngọc vừa ăn vừa nói chuyện, Thúy Ngọc rất tinh ý chu đáo rót rượu gấp thức ăn cho Jack, lại lả lơi đụng chạm dựa dẫm vào người anh ta, khiến Jack vô cùng hả dạ, thậm chí nếu Lục Kiều Kiều cũng thế này thì đời này anh ta có chết cũng không hối hận.

Sau khi cơm no rượu say, Jack và Thúy Ngọc như đã quen thân từ lâu. Thúy Ngọc hỏi: “Jack thiếu gia, anh muốn qua nhà tôi chơi không?”

Jack chợt nhả nói: “Muốn chứ, để tôi xem phòng của cô thế nào, nhưng xem phòng cần bao nhiêu tiền? Tôi sợ không mang nhiều tiền đến thế.”

Jack xét thấy bên trong phòng trọ của mình cất không ít tiền bạc và đồ dùng, để người lạ vào cũng không an toàn, chỗ Thúy Ngọc dù gì cũng là nơi chuyên nghiệp, có thể vui vẻ thỏa húng hơn.

Thúy Ngọc vòng tay ôm lấy tay Jack, ép chặt khuôn ngực đầy đặn vào cánh tay anh ta, ngọt ngào đáp: “Việc đây không cần lo, cứ tới rồi hẵng nói mà...”

Jack bị Thúy Ngọc ép chặt đến mức quên hết mọi thứ, nói luôn: “Nếu không cần tiền... thì phải xem rõ trong ngoài vài lượt... mau đi thôi!”

Thúy Ngọc dẫn Jack ra ngoài trấn, đi trong màn đêm tăm tối tới một quán trọ nhỏ giăng đèn kết hoa. Quán trọ này rất nhỏ, chẳng có biển hiệu gì, bước vào cửa là một sảnh nhỏ, bốn bên là sảnh mở ra năm sáu cái cửa. Trong sảnh không một bóng người. Thúy Ngọc dẫn Jack vào một gian phòng, bên trong vứt bừa bãi quần áo của Thúy Ngọc, có thể thấy đây đúng là nơi ở của cô ta thật.

Jack cuối cùng cũng có cơ hội phóng thích tinh lực, tay ôm Thúy Ngọc, đầu nghĩ đến Kiều Kiều, hùng hục suốt một canh giờ.

Jack đã mặc lại quần áo tử tế, còn Thúy Ngọc vẫn lả lờ ngồi dưới nền nhà, hai tay ôm đầu dựa vào cửa phòng.

Jack rất hài lòng với Thúy Ngọc, chủ động hỏi: “Bình thường cô lấy của khách bao nhiêu tiền?”

Thúy Ngọc còn chẳng buồn nhìn Jack, cứ ôm đầu ngồi bệt dưới đất: “Tùy, anh muốn trả bao nhiêu thì trả...”

Jack đại khái cũng biết giá cả trong thành, giá gái đi ăn lẻ kiểu này rẻ hơn chốn thuyền hoa hay lầu xanh lớn nhiều, chỉ hai trăm đồng là xong một vụ giao dịch, nếu gái trẻ thì thường thêm chút ít, ba bốn trăm đã là quá đủ rồi. Ở đây là chốn thôn quê, đương nhiên sẽ rẻ hơn một ít, vì vậy Jack nói: “Hai trăm đồng được không?”

Thúy Ngọc vẫn giữ nguyên tư thế cũ, miệng phun ra từng chữ: “Tôi lấy của người ta ít nhất ba trăm năm mươi đồng.”

Jack trầm nghĩ, cũng không phải không trả được ba trăm năm mươi đồng, nhưng vụ làm ăn này quả có chút kỳ lạ, kỹ nữ ở đây sao xong việc rồi mới mặc cả chứ... Về sau ra ngoài chơi bởi phải cẩn thận một chút...

Thúy Ngọc gục đầu cuộn tròn người, trông lại càng giống Lục Kiều Kiều... Jack không khỏi nhớ đến Kiều Kiều, chẳng còn tâm trạng đầu trả giá nữa.

Anh ta móc ra ba trăm năm mươi đồng nhét vào tay Thúy Ngọc, Thúy Ngọc cầm lấy tiền liền đứng dậy, quay về giường đắp chăn cuộn người lại.

Jack trả xong tiền, đẩy cửa bước ra ngoài, ai ngờ vừa bước được một bước, cổ họng đã bị kê một lưỡi dao lạnh băng.

Jack tuy cao lớn nhưng phản ứng không hề chậm chút nào, lập tức lùi lại một bước theo phản xạ, người cũng vừa hay rụt vào phòng. Kẽ cầm dao chặn Jack bị hẫng, loạng choạng bổ nhào ra trước cửa. Jack lùi vào phòng, đồng thời tay phải nhanh như cắt rút khẩu súng lục bên hông lên đạn, tay trái sập mạnh cánh cửa.

“Cốp” một tiếng, cánh cửa vừa hay đập trúng kẻ cầm dao, Thúy Ngọc ở trên giường kêu lên một tiếng thất thanh, lúc này Jack mới nhìn ra, gã đàn ông mặt mày hung ác kia toàn thân đầy mùi rượu, cánh tay để trần, đầu còn cạo trọc lốc.

Gã đầu trọc bị cửa tông rầm một cái, đau đến nỗi vút luôn dao xuống đất, tay ôm mặt gào rú lẫn ra một bên. Kế đó Jack nghe một tiếng người đàn ông quát: “Chuyện gì?”, rồi một gã gầy dẹt gần như tức khắc xuất hiện ngay trước cửa phòng. Người này hai tay lăm lăm cái xẻng sắt xông vào, vừa nhìn thấy Jack đang ngồi xổm dưới đất liền giơ xẻng cao quá đầu định bổ xuống, nào ngờ bổ được nửa chừng thì nghe một tiếng nổ lớn phát ra từ dưới quần mình, gã chỉ thấy dưới quần như có quả đại pháo vừa nổ, không có bất kỳ cảm giác gì khác, không biết vì quá đau đớn mà tê dại hay vì ảo giác, trong lòng đột ngột dội lên một cảm giác sợ hãi cực độ: nhất định xảy ra chuyện gì rồi... Sau đó gã phát hiện quần mình đã bị một vật rất nóng rất cứng chọi vào, thì ra Jack thụp xuống dưới là để kê khẩu súng lục cỡ lớn kia vào cạp nhỏ của gã.

Thực ra súng của Jack không bắn vào cạp nhỏ của tên gầy, mà chỉ kê sát vào quần gã bắn từ dưới lên, viên đạn bay sượt qua một bên mông gã. Nhưng luồng khí cũng như sức nóng khi súng nổ cũng đủ khiến tên này tê liệt trong chốc lát.

Tên gầy tay vung cao xẻng há hốc mồm, đứng yên bất động, cố gắng cảm giác xem trên người mình có thiếu đi cái gì hay không.

Ngoài cửa lại có thêm mấy người nữa kinh hoàng kêu lên “Xảy ra chuyện gì rồi”, nhưng không còn ai dám bước vào phòng Thúy Ngọc nữa.

Quần tên gầy bắt đầu nhuộm đỏ máu tươi, hai chân gã cũng bắt đầu run lẩy bẩy, Jack nói với gã: “Giờ nguyên tay không được động đây, vút xẻng ra sau lưng!”

“Keng” một tiếng, tên gầy nghe lời buông xẻng xuống đất.

Jack vẫn ngồi chồm hổm, dùng tay vỗ vỗ hông gã nói: “Hai tay giơ thẳng ra phía trước, quay người... đá xẻng đi... đứng yên không được động đây.”

Sau đó Jack mới từ từ đứng lên, tay phải cầm súng chĩa thẳng sau ót tên gầy, tay trái quấn bím tóc sau gáy y vào tay phải giật mạnh một cái, bím tóc quấn mấy vòng vào cổ tay, cột liền đầu tên gầy vào bàn tay đang cầm súng của anh ta.

Bấy giờ Jack mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Thúy Ngọc.

Thúy Ngọc đã rúc sâu vào giường, cuộn tròn người lấy chăn che đầu, tấm chăn khê động đây, dường như cô ta đang thở gấp, lại như đang nức nở.

Jack kê nòng súng vào mang tai tên gầy, chỉ đầu súng ra ngoài cửa, thúc tên gầy chậm chậm bước khỏi phòng Thúy Ngọc.

Tên gầy run lẩy bẩy bước ra ngoài, quần vẫn tong tồng máu.

Jack đứng sau tên gầy, nhìn ra sảnh, thấy bên ngoài có bốn người đàn ông, tên trọc đầu ban nãy vẫn đang ôm đầu ngồi thụp xuống bên góc tường, ba người còn lại chia nhau trốn sau mấy bộ bàn ghế, thò đầu ra

nhìn. Vừa thấy Jack bọn họ đều có vẻ hết sức ngạc nhiên, một người trong bọn thốt lên: “Tại sao lại là người Tây? Ở đâu ra thằng Tây này?”

Jack đẩy tên gầy vào gian sảnh hai bước, rồi lập tức kéo hắn lên chắn trước mặt mình, lùi vào góc tường hòng đảm bảo không có kẻ địch ở sau lưng, đoạn quát lớn: “Các người định làm gì? Nói!”

Tên gầy căng thẳng nhất, lắp bắp nói: “Đừng động đây, mấy người đừng làm bừa... Đừng nổ súng, xin tha mạng... tha mạng cho...” Nói đoạn còn bật khóc.

Jack nghe hắn khóc cảm thấy phiền chết đi được, liền vươn tay trái từ đằng sau tát bốp vào mặt tên gầy một cái, làm hắn im bặt, Jack kẻ báng súng lên vai hắn, chìa vào tên đứng gần nhất: “Người, nói!”

Gã đàn ông có dùm râu dê bị Jack chìa súng vào, sợ hãi hét lên một tiếng kinh hoàng, toàn thân run lẩy bẩy.

Thấy hắn lắp bắp mãi không thành lời, Jack muốn tiếp cho hắn ít động lực, tay trái lại tát bốp một cái nữa vào tên gầy đang chắn phía trước.

Gã râu dê lập tức hắng giọng nói: “Quan Tây tha mạng, chúng tôi chỉ muốn kiếm chút tiền còm thôi! Quan Tây tha mạng...” Đoạn quỳ sụp xuống trước mặt Jack khóc như nhà có tang.

Jack thấy tình hình trước mắt không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn không dám buông lỏng đề phòng.

“Các người làm nghề gì?” Anh ta muốn hỏi tình hình cụ thể, nếu không giải quyết việc này cho xong, thì hẳn anh bước khỏi quán trọ này, sau lưng có thể sẽ có ngay một lưỡi dao đâm tới.

Gã râu dê quỳ dưới đất nói: “Bọn tôi chỉ là mở kỹ viện kiếm cơm qua ngày...”

“Mở kỹ viện thì mở kỹ viện, vì sao lại chém ta? Nói.” Jack nổi giận bưng bưng.

Gã râu dê nhìn bộ dạng hung dữ của Jack, lập cập giải thích: “Đại nhân Tây bớt giận, chúng tôi đâu muốn chém đại nhân... chỉ là chúng tôi không biết con nha đầu kia tự tiện tiếp khách, vậy nên... nó là người chúng tôi mua về, không được tự ý tiếp khách...”

“Chúng tôi định tóm gã đàn ông Thúy Ngọc tiếp để đòi tiền... Thúy Ngọc không được tự thu tiền, nếu... nếu chúng tôi biết nó tiếp đại nhân Tây, thì sao dám làm loạn... Đại nhân, chỉ là hiểu nhầm... hiểu nhầm thôi...”

Jack nghe vậy cũng thấy có lý, bèn hỏi: “Giờ ta đi được chưa?”

Bốn gã đàn ông trong sảnh đồng loạt gật đầu nói: “Được, được!”

Jack thấy giờ đã sắp canh ba, còn dùng dằng với đám người này nữa thì đêm nay chắc khỏi ngủ, bèn hỏi gã râu dê đang quỳ dưới đất: “Khóa đâu? Khóa cửa lớn, tìm một cái ra đây!”

Gã râu dê vội vàng đi tìm khóa, mau chóng đưa lại cho Jack, Jack lại ra lệnh cho hắn: “Mở khóa ra, treo trên khuôn ngoài cửa, sau đó quay lại đây!”

Gã râu dê răm rắp làm theo. Jack lôi tên gầy lùi ra ngoài cửa quán trọ, tay phải buông bím tóc của y ra, một chân đá thẳng vào mông làm y ngã chúi vào sảnh, sau đó đóng cửa khóa lại, vừa chạy vừa ngoái lại nhìn đằng sau đề phòng.

Jack mới đi được hơn mười bước, vừa giắt lại súng vào bao đeo bên hông, đã nghe trong quán trọ vọng ra tiếng đàn bà kêu thất thanh, anh ta lập tức nhận ra giọng Thúy Ngọc.

“Đừng! Đừng mà!”

Tiếng Thúy Ngọc không ngớt kêu gào, tiếng mấy gã đàn ông cũng mỗi lúc một lớn, chốc chốc lại có vài tiếng bạt tai.

Tiếng kêu của Thúy Ngọc càng lúc càng thảm thiết, Jack rất ghét bọn đàn ông ức hiếp đàn bà, vừa nghe rõ tình hình, anh ta không hề do dự chạy lại trước cửa quán trọ rút súng bắn tung ổ khóa, đập cửa đánh rầm, rồi xộc thẳng vào phòng Thúy Ngọc.

Cửa phòng Thúy Ngọc mở toang, năm gã đàn ông đều đứng cả bên trong, Thúy Ngọc đã bị bọn chúng lôi từ trên giường xuống đất.

Tên gầy còm bị Jack uy hiếp đang cởi quần kiểm tra vết thương, nghe ngoài cửa lớn có tiếng súng nổ lại đi ra xem có chuyện gì, lần này Jack không nhân nhượng nữa, đang đà xông vào tiện thể đá luôn vào háng tên này một cú, làm hắn kêu thảm một tiếng lăn ra giữa phòng, tay ôm háng lăn lộn dưới đất.

Ba gã còn lại vẫn giữ rít lấy Thúy Ngọc, tên trọc bị Jack sập cửa trúng đầu quay lưng lại phía cửa, đã cởi quần, bẻ chân Thúy Ngọc ra định làm trò thô bạo.

Thúy Ngọc vừa thấy Jack xông vào, lập tức gào khóc: “Jack thiếu gia, cứu tôi với!”

Jack đá bay tên gầy xong, tiến thẳng tới tên trọc vừa đứng dậy, tung cước đá tạt ngang đầu y. Tên trọc vừa quay mặt lại định xem phía sau xảy ra chuyện gì, bỗng chốc bị đá cho tối tăm mặt mày, lăn ra góc tường hôn mê bất tỉnh.

Jack ăn vận theo kiểu cao bồi miền Tây, chân đi ủng có gấn miếng thép thúc ngựa, bị chiếc ủng này đá phải chắc chắn vô cùng đau đớn.

Jack liên tiếp đánh ngã hai tên xong, lùi lại một bước chặn cửa phòng, chĩa súng vào ba tên còn lại. Ba gã đàn ông lập tức lùi sát vào tường, ra sức xua tay nói: “Đừng... đừng...”

Jack mặt đỏ phừng phừng nổi giận quát: “Các người cũng biết nói đừng hả? Đừng cái gì!”

Thúy Ngọc gắng gượng bò lên giường, hai tay ôm ngực gục đầu khóc nức nở.

Jack kêu Thúy Ngọc đứng lên, rồi đi đến bên giường, nhặt một tấm chăn phủ lên người Thúy Ngọc, một tay bế thốc cô vác lên vai, từ từ đi ra khỏi phòng. Anh cảnh báo ba gã đàn ông còn tỉnh táo: “Ai bước ra khỏi cánh cửa này, ta sẽ bắn vỡ đầu kẻ đó!” Nói đoạn bắn “đoàng” một phát xuống đất.

Ba gã đàn ông lập tức co rúm vào góc tường. Jack thấy tình hình đã êm, bèn công Thúy Ngọc bước nhanh ra khỏi quán trọ.

Đi được một đoạn tương đối, Jack mới chuyển Thúy Ngọc ra công sau lưng, lại dùng chăn phủ, chạy về quán trọ trong trấn Châu Tâm.

Thúy Ngọc cứ rấm rứt khóc mãi trên lưng Jack, anh ta cũng chẳng màng. Jack không rõ đám người kia là người thế nào, liệu có đuổi theo không, chỉ mong mau mau chóng chóng rời khỏi nơi này.

Về đến phòng trọ của mình, Jack tìm một bộ quần áo Lục Kiều Kiều còn bỏ lại đưa cho Thúy Ngọc mặc vào, dáng người Thúy Ngọc cũng tương đương Lục Kiều Kiều, quần áo mặc lên khá vừa vặn.

Sau đó Jack thu dọn đồ đạc, dẫn theo Thúy Ngọc, ngay trong đêm xuất phát quay lại Thanh Thành.

Cả một đêm nhọc nhằn, xe ngựa lên đường không bao lâu thì trời bắt đầu hửng sáng, đường về Thanh Thành hôm qua Jack đã đi một lần, vừa thông thuộc địa hình lại có thể thấy đường đi phía trước, nên xe ngựa chạy mỗi lúc một nhanh.

Ruổi ngựa chạy thẳng đến Thanh Thành, đã là ban trưa, Jack dẫn Thúy Ngọc tới nghỉ tại quán trọ ven sông.

Vào quán trọ, tới trước quầy thu ngân, ông chủ quán trọ chính là người được Lục Kiều Kiều cứu đêm Trung thu, vừa thấy Jack quay lại thì vô cùng hồ hởi, vội chào hỏi: “Ngài Jack đã quay lại đây ư, lần này cần mấy phòng?”

Jack nói: “Hai, tôi và cô ấy mỗi người một phòng.”

Thúy Ngọc vội đến bên quầy nói: “Không cần đâu, tôi và Jack thiếu gia ở một phòng là được rồi.”

Ông chủ quán “à” lên một tiếng, cười híp mắt nói: “Một phòng là được rồi phải không ngài Jack, có người bên cạnh hầu hạ cũng tiện hơn...”

Lông mày Jack giật giật, anh ta nói: “Không, chúng tôi... cái đó... vẫn cho hai phòng đi.”

Thúy Ngọc mặt mũi vịn lấy tay Jack, hết như lúc mới gặp, kề sát bộ ngực mềm mại vào cánh tay Jack mà thì thào: “Tôi ngủ một mình... sợ lắm...”

Ông chủ quán trọ vô cùng tâm lý: “Một phòng được rồi, một phòng đi, nào nào, tôi dẫn đường cho ngài, xin mời.”

Jack bị Thúy Ngọc nửa đẩy nửa kéo bước vào phòng hạng nhất mà chủ quán sắp xếp. Đóng cửa lại, anh ta vút mũ lên bàn, rồi tới bên giường, nằm vật ra, thở dài một hơi khoan khoái, đoạn hỏi Thúy Ngọc: “Cô còn có người thân nào không? Giờ muốn đi đâu?”

Thúy Ngọc bước tới bên giường ngồi xuống, khẽ nói: “Thúy Ngọc từ giờ sẽ đi theo thiếu gia làm trâu làm ngựa.”

Jack nghe câu này liền bật dậy khỏi giường: “Không! Cô không được theo tôi!”

Jack ở miền Tây nước Mỹ hết chặn gia súc đến đào vàng, kiếm được chút tiền xong lại lặn lội vạ dẫm tới Trung Quốc buôn bán, chẳng gì là không vào sinh ra tử, nhưng chưa từng nghe qua chuyện gì đáng sợ nhường này: một cô gái đột nhiên nói về sau sẽ theo anh ta, ôi trời!

Jack khẩn thiết nhìn Thúy Ngọc, nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không thể làm như vậy, cô biết không, tôi sắp phải lên đường đi tìm bạn gái tôi rồi.”

Thúy Ngọc thấy Jack ngồi bật dậy thẳng thừng từ chối, liền ôm lấy anh ta, ghé đầu lên vai dịu dàng nói: “Jack thiếu gia, thì ngài cứ coi như mang theo một người ở thôi mà, việc gì tôi cũng biết làm, ngài bảo tôi làm gì cũng được...”

“Thôi thôi, đừng nói mấy lời ấy nữa, vô ích thôi, tôi sẽ không để cô đi theo tôi đâu, cô từ đâu đến thì về lại đó đi. Đúng rồi, cô là người ở đâu?”

Jack đẩy Thúy Ngọc đang ngã vào vai mình ra. Từ sau cuộc mây mưa đêm qua, anh ta hết lần này đến lần khác phải trốn chạy, chẳng có thời gian dừng lại tìm hiểu xem cô gái đi theo bên mình là người thế nào. Bỗng nhiên Jack hơi hiểu được tâm trạng của Lục Kiều Kiều: rất phiền muộn cũng rất cô độc, nhưng vẫn phải đối mặt với mọi chuyện.

Thúy Ngọc bị Jack đẩy ra liền thuận đà quỵ xuống đất ngược mặt lên, hai tay vẫn không buông khỏi Jack mà đổi thành vuốt ve chân anh ta. Jack tỏ vẻ dứt khoát: “Thôi đừng có rờ qua rờ lại nữa, bây giờ tôi không thích cô sờ mó nữa đâu...” Nói đoạn, anh ta đứng bật dậy đi tới một góc phòng, ngồi xuống ghế, chỉ Thúy Ngọc nói: “Cô chớ có lại đây, cứ ngồi lên giường đi, ngồi đó rồi nói, cô là người ở đâu? Vì sao phải làm trò bán mình này?... Đúng rồi, chuyện tối qua là thế nào, giữa cô và bọn họ quan hệ ra sao?”

Thúy Ngọc méo xệch miệng, lại định òa lên khóc. Jack phát hiện ngoài dáng người, cô ta còn có cái miệng rất giống Lục Kiều Kiều, nhưng anh ta chưa từng thấy Lục Kiều Kiều méo máo thế này, không khỏi thâm nghĩ Lục Kiều Kiều mà làm vậy chắc cũng rất đẹp.

Thúy Ngọc đứng bên giường, cúi đầu thút thít, từng bước nhích dần về phía Jack, tựa như đứa trẻ mắc lỗi muốn xem liệu cha đã tha thứ hay chưa.

Jack thấy mình làm con gái nhà người ta khóc, cũng không nỡ hù dọa Thúy Ngọc nữa, để mặc cô nàng dịch đến bên cạnh.

Thúy Ngọc quỵ xuống vuốt ve đùi Jack, vừa khóc vừa líu ríu nói: “Thúy Ngọc là người Hán ở Vân Nam, mười lăm tuổi đã bị bán đến đây, bọn họ bắt tôi bán thân, còn ngày nào cũng ức hiếp tôi nữa.”

Cô nàng miệng ấp úng nói, tay cũng không hề nhàn rỗi, cứ lần mò vào trong đùi Jack. Trong lòng Jack tuy rất không thích, nhưng anh cũng là người tôn trọng sự thật, cảm giác thoải mái là có thật, cơ thể không biết dối gạt, thôi thì cứ để mặc thế mà nghe trước vậy.

Jack vừa thở hổn hển, vừa trợn mắt lên nghe Thúy Ngọc kể chuyện quá khứ bi thương.

“Mới đầu bọn họ sợ tôi chạy, ngày nào cũng khóa tôi lại bắt tiếp khách, không cho ra khỏi cửa. Về sau thời gian lâu rồi, bọn họ thấy tôi vừa nghe lời lại biết hầu hạ, nên mới buông lỏng trông chừng, còn cho tôi làm mấy việc vặt, coi cửa trong quán... Những cô gái khác đều bị khóa trong phòng, chỉ mình tôi được phép đi lại một chút...”

Jack phát hiện tay cô đã lần tới chỗ sâu nhất, lúc này cũng không thể kêu người ta dừng lại được nữa, hỗn hển nói với Thúy Ngọc: “Kể... tiếp đi, đừng dừng lại...”

“Có lúc bọn họ đi đánh bạc uống rượu, tôi lại lén tiếp khách, định kiếm riêng chút vốn rồi bỏ trốn...”

Jack quả thực không thể kêu Thúy Ngọc dừng lại lúc này, vì một tay cô đã lần vào tận trong quần, anh đành dựa người vào ghế ngã đầu ra sau, mở miệng nói lớn: “Hôm qua... sao lại để tôi... đụng phải bọn họ... a...”

Hơi thở của Thúy Ngọc cũng càng lúc càng gấp gấp theo từng động tác: “Thời gian vốn cũng đủ... nhưng Jack... thiếu gia lại lâu quá... đúng một canh giờ... bọn họ trở về rồi ngài vẫn còn tiếp tục...”

Jack không còn sức đâu mà nói nữa, gắng lắm mới thốt được một câu: “Sorry... rất xin lỗi, là tôi làm liên lụy đến cô... á...”

Nói đến đây, Thúy Ngọc đã mặt đỏ bừng bừng cười lên người Jack...

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ra khỏi bãi mía đã là canh ba nửa đêm, hai người tìm tới một hộ coi ruộng xin ngủ nhờ; lại làm rõ lên một trảng chó sủa khuya.

Người thôn quê tấm lòng lương thiện, có nghèo đến đâu cũng sẵn lòng giúp người, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi được sắp cho ngủ ở nhà để củi, đến khi tỉnh dậy đã là buổi trưa hôm sau.

Hai người ra bên máng nước của căn nhà tranh rửa mặt chải tóc xong, cũng là lúc lão nông tới qua cho hai cô cháu ngủ nhờ từ ruộng trở về.

Lục Kiều Kiều bước lên trước, giúp lão nông đặt quang gánh thùng nước xuống, rồi hỏi đồ ăn: “Bác ơi, lương khô chị em cháu mang theo ăn đường không đủ, bác bán cho chúng cháu ít đồ ăn được không?”

Lão nông chất phác cười ha hả: “Ôi chao tiền nông gì, cứ vào nhà rồi cùng ăn luôn thế, nhưng chỉ có cháo khoai lang thôi, ăn quen là được!”

Lục Kiều Kiều vội vàng nói: “Cảm ơn bác, bác ăn được đương nhiên chúng cháu cũng ăn được rồi.”

“Nào vào đi, vào đi...” Lão nông vồn vã kêu họ vào gian nhà đất.

Bao lâu không được ăn đồ nóng, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bưng bát cháo khoai húp xì xụp, cảm thấy ấm áp đến tận cõi lòng.

Lục Kiều Kiều lựa lời hỏi lão nông: “Bác ơi, chị em cháu vốn định tới Thanh Thành nhờ vả người thân, nhưng bị lạc đường, không biết từ đây tới Thanh Thành phải đi hướng nào.”

Lão nông đáp: “Tới Thanh Thành phải đi về hướng Bắc, men theo con sông này đi lên phía Bắc tới sông Đại Yên, sau khi qua sông Đại Yên lại men theo sông nhỏ đi thẳng về hướng Bắc thì tới Thanh Thành, mau lắm, đi bộ hai ba ngày là tới thôi.”

“Nếu cháu đi Quảng Châu thì xa lắm phải không ạ...” Lục Kiều Kiều lại hỏi.

“Đi Quảng Châu thì không đi bộ được, nếu đi bộ phải mất chín mười ngày, muốn đi Quảng Châu bay phải ngồi thuyền,” lão nông nói.

“Đi hướng nào thì tới Quảng Châu ạ?” Lục Kiều Kiều vờ hỏi.

“Đi bộ thì hướng Đông Nam. Chính là hướng này...” lão nông đưa tay chỉ hướng Đông Nam nói. “Chớ có đi sai, không lại vòng vèo oan, muốn đi thuyền thì từ đây đi lên Bắc kiếm thuyền ở sông Đại Yên, thuyền vòng qua Bắc Giang, mất ba ngày...”

Lục Kiều Kiều cố ý hỏi loạn lên điểm đến và phương hướng vì cô biết sau khi bọn họ rời đi, lão nông này hoàn toàn có thể kể ra hành tung của họ với kẻ bám đuôi tới sau, như vậy lợi dụng lão nông đánh lạc hướng đối phương là hay nhất.

Lục Kiều Kiều ăn no xong, lén đặt một trăm đồng dưới gầm bàn, cảm ơn lão nông rồi cùng An Long Nhi lên đường.

Đích đến của Lục Kiều Kiều chính là thôn Quan Tài ở Hoa Huyện, nằm giữa Hồ Đường và Quảng Châu, hay nói cách khác cứ đi thẳng hướng Đông Nam là sẽ tới Hoa Huyện.

Hành động của Lục Kiều Kiều hai ngày hôm nay đã tuyên bố rõ ràng với kẻ bám đuôi rằng: Trò chơi đuổi bắt long trọng bắt đầu. Đặt vào địa vị một kẻ theo dõi, nhất định sẽ nghi ngờ mỗi bước đi của Lục Kiều Kiều đều là giả vờ, trong tình hình này, cứ đi thẳng tới nơi mình muốn đến mới khiến kẻ theo đuôi rối loạn nhất.

Hướng Đông Nam là một rừng cây rậm rạp, Lục Kiều Kiều cùng An Long Nhi chậm rãi đi men theo đường cái quan.

Tuy đã vào thu, nhưng mùa thu ở Quảng Đông cũng chẳng đỡ hơn mùa hè là mấy, may mà phía trên nhiều cây cao nên không quá nắng. Hai người đầu đội mũ bện bằng lá cây, trông như hai cái cây con di động trên đường.

Lục Kiều Kiều vẫn suy tính mãi chuyện hôm qua.

21. Chương 21

Kẻ theo dõi bọn họ, vì sao có lúc tưởng như đã bị cắt đuôi, vậy mà cuối cùng vẫn cứ bám theo được? Ví dụ như lúc đi trên sông thực rất kỳ quái, rõ ràng con đò đã chèo như bay trong đêm, rõ ràng phía sau không có thuyền, rõ ràng sau khi vào sông Đại Yên, bọn họ lập tức dừng lại phục kích kẻ theo dõi nhưng sao không hề thấy hấn theo sau?

Kẻ bám đuôi có thể làm được như thế, chỉ có một cách, đó là hấn không cần trông thấy Lục Kiều Kiều, nhưng vẫn biết cô định chạy đường nào. Chỉ cần phương hướng không sai, chuyện hấn tìm ra Lục Kiều Kiều chỉ là sớm hay muộn.

Nói như vậy, kẻ này chẳng phải giống như chó săn hay sao? Lục Kiều Kiều bỗng thấy khiếp sợ trước những nghi vấn u ám này.

Đáng sợ hơn cả là, trong rừng mía, hấn không thấy được tình hình Lục Kiều Kiều nhưng vẫn có thể biết người bỏ đi không phải cô, mục tiêu của hấn vô cùng rõ ràng, hấn chỉ bám theo một mình Lục Kiều Kiều, nói cách khác, sắp xếp chia Jack đi đường khác là biện pháp hoàn toàn không cần thiết.

Lục Kiều Kiều hơi hối hận vì mình quá tự tin khinh địch, nếu giờ có Jack ở đây, cô đã có thể ngồi xe ngựa hút thuốc cho sướng thân rồi. Ôi chao, đúng là tự làm tự chịu.

Mưu mẹo nào cũng đều có sơ hở, cách lần trước làm không xong, có khi giờ làm ngược lại lại được.

Tối qua trong rừng mía, cô muốn dùng An Long Nhi dẫn dụ tên theo dõi ra mặt, còn mình chờ phục kích, kết quả bị y nhìn thấu âm mưu, nếu như... đổi ngược lại?

Đúng rồi, Lục Kiều Kiều vỗ bóp lên trán, cứ làm vậy đi.

Cô ghé tai An Long Nhi dặn: “Hôm nay khi mặt trời xuống núi, chúng ta lại sắp trận mai phục, lần này để mày...”

An Long Nhi gật đầu nói: “Vâng, cô bảo cháu làm gì cũng được.”

Lục Kiều Kiều chỉ tay về con sông nhỏ phía xa, nói: “Vậy giờ cứ nghỉ ngơi tại chỗ. Bên kia có sông, đi rửa mặt mũi rồi kiếm bóng cây mà ngủ, tối nay xem chừng lại không được ngủ đâu...”

An Long Nhi đi gom về một đồng to cỏ khô vàng óng, chất dưới gốc cây thành một cái đệm cỏ thoải mái. Lục Kiều Kiều đi rửa mặt mũi tay chân trước, rồi về bỏ chân trần xắn ống quần nhảy tót vào đệm cỏ, sung sướng duỗi thẳng lưng, châm một tẩu thuốc nằm khểnh ra hút.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều thả lỏng tinh thần, lòng cũng thấy vui. Mỗi khi được ở riêng cùng cô Kiều, thằng bé đều đặc biệt vui vẻ.

An Long Nhi tận mắt chứng kiến cha mẹ chết dưới họng súng người Tây, nên hoàn toàn không có chút cảm tình nào với Jack. Dù Jack luôn đối tốt với An Long Nhi, lại hay nói đùa chọc cho nó vui, nhưng thằng bé

vẫn âm thầm ghét Jack, ghét anh ta cao lớn như vậy, ghét anh ta tóc vàng mắt xanh, ghét cả mùi hương chẳng biết từ đâu lúc nào cũng phảng phất trên người anh ta, mỗi lúc cười còn rất ồn ào... Đặc biệt là ghét anh ta cứ sán lại Lục Kiều Kiều!

Nhưng trong buổi chiều thu hôm nay, không có Jack, chỉ có mình thằng bé và Lục Kiều Kiều cùng ngồi bên bờ sông. An Long Nhi thấy vô cùng an toàn. Lục Kiều Kiều đang mặc quần áo của thằng bé, hai người ăn vận giống hệt nhau, điều này cũng khiến An Long Nhi cực kỳ hài lòng, cảm giác như có thể cùng Lục Kiều Kiều hòa thành một thể, lâng lâng một nỗi vui sướng kỳ diệu.

An Long Nhi lặng lẽ ngồi trên đệm cỏ bên cạnh Lục Kiều Kiều, lấy một quyển sách từ trong hòm mây ra đọc.

Lục Kiều Kiều nghe tiếng động, quay người lại hỏi An Long Nhi: “Đọc sách gì thế?”

“Giờ đang đọc Kinh Hám Long ạ.” An Long Nhi lật bìa sách cho Lục Kiều Kiều xem.

Lục Kiều Kiều cười nói: “Thằng bé này thật là, ngày nào cũng chạy trốn mà còn mang cả sách theo đọc... Kinh Dịch đọc xong chưa?”

“Đọc xong rồi ạ, nhưng muốn vận dụng thuần thục thì còn phải thực hành nhiều.”

“Sắp có cơ hội cho mày thực hành rồi... À mà, sao không đọc Tam mệnh thông hội?” Lục Kiều Kiều phát hiện An Long Nhi không đọc theo đúng trình tự cô đưa ra.

An Long Nhi có vẻ lưỡng cuống, lắc đầu đáp: “Là thế này ạ... vốn cũng đang đọc, giờ sau đây cháu thấy cô phá giải Đảo Địa Mộc Tinh cục và Hùng Kê Đề Nhật huyết, thấy phong thủy rất hữu dụng, lại có thể học luôn theo cô, nên cháu đọc sách phong thủy trước... Cô Kiều, cháu xin lỗi.”

Lục Kiều Kiều “ừ” một tiếng, nói: “Thôi, đều là cái duyên của mày cả... Lần này cũng là cô kéo mày theo, đi đường chịu bao cực khổ, mày có trách cô không?”

An Long Nhi là đứa trẻ thật thà, cô Kiều hỏi nó, nó lại càng thật thà trả lời: “Lúc đầu thấy rất không thoải mái, lúc nào cũng phải ở nhà một mình, ra ngoài lại chỉ có hai người...”

“Đúng thế, mày ở chỗ lão Sái còn có anh em chơi cùng, đi theo cô lại phải làm kẻ ở...” Lục Kiều Kiều hút xong cữ thuốc, người đã bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

“Cháu ở nhà Sái thức phải làm rất nhiều việc, đến nhà cô coi như được nhàn nhã, lại có thể đọc sách...” An Long Nhi đặt sách xuống, nhìn Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều rất hiếm khi nói chuyện với nó, song An Long Nhi lại rất trân trọng mỗi lần nói chuyện với cô.

“Đúng rồi, hồi ở trong gánh mãi vô chẳng có cô bé mặt bầu bầu múa roi chín đốt đối với mày rất tốt đấy ư? Ha ha...” Lục Kiều Kiều tự nói rồi tự phá lên cười.

An Long Nhi vội vàng phân bua: “Không phải, đó là con gái của Sái thức, nó chơi rất hợp với bọn cháu.”

“Giờ thì không còn em gái mặt bầu chơi cùng mày nữa rồi... ha ha ha... có cần cô kiếm cho mày một đứa không?” Lục Kiều Kiều đùa với An Long Nhi, tiếng cười nghe rất êm tai, ánh mắt nhìn An Long Nhi cũng mang nét quyến rũ hút hồn, khi cười cả hàm răng lộ ra, cần nhẹ lên đầu lưỡi hồng.

An Long Nhi chạm phải ánh mắt Lục Kiều Kiều, vội vàng nhìn ra hướng bờ sông, mặt nóng bừng, ngượng ngừng cười phụ họa: “Không cần đâu ạ... ha ha...”

Lục Kiều Kiều nhả một ngụm khói dài, phả hương thuốc phiện nồng đượm vào người An Long Nhi. Cô nói: “Sổ bạc trên người mày hiện giờ đủ để chuộc thân rồi, về sau đường đi trăm sông ngàn núi, không biết còn bao nhiêu nguy hiểm, nếu mày không thích thì có thể bỏ tiền lại rồi đi.”

An Long Nhi lập tức tắt hẳn nụ cười: “Cô Kiều, cháu không đi.”

“Mày thích đi với cô à?” Lục Kiều Kiều nói giọng uể oải.

An Long Nhi trả lời chắc nịch: “Thích.”

Lục Kiều Kiều thích câu khẳng định này, hướng hồ đây lại còn là lời một đứa trẻ như An Long Nhi nói ra, khiến cô càng thấy tin cậy, vững tâm, có điều cô vẫn muốn nghe thêm một lần nữa: “Gì cũng không sợ?”

“Không sợ, gì cũng không sợ!”

Lục Kiều Kiều nói chuyện phiếm với An Long Nhi thêm vài câu, rồi gối lên hòm mây ngủ thiếp đi dưới bóng cây. Đến khi thức dậy thì mặt trời đã lặn, hai người ăn chút lương khô, sắp xếp lại hành trang rồi lên đường xuyên đêm.

Nếu có thể đảm bảo an toàn, buổi tối đi trên đường cái quan dễ chịu hơn hẳn ban ngày, không còn ánh nắng gay gắt, thay vào đó là gió mát hiu hiu thổi, người đi đường cũng vô cùng thoải mái khoan khoái.

Lục Kiều Kiều đã hoàn toàn rũ bỏ bộ dạng thơ thẩn ban ngày, chân bước thoăn thoắt. Một là vì nghỉ ngơi xong tinh lực dồi dào, hai là cô muốn mau mau kiếm được địa hình thích hợp để bày cục, đặt bố trí cho An Long Nhi bắt người.

Cô không bàn kế hoạch với An Long Nhi lúc nghỉ ngơi bên bờ sông, vì dừng ở một nơi nói chuyện rất dễ bị người ta nghe lén, giờ hai người đều đang rảo chân đi bộ, cô mới đi sát lại An Long Nhi thì thầm căn dặn việc sắp tới phải làm.

“Long Nhi nghe này, lát nữa tới chỗ thích hợp, cô sẽ chỉ cho mày, mày nấp ở đó mai phục, còn cô tiếp tục đi thẳng, dẫn hắn ta ngang qua chỗ mày.”

“Vâng.”

“Mày nấp cho kỹ một chút, không được để hắn phát hiện, sau đó chuẩn bị sẵn dây thừng, nếu nhìn thấy một gã thanh niên độ hơn hai mươi tuổi, người cân đối, không quá cao, chừng hơn chúng ta nửa cái đầu, mặt mũi thô kệch, thì chính là hắn.”

“Hiểu rồi ạ.”

“Nếu hắn chỉ có một mình thì hãy dùng thừng tóm hắn lại; còn nếu có hai người trở lên, mày tuyệt đối không được manh động, cũng không được ra mặt, ở nguyên tại chỗ, một canh giờ sau cô sẽ quay lại tìm mày.”

“Được ạ.”

“Nếu hắn có một mình, mà mày không đánh lại được hắn, thì không được liều mạng, mà phải chạy về phía cô, đuổi kịp cô là được, hắn sẽ không muốn xuất hiện trước mặt cô, nên đến chỗ cô là mày an toàn...” Lục Kiều Kiều cố tưởng tượng ra tình huống xấu nhất, cô phải hết sức bảo đảm an toàn cho An Long Nhi hoàn thành kế hoạch này. “Còn nữa... Nếu đối phương có hai người, lại phát hiện ra mày, muốn bắt mày, thì mày phải cố hết sức chạy thoát, tới Hoa Huyện gặp Jack. Trong này là ngân phiếu mười lạng bạc, đủ cho mày phung phí trên đường, nên tiêu gì cứ tiêu, người nhất định phải an toàn đến Hoa Huyện, hiểu chưa?”

An Long Nhi nhận tấm ngân phiếu, trông mắt nóng bừng lên, cơ hồ sắp khóc. Thằng bé đã quên mất bao lâu rồi không có người quan tâm nó như thế.

“Cô Kiều, cô yên tâm, cháu sẽ làm theo lời cô dặn.”

Giờ đang là hạ tuần tháng Tám, Trung thu đã qua lâu, trăng phải đến quá nửa đêm mới mọc. Hai bên đường cái quan là hàng cây lớn cành lá sum suê, che khuất sao trời, khiến cả con đường tối om chẳng trông ra dáng người.

Lục Kiều Kiều cùng An Long Nhi đi lên một đoạn dốc vừa hẹp vừa thẳng, chỗ này trước không thấy thôn trang, sau không tổ hàng quán, hai bên là sườn núi chênh chếch, cây cối cao lớn rậm rạp, càng khiến đoạn đường này tối đen như mực.

Lên đến một phần ba quãng dốc, Lục Kiều Kiều thấy đằng sau không có người, mới dùng tay ấn lên vai An Long Nhi, chỉ cái cây bên đường. An Long Nhi lập tức hiểu ý, tháo sợi thừng trên người xuống, mỗi tay cầm một đầu thừng, lật cổ tay thắt một cái thòng lọng lớn – mấy hôm trước Jack vừa dạy thằng bé cách thắt lọng của cao bồi miền Tây – sau đó kéo cho đầu thòng lọng rộng ra một chút, nhẹ nhàng đặt xuống

giữa đường, vị trí người ta nhất định phải đi qua, trong bóng tối, hoàn toàn không nhìn ra sợi thừng được đặt chỗ nào.

Nhìn đến đây Lục Kiều Kiều đã hiểu kế sách của An Long Nhi, không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ thằng nhóc tóc vàng này đúng là có thiên bẩm làm chuyện xấu.

An Long Nhi nhẹ nhàng kéo dài sợi thừng, tay nắm đầu thừng còn lại, bật người nhảy phóc một cái, khuất dạng trên cây. Lục Kiều Kiều không hề dừng chân, phăm phăm bước về phía trước.

An Long Nhi nhảy lên cây xong, mới thở chậm lại, nghe tiếng bước chân Lục Kiều Kiều leo lên sườn dốc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng xa, mãi đến khi mất hút phía đầu kia dốc núi. Thằng bé cố gắng giữ bình tĩnh, chăm chú nghe ngóng con đường vừa đi qua, nhưng không có bất kỳ ai, ngoài tiếng côn trùng ếch nhái thỉnh thoảng vọng lên, trên đường không có tiếng động nào khác.

Được một lúc, có người đàn ông đánh xe trâu chạy qua. Người này trông có vẻ thô kệch, tay cầm một cành cây mềm còn cả lá, chốc chốc lại quật nhẹ vào mông con trâu phía trước. Theo An Long Nhi thấy, người này chắc chắn là nông dân bình thường, vừa cày xong ruộng, đang trên đường trở về nhà, nếu muốn theo dõi người, đã chẳng đánh cả cổ xe trâu thể này...

Chắc không phải người này, An Long Nhi nghĩ vậy đưa mắt nhìn gã trai đánh xe trâu đi ngang qua.

Sau đó lại tới một bà bác gánh rau, vai quẩy hai gánh ú ụ rau xanh, gánh phía trước lấp loáng chút phản quang, lúc ngang qua gốc cây An Long Nhi đang nấp, thằng bé mới phát hiện ra đó là một bát nước, chắc dùng để tưới rau cho khỏi héo.

Có lẽ không phải bà gánh rau này, cô Kiều chẳng đã nói là đàn ông còn gì? An Long Nhi nghĩ, giờ mới qua ba khác, cứ kiên nhẫn đợi xem sao.

Từ dưới dốc lại xuất hiện ba người đàn ông, vừa đi vừa cười oang oang, An Long Nhi nghe thấy bọn họ nói ở thôn Đức Quý có quả phụ họ Tôn mới mười tám tuổi, đêm nào cũng ngủ với lão gia nhà họ...

Ba người này chắc chắn không phải kẻ theo dõi Lục Kiều Kiều. Có điều An Long Nhi phát hiện, khi theo dõi hoặc nghe trộm người khác, người ta sẽ có một cảm giác rất đặc biệt, vừa căng thẳng vừa không tìm được muốn làm tiếp, vì thằng bé giờ đang rất trông chờ người tiếp theo sẽ đi qua, rất muốn xem xem lần này lại là ai xuất hiện.

Không bao lâu sau, có hai người đàn ông đi từ dưới dốc lên, một người say khướt, một người miệng mắng sa sả dịu anh ta.

Khi bọn họ ngang qua gốc cây An Long Nhi nấp, thằng bé còn ngửi thấy mùi rượu chua chua, rõ ràng người này uống rượu say thật. An Long Nhi nghĩ, làm gì có ai uống say rượu rồi mới theo dõi người ta, nếu cô Kiều đột nhiên đổi sang cưỡi ngựa chạy mất tiêu, hẳn ta thể này làm sao cản kịp, chắc không phải bọn họ.

Suốt một canh giờ, chỉ có bốn lượt người đi qua đoạn dốc tối tăm này, nhưng đều không phải gã trai trẻ xấu xí Lục Kiều Kiều nói đến. An Long Nhi nhắm tính thấy thời gian cũng tương đối rồi, đành nhẫn nại ngồi trên cây đợi Lục Kiều Kiều quay lại.

Trong một canh giờ An Long Nhi ngồi canh trên cây chẳng có chuyện gì xảy ra, Lục Kiều Kiều lại chạy tới bán sòng bán chét, thở hồng hộc không ra hơi.

Chia tay An Long Nhi, cô chạy chậm chậm lên đỉnh dốc, sau đó lại chạy từ đỉnh dốc xuống dưới, chạy bao xa không phải là vấn đề, chỉ cần phía trước không có mấy ngã đường tỏa ra, cô có thể chạy một mạch nửa canh giờ.

Di chuyển nhanh lợi ở chỗ có thể nhử kẻ bám đuôi phải đẩy nhanh tốc độ bám theo mình, như vậy khả năng đối phương bị An Long Nhi phát hiện sẽ càng cao hơn.

Thực ra với thể lực của Lục Kiều Kiều, vốn không thể chạy liên tục như vậy, chạy được ba khác thời gian, cô đã phải ngồi xuống phiến đá bên đường thở hồng hộc.

Hút xong mấy hơi thuốc lấy tinh thần, Lục Kiều Kiều lại bắt đầu vòng lại đường cũ. Ban nãy chạy mất ba khác, giờ đi lại phải mất bốn khác, cộng thêm thời gian nghỉ ngơi, cả đi cả về vừa vặn hết một canh giờ.

Khó khăn lắm Lục Kiều Kiều mới quay lại được con dốc, tới gốc cây An Long Nhi nấp, nhìn quanh không thấy vết tích gì là đã xảy ra chuyện, cô bèn vỗ vỗ thân cây ra ý cho An Long Nhi nhảy xuống.

“Mệt chết mất thôi... Mệt chết mất thôi...” Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng cất được lời, nhưng tiếng nói vẫn còn hỗn hển.

“Tên chết bầm chết vằm...” Lục Kiều Kiều bị kích động, không nhịn nổi buột miệng chửi bằng giọng quê, nhưng An Long Nhi chưa từng nghe cô Kiều chửi người, cũng không hiểu tiếng Giang Tây, vừa thu dọn dây thừng trên đường, vừa tiện miệng hỏi: “Cái gì ạ?”

“Tao mắng hần là tên khốn kiếp, cứ để tao bắt được xem tao có cho hần mấy cái bạt tai, kéo lê trên đường không...” Lục Kiều Kiều vẫn tiếp tục chửi rửa.

Câu này thì An Long Nhi hiểu, tiếng Quảng Châu cũng mắng người như thế.

Lục Kiều Kiều lấy lại hơi, kéo An Long Nhi trèo lên sườn núi bên đường, kiếm một phiến đá ngồi xuống.

“Vừa nãy có ai đi qua không?” Lục Kiều Kiều hỏi.

An Long Nhi trả lời: “Đầu tiên có một người nông dân đánh trâu chạy qua...”

“Người đó cô cũng thấy, anh ta đánh xe ngang qua lúc cô đang ngồi nghỉ.” Lục Kiều Kiều loại luôn người đầu tiên.

“Sau đó có một bác gánh rau. Cháu thấy là đàn bà nên cũng mặc kệ...”

“Đàn bà? Cô không thấy bà nào đi qua... Sau đó thì sao?” Lục Kiều Kiều cảm thấy vấn đề chính là ở người đàn bà này, nhưng vẫn cần nắm rõ toàn bộ tình hình rồi mới tiến hành phân tích.

“Sau đó có ba người đàn ông đi dưới dốc lên, chính là đi ngược hướng với cô, cô có gặp bọn họ không?”

“Thấy, ba người này đi ngược lại với cô, mồm miệng còn chẳng sạch sẽ... hăng không nói mấy chuyện ấy, còn người nào nữa không?” Lục Kiều Kiều cũng loại luôn ba người này.

“Cuối cùng có hai người đàn ông, một người uống say người kia phải dìu, đi rất chậm, lúc cô quay lại có thấy không?” An Long Nhi cũng bắt đầu bắt kịp tư duy của Lục Kiều Kiều, chỉ cần loại trừ những người nhìn thấy ở cả hai đầu thì có thể biết ai là kẻ theo dõi.

“Con mèo say ấy giờ vẫn còn nằm bê bết bên đường kia, có thấy, người bốc mùi rượu nồng nặc có vẻ là say thật, không phải hai người họ... còn ai nữa không?” Lục Kiều Kiều trên đường quay lại cũng chú ý kẻ nằm dưới đất, hần còn nôn ra một bãi bẩn thỉu, bãi nôn ấy không thể giả được, người đã say đến mức đấy cũng có thể loại trừ.

An Long Nhi ái ngại: “Hết rồi ạ, chỉ có bốn lượt đó thôi, cô Kiều, chẳng phải cô nói không thấy người đàn bà gánh rau sao? Trên đường cô quay lại có ngã rẽ nào không?”

“Không có ngã rẽ... hai bên đường đều là núi, làm gì có người nào gánh rau lại leo lên núi? Mà tả kỹ bà ta xem nào.” Lục Kiều Kiều trầm ngâm một thoáng, lấy túi da đựng nước trong hòm mây ra, uống một ngụm rồi đưa cho An Long Nhi.

An Long Nhi đón lấy cũng uống một ngụm, đoạn miêu tả: “Người đàn bà đó nhìn có vẻ ba mươi tuổi, mặc đồ làm đồng, ống quần xắn lên... ừm, đi giày...”

“Bà ta cao chừng nào?” Lục Kiều Kiều muốn biết mọi chi tiết.

“Có lẽ cao hơn chúng ta một chút.”

“Có nhìn thấy chân to hay chân nhỏ không?” Lục Kiều Kiều hỏi.

“Tối quá cháu nhìn không rõ, nhưng bước đi rất vững.”

“Bà ta gánh rau gì? Thúng to không?”

“Rau gì nhìn không rõ, thúng không to lắm, thấy gánh cũng không quá nặng.”

“Rau đây thúng ư?”

“Đầy thúng.”

“Bên trên có đầy gì không?”

“Có, đúng rồi, trên rau có để một bát nước, cháu từ trên nhìn xuống có thấy lấp lóa phản quang nên nhớ kỹ.”

“Một bát nước?” Lục Kiều Kiều ngừng hỏi, chậm rãi nhắm mắt lại cố gắng sắp xếp những hình ảnh An Long Nhi vừa cung cấp.

“Bát nước ấy có phải để giữ rau ỉm không? Cháu nghĩ là vậy...” An Long Nhi nói ra suy nghĩ của mình, thằng bé cũng muốn cùng Lục Kiều Kiều làm rõ mấy chuyện này.

Hồi lâu sau, Lục Kiều Kiều mở mắt nhìn xuống đường cái quan dưới sườn núi, quả quyết mà thâm trầm nói: “Mày đã nhìn thấy kẻ theo dõi rồi, đó chính là người đàn bà gánh rau!”

An Long Nhi tận mắt quan sát người đàn bà đó, chỉ thấy rất bình thường, giờ lại nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, trống ngực liền đập thình thịch, tò mò hỏi: “Sao cô biết?”

Lục Kiều Kiều quay sang An Long Nhi, kề sát tai thằng bé mấp máy môi nói khẽ: “Rau hái buổi tối để đến ngày hôm sau sẽ không được tươi, người trồng rau muốn bán rau chỉ có cách dậy từ rất sớm hái rau, sau đó bán hết luôn trong ngày, vì vậy người bán rau tới buổi tối không thể vẫn còn nguyên một thúng rau để gánh qua gánh lại, đây là lý do thứ nhất; nếu muốn giữ rau tươi thì phải phủ khăn ỉm hoặc cỏ tươi, hoặc lá tươi lên rau, chứ không phải đặt một bát nước lên trên, đây là lý do thứ hai; người gánh rau thực sự, khi đi đường sẽ quải thúng đựng đưa lên xuống, như vậy đỡ tốn sức hơn rất nhiều, nhưng làm vậy sẽ khiến nước trong bát vương vãi hết, mày cũng không nhìn thấy nước được nữa, điều này chứng tỏ người đó không quan tâm hai thúng rau nặng hay không, mà chỉ chú ý để bát nước không đổ, đây là lý do thứ ba; trời tối như vậy, thúng lại vẫn còn đầy rau, chỉ có thể chứng minh đám rau ấy là thứ ngụy trang phủ lên mặt thúng, trong thúng còn có đồ vật khác, có thể là hành lý của mẹ ta... Đúng rồi, trên lưng người đó còn có đồ gì khác không?”

22. Chương 22

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều phân tích thì phục sát đất, trong lòng bỗng dưng kích động, thật không ngờ sự việc mình nhìn có vẻ bình thường chẳng hề khác lạ, dưới con mắt của Lục Kiều Kiều lại nhiều sơ hở đến vậy. Thằng bé trả lời: “Không ạ, trên người bà ta chỉ có quần áo, và một cái mũ cổ treo phía sau đòn gánh.”

“Nếu sau lưng không có hành lý thì đồ ở hai cái thúng kia chính là hành lý của mẹ.” Lục Kiều Kiều về cơ bản đã khẳng định được kết quả phân tích của mình.

“Mẹ ta không biết mày dừng lại giữa đường, nên chỉ chăm chăm đuổi theo cô, khi cô đi ngược lại, mẹ lập tức trốn lên dốc núi để cô đi qua xong mới bám theo sau... Vấn đề là, mẹ đã biết cô quay lại một mình, cũng có nghĩa là mẹ hoàn toàn có thể cho rằng mẹ đã bị mày bắt gặp...” Lục Kiều Kiều cẩn trọng chỉnh lý lập luận của mình, liên kết chúng lại với nhau.

“Nhưng bát nước đó dùng để làm gì? Cháu không hiểu...” Thực ra An Long Nhi vẫn còn nhiều điều không hiểu, thằng bé chọn phần mơ hồ nhất để hỏi trước.

Lục Kiều Kiều không nói gì, cô rót một ít nước trong túi da vào một cái hốc nhỏ trên tảng đá, đại khái chừng nửa bát nước, sau đó tìm trong hòm mây một gói kim châm, lấy ra một cây kim mảnh nhất, tay cầm đuôi kim, cầm đầu nhọn của kim lên mặt đá phẳng mài qua mài lại thật nhanh, đầu kim ma sát bắn ra tia lửa; đoạn nhặt dưới đất một phiến lá nhỏ đặt trôi trên mặt nước trong hốc đá, cuối cùng đặt cây kim mảnh lên trên phiến đá.

Phiến lá chơ theo cây kim nổi trên mặt nước, cây kim mang theo phiến lá chậm chậm xoay chuyển, xoay được nửa vòng thì ngừng lại, chỉ thẳng về hướng Nam.

Lục Kiều Kiều đưa chiếc la bàn nhỏ mình vẫn dùng cho An Long Nhi, An Long Nhi so cây kim của chiếc la bàn nhỏ với cây kim trên phiến lá, thấy hướng chỉ không lệch một phân, thẳng bé há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đưa ngón trở lên miệng, ra dấu cho An Long Nhi yên lặng, cô không muốn thẳng bé làm kinh động đối phương.

Lục Kiều Kiều khê khàng giải thích cho An Long Nhi: “Trong bát nước của mộ ta cũng có một cây kim thế này, nhưng kim của mộ không chỉ về hướng Nam, mà luôn chỉ về cô...”

An Long Nhi càng kinh ngạc hơn, lại há hốc mồm lần nữa, Lục Kiều Kiều lập tức đưa tay bịt miệng thẳng bé.

An Long Nhi gật đầu với Lục Kiều Kiều, tỏ ý có thể buông tay được rồi, nóng lòng ghé tai Lục Kiều Kiều hỏi: “Cô Kiều, đó là thứ gì thế?”

Lục Kiều Kiều hít một hơi chậm rãi thì thào vào tai An Long Nhi: “Đó là Diêm Vương điều hồn chú.”

“Cái tên nghe đáng sợ thật...” An Long Nhi nghe xong cái tên này, tưởng tượng ra toàn yêu ma quỷ quái.

Lục Kiều Kiều giải thích qua cho An Long Nhi: “Diêm Vương điều hồn chú có mấy phép biến: thuật Tẩn hồn, thuật Mê hồn, thuật Thu hồn, và một loại nữa là thuật Hồi hồn. Loại mộ ta dùng có thể bám theo hồn phách của người ta, chính là thuật Truy hồn. Dem ngày sinh bát tự của người cần truy đuổi dung hợp vào bùa chú, sau đó dùng linh lực điều hồn áp vào cây kim, cây kim này sẽ vĩnh viễn chỉ về hướng người đó, người có đạo hạnh cao thâm có thể khiến phạm vi bùa chú này không ngừng mở rộng. Phương sĩ tìm trẻ con mất tích về cho khổ chủ đều dùng Diêm Vương điều hồn chú này, khi đưa trẻ vừa mất tích, còn chưa đi xa thì rất công hiệu, nhưng lần này...”

“Hóa ra cái Diêm Vương điều hồn chú này còn có thể làm việc tốt kia đây?” An Long Nhi vẫn cho rằng thứ gì tên nghe đáng sợ cũng đều là vật hại người.

“Đạo thuật chỉ là công cụ, cũng giống như phong thủy, có thể cứu người cũng có thể giết người... Vấn đề nằm ở chỗ bọn họ làm sao biết được ngày sinh bát tự của cô?”

Lục Kiều Kiều nghĩ một hồi đoạn nói: “Thôi mặc, giờ không nghĩ chuyện này nữa. Đã biết mộ ta dùng đạo thuật gì, cô sẽ có cách đối phó với mộ. Hai ngày nay coi như không uống công chịu khổ, nội trong ba ngày, cô nhất định phải tóm được mộ trong tay!”

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều vững lòng như thế, cũng gật đầu đầy tự tin “ạ” một tiếng.

Lục Kiều Kiều chạy suốt mấy canh giờ, xương cốt toàn thân đều đã mỏi nhừ, đợi đến lúc cô nghỉ ngơi xong có thể tiếp tục lên đường thì đã quá nửa đêm, mảnh trăng tàn từ đỉnh núi phía Đông lặng lẽ trôi lên, đường cái quan được ánh trăng chiếu tỏ, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi cũng có thể rảo bước quay về huyện Thanh Thành.

Trong căn phòng nhìn ra sông của quán trọ xa hoa bên bờ Bắc Giang, Thanh Thành, Jack mở mắt khi trời đã sáng bạch.

Thúy Ngọc đáng dấp giống hệt Lục Kiều Kiều, đang say ngủ bên cạnh cũng mơ màng tỉnh dậy, một tay gác lên người Jack, vùi mặt vào anh ta.

Jack quay sang nhìn Thúy Ngọc, lần tay vào chặn vuốt ve cơ thể cô nàng, từ từ nhắm mắt lại.

Đột nhiên anh ta lại giật mình mở bừng mắt, ngồi bật dậy nói: “Chết rồi, hôm nay phải xuất phát rồi!”

Nói đoạn định trèo xuống giường. Thúy Ngọc liền níu vào anh ta để dậy theo, một tay kéo chăn lên ngực: “Jack thiếu gia, phải đi rồi sao? Cho em đi cùng thiếu gia nhé.”

Jack vội vàng gạt tay cô ra, đứng dậy tìm quần áo mặc vào, sau đó rửa mặt đánh răng, xồng xộc thu dọn đồ đạc.

Thúy Ngọc trông cảnh tượng quả có vẻ như sắp lên đường, cũng vội dậy khỏi giường, mặc lại bộ quần áo của Lục Kiều Kiều mà Jack đưa cho.

Jack vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói với Thúy Ngọc: “Tôi phải đi tìm bạn gái tôi, giờ cô cũng không sao rồi, mau về nhà đi, đây là ngân phiếu, cô lấy làm lộ phí.” Nói đoạn đưa cho Thúy Ngọc tờ ngân phiếu mười lạng.

Jack đã tính sơ qua, Thúy Ngọc làm việc nửa tháng chi li ra cũng được ngần ấy, nhưng tiền ấy sẽ bị mấy tên tú ông kia cướp hết, đâu vào được túi cô ta. Nếu cô ta thật sự muốn về Vân Nam, mười lạng bạc này thừa đủ dùng.

Thúy Ngọc vừa nghe thấy thế, không nhận ngân phiếu mà nhào tới quỳ sụp xuống ôm chân Jack, khẩn thiết van nài: “Jack thiếu gia, mấy năm rồi em không về quê, bây giờ mà về cũng chẳng còn mặt mũi đâu nữa, thiếu gia dẫn em đi đi mà, ngài bảo em làm gì cũng được, chứ đừng đuổi em, Jack thiếu gia, cầu xin ngài đấy...”

Jack trông Thúy Ngọc mặc quần áo của Lục Kiều Kiều mà lòng rối như tơ vò. Nếu Thượng đế có ở đây, ngài nhất định sẽ khuyên anh ta giúp Thúy Ngọc; nhưng nếu dẫn theo cô nàng này, Lục Kiều Kiều nhất định sẽ vô cùng tức giận, hơn nữa Lục Kiều Kiều còn phải đối mặt với rất nhiều việc, giờ chắc không thể mang theo một cô gái thế này bên cạnh.

Jack đỡ Thúy Ngọc dậy, để cô ngồi lên ghế, nhìn vào mắt cô nói: “Thúy Ngọc, cô nghe tôi nói này, tôi có chuyện rất quan trọng, phải lập tức rời khỏi đây. Việc tôi phải làm cũng rất nguy hiểm, cô không thể đi theo được. Nếu cô không có chỗ nào để đi, tôi có thể sắp xếp cho cô tới chỗ Hà đại nhân tri huyện Thanh Thành, Hà đại nhân là bạn tôi, ông ấy sẽ giúp cô... Được rồi, đừng khóc...”

Từ đôi mắt to tròn của Thúy Ngọc nước mắt bắt đầu lăn chầm chầm rơi, trước nay Jack chưa từng bị cô gái nào khẩn khoản van nài như thế này, anh hoàn toàn lúng túng không biết làm sao.

“Được rồi... Đừng khóc mà... Giờ tôi sẽ dẫn cô tới chỗ Hà đại nhân, đi nào đi nào, mau.”

Jack cúi tờ ngân phiếu vào lòng Thúy Ngọc, một tay đỡ cô ta dậy, một tay xách hành lý bước ra cửa. Tới chuồng ngựa của quán trọ, đóng xe xong xuôi, anh ta kéo Thúy Ngọc vào ngồi trong thùng xe, còn mình nhảy lên chỗ phu xe đánh ngựa xuất phát.

Quán trọ ven sông chỉ cách nha môn vài ngã rẽ, xe ngựa của Jack ngoặt mấy lần đã tới trước cửa huyện nha. Anh ta nhảy xuống, mở cửa, thấy Thúy Ngọc ngồi bên trong vẫn đang giàn giụa nước mắt, không thôi thút thút nói: “Jack thiếu gia, xin đừng bỏ em lại... Em không đến chỗ Hà đại nhân đâu, ngài cho em đi theo với... xin ngài đấy Jack thiếu gia...”

Thúy Ngọc khóc càng lúc càng thảm thiết, Jack thực sự không hiểu vì sao cô ta cứ nhất quyết phải đi theo mình, đành đành mặt lại nói: “Được, cô không xuống thì để tôi gọi quan sai bên trong ra lôi cô xuống.”

Thúy Ngọc vừa nghe thế thì hoảng lên thật, hai tay nắm chặt lấy ghế dựa trên xe, nói không ra lời, nước mắt lăn chầm chầm đầy quây quây.

Jack thật không sao tưởng tượng nổi mình không những làm con gái nhà người ta khóc, lại còn khóc đến thương tâm thế này, một tay chống eo, một tay đưa lên xoa ót. Anh ta nghĩ có thể do mình tỏ ra hung bạo, dọa cô nàng sợ, bèn có tỏ vẻ dịu dàng ôn hòa như bột khuyên bảo Thúy Ngọc: “Hà đại nhân là quan huyện Thanh Thành, ông ấy sẽ giúp đỡ cô, Thúy Ngọc, cô xuống đi, chỉ cần đến được nha môn, mọi khó khăn của cô đều có thể giải quyết...”

Nghe thấy lời này, Thúy Ngọc lại khóc òa lên, hai mắt đỏ hoe, gào lên như phát điên: “Quan phủ thì làm gì có ai tốt! Ngài không biết bọn họ chơi em đánh em thế nào... chưa từng cho em một cắc! Ngài không bị bọn họ bắt nạt, đương nhiên ngài thích họ rồi! Em hận bọn họ! Em rất sợ bọn họ... hu hu... Em mà bước vào đây thì chết chắc!” Thúy Ngọc sụp xuống quỳ trong khoang xe, kích động dùng tay nện xuống sàn, nước mắt trào ra như đê vỡ, ướt đầm cả một khoảng sàn gỗ.

Lời Thúy Ngọc khiến Jack đứng ngẩn ra trước cửa xe, anh ta biết rõ những lời đó có khả năng là thật, anh vẫn nhớ khi mình còn đi đào vàng ở miền Tây nước Mỹ, những cô gái điếm gặp trong quán bar, nếu bị bắt tới đồn cảnh sát, cũng không thể tưởng tượng nổi hậu quả sẽ be bét thế nào.

Jack không nói gì nữa, lúc này có nói gì cũng chỉ làm tổn thương Thúy Ngọc thêm. Anh đành trèo lên xe, ôm Thúy Ngọc vào lòng, tay vỗ vỗ lưng cô gái tỏ ý an ủi.

Thúy Ngọc ở trong lòng Jack, cảm giác bàn tay anh ta như bàn tay mẹ đang vỗ về, dù gì cô vẫn chỉ là hai đứa trẻ mười mấy tuổi, bao năm nay chưa từng cảm nhận được sự an ủi che chở thế này, bao khiếp sợ, tủi hổ, nhục nhã đè nén trong lòng bấy lâu bỗng chốc bùng nổ. Cô nàng khóc đến nỗi sặc sụa, hồn hển bám chặt lấy áo Jack, từ từ đổ vật ra xe, hai tay ôm lấy đầu dựa vào chân ghế.

Jack nhớ lại lần đầu tiên bước vào phòng Thúy Ngọc, bộ dạng cô khi đòi tiền anh cũng hết như lúc này, chỉ khác là lần trước Thúy Ngọc trên người không mảnh vải che thân, ngã vào cánh cửa anh muốn đi ra.

Jack tìm một chiếc áo khoác, lặng lẽ đắp lên người Thúy Ngọc, sau đó đóng cửa xe lại, nhảy lên chỗ phu xe, đánh xe rời khỏi Thanh Thành, men theo đường cái quan chạy về hướng Nam.

Xe ngựa lững thững đi, Thúy Ngọc ở trong buồng xe một hồi lâu, tâm trạng dần ổn định lại, cô bò ra phía trước buồng xe, gõ gõ lên cửa sổ gọi Jack đang ngồi ở đầu xe ruổi ngựa, nói muốn ra đó ngồi hóng gió.

Jack dừng xe lại, để Thúy Ngọc lên ngồi cạnh mình ở chỗ đánh xe.

Kể từ lúc ngồi bên anh ta, Thúy Ngọc cứ trầm ngâm không nói lời nào.

“Cô đói chưa? Có muốn kiếm gì ăn không?” Jack không chịu nổi sự im lặng này, đành phải kiếm chuyện hỏi.

“Ừm,” Thúy Ngọc gật đầu.

“Trong xe tôi có ít ‘tai bò’, cũng có cả rượu, vốn còn có cả bánh mì, nhưng xe đông người nên ăn hết nhanh lắm, ha ha...” Jack muốn khuấy động không khí, đột nhiên sáng mắt hỏi: “Cô xem, dưới ruộng có khoai lang, hay chúng ta nướng khoai ăn, được không?”

Thúy Ngọc nghe thấy bảo nướng khoai lang, không nhịn được bật cười, vui vẻ gật đầu, thì ra khi cô ta cười thật lòng thế này còn đáng yêu hơn khi nở nụ cười quyến rũ khách làng chơi nhiều.

Jack thấy cô ta không còn đau buồn nữa, lòng cũng thoải mái hơn nhiều, liền đánh xe rẽ vào khu đất canh nông.

Anh ta nhanh chóng mua của hộ dân ở đấy một đồng khoai lang và một bó củi khô, rồi tìm một bóng cây râm giữa đồng, nhặt mấy hòn đá lớn về dựng bếp nhóm lửa, vùi khoai vào rồi cùng Thúy Ngọc ngồi bên cạnh đợi ăn.

Lúc này Jack không dám đề cập đến chuyện đi hay ở của Thúy Ngọc nữa, anh ta trầm nghĩ, đành đợi sau khi tái hợp với Lục Kiều Kiều, rồi cùng Lục Kiều Kiều xem xét, dù gì Kiều Kiều cũng là người Trung Quốc, bọn họ ắt sẽ có cách của người Trung Quốc. Giờ bắt Jack bỏ lại cô gái không xu dính túi lại không nơi nương tựa này, anh ta thực sự không làm được.

Thúy Ngọc nói với Jack: “Jack thiếu gia, ngài không thích Thúy Ngọc hầu hạ ngài sao?”

Đầu Jack tức khắc căng lên, chuyện gì không nói lại nói chuyện này. Anh bảo Thúy Ngọc: “Đương nhiên tôi thích, chỉ có điều cô phải hiểu, tôi đã có bạn gái rồi...”

“Ngài rất hay nhắc đến bạn gái, đó là tình nhân của ngài ư... Thúy Ngọc không dám nghĩ xa, chỉ muốn đi theo hầu hạ ngài thôi, cũng không cần tiền công...” Lời này thực ra Thúy Ngọc đã nói mấy lần rồi, hai người họ vẫn vòng vo mãi quanh chủ đề này như thế, Jack nghĩ cần phải nói chuyện gì đó thực tế một chút.

“Nói thế này nhé, Thúy Ngọc, tôi yêu bạn gái tôi, nhưng cô ấy có thể sẽ không thích cô,” Jack khó xử nói.

“Em biết, em chỉ là kỹ nữ... nhưng em không hề muốn tranh giành với chị ấy, em chỉ mong có người thu nhận em, coi em như một người bình thường là tốt rồi...” Ánh mắt Thúy Ngọc càng lúc càng thất thần.

Jack thấy Thúy Ngọc như vậy, lại hơi cuống lên: “Không phải không phải, không phải vì nguyên nhân đó. Ai cũng có quá khứ không vui, nhưng chúng ta rồi sẽ quên mau thôi. Chủ yếu là bạn gái tôi và tôi còn phải đi rất nhiều nơi, hơn nữa việc phải làm lại rất nguy hiểm, cuộc sống của chính chúng tôi cũng không bình thường chút nào, nên chẳng thể cho cô cuộc sống của một người bình thường, ngày ngày chúng tôi đối mặt với rất nhiều nguy hiểm... cô hiểu không?”

Thúy Ngọc bối rối lắc đầu.

Jack thở dài, nói: “Ví dụ như... chỉ là ví dụ thôi, chúng tôi là người bị quan phủ truy nã, chúng tôi đang chạy trốn... Đương nhiên thực ra chúng tôi không bị truy nã, chúng tôi chỉ đang mạo hiểm, nhưng cô không thể sống như thế được.”

Tròng mắt của Thúy Ngọc lại đỏ lên như sắp khóc: “Đúng là ngài không muốn em mà...”

Thấy tình hình này Jack biết ngay lịch sử lại sắp sửa tái diễn, lập tức lấy cành cây khều khều từ đồng lửa ra một củ khoai lang, đưa cho Thúy Ngọc để đánh lạc hướng: “Nhìn này, khoai lang chín rồi, thơm quá!”

Từ hôm qua đến giờ Thúy Ngọc chưa có gì vào bụng, nay ngửi thấy mùi khoai nướng thơm phức thì quên bống chuyện đau lòng, bèn dẫu môi đón lấy củ khoai nóng, bóc vỏ ăn ngon lành. Ăn được mấy miếng, cô ta bẻ một mẩu đưa lên miệng Jack, thấy Jack ngoạm lấy miếng khoai trên tay mình, liền bật cười khúc khích, như thể đã quên bằng chuyện ban nãy.

Jack chẳng biết làm sao với Thúy Ngọc, đành đi được bước nào hay bước đấy. Giờ anh ta chỉ muốn mau mau chóng chóng gặp lại Lục Kiều Kiều, mãi mãi ở bên cô, một gã Tây chẳng bạn đồng hành xông pha giang hồ đất Trung Quốc này quả thực là quá đáng sợ.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ban ngày thuê phòng trong hương thôn tiểu trấn, tối đến mới lên đường đi cả đêm, đã thành thói quen. Buổi tối đi đường yên tĩnh mát mẻ, người cũng phấn chấn hơn, quan trọng nhất là có thể tạo cơ hội khiến kẻ bám đuôi bại lộ hành tung.

Một phen khổ sở bày kế trên con dốc lớn giúp An Long Nhi trông thấy kẻ bám đuôi, Lục Kiều Kiều cuối cùng đã biết kẻ phía sau dùng cách gì để theo dõi mình, vấn đề nung nấu trên đường đi cũng chuyển từ làm sao phát hiện ra đối phương sang đối phó với đối thủ bằng cách nào.

Đi suốt hai ngày, bọn họ đã tiến sâu vào vùng rừng núi. Vốn dĩ một dải Hoa Huyện đều là đồng ruộng bằng phẳng, duy chỉ có đường từ Thanh Thành tới Hoa Huyện, lại gồ lên một mạch núi.

Cây trên núi cao lớn rậm rạp, thế núi không hiểm trở, nên cũng không đến nỗi chẳng có đường đi, ngược lại còn có một con đường cái quan thông Nam Bắc vắt ngang qua núi.

Giờ là ngày thứ tư kể từ khi chia tay Jack, Lục Kiều Kiều đã thuận lợi đến được con đường cái chạy ngang qua dãy núi, cùng An Long Nhi dừng lại nghỉ ngơi ở dịch trạm trên đường đợi Jack.

Trong kế hoạch của cô, muốn bắt sống tên cao thủ đạo thuật dùng Diêm Vương điều hồn chú bắt buộc phải có sự giúp đỡ của Jack.

Dịch trạm được đặt tại lưng chừng núi, rộng năm sáu trượng vuông, dưới mái tranh thoáng đãng có một băng ghế dài dựng bằng gỗ thô, trên băng ghế lại có Lục Kiều Kiều đang nằm đắp khăn lên mặt, An Long Nhi ngồi bên cạnh cô đọc sách.

Trên con đường cái quan phía trước dịch trạm thỉnh thoảng có một hai thương khách qua lại, dù sao nơi đây cũng là trên núi, không thể có cảnh ngựa xe như nước, nhưng đây cũng lại là con đường duy nhất nối từ Thanh Thành tới Hoa Huyện, nên không đến nỗi hoang vu vắng bóng người.

Lục Kiều Kiều ngủ suốt hai canh giờ mới tỉnh, nhưng vẫn nằm dài trên băng ghế, kêu An Long Nhi châm cho cữ thuốc, sau đó dựa vào một góc dịch trạm vừa hút vừa vạch kế hoạch hành động bước tiếp theo sau khi Jack đến.

Hút xong thuốc, cô thấy đợi Jack đã quá lâu, bèn bảo An Long Nhi: “Long Nhi, coi một quẻ xem Jack ra sao rồi.”

An Long Nhi đặt sách xuống nói: “Cháu vẫn chưa thử coi quẻ đoán việc, không biết liệu có sai không...”

Lục Kiều Kiều nói: “Sai cũng được, cứ thử xem. Trước khi coi phải định thần đề khí, lòng không tạp niệm, thế mới chuẩn được.”

An Long Nhi dạ một tiếng, móc ra ba đồng tiền để trong lòng bàn tay, nhắm mắt tĩnh tâm, rồi dùng phương pháp bốc quẻ Văn Vương cơ bản nhất, làm từng bước một theo sách hướng dẫn.

Ba đồng tiền xóc sáu lần, mỗi lần biến hóa đều được An Long Nhi ghi lại, lấy cành cây vạch lên mặt đất sáu đường liền nét có đứt quãng có, sau đó chăm chú nhìn...

“Quẻ Thủy Hỏa Ký Tế, thượng lục hào biến thành quẻ Phong Hỏa Gia Nhân...”

“Ồ? Sao lại có quẻ liên hệ thế này nhỉ?” Lục Kiều Kiều thăm đặt câu hỏi lớn, An Long Nhi bốc quẻ không thể sai lạc đến mức này.

“Long Nhi, mày giải quẻ cô nghe xem.”

“Dạ, quẻ Ký Tế là quẻ âm dương tương thông, thể hiện gặp hung hóa cát, Jack vẫn an toàn; toàn quẻ là Thủy Hỏa Ký Tế, tượng dục hợp vị hợp (muốn hợp mà không hợp), thể hiện trong quá trình có chuyện tranh chấp; cuối cùng biến thành Phong Hỏa Gia Nhân, quẻ Gia Nhân mộc hỏa sáng ngời cũng là tượng tốt, lại quan hệ với quẻ Ký Tế, chính là nói trên đường Jack gặp người quen, hoặc quen người mới, quan hệ còn rất thân mật...”

An Long Nhi vừa giải quẻ, vừa tự thấy không hợp lý lắm, Jack chỉ là tên ma Tây làm ăn ở Quảng Châu, làm gì có người quen nào ở Thanh Thành? Trong lòng bối rối khó hiểu, quẻ này cũng không giải tiếp được nữa.

Lục Kiều Kiều nhìn qua quẻ Dịch mà An Long Nhi vẽ trên mặt đất, lòng đã sáng tỏ, cười nhạt hỏi An Long Nhi: “Mày xem người này là nam hay nữ?”

“Ký Tế là quẻ âm dương, có thể là nữ, đúng không ạ?” An Long Nhi thăm dò.

“Đoán quẻ phải mạnh mẽ dứt khoát, không được có thể, chỉ được phép phải hay không phải.” Lục Kiều Kiều ngồi dậy khỏi băng ghế. “Nói xem là nam hay nữ?”

“Là nữ ạ.” An Long Nhi khẳng định.

“Xem là quan hệ gì?”

“Bên trên là quẻ hợp âm dương, phía dưới lại biến thành quẻ thân duyên, là quan hệ thân thích.” An Long Nhi tiếp thu lời dạy của Lục Kiều Kiều, cũng chẳng màng Jack có tiền sử thế nào hay suy đoán có thực tế hay không, cứ theo quẻ mà giải.

Lục Kiều Kiều lại cười nhạt một tiếng: “Hừ, quan hệ thân thích... Jack và người thân thích này ở với nhau bao lâu rồi?”

An Long Nhi nghiêm túc suy luận: “Bắt đầu từ quẻ Ký Tế âm dương tương thông, chứng tỏ hai người vừa bắt đầu đã ở bên nhau, toàn quẻ có tượng Thủy Hỏa phân ly, thể hiện trong quá trình bọn họ từng thử chia tay nhau, nhưng quẻ tượng diễn biến tới cuối lại thành quẻ Gia Nhân, bọn họ tới giờ vẫn đi cùng nhau.”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Thân thích này là người thế nào mà có tính ra được không?”

An Long Nhi nhún mày nghĩ ngợi, đoạn lắc đầu nói với Lục Kiều Kiều: “Cháu không giải được.”

Lục Kiều Kiều nói: “Quẻ Ký Tế trong hợp có xung, thể hiện người nữ này không phải người gốc Thanh Thành; quẻ động hào tức là quẻ ngoại, chứng tỏ là người từ nơi khác đến, mà ở đây quẻ thượng là quẻ Khảm có biến hào, Khảm chỉ loại người giang hồ xương cao tửu sắc; Jack ở Thanh Thành không thể có bà con họ hàng, bọn họ vốn không hề quen biết, quan hệ họ hàng mà đoán ra là chỉ hai người đã từng lên giường với nhau rồi trở nên thân thích, hừ... Lần này Jack dính phải phiền toái rồi đây, cứ đợi mà xem trò hay Long Nhi à.”

An Long Nhi thấy sắc mặt Lục Kiều Kiều rất khó coi, không dám hỏi gì thêm, lại tránh sang một bên đọc sách tiếp.

Thằng bé không hẳn chú tâm đọc sách, nó cũng đang đợi Jack tới trước mặt, háo hức muốn biết kết quả lần bói quẻ đầu tiên, mong rằng lần đầu có thể chính xác; nhưng nó cũng biết nếu quẻ này bói đúng, Lục Kiều Kiều chắc chắn sẽ rất không vui.

Lục Kiều Kiều thần thờ cả người, tuy cô rất hiểu đàn ông, mấy năm sống ở Trần Đường Quảng Châu sớm đã cho cô kinh nghiệm nhìn thấu lòng dạ họ, cô cũng không quan tâm chuyện bọn họ có vợ, hơn nữa Jack và cô chẳng có quan hệ gì, chỉ là một người bạn tượng nghĩa bỏ tiền bỏ sức ra giúp cô mà thôi, người ta đàn ông đàn ông, muốn làm gì cô đâu thể quản nổi, nhưng lòng cô lại chưa xót, rốt cuộc vẫn là không thoải mái.

Từ trong thâm tâm, cô mong rằng quẻ đó là An Long Nhi phân tâm bói sai, nhưng bản thân cũng không dám tự đặt quẻ bói lại.

Cô cũng giống An Long Nhi, mong ngóng xe ngựa của Jack tới nhanh một chút, muốn biết tình hình thực tế ra sao. Bao năm rồi Lục Kiều Kiều chưa từng thấp thỏm lo âu, nhưng quẻ này lại khiến cô lo nghĩ đến bồn chồn, bèn châm thêm một cữ thuốc nữa.

Từ xa vọng lại tiếng vó ngựa quen thuộc, vừa nghe đã biết xe ngựa của Jack đang trên đường qua đây.

Lục Kiều Kiều cất tẩu thuốc đi, đứng lên băng ghế, vươn cổ ngóng ra cuối đường cái quan. Cô đã chẳng còn tâm trạng đầu làm theo kế hoạch cũ phục kích kẻ bám đuôi Jack, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng xem trong xe có cô gái nào khác không.

An Long Nhi biết theo kế hoạch cũ bọn họ phải nấp đi mai phục, nhưng giờ thấy Lục Kiều Kiều như vậy, thằng bé hiểu lần này sẽ không làm theo kế hoạch, bèn thu dọn sách vở sắp xếp hành lý, cũng đứng ra bên đường.

Xe ngựa của Jack đi rất chậm, anh ta nhớ theo kế hoạch, hôm nay là ngày Lục Kiều Kiều phục kích kẻ bám đuôi, sợ rằng nếu đi quá nhanh, Lục Kiều Kiều có thể phát động tấn công ở đằng sau bất cứ lúc nào, lại không kịp quay lại giúp đỡ.

Thúy Ngọc vẫn ở trên xe, Jack dặn cô cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài, nếu nghe thấy tiếng súng nổ, cô phải lập tức xuống xe đợi nguyên tại chỗ, còn Jack sẽ đơn thương độc mã đuổi ngược lại.

Jack ngồi phía trước xe ngựa, thận trọng đánh xe, mắt quan sát chung quanh, tai động lên nghe ngóng, sau khi rẽ qua một khúc ngoặt, từ xa đã nhìn thấy Lục Kiều Kiều đang đứng tít trên cao, Jack vui đến nỗi đứng bật dậy, quát thật mạnh roi ngựa, hét lớn: “Kiều Kiều! Tôi đến đây!” đoạn lấy hết hơi huyết một tiếng sáo thật dài thật vang, vọng đến xa tắp trong núi ngoài núi.

Trông thấy phản ứng nhiệt tình của Jack, Lục Kiều Kiều như hất được tảng đá đang đè nặng trong lòng.

Jack vỗ mông hai con hai ngựa thúc chúng chạy nhanh hơn, thoát cái đã tới bên trạm gác, Lục Kiều Kiều thấy Jack vui vẻ như vậy, vẫn đứng trên băng ghế chờ đợi...

“Kiều Kiều, tôi rất nhớ em...” Jack vẽ mặt kích động nhảy phóc xuống xe, xông tới trước mặt Lục Kiều Kiều, hai tay dang rộng, ôm chầm lấy cô xoay mấy vòng, Lục Kiều Kiều cười khanh khách, còn bị Jack hôn chụt một cái lên má.

Jack đặt Lục Kiều Kiều xuống, bước tới trước mặt An Long Nhi, cúi người ôm thằng bé một cái rồi vỗ vai nó nói: “Hi, Long Nhi! Gặp nhóc anh mừng quá!” An Long Nhi cũng cười đáp lại Jack.

Lục Kiều Kiều nhân lúc Jack đi ôm An Long Nhi, tự mình chạy tới mở cửa xe ngựa.

Cửa vừa mở ra cô đã thấy một cô gái mặt mũi khá ưa nhìn ngồi bên trong, còn mặc quần áo của mình rất vừa vặn, trông đến là yêu kiều dễ thương; nhìn lại bản thân vận đồ giả trai, áo vải quần đay, mặt mũi lấm lem, nụ cười trên môi còn chưa kịp thu về, cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Cô gái đó bước xuống xe ngựa, cúi người hành lễ với Lục Kiều Kiều, vành vè chào hỏi: “Kiều tỉ tỉ mạnh giỏi, em tên Thúy Ngọc, Jack thiếu gia là ân nhân cứu mạng của em, thiếu gia rất hay nhắc tới chị.”

Nụ cười trên mặt Lục Kiều Kiều đông cứng lại, cô đáp: “À, cô là Thúy Ngọc...”

Jack lập tức quay sang nói với Lục Kiều Kiều: “Thúy Ngọc không thể về nhà, cô ấy không có nơi nào để đi, tôi định gặp em rồi cùng em bàn bạc xem nên để cô ấy đi đâu... Thúy Ngọc, đây là bạn gái tôi, Lục Kiều Kiều, rất xinh đẹp phải không?”

Lục Kiều Kiều vẫn đứng trước cửa xe ngựa vô cảm nhìn Thúy Ngọc, đầu óc trống rỗng. Jack bước đến quàng tay qua vai cô nói: “Lên xe hẵng nói, Long Nhi, chốc nữa nhóc giúp đánh xe một lúc nhé? Anh phải bàn với Kiều Kiều vài chuyện.” Nói đoạn liền đỡ Lục Kiều Kiều lên xe.

Trong lúc Jack và An Long Nhi thu dọn hành lý, Lục Kiều Kiều và Thúy Ngọc ngồi trong buồng xe, Thúy Ngọc cúi đầu nhìn sàn gỗ, Lục Kiều Kiều ngồi đối diện cô ta, mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Thúy Ngọc. Cô nhất thiết phải xem tướng của Thúy Ngọc, cần hiểu rõ về cô gái này trước đã.

Jack cũng chui vào trong xe, để An Long Nhi ngồi trên đánh xe chạy về hướng Hoa Huyện.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: “Thúy Ngọc mấy năm trước bị người xấu bán tới trấn Châu Tâm làm... chính là...”

Thúy Ngọc cúi gằm đầu lí nhí: “Làm kỹ nữ.”

Lục Kiều Kiều không hề xa lạ với kỹ nữ, nhìn từ tướng mặt của Thúy Ngọc, quả thực trong mệnh số mang kiếp đào hoa, cô ta có đồng tử trong veo, mắt hình trái hạnh, không giống người gian tà, lại nghe Thúy Ngọc thành thật xưng danh như thế, Lục Kiều Kiều cũng có vài phần thông cảm.

“Về sau khi cô ấy bị bọn người xấu giày vò, tôi đã cứu cô ấy ra, vốn định gửi cô ấy tới chỗ Hà đại nhân ở Thanh Thành, nhưng Thúy Ngọc từng bị người của quan phủ ức hiếp, nên bất luận thế nào cũng không dám bước chân vào nha môn nữa, cứ nhất quyết đòi theo tôi, vì vậy tôi đành đưa cô ấy đi khỏi Thanh Thành trước, tính bàn bạc với em nên làm thế nào?”

Jack thành thật kể lại tình hình của Thúy Ngọc, nhưng lại giấu nhem toàn bộ chuyện lên giường.

Thúy Ngọc nghe Jack nói xong, lập tức van nài Lục Kiều Kiều: “Kiều tử tử, Thúy Ngọc không có nhà để về, xin chị thu nhận Thúy Ngọc làm đầy tớ con ơ!” Ánh mắt đầy mong chờ nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đương nhiên rất bức bối, thầm nghĩ tôi mới là không có nhà mà về đây, giờ đòi cầu nam nữ này còn bắt tay với nhau đòi tôi giữ người, để bọn họ có thể ngày ngày sung sướng hú hí? Thật là nực cười.

Lục Kiều Kiều đề nghị: “Hay thế này đi, Jack, anh dẫn Thúy Ngọc về Quảng Châu sắp đặt hướng đi cho cô ấy, còn tôi và An Long Nhi quay đầu lại đi lên phía Bắc tiếp tục hành trình là được.”

Jack nghe ra ẩn ý trong câu nói của Lục Kiều Kiều – nếu như anh giữ lại Thúy Ngọc, Lục Kiều Kiều sẽ lập tức đá anh ta về Quảng Châu, đây đương nhiên không phải điều anh ta muốn. Anh chàng vội vàng nói: “Kiều Kiều, tôi đã nói với Thúy Ngọc rồi, em là bạn gái của tôi, em đi đâu thì tôi đi đấy, tôi không về Quảng Châu một mình đâu. Chúng ta giúp Thúy Ngọc sắp xếp ổn thỏa là được rồi...”

“Bạn chẳng trai thì gái, cô ấy cũng là bạn gái đấy thôi, anh đi với ai mà chẳng thế?” Thái độ của Lục Kiều Kiều rất rõ ràng, cô đang ghen.

Thúy Ngọc thấy tình hình như vậy, đột nhiên quỳ sụp xuống giữa khoang xe chật hẹp, mắt đỏ hoe nhìn Lục Kiều Kiều: “Là Thúy Ngọc mệnh khổ, trước sau Thúy Ngọc không hề có ý gì khác, nếu Kiều tử không thích cho Thúy Ngọc ở lại, vậy thì đến thị trấn trước mặt thả Thúy Ngọc xuống là được rồi... Thúy Ngọc được Jack thiếu gia cứu thoát, trên người không có quần áo, nên mới mượn quần áo của Kiều tử mặc tạm, có cơ hội Thúy Ngọc sẽ trả lại một bộ đồ mới cho Kiều tử...” Nói đến đây, Thúy Ngọc không kìm được lại thút thít, nhưng cô ta ra sức nén tiếng lại, trông vô cùng khổ sở.

Lục Kiều Kiều và Jack đưa mắt nhìn nhau, Jack nói: “Nếu vứt bừa cô ấy ở một nơi xa lạ, cô ấy chẳng phải vẫn làm kỹ nữ sao?”

Lục Kiều Kiều cũng không muốn nói những lời khó nghe với Thúy Ngọc nữa, sầm mặt lại khẽ nói: “Đấy là số mệnh của cô ấy, trên đời bao nhiêu kỹ nữ như thế, anh có cứu hết được không?”

“Nhưng cô ấy không muốn làm kỹ nữ, chúng ta có thể giúp một người, chẳng phải vẫn tốt hơn là bỏ mặc một người ư?” Jack đã đẩy cao âm lượng, thái độ của anh ta rõ ràng khác với Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đã lẩn lộn trong chốn phong nguyệt ba năm trời, số kỹ nữ từng được cô coi mệnh không đến một nghìn thì cũng phải tám trăm, đối với nỗi khổ của kỹ nữ, cô không thể nói là thấu hiểu nhưng chí ít cũng biết được phần nào, nghe Jack nói, cô im lặng rất lâu, mắt nhìn chăm chăm vào Thúy Ngọc đang quỳ dưới sàn.

“Thúy Ngọc, ngồi dậy đi, đừng khóc nữa, hai ngày tới chúng ta sẽ tới một ngôi làng, để xem người ở đó có đồng ý thu nhận cô không.” Lục Kiều Kiều cũng là nghĩ cho mình, cô không muốn vì chuyện này mà mất đi sự ủng hộ của Jack, cũng không muốn để Thúy Ngọc quanh quẩn bên mình quá lâu, gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới kế hoạch sắp tới của cô.

Cô nhìn sang Jack, Jack lập tức gạt đầu: “Ý tôi chính là thế đấy! Kiều Kiều...” nói đoạn xun xoe đặt tay lên tay Lục Kiều Kiều làm lạnh. Lục Kiều Kiều hất tay ra, trông thấy Thúy Ngọc đã ngồi lại chỗ cũ, nép vào một góc cúi gằm đầu.

Tiếng vó ngựa dồn dập gõ xuống mặt đường, lúc này nói chuyện trong xe thì bên ngoài khó mà nghe trộm được, Lục Kiều Kiều muốn tận dụng thời cơ bàn bạc sắp xếp kế hoạch tiếp theo, bèn hỏi Thúy Ngọc: “Thúy Ngọc, cô có biết đánh xe ngựa không?”

Thúy Ngọc lắc đầu, Lục Kiều Kiều lại nói: “Tôi muốn nói với An Long Nhi chút chuyện, cô ra đầu xe giúp coi đường, không biết đánh xe cũng không sao, đừng động vào dây cương, cứ để cho ngựa tự đi thông thả, đường này không có ngã rẽ nào, không đến nỗi đi lạc đâu.”

Sau đó cô gọi An Long Nhi vào buồng xe, đoạn bảo Jack: “Mấy chuyện phong tình của anh không nhắc lại nữa, giờ phải nói vào chuyện chính.”

Jack cười he he, gãi đầu ngầm thừa nhận chuyện phong tình Lục Kiều Kiều nói. Lục Kiều Kiều biết được những chuyện này Jack không hề lấy làm lạ, anh cảm thấy chẳng chuyện gì giấu nổi cô phù thủy Lục Kiều Kiều này cả.

Lục Kiều Kiều kể lại cho Jack quá trình tìm cách cắt đuôi kẻ theo dõi mấy ngày nay, cũng nói chuyện An Long Nhi đã phát hiện ra kẻ ấy, rồi cả Diêm Vương điều hồn chú mà y sử dụng, Jack bẩm sinh đã ưa mạo hiểm vô cùng hứng thú, chỉ hận mình không được ở hiện trường lúc đó.

Giải thích xong tiền nhân hậu quả, Lục Kiều Kiều nói: “Mục đích của chúng ta là phá giải Điều hồn Chú, tóm gọn kẻ theo dõi, tôi có rất nhiều chuyện cần phải hỏi mụ ta.”

An Long Nhi hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì? Cô mày chỉ muốn biết toàn bộ đầu đuôi sự việc, chẳng nhẽ còn định giết người diệt khẩu sao? Đương nhiên là tìm một nơi nhốt mụ vài ngày rồi tạo cơ hội cho mụ tự đào thoát.” Lục Kiều Kiều cảm nhận được sát khí bùng bùng từ câu hỏi của An Long Nhi, phải kịp thời chặn đứng ý nghĩ quá đà của thằng bé.

An Long Nhi “ừm” một tiếng, Lục Kiều Kiều lại nhấn mạnh lần nữa: “Cô biết võ công của mày giỏi, nhưng cũng không thể giết người, nếu không đánh lại được người ta thì phải chạy, biết chưa?”

“Biết rồi ạ.” An Long Nhi ngoan ngoãn đáp.

“Tôi nghĩ cần tận dụng khả năng một lần tóm gọn kẻ này, không thấy thì thôi, hề thấy thì phải tốc chiến tốc thắng, trời gô mụ lại lòi đến thôn Quan Tài... Đêm nay tôi sẽ làm trước một hình nhân thể thân, hình nhân này sẽ dẫn dụ kẻ theo dõi tôi, ba chúng ta đồng thời mai phục sau hình nhân này, hai khẩu súng cộng thêm một cao thủ võ lâm, chắc chắn tóm được mụ.” Lục Kiều Kiều nói sơ qua về kế hoạch hành động tiếp theo.

Jack vô cùng hiếu kỳ trước đạo thuật bất tận của Lục Kiều Kiều, hỏi: “Kiều Kiều, hình nhân thể thân em nói là thứ gì?” Lục Kiều Kiều biết anh ta sẽ hỏi như vậy, sớm đã chuẩn bị sẵn câu trả lời: “Diêm Vương điều hồn chú dựa vào bát tự ngày sinh của tôi để bám theo chứ không phải thân thể lẫn dấu mùi, vì vậy có thể dùng bùa thể thân của Thiên Sư đạo, dán ngày tháng năm sinh của tôi trên một hình nhân, bằng cỏ hay bằng giấy đều được. Giả dụ khi coi mệnh phát hiện có tai họa, cũng có thể làm một hình nhân thể thân gánh lấy tai họa ấy.”

An Long Nhi xem chừng đã hiểu được nguyên lý, lại hỏi: “Vậy chủ nhân của bát tự ấy sẽ ra sao?”

“Người ấy sẽ mất đi số mệnh. Khi có bất trắc xảy ra, sẽ không còn được vận may bảo vệ, cũng không thể nhận được phúc lộc bất ngờ... Con người lúc ấy là yếu đuối nhất, nhưng cũng lại tự chủ nhất, không số mệnh nào khống chế được nữa. Người ấy sẽ cần một sức mạnh ngoại giới hùng mạnh để bảo vệ bản thân, hoặc chính bản thân sở hữu được sức mạnh ấy... Cho đến khi tai họa qua đi, giải bùa hồi hồn mới có thể nhận lại số mệnh của mình.”

Lời giải thích của Lục Kiều Kiều khiến cả An Long Nhi và Jack đều ù ù cạc cạc, bọn họ chớp chớp mắt nhìn Lục Kiều Kiều, chỉ nghe cô nói: “Hai người không phải lo mấy chuyện này, chỉ cần bảo vệ tôi cho tốt

là được.”

An Long Nhi vẫn thích nghe Lục Kiều Kiều truyền đạt mệnh lệnh ngắn gọn rõ ràng hơn, liền nói: “Vâng! Có điều, sau khi chúng ta đặt hình nhân của cô xuống, cái hình nhân đó chẳng phải sẽ đứng yên tại chỗ sao? Lần trước trong rừng mía, hễ cô dừng lại là kẻ theo dõi cũng bắt động luôn. Nếu hình nhân không di chuyển, kẻ đó cũng sẽ không động đây, nếu chúng ta đi ngược lại tìm người, mục sẽ biết là trúng kế, không xuất đầu lộ diện nữa...”

Lục Kiều Kiều nghe An Long Nhi nói vậy, liền đảo mắt một vòng, đoạn đáp: “Cũng đúng, vụ này rắc rối đây. Ừm... nếu có thể khiến hình nhân đó di chuyển...”

Jack nói: “Đặt hình nhân lên xe, rồi cho ngựa tiếp tục chạy?”

Lục Kiều Kiều ngẫm nghĩ: “Thế cũng được, nhưng tôi vẫn phải đuổi theo dừng xe ngựa lại, nếu không nó mang hình nhân thể thân của tôi chạy mất tiêu, thì rắc rối to...”

An Long Nhi nói: “Để Thúy Ngọc đánh xe chậm chậm đi về phía trước là được?”

Lục Kiều Kiều nghiêng mắt nhìn Jack: “Cô ta?”

An Long Nhi đưa ra đề nghị để Thúy Ngọc đánh xe, xuất phát từ trực giác tin tưởng cô gái ấy.

Từ lúc nhìn thấy Thúy Ngọc đến giờ, thằng bé chưa hề nói với cô một câu nào, nhưng vẻ đơn thuần trong ánh mắt Thúy Ngọc khiến nó cảm nhận được một sự thành khẩn mơ hồ. Nó không biết xuất thân gốc gác của Thúy Ngọc, chỉ cảm thấy cô gái này không phải hạng tinh ranh quỷ quái như Lục Kiều Kiều.

Jack đã tiếp xúc với Thúy Ngọc suốt bốn ngày, nhận thấy Thúy Ngọc không phải người gan lớn trùm trời, ngược lại còn rất ngoan ngoãn biết nghe lời người khác, không muốn gây chuyện thị phi, nếu có thể hợp tác được cô ta sẽ hết lòng hợp tác. Anh ta cảm thấy, một cô gái mười mấy tuổi đầu dù can đảm đến đâu cũng nhất định không đủ thông minh, huống hồ, còn có ai giỏi hơn Lục Kiều Kiều được nữa?

Có điều, Lục Kiều Kiều lại không nghĩ như vậy, giờ đây cô nghi ngờ tất cả mọi người, những lời của An Long Nhi quả khiến cô nảy sinh hứng thú làm một việc.

“Cứ thử xem sao, nếu được thì cô ta cũng được việc đây.” Lục Kiều Kiều bỗng như biến thành con người khác.

“Jack, anh có thể đi hỏi ngày sinh của Thúy Ngọc không? Với lại hỏi xem tên thật của cô ta là gì, chẳng có kỹ nữ nào lại dùng tên họ bố mẹ đặt cho cả.”

Xe ngựa vẫn chậm rãi tiến về phía trước, Jack mở cửa xe nhảy xuống, chạy nhanh hai bước rồi tót lên ghế phụ xe phía trước, ngồi xuống bên cạnh Thúy Ngọc, hỏi chuyện cô ta một hồi.

Lúc chui vào trong xe, Jack truyền đạt lại cho Lục Kiều Kiều: “Tên ở nhà của Thúy Ngọc là Lý Tiểu Văn, ngày sinh là giờ Dậu ngày mười bảy tháng Tám, năm Đạo Quang thứ chín.”

Lục Kiều Kiều nghe Jack nói ngày giờ sinh của Thúy Ngọc, do bản tính hiếu kỳ cố hữu của thầy phong thủy, cô liền lập tức bắt tay tính toán.

“Đây không phải bát tự mà là ngày sinh của cô ấy, muốn coi mệnh, còn phải đổi sang Thiên can Địa chi...” Lục Kiều Kiều miệng nói, hai tay thoăn thoắt bấm độn. Đây là thuật số gia truyền độc môn của Lục Kiều Kiều, trong thiên hạ chỉ có mình nhà cô là tính toán bằng cả hai tay, so với các thầy toán mệnh mù trứ danh giang hồ còn nhanh hơn gấp bội. Jack và An Long Nhi nhìn ngón tay cô hết cụp lại xòe mà hoa hết cả mắt, còn chưa kịp nhìn rõ, Lục Kiều Kiều đã ngừng tay, nhúu chặt đôi mày.

“Bát tự của cô ta là Kỷ Sửu, Tân Mùi, Ất Dậu, Ất Dậu... Đây đúng là bát tự của cô ta ư? Mệnh khổ quá...” Lục Kiều Kiều trầm ngâm lẩm bẩm.

Lục Kiều Kiều im lặng hồi lâu, không phải vì cố làm vẻ thần bí, mà là bởi kết quả cô tính ra, không sao nói ra nổi.

Cô không nói không rằng, học theo Jack ban nãy, mở cửa xe nhảy xuống giữa lúc xe đang chạy, sau đó chạy nhanh tới trước mấy bước tót lên chỗ đánh xe. Thúy Ngọc thấy người lên lần này là Lục Kiều Kiều thì tức

khắc trở nên luống cuống, từ sâu thẳm trong lòng cô ta cảm giác được áp lực cực lớn Lục Kiều Kiều đặt lên mình.

Lục Kiều Kiều ngồi xuống cạnh Thúy Ngọc, nói: “Thúy Ngọc, chúng tôi định nhờ cô giúp một việc, không biết cô có đồng ý hay không.”

Thúy Ngọc đã hồn vía lên mây, căng thẳng quá không nói được gì, chỉ mím chặt môi, nhìn Lục Kiều Kiều gật đầu.

“Ngày mai chúng tôi sẽ dừng lại giữa đường làm chút việc, cô cứ ngồi trên đầu xe như thế này, trông cho xe chạy chậm chậm về phía trước, phía sau có xảy ra chuyện gì cô cũng không phải lo...” Lục Kiều Kiều miệng nói, mắt vẫn không thôi quan sát khuôn mặt Thúy Ngọc, muốn tìm ra vài manh mối liên quan đến bát tự của cô gái này. Cách làm này của Lục Kiều Kiều, chính là kết hợp tham chiếu giữa mệnh và tướng trong huyền học ứng dụng, xem qua bát tự lại kết hợp với phân tích về tướng mặt, có thể đưa đến kết luận chính xác hơn dùng riêng rẽ hai cách.

Thúy Ngọc vừa nghe Lục Kiều Kiều nói thế thì sợ đến nỗi mắt lại đỏ hoe, nước mắt lưng tròng. Cô ta cảm giác như mọi người trên xe đều muốn bỏ mình lại, để cô ta đi trước một mình, chẳng phải là không cần cô ta nữa sao?

Lục Kiều Kiều biết Thúy Ngọc sợ điều gì, lập tức nói tiếp: “Đừng khóc, không phải chúng tôi bỏ mặc cô đâu, hành lý của chúng tôi đều ở trên xe mà. Sau một hai canh giờ chúng tôi sẽ đuổi kịp, nếu cô nghe thấy phía sau có tiếng pháo nổ thì lập tức dừng xe lại đợi chúng tôi chạy lên.”

Lục Kiều Kiều đồng thời đưa tay kéo dây cương, chỉ giật nhẹ ra sau một cái, hai con ngựa lớn đang thả vó liền dừng lại. Sau đó cô dùng dây cương quất vào mông ngựa, ngựa lại bắt đầu bước về phía trước.

“Thấy chưa? Cứ làm thế để dừng ngựa lại.” Ánh mắt Lục Kiều Kiều dịch đến cồn cỏ trắng muốt mượt mà của Thúy Ngọc.

Thúy Ngọc biết mình không bị bỏ rơi, gật đầu nói: “Vâng, việc Thúy Ngọc có thể làm nhất định sẽ làm theo lời Kiều tử.”

Vàng trán của Thúy Ngọc thoáng đặng nhưng không bằng phẳng, thấp thoáng vài nếp nhăn ngắn, chứng tỏ cô ta từ nhỏ đã vất vả long đong; trên cổ có vài nếp gấp mờ tập trung ở phần giao giữa cổ và vai, có thể thấy mấy ngày liền cô ta đã liên tiếp làm chuyện giường chiếu; bông mắt nằm ở vị trí cung Tử Tức trong tướng học, giờ đang đỏ hồng trơn mượt, rõ ràng trong người đang mang tin vui, rất có khả năng là đã mang thai, mà đứa trẻ này của ai thì không cần đoán cũng rõ; sống mũi giữa hai mắt có ba nếp nhăn nhỏ vắt ngang, tựa như nếp nhăn khi chun mũi cười, con gái trông thế này vô cùng đáng yêu, nhưng đây không phải nếp nhăn khi cười, mà là điềm chết yếu chết thảm...

Lục Kiều Kiều quan sát đủ mọi đặc điểm trên mặt Thúy Ngọc, tướng mặt cô gái này hoàn toàn trùng khớp với kết quả coi bát tự, nhưng Lục Kiều Kiều vẫn phải làm một kiểm tra cuối cùng.

Lục Kiều Kiều đột nhiên hỏi Thúy Ngọc: “Hồi cô còn ở trong kỹ viện, hằng ngày có uống canh chua không?”

Thúy Ngọc kinh ngạc thốt lên khe khẽ: “Á?! Kiều tử, mấy chuyện này chị cũng biết ư?”

Vốn dĩ kỹ viện mỗi ngày đều cho đám kỹ nữ uống một loại canh chua gọi là “canh liễu tự”, được sắc bằng nguyên liệu chủ yếu là củong quả hồng, uống loại canh này, gái làng chơi mới có thể an toàn tránh thai, tiếp bao nhiêu khách cũng không thành vấn đề. Những cô gái đã uống canh liễu tự lâu năm, sẽ mất khả năng sinh con, nhưng những kỹ nữ trẻ lại phải uống canh hằng ngày mới ngừa thai được, có lúc còn bị lỡ dở, cuộc sống lại càng thêm khốn khổ. Lục Kiều Kiều lăn lộn chốn phong nguyệt đã lâu, hiểu rất rõ mấy chuyện trong kỹ viện.

“Hừ, Kiều tử này cái gì mà chả biết, cô chớ nên gạt tôi, nhưng từ sau khi gặp Jack cô không uống canh nữa phải không?” Lục Kiều Kiều vừa hỏi vừa nạt.

Thúy Ngọc kinh sợ lắc đầu nguầy nguậy: “Thúy Ngọc không dám gạt Kiều tử, em cũng không biết đó là canh gì, bình thường không thích uống, đều là bọn họ bắt em mới uống... sau khi trốn đi được thì không uống nữa...”

“Được rồi không sao rồi, cô cứ ngồi tiếp đi, tôi vào trong trước.” Lục Kiều Kiều nói dứt lời liền quay người nhảy xuống xe, trở vào khoang xe với Jack và An Long Nhi.

“Sao rồi?” Jack rất ít khi thấy Lục Kiều Kiều chau mày lâu như vậy, anh lo Lục Kiều Kiều cãi nhau với Thúy Ngọc thì Thúy Ngọc nhất định phải chịu thiệt thòi.

“Không sao, xem kịch đi.” Lục Kiều Kiều lấy trong hòm mây ra một bao kim khâu, chọn một cây kim mảnh, dùng một sợi chỉ đỏ cột giữa cây kim, lúc nhấc đầu chỉ lên, cây kim nằm ngang bắt đầu quay tròn bốn phía.

Lục Kiều Kiều kêu Jack và An Long Nhi ngồi ra ghế sau với mình, cô ngồi ở chính giữa, thẳng sau lưng Thúy Ngọc, sau đó lại kêu An Long Nhi cầm sợi chỉ đỏ, giữ kim lơ lửng giữa cô và Thúy Ngọc.

Tay trái Lục Kiều Kiều sờ ra sau lưng, lúc rút tay về đã có thêm một tờ giấy vàng kẹp giữa hai ngón tay. Tay phải cô nắm thành kiếm quyết, cùng tay trái cầm tờ giấy vàng đồng thời lật cổ tay, trầm giọng hô một tiếng “Hãy!”, tờ giấy vàng kẹp giữa ngón tay “soạt” một tiếng bốc cháy thành một quả cầu lửa.

Tay An Long Nhi vẫn giữ cây kim lơ lửng giữa cô và Thúy Ngọc. Tay phải Lục Kiều Kiều chấp thành kiếm quyết đứng trước ngực, tay trái giơ hai ngón tay chĩa thẳng lên trời, quả cầu lửa quay vào ba vòng dưới cây kim, ánh sáng còn chưa tắt, cô đã thu tay về, hai tay lại đưa ra sau lưng, lần này tay trái nắm một tờ giấy bùa màu vàng dài chừng sáu tấc, tay phải cầm một cây bút chấm phấn chu sa đỏ thẫm.

Tay trái Lục Kiều Kiều đỡ lấy tờ giấy giơ ra trước mặt, tay phải phóng bút viết lên, miệng lầm rầm niệm: “Cần Nguyên hưởng lợi trinh, Thái Cực thuận ngũ hành. Vân Nam Lý Tiểu Văn sinh nhằm Kỷ Sửu Tân Mùi Ất Dậu Ất Dậu, chân hồn chính phách điều nhập chỉ đỏ châm bạc trở rõ, Diêm Vương sắc lệnh quỷ binh điều hồn hỏa cấp như luật lệnh cấp cấp như luật lệnh!”

Tiếng niệm chú lanh lảnh vui tai như đậu rắc trên đĩa bạc, một hàng ký hiệu kỳ quái mau chóng hiện ra trên lá bùa, An Long Nhi nhận ra đây là bát tự của Lý Tiểu Văn được chèn vào chính giữa hình vẽ bùa.

Chú niệm xong, bùa cũng viết xong, Lục Kiều Kiều tay kẹp lá bùa nhanh như cắt dán vào giữa trán An Long Nhi.

Mắt An Long Nhi bỗng nhòe đi, trước mắt hiện lên mặt đường phía trước xe ngựa, đây rõ ràng là quang cảnh được nhìn thấy qua hai mắt Thúy Ngọc, An Long Nhi ngồi im không dám làm bừa, cố gắng lý giải việc đang xảy ra. Cây kim treo trên sợi chỉ đỏ thẳng bé đang nắm trên tay cũng không còn quay mòng mòng nữa, mà chỉ thẳng vào lưng Thúy Ngọc.

“Diêm... Vương... điều... hồn... chú...”

Jack châu đầu ra trước cây kim An Long Nhi đang giữ, giọng run run bất giác đọc ra tên chú ngữ, hai mắt trợn lên như mắt gà chọi, nhìn chăm chăm vào cây kim bạc.

Lục Kiều Kiều đưa tay gạt Jack ra, nhảy khỏi xe trèo lên chỗ ngồi phía trước, kéo ngựa dừng lại, rồi bảo Thúy Ngọc: “Thúy Ngọc, cô đi ra đằng kia xem có con suối nào không, chúng tôi muốn lấy ít nước uống.”

Thúy Ngọc vâng lời trèo xuống xe, đi ra phía sườn núi.

Lục Kiều Kiều lập tức xoay người xuống xe, tới bên xe chui đầu vào trong khoang, đưa tay gạt Jack vẫn đang quan sát cây kim sang một bên, tự mình kiểm tra.

Mũi kim từ từ chuyển hướng, như thể bị một bàn tay vô hình điều khiển, trước sau chỉ thẳng về hướng Thúy Ngọc.

Lục Kiều Kiều nhảy lên xe, giật lá bùa trên trán An Long Nhi xuống, nhanh chóng gấp thành hình tam giác, nhét vào lòng An Long Nhi. Cảnh tượng trước mắt Thúy Ngọc biến mất khỏi tầm mắt An Long Nhi, nhưng cây kim vẫn chỉ về Thúy Ngọc.

“Ồ, tên tuổi và bát tự của Thúy Ngọc đều là thật,” Lục Kiều Kiều nói giọng chắc chắn, “về sau giao Thúy Ngọc cho mây đầy Long Nhi, chớ có làm mất bùa và kim, cây kim khi nào không dùng đến có thể cắm vào lá bùa.”

“Lợi hại quá đi...” An Long Nhi quệt mồ hôi trên trán, Jack vội sấn lại hỏi An Long Nhi tình hình ban nãy. Khi An Long Nhi nói có thể trông thấy những gì mắt Thúy Ngọc trông thấy, Jack cũng giống thằng bé, đưa tay lên quệt ngang trán thán phục mãi không thôi.

Thúy Ngọc rất xui xẻo, loanh quanh một hồi không tìm thấy con suối nào cả, nhưng sau khi quay lại, thái độ của Lục Kiều Kiều đối với cô ta đã khá lên rất nhiều. Lục Kiều Kiều đuổi Jack lên đánh xe, lại gọi Thúy Ngọc vào trong xe nghỉ ngơi, tiện thể trò chuyện với cô.

Từ trong xe, Lục Kiều Kiều hét lớn cho Jack ở ngoài nghe thấy: “Bảo cho Jack thiếu gia biết, tối nay tôi và Thúy Ngọc sẽ ngủ một phòng!”

Jack lau mồ hôi trên mặt, cười khan mấy tiếng coi như đã nghe thấy rồi.

Trước khi mặt trời xuống núi, xe ngựa của bọn Lục Kiều Kiều đã đến thôn Phùng, đây là một hương trấn cỡ trung, khá đông dân, hàng quán, tiệm ăn, nhà trọ đều có cả, Lục Kiều Kiều quen ăn sung mặc sướng thấy có nơi để tiêu tiền, tâm trạng cũng vui vẻ hẳn lên. Năm ngày nay lặn lội chốn núi hoang đồng vắng, ăn không ngon ngủ không yên, ngày ngày mặc đồ vải thô treo đeo lộ liễu, suốt hai ngày chưa tắm táp gì, Lục Kiều Kiều đã sắp phát điên lên.

Cô chọn một quán trọ cửa sổ trông thẳng ra sông, sắp xếp cho mọi người nghỉ lại.

Lần này hoàn toàn không phải cô muốn ở phòng hạng nhất ngắm phong cảnh đẹp, mà là có mục đích riêng. Nhưng phòng trọ mở cửa sổ ra phía mặt sông đến chín phần mười là phòng hạng nhất, giá cũng cao nhất.

Lục Kiều Kiều cùng cả bọn ăn cơm ở một quán rượu bên đường, rồi mặc cho An Long Nhi và Jack đi chơi chợ đêm trong trấn, mình dẫn Thúy Ngọc về phòng nghỉ từ sớm.

Cô kêu người làm trong quán trọ khiêng vào phòng hai bồn tắm lớn, đổ đầy nước nóng, gọi Thúy Ngọc cùng đi tắm.

“Thúy Ngọc, từ sau tôi không gọi cô là Thúy Ngọc nữa, gọi Tiểu Văn có được không?” Lục Kiều Kiều rất hiểu tâm lý mấy cô kỹ nữ, cái tên dùng để bán thân đóng vai trò một tấm mặt nạ, là tuyến phòng hộ cuối cùng đối với tôn nghiêm của họ, bọn họ sẽ không để khách làng chơi biết tên thật, cũng sẽ không để người nhà biết được nghề danh làm ăn của mình, mỗi cô kỹ nữ đều dùng hai cái tên khác nhau sống hai cuộc sống riêng rẽ, gọi cô ta bằng tên thật, đồng nghĩa với việc lột bỏ tấm mặt nạ kia, giờ chính là lúc Lý Tiểu Văn cần phải quên đi cái tên Thúy Ngọc ấy.

“Đương nhiên là được ạ, lâu lắm rồi không có ai gọi em như thế.” Lý Tiểu Văn hoàn toàn không nhìn thấu được tâm tư của Lục Kiều Kiều, hoảng hốt tiếp nhận sự tôn trọng mà Lục Kiều Kiều bất ngờ dành cho mình.

“Tiểu Văn, cởi quần áo rồi cùng đi tắm đi.” Lục Kiều Kiều vừa nói vừa trút bỏ áo quần.

Lý Tiểu Văn đã làm kỹ nữ ba năm trời dưới cái tên Thúy Ngọc, vốn chẳng lạ lẫm gì việc cởi quần áo, nhưng trút bỏ áo quần trước một phụ nữ lại cảm thấy có phần gượng gạo. Dù trong lòng cảm thấy kỳ quặc, nhưng lời của Lục Kiều Kiều đối với cô lại tựa như có quyền uy vô hình, cô vâng lời, bắt đầu cởi đồ của mình.

Lục Kiều Kiều cởi bỏ áo quần giả nam đã mặc mấy ngày liền, xõa tóc ra sau lưng, bước tới bên bàn châm một cữ thuốc, rồi cầm tẩu thuốc lơ lửng bước vào bồn tắm. Cô trầm mình trong thùng nước, để nước dâng chưa tới ngực, miệng chậm chậm nhả ra từng ngụm khói, mắt vẫn không rời Lý Tiểu Văn đang trút bỏ váy áo.

Dưới ánh đèn lờ mờ, cơ thể Lý Tiểu Văn cũng nhập nhòa cùng ánh đèn đỏ, cảnh tượng này rất dễ kích thích bản năng tình dục của con người ta.

Lục Kiều Kiều phát hiện cơ thể Lý Tiểu Văn quả thật rất giống mình, thấp bé mà gọn gàng, eo thon nhưng ngực vẫn khá đầy đặn. Nhìn kỹ, Lý Tiểu Văn còn thấp thoáng hơn cô vài phần nhục cảm, từ làn da mướt mát toát lên huyết khí hồng hào của thiếu nữ. Lục Kiều Kiều biết rõ mình có làn da trắng nõn hơn người, nhưng có lẽ do hút thuốc phiện quá lâu, sắc da đã trở nên xanh xao tái mét.

Rốt cuộc Jack vốn thích kiểu con gái có thân hình thể này, hay là vì thích mình, nên mới bập vào Thúy Ngọc có diện mạo đáng đáp tương đối giống mình? Lục Kiều Kiều đắm mình trong khói thuốc phiện, suy

nghĩ bắt đầu phiêu du mơ màng.

Khói thuốc màu vàng khiến ánh đèn trong phòng cũng trở nên vẩn đục, Lý Tiểu Văn ngâm mình vào bồn tắm, Lục Kiều Kiều bèn nhắm mắt tìm chuyện phiếm nói với cô.

“Nhà cô còn những ai hả Tiểu Văn?”

“Em còn một đứa em gái, lúc bị lừa bán còn có cha và mẹ...”

“Lúc đó mẹ cô ốm nặng lắm phải không?” Lục Kiều Kiều đã coi qua bát tự của Tiểu Văn, ít nhiều cũng nắm được hoàn cảnh gia đình cô ta.

“Vâng ạ, Kiều tử, chị đúng là cái gì cũng biết!” Lý Tiểu Văn vẫn không hề biết Lục Kiều Kiều là người thế nào, chỉ biết đối phương là tình nhân mà Jack rất thích, nên có đôi chút gắt gỏng với Jack, không ngờ chuyện trong kỹ viện lẫn chuyện nhà của mình, Lục Kiều Kiều đều biết rất rõ.

Lý Tiểu Văn ngồi trong bồn tắm, hai tay vịn vào cạnh thùng, nhào người sang phía Lục Kiều Kiều: “Kiều tử biết xem tướng ạ, em cảm giác chị cứ như thần tiên vậy...”

“Ha ha... làm gì có, tôi đoán bừa thôi, em gái cô nhỏ hơn cô nhiều phải không?” Lục Kiều Kiều nghĩ, dù biết cũng không nhất thiết phải nói quá nhiều, giờ không phải lúc thu tiền coi bói của khách hàng, chẳng việc gì khoe khoang thần thông.

“Cũng không hẳn ạ, kém em sáu tuổi, lúc em đi nó vẫn còn là một đứa bé con, giờ chắc đã thành thiếu nữ rồi...” Lý Tiểu Văn thẫn thờ nhớ lại chuyện ở quê nhà ba năm trước, khi đó cô ta vẫn còn là cô thôn nữ ngây thơ chẳng biết gì.

Lục Kiều Kiều vòng vo lâu như vậy, chính là muốn nói đến chuyện này: “Cô có thích em gái không?”

“Thích ạ, con bé toàn bày bữa ra nhà, hề cha phát hiện lại đánh em, nhưng em vẫn thích chơi với nó.”

“Cô thích trẻ con lắm hả?” Lục Kiều Kiều vờ băng quơ hỏi một câu.

“Vâng ạ, em thích nhất là chơi với em gái, hồi ấy cái đầu nó to lắm, trông rất đáng yêu!”. Lý Tiểu Văn nói tới chuyện trẻ con, liền lộ vẻ tươi cười, mắt sáng lấp lánh.

“Cô không thấy phiền à? Bọn trẻ con khóc từ sáng tới tối... ồn chết được.” Lục Kiều Kiều rút thuốc nhả khói, làm như không có chuyện gì, hỏi tới vấn đề cô muốn biết nhất.

Giờ Lý Tiểu Văn đang mang trong mình đứa con của Jack, điều này chỉ có một mình Lục Kiều Kiều biết, nói cho Jack và Lý Tiểu Văn, đồng nghĩa với việc bảo hai người cùng về Quảng Châu, việc của mình cũng khỏi phải giải quyết nữa.

Nếu bảo đảm an toàn được cho mẹ con Lý Tiểu Văn, cô có thể sẽ để Jack giúp cô làm xong việc, rồi dẫn anh ta đi tìm hai mẹ con, để anh ta tự nhiên phát hiện ra việc này. Nếu thuận lợi, có khi đứa trẻ còn chưa sinh ra bọn họ đã gặp lại nhau rồi.

Nhưng trước đó phải làm rõ xem Lý Tiểu Văn muốn có con nhỏ hay không, điều này quan trọng hơn hết thấy.

“Em không thấy phiền gì cả, nhà hàng xóm có con nhỏ cũng thường nhờ em trông, em còn có thể đồng thời xoay sở mấy đứa liên kìa...” Lý Tiểu Văn mỉm cười thả người vào bồn tắm, cô ta chưa từng được ngâm bồn thế này bao giờ, ở trong gian phòng chập chờn ánh đèn mờ, ngửi mùi thuốc thơm nồng, khiến cô ta thoải mái đến độ buông lỏng cảnh giác với Lục Kiều Kiều.

“Cô giỏi thật đấy, một mình trông được mấy đứa, tôi đây trông thấy một đứa đã không trụ nổi rồi, hừm hừm...” Lục Kiều Kiều đã biết được thái độ của Lý Tiểu Văn đối với trẻ con, cũng biết bước tiếp theo cần phải làm những gì.

Nửa canh giờ sau, ngoài đường vang lên tiếng mõ báo canh hai, đã vào giờ Hợi, Lục Kiều Kiều đợi chính là lúc khắc này. Cô gọi Lý Tiểu Văn dậy lau khô người, cả hai đều khoác lên tấm áo lụa mỏng trắng tinh.

Cô mở cửa sổ ra, lại cùng Lý Tiểu Văn khiêng cái bàn bát tiên ở giữa phòng ra gần cửa sổ, bên ngoài là dòng sông nhỏ chảy qua thôn Phùng, rừng trúc xanh bên kia bờ sông lay động trong gió, từ xa vọng lại tiếng xào xạc.

Lục Kiều Kiều bảo Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, tôi biết coi mệnh, coi thấy mệnh cô rất khổ, tôi muốn giúp cô, cô có đồng ý không?”

Lý Tiểu Văn lộ vẻ kinh ngạc, kể đó hiểu ra ý Lục Kiều Kiều, liền lập tức quỳ xuống mà rằng: “Kiều tỉ, em biết chị không phải người thường, kiếp này Tiểu Văn chưa được sống sung sướng ngày nào, ở quê thì nghèo đến chẳng có cái ăn, khi bị lừa tới Quảng Đông thì... lại...”

Nói đến đây, cô đã nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa, chỉ biết nước mắt ngấn dài khầu đầu trước Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều để cho đối phương quỳ trước mặt mình, nói: “Cô đừng khóc vội, cái khổ của cô còn chưa hết đâu, tôi cũng không chắc có thể giúp được cô, chỉ là dốc hết sức mà thôi. Số cô trước tuổi hai mươi phải trải qua một đại nạn sinh tử, nếu tránh được, cuộc sống về sau sẽ dần tốt lên, nhưng chưa chắc cô đã tránh được...”

Lý Tiểu Văn nghe Lục Kiều Kiều nói vậy thì lết gối tới trước mấy bước ôm chân Lục Kiều Kiều khẩn nài: “Kiều tỉ xin cứu em với! Em biết chị có thể cứu em mà...”

Lục Kiều Kiều bình tĩnh đáp: “Được, cô muốn sống là được rồi. Nếu như bản thân cô cũng không thiết sống thì đến thần tiên cũng chẳng cứu nổi.”

Lời nói của Lục Kiều Kiều bao hàm một nguyên lý quan trọng trong huyền học.

Bản chất tồn tại của bất kỳ môn thuật số nào trong huyền học, đều nhằm thay đổi số mệnh, nếu mọi người cứ thuận theo số mệnh, phúc hưởng họa chịu cam lòng thiết thời, thì trên đời này đã chẳng có huyền học.

Mỗi người đều buộc phải đón nhận số mệnh thuộc về mình, nếu bản thân người đó không muốn thay đổi, thì người ngoài dùng đạo thuật xen ngang can thiệp, lại thành ra đi ngược ý trời, cả người dùng đạo thuật lẫn bản thân người chủ mệnh sẽ gặp phải ác báo của thiên cơ; nhưng nếu bản thân người chủ mệnh muốn thay đổi số mệnh, thì nguyên vọng này cũng sẽ trở thành một phần trong số mệnh, như vậy tỉ lệ thành công và phúc báo của người ra tay đều sẽ đồng thời tăng cao.

Trước khi quyết định có giúp Lý Tiểu Văn hay không, Lục Kiều Kiều phải tìm hiểu nguyên vọng của Lý Tiểu Văn cái đã. Nghe được Lý Tiểu Văn chính miệng nói ra đồng ý đổi mệnh với số kiếp này, cô mới bảo Lý Tiểu Văn quỳ ra giữa phòng, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, dưới cửa chính là chiếc bàn bát tiên hai người mới chuyển qua.

Cô nói với Lý Tiểu Văn: “Không phải tôi muốn cứu cô, người cô cần cảm ơn là Jack. Tôi sẽ dùng đạo thuật cân bằng lại bát tự của cô, giúp cô vượt qua đại nạn sinh tử, trước khi đến tuổi hai mươi cô phải làm y theo lời tôi nói. Chuyện tối hôm nay không được nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Jack, nếu không thiên cơ bị lộ, cô sẽ mừng mủ toàn thân rồi chết rũ chết nát.”

Mấy lời cuối chỉ là nói xằng bậy hòng hù dọa Lý Tiểu Văn ngậm miệng, nhưng rất có hiệu quả, Lý Tiểu Văn gật đầu lia lịa: “Khổ thế nào Tiểu Văn cũng chịu cả rồi, Kiều tỉ bảo Tiểu Văn làm gì cũng được.”

Lục Kiều Kiều nói: “Được, trước tiên nhớ kỹ, cô tuyệt đối không được quay về Vân Nam, hai cha con cô khác nhau rất mạnh, mẹ cô có thể giúp số mệnh cô hưng vượng phần nào, nhưng bà ấy chết rồi, cô không cần quay về Vân Nam nữa.”

“Tiểu Văn đã chẳng còn mặt mũi nào mà về quê nữa, nên mới xin Jack thiếu gia thu nhận, Tiểu Văn nhất định nghe theo lời chị.”

“Tốt, thứ hai là cô không thể đi về phía Tây. Cô thuộc mệnh Mộc, nhưng nguyên mệnh rất yếu, có Thất sát tinh chí mạng là phía Tây thuộc mệnh Kim, cô đi về phía ấy ắt sẽ chết trong binh đao chiến loạn.”

“Vâng, Tiểu Văn nhớ rồi, nhất định không đi về phía Tây.”

“Thứ ba, về sau cô nhất định phải ở gần chỗ có nước, gần biển, gần sông, gần giếng đều được, không được cách chỗ có nước quá mười trượng.”

“Vâng, Kiều tử, Tiểu Văn nhất định ở ngay gần nước.”

“Ba điều trên phải nhớ cho kỹ... Giờ quỳ ở đây, hai tay úp xuống đất, nhắm mắt lại không được nhìn, cho đến khi tôi gọi đứng dậy.” Lục Kiều Kiều bước ra phía sau Lý Tiểu Văn, xem vị trí không có vấn đề gì, mới tìm trong hòm hành lý ra một lá bùa, bút chu sa và bốn nén hương.

Cô đặt giấy và bút lên bàn, sau đó lật bốn ly trà trên bàn, xếp ba chiếc thẳng hàng đối diện cửa sổ, trong chén rót đầy nước trà, sau dùng một đôi đũa tre đặt ngang trên miệng chén. Bốn nén hương được châm lửa bằng đèn, Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn cắm lần lượt ba nén vào giữa hai chiếc đũa, mỗi chén một nén.

Trong bóng đêm, ba nén hương nhấp nháy thoát tỏ thoát mờ, Lục Kiều Kiều cầm lấy nén hương thứ tư, đứng thẳng vai ưỡn ngực, ngậm miệng lấy hơi hướng mặt ra con sông ngoài cửa sổ.

Hai tay cô đan lại, mu bàn tay dính vào nhau, ngón út và ngón áp út của hai bàn tay cài ngược lại; lòng bàn tay phải ở bên trên hướng lên trên, ngón cái và ngón giữa giữ chặt nén hương; tay trái ở phía dưới dùng ngón giữa và ngón cái kẹp lấy ly trà thứ tư, khẽ miết nhẹ thành chén; các ngón khác chia ra tự nhiên, tạo thành một hình rất đẹp, đây là mật thức bất truyền hô hoán long thần trong đạo thuật của Thiên Sư đạo, gọi là Bạch Hạc Điểm Thủy quyết.

Tấm áo lụa mỏng màu trắng khẽ phấp phới trong gió đêm, chốc chốc lại dính sát lên người Lục Kiều Kiều, Bạch Hạc Điểm Thủy quyết giơ lên cao cao, thấp thoáng thấy đường cong trên thân thể thiếu nữ, trong bóng đêm càng trở nên thần bí mê hồn.

Lục Kiều Kiều giữ tư thế này một lúc, đến khi khói hương trên tay bay ra bên ngoài cửa sổ, miệng bắt đầu lầm rầm niệm chú.

Lý Tiểu Văn chỉ nghe tiếng Lục Kiều Kiều niệm lầm rầm, rất khẽ mà cũng rất rõ, rất hay nhưng nghe chẳng hiểu gì, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Khói hương bay tới con sông, mặt nước bắt đầu khuấy động bất thường. Rừng tre vẫn lao xao rì rào, tiếng nước chảy cũng không có gì thay đổi, nhưng trên mặt sông bên ngoài cửa sổ, sắc nước càng lúc càng trắng, một luồng hơi nước trắng từ bốn phương tám hướng dần dần tụ hợp lại giữa sông.

Lục Kiều Kiều dùng chú ngữ kêu gọi long thần của con sông trước mặt, câu chú dài dằng dặc, đám khí trắng giữa sông tụ thành một cột khí từ từ dâng lên giữa tầng không, thấp thoáng như hình rồng, đồng thời giữa không trung truyền lại tiếng rống gầm trầm thấp, loáng thoáng tựa như tiếng sấm rền xa xăm.

Bất tự của Lý Tiểu Văn chẳng có tác dụng, hung hiểm trùng trùng, nguyên nhân chủ yếu là vì trong mệnh không có nước, cô mang mệnh Mộc, yếu càng thêm yếu, cây lấy nguồn sống từ nước, muốn cứu người này qua nạn sinh tử, chỉ có cách mượn tạm sức mạnh của Thủy long thần trong phong thủy rót lại thủy khí vào số mệnh của cô.

Sau khi nghe tiếng sấm rền phía xa, Lý Tiểu Văn bắt đầu nghe tiếng Lục Kiều Kiều niệm chú, bởi tiếng niệm càng lúc càng lớn: “Ngũ linh nguyên quân ngũ hỏa chí tinh, hoàn hỏa nhập thủy hà hải trường thanh. Hỏa linh chấn động hải long tiềm kinh, ngũ thủ chân khí cấp cấp như luật lệnh sắc!”

Câu chú kết thúc, long khí màu trắng trên mặt sông bắt đầu lưu động rất nhanh trước cửa sổ, một luồng khí trắng xộc vào phòng, chỉ nghe “rầm” một tiếng, Lý Tiểu Văn cảm thấy một tầng thủy khí từ trên đỉnh đầu nén xuống, mát lạnh toàn thân thông suốt.

Quần áo và tóc Lục Kiều Kiều đều bị khí trắng lừa vào âm ẩm, cái chén không trên tay bỗng nhiên ầm ập nước không hề do long thần đưa tới.

Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn đặt chén nước xuống, đứng trước bàn bát tiên múa bút chu sa lên vẽ một đạo bùa, vẩy ra trước đầu hương, lá bùa đột nhiên bốc cháy, nháy mắt đã hóa thành tro. Lục Kiều Kiều điểm tro vào chén nước long thần, dùng ngón tay khoắng một đường loảng ngoảng vào chén, rồi quỳ xuống đưa chén nước cho Lý Tiểu Văn: “Uống đi!”

Lý Tiểu Văn ngoan ngoãn, đón lấy chén uống cạn một hơi, phát hiện nước này ngọt mát vô ngần, bản thân sống ở thôn quê bao năm, chưa từng được uống thứ nước suối nào khiến tinh thần người ta sảng khoái thế này.

“Dập đầu ba cái trước Long thần!” Lục Kiều Kiều một mặt bảo Lý Tiểu Văn, một mặt cũng đứng dậy tới trước cửa sổ chấp tay vái mặt sông ba vái. Sau đó cô đứng trước bàn bát tiên viết một đạo bùa Thủ đức tinh quân, gấp làm hình tam giác đưa cho Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, dùng hai tay đỡ bùa, từ giờ luôn mang theo người. Nhớ lấy: bùa còn, mạng còn.”

Lý Tiểu Văn hai tay đón lấy lá bùa ép chặt trước ngực, khẩu đầu với Lục Kiều Kiều nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của Kiều tỉ...”

Lục Kiều Kiều khê cười nhạt: “Hừ, người phải cảm ơn là tôi không phải cô... Đứng lên đi, thu dọn rồi đi ngủ.”

Để những khách trọ khác không bị kinh động, hai người khê khàng thu dọn đồ đạc, Lục Kiều Kiều một đến hoa mắt chóng mặt, thối phụt ngọn đèn dầu xong liền lăn ra giường, nhưng lại là giường của Lý Tiểu Văn, lên giường rồi còn ôm lấy Lý Tiểu Văn từ sau lưng.

Lục Kiều Kiều dùng chân kẹp chặt lấy chân Lý Tiểu Văn, một tay thọc vào áo cô, siết lấy eo cô, rồi lần lên bầu ngực.

Lý Tiểu Văn không biết Lục Kiều Kiều định làm gì, cũng không dám động đậy. Bầu vú cô trơn mịn mềm mại, tay Lục Kiều Kiều chộp mạnh đôi gò bồng đảo, khiến cô không kìm được khê kêu “á” một tiếng.

“Dễ chịu không?” Lục Kiều Kiều mơ màng hỏi.

“Ừm...” Lý Tiểu Văn căn bản không biết nên trả lời thế nào.

Bàn tay Lục Kiều Kiều vẫn còn tiếp tục thăm dò từng góc ngách trên thân thể Tiểu Văn, cô rất muốn thử xem cảm giác sờ soạng người con gái Jack từng vuốt ve thích đến chừng nào.

Cô sắp chìm vào giấc ngủ, bàn tay sờ tới bụng Lý Tiểu Văn cũng dừng lại, để nguyên đó suốt đêm.

Lục Kiều Kiều cuối cùng cũng ngủ được đầy giấc, khi tỉnh dậy mới phát hiện Lý Tiểu Văn còn ngủ nướng hơn cả cô, vẫn đang ôm cô say giấc nồng.

Lục Kiều Kiều gỡ tay Lý Tiểu Văn ra, lay gọi cô ta dậy rửa mặt chải đầu, sau đó sang phòng Jack và An Long Nhi bên cạnh.

Trời đã sáng bạch, đứng trước cửa phòng trọ có thể nghe tiếng người huyên náo ngoài đường. Lục Kiều Kiều tới phòng Jack gõ cửa rồi bước vào, thấy Jack đang lau súng lắp đạn, còn An Long Nhi xoạc chân đánh quyền thả lỏng gân cốt, cả hai đều ngून ngụt khí thể chiến đấu như đang làm nóng cơ thể trước một trận đánh kịch liệt.

Trên giường đặt mấy tấm lưới lớn, và cả mấy cuộn thừng. Hỏi mới biết, thì ra Jack lên mua thừng từ chủ quán trọ, sau đó suốt đêm cùng An Long Nhi bện kết trong phòng, chuẩn bị chu đáo cho kế hoạch bắt địch hôm nay.

Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi đưa mình hai bộ quần áo sạch, kêu mọi người chuẩn bị xuất phát, rồi quay về phòng mình.

Lý Tiểu Văn và Lục Kiều Kiều đều thay quần áo của An Long Nhi, đóng giả con trai, đầu buộc khăn che tóc, lại đứng cùng An Long Nhi đã giấu đi mái tóc vàng, từ xa nhìn qua thật chẳng nhận ra ai với ai.

Lục Kiều Kiều hỏi người trong quán rất nhiều tuyến đường, sau khi nắm được địa hình địa lý quanh vùng, bốn người ôm hành lý lên xe ngựa, xuất phát tới thôn Quan Tài.

Ra khỏi thôn Phùng, Jack để xe ngựa tự chạy chậm chậm về phía trước, Lý Tiểu Văn vẫn ngồi ở đầu xe giả vờ đánh xe, còn Lục Kiều Kiều thì ở trong buồng xe cất đặt nhiệm vụ cho mọi người.

“Chúng ta sẽ bắt người ngay lúc ban ngày, trời sáng, tên kia có chạy cũng không có chỗ trốn. Lát nữa đi tới trấn Sư Lĩnh có ngã rẽ, một đường đi xuống phía Nam tới thôn Quan Tài, một đường lên phía Bắc tới đồi

Song Long. Phía đồi Song Long núi non hoang vu, chúng ta sẽ đánh xe lên đó. Tới nơi hoang vắng nhất thì xuống xe mai phục, để Tiểu Văn một mình theo xe lên núi, đợi tên đó đi qua sẽ nhảy ra tóm gọn, sau đó Long Nhi, mày đi đánh xe lại, chúng ta trối mụ vút lên xe rồi quay đầu tới thôn Quan Tài.”

“Đã hiểu cả chưa?” Lục Kiều Kiều nhìn hai gã trai bên cạnh, bọn họ đều nghiêm túc gật đầu.

Lục Kiều Kiều giắt khẩu súng lục của mình ra sau lưng, nhận chỗ đạn Jack đã chuẩn bị cho cô, bỏ từng viên vào bao súng bằng da; Jack và An Long Nhi đều đeo một cuộn thừng sau lưng, tấm lưới bện xong đem qua gài bên hông; trong giày Jack cầm một con dao găm, anh ta rút ra lau đi lau lại; Lục Kiều Kiều phát hiện sợi thừng gắn phi tiêu của An Long Nhi đã thay dây, dây mới được bện bằng sợi cước mảnh dùng để câu cá, so với dây thừng bông khi trước còn chặt và chắc chắn hơn, vì giờ đã khoác một cuộn thừng chảo, thằng bé không thể vắt dây lên người như trước, mà phải cuộn thành mấy vòng trên cánh tay.

Xe ngựa đi được gần hai canh giờ, bọn họ ngang qua một thị trấn, hỏi ra mới biết đã tới trấn Sư Linh, Lục Kiều Kiều kêu An Long Nhi ra ngoài đánh xe, thay cho Lý Tiểu Văn trở ra sau.

An Long Nhi ngồi lên ghế phụ xe, liền quay đầu ngựa chạy về con đường mòn phía Bắc. Thằng bé đánh xe càng lúc càng nhanh, không ngừng quật roi thúc ngựa tăng tốc. Hai con ngựa lớn mấy ngày rồi không được chạy nước kiệu, đang ầm ục trong lòng, giờ được chủ nhân tét đít bắt chạy nhanh, thì vui mừng khôn xiết, tung tóe vó trên đường kéo theo cả dải bụi mù.

Xe ngựa chạy rất nhanh, thoát cái đã tới con đường mòn hoang vu không bóng người, cứ đi tiếp về phía trước chính là đồi Song Long. Gợi đồi Song Long bởi từ cánh đồng dưới chân núi nhìn lên trên, sẽ trông thấy hai đỉnh đầu rồng rất bắt mắt, phía sau đồi nối liền với một dải núi hoàn chỉnh, đường lên núi đương nhiên nhỏ hẹp, xe ngựa không thể tiếp tục chạy nhanh thế này được. Hơn nữa dạng địa hình này chính là nơi phục kích lý tưởng trong kế hoạch của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nhìn phía sau xe không có ai, chỉ thấy đồng không mông quạnh vắng bóng người, bèn gọi An Long Nhi: “Long Nhi, cho ngựa chạy chậm chậm lại!”

Xe chạy chậm lại, cô liền lấy ra một con búp bê vải.

Búp bê được khâu bằng vải hoa vụn, dùng hai cái khuy áo đính làm hai con mắt, trên người mặc một chiếc áo cánh nhỏ, nhìn qua quả có vài phần giống Lục Kiều Kiều.

Jack trước giờ chưa từng nhìn thấy Lục Kiều Kiều có thứ đồ con gái này, bèn giơ tay sờ sờ con búp bê nói: “Kiều Kiều, em cũng có món đồ chơi này hả, con búp bê đáng yêu thế, trông giống em thật...”

Lục Kiều Kiều đập tay Jack nói: “Chớ có đụng vào, cái này tôi mang theo từ Quảng Châu đấy, cần dùng vào việc quan trọng. Thôi không nói nhiều nữa, đến lúc làm việc nghiêm túc rồi.”

Nói đoạn, cô lấy sau lưng ra một lá bùa dán lên người con búp bê, chỉ chừa phần đầu, tay phải cầm bút chu sa, nhắm mắt định thần, sau đó ngón trỏ và ngón cái tay phải kẹp lấy bút vẽ thành đạo quyết đứng trước mặt con búp bê vải, miệng bắt đầu lầm rầm niệm chú. Cô cần dùng Bát tự thể thân phù, chuyển dịch bát tự của mình lên con búp bê vải, để con búp bê này dẫn dụ kẻ bám đuôi đang sử dụng Diêm Vương điều hồn chú.

Jack và Lý Tiểu Văn lần này đều có đồng tai lên nghe thế nào cũng không nghe rõ được câu chú của Lục Kiều Kiều, vì trong đoạn chú này Lục Kiều Kiều cần phải đọc ra danh tính và ngày sinh bát tự thật của mình, cô không muốn có người nghe thấy, nên nén giọng xuống thật thấp.

Tuy nghe không rõ, nhưng Jack và Lý Tiểu Văn đều nhìn thấy tay Lục Kiều Kiều cầm con búp bê vải bắt đầu run run, dường như trên tay cô không phải một con búp bê vải mà là một con mèo con không ngừng cựa quậy vậy.

Lục Kiều Kiều miệng vẫn niệm thân chú, cây bút chu sa trong tay bắt đầu viết bùa lên tờ giấy vàng trên người búp bê, lá bùa nhanh chóng được viết xong, câu chú của Lục Kiều Kiều cũng được hét ra thành tiếng: “Vô hình vô sát úm... sắc thân bình hỏa cấp như luật lệnh! Đi!”

Trước mặt Lục Kiều Kiều, một cái bóng hình người lập lòe ánh sáng màu xanh trong suốt tách ra từ cơ thể cô, cùng với tiếng “Đi” đột nhiên ập thẳng vào con búp bê vải, rồi lập tức biến mất không một dấu vết.

Jack và Lý Tiểu Văn nhìn thấy cảnh tượng này, kinh hoàng nép sát vào hai bên xe. Nhìn kỹ, con búp bê vải đã bị một làn khí xanh bao bọc, hai con mắt bằng khay áo tựa như sống dậy, đang hiếu kỳ nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều không màng đến hai khán giả bên cạnh, chỉ chăm chăm lôi chiếc hòm mây trong góc ra, lấy quần áo bọc kín con búp bê vải, rồi đóng nắp hòm lại, đặt vào giữa đồng hành lý.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe ngựa đã lên đến sườn dốc, An Long Nhi cũng đã cho xe đi chậm lại. Lục Kiều Kiều nói với Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, cô lên phía trước đổi cho Long Nhi xuống đây, sau đó ngồi một mình ở đầu xe, cứ theo đường núi mà đi, không phải để ý đến bọn tôi. Nghe thấy tiếng pháo nổ đầu tiên, cô kéo ngựa dừng lại, bọn tôi sẽ mau chóng quay lại tìm cô.”

Lý Tiểu Văn không hiểu Lục Kiều Kiều đang làm gì, nhưng trải qua chuyện tối qua, cô biết Lục Kiều Kiều không phải người tầm thường, nghe Lục Kiều Kiều dặn dò cô không ngớt gật đầu, nắm lấy tay Lục Kiều Kiều khấn khoản: “Kiều tử, chị nhất định phải quay lại tìm em đây nhé...”

Lục Kiều Kiều mỉm cười vỗ tay cô: “Cô mà chạy mất, tôi có chết cũng phải bắt được cô về. Được rồi, đi đi.”

Sau khi An Long Nhi vào lại buồng xe, Lục Kiều Kiều nói với hai người: “Tôi nấp ở đầu đường trước mặt, An Long Nhi trèo lên một cái cây bên đường, còn Jack chặn đường lên núi. Sau khi kẻ đó đi qua tôi, tôi sẽ bắn một phát súng chỉ thiên, An Long Nhi từ trên cây tung lưới, để tôi và Jack kẻ trước người sau vây bắt mụ ta. Rõ cả chưa?”

Ba người bàn bạc xong xuôi, lập tức mang theo đồ nghề nhảy khỏi xe ngựa.

Chiếc xe không người đánh ngựa đang lên núi, càng lúc đi càng chậm. An Long Nhi vọt một cái nhảy ngay lên một cây đại thụ ven đường, Jack và Lục Kiều Kiều lại trước sau lách vào lùm cỏ bên đường, mỗi người cách An Long Nhi chừng ba bốn trượng.

Mặt trời tỏa nắng gay gắt, con đường mòn dưới núi càng tĩnh mịch dị thường, điểm xa nhất trong tầm mắt là ngôi làng gần đó nhất. Trời thu Giang Nam xanh biếc một màu, nếu như không phải gió đã mát mẻ hơn, chỉ nhìn bằng mắt thường quả thật cũng không thấy gì khác với mùa hè.

Thời tiết không đến nỗi quá nóng, dù là ngày thu nắng chói chang thì vẫn có vài cơn gió mát, nhưng chớp mũi Lục Kiều Kiều vẫn toát mồ hôi vì căng thẳng.

Đợi nửa canh giờ, từ xa có một người nông dân gánh củi đi tới, đầu đội nón lá, áo ngắn quần dài, thoát nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, Lục Kiều Kiều thấy gánh của anh ta có hai bó cành khô không to cũng không nhỏ. Bước chân người này rất gấp gáp, quang gánh không ngừng nhấp nhô lên xuống.

Lục Kiều Kiều không rời khỏi mắt quan sát, thầm nghĩ: Chỉ có người gánh củi từ trên núi xuống, chứ còn có người gánh củi từ dưới núi lên hay sao? Vừa nghĩ vừa âm thầm lần tay tới khẩu súng sau lưng.

Người gánh củi mau chóng đi tới con đường trước mặt Lục Kiều Kiều, lúc người này ngang qua, Lục Kiều Kiều ngửi thấy mùi được liệu.

Không, đây không phải kẻ bám đuôi, trên quang gánh cũng không phải củi gỗ mà là cây thuốc, đây là người làm công đưa thuốc của tiệm được liệu. Đợi người này đi qua rồi, Lục Kiều Kiều mới từ sau lưng anh ta ngóng lên đồi Song Long, thấp thoáng thấy một ngôi miếu được xây lưng chừng núi, có thể đó chính là nơi người này muốn tới.

Lại qua một khắc nữa, từ xa có một cỗ xe ngựa lừng lững đi tới.

Từ lúc mới nhìn thấy xe ngựa, cho đến khi chiếc xe gần tới tầm mắt có thể nhìn rõ, Lục Kiều Kiều đợi mà lòng cứ bồn chồn.

Cô dần dần nhìn rõ tình hình chiếc xe, một con ngựa già kéo một cỗ xe ba bánh, trên xe dùng chiếu lác quây thành cái chòi, đánh xe là một người đàn ông trung niên, vì khoảng cách vẫn quá xa, Lục Kiều Kiều không thấy được trong chòi có cái gì.

Mặc quần áo vải thô, chân đi giày cỏ, bím tóc bết bẩn quấn quanh đầu, râu ria lởm chởm nhếch nhác khiến người ta nhìn mà buồn nôn, người đàn ông này là kẻ bám đuôi sao? Lục Kiều Kiều không nhìn ra điểm nào để chứng minh điều đó.

Xe ngựa càng lúc càng gần, khi chiếc xe đi ngang qua trước mặt Lục Kiều Kiều, cô nhìn thấy bên trong cái chòi cỏ thò ra một cành tre, đầu cành buộc sợi chỉ, dưới sợi chỉ treo một con châu chấu bện bằng cỏ, trông cứ y như thật.

Xe ngựa vừa lắc lư vừa đi chậm rãi, nhưng con châu chấu treo trên cành tre lại không đung đưa theo nhịp lắc lư này, mà như một bàn tay thận trọng cầm lấy...

Nếu trong con châu chấu cỏ có giấu cây kim bạc, vậy thì nó sẽ luôn chỉ về phía bát tự của Lục Kiều Kiều, giờ chính là hướng lên đồi Song Long, nơi có con búp bê vải thể thân trên xe ngựa... Trên thực tế, đầu con châu chấu này cũng luôn ổn định chĩa thẳng lên đồi Song Long, trước sau không hề xoay chuyển.

Đúng! Chính là hần!

Đợi xe ngựa đi đến dưới gốc cây có An Long Nhi, Lục Kiều Kiều lần tay phải tới vỏ bao súng, rút ra khẩu súng đã lên đạn sẵn, ngồi xổm xuống bụi cỏ, hai tay giữ súng quá đỉnh đầu, bắn một phát chỉ thiên, ra hiệu lệnh bắt người, rồi lập tức lên đạn lần nữa, tay cầm súng chĩa về chiếc xe ngựa.

Lý Tiểu Văn đang ngồi trên cổ xe đằng trước, vừa để xe chạy thong thả, vừa ngắm phong cảnh, nghe thấy tiếng pháo Lục Kiều Kiều nói, lập tức kéo ngựa dừng lại.

Tấm lưới to trên tay An Long Nhi chụp xuống gã đánh xe khi hần ngang qua gốc cây gần như cùng lúc với tiếng súng nổ, Jack cũng cầm trong tay một tấm lưới khác, nhảy vọt ra từ bụi cỏ xông tới chỗ cổ xe.

Người đánh xe nghe phía sau có tiếng nổ lớn thì giật nảy mình, đang định quay đầu lại xem, thành linh một tấm lưới lớn đã trùm lên đầu, hần ta cuống cuống đưa tay gỡ lưới, nhưng mới vừa giữ tay góc đầu, tay đã trúng ngay một gậy đau điếng khiến gã đàn ông kêu lên một tiếng thảm thiết. Thì ra An Long Nhi tung lưới từ trên cây xuống xong, người cũng nhảy xuống theo, đang ở trên không thì thấy đối phương định đào tẩu, bèn rút ra cây gậy gỗ sau lưng đập một phát lên tay hần.

Gã đàn ông bị chụp lưới, tay lại trúng một gậy, trong cơn hoảng loạn cực độ liền lăn từ xe ngựa xuống đất, An Long Nhi cũng vừa hay đáp xuống vị trí đánh xe của gã khi này.

Chân An Long Nhi còn chưa vững, từ chòi cỏ trên xe ngựa đã chọc ra một cây gậy, đầu gậy như rắn độc mổ tới, cực nhanh cực chuẩn đâm thẳng vào mắt cá chân, khiến thằng bé lập tức cảm thấy một cơn đau dữ dội, chấp chới như bị gậy sắt quét trúng, cả người đổ vật xuống xe ngựa.

Gã đàn ông lăn lộn trên mặt đất, vừa đau vừa hoảng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đằng trước xe ngựa còn một người Tây cao lớn cầm tấm lưới đang xông về phía mình, liền hét lên theo phản xạ: “Cướp! Cướp! Có sơn tặc!”, rồi bò dậy chạy ngược theo hướng đường cũ.

Lúc này Jack đã đuổi tới gần hần, thấy An Long Nhi bị ngã, chỉ nghĩ là do thằng bé nhảy xuống xe không cẩn thận trượt chân, nên cũng không để tâm, vẫn xông lên thừa thế vung lưới bắt gã đánh xe. Kỹ thuật tung lưới của Jack cực kỳ điêu nghệ, mảnh lưới trùm lên gã đàn ông nọ không chệch một ly, anh dùng lực giật mạnh về sau, khiến hần lập tức sóng soài ra đất. Jack đang định bỏ tới, chợt nghe trên xe ngựa bên cạnh “thịch” một tiếng. An Long Nhi văng ra khỏi xe.

Jack không suy nghĩ nhiều, tiếp tục rút sợi dây thừng trên người, trói gọn gã đàn ông đang kêu thảm dưới đất, rồi mới ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên xe xuất hiện một người phụ nữ tuổi chừng trên dưới ba mươi, thân hình gầy gò, dáng dấp trung bình, không xinh cũng không xấu, khuôn mặt nhạt nhòa, nhìn lướt qua quả không thể nhớ nổi. Một khuôn mặt phổ biến dễ khiến người ta lãng quên.

An Long Nhi từ dưới đất bò dậy, quan sát người phụ nữ vận áo khoác màu xám đậm, dùng trâm mây cài tóc thành búi tròn, chân không bó, đi một đôi giày vải màu đen. Quả thật không thể nhìn ra mục đích và quê mùa điển hình này có tài cán gì mà quật ngã được mình, còn đá cho mình một cú bay khỏi xe nữa.

Mục ta đứng trên xe hết nhìn An Long Nhi lại nhìn Jack, sau đó dừng dừng nhìn quanh bốn phía, như đang tìm người. Cuối cùng mục ta quay lại trông thấy Lục Kiều Kiều đang ngồi xổm bên đường chĩa súng vào mình, ánh mắt hai người giao nhau. Lục Kiều Kiều thấy trong mắt mục ta vẻ bình tĩnh, tựa như hai người đã quen biết nhiều năm hằng ngày đều chào hỏi, nhưng lại không phải quá thân quen, từ điểm này Lục Kiều Kiều có thể khẳng định mục ta chính là kẻ vẫn bám đuôi mình bấy lâu nay.

Lục Kiều Kiều đã tự xem mệnh cho mình không biết bao nhiêu lần, cô biết mình không phải người đoản mệnh, nhưng lúc này bát tự của cô vẫn đang nằm trên con búp bê thể thân, Lục Kiều Kiều của hiện tại đã hoàn toàn không chịu sự an bài của số mệnh nữa, cô có thể chết ngay tại đây, chết ngay sau hai canh giờ ngắn ngủi tách khỏi số mệnh của chính mình. Cô không dám lại gần con người nguy hiểm kia, chỉ chĩa súng về phía mục tiêu từ xa: “Bò xuống đất ngay, nếu không ta sẽ nổ súng!”

Jack vừa nghe Lục Kiều Kiều hét vậy, lập tức hiểu ra mục tiêu bà đang đứng trên xe này cũng chẳng phải hạng lương thiện gì, liền rút phất khẩu súng bên hông, cùng Lục Kiều Kiều chĩa thẳng vào mục tiêu.

Thấy mục tiêu vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, Lục Kiều Kiều lại hét lên lần nữa: “Nằm xuống ngay! Người là ai? Vì sao đi theo ta?”

Mục tiêu bà nghe xong câu này, dừng dừng đáp: “Hỏi cây côn của ta ấy!” Giọng nói thanh thoát hơn giọng đàn ông, lại trầm đục hơn giọng đàn bà, một giọng nói không phân biệt nổi là nam hay nữ.

Lời còn chưa dứt, chân mục tiêu đã điểm lên sàn xe, một cây Tề mi côn^[2] từ dưới sàn nảy lên. Jack nhìn thấy mục tiêu có hành động, ngón tay lập tức bóp cò, bắn thẳng vào đầu gối mục tiêu.

[2] Loại binh khí tiêu biểu của Thiếu Lâm.

23. Chương 23

Nào ngờ cây gậy bắn lên không trung, mục tiêu bà cũng nhảy vọt lên theo, quay ngoắt sang phía Jack, đón lấy cây Tề mi côn trên không, thuận thể quay người nhằm đầu Jack bổ thẳng gậy xuống.

Jack đang ngăn người kinh ngạc vì mình bắn trượt, đã bao năm nay anh không biết bắn trượt là thế nào nữa, chợt nhận ra mục tiêu bà đã né được viên đạn, anh ta đang định giữ súng nhằm bóng người trên không bắn tiếp phát thứ hai, bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, vội lùi lại một bước theo phản xạ, cây Tề mi côn của mục tiêu bà không giáng trúng đầu anh ta, nhưng đã quật phải cổ tay đang cầm súng.

Jack tránh được đầu, nhưng không thu kịp tay, bị cây Tề mi côn cứng đánh đập bốp lên mu bàn tay, khẩu súng lục lập tức rơi xuống đất. Con đầu côn chưa kịp truyền lên não bộ, cây gậy đã lại biến chiêu, mục tiêu bà vẫn đang ở trên không, cây gậy đập lên tay Jack xong không hề thu về, đầu gậy giạt một cái, thọc thẳng về phía trước, nhằm vào ngực anh ta.

Lúc này Jack mới cảm thấy đau, cơn đau dội lên đồng thời ở ngực và tay, đến nỗi chỉ muốn hét toáng lên, nhưng lồng ngực bị cây gậy thọc mạnh đã tản hết hơi, tiếng hét to bị biến thành tiếng ho khàn khàn, cả người anh ta bắn ngược ra sau.

Jack không hiểu về côn pháp, nên ngờ nghệch trúng chiêu, nhưng An Long Nhi đứng bên cạnh lại nhìn rất rõ, loại côn pháp trảo trở đầu gậy một đánh một thọc này, chính là Hưu tử thiên môn côn được tạo ra dựa trên năm loại tâm pháp là m, Độc, Tổn, Hoạt, Gian, một độ xưng bá miền Đông tỉnh Hà Bắc.

Cách nói “thương sợ lắc đầu côn sợ điểm” trong võ lâm, chính là chỉ chỗ tinh túy nhất của thương pháp nằm ở mũi thương vạch ra hoa thương thiên biến vạn hóa, khiến đối phương không cách nào nắm bắt; còn tinh túy trong côn pháp là ở chỗ khi đối thủ cứ ngỡ gậy đang đánh vù vù, thì đột ngột sử dụng một kỳ chiêu lấy đầu gậy tấn công đối thủ, một đòn sát thủ. Chiêu mục tiêu bà kia dùng để đón ngã Jack chính là chiêu thức Hưu tử thiên môn côn được cấu thành từ một loạt các đòn vừa đánh vừa điểm.

An Long Nhi lập tức liên tưởng tới cú ngã của mình trên xe ngựa ban nãy, đối phương cũng sử dụng đòn này, xem ra người này là một cao thủ dùng côn. Chân An Long Nhi vẫn còn đau nhói, nhưng thấy Jack bị đánh bổ ngã ra đất, thằng bé chẳng màng đến cơn đau, vội bật người dậy lao tới.

Ban nãy bị mục tiêu bà đá từ trên xe ngựa xuống, cây gậy gỗ đã văng sang một bên, lúc này trên người An Long Nhi không còn binh khí, thằng bé bèn quăng sợi dây gắn phi tiêu trên cổ tay ra, quật về phía mục tiêu.

Lục Kiều Kiều thấy tình hình đột biến, thì chẳng màng nhân nghĩa đạo đức nữa, nổ một phát súng về phía mục tiêu bà kia, dường như mục tiêu đã dự liệu trước được phát súng này của Lục Kiều Kiều, đánh ngã Jack

xong, thân người vừa đáp xuống đất, đã lập tức lặn lên xe ngựa, cũng vừa hay né được sợi dây của An Long Nhi trong gang tấc.

Lục Kiều Kiều bắn trượt phát đầu, lập tức lên nòng chĩa súng xông về phía xe ngựa.

Mụ đàn bà ngấm chuẩn hướng Lục Kiều Kiều xông tới, ép người vào góc mà tầm nhìn của Lục Kiều Kiều bị cái chòi chắn mất, vung côn phóng tới An Long Nhi. An Long Nhi vừa thu dây lại, thấy mụ đàn bà lao về phía mình, bèn mượn lực xoay người quăng mạnh sợi dây, phát ra mũi tiêu thép từ sau lưng lặn nữa, phi thẳng vào mặt mụ ta.

Mụ ta đối mặt với mũi tiêu thép đâm tới mà không hề tránh né, mặt vẫn không biểu cảm bỏ về An Long Nhi, khiến thằng bé lạnh hết sống lưng. Đến khi mũi tiêu sắp đâm tới mặt, mụ ta mới nghiêng mặt sang bên, để mũi tiêu thép phóng vọt qua, còn người vẫn không hề giảm tốc độ, lao theo sợi dây về phía An Long Nhi, cầm gậy như cầm thương, đâm thẳng vào ngực thằng bé.

Mũi tiêu thép của An Long Nhi bay sượt qua người mụ đàn bà, không thể lập tức thu về, thì Tề mi còn đã sắp sửa chọc vào lồng ngực. Với sự mạnh mẽ tàn độc của Hầu tử thiên môn còn, né sang hai bên chỉ tổ trúng đòn liên hoàn, lối thoát duy nhất của An Long Nhi chính là phóng vọt lên trên, lộn ra sau lưng mụ đàn bà nọ rồi xuất chiêu trả đòn.

Mụ đàn bà quả nhiên lao hụt cả người lặn gậy, nhưng không đợi An Long Nhi xuất chiêu hay tiếp đất, mụ ta đã quay ngoặt người lại, hai tay cầm gậy bổ về sau, đánh trúng cẳng chân An Long Nhi đang lơ lửng trên không. An Long Nhi lặn nữa trúng đòn ngã xuống, bên hông lại thêm một trận đau đớn.

Mụ đàn bà đứng nguyên tại chỗ xoay mình múa côn, vận lực nhằm thẳng mũi côn vào đầu An Long Nhi, đang định ra chiêu Lục phách Hoa sơn, dồn sức hạ sát thằng bé, bỗng thoáng thấy có hòng súng đang chĩa vào mình, vội thu thế, lộn một vòng như điều hâu chao liệng. Quả nhiên liền sau đó vang lên năm tiếng súng nổ, mụ đàn bà lộn nhào thêm ba lần liên tiếp, vừa tiếp đất liền lặn sang phía bên kia xe ngựa.

Người có thể bắn một lần năm phát súng, chỉ có thể là Jack.

Lúc này Jack đã nhặt lại khẩu súng lục rơi dưới đất, đứng trong bụi cỏ ven đường, Lục Kiều Kiều cũng chạy tới bên cạnh anh, như vậy sẽ không lo xảy ra tình trạng lạc đạn bắn phải người phe mình.

Jack đã bắn hết năm viên đạn, Lục Kiều Kiều liền đưa súng của mình cho Jack, còn mình cầm lấy súng Jack nhanh nhẹn nạp sáu viên đạn mới.

Tay Jack vẫn rất đau, một đòn vừa rồi đủ khiến tay anh rách da lòi thịt, giờ tay phải cầm súng cứ run run, năm phát liên tiếp khi nãy chỉ là đòn uy hiếp, hòng hù dọa mụ đàn bà kia, cứu An Long Nhi khỏi hiểm cảnh, chứ Jack vốn không tin có thể bắn trúng mụ ta.

Cũng may súng lục thời này, muốn bắn liên tiếp cũng không cần ngón tay phải làm việc liên tục giật cò, cách chính xác là tay phải giữ vững súng, ngón tay trở ép chặt cò, tay trái đặt phía sau súng, không ngừng lên đạn là được, vì vậy tay phải Jack dù bị thương, nhưng đạn vẫn bắn ra rất nhanh.

Mụ đàn bà thấy không thể tấn công An Long Nhi, bèn chuyển mục tiêu hạ thủ sang Jack, sau khi lộn sang bên kia xe, mụ liền di chuyển thật nhanh quanh xe như bóng ma, định áp sát Jack từ sau xe.

Mụ hiểu rõ giờ trốn chạy thì chỉ còn đường chết, muốn chạy mụ buộc phải đi đường thẳng, mà sau lưng có một tay súng như Jack, dù mụ có chạy nhanh cỡ nào chẳng nữa, cũng không nhanh bằng đạn súng Tây, vì vậy, mụ chỉ có một mục đích, đó là giết sạch kẻ địch, đương nhiên trừ Lục Kiều Kiều, như thế mụ mới có thể rút lui an toàn.

Thoáng cái đã thấy mụ đàn bà bám sát phía sau cỗ xe, Jack vừa đón lấy khẩu súng của Lục Kiều Kiều, thấy bóng mụ ta chớp lên liền nheo mắt nín thở, cảm nhận hướng chuyển động, mau mẫn tính toán để tiện bắn đón đầu.

Mụ đàn bà thành linh hiện ra từ sau xe ngựa, cách Jack khoảng hai trượng, ngay lập tức, khẩu súng trên tay Jack nổ liên bốn phát, nào ngờ mụ ta lách ngang nhanh như bóng ma, đạn chỉ sượt qua người hoặc qua mặt, một viên sượt qua đầu, làm gãy chiếc trâm mây, mái tóc xỏa ra lò xo trước mặt.

Mụ ta thấy Jack đã bắn hết đạn, liền cười khẩy một tiếng, vung côn bổ tới.

Jack và Lục Kiều Kiều kinh hoàng lùi lại sau mấy bước, khẩu súng tên tay Lục Kiều Kiều còn chưa nạp đạn xong, bóng mụ đàn bà đã lướt tới trước mặt họ, chỉ nghe trên đầu tiếng gậy vun vút, tưởng như cái chết cận kề, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ngay khuôn mặt vô cảm lò xoà tóc tai của mụ đàn bà kia, Jack lập tức xoay người ôm lấy Lục Kiều Kiều lăn ra đất, định dùng lưng mình đỡ một gậy chí mạng của mụ ta.

Jack vừa ôm Lục Kiều Kiều lăn ra đất, đã nghe sau lưng tiếng mụ đàn bà kêu thảm, cây gậy cũng không hề đập xuống lưng mình.

Thì ra An Long Nhi từ dưới đất bò lên, vừa hay thấy Jack bắn hết bốn viên đạn cuối cùng, mụ đàn bà đang giơ gậy xông về phía anh ta và Lục Kiều Kiều. Trên tay An Long Nhi vẫn cầm sợi dây gắn phi tiêu, thẳng bé lập tức dùng hết sức phóng phi tiêu ra, cắm phập vào lưng mụ.

Mụ đàn bà đau đến độ gần như ngất xỉu, chiếc gậy đang đánh về phía Jack cũng thoát lực mà hút mất, nhưng mụ ta mặc kệ An Long Nhi tập kích đằng sau, chỉ muốn nhanh chóng giết chết kẻ thiện xạ nguy hiểm nhất là Jack, nên không buồn ngoảnh đầu lại, hít sâu thêm một hơi, giơ gậy nhắm vào đầu Jack bấy giờ đang lăn tròn dưới đất mà phang.

An Long Nhi thấy phi tiêu đã trúng mục tiêu, bèn rút trong chòi cỏ ra một cây gậy dài vốn dùng để chống giàn, lao tới sau lưng mụ đàn bà, tung người lên không đánh một chiêu Hoàn hảo thiên quân tạt ngang đầu mụ ta.

Mụ đàn bà nghe sau lưng có tiếng gậy vun vút, không thể tiếp tục truy sát Jack được nữa, đành ngồi thụp xuống tránh đòn của An Long Nhi, miệng mắng: “Thằng oắt con dám chơi gậy với ta? Tới đi!” Dứt lời, mụ thuận thế xoay người vung Tề mi côn lên trả đòn, hai người gậy qua gậy lại đánh lộn từng phèo ngay bên cạnh Jack và Lục Kiều Kiều.

Hầu tử thiên môn côn được mụ đàn bà biến hóa thành nhiều chiêu, thân pháp tinh xảo, trường côn mà dùng như đoản côn, tấn công bằng cả hai đầu, trước đòn tấn công tới tấp của mụ ta, nhịp xuất chiêu của An Long Nhi cũng bị dẫn động càng lúc càng nhanh.

Hai cây gậy chớp mắt đã công thủ mấy chục chiêu, hoàn toàn rơi vào cục diện gay go lấy nhanh đỡ mau, chỉ cần một bên thể lực không đủ, phản ứng hơi chậm, sẽ lập tức bị đối phương tìm ra sơ hở một đòn kết liễu.

Cây gậy trên tay mụ đàn bà làm bằng gỗ bạch lập chuyên dùng chế tạo binh khí, nhìn có vẻ mảnh khảnh, nhưng thực chất lại rất nặng, thân gậy nhẵn bóng mà kết hợp đủ cả cương nhu, có thể thấy là loại binh khí mụ ta thường dùng đã quen tay; cây gậy An Long Nhi rút trên xe ngựa xuống lại là vật liệu dựng chòi, vốn không phải vũ khí để giao đấu, độ cứng độ dẻo đều không đủ, giả sử cùng một lực đạo và cùng một chiêu thức, hiệu quả chắc chắn kém hơn ba phần so với mụ ta.

Cây gậy của An Long Nhi dài hơn Tề mi côn của mụ vài tấc, nhưng so với vóc người nhỏ bé của An Long Nhi thì nó lại cao hơn cả một cánh tay, không thể vung xoay dùng cả hai đầu như Tề mi côn. Cũng may An Long Nhi học nghệ ở gánh mĩ võ, Nam quyền Bắc cước binh khí ngắn dài, chỉ cần võ công nào đẹp mắt thẳng bé đều nằm lòng, khi đánh nhau chẳng cần chọn lựa binh khí. Thằng bé cầm lấy cây gậy dài, thì lập tức đánh ra chiêu thức Mã chiến trường thương trong Thập tam côn thương của Nam Thiếu Lâm, tay sau ép chặt đuôi gậy, tay trước múa gậy như thương, hết móc lại đâm, tấn công dồn dập.

Có câu rằng dài một tấc mạnh một tấc, chỉ cần cây gậy dài dồn ép được mụ đàn bà, khiến mụ ta không cách nào áp sát giáp lá cà với nó cũng như tấn công Jack và Lục Kiều Kiều, thì bọn Lục Kiều Kiều có thể rảnh tay nạp đạn, bắn liên tiếp vào đối phương, dù thân thủ có nhanh thế nào cũng có lúc trúng đạn.

Mụ đàn bà lại định nhân lúc hỗn chiến lợi dụng An Long Nhi làm bia đỡ đạn, vừa muốn giết được thằng bé, vừa không muốn để Jack có cơ hội nổ súng, càng không thể cách quá xa bọn họ, chỉ cần rời nửa bước thì mụ ta khó lòng hạ thủ Jack trước khi nổ súng. Muốn làm được điều này, bắt buộc phải áp chế dồn dập ép An Long Nhi vào giữa mụ ta và Jack, dồn thằng bé lùi từng bước về phía người Tây kia.

Lúc này, mụ ta liếc thấy súng của Jack đã nạp xong đạn, hòng súng đang không ngừng di chuyển giữa mình và An Long Nhi, anh ta không thể nổ súng là vì hai người đấu gậy quá nhanh, gần như thành một thể, sợ bắn nhầm phải An Long Nhi, nhưng chỉ cần mụ để lộ ra chút sơ hở hoặc động tác chậm một chút, đạn của Jack chắc chắn không hụt như lúc này.

Thân hình mục già tựa như con khỉ, co vào duỗi ra hết sức nhanh nhẹn, phương hướng nhảy tránh xảo quyệt, trong những lần va chạm nhau chớp nhoáng, mục luôn đặt mình vào vị trí Jack không thể nào ngắm chuẩn.

Mục đàn bà bị trúng mũi tiêu của An Long Nhi, sau lưng chảy đầm đìa máu, mũi tiêu vẫn nổi với sợi thừng dài cắm trên lưng mục ta. An Long Nhi lần lượt trúng gậy nặng ở mắt cá chân và eo, giờ cũng đang nén đau chiến đấu, hai bên giao chiến không hề dễ dàng, nhưng đều không thể có chút lơ là, cả hai đều chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

An Long Nhi nôn nóng muốn ép mục đàn bà tránh xa mấy người phe mình, liền múa gậy gạt mấy chiêu đâm xiên của mục ta, cây gậy chéch lên không. Mục đàn bà vừa thấy đầu gậy của đối phương không chĩa về mình nữa, cho rằng đây chính là thời cơ tấn công, lập tức lần người theo cây gậy mà áp sát vào.

An Long Nhi đang đợi chính cơ hội này, mục đàn bà vừa tiến vào phạm vi quét của cây gậy dài, thẳng bé lập tức xuất chiêu chặn thế gậy, dốc toàn lực như khi chống thuyền ngược dòng quét ngược cây gậy về phía sau. Cây gậy dài đương nhiên có lực mạnh, mục đàn bà nóng lòng muốn thắng thành ra lại hồ to, bị cây gậy quét trúng lưng. Trên lưng mục ta đã bị tiêu đâm trọng thương, giờ lại trúng tiếp một gậy càng thêm chí mạng.

An Long Nhi dùng lực quá mạnh, cây gậy dài không chịu nổi lập tức gãy thành vô số đoạn, cũng vì vậy mà động tác của thẳng bé đột ngột mất trọng tâm, người loạng choạng ngã lộn ra đất. Mục đàn bà trúng gậy bị bắn ra xa hai trượng, người vẫn còn trên không đã bị Jack dội liên tiếp ba phát đạn, mục ta kêu thảm một tiếng rồi rơi vào bụi cỏ cao ngang eo người bên vệ đường, không đứng lên nổi nữa. Từ xa nhìn lại không thấy người, chỉ thấp thoáng trông ra một bóng xám bất động.

Jack chờ rất lâu mới chộp được thời cơ nổ súng, lần này tin chắc rằng đã bắn trúng mục đàn bà, anh ta cầm súng chạy lại chỗ mục ta rơi xuống, Lục Kiều Kiều cũng vội vàng theo sau, chuẩn bị một khẩu súng nạp đầy đạn sẵn sàng đối ngay cho Jack bất cứ lúc nào.

An Long Nhi ở dưới đất bò dậy, cũng chạy theo nhìn, chỉ thấy trong lùm cỏ một bộ quần áo phụ nữ loang lổ vết máu, còn mục đàn bà kia tựa như đã biến mất trong không khí không một dấu vết. Ba người sững sờ, Jack thở hồng hộc nói: “Quý tha ma bắt, cái đất Trung Quốc này đúng là một nơi đáng sợ.”

Lục Kiều Kiều lập tức nhìn ra vấn đề: “Mục ta dùng thuật Ngũ hành độn hình, người đã không còn ở đây nữa, nhưng chắc chắn chưa chạy được xa, An Long Nhi có thể leo lên cây kiểm tra không?”

“Chắc là được ạ.” An Long Nhi cố nén đau trèo lên cây.

Jack quay trở lại mặt đường, đứng trên xe cũng có thể quan sát bốn phía rõ hơn.

Lục Kiều Kiều chạy đi tìm gã đàn ông bị Jack trói, hắn ta chứng kiến trận kịch chiến ban nãy, sợ đến nỗi đã tự lặn vào trốn trong bụi cỏ ven đường, kinh hoàng tròn tròn mắt nhìn, không dám phát ra tiếng nào.

Lục Kiều Kiều ngồi xuống, chĩa súng vào đầu hắn ta gần giọng hỏi: “Người là ai? Sao lại đi theo ta? Nói!”

“Xin tha mạng! Bà cô ơi xin tha mạng! Tôi chỉ đánh xe thôi... Tôi không có tiền đâu...” Gã đàn ông bị gí súng vào đầu hoảng sợ khóc rống lên.

“Mục đàn bà kia là ai? Sao bà ta lại ngồi xe người?” Lục Kiều Kiều truy hỏi, thực ra cô biết rõ người này hoàn toàn vô can, nếu như hắn ta là đồng đảng của mục đàn bà kia, chắc chắn võ công đã không kém thế này; còn nếu hắn ta chỉ vì thất thủ bị tóm, với tác phong hành sự của mục kia, hắn sẽ không để hắn sống sót ở lại đây.

“Bà ta thuê tôi đánh xe, nói đi đâu thì tôi đi đấy, tôi quả thực không biết bà ta là người thế nào...”

Lục Kiều Kiều không thèm nghe tên đánh xe nói hết, nhổ một túm cỏ bên cạnh, nhét vào mồm hắn, sau đó nhảy lên xe ngựa cùng Jack tìm người.

Gió thổi lá cây ào ào, đầy tiếng tạp âm nhiễu loạn, lúc này Lục Kiều Kiều chỉ muốn không gian yên tĩnh lại, để cô có thể nghe thấy nhất cử nhất động của mục đàn bà kia.

Thuật Ngũ hành độn hình là một đạo thuật kinh điển, nhưng Lục Kiều Kiều biết đạo thuật này tiêu tốn rất nhiều nguyên thần của người sử dụng, với tình trạng trọng thương của mục kia, chắc chắn không có khả năng

toàn diện phát động Ngũ hành độn hình, người có thể biến mất nhưng nhất định chưa thể đi khỏi phạm vi tầm mắt.

Thời gian trôi qua từng chút một, Lục Kiều Kiều lòng nóng như lửa đốt, nếu phán đoán của mình sai lầm, vậy mục đàn bà kia có lẽ sớm đã rời khỏi khu đồi núi này rồi; giả sử mục ta muốn chạy khỏi đây, thì sẽ chạy lên núi hay chạy trở lại thị trấn?

Theo hướng lên đồi Song Long, có hai con chim sẽ bay lên từ một bụi cây cách bọn họ chừng năm sáu mươi trượng, Jack giơ súng bắn vào dưới thân cây. Năm sáu mươi trượng đã là cực hạn khoảng cách bắn của súng lục, nhưng Jack vẫn ngắm chuẩn xác ba lỗ đạn lên thân cây, làm bốc lên một đám khói xanh.

Lùm cỏ dưới gốc cây quả nhiên có động tĩnh, một cái đầu người lộ ra, nhanh chóng chạy lên núi.

Ba người đồng thời trông thấy kẻ chạy lên núi, An Long Nhi lập tức rảo chân chạy đuổi theo, Jack và Lục Kiều Kiều đang đứng trên xe ngựa, Jack nhặt roi lên quát vào mông ngựa một cái thật mạnh, chiếc xe tức khắc lao đi trên con đường núi.

Lục Kiều Kiều nói với Jack: “Lần này thì rắc rối rồi, mục ta nhất định đang đi tìm bùa thể thân của tôi... Còn nữa, tôi phát hiện mục ta không định chạy trốn, mà là định giết người diệt khẩu, Jack, anh không được nhân nhượng, muốn sống chỉ có thể giết chết mục ta!”

Jack liên tục quát ngựa chạy nhanh, lúc này đã đuổi đến bên cạnh An Long Nhi, vươn tay kéo thẳng bé lên xe.

Đây chỉ là xe kéo do một con ngựa già thò, không chở được nặng, ngựa cũng chẳng có sức, bình thường chở hàng trên đường thì không vấn đề gì, nhưng muốn con ngựa già chạy nhanh thì có phần hơi quá, hơn nữa đoạn đường này còn là đường mòn lên núi. Xe ngựa đi chậm rề rề, nhưng vẫn còn tốt hơn ba người cùng chạy bộ lên núi, tuy sốt ruột nhưng cũng đành như thế mà thôi.

An Long Nhi ngồi phía trước xe, lấy trong người ra cây kim điều hồn nhắm vào bát tự của Lý Tiểu Văn, chỉ đường cho Jack; Lục Kiều Kiều ngồi trong chòi cỏ sau xe nạp lại đạn cho hai khẩu súng, sau đó lục soát đồ đạc trong chòi.

Trên xe có hai cái sọt, Lục Kiều Kiều cho rằng đây chính là hai sọt rau của mục đàn bà gánh rau mấy ngày trước An Long Nhi thấy trên sườn dốc. Cô lập tức đổ hết đồ trong sọt ra, thấy có năm sáu bộ quần áo, có đồ nam nữ nông dân, lại có cả đồ con buôn và quý phu nhân. Lục Kiều Kiều nghĩ, lần này không sai vào đâu được nữa, đây chính là kẻ đã đi theo mình bao lâu nay.

Ngoài ra trong sọt còn có hai bọc vải màu đen, Lục Kiều Kiều mở bọc thứ nhất ra, bên trong có rất nhiều lọ nhỏ, vặn ra xem thử, thì là đủ loại phẩm màu; lại mở bọc thứ hai ra, bên trong có một vạt bột mì nửa ẩm nửa khô.

Dùng bột mì làm mặt nạ, lại lấy phẩm màu tô lên mặt, sau đó mặc trang phục tương ứng, là có thể biến thành một người khác. Cả bộ đồ nghề này là công cụ không thể thiếu để thay đổi dung mạo.

Cô lục lọi thêm song chẳng tìm được gì nữa, con cháu cháu cỏ chỉ đường không có ở trên xe, thứ đồ quan trọng như vậy, mục kia hẳn đã mang theo bên mình rồi.

Xe ngựa thận trọng tiến về phía trước trên con đường núi quanh co, Lục Kiều Kiều nói với Jack và An Long Nhi: “Trong mấy cái sọt của mục đàn bà kia có dụng cụ hóa trang, mục ta chắc chắn là người theo dõi tôi... mọi người cần đề phòng mục ta phục kích ở trước mặt, cũng cần nhanh chóng tìm được Lý Tiểu Văn, lấy lại con búp bê thể thân của tôi, tuyệt đối không được để rơi vào tay mục ta.”

Jack “ừ” một tiếng, quát ngựa tăng tốc. An Long Nhi quay đầu lại nói với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, cháu đã gắng hết sức rồi, nhưng võ công của mục đàn bà đó quả thực quá cao, cháu có dốc toàn lực cũng không đối phó nổi...”

Lục Kiều Kiều nói: “Tình hình khác rồi, cứ cố hết sức thôi, giờ sống sót là quan trọng nhất... mà có bị thương không?”

“Bị thương vài chỗ, nhưng giờ hơi đỡ rồi ạ.” An Long Nhi tiện tay xoa xoa mắt cá chân, nghĩ lại chiêu tấn công bất ngờ trên xe, mà rừng mình.

Một canh giờ sau, xe đã lên tới lưng chừng đồi Song Long, quẹo qua một cái đèo, ba người nhìn thấy cổ xe ngựa Tây của Jack đỗ giữa đường.

Lý Tiểu Văn bị trói vào một gốc cây lớn bên vách núi, mồm bị nhét giẻ.

Trên mặt đất vung vãi đồ đạc của ba người, Lục Kiều Kiều kinh hãi chết lặng, đối phương lục tung hành lý, chỉ có một động cơ, chính là tìm ra con búp bê vải mang bát tự thể thân của mình. Cô nhảy xuống xe ngựa, chạy xộc tới bên xe ngựa của Jack, lục tìm hòm mây.

Jack và An Long Nhi đang định tới chỗ Lý Tiểu Văn cởi trói thì nghe một giọng nói nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ cất lên bên cạnh Lý Tiểu Văn: “Không cần tìm nữa, đang ở chỗ ta đây.”

Từ sau gốc cây trói Lý Tiểu Văn thò ra một bàn tay cầm dao găm, con dao kè vào cổ họng Lý Tiểu Văn.

Jack rút “xoạch” khẩu súng bên hông ra, bàn tay cầm con dao găm dài gần một thước đằng sau gốc cây đồng thời miết một đường lên cổ Lý Tiểu Văn, tốc độ không hề chậm hơn súng của Jack.

“Không!” Jack hét lớn, dừng ngay tay lại.

Vết dao ban nãy để lại giữa cổ Lý Tiểu Văn một ngấn máu, máu tươi chảy thành dòng từ cổ xuống ngực.

Con dao găm miết ngang một đường, sau đó mũi dao kè ngay vào động mạch chính trên cổ Lý Tiểu Văn, từ sau gốc cây vọng ra tiếng mụ đàn bà: “Jack vứt súng tới dưới chân Thúy Ngọc! Người và An Long Nhi giờ hai tay lên quay người lại, bước về phía trước hai chục bước, không được ngoảnh đầu!”

Mụ đàn bà xảo quyệt khổng chế hai kẻ mạnh nhất, nếu như dao của mụ ta không kè trên cổ Lý Tiểu Văn, với tài bắn súng của Jack, hoàn toàn có thể bắn gãy tay mụ ta giải trừ mối họa.

Nhưng vạch một đường dao trên cổ Lý Tiểu Văn cùng lúc Jack rút súng, quả thực đã hù dọa được Jack, làm rối loạn tiết tấu tâm lý của anh ta. Jack vứt súng xuống, ngoan ngoãn cùng An Long Nhi xoay người lại bước ra xa hai mươi bước, quay lưng về phía Lý Tiểu Văn.

“Lục Kiều Kiều, người đi tới trước mặt Thúy Ngọc, đứng cách hai bước! Mau!” Mụ chỉ nấp sau cây ra lệnh, tuyệt nhiên không lộ đầu ra, đây là cách đối phó súng lục hữu hiệu nhất.

Bùa thể thân của Lục Kiều Kiều đã rơi vào tay đối phương, cho dù chẳng màng sống chết của Lý Tiểu Văn thì lá bùa cũng chưa chắc đã ở trên người đối phương, động thủ lúc này là vô cùng thất sách.

Điều khiến Lục Kiều Kiều khó hiểu nhất là, mụ đàn bà này chỉ là một kẻ theo dõi, bị người ta phát hiện rồi thì chạy là xong, lần sau lại bám theo tiếp, hoặc đối người khác theo đuôi thì được rồi, nhưng đây, mụ ta đã chạy thoát còn quay lại dồn tất cả mọi người vào bước đường cùng. Rốt cuộc mụ ta muốn gì?

Chắc không phải bắt cóc Lý Tiểu Văn đòi tiền đấy chứ?

Lục Kiều Kiều từng bước lại gần Lý Tiểu Văn, trước sau đều không nhìn thấy người sau cây, chỉ thấy mũi dao càng lúc càng ẩn sâu vào họng Lý Tiểu Văn, đã cắm vào da vài phân, máu từ vết dao đang từ từ rỉ ra.

Thủ đoạn này vốn vô dụng với Lục Kiều Kiều, cô cũng chẳng mấy cảm tình với Lý Tiểu Văn, nhưng mũi dao đang kè họng Lý Tiểu Văn kia đã cho Lục Kiều Kiều một ví dụ về độ độc ác nham hiểm của đối phương, bùa thể thân đã rơi vào tay mụ đàn bà này, ắt mụ ta cũng có gan làm càn như những gì đang làm với Lý Tiểu Văn.

Mụ đàn bà có thể lưu loát đọc ra tên từng người họ, cũng thể hiện cho Lục Kiều Kiều thấy mụ ta nắm rõ mọi con người, mọi sự việc, mọi tầng quan hệ trong lòng bàn tay. Mụ ta dùng bùa thể thân uy hiếp Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, lại dùng Lý Tiểu Văn uy hiếp Jack, một nước cờ vô cùng thông minh khổng chế toàn cục.

Lục Kiều Kiều bước tới trước mặt Lý Tiểu Văn, miệng Lý Tiểu Văn bị nhét một nùi giẻ, hai mắt hoảng loạn nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều cười nhạt: “Giờ đã hối hận vì đi theo Jack thiếu gia rồi chứ?”

Lý Tiểu Văn nghe lời châm chọc của Lục Kiều Kiều, nước mắt lập tức tuôn ra ào ạt.

“Quay lưng lại!” Mụ đàn bà biết Lục Kiều Kiều đã tới trước mặt Lý Tiểu Văn thì quát lớn.

Lục Kiều Kiều làm theo lời mẹ ta, im lặng đợi mẹ đàn bà đưa ra điều kiện. Đã bắt con tin thì chắc chắn có điều cần nói, nếu không có gì thì đã bỏ chạy hoặc giết chết đối phương luôn rồi, việc gì phải giở thủ đoạn này.

“Rút súng ra, giết thằng Jack!” Mẹ đàn bà đưa ra một mệnh lệnh không thể chấp nhận, giọng gần xuống rất thấp.

Lục Kiều Kiều vẫn đứng yên, cô cảm thấy mệnh lệnh này quá kỳ quặc, thực sự không nghĩ ra giữa mẹ đàn bà này và Jack có hận thù gì. Lý Tiểu Văn lại cuống cuống lắc đầu quây quây, mồm ra sức ú ớ.

“Đây là điều kiện của bà ư?” Lục Kiều Kiều không kìm được hỏi mẹ.

“Mau! Ta đếm đến ba nếu người không nổ súng, ta sẽ dùng Tẩn hồn chú tiên bát tự của người về cõi thái hư!”

Lời uy hiếp của mẹ đàn bà có sức hăm dọa tuyệt đối đối với người học đạo. Một người để bát tự rời xa thân thể sẽ mất đi số mệnh cùng tất cả mọi hỗ trợ từ ngũ hành lực, nếu lại dùng Tẩn hồn chú xóa bát tự, người ấy sẽ vĩnh viễn trở thành một cái xác không hồn, không những trong sinh hoạt hằng ngày eo ợt như đậu phụ, mà còn trở thành một con búp bê sống bất kỳ đạo sĩ nào cũng có thể dùng đạo thuật điều khiển dễ dàng, chẳng cần kiêng dè người này bẩm sinh có sức mạnh ngũ hành, hay phí công vạch kế tìm ra khiếm khuyết trong số mệnh của y.

Trên thực tế, bát tự của Lục Kiều Kiều đã được thế lên con búp bê vải, lúc này cô đã là một cái xác đậu phụ, không có số mệnh, giờ mọi thứ xảy ra đối với cô đều là ngẫu nhiên, không thể khống chế cũng không thể suy đoán. Phục tùng hay tranh đấu, Lục Kiều Kiều bắt buộc phải đưa ra quyết định.

“Giết Jack rồi người sẽ trả lại bùa thế thân cho ta chứ?” Lục Kiều Kiều nôn nóng lí nhí hỏi.

“Một.” Mẹ đàn bà không trả lời câu hỏi của Lục Kiều Kiều, bắt đầu đếm với thái độ cương quyết.

Tay Lục Kiều Kiều sờ lên khẩu súng bên hông, hoảng loạn hét lớn: “Xa như thế ta không bắn trúng!”

“Hai!” Mẹ đàn bà quát lên, muốn lấp miệng Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều rút súng lên nòng, hét thật to: “Jack, tôi phải giết anh!”

“Ba!” Mẹ đàn bà từ sau lưng Lục Kiều Kiều hét lên lần thứ ba.

Lục Kiều Kiều đột nhiên quay phắt người lại ngồi rạp xuống đất, cơ thể thoát rụt về sau, hai tay giương súng tìm kiếm mẹ đàn bà.

Jack ở cách Lục Kiều Kiều quá xa, từ đầu tới cuối không nghe rõ hai người họ nói gì, giờ lại nghe Lục Kiều Kiều hét lên gọi mình thì lập tức quay người lại. Anh ta chỉ thấy mẹ đàn bà đã đứng ra bên cạnh Lý Tiểu Văn, dùng súng của anh chĩa vào đầu Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều đang ngồi xổm dưới đất, hai tay giơ súng cũng chĩa lên mặt mẹ ta, hai người cách nhau chưa đầy ba thước.

Lục Kiều Kiều biết khi cô quay lưng lại với Lý Tiểu Văn, súng của Jack nhất định đã rơi vào tay mẹ đàn bà, hơn nữa khẩu súng này, không chĩa vào Jack mà là chĩa vào mình. Jack đứng cách cô hơn mười trượng, đừng nói là khó mà ngắm chuẩn, dù ngắm được rồi cũng chưa chắc đã một phát bắn chết người, mẹ đàn bà mà nhặt khẩu súng lên, nòng súng ấy nhất định sẽ chĩa vào cô.

Vì vậy Lục Kiều Kiều vừa xoay người đã ngồi rạp xuống, tránh khỏi họng súng nhắm vào đầu, sau khi quay người lại, quả thực cô thấy mẹ đàn bà đứng lù lù trước mặt, nhưng khẩu súng lục không chỉ lên trên mà vẫn nhắm đúng giữa trán cô.

Cô dùng hết sức lực gạt cánh tay cầm súng của mẹ ta, đồng thời nhè thẳng mặt mẹ mà bắn.

Mẹ đàn bà lách đầu tránh viên đạn Lục Kiều Kiều bắn ra, tay trái như gọng kìm tóm lấy cổ tay phải cô, ngón cái bấm vào huyệt Lao Cung trong lòng bàn tay, ngón trỏ và ngón giữa bấm vào huyệt Dương Trì trên mu bàn tay, bẻ oặt tay cô lại. Lục Kiều Kiều đau đến nỗi buông rơi cả súng, sụm người dưới đất không sao đứng lên nổi.

Mẹ đàn bà tay trái khống chế Lục Kiều Kiều, tay phải giơ súng bắn Jack.

“Khực!” Cò súng đã bóp, nhưng đạn không bay ra, thì ra trước khi vớt súng lại chỗ Lý Tiểu Văn, Jack đã khóa chốt an toàn. Thời này triều đình nhà Thanh vốn không chú trọng dùng súng, quân đội không được trang bị nhiều vũ khí tiên tiến, mụ đàn bà đương nhiên cũng không thể cầm vào khẩu súng tân tiến nhất thế giới thời bấy giờ mà bắn ngay được. Mưu kế này đã khiến Jack giữ được tính mạng, anh ta lập tức cùng An Long Nhi xông lại chỗ gốc cây.

Lục Kiều Kiều bị mụ đàn bà bẻ tay quỳ dưới đất, vừa phát hiện mụ ta không bắn được thì lập tức xoay người thuận theo hướng khớp tay phải bị khống chế, rúc người bổ vào lòng mụ, xòe năm ngón tay cái chọc thẳng vào mắt đối phương.

Hành động này nằm ngoài dự liệu của mụ đàn bà, tay phải mụ đang bận cầm súng không kịp thu về phòng vệ, tay trái đang bẻ tay Lục Kiều Kiều lại bị cô hóa giải, phần mặt rơi vào trạng thái không được phòng thủ, mụ ta vội nhắm chặt mắt quay mặt sang bên theo phản xạ.

Ngón tay Lục Kiều Kiều tiếp xúc với khuôn mặt lạnh như băng của mụ đàn bà, trong lúc cấp bách vốn không biết đâu là mắt đâu là mũi, vừa chọc vào liền lập tức móc thành móc câu ra sức kéo xé, chỉ mong có thể khiến động tác của mụ ta chậm lại một tích tắc, để Jack và An Long Nhi kịp tới bên mình.

Mụ đàn bà vừa kịp quay đầu sang một bên, tránh được ngón tay Lục Kiều Kiều móc trúng mắt, nhưng lại bị Lục Kiều Kiều kéo xệch da mặt xuống một nửa.

Tay phải Lục Kiều Kiều vẫn chưa thoát khỏi gọng kìm, tay trái vừa xé được một mảnh da trên mặt đối phương xuống không kịp nghĩ ngợi nhiều, lại siết thành nắm đấm đầm đẫm thẳng vào mặt mụ ta. Song lần này cô không dễ dàng đắc thủ nữa, mụ đàn bà phát hiện khẩu súng trên tay không thể nhả đạn liền vớt luôn xuống đất, tay phải thu về chụp lấy nắm đấm của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều bị giữ chặt hai tay, mặt chỉ cách mụ đàn bà chưa đầy một thước, cô vừa nhìn thấy bộ mặt mụ ta đã hét lên thất thanh.

Phần da mặt bên phải của mụ đàn bà bị kéo rách, lộ ra một khuôn mặt không hề có ngũ quan.

Khuôn mặt này trên rộng dưới hẹp, trông huếch một màu trắng như xác chết, tựa như một cây củ cải hình đầu người, trên mặt không hề có lông mày, sống mũi, môi miệng, mà chỉ có hai lỗ thịt, lỗ bên trên có con ngươi, lỗ bên dưới nhe ra hàm răng... Người này không phải đàn bà, bộ dạng của y rõ ràng là ác quỷ dưới địa ngục.

Trông thấy gương mặt này, Lục Kiều Kiều sợ phát khiếp, toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích, chỉ biết hét thất thanh.

Người không mặt mặc kệ cô gào thét, tay phải tóm được nắm đấm của Lục Kiều Kiều, liền vặn ngược hai tay cô ra sau lưng, giữ chặt bằng tay trái, còn tay kia quàng ra sau rút ra một con dao găm, ghì lên cổ Lục Kiều Kiều.

Động tác của người này hết sức nhanh nhạy thuần thục, Jack còn chưa kịp xông tới, đã lại bị hấn ta không chế cục diện lần nữa.

“Dừng lại!” Con dao của người không mặt vừa kề vào cổ Lục Kiều Kiều, hấn liền quát lên chặn Jack và An Long Nhi lại.

Jack và An Long Nhi vẫn còn cách Lục Kiều Kiều ba trượng, nghe đối phương quát, đang định dừng lại thì thấy động tác của hấn đột nhiên khựng lại, toàn thân cứng đờ giữa cổ lên trời.

Lục Kiều Kiều nghe tiếng người không mặt ú ớ hớp hơi, cảm thấy bàn tay bẻ tay mình dần dần rời lỏng, liền vung ra chạy lại nấp sau lưng Jack. Bọn họ nhìn thấy người không mặt từ từ quay người lại nhìn ra phía sau, lúc này mới để ý trên lưng hấn đang cắm ba mũi tên.

Người không mặt mới quay được nửa người đã đổ rầm ra đất, thì ra có người bắn ám tiễn sau lưng hấn, nhưng mọi người không hề thấy ai xuất hiện.

24. Chương 24: Chương 6: Uy Dũng Bạc Anh Thư

Đuôi tên đen thui có một nhúm lông màu đỏ, trên thân tên dài chưa đầy một thước hình như còn viết mấy chữ đỏ. Mũi tên ngắn không xuyên qua thân thể người không mặt, không rõ có đâm sâu hay không, cũng không thấy chảy máu.

Jack khom lưng chạy lên phía trước nhặt lại khẩu súng của mình, ngồi dưới gốc cây trối Lý Tiểu Văn quan sát dốc núi phía sau thân cây, mũi tên bắn trúng người không mặt được phát ra từ hướng này. Sườn núi thoải xuống bên dưới, cây cối rậm rạp như những ngọn núi nhỏ thường gặp ở miền Giang Nam, nhìn hồi lâu vẫn không thấy dấu vết ai cả. Mặt trời chậm chậm xuống núi, cơn gió rừng lành lạnh lùa vào tán cây phát ra những tiếng rì rào tựa sóng vỗ, nghe mà rợn cả người.

An Long Nhi nhặt con dao găm của người không mặt, chạy tới bên Lý Tiểu Văn cứu đứt dây thừng, rồi đỡ cô ta ngồi xuống dựa vào gốc cây nghỉ. Lý Tiểu Văn vừa ngồi xuống đất đã mềm nhũn người ra, hai mắt nhắm nghiền, tay tóm chặt lấy ống tay áo An Long Nhi. An Long Nhi gỡ tay Lý Tiểu Văn ra, mau chóng giúp cô ta băng bó vết thương ở cổ.

Lục Kiều Kiều chạy lại chỗ người không mặt, cuống cuống sờ tìm trên người hắn, chẳng mấy chốc đã tìm ra con búp bê thể thân được bọc gọn gàng trong tấm vải, cô lẩm bẩm: “Sợ chết mất... chết mất... búp bê vẫn còn là tốt rồi...” Nói đoạn ôm chặt con búp bê vào lòng, chạy tới trốn trong khoang xe ngựa của Jack, thi triển Hồi hồn chú lấy lại bát tự của mình.

Trong xe lóe lên một quang sáng xanh lục, Lục Kiều Kiều bước ra, đã hồi phục được đôi chút thần thái điềm tĩnh thường ngày. Cô nhặt lại mớ thuốc phiện tẩu hút bị vứt vung vãi trên mặt đất khi tên kia lục lọi đồng hành lý, hút liền vài hơi, rồi nói với An Long Nhi đang ở bên cạnh Lý Tiểu Văn: “Mặc kệ hắn ta đi, mau thu dọn đồ đạc, để hắn nằm đấy là được rồi...” Nói đoạn gơ chân hất chiếc hòm mây ở ngay trước mặt.

Jack ngồi xổm xuống bên cạnh người không mặt, dùng hai ngón tay vờ vờ quần áo hắn, há hốc nhìn khuôn mặt kỳ dị ấy, lắc đầu nói: “Cái mặt khó coi quá đi mất, đến buồn nôn...”

Lục Kiều Kiều bước tới bên cạnh Jack, ngồi xuống, cô sớm đã bóí ra kẻ này là một gã đàn ông xấu xí, nhưng không ngờ lại xấu đến mức độ này, chẳng còn bụng dạ nào nhìn bản mặt đó nữa, ánh mắt chuyển tới ba mũi tên ngắn sau lưng hắn.

Trên thân ba mũi tên có những ký hiệu khác nhau, song đều vòng vèo rồi rậm, trông rất hung ác. Lục Kiều Kiều chăm chú quan sát hồi lâu đột nhiên thốt lên một tiếng khe khẽ đầy vẻ kinh ngạc, kể đó cô nhớ một cọng tóc trên đầu người không mặt đưa cho Jack: “Để dưới mũi hắn, xem hắn ta còn thở hay không?”

Người không mặt thực ra không có mũi, chỉ dùng miệng để hô hấp, Jack cầm lấy sợi tóc đặt trước miệng hắn, thấy sợi tóc rung rung rất khẽ, bèn ngẩng đầu nói: “Còn thở!”

Lục Kiều Kiều mừng như vừa nhặt được tiền, đôi mắt tràn đầy hy vọng, vội bảo Jack: “Hắn ta còn sống thật hả? Mau cứu người, kéo hắn ta lên xe đi tới thôn Quan Tài! Long Nhi, lại đây nhanh lên!”

Ba người lóng ngóng khiêng người không mặt lên xe ngựa, Jack đánh xe, Lý Tiểu Văn và Lục Kiều Kiều ngồi trong khoang xe canh chừng, còn An Long Nhi đánh chiếc xe ngựa thồ vừa cướp được ban nãy theo cổ xe ngựa của Jack xuống núi.

Tới nơi xảy ra trận kịch chiến lúc nãy, người đánh xe vẫn đang bị trối nằm lăn giữa đường, thấy rõ ràng người này không phải đồng bọn của người không mặt, An Long Nhi liền cưỡi trối cho gã, trả lại xe ngựa. Lục Kiều Kiều bắt được người không mặt, tâm trạng đang vui vẻ, còn thưởng cho người đánh xe một trăm đồng tiền úy lạo.

Cả bọn quay lại xe ngựa của Jack, lập tức men theo đường cũ trở về trấn Sư Lĩnh. Xe ngựa do người thạo đánh xe nhất là Jack điều khiển, Lục Kiều Kiều yêu cầu anh ta cho xe chạy nhanh nhất có thể tới thôn Quan Tài, xe ngựa lập tức tăng tốc chạy bon bon trên đường.

Mấy mũi tên cắm trên lưng người không mặt vẫn được để nguyên, hắn nằm im lìm dưới sàn xe, nếu không phải Lục Kiều Kiều nói hắn vẫn còn thở, chẳng ai thêm tin là hắn còn sống.

Lý Tiểu Văn ngồi trong khoang xe xếp lại hành lý quần áo bị người không mặt bới tung, An Long Nhi cũng thu dọn đồ đạc của mình, Lục Kiều Kiều lấy một tấm vải phủ lên đầu người không mặt, mắt nhìn chăm chăm vào ba mũi tên ngắn trên lưng hân.

Thu dọn xong xuôi, An Long Nhi liền hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, lưng hân trúng một lúc ba mũi tên thế kia, liệu có cứu được không?”

Lục Kiều Kiều nhíu mày trầm ngâm một hồi mới đáp: “Nói ra thì dài dòng... Cũng như Diêm Vương bắt mày chết canh ba, sao có thể để mày còn thở tới canh năm? Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, không phải muốn chết thì chết muốn sống thì sống. Nếu bất tự của hân chưa tới lúc phải chết, thì có trúng mười mũi tên cũng vẫn có người cứu sống hân, nhưng nếu hôm nay tử kỳ của hân đã điểm, thì hân chỉ uống cốc nước thôi cũng sẽ đứng giờ sặc chết...”

“Cô thấy hân vẫn chưa đến lúc chết sao?” An Long Nhi thuộc dạng lúc nào cũng phải hỏi rõ ngọn ngành, rất thích hợp với việc học tập nghiên cứu.

“Cô không biết bất tự của hân, vốn dĩ không thể suy đoán được chuyện này, nhưng...” Lục Kiều Kiều chỉ tay về phía ba mũi tên trên lưng người không mặt nói, “đây không phải loại vũ khí thông thường, trên ba mũi tên này lần lượt vẽ ba đạo Tam thi câu mệnh phù khác nhau.”

“Ồ?” An Long Nhi ghé lại nhìn kỹ những ký tự trên thân mũi tên, chỉ thấy giống như một đàn sâu lúc nhúc, không sao đọc nổi.

“Trong thân thể mỗi người đều có Tam thi thần, là ba luồng tà khí chiếm giữ ba huyết thượng trung hạ Đan Điền. Tam thi thần bình thường sẽ bị chân khí của con người trấn áp, nhưng vào lúc vận khí yếu nhất, một là sẽ làm hại cơ thể con người từ trong ra ngoài, hai là sẽ mê loạn tâm trí người ta, khiến họ tự tìm đến cái chết.” Lục Kiều Kiều thấy vẫn còn phải đi một hai canh giờ nữa, bèn tiện thể giảng giải luôn cho An Long Nhi.

“Tam thi câu mệnh phù là thứ bùa tà đạo, đi được lại lẽ trời. Khi mệnh của một người chưa đến lúc tuyệt, cố ý khơi dậy Tam thi thần trong người họ, khiến Tam thi thần cản ngược lại chính khí của số mạng từ trong ra ngoài... Đến một lúc nào đó, Tam thi thần sẽ đồng thời phát động, một đòn kết liễu tính mạng người đó.”

“Vậy là người bắn tên biết được kẻ không mặt này vẫn chưa đến lúc chết phải không ạ?” An Long Nhi dần dần lý giải được quan hệ giữa số mệnh và con người, có thể đem chuyện trước mắt liên kết thành một mạch suy nghĩ hợp lý.

“Đúng thế, người bắn tên có thể đã biết bất tự của kẻ này vẫn chưa đến lúc chết, nên phải dùng Tam thi câu mệnh phù bức tử hân, nhưng chỉ là có thể thôi, vì muốn đối phó với một người không rõ bất tự, lại nhất thiết phải lấy mạng y, cũng có thể dùng Tam thi câu mệnh phù; còn đối với người đã biết bất tự, có thể trực tiếp tìm ra kỳ thần trong mệnh của y, từ đó công vào mệnh số y.”

“Cô Kiều, kỳ thần là gì ạ?” An Long Nhi ngắt lời Lục Kiều Kiều.

“Ồ, hỏi hay lắm... Số mệnh do ngũ hành cấu thành, sức mạnh có thể khiến ngũ hành cân bằng gọi là hỷ thần, khiến ngũ hành mất cân bằng thì gọi là kỵ thần... Nếu biết được bất tự của một người, nhân lúc ngũ hành của y mất cân bằng, lại mượn sức mạnh của kỳ thần huých cho một cú, thì y chắc chắn tránh không khỏi số chết... ‘Hà tri kỳ nhân hung, kỵ thần triển chuyển công’ trong Hà tri chương chính là nói về điều này.”

Lời giải thích của Lục Kiều Kiều, An Long Nhi chỉ nghe thủng phân nửa, bấy giờ thăng bé mới thấy hối hận đã nhảy cóc danh mục sách Lục Kiều Kiều kê cho. Vì thích phong thủy, trên đường đi An Long Nhi chỉ chọn sách phong thủy để đọc, chưa từng giờ qua Tam mệnh thông hội là sách nhập môn mệnh lý học.

“Thì ra là vậy... Kẻ này vẫn còn cách cứu sống ư?” An Long Nhi hỏi.

“Không cứu được thì cô mày tốn công vác hân lên xe làm gì, cái tên xấu xí này, không chết ngổm đi lại nghênh ngang giữa phố, chỉ tổ khiến bao nhiêu người chết khiếp.” Lục Kiều Kiều nói đầy tự tin.

“Là ai bắn tên giết hân nhỉ?” An Long Nhi lăm bằm một mình.

Lục Kiều Kiều cũng đang đau đầu suy nghĩ vấn đề này: “Khi trúng tên, hắn đang kẻ dao vào cổ cô... Nếu thời điểm bắn tên không phải là ngẫu nhiên, thì người bắn tên có ý định cứu cô, nếu ba mũi tên này bắn ra không phải để cứu cô, thì tức là gã xấu xí này không còn giá trị lợi dụng nữa... Lẽ nào bọn họ không cần theo dõi cô nữa...”

Cô phát hiện mọi thứ xung quanh mình đều rối tinh rối mù, càng vỡ lẽ ra nhiều, những việc không biết lại càng nhiều hơn.

“Thực ra chỉ là đổi một người theo dõi cô thôi mà, kẻ bắn tên nếu không phải tình cờ ngang qua cứu cô, thì còn khó phát hiện hơn cả kẻ không mặt này...” An Long Nhi nói.

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn An Long Nhi, thở dài đánh thượt một cái, cổ tếu táo: “Ài... đúng thế, ban nãy chúng ta chẳng thấy ai cả, mặt đối mặt như thế còn không thấy hắn bắn tên, đúng là kẻ sau còn lợi hại hơn kẻ trước. Có thể hắn đến thay cho tên xấu hoắc này cũng nên, hy vọng lần này là một anh chàng bảnh trai... ha ha...” Cô cười khan mấy tiếng, rồi lại ủ rũ cúi đầu.

An Long Nhi thấy Lục Kiều Kiều mệt mỏi như vậy, rất muốn giúp được cho cô, nhưng cũng biết với khả năng của mình hiện tại, mong muốn đó chỉ là hảo huyền. Thằng bé muốn an ủi Lục Kiều Kiều, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ đành đổi đề tài: “Cô Kiều, cô vừa nói Tam thi thần phải lúc nào mới có thể phát động? Không phải vừa trúng tên là đã bắt đầu câu mệnh ư?”

“Có cách có thể lập tức phá tan toàn bộ ngũ hành của bát tự, tấn hồn lấy mạng, nhưng đó là cấm thuật của Đạo gia, nếu tự tiện sử dụng mà không có nguyên nhân trọng đại, ắt bị trời phạt ác báo, cũng không phải thứ những kẻ tu vi tầm thường có thể làm được... Tam thi câu mệnh phù khơi dậy tà khí bên trong cơ thể con người, chứ không trực tiếp giết người, xét về phương pháp lẫn thiên đạo đều là thủ đoạn bất chính, người dùng thuật này sẽ không phải hao tổn quá nhiều nguyên thần, có điều phải rất chú trọng về thời gian.”

Lục Kiều Kiều có vẻ càng lúc càng chịu bỏ thời gian dạy An Long Nhi, có ý dẫn An Long Nhi nhập môn đạo thuật, rủ rỉ giảng giải kẻ khác hẳn trước đây.

“Các phái Đạo gia bình thường đều cho rằng Tam thi thần sẽ phát tác vào ngày Canh Thân, mỗi khi đến ngày này, người tu đạo lại thức suốt đêm không ngủ chuyên tâm tĩnh tu trấn áp Tam thi thần, bậc tiên gia tu vi cao còn có thể tiêu diệt Tam thi thần trong cơ thể mình, cái này là nói ngoài thôi. Trên thực tế, đây chỉ là đạo học bình thường, có thể thông qua Tam thi câu mệnh phù mà thức tỉnh Tam thi thần hòng giết người mỗi khi đến giờ Giáp Không.”

An Long Nhi hiện giờ đã học qua một số công phu huyền học cơ bản, đại khái biết được thế nào là giờ Giáp Không, thằng bé bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, đoạn hỏi: “Hôm nay là ngày Kỷ Mùi, ngày mai là ngày Canh Thân, ngày mai là ngày Tam thi thần phát tác, tính mơ giờ Tý và Sửu chính là giờ Giáp Không của ngày mai, người bắn tên tính chuẩn thật đấy!”

“Ừ, đây là một cách giết người rất khéo léo, cũng có thể ngày đặc biệt này khiến kẻ phóng ám tiễn nảy ra ý định ấy. Giờ là giờ Dậu, chỉ còn hai canh giờ nữa đến giờ Tý ngày mai... Nếu xe đi nhanh, chúng ta vẫn còn đủ thời gian cứu sống tên dị hợm này...” Lục Kiều Kiều không kìm được nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe ngựa đã chạy qua trấn Sư Lĩnh, được nửa đường tới thôn Quan Tài.

25. Chương 25

“Cô Kiều...” An Long Nhi gọi Lục Kiều Kiều, “cô nhận cháu làm đồ đệ, dạy cháu đạo thuật đi, cháu muốn giúp cô.”

Lục Kiều Kiều quay đầu lại nhìn về mặt thành khẩn của An Long Nhi, nhoen cười: “Mày muốn học đạo thuật là để giúp cô ư?”

An Long Nhi gật đầu, trả lời rõ ràng dứt khoát: “Vâng, bây giờ cháu quá vô dụng, cháu muốn mạnh mẽ hơn, để có thể giúp được cô.”

“Không chỉ mình mày vô dụng, tất cả chúng ta đều vô dụng, thực ra hôm nay chúng ta đã thua rất thảm... Chuyện này để sau hẵng nói.”

Lục Kiều Kiều mỉm cười quay lại phía cửa sổ, không nhìn An Long Nhi nữa.

Cô tin một điều, đã gọi là cầu học, thì phải do học sinh chủ động xin học trước tiên, mới có thể học một cách nghiêm túc khắc khổ, bằng không thầy giáo có tốn tâm huyết dạy dỗ thế nào cũng chỉ như dắt bò lên cây. An Long Nhi cầu học như vậy, vẫn là chưa đủ.

Jack đánh xe ngựa lao đi trong màn đêm tới thôn Quan Tài, nơi đây vốn là một cái thôn nhỏ vô danh nhân khẩu thưa thớt, vì đầu thôn có một cửa tiệm quan tài, nên người địa phương lấy luôn tên ấy làm địa danh.

Thôn Quan Tài nằm giữa trập trùng núi đồi, bốn bề đều là núi rừng rậm rạp, đồi núi ở đây tuy không cao nhưng không có đường, xe ngựa muốn vào thôn bắt buộc phải đi qua một con đường mòn.

Hỏi thăm vài người bản địa, lại vòng qua vài quả đồi, đến khi nhìn thấy cổng thôn Quan Tài, từ xa đã lập lờ mấy bó đuốc.

Jack thấy tình hình có vẻ kỳ quái, bèn cho xe chạy chậm lại, mấy bó đuốc kia cũng từ từ tiến về phía xe ngựa, Jack đánh xe, tay lăm lăm khẩu súng lục.

Mấy bó đuốc chuyển động tới phía trước xe ngựa, có tiếng người lớn giọng hỏi: “Phía trước có phải xe của Lục tiểu thư hay không?”

Lục Kiều Kiều từ trong khoang xe thò cổ ra đáp: “Tôi là Lục Kiều Kiều, thôn các vị có ai là Tứ ca không?”

Phía trước xe ngựa có bốn người đang đứng, người trung niên mặc áo dài đứng giữa, mặt để ba chòm râu dài, tay phải cầm một chiếc quạt giấy trắng cười híp mắt bước lên trước nói: “Tại hạ chính là Tứ ca, đã chờ Lục tiểu thư ở đây nhiều ngày rồi.” Nói đoạn chấp tay hành lễ, nhưng năm ngón tay trên bàn tay trái không duỗi thẳng mà ngón trỏ và ngón cái hơi cong lên. Cách chấp tay hành lễ này không giống với cách hành lễ chào hỏi bấy giờ, đây là một trong những ám hiệu của Hồng Môn, ba ngón tay trái tượng trưng cho tam sơn, năm ngón tay phải chụm thành quyền tượng trưng cho ngũ nhạc, cách hành lễ này tượng trưng huynh đệ trong các đường khẩu sơn đầu trong khắp thiên hạ đoàn kết nghĩa khí, gọi là “Tam sơn ngũ nhạc một nhà.”

Jack nhảy phắt xuống xe, kêu lên: “Mạnh gia sư!”

Người trung niên vừa bước lên, chính là sư gia Mạnh Hiệt của tri huyện Thanh Thành, Hà đại nhân.

Lục Kiều Kiều cũng vội vàng xuống xe, chấp tay hành lễ “Tam sơn ngũ nhạc một nhà”: “Ra là Mạnh quân sư, đúng là chân nhân bất lộ tướng, Lục Kiều Kiều có mắt mà không thấy Thái Sơn rồi.”

Quân sư trong đường khẩu Hồng Môn còn được gọi là “quạt giấy trắng”, Mạnh Hiệt tay cầm quạt giữa đêm thu mát mẻ tuyệt đối không phải chỉ để làm vẻ, mà là ngấm ám thị cho Lục Kiều Kiều về địa vị của mình trong Hồng Môn.

“Mạnh Hiệt đã đợi ở đây bốn ngày, thật không ngờ Lục tiểu thư còn dùng dằng trên đường lâu như vậy, đi đường thuận lợi cả chứ?” Mạnh Hiệt khách khí hỏi han. Lục Kiều Kiều thấy các huynh đệ Hồng Môn đều có mặt thì lập tức lấy lại tinh thần: “Mạnh sư gia xin hãy cứu mạng, bên chúng tôi xảy ra chuyện rồi, tôi cần phải cứu một người, mau giúp tôi chuẩn bị!”

“Ô? Có chuyện này sao? Được, tiểu thư cần gì xin cứ nói, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng.” Mạnh Hiệt mau mắn nhận lời.

Thế là bọn Lục Kiều Kiều lập tức đánh xe vào thôn, tới ngôi nhà đã được Mạnh Hiệt sắp đặt sẵn, kêu thêm mấy người đàn ông khiêng kệ không mặt bấy giờ đã chẳng khác nào xác chết vào khoảnh sân trong nhà.

Lục Kiều Kiều nói với Mạnh sư gia: “Kẻ này là do thám của triều đình, bám theo chúng tôi suốt đường đi, bị chúng tôi mai phục bắt về. Có điều trong lúc giằng co, hắn bị trúng ám tiễn của chúng tôi, giờ hôn mê rồi, tôi muốn mau chóng cứu sống hắn để tra hỏi.”

Mạnh gia sư nói: “Thật không ngờ Lục tiểu thư trí dũng song toàn, quả là bậc hào kiệt trong đám quần hồng, khiến người ta kính phục... Không biết chúng tôi có thể giúp gì được tiểu thư?”

“Một cái chum sành lớn có thể ngâm người, bên trong đổ nước đầy phân nửa, kiếm một sọt xương bồ bỏ vào đun sôi, ngoài ra kiếm cho tôi một hộp kim ba tấc dùng trong châm cứu. Những thứ khác tôi sẽ tự chuẩn bị.” Lục Kiều Kiều rành mạch nêu yêu cầu.

Mạnh Hiệt nghĩ một thoáng: “Kim châm cứu chắc chắn là có, xương bồ là cây thuốc thường dùng, tới tiệm được liệu lấy là được, chum nước lớn cũng có, muốn đun một chum nước lớn như vậy... chỉ bằng làm trong bếp có được không?”

Lục Kiều Kiều nói: “Được, giờ phải lập tức bắt tay vào chuẩn bị, giờ Tý nửa đêm phải đun sôi nước, tôi sợ không kịp mất.” Nói đoạn cô đi ra giữa sân bảo An Long Nhi cắt hết quần áo của người không mặt, lột trần hần vứt dưới đất. Lại dùng vải bọc mặt hẩn lại, chỉ để lộ mắt và mũi. Làm vậy không liên quan gì đến việc chữa trị, chỉ là bản mặt này quá khó coi, Lục Kiều Kiều không muốn bản thân bị thiệt thòi.

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi, Lục Kiều Kiều kêu An Long Nhi dùng dây thừng thật chắc trói người không mặt vào tư thế ngồi xếp bằng, hai tay bẻ quặt ra sau lưng. Vì kẻ này võ công cao cường lại còn biết thuật Ngũ hành độn hình, trong chum nước này vừa có nước vừa có lửa, nếu hẩn chơi trò Thủy Hỏa độn thì thật không biết phải tới đâu bắt người.

Người không mặt vẫn đang hôn mê, chum nước đun xương bồ kê trên bếp đun, miệng chum cách mặt đất chừng bảy thước. Chum nước to như vậy muốn đun sôi sùng sục phải mất rất nhiều thời gian, Mạnh Hiệt kiếm mấy người to cao dùng thêm củi quạt gió, sau nửa canh giờ, mặt nước cuối cùng cũng sôi sùng sục.

Lục Kiều Kiều sai người mắc một sợi thừng to tướng trên thanh ngang phía trên chum nước, treo người không mặt lên đấy.

Gian bếp chỉ rộng hai trượng vuông, vừa qua một trận thổi lửa đun nước, khí nóng bốc lên dày đặc, giờ lại thêm một đám đàn ông to cao chen chúc giúp việc, nóng đến nỗi ai nấy lưng ướt đầm mồ hôi. Mạnh Hiệt đã từng chứng kiến Lục Kiều Kiều ở quán trọ Thanh Thành liên tiếp cứu sống hơn ba chục mạng người đêm Trung thu, lần này cũng chen vào bếp hóng chuyện, cây quạt giấy trên tay xem như đã có chỗ dùng đến.

Lục Kiều Kiều kiếm một cái thang, dựng vào vách bếp, tay cầm một cây kim dài treo thang lên tới bảy thước cao ngang miệng chum. Chum nước ở ngay trước mặt cô, người không mặt được treo phía trên, bên dưới có bốn người đàn ông khỏe mạnh đợi cô hô một tiếng là vớt người vào chum nước.

Lục Kiều Kiều nhìn nước trong chum dần dần sôi sục, mùi xương bồ cũng bắt đầu lan tỏa, tính thời gian đã tới canh ba, chính thức bước sang ngày Canh Thân, liền hét lớn một tiếng “thả”, bốn người phía dưới “hầy dô” một tiếng buông tay để sợi thừng tuột xuống dưới, người không mặt ngồi xếp bằng chậm chậm rơi vào chum nước. Khi nước trong chum đã dâng đến eo, hẩn ta đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Nước trong chum tuy vẫn chưa sôi hoàn toàn, nhưng cũng đạt đến nhiệt độ người thường không thể chịu đựng được, nếu như cho cả người vào trong chum, còn có tội thể làm phỏng chết hoặc luộc chín người.

Lục Kiều Kiều đợi hẩn hết xong khép miệng lại, mới dùng kim châm vào huyệt Quỷ Cung phía trên miệng hẩn. Đây là huyệt vị nằm giữa hai lỗ mũi, trên huyệt Nhân Trung ba phân, dùng để cứu người hôn mê hiệu quả nhất. Đây cũng là huyệt đau nổi tiếng trong ba trăm sáu mươi huyệt vị trên cơ thể con người, dùng kim châm vào, cảm giác sẽ vô cùng đau đớn, nếu đâm kim trong lúc thần trí tỉnh táo, chẳng khác nào bắt người ta chịu cực hình.

Vì người không mặt không có mũi, Lục Kiều Kiều chỉ ước chừng vị trí rồi đâm kim, cũng không biết có đâm trúng hay không, kim vừa cắm vào khuôn mặt đã được bọc kín vải ấy, hẩn lại hét lên một tiếng, mở trừng đôi mắt.

Hẩn vừa mở mắt liền thấy ngay Lục Kiều Kiều, ánh mắt có vẻ vui mừng, miệng ú ớ mấy tiếng định nói gì đó.

Lục Kiều Kiều cao giọng bảo hẩn: “Này! Lưng ngươi trúng Tam thi câu mệnh tiền, giờ đã vào ngày Canh Thân, ngươi sắp chết rồi đấy!”

Mắt người không mặt bỗng chốc trợn to, rồi lại lập tức khép vào lịm đi.

“Kéo lên, mau mau! Chín đến nơi rồi... Mau kéo lên!” Lục Kiều Kiều tức tốc thúc giục mấy gã trai tráng phía dưới kéo thùng lên.

Thì ra cách giết người lợi dụng Tam thi thần này hết sức đặc biệt, tà khí của Tam thi thần chỉ có thể phát tác chí mạng vào lúc người ta đang ngủ hoặc thần trí không tỉnh táo. Tam thi thần ép từ trong ra ngoài cơ thể, nội tạng của người cũng sẽ bị phá hoại từ trong ra ngoài, tinh khí nguyên thần bị nhai nuốt từng chút một, đến khi Tam thi thần thoát ra ngoài cơ thể, cũng là lúc người mất mạng. Tam thi câu mệnh phù mà người không mặt trúng phải, một mặt đánh thức Tam thi thần, một mặt cũng mê hoặc tâm trí khiến hần rơi vào trạng thái mê man, Tam thi thần được thức tỉnh đúng ngày phát tác lại gặp một nguyên thần hôn mê bất tỉnh, đương nhiên sức sát thương càng mạnh.

Trong quá trình tu đạo của đạo sĩ, khi luyện ra nguyên thần của mình, đồng thời cũng khiến Tam thi thần mạnh mẽ hơn người thường, mỗi khi đến ngày này, họ đều cả ngày không ngủ, giữ cho nguyên thần được tỉnh táo, như vậy mới có thể trấn áp được Tam thi thần, ngày hôm ấy được gọi là ngày “thủ Canh Thân.”

Người không mặt có thể sử dụng thuật Ngũ hành độn hình, chắc chắn là người biết đạo thuật, vừa nghe thấy Lục Kiều Kiều bảo mình đã trúng phải Tam thi câu mệnh phù, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần hần có thể đảm bảo tỉnh táo trong hai canh giờ này thì có thể sống sót, nhưng nếu ngủ thiếp đi hoặc hôn mê trong khoảng thời gian này, hần chết là cái chắc.

Hiện giờ hần vốn không thể khống chế nổi thần trí của mình, muốn giữ mạng chỉ có thể nhờ Lục Kiều Kiều giữ cho hần được tỉnh táo.

Lục Kiều Kiều đợi chân người không mặt lạnh đi một lúc, lại kêu người thả dây thùng cho hần chìm nước nóng. Cô cũng làm y như cũ, trèo lên thang vươn cánh tay, châm kim vào huyết Quỷ Cung của người không mặt, lần này còn thuận tay đâm sâu hơn, khiến người không mặt kêu thảm một tiếng, lại mở trừng mắt.

“Người chỉ sống được hai canh giờ nữa thôi, ta chưa chắc đã giữ được người tỉnh táo lâu thế đâu, người cứ thiếp đi suốt... hi hi...” Lục Kiều Kiều cười cợt nói.

“Người muốn làm gì...” Người không mặt cố mở to mắt hỏi Lục Kiều Kiều.

“Ta muốn hỏi người một vài chuyện, người không muốn trả lời thì cứ việc ngủ tiếp.” Lục Kiều Kiều khách khí trưng cầu ý kiến người không mặt.

“Nóng quá... Mau kéo ta lên...” Người không mặt nhìn quanh, nhận ra mình đang ở trong một gian bếp, còn bị treo như con cá sống trên nồi nước luộc, mới biết tình hình của mình gay go thế nào, cứ bị luộc tiếp thế này, y còn chưa chết vì Tam thi thần thì đã bị luộc chín rồi.

Lục Kiều Kiều hất tay ra hiệu cho mấy người bên dưới kéo thùng, đoạn nói: “Ta đang cứu tên yêu quái gớm ghiếc nhà người đấy! Đây là nước xương bồ có tác dụng giải độc cầm máu, giúp người trấn áp Tam thi thần, cũng có thể luộc chín người... Nếu người không thích ta có thể đặt người xuống đất, được không nào?”

“Đừng... người hỏi đi... ta nói...” Người không mặt vừa nói xong đã lại lịm đi.

“Lại nữa, thả!” Lục Kiều Kiều đợi người không mặt chìm ngập trong chum nước sôi, mới lại đâm một cây kim nữa vào huyết Quỷ Cung của hần, ba cây kim lừng lay trên miệng y, không biết đau đến mức nào.

Người không mặt lại mở mắt, trong ánh mắt mừng rỡ ngập đầy cả đau đớn.

“Ai sai người đi theo ta?” Đây là vấn đề Lục Kiều Kiều quan tâm nhất, người không mặt chỉ là một con tốt, có giết hần mười lần cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Người không mặt nhăn nhó đau đớn, hần chậm chậm lắc đầu, tỏ ý không thể nói.

“Sau lưng người vẫn còn cắm ba mũi tên Câu mệnh đấy, người ta đã muốn hạ thủ giết người rồi! Hôm nay người còn sống bước ra khỏi cái cửa này, ngày mai cũng vẫn có người tiếp tục truy sát người, người nói ra có thể ta còn giúp được người, bằng không, người đã chẳng còn tác dụng gì với bọn họ nữa, cũng chẳng còn tác dụng gì với ta nữa... Các anh em, kéo hần lên!”

Bốn gã đàn ông lại kéo người không mặt lên khỏi chum nước sôi, cơn đau kích thích của nước nóng vừa dịu đi, người không mặt lập tức cảm thấy mê man muốn ngủ. Nhưng lời của Lục Kiều Kiều có vẻ đã có tác

dụng với hần, hần vừa chậm chạp khép mắt, vừa uể oải gật đầu.

Thấy người không mặt gật đầu, Lục Kiều Kiều lập tức cắm thêm một mũi kim nữa vào huyệt Quỷ Cung của hần, đợi hần tỉnh lại tiếp tục truy hỏi: “Ai sai người đi theo ta?”

Người không mặt thoi thóp hơi tàn, mở mắt đáp: “Phủ Quốc sư.”

“Người còn nói dối!” Lục Kiều Kiều cắm phập mũi tên thứ năm vào huyệt Quỷ Cung, khiến người không mặt kêu lên một tiếng thảm thiết.

Lục Kiều Kiều hét: “Triều đình lục bộ Lễ, Binh, Hình, Công, Sử, Hộ, không đâu có phủ Quốc sư, nói! Rốt cuộc là ai?”

Quốc sư triều Thanh là một tước hiệu, người có cống hiến trên các phương diện triều chính văn hóa và tôn giáo, đều có thể được Thánh thượng đương triều phong làm Quốc sư. Nơi ở của mỗi Quốc sư thụ phong đều có thể gọi là phủ Quốc sư, nhưng một tổ chức gọi là phủ Quốc sư thì tuyệt đối không thể. Lục Kiều Kiều xuất thân gia đình thư hương, còn có một người anh trai làm quan triều đình, nên vô cùng am hiểu các chức quan trong triều, vừa nghe đã phát hiện ra câu trả lời của người không mặt có vấn đề.

Người không mặt bị Lục Kiều Kiều đâm kim đau buốt cả óc, nhưng trong lòng hần hiểu rõ, nếu không chịu cơn đau này, sẽ không thể giữ được tỉnh táo chống chọi qua hai canh giờ lê thê. Cảm giác từ huyệt Quỷ Cung lan đi khắp toàn thân, cộng thêm chum sành đun nước sôi không ngừng bốc khí nóng nghi ngút, khiến từng lỗ chân lông khắp người hần đều nở to mồ hôi đổ ra như tắm, hần thở hồng hộc nói: “Người... không biết... phủ Quốc sư là một tổ chức bí mật, do triều đình trực tiếp quản lý, không thuộc lục bộ... hơn nữa còn có quyền điều động lục bộ...”

Lục Kiều Kiều thấy người không mặt chịu nói, dù thật hay giả cũng muốn nghe tiếp trước đã, bèn nhổ năm cây kim đang cắm trên miệng hần ra, lần lượt cắm vào hai huyệt Thái Dương trái phải, Bách Hội trên đỉnh đầu và Ấn Đường giữa chân mày, người không mặt lập tức thấy tỉnh táo hơn nhiều, lại giảm hẳn đau đớn.

Tam thi thần phát tác từ trong ra ngoài, tà khí bắt buộc phải xuyên qua ba mươi sáu đại huyệt, Lục Kiều Kiều phong kín đại huyệt trên đầu hần ta, có tác dụng áp chế tà khí tam thi ẩn trong huyệt thượng Đan Điền.

Lục Kiều Kiều cắm cây kim cuối cùng vào huyệt trung Đan Điền ở giữa lồng ngực, tay không ngừng vê kim, làm vậy có thể duy trì sự kích thích tinh thần đối với người không mặt, cũng là một uy hiếp đối với hần ta, chỉ cần Lục Kiều Kiều đâm sâu hơn, người không mặt sẽ chết ngay lập tức.

Cô hỏi người không mặt: “Người là người của phủ Quốc sư?”

“Không, sư phụ ta là Đại diện pháp trong Đạo Lục ty..”

26. Chương 26

Lục Kiều Kiều bật cười: “Ha ha, chẳng trách, sư phụ người còn là quan lục phẩm cơ đấy... Ông ta tên là gì? Sao lại phái người đi làm chuyện này?”

“Sư phụ ta là Liễu Tinh Nam của Toàn Chân phái, sau khi được phủ Quốc sư điều động, người cử ta theo dõi người... nói người là phản tặc triều đình cần phải giám sát...”

“Nói ta là phản tặc? Ha ha ha...” Lục Kiều Kiều vốn định nói “Triều đình coi trọng ta quá” vân vân, lập tức ngừng cười, nói: “Tinh mắt đấy, bà cô người đây phản Thanh phục Minh đấy!” đoạn đứng trên thang thò chân đạp vào chân người không mặt.

“Tên thối tha, theo dõi ta bao lâu rồi? Nói!” Lục Kiều Kiều hùng hổ hét hỏi.

“Hai năm...” Người không mặt lại bắt đầu buồn ngủ, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Hai năm?!” Lục Kiều Kiều kinh ngạc há hốc mồm.

Theo dõi hai năm rồi tức là sao, tức là từ lúc cô coi bói trên hoa đình, hò hẹn với mấy chàng công tử, mặc cả mua thuốc phiện... thậm chí khi tắm giặt ngủ nghỉ, tên yêu quái xấu xí này đều bám theo sau lưng, âm thầm rình trộm! Thật là đáng sợ.

Lục Kiều Kiều bỗng đứng nổi giận, nắm kim trong tay đâm chỉ chút lên ngực hắn, thét lớn: “Theo ta lâu như thế đã nhìn trộm ta tắm chưa?!”

“Á!” Người không mặt kêu thảm một tiếng xong cũng hét lớn: “Ta chưa bao giờ rình người tắm!”

“Chưa bao giờ? Ai mà tin người! Để xem ta có đâm chết người không!” Kiều Kiều mắt tóe lửa giận, nghiêng rằng nghiêng lợi hết cỡ lại cắm nắm kim vào ngực hắn ta, cứ thế mấy lần, trong phòng bếp vang vọng tiếng kêu thảm như giết lợn.

Đám đàn ông đứng dưới đất, nhìn Lục Kiều Kiều trên thang vô tình giầy vò người không mặt, chỉ vì hắn ta có thể đã nhìn trộm cô tắm, lồng ngực hình như cũng thấy nhói nhói. Riêng Jack còn bất giác sờ lên ngực mình.

Lục Kiều Kiều trèo từ thang xuống, Jack đã chuẩn bị sẵn khăn bông, đưa ngay cho Lục Kiều Kiều. Cô thở hồng hộc lau mồ hôi trên đầu, hung dữ nói: “Đi! Tức chết mất, dám theo ta hai năm trời!”

An Long Nhi bưng một cốc trà đến cho Lục Kiều Kiều, cô uống cạn một hơi, đoạn bảo bốn người đang kéo thùng: “Thả hắn ta xuống ngâm thêm ba đợt nữa, bên dưới cho thêm củi.” Dặn dò xong, cô bước ra ngoài sân hút thuốc, từ trong gian bếp vẫn không ngừng vọng ra tiếng kêu như mổ lợn.

Jack và An Long Nhi cũng theo ra sân, Jack nói với Lục Kiều Kiều: “Kiều Kiều, thoải mái một chút, hãy hỏi những vấn đề quan trọng...”

Lục Kiều Kiều tay cầm tẩu thuốc, ngẩng đầu nhìn Jack, chau mày: “Đúng, phải hỏi hắn xem vì sao nhất quyết phải giết anh, khi đó hắn còn uy hiếp tôi bắn chết anh nữa, trong mắt hắn, anh còn phản Thanh phục Minh hơn cả tôi!”

Jack nói: “Triều đình vẫn luôn lá mặt lá trái với người Tây làm ăn tại Trung Quốc, tôi có nghe tại lãnh sự quán rất nhiều vụ người Tây bị dân chúng giết chết, đều là do triều đình ngấm ngầm cho phép cả, hắn muốn giết tôi cũng không lạ.”

Lục Kiều Kiều bật cười ha hả: “Anh vẫn nghĩ rằng mình đáng nhiều tiền lắm đấy à?”

“Cô Kiều, hỏi hắn về chuyện Điều hồn phù xem, không thì bắt được một tên lại mọc ra một tên, cũng uống công.” An Long Nhi cũng có vấn đề quan tâm riêng, thằng bé rất muốn học được cách suy luận giống Lục Kiều Kiều.

“Nghe thấy chưa, hỏi thế mới là hỏi chứ.” Lục Kiều Kiều buông cho Jack một câu, lại quay trở vào gian bếp.

Jack xòe ngửa hai bàn tay hỏi An Long Nhi: “Sao cơ? Anh nói gì sai à?”

Lục Kiều Kiều lại trèo lên thang, nước trong chum sành vẫn đang bốc hơi nóng ngùn ngụt, toàn thân người không mặt đỏ như tôm luộc, treo trên chum sành nhỏ nước tong tong, hắn thấy Lục Kiều Kiều lại xuất hiện trước mặt, ánh mắt lóe lên tia hy vọng.

Lục Kiều Kiều nhỏ nắm kim nóng bỏng tay cắm trước ngực người không mặt, tiếp tục tra hỏi: “Tên, hiệu là gì? Cấp quan mấy phẩm?”

“Ta... tên Tôn Tham, hiệu Tồn Chân... Ta là Chí Nghĩa của Đạo Lục ty, chỉ là Tông bát phẩm[1]...”

[1] Cấp thứ mười sáu trong mười tám bậc cửu phẩm phân cấp quan lại xã hội phong kiến.

“Tông bát phẩm đã là không nhỏ rồi, Tôn Tồn Chân đại nhân, tên cũng thật giống người, có điều khuôn mặt sao lại thành ra thế này?” Lục Kiều Kiều không tránh khỏi bản tính hiếu kỳ của đàn bà con gái, vốn dĩ định hỏi việc lớn, nhưng cứ nói đến chuyện cá nhân lại thành ra tán chuyện.

“Sinh ra đã vậy rồi... thế nên từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt trong rừng, là sư phụ nhặt ta về nuôi dưỡng...” Người không mặt tên Tôn Tồn Chân nhắc lại chuyện quá khứ của mình, ánh mắt có vài phần xa xăm.

“Không nói mấy chuyện này nữa, trông ngươi thương tâm quá, ngươi đi theo ta hai năm đã làm những việc gì?” Sau khi làm dịu không khí cuộc tra hỏi, Lục Kiều Kiều quay lại chủ đề chính.

“Ta chỉ trực sẵn cạnh ngươi, ngươi đi đâu thì ta theo đấy, hằng ngày viết lại lộ trình hoạt động, dăm ba bữa gửi mật báo một lần là được.”

“Không cần nghe lén ta nói những gì?” Lục Kiều Kiều muốn biết rõ mức độ theo dõi.

“Không cần, ta chỉ cần biết ngươi ở đâu, những việc khác không cần để tâm...” Tôn Tồn Chân mấp máy miệng, dường như có lời muốn nói nhưng lại thôi.

“Muốn nói gì? Nói đi.” Lục Kiều Kiều rất nhạy cảm phát hiện ra hành động nhỏ này.

“Ta không đột nhập vào nhà ngươi, ta không nhìn trộm ngươi... cái đó...” Tôn Tồn Chân có vẻ cũng rất cố chấp về chuyện kia, không thanh minh không chịu được.

Lục Kiều Kiều không muốn hấn cứ nhắc mãi đến chuyện ấy, vờ như không nghe thấy, tiếp tục hỏi: “Ngươi biết dùng Diêm Vương điều hồn chú ư?”

Biết dùng Điều hồn chú và nắm giữ kim Điều hồn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. An Long Nhi cũng giữ kim Điều hồn của Lý Tiểu Văn, nhưng thằng bé hoàn toàn không hiểu cách làm ra cũng như sử dụng nó.

“Phái Toàn Chân chú trọng tu luyện nội đan, sư phụ trước giờ không hề dạy mấy thứ này, kim Điều hồn là sư phụ đưa cho ta khi sai ta theo dõi ngươi, còn dặn dò ta không được làm mất...”

“Giờ kim đang ở đâu?” Lục Kiều Kiều hỏi.

“Cài trên áo... bị các ngươi lột ra rồi.”

“Bùa thì sao?” Lục Kiều Kiều rất quan tâm đến lá bùa Điều hồn viết bát tự của cô, thông qua lá bùa đó có thể mở thiên nhãn của người ta, trông thấy những thứ cô trông thấy, đây là cách theo dõi chí mạng nhất.

“Bùa nào? Sư phụ chỉ đưa ta một cây kim...” Tôn Tồn Chân ngơ ngác.

Lục Kiều Kiều nghĩ ngợi, rất có thể Tôn Tồn Chân nói thật, quần áo của hắn đều bị lột sạch, nếu có thì đã tìm ra từ lâu rồi.

“Ban nãy khi Jack nổ súng ngươi có thể bỏ chạy, vì sao còn lên núi đuổi theo xe ngựa của ta, lại bắt Lý Tiểu Văn làm con tin nữa?” Đây là vấn đề Lục Kiều Kiều thấy khó hiểu nhất.

“Ta... ta...” Tôn Tồn Chân vẻ như có bí mật không thể nói cho người khác biết, “ta sợ các ngươi phát hiện ra rồi phá kim Điều hồn của ta, ta quay về không biết báo cáo ra sao...”

“Nếu ngươi bỏ chạy, rồi đổi một người khác đi theo dõi tiếp là được, ngươi sẽ không phải chịu trách nhiệm gì cả...” Lục Kiều Kiều nhìn xoáy vào mắt Tôn Tồn Chân: “Nhưng ngươi biết rõ thứ ngươi phải đổi mặt là hai khẩu súng Tây đến triều đình cũng không có, vậy mà vẫn định cầm một cây gậy liễu mạng giết bọn ta... hừ hừ... đây không phải là mệnh lệnh của Liễu đạo trưởng chứ?”

“Ta... ta không muốn giết ngươi!” Tôn Tồn Chân vội vàng biện bạch.

“Ngươi dùng dao kề vào cổ ta.” Lục Kiều Kiều ẩn cây kim dài trong tay vào giữa hai mắt Tôn Tồn Chân, nhú mày xem hắn nói dối.

“Ta không muốn giết ngươi... ta chỉ muốn giết những người còn lại...”

Lời Tôn Tồn Chân nói khiến Jack và An Long Nhi đều sững sờ, Jack đứng dưới đất chống nạnh ngắt đầu lớn tiếng hỏi: “Giết ta thì có lợi gì, ngươi cũng có báo cáo được gì đâu?”

“Nói!” Lục Kiều Kiều lại ẩn sâu cây kim.

Hơi thở của Tôn Tồn Chân càng lúc càng yếu, tinh thần hắn đã tê liệt vì vừa nãy Lục Kiều Kiều châm kim vào một loạt các huyệt vị, một khi hắn thiếp đi, sẽ chẳng còn cách cái chết bao xa.

Lục Kiều Kiều nhanh chóng nhổ mấy cây kim vừa cắm trên người hắn ra, gọi với xuống dưới đất: “Mau thả thừng!”

Tôn Tồn Chân lại bị nhúng vào chum nước thuốc đang sôi sùng sục, cảm giác đau dữ dội khiến hắn mơ màng mở mắt, ngũ quan trên mặt và thân dưới cùng ba mươi sáu đại huyệt khắp cơ thể, đều có một làn khí đục màu vàng sậm từ từ bốc lên. Lục Kiều Kiều biết Tam thi thần đã tới thời điểm phát tác cuối cùng, đang công kích từ các đại huyệt toàn thân ra ngoài, cách dùng nước xương bồ ngấm từ ngoài vào trong đối kháng tỏ ra quá kém hiệu quả.

“Lại kéo lên!” Lục Kiều Kiều kêu người kéo Tôn Tồn Chân lên, còn mình kê thang nép sát mép chum, châm kim vào toàn bộ ba mươi sáu đại huyệt trên người Tôn Tồn Chân.

Tôn Tồn Chân bị cắm như con nhím cuối cùng lại mở mắt lần nữa, hắn nói với Lục Kiều Kiều, vẻ cực kỳ đau đớn: “Cả sư phụ cũng muốn ta chết rồi... Người không cứu được ta thì bỏ đi thôi... Nếu người cứu được ta... Ta rất vui...” Nói đoạn ứa nước mắt.

Lục Kiều Kiều bận bịu đến nỗi toàn thân ướt đẫm mồ hôi là để hắn tỉnh dậy trả lời câu hỏi, hoàn toàn không để ý đến Tôn Tồn Chân nói những gì, vừa thấy hắn lại có thể nói chuyện, liền hỏi ngay: “Vì sao phải giết người! Mau nói!”

“Giết những người khác, thì sẽ không có ai biết chuyện ta theo người bị bại lộ, sẽ không phải đổi người!” Tôn Tồn Chân trả lời rất to, dọa Lục Kiều Kiều giật nảy mình.

“Không đổi người thì sao? Cứ để người đi theo ta mãi thế làm gì?” Nghe hắn trả lời, Lục Kiều Kiều lại càng thêm mơ hồ, ngơ ngàng hỏi.

“Ta... ta... ta... ta...” Tôn Tồn Chân mở to mắt nhìn Lục Kiều Kiều, nét mặt cổ quái mà đáng sợ.

“Người... muốn làm gì?” Lục Kiều Kiều hơi mất tự nhiên, đứng trên thang ngả người về phía sau, cố cách xa Tôn Tồn Chân một chút.

“Ta... Ta muốn mãi được đi theo người!”

Câu trả lời của Tôn Tồn Chân làm Lục Kiều Kiều dở dấn cả người ra, ngây dại nhìn đôi mắt đang nhỏ lệ của hắn, bỗng chốc “úi cha” một tiếng ngã nhào xuống thang.

Jack này giờ vẫn đứng dưới thang, vừa may đỡ được Lục Kiều Kiều. Anh đặt Kiều Kiều xuống đất, tự mình xông lên thang tát bốp vào mặt Tôn Tồn Chân: “Tên quỷ tha ma bắt nhà người, người muốn mãi đi theo Kiều Kiều thì giết sạch bọn ta sao!” Nói xong lại vả cho hắn thêm mấy cái nữa. Nhưng Tôn Tồn Chân không hề kêu đau, hắn dường như đã không còn cảm giác đau đớn nữa, chỉ nhắm chặt mắt, ba mươi sáu cây kim trên người rung dữ dội.

“Anh mau xuống đi, nguy hiểm lắm!” Lục Kiều Kiều đứng phía dưới nôn nóng gọi Jack.

Jack thấy từ trên người Tôn Tồn Chân chui ra vô số những con giòi vàng, giòi trên mặt thậm chí còn chui cả qua lớp vải bọc, đầu mỗi con to bằng hạt ngũ cốc, lúc nhúc ngoi ra từ ba mươi sáu huyệt vị trên khắp người hắn.

Ba luồng tà khí tiên thiên được gọi là Tam thi thần này trong kinh điển đạo giáo mô tả có hình dạng như con giòi, cho nên cũng có một tên gọi khác là Trùng tam thi, lúc này đã tới giờ Sửu, Trùng tam thi xuất hiện ngoài da, công cuộc trấn áp tà khí Tam thi thần cũng đã tới cửa ải cuối cùng.

Jack chưa từng trông thấy cảnh tượng đáng sợ thế này bao giờ, người vẫn còn đang trên thang, đầu đã rụt xuống, quay người trượt xuống đất không dám lại gần nữa.

Lục Kiều Kiều hậm hực nói: “Phủ Quốc sư muốn hắn ta chết, ta cứ không cho đấy, xem phủ Quốc sư có thể làm gì... Nếu để hắn sống, phủ Quốc sư vẫn phải phái người đi truy sát hắn kia, hừ.” Miệng nói, tay Lục Kiều Kiều đã vẽ ra ba đạo bùa Thổ linh, bước lại gần cái bếp, lần lượt dán lên ba góc đối bên ngoài chum sành. Cuối cùng, cô nhanh nhẹn trèo lên thang lần nữa.

Cô thấy Tôn Tồn Chân đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, mấy cây kim cắm trên người hắn càng lúc càng rung lên dữ dội, ngay ba mũi tên đen cắm sau lưng cũng bắt đầu rung lắc. Toàn thân hắn từ từ phả ra khí đục

màu vàng, ba trăm sáu mươi huyết vị đều có giò màu vàng lúc nhúc bò ra, cảnh tượng cực kỳ rùng rợn.

Cô lớn giọng kêu đám người đàn ông bên dưới: “Buông hết thùng ra, vứt hẳn ta xuống đáy chum!”

Tôn Tồn Chân vừa trầm mình xuống, nước trong chum đang sôi ồng ọc liền như bị dội thêm nước lạnh, lặn hẳn đi, chỉ có vài bong bóng khí chốc chốc lại sủi lên “póc” một tiếng. Thực ra không phải vì nhiệt độ nước hạ nhanh, mà là do tà khí của Tam thi thần gặp phải nước xương bồ giải độc, khiến nước biến thành một thứ cao thuốc đặc quánh.

Lục Kiều Kiều trông thấy nước đã đặc thành cao, biết Tam thi thần sắp bùng phát trong cơ thể Tôn Tồn Chân, giờ đang là thời khắc sinh tử cuối cùng, liền gọi người phía dưới: “Mau đóng nắp chum lại, có nắp chum không?”

Mấy người đàn ông bên dưới đáp: “Không có, làm gì có cái nắp nào to thế, dùng thứ khác được không?”

“Tháo cánh cửa xuống, mau tháo hai cánh cửa kia xuống cho tôi!” Lục Kiều Kiều trong cái khó ló cái khôn lập tức ứng biến.

Mọi người vội vàng tháo luôn cửa gian bếp, chọt bên trong chum sành vang lên tiếng “lách tách” nặng nề, thì ra tà khí của Tam thi thần đã bắt đầu ép bật ba mươi sáu cây kim cắm trên người Tôn Tồn Chân ra, bắn vào thành chum.

Tiếng “lách tách” mau chóng biến mất, sau đó từ trong chum sành lại truyền ra một tiếng va đập mạnh, đây là âm thanh ba cây tên Câu mệnh sau lưng Tôn Tồn Chân bị Tam thi thần đồng thời ép bật ra.

Cánh cửa được chuyển tới tay Lục Kiều Kiều, cô lập tức lấy hai cánh cửa đập kín miệng chum, bản thân đứng trên đỉnh, hai chân tách ra đứng vững trên hai mép chum sành, hai tay chấp thành kiếm quyết chỉ thẳng lên trời, hét lớn một tiếng: “Thái Sơn thạch cấn đương tại thử tà thần hát thối cấp cấp như luật lệnh!” Sau đó kiếm quyết chia xuống giữa hai tấm cửa. Chỉ phong vừa chạm tới, làn sương vàng vừa len ra qua kẽ hở tấm cửa tức khắc rút lại vào trong, Lục Kiều Kiều vội rút từ sau lưng ra một lá bùa, viết lên một đạo bùa Thái sơn thạch cấn đương trấn tà, dính lên cánh cửa.

Lục Kiều Kiều trèo xuống, bảo mọi người dập lửa trong bếp, bắt đầu dùng nước lạnh rót từ từ vào chum.

Nói đoạn cô bước ra sân, căng thẳng nhìn vị trí chòm sao Bắc Đẩu, Jack mang khăn bông ra theo, hỏi cô: “Kiều Kiều, em không sao chứ?”

“Không sao.” Lục Kiều Kiều chau mày nhìn bầu không phía Bắc.

“Ngắm sao à?” Jack có chút hiếu kỳ.

“Xem giờ... Lúc này trời không có trăng, phải nhìn sao Bắc Đẩu để tính giờ, tên gớm ghiếc kia phải ngâm tới giờ Dần mới có thể thả ra.” Lục Kiều Kiều nôn nóng lấy trong người ra cái la bàn, đo góc độ của chòm sao Bắc Đẩu.

Jack tò mò ngó đầu lại: “Thứ này còn có thể xem giờ hả, kỳ diệu thật đấy, nhưng tôi có một cái đồng hồ bỏ túi đây... em có muốn xem không?” Nói đoạn móc từ trong túi quần ra một chiếc đồng hồ quả quýt vàng bóng, ấn nút mở nắp ra, kim giờ đang chỉ ba giờ, đây là thời điểm kết thúc giờ Sửu, bắt đầu giờ Dần.

Lục Kiều Kiều vừa trông thấy chiếc đồng hồ quả quýt mạ vàng sáng bóng liền nhìn chăm chú không rời, thậm chí nghĩ cái thứ này hay thật, không thể không lấy về tay. Cô một tay chụp lấy cái đồng hồ, một tay kia gỡ dây móc trên thắt lưng quần Jack, nói giọng trách cứ: “Sao anh không lấy ra sớm, đang cấp bách thế này, cho tôi mượn dùng tạm đã...” Nói đoạn giấu ngay cái đồng hồ đi, quay người trở vào gian bếp kêu mọi người kéo Tôn Tồn Chân ra khỏi chum nước.

Tôn Tồn Chân được kéo lên khỏi chum nước, mọi người thấy trên người hắn ta đã không còn cây kim nào hết, hơn nữa da dẻ còn sáng mịn hẳn lên, ba mũi tên đen sau lưng cũng đã bật ra, để lại ba vết thương không sâu lắm, nhìn kỹ lại, thực ra tên chỉ cắm vào da thịt độ một tấc.

Mấy người đàn ông đặt Tôn Tồn Chân toàn thân lơ lửng bị thùng trối lặn lên xuống nền nhà bếp, Lục Kiều Kiều bước đến bên cạnh lấy chân đá vào vai, thấy hắn từ từ mở mắt, Lục Kiều Kiều nói: “Giờ đã là giờ Dần rồi.”

Tôn Tồn Chân khó nhọc “ừm” một tiếng, biết mình đã qua được thời điểm chí mạng hai giờ Tý Sửu. Bị giày vò suốt quãng thời gian dài khiến hần gần như đã suy sụp, nhưng hai canh giờ giằng co với cái chết ấy đã lật nhào toàn bộ cuộc đời hần, hần trở mình nằm úp sấp, không để Lục Kiều Kiều trông thấy phần hạ bộ, sau đó dùng đầu đập nhẹ xuống đất, thốt ra một tiếng “đa tạ”.

Mặt trời đã lên quá con sào, Lục Kiều Kiều mới uể oải đá tung chăn, nhìn ra cảnh thôn quê bên ngoài cửa sổ. Tối qua vào thôn không quan sát được địa hình xung quanh, giờ từ trong phòng nhìn ra, thấy bốn bề đều là núi non, chẳng có lấy mảnh ruộng nào rộng rãi, cũng không có sông suối gì. Vùng thôn quê không ruộng đất thì chẳng giàu được, nơi không sông suối thì càng chẳng cần nói đến phong với thủy.

Lục Kiều Kiều thở dài, trầm nghĩ, cái nơi quỷ quái này chẳng ép đầu ra được tí gì béo bở.

Hôm nay Mạnh gia sư đã sắp xếp tiết mục cho cô, vì mấy ngày nữa là đến lễ Trùng Dương, nơi nơi quét dọn mồ mả cúng lễ tổ tiên, các thôn đều tổ chức đại lễ tế tông tộc, sơn thôn này cũng không ngoại lệ, buổi tối theo lệ sẽ có ăn uống linh đình.

Có điều Lục Kiều Kiều chẳng mong chờ gì vào bữa cơm tối nay, nơi nghèo khổ thế này có ăn uống linh đình chẳng qua cũng chỉ là một đồng khoai lang khô không khác lắm với chút xíu thịt mỡ mà thôi, đương nhiên càng không thể hy vọng có rượu ngon.

Giờ coi như đã bắt được Tôn Tồn Chân, biết một chút nội tình sau rèm, nhưng lại phát hiện ra tình hình vô cùng gay go, dù có bắt được Tôn Tồn Chân cũng chỉ là đổi người khác theo dõi mà thôi. Thì ra thể lực mà cô vướng phải chính là triều đình, thậm chí là cái phủ Quốc sư kia còn là nơi chẳng ai hay biết, muốn ra tay độc ác chừng nào cũng chẳng cần e ngại.

Cô không tưởng tượng nổi đối thủ trước mặt lớn mạnh nhường nào, ngay một tên tiểu tốt Tôn Tồn Chân đứng hạng Tông bát phẩm này đã đủ khiến ba người bọn họ gần như mất mạng, cuối cùng đồn ngã được hần cũng không phải do sức mình, mà là người ta khai ân không giết mới mở cho họ một con đường sống, bằng không...

Lục Kiều Kiều lại thở dài, tâm trạng quả thật rất suy sụp, hóa ra sức chiến đấu của mình chẳng bằng một tên tiểu tốt Tông bát phẩm.

Để xốc lại tinh thần, cô mặc lên mình bộ váy áo màu xanh lục yêu thích nhất, tô son trát phấn một lượt, soi gương thấy cũng tạm vừa ý, con gái ngủ đủ giấc lúc nào cũng long lanh thế đấy.

Mấy ngày nay để bắt được kẻ theo dõi, Lục Kiều Kiều ngày nào cũng phải mặc bộ quần áo giả nam tối thui chạy trốn khắp nơi, lâu lắm rồi không ăn vận xinh đẹp đi ra đường khoe sắc, lúc này cô cầm lấy tẩu thuốc bước ra sân, vươn vai duỗi lưng “Aaaaa” lên một tiếng sáng khoái.

“Kiều tỉ đã dậy rồi đấy ạ?” Lý Tiểu Văn cười dịu dàng bước lại, tay cầm kim khâu và quần áo, vết thương trên cổ hôm qua bị Tôn Tồn Chân dùng dao cứa vào vẫn còn phải quấn băng trắng.

Lục Kiều Kiều thấy đói, liền quan tâm hỏi: “Dậy sớm thế, đã ăn sáng chưa?”

Lý Tiểu Văn đáp: “Bọn em đều ăn sáng rồi, nhưng không dám gọi chị dậy, đồ ăn vẫn còn đầy trong phòng khách, chị mau tới ăn đi.”

Lục Kiều Kiều quan sát Lý Tiểu Văn trên dưới một lượt, giơ tay ra sờ lên bụng cô nói: “Eo vẫn rất thon, mặc đồ của tôi vừa đẹp... Cô khâu đồ cho ai đấy?”

“Đây là đồ của An Long Nhi.”

“Ồ...” Lục Kiều Kiều nghe chưa hết câu đã hít một hơi thuốc quay đầu đi vào phòng khách.

Trong phòng, Jack và An Long Nhi đang đấu tập với nhau, Jack ra sức học quyền pháp của An Long Nhi. Trên chiếc bàn bát tiên ở chính giữa có một chiếc ôu đồng lớn đặt nắp gỗ, và một ôu cơm nhỏ. Hai người thấy Lục Kiều Kiều đi vào, lập tức dừng tay chào hỏi cô.

Jack nịnh nọt: “Kiều Kiều, hôm nay em đẹp quá! Tôi phát hiện ra công phu của Trung Quốc hết sức lợi hại, hôm qua suýt chút nữa bị đánh chết rồi, nên muốn theo An Long Nhi học võ công.”

Lục Kiều Kiều chẳng buồn nhìn anh ta, ngồi xuống bên bàn lấy bát mở âu cơm ra xới, nói: “Hừm, anh còn phải theo An Long Nhi học dài.”

Jack nghe cô nói mà thấy chua loét, lóng ngóng không biết làm sao.

Lục Kiều Kiều một tay cầm bát đũa, một tay mở nắp âu đồng ra, “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên.

Trong âu đầy ắp năm sáu tầng thịt rau, ba người bọn Jack đã ăn trước một góc thức ăn, vừa hay để cô trông thấy từng tầng món ăn bên trong.

Ức vẹt tiềm đề lên nắm đông cô, thịt ba chỉ chèn lên cải ninh chân gà, măng khô bì lợn xào cùng cá mực khô thành một tầng, lại phủ lên một tầng củ cải, âu thức ăn nhỏ này làm rất tinh tế lại có ý tứ. Thức ăn không chú trọng phân lượng, mà cốt là khẩu vị hài hòa, lại được xào lên sắp thành từng tầng trong âu, không chỉ phong phú đẹp mắt, mà còn khiến nước tăng trên ngấm xuống lưu lại mùi vị ở tầng dưới, âu thức ăn trước mặt Lục Kiều Kiều mùi vị hòa quyện, thơm ngon vừa miệng, thật khiến tâm trạng cô tốt lên rất nhiều.

Cô vừa gấp thức ăn vừa gọi Jack và An Long Nhi: “Hai người không ăn nữa à? Ngồi xuống ăn cùng đi, bao nhiêu thức ăn đây này... ưm...”

Jack và An Long Nhi tập võ một hồi, bữa sáng lúc trước đã tiêu hóa hết, bèn ngồi lại vào bàn ăn thêm bữa nữa.

“Tên Tôn Tồn Chân kia thế nào rồi?” Lục Kiều Kiều sức nhớ ra vẫn còn có người đang bị nhốt.

An Long Nhi đáp: “Treo trong nhà để củi như cô dặn, đã cho ăn uống rồi.”

“Ừ, kẻ này biết thuật Ngũ hành độn hình, không được để hấn chạm vào bất cứ vật gì, lát nữa cô sẽ đi nói chuyện với hấn,” Lục Kiều Kiều nói.

Jack bỏ tọt một miếng thịt ba chỉ vào mồm, vừa nhai vừa nói: “Khi nào chúng ta đi thì có thể thả hấn ra, dù gì triều đình cũng sẽ trừ khử hấn, cứ để hấn tự chạy... Kiều Kiều, khi đó hấn vừa kều dao vào cổ em thì trúng ngay tên, xem ra triều đình đối với em rất tốt.”

“Làm gì có chuyện? Nếu hấn dùng dao kều vào cổ anh, người ta cũng bắn tên thôi, anh là người Tây mà Jack thiếu gia.” Lục Kiều Kiều không được lời nào tử tế với Jack. “Hay là lát nữa tôi thả hấn ra, để hấn lại chém cho anh một dao thử xem?”

An Long Nhi bật cười ha hả: “Đúng thế, dù gì bây giờ cũng vẫn có người đi theo chúng ta, hấn ta mà ra tay lần nữa cũng sẽ trúng tên thôi, ha ha...”

Thằng bé cười được mấy tiếng thì phát hiện ra cả Jack lẫn Lục Kiều Kiều đang lạnh băng nhìn mình, liền tắt hấn nụ cười. Mọi người đều thấy thực ra chẳng có gì đáng cười, ba người không tóm nổi một tên Tôn Tồn Chân, giờ tóm được Tôn Tồn Chân rồi lại có kẻ khác bám theo, kế hoạch sắp xếp hôm qua đã thất bại hoàn toàn.

“Tôi ăn xong rồi, đi xem hấn thế nào.” Lục Kiều Kiều buông đũa đứng dậy.

An Long Nhi và Jack cũng lập tức bật dậy đồng thanh: “Tôi đi với.” “Cháu đi với.”

Ba người bước vào kho chứa củi, trông thấy Tôn Tồn Chân đang bị treo ngược cách đất một thước, hấn đã được mặc một bộ đồ nông dân, đầu vẫn bọc kín vải che khuôn mặt ghê rợn.

Hấn vừa thấy Lục Kiều Kiều bước vào, không đợi cô mở miệng, đã khấn thiết nói: “Lục Kiều Kiều, giúp tôi với...”

“Ta sẽ thả ngươi, ngươi muốn đi lúc nào?” Lục Kiều Kiều quan sát hấn từ trên xuống dưới.

“Trước đây tôi không biết có người theo dõi mình, không ngờ hôm qua lại có người dùng tên ám toán... Cũng không biết bọn họ đã theo tôi bao lâu rồi, tôi ra đi thế này chắc chắn sẽ chết.” Tôn Tồn Chân hiểu rõ mối quan hệ lợi hại bên trong.

An Long Nhi nói: “Khinh công của ngươi tốt như vậy, lại biết Ngũ hành độn hình, và thuật giả trang, ngươi muốn chạy trốn cũng đâu khó gì.”

“Từ nhỏ tôi đã bị cha mẹ vút bên đường, viết bát tự lên quần áo trên người, sư phụ tôi biết bát tự của tôi... ông ấy sẽ dùng Diêm Vương điều hồn chú bám theo tôi mãi mãi, tôi có chạy cũng không thoát được...”

Lục Kiều Kiều nghe Tôn Tồn Chân nói, chỉ im lặng từ tốn hút thuốc, thực ra vấn đề của Tôn Tồn Chân cũng chính là vấn đề cô đang phải đối mặt. Nhưng có một điều cô vẫn trần trụi mãi không sao hiểu nổi, phủ Quốc sư vì sao lại có được bát tự của cô? Đây là chuyện chỉ người trong gia đình cô mới biết được...

Rốt cuộc là người nhà gặp phải bất trắc bị phủ Quốc sư bức cung, hay có người bán đứng?

Tiếng Tôn Tồn Chân cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Kiều Kiều: “Lục Kiều Kiều, cô giúp tôi kiếm một vật thể thân đi.”

“Gì cơ?”

“Cô có thể dùng búp bê thể thân phá giải kim Điều hồn trong tay tôi, nhất định cũng có thể tìm giúp bát tự của tôi một vật thể thân, đánh lạc hướng kim Điều hồn của phủ Quốc sư...” Tôn Tồn Chân quả nhiên đầu óc linh hoạt, học đi đôi với hành.

Lục Kiều Kiều nhìn vào hốc mắt hắc, hồi lâu mới hỏi: “Người có biết ý nghĩa của bùa Bát tự thể thân không?”

Ánh mắt Tôn Tồn Chân như bắn khoăn muốn hỏi.

Lục Kiều Kiều giải thích: “Nếu người muốn dùng bùa Bát tự thể thân, đồng nghĩa với từ bỏ số mệnh của người, không còn ai đoán được ra mệnh người nữa, người cũng không thể biết bản thân sẽ đột ngột chết lúc nào... Mệnh và vận sẽ không còn bảo vệ người sống đến tuổi thọ đã được số mệnh an bài nữa.”

Tôn Tồn Chân nghe Lục Kiều Kiều nói vậy lại cười phá lên: “Ha ha... giờ mệnh tôi chưa đến lúc tuyệt, nhưng chẳng phải vẫn còn có người dùng bùa Tam thi câu hồn phá vận mệnh để lấy mạng tôi đấy thôi? Đối với tôi, đã chẳng có gì khác biệt nữa rồi.”

Lục Kiều Kiều bật cười theo: “Nói cũng phải, người lớn gan đấy.” Ngay sau đó, giọng cô bỗng trở nên cực kỳ nghiêm khắc: “Giới luật thứ nhất của người tu đạo là không được giết người, người thân là đạo sĩ phái Toàn Chân, lại không đứng nổi sát cơ, hôm nay chẳng qua chỉ là thiên lý tuần hoàn cho người ác giả ác báo mà thôi, ta không thể giúp người!”

Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, Tôn Tồn Chân liền vặn lại: “Người ở trên dây Kê Đề cũng từng giết người đấy thôi?”

Nhắc đến chuyện này Lục Kiều Kiều lại tức điên, cô chống nạnh nói: “Ta giết người lại có thể so với người giết người sao? Hai tên áo đen đó phá hoại phong thủy hai thôn làm hại bách tính, vừa ra tay đã muốn giết hết nam đinh trai tráng hai thôn người ta, vốn dĩ là chuyện lẽ trời chẳng dung, nếu như bọn chúng đắc thủ thì có bao nhiêu gia đình phải chịu cảnh tang tóc cơ chứ? Bọn chúng không làm chuyện xấu xa như thế thì liệu có kết cục ấy không? Không phải ta muốn giết hắc ta, mà là vô ý nổ súng bắn trúng hắc, đây chính là lẽ trời! Cho dù ta không nổ súng, trời xanh cũng sẽ giáng sấm sét đánh chết tên khốn kiếp ấy! Hắc có chết mười lần cũng không trả hết món nợ máu kia đâu! Tôn Tồn Chân, uống cho người từ nhỏ đã tu đạo, còn luyện thành một thân công phu, thế mà đầu óc lại ngu xuẩn tối tăm nhường ấy!”

Lục Kiều Kiều mắng sa sả một hơi, khiến Tôn Tồn Chân chỉ biết gục đầu tiu nghỉu, Jack và An Long Nhi đứng một bên thầm khen hay, bọn họ thật không ngờ Lục Kiều Kiều cũng có lúc chính trực kiên cường như vậy, nói ra hết những lời bọn họ muốn nói.

“Còn việc này phải hỏi người, người biết ta giết người, vậy là người cũng theo ta lên dây Kê Đề ư?”

“Theo kim Điều hồn, tôi biết các người đã rời khỏi Thanh Thành, về sau mới bám theo, lúc tôi tới nơi vừa hay thấy cô nổ súng...” Tiếng Tôn Tồn Chân rất nhỏ, cũng rất nặng nề.

“Người có quen hai tên áo đen đó không? Các người không đi cùng nhau sao?” Lục Kiều Kiều rất quan tâm đến điểm này.

“Không quen, cũng không biết bọn chúng là ai... Tôi không giữ liên lạc với ai khác, chỉ cách vài ngày lại tới trạm quan dịch nộp công văn nhận lộ phí một lần.”

Lục Kiều Kiều cho rằng lời hấn ta nói cũng có độ tin cậy nhất định, thử nghĩ giữa bọn chúng nếu có quen biết, lẽ nào Tôn Tồn Chân lại không ra tay giúp đỡ? Đã vậy, chuyện này cứ tạm gác lại đó.

Nhưng nói đến lộ phí khơi dậy hứng thú của Lục Kiều Kiều: “Mỗi tháng người nhận bao nhiêu lộ phí?”

“Khoảng hơn hai mươi lạng bạc...”

27. Chương 27

“Tốt quá còn gì, bỗng lộc một năm cái chức Tòng bát phẩm của người mới được bốn mươi lạng, làm việc này mỗi tháng có thể lĩnh thêm hơn hai mươi lạng, chẳng trách lúc nào người cũng đóng giả nông dân, đóng giả nông dân đỡ biết bao nhiêu tiền! Dành dụm được không ít rồi phải không...”

Lục Kiều Kiều nói đến đây liền bước lại góc kho củi lật giở quần áo hấn, quả thật tìm ra một cuộn ngân phiếu nhàu nhĩ trong đồng quần áo rách rưới, tiện tay đếm cũng được sáu bảy mươi lạng bạc. Thì ra An Long Nhi sau khi thu dọn quần áo của hấn đã cuộn hết quần áo đồ đạc thành một đồng vút trong kho củi.

Lục tiếp lại tìm thấy một cây kim nhỏ, trên kim không treo sợi chỉ nào, Lục Kiều Kiều tung cây kim lên trời, kim rơi xuống đất đầu mũi chỉ ngay về cô, đứng rồi, chính là cây kim Điều hồn này, Lục Kiều Kiều bèn nhặt lên giữ trong tay.

Đếm xong ngân phiếu của Tôn Tồn Chân, Lục Kiều Kiều nhặt con dao găm trong đồng quần áo bước lại gần hấn ta. Con dao găm này chính là con dao hôm qua Tôn Tồn Chân dùng để uy hiếp bọn họ, còn rạch lên cổ Lý Tiểu Văn một đường.

Cô vung dao cắt sợi thừng to tướng treo Tôn Tồn Chân, làm hấn ngã lăn ra đất, lại dùng dao cắt dây thừng trên người hấn, nhưng Tôn Tồn Chân đã bị treo một ngày một đêm, dù được thả ra song toàn thân vẫn tê liệt, chẳng còn sức đâu mà đứng lên, cứ ngã dúi dưới đất.

Lục Kiều Kiều rút bừa một tờ trong cuộn ngân phiếu cũ nhàu, vút xuống đất, quăng luôn cả con dao cắm trước mặt Tôn Tồn Chân.

“Ngân phiếu dưới đất người cầm lấy, số còn lại bồi thường cho người bị người hại, mau cút đi!” Lục Kiều Kiều nói xong quay ngoắt người ra khỏi kho củi, Jack và An Long Nhi cũng theo sau, bỏ lại Tôn Tồn Chân nằm sổng soài trên mặt đất siết chặt nắm đấm, nhìn con dao cắm trước mặt mình.

Lục Kiều Kiều rảo bước quay về mảnh sân trong nhà, thấy Lý Tiểu Văn đang chơi đùa với bọn trẻ trong thôn, xem ra Lý Tiểu Văn nói thích trẻ con không phải là nói dối.

Cô quay đầu hỏi Jack: “Mạnh sư gia đâu? Sao cả ngày không nhìn thấy ông ta, hôm qua còn nói tối nay có tiết mục gì cơ mà?”

Jack nói: “Mạnh sư gia vẫn đang trong bếp, âu thức ăn em vừa ăn cũng là do ông ấy làm đấy.”

“Ồ?” Lục Kiều Kiều sáng mắt lên. “Vị sư gia này cũng lợi hại quá nhỉ...”

“Mạnh sư gia thật giỏi hoạt quá đi mất, lên dây Kê Đề là do sư gia sắp đặt, khiến tôi từ Thanh Thành xa xôi tới đây cũng do ngài tính toán trước, chẳng chuyện gì lọt khỏi bàn tay khổng lồ của ngài cả...”

Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt ngồi trong xe ngựa của Jack bên cạnh còn có Lý Tiểu Văn và An Long Nhi. Jack bị Lục Kiều Kiều đuổi ra bên ngoài đánh xe, vì cô thấy ngồi trên xe ngựa kiểu Tây do người Tây làm phu xe thì vẻ vang hơn bội lần.

Lục Kiều Kiều ăn vận đẹp như hoa, cười cười nhìn Mạnh Hiệt.

Mạnh Hiệt cười ha hả: “Lục tiểu thư chớ nói vậy, ta chỉ biết nhìn anh hùng biết trọng anh hùng, mới tìm đủ mọi cách đưa tiểu thư lên dây Kê Đề xem phong thủy cho các huynh đệ, lần này còn có một việc quan trọng làm phiền tiểu thư đây...”

“Á? Lại có vụ nữa? Mạnh sư gia, ngài sắp trở thành khách hàng thân thiết của tôi rồi đấy, một năm tôi chỉ làm ăn với ngài thôi cũng đủ ăn sung mặc sướng rồi, thật sự phải đa tạ Mạnh sư gia chiếu cố.” Từ lúc trông

thấy Mạnh Hiệt xuất hiện trước cổng thôn Quan Tài hôm qua, Lục Kiều Kiều đã biết vị Mạnh sư gia này không chỉ đơn thuần mời cô tới ăn bữa cơm.

“Vậy Lục tiểu thư cũng phải hứng thú mới có thể tự nguyện tới nơi thôn nghèo hoang vu này chứ, nếu tiểu thư vẫn thấy ngại cũng có thể trích cho Mạnh mỗ một ít thù lao mà, ha ha ha...” Mạnh Hiệt đã nhìn thấu bản tính của các thầy phong thủy, chẳng thầy phong thủy nào lại không hiếu kỳ trước huyết phong thủy cả.

“Lần đó trên dãy Kê Đề tôi suýt mất cả mạng đấy, Mạnh sư gia lần này chớ giới thiệu mấy vụ làm ăn nguy hiểm như thế nữa.” Ý tứ sâu xa trong câu nói của Lục Kiều Kiều là, tiền nong chớ ít.

Mạnh Hiệt là người thông minh, đương nhiên có thể nghe ra, ông ta cũng bắt đầu cảm thấy cô gái đạo hạnh cao thâm này tham lam đến đáng yêu, liền bật cười ha hả nói: “Chắc chắn không để Lục tiểu thư thiệt thòi đâu, tiền công lần trước không biết tiểu thư có vừa ý không?”

“Ừm... khi... cũng coi như lấy lại tinh thần...” Lục Kiều Kiều nhớ tới một trăm lạng vàng vợ vết ở chỗ Hà đại nhân cộng thêm năm trăm lạng bạc Ôn Hán Phong đưa, không kìm nổi bật cười, nói chuyện với người thông minh mới thoải mái làm sao.

Mạnh Hiệt nói: “Tối nay hãy xem lễ hội đã, ngày mai Mạnh mỗ sẽ giới thiệu một người bạn cho tiểu thư, nói rõ hơn về tình hình nơi này. Ở đây mừng một tháng Chín là ngày đại tế mười tám thôn sau vụ mùa, hằng năm đều tập trung ở trấn Phù Dung để tổ chức, bà con trong thôn hôm qua đã sang bên đó chuẩn bị rồi, chúng ta tới trấn Phù Dung chỉ việc góp vui...”

Mặt trời lặn đằng Tây, xe ngựa chạy tới trấn Phù Dung từ xa đã nghe tiếng trống đình tai nhức óc, pháo trúc rộn rã cả ngày, cả trấn Phù Dung như thể ở trong một trận chiến. Theo chỉ dẫn của Mạnh Hiệt, Jack đánh xe tới bên một bờ hồ lớn.

Trên bờ chật ních người, đen kịt một vùng, cách mặt hồ hai ba trượng chẳng ngang mười mấy sọt thùng, bên trên treo đến hơn trăm chiếc đèn lồng lớn, chiếu sáng rực bốn bề.

Mấy người trên xe Lục Kiều Kiều đều thò cổ ra ngoài cửa sổ hóng cảnh náo nhiệt, nhưng chỉ thấy toàn người với người. Mạnh Hiệt nhanh chóng tìm thấy nơi tiếp đãi của thôn Quan Tài, để dân thôn lo bố trí xe ngựa, rồi dẫn bọn Lục Kiều Kiều ra rạp ngắm cảnh mới được dựng tạm ven hồ, bên ngoài rạp tre cũng được chăng đèn kết hoa, tưng bừng không khí lễ hội.

Đứng quanh hồ là dân mười tám thôn tụ hội về đây vui chơi, những người có thể ngồi trong rạp tre đều là những hương thân đã bỏ tiền ra tổ chức, nhờ vậy Lục Kiều Kiều được thỏa mãn sung sướng làm hương thân một phen.

Mọi người vừa yên vị, bên cạnh đã có người dâng lên trà bánh, nhưng tâm trí Lục Kiều Kiều đều đặt hết vào cảnh tượng hấp dẫn trên mặt hồ, mắt vẫn không rời mấy trò vui, tay thò ra bốc một miếng sủi cảo mặn nhân thịt bỏ vào mồm nhai chóp chép.

Xung quanh bờ hồ cắm mười tám cột cờ lớn cao hai trượng, cán cờ to bằng miệng bát, lá cờ rộng như hai chiếc chăn ghép lại, trên mỗi lá cờ viết tên một thôn.

Lục Kiều Kiều lướt mắt qua dãy cờ định tìm cờ của thôn Quan Tài, cô đọc một lượt, Hoa Đông, Bình Sơn, Nam Thôn, Đại Châu, Hoa Sơn, Phù Dung, Kỳ Tài, Trường Cương... đọc tới Quan Lộc, cô quay sang hỏi Mạnh Hiệt: “Cờ Quan Lộc là của thôn chúng ta đấy ư?”

Mạnh Hiệt nói: “Đúng thế, thông minh lắm, Quan Tài là tên đất, để đẹp mắt nên viết thành Quan Lộc, trong đăng ký với quan phủ cũng gọi là trấn Quan Lộc.”

Dưới mỗi lá cờ đều có một bè tre rộng sáu thước nổi trên mặt nước nhô ra lòng hồ, mười tám tấm bè nối thành một vòng, cộng thêm ánh đèn lồng cao cao, khiến mặt hồ tựa như một bánh xe màu đỏ khổng lồ.

Trên mười tám bè tre, có bốn năm mươi đầu sư tử đang vờn nhau, tranh cướp thanh đang treo cao hơn hai trượng giữa mặt hồ.

Hoạt động dân gian Quảng Đông lấy múa sư làm tiết mục chủ đạo, Nam Sư ở Quảng Đông kết hợp võ công và thường thức thành một thể, từ lâu đã lừng danh bốn bể. Khẩu cuối cùng cũng là mục đích cuối cùng trong hoạt động múa sư nhất định là để “cướp thanh”. Thanh ở đây chỉ phần thưởng cho đầu sư xuất sắc

nhất. Dù có bao nhiêu đầu sư thì thanh cũng chỉ có một, cướp được thanh tượng trưng cho đạt được phúc khí cát tường, người múa Nam Sư ai ai cũng có căn cốt võ công, thi đấu Nam Sư thực chất chính là thi đấu võ công, đối với người múa sư, cướp được thanh đồng nghĩa với tuyên bố rằng anh ta là người có võ công cao nhất.

Hình thức và độ khó trong việc bố trí thanh biến hóa rất đa dạng, thanh trên mặt hồ hôm nay gọi là “Thủy thanh”, một trong những mức độ khó nhất. Không giống hình thức truyền thống, treo một bó rau buộc cùng bao lì xì, lần này cao cao trên mặt hồ là một vỏ rượu hình cầu thanh khiết, đây gọi là Tửu trình thanh. Sư tử sau khi cướp được Tửu trình thanh, còn phải uống cạn rượu trong vỏ, rồi diễn tiếp một đoạn sư tử say, mới có thể lấy được thanh bên trong. Thi võ công xong còn phải thi tửu lượng, biểu diễn xong sư tử tỉnh còn phải diễn sư tử say, Tửu trình thanh trên nước này có thể gọi là cực đỉnh khó khăn.

Dưới cột cờ quanh hồ của mười tám thôn đều có trống của các đội múa sư, mười tám đội chiêng trống huyền não chấn động cả mặt đất, Mạnh Hiệt ghé tai Lục Kiều Kiều nói lớn: “Thanh này gọi là Túy nguyệt lao kim[2]! Các hương góp vào được một thỏi vàng năm mươi lạng bỏ trong vỏ rượu, đội múa sư của thôn nào cũng quyết chí giành lấy bằng được...”

[2] Say trắng mò vàng.

“Ồ!” Lục Kiều Kiều há hốc miệng không khép lại được, cô quay đầu lại tìm Jack và An Long Nhi, xòe năm ngón tay ra nói: “Trong cái vỏ rượu kia có năm mươi lạng vàng đấy! Năm mươi lạng!”

Hai người nghe xong đều căng thẳng “ồ” lên.

Mỗi một sư tử gồm có một người múa đầu, một người múa đuôi; mỗi thôn cử ra ba đầu sư tử, cuộc đại hỗn chiến giữa mười tám đội múa sư khiến người ta xem mà hoa mắt chóng mặt. Chỉ thấy mấy con sư tử lúc xông trái khi nhào phải, nhe nanh giương vuốt. Từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy đầu sư và dải thân, sắc sỡ một vùng, náo nhiệt vô cùng. Đám trai tráng múa sư núp dưới dải thân sư tử giao đấu quyền cước, chốc chốc lại có một con sư tử bị đá văng khỏi bè tre rơi xuống nước.

Để giành được năm mươi lạng vàng, sư tử bị rơi xuống nước chỉ cần còn một chút khí lực, đều bò trở lại bè tre, mưu đồ tiếp cận được thanh ở giữa hồ. Con nào con nấy vô cùng ngoan cường, tranh đấu kịch liệt hơn cuộc múa sư chúc tết đón lì xì Lục Kiều Kiều thấy trong thành năm ngoái nhiều.

Là khách của thôn Quan Tài, bọn họ đương nhiên quan tâm nhất tới tình hình dưới cờ Quan Lộc.

Cờ Quan Lộc rất khác với các thôn khác, cờ của người ta đều nền đỏ nền đen, ba góc có cờ hiệu như trên chiến trường; riêng cờ của thôn Quan Lộc lại nền trắng chữ đỏ, riềm cờ được viền tua hồng, đặc biệt nhất là hai bên cờ còn có hai dải đuôi nheo cũng màu hồng, như hai bím tóc thiếu nữ.

Năm cô gái dưới ngọn cờ nổi bật giữa một đám trai tráng. Các cô mặc áo chèn trắng viền đỏ, đầu chít khăn đỏ, eo thắt dây lưng đỏ, nai nịt gọn gàng anh khí hùng hực, chính giữa có một cô gái quặp hai chân đứng tấn, thế tấn vững chãi, mắt nhìn thẳng ra giữa hồ, hai tay cầm dùi điểm từng hồi trống thất tình khổ khổn mạnh mẽ; hai cô bên cạnh cầm chiêng khua hòa theo tiếng trống; một cô cầm cờ; còn cô đứng gần bờ nhất không ngừng đốt pháo tăng thêm uy thế.

Nhìn bè tre dưới ngọn cờ Quan Lộc chen chúc toàn là sư tử, xem ra đây là chiếc bè có nhiều sư tử nhất trong số mười tám bè tre.

Giữa bè có ba con sư tử gấm lông trắng râu đỏ nhảy chồm bốn phía, không ngừng húc ngã những con khác xông lên bè mình, từng bước tiếp cận Tửu trình thanh giữa hồ.

Tạo hình của Nam Sư đa phần đều vẽ theo mặt nạ Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi trong Tam Quốc diễn nghĩa, “sư tử Lưu Bị” mặt vàng mày trắng râu trắng; “sư tử Quan Vũ” mặt đỏ mày đen râu đen, cộng thêm mắt tím mũi xanh; “sư tử Trương Phi” mặt đen râu đen, mũi xanh mắt xé lên tận mang tai, còn có hai chiếc nanh dài, ngoại hình hung ác nhất. Ba kiểu tạo hình này đã được truyền từ đời này qua đời khác, thông thường không thể tùy tiện sửa đổi, chỉ vẽ sai một điểm trên mặt sư tử cũng có thể bị người ta chê cười. Nhưng ba đầu sư tử gấm lông trắng đang tranh đấu giữa hồ lại mang mày đỏ râu đỏ, mũi hồng mắt hai tròng, bên riềm thân còn thêm một vòng lông nhung hồng phấn, tạo hình không thuộc bất kỳ điển cổ nào, song lại nổi bật nhất trên mặt hồ.

Có lẽ do đầu và hình thể của ba con sư tử lông trắng này hơi nhỏ hơn các con khác một chút, cũng có thể do màu trắng quá hút mắt, đội sư tử của các thôn khác đều tới tấp nhảy lên bè Quan Lộc, tranh nhau đánh bại ba con sư tử trắng trước, lúc này đội sư tử Quan Lộc đã trở thành mục tiêu công kích, trung tâm của cuộc hỗn chiến trên mặt hồ không còn ở Tửu trình thanh nữa, mà là trên bè Quan Lộc.

Lục Kiều Kiều trông cảnh tượng này, căng thẳng đứng bật dậy, nhìn chăm chăm về phía mặt hồ, vỗ bàn hỏi Mạnh Hiệt: “Ba đầu sư tử kia là do các cô gái múa ư?”

Mạnh Hiệt đáp: “Đúng thế, là các cô gái múa...”, ánh mắt theo dõi trận hỗn chiến cũng căng thẳng không kém.

Thông thường, sau đầu sư tử Lưu Bị được nạm ba đồng tiền vàng; sau đầu sư tử Quan Vũ nạm hai đồng; sau đầu sư tử Trương Phi nạm một đồng. Nhưng sau đầu ba con sư tử gấm trắng trên bè tre dưới cờ của thôn Quan Lộc không nạm tiền vàng, mà là các ký hiệu chữ thập đỏ, đen, lam, nhìn kỹ sẽ thấy, trước trán mỗi con cũng được nạm một chữ thập nhỏ xíu ánh bạc.

Jack đến từ miền Tây nước Mỹ, nước Mỹ lấy đạo Cơ Đốc làm tôn giáo chính, đạo Cơ Đốc lại lấy biểu tượng thập giá Giê su bị đóng đinh làm biểu tượng quan trọng nhất, ở Trung Quốc anh chỉ thấy thánh giá trong nhà thờ, không ngờ tới vùng thôn quê này cũng có thể trông thấy, tâm trạng có phần phấn khích, liền vỗ Lục Kiều Kiều nói: “Nhìn thấy chưa, trên đầu sư tử trắng có khảm dấu thánh giá kia!”

“Thánh giá thì làm sao? Kịch động như vậy làm gì?” Lục Kiều Kiều thấy kỳ lạ.

“Thánh giá chính là biểu tượng của đạo Cơ Đốc, kia chính là sư tử của Thượng đế!” Jack giải thích, giọng thành kính mà kịch động.

“Thêm cái dấu thập là thành sư tử của Thượng đế? Thần kinh à!” Lục Kiều Kiều biết trong giáo đường người Tây ở Quảng Châu cũng dựng cây thánh giá, nhưng ở thôn trấn đột nhiên trông thấy dấu chữ thập, không có nghĩa nơi này cùng một hội với bên giáo đường.

Jack chẳng màng đến câu chế giễu của Lục Kiều Kiều, phấn khích hò hét cổ vũ cho sư tử trắng Quan Lộc.

Bè tre rộng sáu thước, ba đầu sư tử trắng xếp thành hình tam giác trước một sau hai, đầu lưng vào nhau, đang ở đoạn giữa bè tre.

Đoạn sau sát bờ và đoạn trước ở giữa hồ sát Tửu trình thanh liên tục có sư tử xông về phía bọn họ, từ hai bên cánh, sư tử các đội khác cũng thi nhau nhảy lên bè Quan Lộc, khiến trên bè chen chúc đầu sư tử đủ các màu, đông đến nỗi bè chẳng nổi được trên mặt nước nữa, người đứng bên trên đều bị ngập tới mắt cá chân, ba con sư tử trắng tựa như đang đứng trên mặt nước vậy.

Sư tử xung quanh bọn họ tuy rất nhiều, nhưng trước sau không con nào dừng lại được bên ba con sư tử trắng, cũng không con nào có thể khiến bọn họ dừng lại, chỉ cần có sư tử nào tiếp cận, lập tức sẽ bị ba con sư tử trắng đá rơi xuống nước.

Ba con sư tử trắng vẫn duy trì trận thế đầu đuôi vào nhau, một mặt phòng thủ, một mặt còn có thể múa ra thần thái ngậy thơ dương dương đắc ý của sư tử cái theo tiếng trống thất tinh dưới ngọn cờ Quan Lộc trên bờ, đồng thời từng bước ép sát Tửu trình thanh giữa lòng hồ.

Lục Kiều Kiều đang trầm trồ khen ba con sư tử trắng múa sư mà như dụng binh, bày trận kín kẽ thao luyện thành thạo, lại thêm võ công tinh xảo vững như thành đồng, thì trông thấy hai đầu sư tử một đỏ một đen từ một chiếc bè khác lại nhảy qua.

Hai con sư tử vừa nhảy lên bè Quan Lộc xem ra muốn hợp tác tấn công, bọn chúng chặn trước hướng tiến của đội sư tử trắng, ngấm chuẩn thể trận trước một sau hai, phía trước chỉ có một đầu sư, chắc chắn là mắt xích yếu nhất trong đội hình.

Hai con sư tử đen đỏ chặn trước con sư tử trắng mở đường, đồng thời múa ra một chuỗi động tác, lắc đầu rung mình rồi bày ra thế Kim kê độc lập cao khởi, một con sư tử đứng cao chân trước, sau đó giẫm mạnh xuống, trong màn nước tung tóe, đầu sư trầm xuống dưới. Hai đầu sư thận trọng chặn giữa đường tiến công của đội sư tử trắng, đây là một hành động gây hấn.

Con sư tử trắng đứng đầu nhìn thấy trận thế này, không hề núng thê, đứng thẳng chân trước, kính lại hai con sư tử phía trước một thế Kim kê độc lập cao khởi, đồng thời hét lên một tiếng trong trẻo, trong tiếng trống tiếng pháo xen lẫn tiếng người, rõ ràng là giọng con gái.

Người trong chòi tre trên bờ cùng dân thôn vây quanh bờ xem múa sư cùng đổ dồn ánh mắt về con sư tử trắng vừa “gầm” lên, nhìn rõ mồn một chữ thập màu đỏ khảm sau đầu con sư tử trắng đang đứng cao kia.

Con sư tử mang dấu thập đỏ nhấc chân trước lên nhưng không hề giậm xuống, phần đuôi đỡ cho phần đầu rướn về phía trước, đầu sư tử trên không đập xuống hai đầu sư tử trước mặt, hai con sư tử trắng phía sau lập tức áp sát lên theo, một tiến một lùi, ba con sư tử phối hợp ăn ý như có giao ước ngầm, sát thành một thế, không tách rời.

Hai con sư tử đỏ đen phía trước vừa ngẩng đầu nhìn đã bị khí thế hung mãnh này dọa sợ chết khiếp – đập đầu sư mà được ư? Đầu sư tử là một vật thần thánh, bình thường không dùng đầu phải treo trong từ đường, bị đàn bà con gái giẫm vào thì về sau không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, lập tức cùng lùi lại phía sau.

Con sư tử mang dấu thập đỏ hai chân trước đập hụt, lại đập xuống bề tre, hai con sư tử đỏ đen ban nãy vừa rút lui cũng lập tức chồm lên phản công, cùng dấn tới một bước, đầu sư ngẩng cao, mỗi bên một chân đá con sư tử mang dấu thập đỏ.

Sư tử trắng cũng không muốn cái đầu sư tử đẹp đẻ của mình bị người ta đá trúng, dính phải uế khí. Cô gái múa sư vội thụp đầu sư tử xuống giấu trước ngực, lách sang trái nửa bước, tránh cú đá của con sư tử đen, để chân con sư tử đỏ đá ra sang mé phải, chân phải thò ra một móc một quặp, kẹp lấy cái chân con sư tử đỏ đá ra vào bên eo, lại thêm đầu sư tử từ trên ép xuống, chân đối phương bị kẹp chặt không cách nào rút ra nổi. Chiêu này là Cầu Đàn cước nổi tiếng trong võ công Hồng Môn, tuy khó học khó tinh thông, nhưng một khi xuất ra thì hầu như không chiêu nào phá được.

Sư tử trắng đè chân trước sư tử đỏ xuống, võ sư múa sư tử đỏ bị kẹp chặt chân trước trên người đối phương, đau như bị bẻ gãy, cả người bỗng chốc mềm oặt, mất thăng bằng đổ kềnh xuống bề, đầu sư lăn tròn rơi xuống nước.

Sư tử đen thấy mình đá hụt, còn sư tử đỏ lại trúng một chiêu ngã nhào, liền vội vàng tung ra cú đá tiếp theo, hông đánh lạc hướng tấn công của sư tử trắng, để sư tử đỏ có thể lấy lại sức. Đầu sư tử trắng quả nhiên bị đánh lạc hướng, tức tốc cúi rạp xuống, phục thân tránh cú đá cao của sư tử đen, đồng thời đổi chân phải xuất một chiêu Hồ vĩ cước quét tới chân dưới sư tử đen, sư tử đen không ngờ cú đá thứ hai của mình cũng hụt, còn bị người ta tấn công chân dưới, cũng ngã sòng soài trên bề tre.

Trong lúc võ sĩ múa đầu sư tử trắng tiếp chiến sư tử đen, võ sĩ múa đuôi sư đã thuận thế nhảy lên trước, cùng lúc bồi thêm một cước trúng đầu võ sĩ múa sư tử đỏ vừa ngã ban nãy, đá bay cả người lẫn sư xuống hồ; võ sĩ múa đầu sư tử trắng nghe sư tử đỏ đã được xử lý xong xuôi, cũng tung chân đá luôn đầu sư tử đen xuống nước. Võ sĩ múa đầu sư tử đen tinh thần sụp sụp, ngay đến đầu sư cũng bị người ta đá mất tầm mắt tích rồi, chỉ đành lăn xuống hồ cho thông thoáng bề tre.

Ba chiêu đánh bại hai đầu sư, con đường trước mặt thoát chốc đã được quét sạch, người dân đứng bên hồ reo hò hoan hô như sấm dậy, đám người Lục Kiều Kiều trong chòi lại càng kích động, hét rách cả cổ, vừa hét vừa nhảy tưng tưng.

Trong tiếng chiêng trống reo hò, đội sư tử trắng lại bày lại thế trận tam giác, tiện thể biểu diễn một đoạn giữ nước liêm lông, soi gương chỉnh trang, trông hết sức e thẹn đáng yêu.

Lục Kiều Kiều phát hiện ba con sư tử trắng này vẫn từng bước múa lại giữa hồ, dường như không hề vội vàng giành thanh, với võ công của họ, muốn xông tới dưới Tử trạch thanh, hẳn việc dễ như trở bàn tay, nhưng họ tựa hồ chỉ muốn nhân cơ hội này diễn tập trận pháp, hoặc khảo nghiệm võ công của bản thân mà thôi.

Phía trước mặt vẫn có sư tử ngáng đường, nhưng không dám tiếp cận nhóm sư tử trắng, mà duy trì khoảng cách hai trượng với bọn họ. Nhìn chung quanh, rõ ràng có thể cảm thấy bảy sư tử trắng vui vẻ này thực ra sát khí bừng bừng, bọn họ bước một bước, đám sư tử phía trước liền lùi lại một bước.

Đám đông trước mặt đột nhiên rối loạn, một con sư tử đen từ chiếc bè khá gần tâm hồ, nhảy vọt sang cuối bè Quan Lộc, từ đây, ngẩng đầu có thể thấy ngay Tửu trình thanh.

Sư tử đen dường như chẳng hứng thú gì với Tửu trình thanh, mục tiêu của nó là bảy sư tử trắng. Giữa nó và ba con sư tử trắng có một bảy sư tử tiến thoái lưỡng nan, bọn chúng tuy muốn đánh ngã sư tử trắng, nhưng cũng biết mình không phải đối thủ, đánh không được chạy không xong; sư tử đen tấn công thẳng từ sau lưng bọn chúng, một lượt đánh bay hết mười mấy đầu sư, khí thế cương mãnh vô song đánh tới trước mặt ba con sư tử trắng.

Sau lưng sư tử đen đã là Tửu trình thanh, lại không có con sư tử nào chắn tầm mắt, không khí đáng lẽ phải rất căng thẳng, nhưng bảy sư tử trắng vẫn như chẳng trông thấy gì, múa máy lắc mông làm đủ trò mua vui cho bà con dân thôn, mọi người trông thấy cảnh tượng này đều cười rộ lên ha ha.

Sư tử đen rõ ràng bị chọc tức, hai chân trước vừa đáp xuống bè tre, đã mượn sức bật từ mặt bè đang nổi trên mặt nước nhảy vọt lên không trung, điểm rơi chính là trước mặt bảy sư tử trắng.

Trong lúc sư tử đen vọt lên không, sư tử trắng đã mau chóng biến đổi đội hình, hai con sư tử trắng xếp sau hướng đầu về phía bờ lúc này quay ngoặt lại đồng thời nhảy lên trước từ hai cánh bè, con sư tử có dấu thập đỏ ở giữa đứng im bất động; sư tử đen còn chưa đáp xuống, bảy sư tử trắng đã biến hóa trận hình thành bao tam giác ngược hai trước một sau.

Vốn dĩ trong văn hóa Nam Sư, sư tử đen Trương Phi có diện mạo hung ác, trong một đội sư tử, không phải ai cũng có thể múa được sư tử đen, sư tử đen trọng lượng nặng nhất, thể hình lớn nhất, người múa sư tử đen đến chín phần là giáo đầu của đội múa sư. Vừa rồi bảy sư tử trắng thấy khí thế đánh tới của sư tử đen, liền biết ngay không dễ dây vào, dù không rõ võ công của con sư tử trắng mang chữ thập đỏ cao nhường nào, nhưng rõ ràng cô không hề quan tâm có phải do mình đánh giá con sư tử đen ấy hay không, điều cô muốn chỉ là cả bảy sư tử trắng có thể chiến thắng một cách hiệu quả nhất.

Trước biến hóa về thế trận của bảy sư tử trắng, sư tử đen vừa đáp xuống đã rơi ngay vào trận thế bao vây, đầu sư tử đen kẹp ngay vị trí giữa eo sư tử trắng mang thập lam và sư tử trắng mang thập đen, con sư tử trắng mang thập đỏ từ phía sau cũng sấn lên, ba con sư tử trắng kẹp chặt lấy sư tử đen.

Dưới ngọn cờ Quan Lộc, thiếu nữ đánh trống điểm trống dồn, dưới lớp đầu và thân sư tử hình thành cục diện sáu đánh một, một trận hỗn chiến quyền cước, đầu mình bốn con sư tử đều rung giật kịch liệt; sư tử đen từng bước lui về sau định thoát khỏi cạm bẫy, nhưng bảy sư tử trắng cũng từng bước ép sát về phía trước, trước sau kẹp chặt sư tử đen từ ba phía.

Được một hồi, sư tử đen bị vây công dần dần tê liệt ngã xuống bè tre, con sư tử trắng mang thập đỏ nhẹ nhàng nhảy qua đầu sư tử đen, dẫn bảy sư tử trắng từng bước tiến lại gần Tửu trình thanh.

Bà con thấy sư tử đen như bị bấm vụn, đầu sư tử đã bẹp rúm biến dạng, chẳng khác nào là cái sọt rách bị giẫm bẹp, tiếng hò hét vỗ tay đột nhiên biến thành một tràng xôn xao.

Trong mười tám đội sư tử của các thôn, đã có đến một nửa bị bảy sư tử trắng đánh lui, những đội còn lại đều đang bận đánh lẫn nhau, vì mục đích giành được thanh, ra sức đào thải đối thủ.

Trước mặt bảy sư tử trắng đã là Tửu trình thanh, nhưng điểm cuối của mười tám bè tre, đều cách Tửu trình thanh một trượng, nếu Tửu trình thanh cứ thế rơi xuống, sẽ là rơi xuống nước chứ không phải xuống bè, hơn nữa Tửu trình thanh còn đang treo cao hai trượng, xem ra đánh tới giữa hồ đã khó, giành được thanh còn khó hơn.

Trông thấy kết cục của con sư tử đen đơn thương khiêu chiến, Lục Kiều Kiều càng cảm giác đội sư tử trắng Quan Lộc không phải đang đấu sư mà là bảy binh bố trận. Giao đấu của đội sư này chưa chắc là cao thủ võ lâm, nhưng nhất định là binh pháp gia.

Trong thoáng chốc, đã không còn ai dám tiếp cận bè tre của thôn Quan Lộc nữa, mà bắt đầu chuyển sang đấu những trận nhỏ lẻ trên các bè tre khác, giờ chỉ còn lại sáu đội sư tử, nhưng đều không dám xông lên cướp thanh. Nam Sư cướp thanh thông thường đều dùng mấy chiêu chông La Hán, đập ván lên núi, nhảy cột mai hoa, nhưng thiết kế của Túy nguyệt lao kim này khó khăn như vậy, đừng nói là không nghĩ ra cách, dù có nghĩ ra cách lấy được thanh rồi, còn phải nghĩ xem có thể quay lại được bè tre hay không nữa.

Lúc này mấy đội sư tử còn lại xung quanh đều có thể coi là đội mạnh trong mười tám thôn, đội sư nào tùy tiện ra tay sẽ lập tức hứng đòn vây công, vì vậy mỗi đội đều đang quan sát, không dám xông lên giành thanh, cũng không dám tấn công các đội khác.

Bầy sư tử trắng trải qua trận chiến phòng thủ dai dẳng, chồm hồm trên đoạn bè giữa hồ chờ thời cơ, sáu đội sư tử đứng sừng sững, chiếm cứ tấm bè của đội mình, không khí náo nhiệt ban nãy dần chuyển sang căng như dây đàn, đám người trên bờ cũng bị cảnh tượng này dồn ép căng thẳng, tiếng reo hò nhanh chóng tắt lịm, chỉ nghe tiếng trống từ sáu mặt điểm xen kẽ, tựa như đều đang cố phá tiết tấu của đối phương.

Bầu không khí tĩnh lặng chẳng kéo dài được lâu, đội sư tử trắng dẫn đầu là con sư tử mang chữ thập đỏ đã nghênh cao đầu, ngẩng lên trời ba lần, thiếu nữ gõ trống vận đồ trắng dưới cờ Quan Lộc lắc cổ tay, gõ đùi trống lên thân trống liên ba tiếng trong chuỗi tiếng trống liên hồi vang lên ba tiếng “cách, cách, cách” thanh thoát, đây là tín hiệu từ điểm trống thất tinh chuyển sang điểm trống tam tinh nhanh gọn đơn giản.

Lúc này ba đầu sư tử trắng bỗng nhảy vọt lên, do con sư tử mang chữ thập đỏ dẫn đầu xông tới cuối bè tre. Thiếu nữ đánh trống giống một hồi trống dồn dập, tiếng trống càng lúc càng vang, đã át hẳn thể trống của năm đội còn lại, tiếng trống trận dội vào lòng những người đang xem, khiến họ thấy sục sôi máu nóng.

Ba con sư tử trắng bổ tới vị trí giữa hồ liên kết mười tám bè tre đầu thành vòng tròn, các đội sư tử khác vừa thấy có người cướp thanh, cũng tức tốc xông tới.

Nào ngờ ba con sư tử trắng không hề lao lên đoạt thanh, trong tiếng trống dồn dập không dứt, bọn họ nhanh chóng nhảy sang một bè tre khác viết chữ “Cửu Hồ”, đón đầu đội sư tử Cửu Hồ đang chạy tới. Hai con sư tử dẫn đầu hai đội đang chuẩn bị giao chiến, thì con sư tử mang chữ thập đỏ xông lên trước đột nhiên dừng lại, hai con sư tử mang chữ thập xanh và chữ thập đen phía sau lấy nó làm bàn đạp, lần lượt xông từ đuôi lên đầu sư tử, sau đó nhảy vọt lên khỏi mặt hồ, sư tử mang chữ thập đỏ đội hai con sư tử sau lưng đã nhảy qua, liền rạp đầu xuống xoay mình, võ sĩ ở đuôi sư tử bám lấy eo võ sĩ trên đầu, tung hai chân trên không, đá thẳng vào đầu con sư tử vàng gần nhất.

Lúc này sư tử mang chữ thập xanh và sư tử mang chữ thập đen vừa hay đáp xuống sau lưng ba đầu sư tử của đội Cửu Hồ, hình thành thế giáp công trước một sau hai.

Con sư tử dẫn đầu đội sư tử Cửu Hồ không ngờ sau khi con sư tử mang chữ thập đỏ bất ngờ dừng sừng, lại có biến chiêu thế này, hoàn toàn không kịp phản ứng trúng ngay một cước, đầu sư tử bị đá thủng, võ sĩ múa đầu sư tử trúng cước vào trán, người cũng ngã bật ra sau, võ sĩ múa đuôi sư tử đỡ lấy anh ta lùi lại một bước, móng vuốt trúng đôi sư tử còn lại vừa lùi lại sau lưng.

Ba con sư tử đội Cửu Hồ dúm lại một khóm, hai con sư tử còn lại cũng chỉ đành thối lui, nào ngờ sư tử chữ thập xanh và sư tử chữ thập đen đã ở ngay phía sau, đầu sư tử còn chưa kịp quay lại, hai võ sĩ múa đuôi sư tử đã bị đá trúng móng lần lượt ngã xuống nước.

Sư tử chữ thập xanh và sư tử chữ thập đen nhân cơ hội này, giơ tay tóm lấy hai thân sư tử, đúng lúc hai đầu sư tử đối phương định quay lại phản công, đồng thời hất mảnh thân sư tử trùm kín đầu sư tử. Hai võ sĩ múa đầu sư tử của đối phương không nhìn thấy gì, vội nhất tề nhấc đầu sư tử lộ mặt ra, mỗi người chỉ kịp trông thấy một chiếc ủng trắng thêu hoa đỏ xuất hiện trước mắt, liền là trúng cước bay xuống nước.

Con sư tử vàng ban nãy vừa trúng một cước lạng không chính diện từ đuôi con sư tử thập đỏ, chỉ nghe sau lưng bạch bạch tòm tòm một hồi, đến lúc quay đầu lại, hai con sư tử còn lại trong đội đều đã bị bằm dưới nước, còn mình đang bị ba con sư tử trắng vây kín, sợ đến đứng đờ tại chỗ, không biết nên làm động tác gì, nghĩ bụng có đánh cũng đánh không lại người ta, mà tự mình nhảy xuống nước thì mất mặt quá, đành nhắm tịt mắt anh dũng xả thân vì nghĩa.

Ba con sư tử trắng lại chẳng hứng thú gì với y nữa, quay người xông lại giữa hồ rồi lại nhảy qua một tấm bè khác, để lại đội trưởng đội sư tử Cửu Hồ cùng cái đầu sư tử rách toác một lỗ, đứng chết trân như sư tử đá giữa bè.

Rõ ràng đội sư tử trắng đang tập trung công kích hết đợt này đến đợt khác, bắt đầu mau chóng chuyển sang lượt đào thải đối thủ thứ hai. Kể từ khi đội sư tử trắng đột ngột chủ động phát động tấn công, cuộc hỗn chiến của các đội sư tử còn lại cũng được triển khai.

Phía trước chính là bè của thôn Phù Dung, ba đầu sư tử vàng Lưu Bị râu dài phấp phới, ung dung đứng giữa tâm hồ, không biết ban nãy đã tham chiến đến độ không địch thủ nào dám tấn công nữa, hay trước sau vẫn né sang một bên bảo tồn lực lượng. Nào ngờ đội sư tử trắng không xông lên tấn công mà nhảy qua bè Phù Dung, tới bè thôn Kỳ Tài đang có hai đội sư tử hỗn chiến.

Lục Kiều Kiều thấy vậy không kìm được hỏi Mạnh Hiệt: “Đội sư tử vàng của trấn Phù Dung mạnh lắm sao? Sư tử trắng nhìn thấy họ là tránh kìa...”

Mạnh Hiệt nói: “Võ công của đội sư Phù Dung cũng bình thường thôi, mấy năm trước đều không phải họ giành quán quân, lần này thì không biết thế nào.”

Lục Kiều Kiều nghe Mạnh Hiệt nói vậy, ngược lại càng thêm khâm phục đội sư tử trắng của thôn Quan Lộc. Võ công cao cường không có nghĩa thấy ai cũng đánh, bọn họ đến trấn Phù Dung đầu sư tử, gặp phải đội chủ nhà có thể lễ độ nhường một bước, quả thực có phong độ đại tướng.

Giữa bè Kỳ Tài chỉ có năm đầu sư tử đang tranh đấu dữ dội, một đầu đã bị thương rút lui, đứng bên nhìn chẳng thể phân biệt nổi là ai với ai. Ba đầu sư tử trắng vừa nhảy lên bè liền xông vào trận chiến, đến cách khu vực hỗn chiến một trượng, ba đầu sư tử bỗng nhất tề dừng lại, phục xuống bè im lìm, chỉ thấy đầu sư tử mình sư kê rung rung, không ai biết họ đang làm gì.

Một lúc sau, ba đầu sư tử trắng đứng dậy, cùng nhảy lên giậm mạnh xuống bè, mọi người cùng nghe thấy một tiếng “A” đồng thanh của các cô gái, bè thôn Kỳ Tài liền đứt ra làm hai, toàn bộ năm con sư tử đang hỗn chiến đều đứng hết bên phần bè sát bờ, chậm chậm trôi lại phía bờ, tách xa Tử trình thanh giữa hồ.

Năm con sư tử trên bè tre gãy vẫn chưa biết bè đã gãy, vẫn ra sức liều mạng, khiến đám đông trên bờ phá lên cười ha hả.

Lục Kiều Kiều ở trong chòi ngắm cảnh trông thấy cách đánh này, liền vùng mạnh nắm đám nhỏ, kêu lớn: “Hay! Binh không chiến mà khuất phục được địch!”

Bầy sư tử trắng quay lại đang định tấn công đội sư tử cuối cùng còn sót lại, liền phát hiện đội sư tử vàng của trấn Phù Dung đã phát động tấn công sang hướng khác, đội sư tử trắng thấy không còn đối thủ trực tiếp, tức tốc nhảy lại về bè của mình, con sư tử mang chữ thập đỏ dẫn đầu, ngược trông Tử trình thanh, các cô gái đánh chiêng, chũm chọe dưới cờ Quan Lộc lập tức buông bỏ nhạc khí, mỗi người nhấc một thanh tre bương dài đã chuẩn bị từ trước, chạy từ dưới cờ lên trên bè, đặt xuống dưới chân sư tử thập đen và sư tử thập xanh.

Cô gái đánh trống dưới cờ Quan Lộc không còn gióng lên những hồi dồn dập nữa, mà gãy gọn điểm trống thật tinh cát tường hỷ khánh, tựa như có ý làm dịu lại không khí.

Ba con sư tử vàng đội sư tử trấn Phù Dung cũng nhanh chóng kết thúc trận chiến, hai đội hết nhìn chòng chọc vào nhau, lại nhìn Tử trình thanh đang treo lơ lửng trên không.

Đội sư tử vàng dường như không hề định giành thanh, chỉ đứng đối diện với đội sư tử trắng, chuyển động uyển chuyển theo biên độ nhỏ, lặng lẽ đợi.

Đội sư tử trắng thấy đối phương không hề có bất kỳ hành động gì, sư tử chữ thập xanh và sư tử chữ thập đen lập tức xoay mình bỏ đầu sư tử thân sư ra đặt trên bè tre, bốn thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều người mặc áo trắng bông, đầu chít khăn đỏ bước ra, người đứng xem xung quanh liền ồ lên huyên náo, tiếng huýt sáo cùng tiếng hò reo vang dội đất trời.

Mấy chục sợi dây thừng to tướng dẫn từ bờ hồ ra đan lại với nhau thành tấm lưới giữa hồ, treo hơn trăm cái đèn lồng, điểm giao chính giữa treo Tử trình thanh.

Bốn cô thiếu nữ này chia làm hai nhóm trái phải, mỗi nhóm lại cầm một thanh tre dài ba trượng, dựng phần đuôi gãy xuống bè tre, đầu gãy bắc lên sợi thừng cao hai trượng trên không, mỗi cây tre do hai cô gái trẻ dùng tay giữ chắc, bắc thành một cầu tre hẹp mà chắc chắn trước mặt sư tử mang chữ thập đỏ.

Con sư tử mang thập đỏ thấy cầu tre đã bắc xong, lập tức nhảy lên cầu chạy tới đỉnh lưới thừng treo Tử trình thanh, bước chân nhẹ tựa mèo trắng leo tường, lặn vào màn không tối om thần bí tuyệt đẹp.

Lúc này đội sư tử vàng bên bè tre đối diện bắt đầu hành động, con sư tử Lưu Bị mặt vàng mày trắng xếp sau cùng lấy đà chạy hai bước, bước đầu đạp lên đuôi con sư tử phía trước, bước thứ hai đạp lên đầu sư, mượn lực thăng không, từ người đứng xem xung quanh bờ hồ đến Lục Kiều Kiều ở trong chòi tre đều kêu lên kinh ngạc – thì ra công phu khinh công của sư tử vàng mày trắng đáng gờm đến vậy, vừa vọt lên đã cao quá cả lưới thừng giăng cao hai trượng trên đầu, bốn chân đạp hai sợi thừng, phối hợp ăn ý đáp xuống chuẩn xác. Hèn chi bọn họ này giờ chẳng buồn chuẩn bị cho việc giành thanh, thì ra vốn đã không cần thiết.

Lúc này sư tử mang chữ thập đỏ vẫn chưa chạy lên tới đầu cầu tre, bị sư tử vàng nhảy phốc một cái lên trên đầu mình, đang định tăng tốc xông tới thì sư tử vàng đã nhảy xuống trước cầu tre của sư tử thập đỏ, gạt chân đá luôn cầu tre đang gác trên dây thừng. “Rắc rắc”, chiếc cầu tre được ghép từ hai thanh tre bương lớn tức khắc gãy rời, sư tử mang thập đỏ chuẩn bị ngã luôn xuống hồ theo hai cây tre.

Lúc này bốn cô gái giữ cầu tre đồng thanh hét lớn, nhất tề phát lực liều mình chống lại cầu tre, võ sĩ múa sư tử chữ thập đỏ hai tay ôm lấy cầu, miệng giữ đầu sư mới có thể mượn lực nhảy lại về bè Quan Lộc.

Tre dài ba trượng rất khó kiếm, hai cây tre của đội sư tử trắng đã gãy, muốn lập tức lên lại dưới thừng khó ngang lên trời.

Sư tử vàng mày trắng không hề đứng trên cao chiêm ngưỡng vẻ thất thế của đối thủ, mà cấp tốc chuẩn bị giành thanh. Tửu trình thanh treo dưới lưới, cũng chính là dưới chân sư tử vàng, muốn lấy được thanh cần võ sĩ múa đuôi sư tử giữ lấy người võ sĩ múa đầu, giúp người múa đầu treo ngược dưới lưới, cách giành thanh này được gọi là “Kiều đế thanh”, trông tên ngấm nghĩa, giống như sư tử đứng trên cầu nhỏ muốn móc đồ dưới gầm cầu, thuộc một trong những chiêu thức giành thanh có độ khó cao.

Võ sĩ múa đuôi sư tử vàng mau chóng đứng vững chân, võ sĩ múa đầu sư nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân kẹp lấy eo võ sĩ múa đuôi sư, giữ đầu sư rồi treo ngược mình dưới lưới.

Đội sư tử trắng cũng không nhàn rỗi, từ đuôi sư tử mang chữ thập đỏ lại xuất hiện một cô gái, cùng bốn cô còn lại hạ chân đứng tấn dưới Tửu trình thanh, bắc thành một cái thang người, chỉ còn lại một người giữ đầu sư tử thập đỏ, chạy tới đạp thang hai bước rồi phóng vọt lên không. Cô không nhảy được tới chỗ tằm lưới, nhưng có thể thấy rõ cô không hề muốn nhảy cao nhường ấy, cô giữ đầu sư động thăng về phía Tửu trình thanh treo dưới lưới, lẳng không tung cước vào đầu sư tử vàng mày trắng đang treo ngược lấy thanh.

Tửu trình thanh là một vò rượu tròn bằng sứ trắng Song Nhĩ, trong vò ăm ắp rượu mạnh, cùng một thói vàng năm mươi lạng. Vò rượu có tay cầm bằng dải thừng đỏ xâu vào hai khoen đồng, dưới lưới thừng lớn chẳng ngang giữa hồ có một nút thừng đỏ móc cầu sắt treo vò rượu.

Võ sĩ giữ đầu sư tử vàng vừa định giơ tay gỡ lấy vò rượu sứ trắng, liền cảm thấy một luồng sát khí ập đến phía mình. Còn đang xác định phương hướng, đầu sư tử chữ thập đỏ đã xuất hiện ngay trước mặt, một bàn chân mang ủng trắng thêu hoa đỏ, dẫn kinh phong quét ngang bàn tay đang giơ ra lấy thanh.

Anh ta treo ngược giữa không trung, một tay giữ đầu sư một tay lập tức rút lại trước ngực chuyển thành thế phòng thủ, cước thứ hai của sư tử chữ thập đỏ liền đá sát ngay tới, cánh tay anh ta giơ ra đỡ đòn đá của đối phương, tức khắc dội lên một cơn đau kịch liệt. Xem ra cú đá này của sư tử chữ thập đỏ là nhằm thị uy, cũng là để trả thù cho việc đá gãy cầu tre lúc này.

Sư tử vàng mày trắng treo ngược người lấy tay đỡ chân, không sao chiếm nổi phần hơn, võ sĩ đang định lộn người quay lên trên lưới, thì cước thứ ba của sư tử thập đỏ đã giáng xuống trước đầu anh ta, cánh tay đưa lên đỡ đầu chịu thêm một cước, lại chấn động mãnh liệt, gần như rơi tõm luôn cùng đầu sư xuống hồ.

Kinh ngạc vẫn còn ở phía sau, sư tử thập đỏ treo người trên không công liên tiếp hơn mười cước, võ sĩ sư tử vàng đang treo ngược bị chuỗi đòn tấn công đột ngột này đánh đến đầu quay mòng mòng, chỉ có một cánh tay giơ trái đỡ phải cuống cuồng tiếp chiêu.

Con sư tử trắng này vì sao không rơi xuống chứ? Võ sĩ sư tử vàng vất vả tiếp liên mười mấy cước bản khoản không hiểu, nhân lúc ngơ ngác nhìn sang bên sư tử chữ thập đỏ, chỉ thấy một cô gái kiều diễm như hoa hai tay giữ lấy tay cầm đầu sư đang được gác lên hai sợi thừng, hai chân hoàn toàn có thể tự do phát chiêu tấn công.

Không nhìn còn may, vừa liếc một cái, võ sĩ sư tử vàng đã hồn bay phách lạc trước vẻ đẹp của đối thủ, bỗng

chốc buông lỏng phòng thủ, liền trúng ngay một cước sấm sét giữa ngực, bấy giờ mới cuống cuống sức tỉnh rút cả hai tay về che chắn, khiến đầu sư tuột tay lỏng lẻo.

Vừa thấy đối phương rời tay, thiếu nữ múa sư tử trắng không hề nhân nhượng đối chân đá thẳng vào đầu sư tử vàng.

Ý nghĩa của việc giành thanh nằm ở chỗ người và đầu sư tử hợp nhất, nếu không đã chẳng phải múa sư mà là tỉ võ rồi, trên tay không có đầu sư còn gọi gì là giành thanh? Đứng trên lưới làm điểm tựa, võ sĩ múa đuôi sư tử vàng vừa thấy đầu sư tử tuột tay dưới lưới, lập tức đồng thời kéo cả người lẫn đầu sư lên, võ sĩ múa đầu sư quay về trên mặt lưới, giờ hai tay đón lại đầu sư.

Thiếu nữ múa sư tử chữ thập đỏ đá hụt một cước, ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy một thiếu niên mặt mày thanh tú, thân hình cao lớn trắng kiện, vận bộ đồ vải thô màu vàng lộ ra cánh tay săn chắc, giờ cao đầu sư vàng đứng trên lưới thừng.

Cô thấy đối thủ đã rời khỏi Tử trình thanh, liền thò tay cởi móc sắt trên vò rượu, tay phải chạm tới sợi thừng đỏ trên vò rượu sứ trắng, lòng không nén nổi vui mừng, nghĩ bụng, cuối cùng thì nó cũng về tay cô!

Song đứng trong khoảnh khắc đó, bàn tay trái đang vịn vào đầu sư tử đột nhiên bị hẫng, đầu sư mắc trên hai sợi thừng đã bị thiếu niên sư tử vàng đá rơi, một tay cô giữ lấy đầu sư sắp rơi xuống hồ, chỉ còn lại tay phải bám chặt lấy nút thừng đỏ trên vò rượu trắng, cả người lẫn đầu sư treo như chuông gió trên mặt hồ.

Toàn bộ thể trọng của cô ban nãy dồn lên tay trái, giờ tay trái bị hẫng, trọng lượng cơ thể và đầu sư lập tức chuyển sang tay phải đang tóm lấy vò rượu. Cô vừa chuyển lực trên tay, người khẽ đung đưa, gập eo vươn người, hai chân móc ngược lên sợi thừng trên không, làm động tác móc vàng treo ngược, tay phải buông vò rượu đổi sang bám lấy một sợi thừng khác, mượn thế lật người đứng lên trên lưới, lập tức tiếng vỗ tay rào rào vang lên bên bờ hồ.

Hai bên giao chiến, đều đã biết đối phương không phải hạng xoàng, giờ muốn tranh thủ giành thanh hoàn toàn là điều không thể, muốn giành được thanh chỉ có cách đánh ngã đối thủ trước, hơn nữa còn phải ngay trên tấm lưới này.

Phương hướng đã rõ ràng, lập tức bắt đầu tấn công, hai con sư tử trắng vàng đứng trên trận lưới đan từ mười tám sợi thừng lớn mà như đứng trên đất bằng, lật xuống chồm lên tỉ đấu vô cùng đẹp mắt; tiếng vỗ tay quanh hồ vang dội kinh thiên động địa, dân chúng và các hương thân vừa xem vừa đánh trống reo hò ầm ĩ.

Mười mấy chiêu tiếp theo, hai bên đều không bên nào giành được phần hơn, chỉ đá qua đá lại đến hai chân tê rần. Thân thủ cả hai đều cực kỳ nhanh nhẹn, công phu quyền cước cũng tương đương nhau, muốn đấu xem ai thắng ai bại chỉ có thể trông vào sức chịu đựng và độ dẻo dai của mỗi người, hoặc bên nào đó xuất ra kỳ chiêu.

Lục Kiều Kiều đứng hẫng lên trên ghế, người trong chòi đều đã đứng cả lên, nếu cô còn đứng dưới đất thì chẳng thể trông ra tâm hồ nữa. Cô một tay vốc hạt dưa, đưa lên miệng cắn lách chách, mắt không rời cuộc đấu trên không giữa hồ. Cá nhân cô hoàn toàn nghiêng về đội sư tử trắng, chỉ mong sao cô gái múa đầu sư chữ thập đỏ giành được chiến thắng, nhưng cô cũng hiểu rõ, cứ tiếp tục dùng đẳng thế này, nhất định lợi thế sẽ nghiêng về phía đội sư tử vàng, phái nữ thể lực vốn yếu hơn, cuộc chiến kéo dài đương nhiên không có lợi. Cô nghĩ, nếu là mình ở trên kia, lúc này nhất định sẽ giở chút ngón nghề gì đó.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Lục Kiều Kiều, cô gái múa sư tử chữ thập đỏ không tấn công chính diện nữa, mà đột nhiên thi triển bộ pháp “Tam giác mã” nhanh chóng lướt tới sau lưng sư tử vàng, sư tử vàng lúc này vẫn do hai người cùng múa, muốn quay người lại đương nhiên không thể nhanh bằng tốc độ của cô.

Bộ pháp “Tam giác mã” là bộ pháp lướt nhanh chỉ có trong công phu Hồng Môn, nổi tiếng bởi lối di chuyển theo hình tam giác, vòng ra sau lưng đối thủ tấn công. Sư tử vàng gắng quay mình thật nhanh bắt kịp tốc độ của cô gái bên sư tử trắng, duy trì thế trận đối chiến, bởi cả hai võ sĩ múa sư đều không hiểu cô lướt ra sau mình để làm gì.

Sư tử mang chữ thập đỏ lại dùng bộ pháp “Tam giác mã” lần nữa, như bóng ma vòng ra sau sư tử vàng, võ

sĩ múa đuôi sư tử vàng lập tức đá hậu phòng thủ, thiếu niên múa đầu sư tử cũng chuyển chân đạp lên một sợi thừng khác quay mình cứu đuôi.

Sư tử chữ thập đỏ chẳng màng đầu sư đối phương, há miệng ngoạm lấy cái chân sau vừa đá ra, thực chất là từ trong đầu sư tử dùng tay tóm lấy, hai chân xuống tấn quẹo đầu sư, định vặn chân sau của đối phương. Chiêu này là đòn sát thủ trong Đại Cầm Nã, gọi là Độc long phản cốt tảo, hễ đánh ra, cổ chân và khớp gối đối phương sẽ đồng thời bị vặn gãy, tàn phế suốt đời.

Võ sĩ múa đuôi sư đối phương không ngờ sư tử chữ thập đỏ lại ra đòn chí mạng như vậy, kinh hoàng hét lên thất thanh “Đừng...”, sau đó thuận theo hướng vặn của sư tử trắng xoay người nhảy lên hóa giải độc chiêu.

Dưới chân anh ta chỉ có hai sợi dây thừng, một khi xoay người nhảy lên, muốn đáp lại xuống thừng hoàn toàn không phải chuyện dễ, võ sĩ múa đuôi sư xoay mấy vòng trên không hóa giải được Độc long phản cốt tảo xong thì cũng rơi tõm xuống hồ, đồng thời thiếu niên múa đầu sư tử vàng đã đạp cước tới eo hông của sư tử mang chữ thập đỏ.

Sư tử mang chữ thập đỏ chồm lên trước một bước, miệng ngậm lấy dải thân sư tử vàng, đồng thời tránh một cước của đối phương, sau đó làm hệt như võ sĩ múa đuôi sư tử vàng, xoay người một cái nhảy xuống hồ, chỉ khác ở chỗ miệng sư tử thập đỏ ngậm chặt dải thân sư tử vàng kéo theo.

Đầu sư trên tay thiếu niên chùng xuống, một luồng lực không thể phản kháng giật lấy đầu sư, một chân anh ta vẫn còn ở trên không, không giữ được trọng tâm, mất đà ngã luôn trên thừng, đầu sư tuột khỏi tay mắc chặt giữa hai sợi thừng.

Cô gái múa sư tử chữ thập đỏ đã ngắm chuẩn phương hướng, tay giữ mảnh thân sư tử vàng, đu sang vò rượu trắng Tửu trình thanh dưới lưới, dùng hai chân móc ngược lên dây thừng treo Tửu trình thanh, miệng ngoạm đầu sư, đem dải thân sư tử vàng thắt thành một nút chết trên dây thừng, làm vậy, đầu sư tử vàng có giật thế nào cũng không ra.

Sư tử mang chữ thập đỏ trối xong sư tử vàng lập tức giơ tay gỡ thanh, cô gái múa sư treo ngược trên lưới miệng ngoạm đầu sư, một tay đỡ đáy vò rượu, tay còn lại định gỡ móc câu, nhưng đến đây lại gặp phải sự cố, móc câu mắc chặt vào nút thừng đỏ trên vò rượu.

Thiếu niên múa sư tử vàng đã lại đứng dậy trên thừng, tức tối định giật đầu sư ra chiến đấu tiếp nhưng đầu sư đã bị thắt nút chết trên dây thừng, cật lực giằng ra chỉ tổ làm rách đầu sư.

Đội sư Phù Dung vẫn còn hai đầu sư ở dưới bè tre, hai đầu sư này gọi anh ta một tiếng, rồi quăng lên lưới một đầu sư tử khác, anh ta đỡ lấy đầu sư, định tiếp tục giành thanh.

“Nguy rồi!”

“Mau lên... không kịp rồi!”

“Sư tử vàng bên trên lại tới rồi!”

Lục Kiều Kiều và đám người đội Quan Lộc còn căng thẳng hơn cả cô gái đang lấy thanh, gào rách cổ họng nhắc nhở thúc giục. Thực ra cô gái múa sư tử chữ thập đỏ sao lại không biết đối phương định xuống cướp thanh? Có điều người đang treo ngược, mà cái nút này lại không sao tháo được.

Cô rút từ thắt lưng ra một con dao găm, lách dao vào nút thừng đỏ trên vò rượu trắng, lật tay khứa dao, sợi thừng đỏ bị cửa rách, lộ ra quai đồng bên trong. Thì ra vại rượu lớn nhường này, quai móc khuyên treo đều làm từ đồng thau cả, thừng đỏ bọc quanh chỉ để cho đẹp mắt mà thôi.

Thời gian cấp bách, không thể suy xét lâu được, cô lập tức vung dao chém xuống móc sắt, “Đinh” một tiếng mấy tia lửa tóe ra. Con sư tử vàng lần nữa nhảy tới phía trên Tửu trình thanh, cũng thả người treo ngược xuống đối diện sư tử mang chữ thập đỏ...

Jack xem mà vã mồ hôi, hoàn toàn bị cuốn vào cuộc đấu sư kịch liệt trên không, anh chăm chú theo dõi từng chi tiết nhỏ, từ đầu đến cuối thấy sư tử vàng đã lại nhập trận, sư tử trắng mãi không gỡ được Tửu trình thanh, anh ta liền nhảy phốc khỏi rạp tre, chạy tới nơi sát mép hồ nhất quỳ xuống, tay trái gá ngang lên cọc gỗ bên hồ, tay phải rút ra khẩu súng lục tì vào tay trái, nổ súng bắn vò rượu trắng.

Sư tử vàng không hề biết Tử trình thanh bị treo cứng trên móc sắt, chỉ nghĩ cô gái này công phu chẳng ra sao, vẫn còn cơ hội cho anh ta cướp thanh, miệng ngoạm đầu sư treo ngược dưới lưới giơ tay định tóm lấy vò rượu.

“Đoàng”, vò rượu nổ tung giữa không trung, sư tử vàng vội rút tay lại che mắt theo phản xạ, ai mà ngờ cái vò rượu này còn biết nổ cơ chứ.

Cô gái sư tử trắng vẫn giơ tay trái đỡ dưới vò rượu, sau khi vò rượu nổ, rượu cùng ánh lửa bắn ra bốn phía, cô liền đưa tay phải lên che mắt, tay trái bắt được thỏi vàng năm mươi lạng.

Tay đã chạm được vàng, cô gái chẳng buồn giằng co với ai nữa, buông chân mang theo đầu sư rơi xuống hồ.

Khi các bạn trong đội sư kéo được cô lên khỏi mặt nước, tay cô giơ cao thỏi vàng, bốn bề như vỡ òa, không khí đạt tới cao trào chưa từng có.

Mấy cô gái không hứng khởi quá lâu, cô gái rơi xuống nước kéo đầu sư lên bờ, giơ thỏi vàng khoe khắp xung quanh xong, ba đầu sư tử trắng lập tức lại được đội lên, bước trong nhịp trống thất tình chắc chắn, không còn ngọ nguậy đùa vui, mà múa một điệu “Bái tứ phương” chính tông trên bè tre, lần lượt đáp lễ bà con xung quanh bằng tư thế thẳng mà không kiêu.

Hành động này của đội sư tử trắng càng nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt, đồng thời quanh bờ hồ hàng chục dải pháo cũng được đốt lên, pháo nổ vang lừng, ánh lửa ngút trời.

Trong thời khắc náo nhiệt nhất, Lục Kiều Kiều lại hết sức bình tĩnh, cô nhận ra cô gái giành được thỏi vàng tuyệt đối không phải hạng tầm thường, từng cử chỉ hành động của cô ta về mưu lược đều vượt xa mức độ nên có vào tuổi ấy. Nếu cô ta dẫn dắt không phải một đội múa sư, mà là một đội quân, thì đó sẽ là đội thiết binh tất chiến tất thắng. Dựa vào kiểu cách hành sự của Mạnh Hiệt sư gia, làm gì cũng không lộ thanh sắc, sắp xếp chu đáo cẩn thận, lần này tới trấn Phù Dung, người cần gặp chắc chắn là cô ta, việc muốn nhờ vả cũng có khả năng liên quan đến cô gái này.

28. Chương 28: Thiên Quốc Đăng Long

Đội sư tử trắng trở lên bờ, đám đông liền dạt ra nhường đường.

Đội sư đi theo đường ấy tới sau rạp ngắm cảnh ven hồ, đó là một bãi đất trống, mấy đội múa sư ban nãy bị loại đều đã tập hợp lại đây, các hương thân trong chòi tre cũng ra cả đó đợi bọn họ.

Ba đầu sư tử trắng được đội chiêng trống hộ tống phía sau, tới trước rạp lại múa một đoạn “Khánh phong niên”, từ miệng sư tử lần lượt nhả ra ba dải lụa đỏ viết “Mưa thuận gió hòa”, “Ngũ cốc đầy bờ”, “Gia súc béo tốt”, hành đại lễ vái ba vái với toàn thể hương thân xong, các cô chính tề xoay người bỏ đầu sư thân sư xuống.

Tiếng vỗ tay dừng lại, cô gái múa đầu sư mang chữ thập đỏ bước ra chấp tay khắp bốn phía, sau đó lấy thỏi vàng năm mươi lạng giắt bên eo ra bước tới trước đài.

Lục Kiều Kiều đứng giữa đám hương thân, ở khoảng cách gần lúc này mới có thể nhìn rõ cô gái ấy. Cô gái này tuổi chừng trên dưới hai mươi, mặt trái xoan, mày liễu mắt phượng, mũi cao miệng nhỏ, mặt như thoa phấn mắt tựa hoa đào, nhìn tướng mạo không hề có điểm gì giống người miền Nam nơi đây, nếu như cô ta thật là người miền Nam, chỉ riêng kiểu người Nam tướng Bắc này đã cho thấy người này nhất định có chỗ hơn người, tuyệt đối không làm những chuyện không cam tâm, đàn bà con gái mang tướng này, hễ đi đến đâu là gây chuyện thị phi ở đó.

Cô ta cao sáu thước, đối với phái nữ đây cũng được coi là thân hình cao lớn, nhưng trông lại không hề thô kệch thừa thãi, trái lại còn toát lên vẻ thuần tha xinh đẹp, anh khí ngùn ngụt, thêm vào ban nãy mấy lần rơi xuống nước, quần áo dính vào cơ thể, đường nét lộ ra, bầu ngực đầy đặn đủ khiến bất kỳ người đàn ông nào thèm thuồng.

Lục Kiều Kiều không kịp nhìn sang Jack, thấy anh ta đứng chống nạnh, đang há hốc mồm cười ngơ ngẩn nhìn người ta, liền ném luôn nắm vỏ hạt dưa trong tay vào mặt.

Cô gái tay đỡ thỏi vàng, đồng dục nói với đám hương thân chủ chốt ở giữa: “Dân nữ Hồng Tuyên Kiều đại diện đội múa sư trấn Quan Lộc chúc trấn Phù Dung cùng mười tám thôn mưa thuận gió hoà, ngũ cốc đầy bồ, gia súc béo tốt!”

Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo, đúng là tiếng hét vọng lại từ giữa hồ ban nãy, đám thân hào tươi cười hớn hở nhiệt liệt vỗ tay, lớn tiếng khen hay.

Lục Kiều Kiều khẽ gật đầu, thăm ghi nhớ cái tên này: Hồng Tuyên Kiều.

Hồng Tuyên Kiều đợi mọi người yên lặng, lại đồng dục nói: “Đội sư Quan Lộc tuy giành được kim thanh, nhưng trong quá trình gặp nhiều trở ngại bất ngờ, may được cao nhân tương trợ mới giành thắng lợi. Đội sư trấn Phù Dung tài nghệ cao siêu, võ công cao cường, bà con đều tận mắt nhìn thấy, kim thanh này nên thuộc về đội sư trấn Phù Dung mới phải, xin các vị hương thân tác thành!”

Bốn bề dậy lên tiếng xì xào, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Lục Kiều Kiều nhếch mép cười nhạt, lòng càng lúc càng thích mỹ nữ này. Cô nghĩ, cô gái này tuy có dã tâm của sói, nhưng lại giáo hoạt tựa hồ ly, lần này chiếm được phần hơn còn ra vẻ, chí không nằm ở vàng kia.

Các vị hương thân rì rầm chụm đầu ghé tai, lúc này một vị hương thân tóc bạc trắng hỏi Hồng Tuyên Kiều: “Vừa rồi vị đại nhân người Tây nổ súng bắn vỡ vỏ rượu là khách thôn nào mời tới?”

Mạnh Hiệt kéo Jack đứng ra phía trước nói: “Đó là ngài Jack, khách quý do trấn Quan Lộc mời tới.”

Các vị hương thân đều chấp tay cúi chào Jack, Jack cũng gật đầu nghiêng mình cười ha ha đáp lễ từng người.

Vị hương thân tóc bạc lại nói: “Nếu đã như vậy, bắn súng giành thanh... cũng coi là giành thanh, tài bắn súng của vị đại nhân đây giúp chúng ta mở mang tầm mắt, ngài ấy đã là khách của trấn Quan Lộc, vậy thì thanh này cũng coi như trấn Quan Lộc giành được... Không ít đội sư các thôn khác cũng mời giáo đầu từ bên ngoài, điều này không có gì kỳ lạ, ta thấy thỏi vàng này vẫn nên thuộc về trấn Quan Lộc, các vị hương thân thấy có được không?”

Các vị hương thân thi nhau gật đầu khen phải, Hồng Tuyên Kiều đưa cặp mắt to tròn long lanh nhìn sang phía Jack đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, chợt bắt gặp ánh mắt Jack cũng đang nhìn mình, cô nở một nụ cười mà dường như chỉ Jack mới có thể cảm nhận được. Jack không bỏ lỡ thời cơ đang quay lưng lại phía Lục Kiều Kiều, nháy mắt với cô nàng một cái.

Các hương thân xôn xao một hồi, vị tóc bạc vừa nãy lại đứng ra nói tiếp: “Giờ chúng ta quyết định, năm mươi lạng vàng này do thôn Quan Lộc giành phần thắng, ngoài ra thưởng thêm một vỏ rượu ngon, vừa nãy các cô cướp thanh không uống rượu, bây giờ mỗi người phải uống một bát bù vào, không thì không may mắn đâu, ha ha ha...”

Mỗi người trong đội múa sư tử đều cao hứng uống hết một bát rượu, phần chân tình thần đánh chiêng đánh trống, lại biểu diễn một màn “Tứ sư” cho bà con xem, hạ một cái kết viên mãn cho buổi đại lễ vụ mùa này.

Hôm đó đám Lục Kiều Kiều qua đêm ở trấn Phù Dung, tới nghỉ ở căn nhà Mạnh Hiệt đã sắp xếp từ trước, nhưng cả bọn không ai buồn ngủ. Mạnh sư gia cùng mấy vị chủ nhà xuống bếp xào một mâm thịt, lại rót rượu ngon, tất cả vừa ngồi trong phòng khách ăn đêm, vừa cao hứng tán chuyện về màn đấu sư kinh hiểm ban nãy.

Lúc này có một nhóm thiếu nữ dung mạo xinh đẹp bước vào, chính là đội múa sư Quan Lộc vừa chiến đấu hăng say trên mặt hồ lúc trước, mười bốn cô gái cười nói tíu tít, cùng xuất hiện trong phòng khách, khiến ai cũng cảm thấy gian phòng bỗng chốc như sáng bừng lên. Các cô mồ hôi nhễ nhại, tràn đầy vẻ thanh xuân, khiến đám đàn ông con trai đánh trống ngực thình thịch.

Hồng Tuyên Kiều cũng đứng trong nhóm thiếu nữ ấy, vừa thấy Lục Kiều Kiều liền bước lên nắm lấy tay cô: “Tiểu mỹ nhân này nhất định là Lục tiểu thư rồi, mấy hôm nay Mạnh sư gia ngày nào cũng kể sự tích của chị cho chúng tôi, nghe riết đến nỗi tôi cũng nóng lòng muốn gặp chị... Không ngờ Lục tiểu thư còn xinh đẹp gấp trăm lần so với lời kể của Mạnh sư gia!”

“Cô nương cũng là tuyệt thế giai nhân đấy thôi, ban nãy Kiều Kiều xem màn biểu diễn của cô nương suốt, quả là nữ hào kiệt chẳng nhường đấng mày râu, làm rạng rỡ cho phận nữ nhi thiên hạ!” Lục Kiều Kiều đã rất lâu không nói thật long, những lời này đều xuất phát từ tận đáy lòng, do bội phần khâm phục võ công lẫn hành vi ứng xử của Hồng Tuyên Kiều.

“Ha ha ha...” Hồng Tuyên Kiều ngửa cổ cười lớn. “Nam nữ vốn dĩ bình đẳng mà... Bọn tôi đi tắm trước, lát sẽ lại ra thỉnh giáo Lục tiểu thư!” Dứt lời, cô liền dẫn đám con gái vào sân sau. Thấy Jack ngóng cổ nhìn theo mấy bóng hồng xinh đẹp kiêu diễm ấy, Lục Kiều Kiều nói: “Đi theo mà nhìn đi, Jack thiếu gia.”

Jack quay đầu lại dòm Lục Kiều Kiều, thấy cô đang nghiêm túc nhìn mình, anh ta cũng phá lên cười lớn: “Ha ha, ha ha ha...”

Thoáng sau, Hồng Tuyên Kiều và mười mấy cô gái đã tắm rửa xong xuôi bước ra, cô cất đặt những người khác ra sân sau dọn bàn ăn đêm, còn mình ngồi xuống cùng mấy người Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt.

Hồng Tuyên Kiều vừa tắm xong, khoác lên người một bộ áo dài mỏng bằng trúc sa đen, tóc còn chưa lau khô, âm ỉm thả xõa sau lưng, cả người tỏa ra mùi hương thiếu nữ thanh tân tự nhiên.

Lục Kiều Kiều mỉm cười ngắm khuôn mặt Hồng Tuyên Kiều, xưa nay cô vốn có thói quen âm thầm xem tướng cho người ta, cô phát hiện vị trí Gian Môn giữa mắt mày và mép tóc của Hồng Tuyên Kiều thấp thoáng hiện lên màu hồng đào. Trong tướng học, Gian Môn còn được gọi là cung nhân duyên, Gian Môn ửng đỏ chính là điềm báo số đào hoa cập kề.

Hồng Tuyên Kiều làm quen một lượt mọi người quanh bàn ăn, đoạn nói với Jack: “Tài bắn súng của Jack tiên sinh ban nãy thật chuẩn xác, xem chừng chim bay trên trời cũng có thể bị anh bắn hạ, có cơ hội nhất định phải dạy tôi nhé.”

Jack lập tức tiếp lời: “Nếu con chim đó bay gần, đương nhiên tôi có thể bắn hạ. Hồng tiểu thư, cô rất xinh đẹp, võ công cũng vào hàng những người giỏi nhất tôi từng gặp, được giúp đỡ tiểu thư xinh đẹp là vinh hạnh của tôi.”

Lục Kiều Kiều quay sang trừng mắt nhìn Jack: “Anh còn bốc phét, hai hôm trước bắn đến mười mấy phát đạn cũng chẳng trúng nổi tên dị hợm kia nữa là bắn chim? Xì...”

Bị vạch áo trước bao người, Jack vội vàng thanh minh lấy lại danh dự: “Tên quái vật ấy chạy còn nhanh hơn chim, lại biết tránh né, chim làm gì biết né đâu...”

“Ha ha ha... Tuyên Kiều mấy hôm nay không ở thôn không biết, mấy người Lục tiểu thư bữa trước trên đường gặp phải cao thủ do bọn chó Thanh phái đến, quần nhau mấy ngày nên mới đến muộn, Lục tiểu thư và Jack còn tóm được kẻ đó mang tới thôn chúng ta.” Mạnh Hiệt khéo léo đứng ra giải vây.

Hồng Tuyên Kiều vội nói: “Đúng thế, tài bắn súng của Jack tiên sinh chúng tôi biết là rất chuẩn mà... Vị tiểu muội này trông cũng xinh xắn quá, Lục tiểu thư, nhắc trông cô ấy còn có vài phần giống tiểu thư nữa kìa.” Cô vừa nói vừa quan sát Lý Tiểu Văn.

Lý Tiểu Văn nghe Hồng Tuyên Kiều nhắc đến mình, liền nhìn sang Lục Kiều Kiều rồi lại quay qua nói với Hồng Tuyên Kiều: “Kiều tỉ tỉ mới thực là xinh đẹp, em chẳng qua chỉ là mặc áo của chị ấy, được lây chút hào quang thôi...”

Mấy lời này rõ ràng Lý Tiểu Văn nói ra để lấy lòng Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều nghe cũng thuận tai. Cô biết Lý Tiểu Văn có vài phần giống mình, vì vậy mới thông cảm cho Jack về tội bỏ lên giường người ta, cũng mới len lén dùng đạo pháp hô hoán Long thần tiếp thêm chút sinh khí cho cái bát tự rách chẳng đáng đồng tiền của Lý Tiểu Văn...

Nhưng Hồng Tuyên Kiều sắp gặp mệnh đào hoa phía trước, không phải lại liên quan đến Jack đấy chứ? Nếu là như vậy thì chuyến đi Giang Tây lần này thành ra chuyến đi du hí tâm hoan của Jack thật rồi!

Lục Kiều Kiều nói: “Tiểu Văn gặp rắc rối bên Thanh Thành, được Jack cứu về, nhưng bọn tôi chuyến này đi đường gấp gáp, cô ấy vốn là con gái nhà lành...” Nói tới đây cô nhìn sang Lý Tiểu Văn, Lý Tiểu Văn căng thẳng cúi gằm mặt, tự biết đây là lời nói dối Lục Kiều Kiều bịa ra hòng tìm cho mình con đường sống.

Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Cũng không thể để cô ấy bôn ba theo chúng tôi, giờ không còn chỗ nào để đi nữa, không biết Hồng cô nương có thể sắp xếp hộ chăng?”

Hồng Tuyên Kiều nghe vậy lập tức đáp: “Ôi chào, tiểu muội đến đúng nơi rồi đây, Thượng đế vạn năng luôn có an bài. Bái Thượng đế hội chúng tôi vừa lập ra một Nữ tử tuyên đạo hội, chuyên giúp đỡ các chị em, tuyên truyền tới các chị em ân điển và đại năng của Thượng đế, em đến chỗ chúng tôi chính là trở về với đại gia đình rồi! Mấy cô múa sư mọi người vừa trông thấy, có mấy người cũng không có nhà để về nên tới chỗ chúng tôi đây.”

Nói đến đây, Hồng Tuyên Kiều đứng dậy bước tới bên Lý Tiểu Văn, nắm lấy tay cô nói: “Thượng đế sẽ không bỏ rơi em đâu, hoan nghênh em tới nhà chúng tôi, tới sống cùng chúng tôi nhé, được không?”

Lý Tiểu Văn nghe tới đây thì hoen đỏ tròng mắt, bao nhiêu năm rồi cô chưa được nghe một câu quan tâm nồng ấm, lời Hồng Tuyên Kiều đối với cô như thể âm thanh từ thiên đường truyền lại vậy. Cô thút thít một lúc, nắm chặt tay Hồng Tuyên Kiều gật đầu, không nói nên lời, chực quỳ xuống khấu đầu.

Hồng Tuyên Kiều hai tay đỡ Lý Tiểu Văn dậy nói: “Muội muội chớ quỳ, không được quỳ gối trước bất cứ người nào, trên thế giới này mọi người đều bình đẳng như nhau, ai cũng nên giúp đỡ lẫn nhau, em chỉ cần quỳ trước mặt Thượng đế mà thôi.”

Lý Tiểu Văn nghe vậy thì không kìm nổi nước mắt nữa, ôm chầm lấy eo Tuyên Kiều khóc không thành tiếng. Cô bị lừa bán vào kỹ viện mấy năm trời, đã quỳ xuống cầu xin đủ người, cũng quỳ xuống hầu hạ đủ người, ngay đến Jack là người cô cho rằng tốt nhất trần gian, cũng phải bước một bước quỳ một bước cầu xin anh ta mới chịu dẫn cô theo; về sau gặp được vị đại pháp sư gần như vạn năng là Lục Kiều Kiều, càng khiến cô cảm thấy sự hèn mọn của bản thân. Cô hiểu rất rõ, Lục Kiều Kiều sẽ không để cô đi theo mình và Jack, mấy ngày hôm nay trái tim cô như treo lơ lửng, cho dù Lục Kiều Kiều có mang bữa cô tới một thôn trấn nào đó, tìm bữa một người bán quách cô đi, cô cũng chỉ biết chấp nhận số mệnh mà thôi.

Trước sau cô không hề dám mộng tưởng có thể sống như một con người, chỉ mong sao có thể sống vài ngày không bị giày vò chà đạp, giờ nghe thấy Hồng Tuyên Kiều nói ra những lời bản thân có nghĩ cũng không bao giờ nghĩ tới, làm sao không xót xa vui mừng cho được? Vóc dáng cô nhỏ bé, đứng lên chỉ cao ngang vai Hồng Tuyên Kiều, cô gục đầu lên vai Hồng Tuyên Kiều, miệng thốt lên câu: “Cảm ơn chị...”

“Không cần cảm ơn, là Thượng đế đưa em tới đây, em nên cảm tạ Thượng đế.” Thấy Hồng Tuyên Kiều khẽ mở miệng ra là nhắc đến Thượng đế, Jack và Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau.

29. Chương 29

Hồng Tuyên Kiều dẫn Lý Tiểu Văn ra sân sau giao cho đám mấy cô gái múa sư, để bọn họ an ủi Lý Tiểu Văn, giúp cô ổn định tâm tình lại, đoạn một mình quay ra phòng khách trở về chỗ ngồi.

Lục Kiều Kiều đứng dậy, chấp tay với Hồng Tuyên Kiều: “Hồng cô nương tấm lòng nhân hậu, đối đãi chân tình, quả là nữ trung hào kiệt, Kiều Kiều kính cô nương một chén...” Nói đoạn cầm vô rượu trên bàn rót cho Hồng Tuyên Kiều một ly rượu, sau đó gơ chén của mình lên.

Hồng Tuyên Kiều vội vàng đứng dậy cầm ly rượu của mình nói: “Đây là bổn phận của chúng tôi, đâu có gì đáng khen ngợi, nào nào nào, mọi người cùng uống.” Nói xong nâng chén uống cạn một hơi, lật chén tỏ ý không còn sót một giọt nào.

Mọi người đều đứng dậy nhao nhao nâng chén, Lục Kiều Kiều không giỏi uống rượu, vốn chỉ định nói một câu cảm ơn, nhấp ngụm rượu gọi là, thấy cảnh tượng này không khỏi nổi máu, bèn cạn sạch một hơi.

Jack uống xong rượu mới ngồi xuống nói với mọi người: “Ban nãy tôi trông thấy trên đầu con sư tử Hồng tiểu thư múa có dấu thánh giá, đã bảo Kiều Kiều rằng đó là sư tử của Thượng đế mà cô ấy không tin.”

Mọi người bật cười ha hả, Hồng Tuyên Kiều nói: “Hai năm trước sau khi anh trai tôi Hồng Tú Toàn nhận được lời kêu gọi của Thượng đế, đã lập ra Bái Thượng đế hội ở đây. Tôi vốn tha hương mãi nghề suốt, nhưng là vì con gái nên dễ bề truyền đạo cho chị em, nên cũng bị anh trai tôi gọi về giúp việc...”

“Bái Thượng đế hội không phải thờ ông trời sao? Tới chùa là được rồi, sao còn phải truyền đạo với tổ chức hội, Bái Thượng đế hội có phải một phân chi của Hồng Môn không?” Câu hỏi này của Lục Kiều Kiều không phải là không có căn cứ, Thiên Địa hội, một trong những phân chi của Hồng Môn, chính là lấy ý từ “bái thiên phụ địa mẫu” mà ra, đây cũng là một tôn chỉ của Hồng Môn, nếu Hồng Môn có một phân chi tên Thiên đế hội hay Thượng đế hội thì cũng chẳng phải chuyện lạ.

“Bái Thượng đế không thuộc Hồng Môn, đương nhiên chúng tôi cũng phản đối Mãn Thanh thống trị, nhưng chúng tôi không dùng quân mã, chúng tôi muốn truyền bá khắp thiên hạ rằng Thượng đế là vị thần duy nhất, xây dựng một Thiên quốc kính ái Thượng đế, để người trong khắp thiên hạ đều được bình đẳng, mạnh không hiếp yếu, đông không ức ít, thiên hạ một nhà cùng hưởng thái bình! Chúng tôi có mấy quyển sách truyền đạo, mai tôi sẽ mang cho Lục tiểu thư xem.” Hồng Tuyên Kiều nhiệt tình tuyên truyền, khiến Lục Kiều Kiều tựa như trông thấy một thế giới mới mở mở ảo đang kết thành một lớp sương mù mịt mù trước mắt mình.

Trong tư tưởng của Lục Kiều Kiều, thế giới chính là âm và dương, âm và dương chính là sự đối lập có mặt ở khắp mọi nơi, không có đối lập sẽ không có thế giới này. Thiên hạ không cao thấp không thành giang hồ, không sang hèn không thành triều cương, không lớn nhỏ chẳng thành nhân luân, tục ngữ có câu “đồng nhân bất đồng mệnh”, làm sao mọi người có thể bình đẳng như nhau được?

Nhưng ban này Hồng Tuyên Kiều đỡ lấy Lý Tiểu Văn, quả thật khiến người ta xúc động, tựa cơn mộng rung động cả lòng người.

“Thiên quốc... người người bình đẳng...” Lục Kiều Kiều mơ hồ lặp lại lời Hồng Tuyên Kiều.

“Hồng tiểu thư quả thật lợi hại, nếu ai ai cũng như cô, chẳng mấy chốc nơi đây sẽ trở thành một thế giới mới không có hoàng đế như nước Mỹ, nhất định lớn mạnh vô cùng!” Người hiểu Hồng Tuyên Kiều nhất chắc chắn là anh chàng Jack đến từ nước Mỹ, xuất phát từ tình cảm thân thiết đối với Thượng đế và tự do, cùng lòng kính phục từ trong thâm tâm dành cho cô gái xinh đẹp này, Jack thật lòng tán thưởng.

“Jack tiên sinh quá khen rồi, chúng tôi còn rất nhiều chuyện không hiểu muốn thỉnh giáo anh đây, anh nhất định giúp được chúng tôi.” Hồng Tuyên Kiều không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để lôi kéo mọi người.

An Long Nhi cũng ngồi một bên chăm chú nghe, thằng bé biết về Hồng Môn qua Lục Kiều Kiều, nhưng không nghĩ ra giữa Hồng Môn và Bái Thượng đế hội có quan hệ gì: “Hồng Môn là quân phản Thanh, nhưng chỗ đại tử đây chẳng có binh mã, sao mọi người lại tụ họp cùng nhau?”

Lần này Mạnh Hiệt đứng ra giải thích, ông ta mỉm cười nói: “Long Nhi huynh đệ, Hồng Môn cũng giống như Bái Thượng đế hội, đều tồn tại vì mục đích kiến tạo thế giới mới, chúng ta có cùng một mục tiêu, hơn nữa Hồng Môn trên bái thiên dưới bái địa, cùng bái chung một Thiên đế, chúng ta cũng rất cần sự hỗ trợ từ hai phía.”

Hồng Tuyên Kiều tiếp lời: “Đúng thế, lần này vốn định nhờ Mạnh quân sư tìm Hữu Hiên tiên sinh tới coi cho phong thủy, nhưng Mạnh quân sư lại nói trước mắt có một mỹ nữ đại pháp sư ở Thanh Thành, công lực không hề thua kém Hữu Hiên tiên sinh! Hề nhắc đến chuyện các vị trên đây Kê Đề là Mạnh quân sư lại nắc nỏ không ngớt lời, ha ha ha...”

“Lại lên núi xem huyệt?” Lục Kiều Kiều cười nhìn Mạnh Hiệt. Mạnh Hiệt vuốt ba chòm râu dài cười đáp: “Hồng Môn tứ hải một nhà mà...”

Lục Kiều Kiều quay sang hỏi Hồng Tuyên Kiều: “Xin hỏi xem huyệt cho vị tổ tiên nào?”

“Là phần mộ của tiên phụ,” Hồng Tuyên Kiều nói. “Tiên phụ một lòng tin vào phong thủy, sinh thời từng bỏ ra nghìn vàng, mời danh sư khắp nơi tìm chốn phong thủy tốt, về sau tìm được một quả sơn địa ở ngọn núi Phù Dung phía Bắc trấn Phù Dung, gọi là Ngũ Xà Hạ Dương, bèn bỏ ra một số tiền lớn mua về, hơn mười năm trước người qua đời đã được chôn cất ở đó.”

Lục Kiều Kiều nghe lời Hồng Tuyên Kiều, cảm giác lần này có vẻ không chỉ đơn giản là xem phong thủy, nghìn vàng kiếm đất lại rơi vào cảnh mười năm không phát, e rằng có ngoại lực ngăn đường chi đây. Cô nói với Hồng Tuyên Kiều: “Nhưng tôi xem tướng diện cho cô, thấy người trong nhà đều khỏe cả, cô còn có chuyện vui trước mắt kìa, vụ phong thủy này có vấn đề gì đâu?”

“Ồ? Tôi còn có chuyện vui cơ à, Lục tiểu thư mau nói cho tôi biết mà mừng.” Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều nói vậy thì chẳng còn lòng dạ đâu bàn chuyện chính.

“Ha ha, Hồng cô nương có mệnh đào hoa gần ngay trước mắt rồi...” Lục Kiều Kiều ra dấu tay, kêu An Long Nhi châm cho cô tẩu thuốc.

Jack đảo mắt qua Lục Kiều Kiều lẫn Hồng Tuyên Kiều, trông thấy Lục Kiều Kiều mỉm cười hút thuốc, mắt nhìn tẩu thuốc, còn Hồng Tuyên Kiều lại tươi cười rạng rỡ nhìn mình, vội nói: “Long Nhi, không được nghe mọi người nói chuyện, ăn cơm thôi...” đoạn vuốt mặt gấp thức ăn rồi tộp một hộp rượu.

“Hóa ra tôi còn cái phúc này cơ đấy, thật cảm tạ Thượng đế, mong sao mệnh đào hoa mau tới một chút, ha ha ha...” Hồng Tuyên Kiều cười rất thoải mái, không giống các cô gái thời bấy giờ, nhắc đến chuyện nam nữ chỉ thấy vui chứ chẳng chút xấu hổ.

Lục Kiều Kiều nghĩ, mình lẫn lộn mấy năm ở Phong Nguyệt đường còn phải vờ ngượng ngùng tí xịu, khó mà cười ha ha như cô ta thể này... nghĩ đến mình lại không khỏi cười thầm, bèn nói với Hồng Tuyên Kiều: “”Nội hai ba hôm nữa là có thể gặp được tình lang rồi, tôi cũng vui thay Hồng cô nương.”

“Hay lắm, xin lĩnh lời vàng ngọc của Lục tiểu thư!” Hồng Tuyên Kiều tiếp tục chuyện phong thủy nhà mình: “Sau khi chôn cất cha, anh trai tôi mấy lần dự thi đều không được công danh, gia nghiệp cũng mỗi ngày một sa sút, sau khi anh ấy thành lập Bái Thượng đế hội, phát triển ở Hoa Huyện cũng gặp muôn vàn khó khăn, giờ anh đã đi Quảng Tây truyền đạo... Bận trước đạo hữu của anh tôi là Phùng Văn Sơn tới gặp tôi bàn rằng, có cơ hội thì tìm một thầy phong thủy về xem có phải xảy ra vấn đề gì không, nếu có thể có được sức mạnh của Thượng đế từ phong thủy, phù hộ cho lực lượng của anh tôi phát triển lớn mạnh, đối với việc xây dựng Thiên quốc cũng là một công lao lớn...”

Lục Kiều Kiều nói: “Nghe có vẻ cũng chẳng phải chuyện lớn gì, nếu phong thủy âm trạch nhà Hồng cô nương bị hỏng thì giờ hai anh em cô phải lâm vào tình cảnh ngặt nghèo hơn cơ. Ví như huyết Hùng Kê Đề Nhật trên dãy Kê Đề, ban ngày phá ban đêm đã có người gặp họa sát thân, từ đó suy ra các vị cũng không cấp thiết phải xem phong thủy...”

“Tôi thì chẳng sao, chẳng qua Phùng đại ca lần trước lại ra sức bắt tôi làm chuyện này, tôi mới nhờ cậy Mạnh quân sư giúp đỡ tìm một vị danh sư...”

“Không gấp là được rồi, nếu mọi người đều bình an chúng ta có thể tính chuyện lâu dài.” Lục Kiều Kiều biết không phải chuyện muôn phần cấp bách, đối phương lại không quá cả nghĩ bèn coi như tin tốt, chỉ ít cũng không cần như mấy lần trước, ngày ngày ăn gió nằm sương ra sinh vào tử, hốt hoảng như chó nhà có tang.

“Đúng đúng đúng... Lục tiểu thư đã tới đây rồi, chuyện gì cũng thành không gấp hết. Nếu tiểu thư không vội lên đường, tôi có thể dẫn mọi người đi thăm thú, kể ra phong cảnh núi non Phù Dung cũng đẹp lắm đấy!” Hồng Tuyên Kiều mời.

Lục Kiều Kiều nhận lời ngay: “Hay quá, có điều Hồng cô nương đừng gọi tôi là Lục tiểu thư nữa, gọi Kiều Kiều là được rồi, có cơ hội tôi còn muốn báỉ cô làm sư phụ, dạy tôi võ công kia.”

“Được, sáng sớm mai ra thác nước bắt cá, tôi sẽ dạy cô võ công, nhưng cô phải nhờ Jack tiên sinh dạy tôi bắn súng mới được...” Đường như Hồng Tuyên Kiều cuối cùng đã lòi đuôi cáo, Lục Kiều Kiều nghe vậy cũng bật cười ha ha, cô rất thích kiểu giảo hoạt này của Hồng Tuyên Kiều, cảm thấy rất giống mình.

Sớm hôm sau trời vừa tờ mờ sáng, mọi người đều đã trở dậy theo cái hẹn đêm qua, dưới sự sắp xếp của Mạnh Hiệt, mỗi người nhận một thớt ngựa, rồi một đoàn người chuẩn bị lên đường.

Lý Tiểu Văn mấy ngày nay tinh thần căng thẳng, mệt đến dở sống dở chết, giờ cuối cùng đã có chỗ đi về, cả người như đàn chùng dây, bèn chủ động xin ở lại làm thêm với chị em trong đội múa sư, không theo Jack nữa.

Năm người tới chuồng ngựa dắt ngựa ra đường, lúc này sắc trời còn sớm, trong trấn chẳng có mấy người, ở ngã tư đường xa xa, có một anh chàng thân hình cao lớn ngồi dưới gốc cây đa, vừa trông thấy bọn họ bước ra vội vàng đứng dậy.

Lục Kiều Kiều nhìn quanh quất, hỏi Mạnh Hiệt: “Người kia đang đợi các vị ư, có quen anh ta không?”

Mạnh Hiệt đáp: “Nhìn không rõ, xa quá, Tuyên Kiều cô quen anh ta không?”

“Nhìn không rõ... cứ để xem thế nào.” Hồng Tuyên Kiều và mọi người cùng dắt ngựa đến chỗ người kia, người đó cũng bước lại phía họ.

Người này thân cao bảy thước, xấp xỉ Jack, nhưng có phần vạm vỡ khô ngô hơn, cơ bắp căng như muốn bật ra dưới lớp áo, thoạt trông đã biết là người luyện võ; tuổi chừng trên dưới đôi mươi, da màu đồng hun, ngũ quan cân đối sáng sủa, mày như lưỡi kiếm, hai mắt sáng quắc có thần.

Anh ta bước tới trước mặt mọi người, chắp tay hỏi: “Các vị là huynh đệ trấn Quan Lộc phải không?”

Hồng Tuyên Kiều lúc này mới nhận ra anh ta: “Ồ! Đây chính là người múa sư tử vàng mây trắng của trấn Phù Dung tới qua, thì ra là anh, sao lại khéo thế này?”

“Đúng thế, hôm qua chính là tôi tranh với Hồng cô nương cái thanh đó...” Anh chàng có vẻ ngượng ngùng: “Tôi là Lâm Phụng Tường, người Kiết Dương Quảng Đông, mấy hôm trước ngang qua đây, vừa hay gặp ngày đại lễ mười tám thôn trong vùng, bà con trấn Phù Dung mời tôi ở lại giúp múa sư.”

Gặp được anh ta Hồng Tuyên Kiều rõ ràng cũng vui vẻ lạ thường: “Đúng là có duyên nghìn dặm lại gặp gỡ, gặp gỡ không đánh chẳng quen nhau! Ha ha ha, thân thủ của Lâm huynh quả khiến người ta thán phục! Tôi tìm người ư?”

“Ồ không... à phải... Tôi muốn gặp cô nương một lần, không ngờ mọi người đều... à ờm...” Lâm Phụng Tường quệt mồ hôi trên đầu, khuôn mặt màu đồng hun thoát chốc đỏ ửng lên.

Hồng Tuyên Kiều nghe anh ta nói thẳng nguyên do, mặt cũng đỏ ửng lên, nhất thời không biết nói gì.

Lục Kiều Kiều nhìn sang Jack, không nhịn được phá lên cười sằng sặc.

Jack tựa như một tay thân sĩ quý tộc, dè dặt mỉm cười.

Vẫn là Mạnh Hiệt thông minh, nhanh nhẩu nói: “Chúng tôi đang định ra ngoài du ngoạn, Lâm huynh đệ có thời gian chi bằng cùng đi chơi thác nước một chuyến?”

Lâm Phụng Tường gãi đầu lúng túng nói: “VẬY.. không tiện lắm? Hay để lần sau...”

Lục Kiều Kiều cứ nhìn Jack cười lẫn lộn mãi, khiến Jack chỉ còn biết chớp mắt trông cái này, ngó cái kia.

Lục Kiều Kiều cười đến lạc cả giọng, hỏn hển nói với mọi người: “Lâm huynh chờ đợi lần sau nữa... ha ha ha... Long Nhi nhỏ người, thằng bé cùng tôi cười một ngựa... ha ha, buồn cười chết mất... ngựa của Long Nhi nhường cho Lâm huynh cười... Mọi người cùng đi chơi!”

An Long Nhi cũng lớn tiếng phụ họa: “Được ạ!”

Năm thốt ngựa chở sáu người, chạy như bay về phía Bắc trấn Phù Dung trong ánh nắng ban mai.

Trong sáu người này, kẻ cưỡi ngựa chuyên nghiệp nhất phải kể đến tay cao bồi Jack, anh ta ngồi trên yên có thể nói là đã hợp thành một thể với con ngựa, lao vun vút đằng trước tựa như một mũi tên; An Long Nhi trải qua một tháng đào luyện cũng đã trở thành hảo thủ điều khiển ngựa, Lục Kiều Kiều ngồi sau ôm chặt eo nó, làm ham muốn thể hiện trong lòng nó bỗng dưng trỗi dậy, gắng hết sức để ngựa chạy nhanh hơn, ổn định hơn, theo sát phía sau Jack; Mạnh Hiệt tuy là người đọc sách nhưng lại là bậc chí sĩ lập chí gia nhập Hồng Môn phản Thanh phục Minh, không để bản thân thành hạng thư sinh trói gà không chặt, công phu trên lưng ngựa cũng khá ngoài dự liệu của mọi người, không hề bị tuột lại phía sau.

Hồng Tuyên Kiều cũng giống như An Long Nhi, đều xuất thân từ gánh mĩ võ, trình độ thuộc loại có thể biểu diễn trên lưng ngựa; ngược lại Lâm Phụng Tường mới quen biết kia vừa ngồi lên lưng ngựa, cả người đã gồng cứng cả lên, mặc dù ngựa chạy rất nhanh, nhưng trông anh ta như có thể rơi khỏi lưng ngựa bất cứ lúc nào vậy, Hồng Tuyên Kiều nhận ra anh ta không giỏi cưỡi ngựa, bèn sóng vai cùng chạy ở phía sau, vừa đi vừa giảng giải công phu cơ bản của thuật cưỡi ngựa cho Lâm Phụng Tường.

Ngựa mới chạy được nửa canh giờ, từ đằng xa đã nghe tiếng ầm vang tựa rống gầm, rõ ràng là tiếng thác đổ.

Sườn núi trải dài trước mắt có màu tối và sẫm hơn sắc núi thông thường, lại gần hơn, mọi người nhìn thấy phía trước có một hồ nước lớn. Phía xa nhất của hồ nước có năm ngọn núi từ trên cao cuộn cuộn chạy thẳng xuống hồ, hướng về hòn đảo nhỏ nằm giữa lòng hồ, tựa như một đóa sen đen nở bung trong nước. Hình dáng mặt hồ cũng vì thế mà chia ra như vuốt rồng năm ngón. Hồ và núi xen nhau, khiến địa hình nơi đây càng giống năm con móng xà từ trên núi cao trườn xuống lòng hồ. Quả đúng là Ngũ Xà Hạ Dương!

Kỳ diệu hơn nữa là ở ngay chính giữa dãy núi bên cạnh có một dòng thác đổ xuống, mặt nước menh menh, thể nước dữ dội, thanh âm khí thế tựa như vạn ngựa phi. Vì long mạch chảy theo nước, trong núi xem hướng nước mà tổ chân long, có ngọn thác núi Tây này, mới khiến Ngũ Xà Hạ Dương trở thành đất chân long, nhưng long huyết nên điểm ở đâu còn phải xem công phu của thầy phong thủy đã.

Lục Kiều Kiều xem qua đại cục, có ấn tượng rất tốt về nơi đây. Nhưng cô không hề để tâm khảo cứu hung cát tùy tiện, bởi hôm nay đã nói là tới bắt cá, đương nhiên phải chơi cho vui vẻ, tội gì nghĩ chuyện làm ăn.

Mọi người thúc ngựa tới bên hồ, ở đây có rất nhiều đồi nhỏ, bãi cỏ và sườn dốc, đứng bên này hồ có thể trông thấy dòng thác xa xa.

Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều dỡ hai chiếc hòm trên lưng ngựa xuống mở ra, mọi người thấy bên trong đầy đủ các loại dụng cụ bắt cá, nấu ăn, cùng vài cái bình nhỏ đựng gia vị, Mạnh Hiệt xếp bốn cái hòm thành hai chiếc bàn thấp, lại lấy trong tay nải ra một ấm trà, khiến mọi người hết sức hào hứng. Mạnh Hiệt gọi thêm Lâm Phụng Tường cùng ra bờ suối lấy nước đun trà, lại kêu Jack và An Long Nhi đi kiếm ít củi khô, để hai cô gái là Hồng Tuyên Kiều và Lục Kiều Kiều ở lại bờ hồ câu cá.

Hai cô bày xong bốn năm bộ cần câu, chuẩn bị xong xuôi mấy thứ như thính vó, thả xuống hồ, đến khi mọi người tập trung lại, thì họ đã câu lên được ba con cá chép lớn.

Hồng Tuyên Kiều thấy mọi người đã quay lại, liền giao việc nấu ăn cho đám đàn ông, còn mình rủ Lục Kiều Kiều đi lên ngọn đồi xa xa một chút

Lục Kiều Kiều trèo lên đến nơi đã thở hồng hộc, trong khi Hồng Tuyên Kiều mặt không đỏ, tim không dồn còn hỏi cô: “Kiều Kiều, cô có thói quen hút thuốc phiện à?”

Lục Kiều Kiều hẩn hẩn đáp: “Đúng vậy, hút rất lâu rồi... hờ... chết mất...”

“Người hút thuốc phiện sức khỏe sẽ càng ngày càng yếu, cô vẫn chưa thành thân, về sau còn phải sinh con, hút thuốc phiện không tốt chút nào hết...” Hồng Tuyên Kiều là người luyện võ, không hút thuốc phiện, hơn nữa một trong những điều cấm kỵ của Bái Thượng đế hội cũng là cấm hút thuốc, “cô xem giờ mới leo lên đồi mà đã thở hồng hộc rồi.”

“Đúng thế, xem ra phải cai dứt thôi... Bây giờ càng ngày hút càng nhiều, không hút một cái là toàn thân bải hoải chẳng còn sức lực nữa.” Lục Kiều Kiều chủ yếu vì gần đây vận động thể lực nhiều, mới phát hiện ra còn hút tiếp thuốc phiện sẽ rất không ổn.

“Cai thuốc hẳn, cô còn đẹp hơn bây giờ ấy chứ, hứa với tôi là sẽ cai thuốc nhé.” Hồng Tuyên Kiều nắm tay Lục Kiều Kiều, tay kia đưa lên lau mồ hôi trên mặt cô, Lục Kiều Kiều nghe vậy cũng bật cười hì hì.

“Trước đây cô từng học võ công chưa?” Hồng Tuyên Kiều hỏi.

“Chưa từng.”

“Giờ sao lại muốn học?” Câu hỏi của Hồng Tuyên Kiều rất quan trọng, điều này quyết định nên dạy cho Lục Kiều Kiều võ công gì.

“Người trong giang hồ, không có gì phòng thân thì không ổn...” Lục Kiều Kiều nói lời này mang nặng cảm xúc. Trước đây đối kháng với Tôn Tồn Chân, bản thân một mặt không đủ thể lực, mặt khác cô cũng nhận ra rằng nếu khẩu súng lục của mình không thể phát huy tác dụng, buộc phải đánh tay không thì cô chẳng khác nào cá nằm trên thớt đợi người ta mổ thịt, thậm chí là, khả năng bắn súng của cô quả thật rất kém. Về sau không biết còn bao nhiêu nguy hiểm nữa, nếu cứ như bây giờ, thì có sống được đến khi về tới Giang Tây không cũng là cả một vấn đề.

Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, gật đầu rằng: “Tôi cũng nghĩ cô muốn học võ công vì chuyện đó, nên đã chuẩn bị một món quà nhỏ.” Nói đoạn cô rút ở eo ra hai cây gậy nhỏ dài chưa đến một thước,

đặt vào tay Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nhận lấy hai cây gậy, thấy thân gậy thẳng đuột, mặt cắt ngang hình bầu dục, sờ vào rất nhẵn, cầm trên tay cũng rất thoải mái, sờ kỹ còn phát hiện đoạn giữa gậy có một kẽ hở, tiện tay kéo ra, liền thấy lóe lên hai lưỡi dao nhỏ lấp lánh hàn quang.

Hồng Tuyên Kiều nói: “Thân nữ nhi hành tẩu giang hồ, nếu gặp phải tình huống đánh tay đôi, đầu tiên đã thua ngay một nước vì thể lực rồi, huống hồ cô bây giờ lại càng không thể thắng nhờ thể lực, vậy nên muốn thắng, nhất định phải dùng thứ vũ khí cực kỳ sắc nhọn; cô cũng không thể so chiêu thức với đối thủ, mà nên nắm bắt cơ hội một đòn giết địch, trước khi xuất chiêu nhớ phải che giấu thật kỹ càng. Vì vậy tôi muốn dạy cô dùng đôi dao này.”

Lục Kiều Kiều nghe Hồng Tuyên Kiều nói xong, lại cúi đầu nhìn đôi dao nhỏ. Lưỡi dao chỉ dài nửa thước, nhưng thân dao hẹp mà mảnh, nhìn giống một cây thích bằng thép hơn, không hề ngắn ngủn thô kệch chút nào.

Hồng Tuyên Kiều nói tiếp: “Học võ công phải có thời gian, nhưng thời gian của chúng ta không nhiều, tôi chỉ có thể dạy cho cô đạo lý quan trọng nhất và chiêu thức quan trọng nhất, về sau cô có thể từ đó ngộ ra võ công của riêng mình.”

Da đầu Lục Kiều Kiều bắt đầu nóng lên, lưỡi dao trên tay cô có lẽ được dùng đến vào một ngày nào đó. Cô sẽ dùng đôi dao này vào lúc nào đây nhỉ? Tốt nhất không bao giờ phải dùng đến thì hơn.

Hồng Tuyên Kiều lấy lại một con dao trong tay Lục Kiều Kiều, tra lại vỏ nói: “Võ công cũng được gọi là võ thuật, thuật ở đây chính là phương pháp lấy kỹ xảo giành phần thắng, vậy nên thể lực không phải cái quan trọng nhất. Muốn thắng trong một chiêu, chỉ có thể tấn công vào điểm yếu hại chí mạng nhất của đối phương.”

Cô chậm rãi kề con dao đã tra vỏ lên cổ Lục Kiều Kiều, nói: “Trên cơ thể con người có rất nhiều điểm yếu hại, nhưng đối với cô, chỉ có hai điểm có thể nhẹ nhàng một đao lấy mạng, điểm thứ nhất là cổ họng.”

Lục Kiều Kiều cảm thấy da gà sắp nổi đầy người, Hồng Tuyên Kiều lại thu dao về, bước ra sau lưng cô, chọc vỏ dao vào bên eo Lục Kiều Kiều nói: “Điểm thứ hai là thận.”

Lục Kiều Kiều bị chọc dao vào eo, hàn khí như xuyên sâu vào cơ thể, bất giác dãn cả người ra, cô nghe tiếng Hồng Tuyên Kiều nói bên tai: “Nhớ lấy cảm giác này...”

Lục Kiều Kiều quay lại hỏi: “Đâm vào tim và đầu chẳng phải cũng sẽ chết ư?”

“Trên đầu có hộp sọ bảo vệ, chưa chắc đã chết ngay; tim còn có xương sườn che chở, cô chưa chắc có đủ sức đâm chính xác. Điểm chí mạng trên cơ thể không có xương bảo vệ, có thể đâm trúng dễ dàng chỉ có cổ họng và quả thận.”

Hồng Tuyên Kiều quay lại đứng trước mặt Lục Kiều Kiều, tay cầm hai con dao nhỏ đã tra vỏ: “Hai con dao này gọi là ‘Tụ lý đao[1]’, rất nhiều chiêu thức xuất phát từ một loại đao pháp ám sát tên ‘Thám tử đao’, mục đích của ‘Thám tử đao’ là một đao im lìm giết địch, rất phù hợp với thể lực và thể hình của Lục cô nương.”

[1] Lưỡi dao giấu trong tay áo.

Lục Kiều Kiều lẩm bẩm: “Tôi nhỏ con thế này cũng có món võ công thích hợp ư?”

30. Chương 30

“Đúng, chỉ cần giải quyết được vấn đề thể lực, trên người cô đâu đâu cũng là ưu điểm, cô nhỏ con, đối với đối phương là một mục tiêu bé nhỏ, không dễ đánh trúng, cô lại càng dễ né tránh.” Lời Hồng Tuyên Kiều khiến Lục Kiều Kiều bắt đầu có tự tin tập võ.

“Né ra sau lưng đối phương, như vậy có thể dễ dàng đâm trúng cả cổ họng lẫn thận của y. Nhớ lấy, tuyệt đối không được đứng trước mặt đối phương.” Hồng Tuyên Kiều không vội dạy Lục Kiều Kiều một chiêu nửa thức, biết với trí thông minh của Lục Kiều Kiều, chỉ cần dạy cô nguyên lý, cô sẽ có thể tự lĩnh ngộ.

“Cô cũng tuyệt đối không được tiếp xúc với chiêu thức của đối phương, không được đỡ quyền cước hay binh khí của y, cũng không được ra đòn khi biết đối phương sẽ đỡ được, chỉ cần nhớ, hấn đánh đòn của hấn, cô đánh đòn của cô.”

Lục Kiều Kiều vẫn không hiểu, cô thấy An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đánh nhau đều lấy chiêu đỡ chiêu, thiếu chút lực hay phản ứng đều không được.

“Hong cô nương có thể làm mẫu một chút không?” Lục Kiều Kiều nói.

“Được, cô đánh qua đây, đánh mạnh vào.”

Lục Kiều Kiều bước lên một bước, giơ bàn tay tát thật mạnh vào Hồng Tuyên Kiều, lập tức phát hiện ra mình tát trượt, một gậy đã kề cổ họng, Hồng Tuyên Kiều đã không còn ở trước mặt. Cô ngó quanh tìm, thấy Hồng Tuyên Kiều đang đứng bên phải nhìn mình cười, Lục Kiều Kiều cũng không kìm được bật cười ái ngại.

Hồng Tuyên Kiều nói: “Chiêu thức đánh ra chính là điểm yếu của đối phương, quyền cước tấn công người ta, thực ra chính là chỗ yếu hại nhất của mình, cô dùng tay phải đánh tôi, trong khoảnh khắc tay đánh ra, phía bên phải của cô liền trở thành vị trí dễ áp sát vào nhất.”

“Đúng rồi...” Lục Kiều Kiều như chợt hiểu ra, lập tức quẹt tay phải về bên phải, nhưng lại đánh hụt lần nữa, lần này Hồng Tuyên Kiều lách ra sau lưng, dùng vỏ dao chọc vào eo cô.

Hồng Tuyên Kiều nói: “Nhớ lấy, khớp xương của bất kỳ ai cũng đều có những điểm và hướng chết không đánh tới được, ví dụ như tôi đứng sau lưng cô, tay cô sẽ không thể quét đến chỗ tôi. Nơi đối phương không đánh tới được chính là cửa tử của hấn!”

Lục Kiều Kiều khẽ gật đầu, cô hiểu đạo lý Hồng Tuyên Kiều đang giảng giải còn hữu dụng hơn trăm chiêu nghìn thức. Cô hỏi Hồng Tuyên Kiều: “Hai con dao thì mạnh hơn một con sao?”

“Điều này dựa vào võ công và thói quen của mỗi người, nhưng nếu trên người có hai con dao, tới lúc cần kíp cô sẽ thêm một sự lựa chọn.” Lời Hồng Tuyên Kiều khiến Lục Kiều Kiều nhớ lại lúc cùng Jack đối phó cây gậy của Tôn Tồn Chân trên đồi Song Long, khi đó trong tay bọn họ có hai khẩu súng lục, cơ hội sống còn quả thực cũng tăng thêm, bèn gật đầu về đã hiểu.

Hồng Tuyên Kiều nói tiếp: “Hai lưỡi dao này, có thể để trong tay áo, cũng có thể giắt bên eo hoặc dưới chân, bất cứ nơi nào tiện để rút ra đều có thể giấu.”

“Cô không dạy tôi vài chiêu thức ư?” Lục Kiều Kiều vẫn muốn học chút gì đó có thể lập tức sử dụng.

“Nếu muốn đọ chiêu với người ta, thì cần phải học đao pháp vô cùng phức tạp, nhưng nếu chỉ dùng Tụ lý đao một nhát đoạt mạng thì chỉ cần biết rạch và đâm thôi, cái này thì khỏi phải học... Nhưng giờ tôi sẽ dạy cô chiêu thức quan trọng nhất, không phải đao pháp mà là bộ pháp, Hồng gia Tam giác mã.”

“Tam giác mã là sao?” Lục Kiều Kiều mông lung khó hiểu, tay cầm dao rồi mà còn học bộ pháp gì chứ?

“Chiêu thức gì cũng không bằng bộ pháp có thể đưa ta tới cửa tử của đối phương, cô còn nhớ bộ pháp tôi sử dụng để vòng qua sau lưng sư tử của Lâm Phụng Tường đập anh ta ngã trong màn đấu sư cướp thanh trên lưới thừng tối qua hay không? Đó chính là bộ pháp ‘Tam giác mã’ ”.

Lục Kiều Kiều lập tức nhớ ra đòn lật ngược tình thế trong chớp mắt ấy, Hồng Tuyên Kiều bước theo bộ pháp hình tam giác nhanh như chớp, vòng ra sau lưng Lâm Phụng Tường tựa bóng ma, nếu như lúc đó không phải Hồng Tuyên Kiều nắm lấy dải thân sư tử của đối phương rồi thả người nhảy xuống giành thanh, mà từ phía sau đâm một dao thì...

Nghĩ tới đây, Lục Kiều Kiều hào hứng nói: “Tôi muốn học! Tôi muốn học bộ pháp ‘Tam giác mã’!”

Bên kia Lục Kiều Kiều đang học bộ pháp Tam giác mã nhanh nhẹn phiêu hốt của Hồng Tuyên Kiều, bên này Mạnh Hiệt lãnh đạo một đám đàn ông nấu nướng.

Vị sư gia họ Mạnh này nho nhã ôn hòa, lại nấu ăn rất cừ, nếu không phải sinh nhằm thời loạn, nếu không phải gia nhập Hồng Môn, nhất định sẽ là một người đàn ông nội trợ rất đáng yêu.

Hiện giờ trên mặt đất đã được đào hai cái hố thuận theo sườn dốc, trong hố nhóm củi. Trên một miệng hố treo ấm trà to, còn một miệng hố gá một con cá trắm cỏ và một con cá chép được bọc trong gừng lát lá trà, đặt trên lửa nướng chậm. Hai con cá chép to khác được bọc lá sen hành gừng vùi dưới hai cái hố, nướng nổ lách tách. Mùi cá nướng thoang thoảng tỏa ra, Lâm Phụng Tường đang chăm chú lật con cá trắm trên ngọn lửa.

Jack và An Long Nhi ra bờ hồ bắt cua, Mạnh Hiệt thì ngồi câu được câu chẳng nói chuyện với Lâm Phụng Tường.

“Lâm huynh đệ lần này tới Hoa Huyện làm ăn hay thăm người thân?” Mạnh Hiệt tay cầm bát đũa, quấy mãi bát nước tương không rõ pha từ đâu.

“À.. tôi... tới thăm người thân, ha ha...” Lâm Phụng Tường có vẻ quá chăm chú vào việc nướng cá, đầu óc cứ để đầu đầu.

“Người thân cũng ở Hoa Huyện ư? Giờ đang dịp nông nhàn, vừa khéo tiện việc thăm nhà thăm cửa...”

“Người thân không ở Hoa Huyện... Ha ha, chốc nữa tôi vẫn còn phải lên đường.” Lâm Phụng Tường tựa như không muốn kể chuyện trong nhà, Mạnh Hiệt nhận ra điều này.

“Lâm huynh từ Kiết Dương tới đây, ngồi xe ngựa cũng phải mất hơn mười ngày ấy nhỉ? Vất vả quá.”

“Ừm, đúng thế, mất hơn mười ngày.”

“Tôi qua được chiêm ngưỡng thân công phu của Lâm huynh, thật khiến chúng tôi mở mang tầm mắt, Lâm huynh từ nhỏ đã học võ rồi ư?”

“Đúng vậy, vùng Triều Dương chúng tôi rất nhiều người đều học võ từ nhỏ, chủ yếu theo Lý gia giáo và Chu gia giáo.” Vừa nói đến võ công, Lâm Phụng Tường lập tức không còn lơ đãng nữa.

Mạnh Hiệt chưa từng nghe nói đến Lý gia và Chu gia, nhưng dựa vào tên gọi suy đoán, đây có lẽ đều là những cái tên bị triều đình nhà Thanh ghép vào hàng nghịch đảng. Lý gia là họ hoàng đế đời Đường, Chu gia lại còn lộ liễu hơn cả Hồng Môn, rõ ràng chính là truyền nhân dòng dõi hoàng tộc triều Minh. Đối với một quân sư Hồng Môn như Mạnh Hiệt, mọi lực lượng có thể giúp Hồng Môn phản Thanh phục Minh đều là đối tượng cần tranh thủ, huống hồ một tay cao thủ như Lâm Phụng Tường, công phu quyết không dưới Hồng Tuyên Kiều.

Ông ta mỉm cười tiện miệng hỏi Lâm Phụng Tường: “Chu gia giáo là môn phái võ công đã có từ mấy trăm năm trước phải không?”

“Đúng vậy, nghe bảo từ triều trước để lại...” Lâm Phụng Tường đột nhiên ngậm miệng, chạy đi xem nước trong ấm trà đã sôi chưa.

Định nói lại thôi, nhất định có điều cổ quái, càng không nói, Mạnh Hiệt càng phải hỏi.

“Võ công Lâm huynh theo học là của Chu gia giáo hay Lý gia giáo?”

“Tôi theo Lý gia giáo, bên thôn chúng tôi đều theo Lý gia giáo.”

“Lâm huynh thấy võ công của Tuyên Kiều thế nào?” Mạnh Hiệt đương nhiên biết Lâm Phụng Tường đến đây vì Hồng Tuyên Kiều, chỉ không chắc ý tứ của anh ta, giờ gợi chuyện xem nét mặt trước cũng tốt.

“Hồng cô nương à... ha ha...” Lâm Phụng Tường ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt không lấy gì làm trắng trẻo vẫn có thể nhìn ra sắc đỏ, hẳn là đang nóng bừng. “Võ công của cô ấy rất giỏi, tôi đã cọ xát với nhiều người, cô ấy là đối thủ mạnh nhất nhì tôi từng gặp phải. Quyền cước thân thủ của cô ấy đều rất nhanh, vận dụng chiêu thức cũng rất ghê gớm... Tôi vốn nghĩ đá bay đầu sư của cô ấy xuống nước, cô ấy sẽ rơi xuống theo, không ngờ cô ấy vẫn có thể quay lại trên lưới thừng!”

Nhắc đến là thao thao bất tuyệt, ánh mắt ám áp kính phục, rõ ràng đã phải lòng Hồng Tuyên Kiều, Mạnh Hiệt thấy vậy thì không kìm được phá lên cười, đành cắt ngang lời anh ta: “Lâm huynh, Tuyên Kiều là người truyền đạo trong Bái Thượng đế hội, nếu huynh không vội lên đường có thể tới giúp cô ấy truyền đạo, cô ấy nhất định sẽ rất vui.”

“Thật sao? Nhất định nhất định rồi, tôi cũng thích truyền đạo...” Lâm Phụng Tường nghe Mạnh Hiệt nói mình có thể có cơ hội ở bên Hồng Tuyên Kiều, vẻ mặt càng thêm thiết tha, hơn hẳn ban nãy.

“Lâm huynh thích truyền đạo như vậy, có biết là truyền đạo gì không?” Mạnh Hiệt hỏi.

“A? Ha ha ha...” Lâm Phụng Tường lắc đầu cười lớn, Mạnh Hiệt cũng vỗ vai anh ta bật cười ha hả.

Jack và An Long Nhi xắn quần chạy lại, từ xa đã hét vang: “Từ đây đã ngửi thấy mùi khét rồi kìa!”

Lâm Phụng Tường vội vàng nhắc cá lên, Mạnh Hiệt quay đầu lại gọi vang: “Tuyên Kiều và Lục tiểu thư! Mau lại ăn cá thôi!”

Một lúc sau, Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều cùng chạy về bên hồ, Lục Kiều Kiều mặt đỏ bừng bừng, thở hồng hộc, nhưng lại trông rất hứng khởi, vừa về đến nơi đã nói: “Long nhi, châm tẩu thuốc cho cô.”

“Vừa mới nói xong, cô lại hút rồi ?” Hồng Tuyên Kiều cũng chạy lại nhưng chẳng hề hự hơi, cô làm mặt giận bảo Lục Kiều Kiều.

“Cai... tôi cai... Làm xong việc của Hồng cô nướng xong từ rày về sau tôi không hút thuốc phiện nữa, giờ thì không được... không chịu được.” Lục Kiều Kiều vừa giơ tay đợi tẩu thuốc, vừa trả lời Hồng Tuyên Kiều.

Mạnh Hiệt rưới nước tương lên mình cá, nói: “Con cá này do Lâm huynh nướng đây, mọi người phải ăn nhiệt tình vào.” Hồng Tuyên Kiều dùng đũa gấp lấy một miếng thịt cá bỏ vào miệng trước: “Ừm... ngon! Nướng thơm quá! Cá không tanh chút nào, còn thơm mùi lá sen và mùi củi!”

Lâm Phụng Tường thấy Hồng Tuyên Kiều ăn ngon miệng, bản thân cũng thấy rất vui: “Mạnh tiên sinh dạy tôi nướng như vậy đây, tôi chỉ nướng chín cá, còn thực ra nước tương Mạnh tiên sinh nêm vào mới thơm, ha ha...”

Jack cũng ăn một miếng, nói: “Oa... đúng là rất thơm, củi nhặt về đốt tỏa ra mùi gỗ thơm, đều ngấm vào hết trong cá rồi...”

Lý do miễn cưỡng này khiến mọi người được trận cười no nê, ai cũng biết ban nãy là anh ta và An Long Nhi đi kiểm củi.

Ăn no cá nướng, Hồng Tuyên Kiều bảo Lục Kiều Kiều: “Kiều Kiều, cô thấy phong thủy ở đây thế nào?”

Lục Kiều Kiều ăn cá xong, tay vẫn cầm tẩu thuốc, hít một hơi thật đã, điệu nghệ nhả khói nói: “Nhìn bên ngoài cũng không tồi, rất có thể có chính huyết chân long. Nhưng muốn khẳng định có phải mạch chân long hay không, có thể kết huyết hay không, không thể chỉ đứng dưới núi nhìn, thứ nhất phải kiên trì tâm long, bước này tốn nhiều thời gian nhất; thứ hai phải lên cao để xác nhận huyết, công phu cơ bản nhất của thầy phong thủy chính là lên cao nhìn xa, như vậy mới có thể nắm rõ toàn bộ diện mạo và sự thật giả của vùng đất... Hôm nay chưa xem vội được không, ban nãy vừa học võ công, giờ tôi mệt chết đi được...”

Lục Kiều Kiều lặn ra bãi cỏ lười biếng đuổi người, mắt lim dim thoáng liếc sang Jack. Jack cũng đang nhìn cô, chợt không kìm nổi cảm giác mê, Lục Kiều Kiều nằm trên cỏ còn khiến người ta mất hồn như thế, nếu nằm trên giường thì...

Hồng Tuyên Kiều nói: “Vậy thử xem tướng cho mọi người được không?”

Lục Kiều Kiều chống người ngồi dậy: “Được thôi, chỉ bằng nói luôn về cô đi, để tôi gom một lượt ý trung nhân của cô từ nhỏ tới lớn kể ra... ha ha ha...”

“Không được! Kiều Kiều xấu quá...” Hồng Tuyên Kiều lớn tiếng kháng nghị, giọng nũng nịu nhưng mặt không hề đỏ.

Mạnh Hiệt nói: “Chúng ta đều là bạn cũ, xem tướng hay không cũng thế cả, chỉ bằng Lục tiểu thư xem cho Lâm huynh đi.”

“Không cần đâu, ha ha... Lục tiểu thư đừng xem...” Lâm Phụng Tường vội vàng xua tay lắc đầu, ngại ngùng từ chối.

“Không xem cũng được, Lâm huynh cứ lấy tay che mặt đi tôi không xem đâu.” Lời Lục Kiều Kiều lại khiến mọi người phá lên cười.

Lâm Phụng Tường lúng túng cười theo, Lục Kiều Kiều nói tiếp: “Thực ra Lâm huynh không cần quá lo lắng, mặt anh đen như vậy, chưa chắc tôi đã xem chuẩn...”

Nghe vậy, Lâm Phụng Tường không nói thêm gì nữa, nhìn thẳng vào mắt Lục Kiều Kiều, mặc cô nhìn chăm chăm vào mặt mình.

Cặp mắt của Lục Kiều Kiều vốn to đẹp trong veo nhưng ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh, khiến người ta cảm thấy bàng hoàng.

Lục Kiều Kiều im lặng hồi lâu, đoạn bảo Lâm Phụng Tường: “Có thể cho tôi xem tay không?”

Lâm Phụng Tường y lời xòe tay ra, Lục Kiều Kiều không chạm vào anh ta, chỉ ghé mắt dòm qua một thoáng rồi đứng dậy nói: “Vành tai Lâm huynh lật ra ngoài, dáng tai có tướng làm phẫn, hồi nhỏ gia cảnh bần hàn, tổ nghiệp túng thiếu; vị trí cao rộng nhất trên trán có nhiều nếp nhăn vụn mảnh, hơn mười tuổi đã phải cang đáng gia đình, chắc là nhà làm nông, nhưng ba bốn anh em đều tứ tán mưu sinh; nốt chai trên tay không nhiều, Dịch Mã tinh[2] trên mặt mấy năm trước cũng đã biến động, chắc lâu rồi không làm nông nữa đúng không?”

[2] Thuật ngữ trong mệnh lý bát tự, nếu trong mệnh có Dịch Mã, chứng tỏ người này phải di chuyển nhiều.

Lâm Phụng Tường kinh ngạc nói: “Đúng rồi, ở nhà ruộng ít người đông, tôi từ mấy năm trước đã vào thành làm công.”

Mạnh Hiệt nói: “Lục tiểu thư là khách quý chúng tôi mời tới, chớ thấy cô ấy trẻ tuổi, thực ra là danh sư đương đại đấy.”

Lâm Phụng Tường ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ nhắn kiều diễm đang đứng trước mặt mình, mắt ánh lên nét bàng hoàng xen lẫn bất an.

Lục Kiều Kiều thông dong đi lại mấy bước, nói tiếp: “Trên trán Lâm huynh có nếp nhăn cố nhiên là không tốt, nhưng thể trán như hổ, thể mũi như rồng, đây thuộc thể tướng trải qua gian khổ khó khăn có thể thành nghiệp lớn.”

Lâm Phụng Tường nói: “Đa tạ Lục tiểu thư, Phụng Tường bây giờ vẫn phải đi khắp nơi mưu sinh, có thể kiếm ba bữa no đã rất thỏa mãn rồi.”

Lục Kiều Kiều nhướn miệng cười, thả bước ra sau lưng Lâm Phụng Tường: “Muốn xem vận khí sắp tới của huynh, vốn có thể trông từ khí sắc trên mặt, nhưng mặt huynh đen quá, nên tôi đành phải xem tướng tay của huynh.”

Jack đang ngồi trên bãi cỏ cạnh Lâm Phụng Tường mút xương cá, khẩu súng lục đeo bên hông chúc xuống đất, Lục Kiều Kiều đến bên Jack, dùng chân huých nhẹ hai cái lên súng Jack. Jack tựa như chẳng cảm thấy gì, vẫn cúi đầu cặm cụi gặm xương. Nhưng sau khi Lục Kiều Kiều tiếp tục lên tiếng, anh buông xương xuống chùi mép, lẳng lặng đưa tay sờ lên bao súng.

“Dù cho sắc mặt có đen có trắng thế nào, sắc trong lòng bàn tay luôn không đổi, những chuyện không thể nhìn thấy qua sắc mặt, có thể thấy qua màu sắc và đường chỉ bàn tay. Tôi thấy Lâm huynh sắp tới đương gặp vận đào hoa đó...”

Lục Kiều Kiều vừa nói vừa bước tới trước mặt Lâm Phụng Tường, Lâm Phụng Tường nói: “Lục tiểu thư thật biết đùa, kẻ thô lỗ lưu lạc bốn phương như tôi lấy đâu ra vận đào hoa...”

“Mọi người lại mà xem bàn tay huynh ấy, Lâm huynh, huynh giơ tay ra đi mà, Hồng cô nương mau qua đây, tôi dạy cô xem...” Nói đoạn Lục Kiều Kiều bước ra sau lưng Lâm Phụng Tường.

Mọi người đều ngồi xuống bên Lâm Phụng Tường, Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều ngồi trước mặt anh ta, Jack và An Long Nhi ngồi bên phải, Hồng Tuyên Kiều đưa tay nắm lấy ngón tay Lâm Phụng Tường, duỗi thẳng bàn tay trái của anh ta.

Lục Kiều Kiều ngồi xuống sau lưng Lâm Phụng Tường nói: “Cô xem, lòng bàn tay ai cũng đều có ba đường chỉ tay, đường gần ngón tay gọi là Thiên văn, gần cổ tay gọi là Địa văn, đường ở giữa gọi là Nhân văn. Đường Nhân văn chính là để xem nhân sự, hôn nhân cưới hỏi và sức khỏe con người đều xem ở đường này.

Đoạn đầu đường Nhân văn là cung Hỷ Khánh, chính là chỗ dưới ngón trở ấy, nếu chỗ này ứng đỏ chứng tỏ có người trong mộng xuất hiện.”

Mọi người nhìn xuống dưới ngón trở của Lâm Phụng Tường quả nhiên thấy đỏ ứng, đều gật đầu nói phải, Lâm Phụng Tường ngượng ngùng ra mặt.

Lục Kiều Kiều vẫn nói tiếp, mọi người lại hào hứng nhìn vào tay Lâm Phụng Tường.

“Đoạn cuối đường Nhân văn gọi là cung Bạch Hổ, nếu cung Bạch Hổ hiện màu xanh đen, nội trong bảy ngày tất gặp nạn binh đao...”

Nói đến đây, Lục Kiều Kiều đang ngồi sau lưng Lâm Phụng Tường bỗng lảng lảng rút từ ống tay áo ra hai con dao nhỏ sáng loáng, nói như quát: “Lâm Phụng Tường ngươi đã từng giết người ở đâu?!”

Hàn quang xoẹt qua con dao trong tay trái Lục Kiều Kiều thoát chốc chặn ngang họng Lâm Phụng Tường, con dao tay phải ép vào bên eo kề đúng vị trí thận phải của anh ta.

Lục Kiều Kiều vừa nói dứt lời, tay trái Jack đã đè cứng tay phải Lâm Phụng Tường, khóa chặt vai phải anh ta, còn tay phải như nắp lò xo bật ngay ra sau rút khẩu súng lục khỏi bao, chìa thẳng huyệt thái dương của Lâm Phụng Tường, lên đạn, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Lâm Phụng Tường nghe xong câu nói của Lục Kiều Kiều thì thất kinh, đang định quay người đứng dậy đã bị hai người đồng thời khống chế.

Tay anh ta vẫn nằm trong tay Hồng Tuyên Kiều, rút vội về như phản xạ có điều kiện.

Hồng Tuyên Kiều tuy không hiểu gì, như nghe Lục Kiều Kiều hét lớn cũng phản ứng cực nhanh, trong số những người ở đây, không đáng tin nhất chính là Lâm Phụng Tường, muốn bắt người này đương nhiên phải cùng bắt.

Khi Lâm Phụng Tường rút tay về, tay cô vẫn giữ chặt lấy tay trái anh ta, thuận theo thế rút tay của Lâm Phụng Tường, không kéo mà đẩy ngược, đến khi tay trái Lâm Phụng Tường rút về hết cỡ, tay phải cô lên đặt hạ sườn anh ta, tóm lấy khuỷu tay trái, tay trái giữ bàn tay trái Lâm Phụng Tường bẻ ngoặt ra ngoài, đồng thời lùi chéch nửa bước ra sau kéo thẳng tay trái anh ta, lạnh lẽo dứt khoát xuất chiêu Tương Tử thối tiêu.

Lâm Phụng Tường bị cô kéo nhoài lệch người về phía trước, lại buộc phải dùng sức gượng lại để khỏi ngã vì trước họng vẫn còn một mũi dao kề, đồ người về phía trước sẽ bị lưỡi dao này cắt đứt họng.

Lúc này dù võ công có cao hơn nữa, Lâm Phụng Tường cũng chỉ có thể bất động.

“Lục tiểu thư quả nhiên là danh sư đương đại, Phụng Tường khâm phục.” Qua cơn kinh động, phát hiện mình đã bị dồn vào đường cùng, anh ta trái lại còn bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, thấp giọng thừa nhận từng giết người.

Ngoài Lục Kiều Kiều và Lâm Phụng Tường, tất cả những người còn lại đều thất kinh.

“Ban nãy ta thấy hai mày người quần tụ khí đen, đã biết người thân mang án mạng, đang trên đường trốn chạy...” Lục Kiều Kiều lúc này mới nói ra những gì thấy được khi xem tướng ban nãy; “lại xem tướng tay kiểm chứng thì phát hiện ra cung Bạch Hổ sát khí vất qua, chuyện giết người chỉ nội trong bảy ngày. Rốt cuộc người là ai? Đã giết ai?”

“Lâm Phụng Tường người Kiết Dương đi không đổi tên ngồi không thay họ, kẻ giết là cầu quan nha môn, các người giờ có thể đem đầu ta đi lĩnh thưởng, có khi còn được hơn trăm lạng bạc đấy, ha ha ha ha... ha ha ha ha...” Lâm Phụng Tường mặt không biến sắc nói trắng nguyên do, còn giữa cổ cười dài.

“Long Nhi, soát người.” Lục Kiều Kiều không muốn phí lời với đối phương.

“Trên người không có gì, chỉ có mấy lạng bạc vụn.” An Long Nhi móc hết đồ trên người Lâm Phụng Tường ra.

“Mấy lạng... kém xa tên yêu quái xấu xí kia.” Lục Kiều Kiều muốn nói đến Tôn Tồn Chân, từ điểm này có thể thấy, nếu Lâm Phụng Tường là người của triều đình, có vẻ không nên khốn khó như vậy.

Tay Hồng Tuyên Kiều phát lực, bẻ bàn tay trái của Lâm Phụng Tường tới cực hạn, nếu là người thường sẽ đau rống lên, nhưng Lâm Phụng Tường chỉ cắn chặt răng nhìn Hồng Tuyên Kiều, rồi lại quay đi nhìn về phía mặt hồ.

Cô vận hỏi Lâm Phụng Tường: “Nói rõ ra xem! Giết người lúc nào? Vì sao giết người?”

“Tổng nha nha huyện Kiết Dương, Đường Thuận ức hiếp dân lành, cưỡng hiếp dân nữ, bách tính không thể nhẫn nhịn nổi nữa, bảy ngày trước tôi đã lập kế giết hắn! Trong lúc chạy trốn ngang qua đây, vừa hay trấn Phù Dung chiêu mộ võ sư giúp múa sư, tôi mới dừng lại làm công kiếm chút lộ phí.”

“Long Nhi! Đem thùng trói hắn lại, đưa đến nha môn lĩnh thưởng!” Nghe Lục Kiều Kiều ra lệnh, ai cũng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt như muốn nói: Không phải chứ.

Nhưng lúc này không thể bàn chuyện có nên giải quan hay không, với võ công của Lâm Phụng Tường, mọi người đều không biết còn có thể khống chế anh ta được bao lâu.

Hồng Tuyên Kiều bảo Jack ép Lâm Phụng Tường sát xuống đất, An Long Nhi thành thực trói hai tay hai chân anh ta lại, bấy giờ mới yên tâm thu lại dao súng.

Lục Kiều Kiều bảo Mạnh Hiệt: “Giờ bắt được một tên đào phạm, cứ thế này dẫn hắn đi đường e phiền...”

Mạnh Hiệt vừa nghe đã hiểu ý, lập tức tiếp lời: “Đưa đến nha huyện cũng phải mất hai ngày đường, hai ngày ấy phải lo ăn lo dặt, còn phải kiếm người trông chừng, võ công của kẻ này cao như vậy, e có chuyện bất trắc...”

Hồng Tuyên Kiều bằng tuyết thông minh, chớp mắt đã vỡ lẽ, thì ra Mạnh Hiệt và Lục Kiều Kiều đang muốn thăm dò xem lời của Lâm Phụng Tường là thật hay giả.

Xem tướng có thể trông ra anh ta từng giết người, nhưng lại không thể biết được anh ta đã giết ai.

Bảy ngày trước từng giết người, không có nghĩa anh ta là đào phạm bị triều đình truy nã, bọn chó săn của triều đình cũng có thể giết dân lành rồi tới đây điều tra tình báo.

Nếu Lâm Phụng Tường là mật thám triều đình phái đến, nói ra những lời vừa rồi nhằm lừa gạt lòng tin của mọi người, nhờ đó thâm nhập vào Hồng Môn, thì giải anh ta đến nha môn đồng nghĩa với thả hổ về rừng. Kẻ áo đen Lục Kiều Kiều liệu chết bắt được trên dây Kê Đề chính vì được đưa về đại lao nha huyện, cớ kếm một nước bị phủ Quảng Châu phái người tới nhắc về bình an, cuối cùng chẳng hỏi ra được điều gì.

Bọn mật thám kiểu này sợ nhất chính là bị giết tại chỗ, hơn nữa ở chốn núi hoang rừng dã này, căn bản không ai có thể tới cứu. Một là không thể trở về báo cáo, hai là quả thực không cần thiết phải bán mạng, hề biết mình sắp bị giết tại chỗ, phần lớn đều sẽ lộ nguyên hình.

Hồng Tuyên Kiều cũng góp lời: “Còn không biết hắn có đồng bọn hay không, nửa đường lại có người tới cướp tù cũng là chuyện rất nguy hiểm.”

Jack và An Long Nhi tính tình vốn ngay thẳng, nhất thời không hiểu ra gì, có gì mấy người bên cạnh mình bỗng chốc trở thành bồ đầu nha môn hết lượt, lại định bắt gian lĩnh thưởng?

Jack cau mày hỏi: “Bắt được hắn có thể lĩnh bao nhiêu tiền?”

Lục Kiều Kiều nói: “Có trời mới biết hắn đáng bao nhiêu, nếu không đáng tiền thì chúng ta cũng công toi...”

“Chi bằng chém đầu vui thây ở đây, chúng ta đem đầu người về nghe ngóng xem tên gian tặc này đáng bao nhiêu tiền rồi tính?” Mạnh Hiệt đột nhiên mắt lộ hung quang, nhặt lấy con dao dưới đất vừa mổ cá ban nãy, bước tới bên Lâm Phụng Tường, hung hãn xắn tay áo lên.

An Long Nhi nhớ rõ Lục Kiều Kiều từng mấy lần cảnh báo nó không được giết người, biết Lục Kiều Kiều không phải người tùy tiện ra tay sát hại kẻ khác, chuyện trước mắt chắc chắn có điều cổ quái, thẳng bẻ thoáng cảm thấy có mùi vị thăm dò Lâm Phụng Tường. Nhưng nó không dám chắc Mạnh Hiệt liệu có ra tay hay không, dù gì Mạnh Hiệt cũng là người của Hồng Môn, đáng vẻ tuy nhỏ nhẽ, song vẫn có thể tàn độc như thường. Thằng bé kéo kéo ống tay áo Lục Kiều Kiều hỏi nhỏ: “Cô Kiều, hay cô thử gieo quẻ xem lời anh ta nói là thật hay giả, rồi hẵng quyết định...”

Lục Kiều Kiều trừng mắt với An Long Nhi: “Coi sai thì làm thế nào? Trên đời này có việc gì cũng coi một quẻ thì người còn cần dạo phố ăn cơm mua quần áo nữa không, dẹp sang một bên!”

An Long Nhi chưa từng chứng kiến thái độ này của Lục Kiều Kiều, biết nhất định có điều kỳ quặc, nên không nói thêm gì nữa.

Mạnh Hiệt đã đẩy Lâm Phụng Tường ngã xuống đất, trừng mắt nhìn vào mặt anh ta, tay cầm con dao hét lớn một tiếng, định chém xuống cổ. Lục Kiều Kiều vẫn chăm chú quan sát biểu hiện của Lâm Phụng Tường, người này trước sau đều cắn chặt răng, thái độ trầm trọng mà điềm tĩnh, quả thực có cảm giác sẵn sàng chết ở đây.

Jack vội nhào tới, hai tay nắm lấy tay cầm dao của Mạnh Hiệt, căng thẳng nói: “Đừng giết! Đừng giết! Nếu mọi người không muốn chịu vất vả thì để tôi áp giải anh ta, tôi có thể giải anh ta tới nha môn, nhưng không thể giết người được!”

Anh ta giữ chặt lấy tay Mạnh Hiệt quyết không buông, quay sang Hồng Tuyên Kiều nói: “Hồng tiểu thư, con dân của Thượng đế không thể giết người, cô biết mà, anh ta có tội hay không không thể do chúng ta định đoạt, cần phải để quan tòa phán quyết...” Ánh mắt đầy khẩn nài.

Hồng Tuyên Kiều trông bộ dáng cuồng cuồng của Jack, liền lộ nét cười kín đáo, cô rất thích bản tính lương thiện và đáng yêu của anh chàng này.

Lục Kiều Kiều nhân cơ hội Jack đang mất tập trung, lách tới bên cạnh anh ta, khom lưng rút ra khẩu súng lục đeo bên hông, lên đạn rồi nói: “Mạnh sư gia ngài chớ động dao, kéo lại bị dây máu be bét lên người, đợi tôi bắn chết hần, chảy cạn máu rồi ngài từ từ cắt đầu cho sạch.” Nói đoạn nhảy lùi về sau hai bước tay giơ súng nhắm vào Lâm Phụng Tường.

Jack đẩy Mạnh Hiệt ra, giơ hai tay ngồi thụp xuống, lấy người chắn trước mặt Lâm Phụng Tường, nói lớn: “Các người đang làm gì thế? Điên cả rồi sao? Muốn tiền thì tôi cho, không được giết người này, ở đây không ai có thể chứng minh anh ta có tội!”

Bộ dạng Jack tức giận thật sự khiến Lục Kiều Kiều rung động, gã đàn ông này ngốc đến mức đáng yêu.

Mạnh Hiệt cũng giống Lục Kiều Kiều, vẫn luôn hữu ý vô tình quan sát vẻ mặt của Lâm Phụng Tường, thấy nét mặt anh ta vẫn bình tĩnh.

Lâm Phụng Tường từ dưới đất ngồi dậy, nhìn Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, trong mắt không hề có thù hận và phần nộ, mà chỉ đầy vẻ khinh bỉ, anh ta cười khẩy mấy tiếng, rồi lại tiếp tục phá lên cười ha hả.

Jack chắn trước mặt anh ta, đối diện với Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, Lâm Phụng Tường nói: “Tôi hôm nay rất cuộc cũng gặp được một trang hảo hán chân chính, có chết cũng không hối tiếc. Vị huynh đệ người Tây, anh tránh ra đi, bọn họ sắp tâm muốn giết tôi, anh cũng chẳng ngăn cản được bao lâu đâu.”

Jack quay đầu lại nhìn Lâm Phụng Tường, lại nhìn Lục Kiều Kiều trước mặt, nói nửa như ra lệnh nửa như van nài: “Kiều Kiều, buông súng xuống đi, em hãy buông súng xuống đi!”

Lục Kiều Kiều nhìn Mạnh Hiệt, Mạnh Hiệt khẽ gật đầu với cô, Lục Kiều Kiều quát lớn: “Tránh sang một bên, thằng Tây kia! Đây là thiên hạ của Đại Thanh, anh tưởng là nước Hoa Kỳ các anh đấy à, tôi nói hần có tội thì hần có tội! Mau rút ra!” Nói đoạn nhảy chéch lên hai bước, dừng lại ở chỗ có thể trông thấy Lâm Phụng Tường. Jack lập tức dịch chuyển theo, chắn trước người Lâm Phụng Tường, tay vẫn dang rộng ngăn Lục Kiều Kiều.

Cặp mắt Lục Kiều Kiều vẫn xoáy vào mặt Lâm Phụng Tường, chỉ cần anh ta định rút lại nấp sau lưng Jack, lập tức có thể khẳng định lời người này nói là giả. Nhưng Lâm Phụng Tường vẫn không tránh không né, đường đường chính chính ngồi dưới đất, nhìn ra mặt hồ, mặc cho Lục Kiều Kiều và Jack co kéo qua lại.

Mạnh Hiệt nói: “Được rồi, cũng tương đối rồi đấy...”

31. Chương 31

Lục Kiều Kiều sầm mặt buông súng xuống, rút ra một con dao trong ống tay áo bước tới trước mặt Jack, nhét súng vào tay anh, mắng khê một câu: “Đồ ngốc, đầu toàn óc lợn...” đoạn đẩy anh ta sang một bên.

Jack nhìn chằm chằm Lục Kiều Kiều nói: “Kiều Kiều, chớ làm bừa!”

Lục Kiều Kiều cũng nhìn anh ta, quát lớn: “Tránh ra! Tôi đi cời trói cho anh ta, tên ngốc!”

Jack tránh đường, Lục Kiều Kiều cúi xuống cắt đứt sợi thừng trói tay Lâm Phụng Tường, nói: “Lâm huynh, ban này đặc tội rồi.”

Lâm Phụng Tường xoa xoa cổ tay, tự tháo sợi thừng dưới chân, ngơ ngác nhìn mấy quái nhân trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay trước mắt mình.

Mạnh Hiệt chấp tay nói: “Lâm huynh chớ lấy làm lạ, ban này chúng tôi chỉ lo huynh là do thám triều đình phái tới, nên mới cố ý thăm dò. Vì triều đình lo ngại dân chúng làm loạn, trước nay vẫn cấm người dân tập võ. Nếu vừa rồi huynh không muốn chết ở đây, mà muốn chúng tôi trói giải lên nha môn, chúng tôi cũng đã có sẵn phương án, nhưng đáng về Lâm huynh coi nhẹ cái chết thật khiến người ta kính phục...”

“Đừng nói vậy, cũng khó trách các vị, tôi là kẻ thân mang trọng tội, các vị muốn xử lý thế nào đều là cái số của tôi, tôi không có gì để nói, vừa rồi thật cảm ơn vị huynh đệ người Tây đây.” Lâm Phụng Tường đứng dậy, vỗ vai Jack.

Đã làm rõ người này không phải nhằm vào mình, Lục Kiều Kiều cũng chẳng còn hứng thú nói chuyện với anh ta nữa. Hồng Tuyên Kiều đề nghị với Lâm Phụng Tường: “Nếu Lâm huynh chưa có nơi nào để đi, không ngại tới thôn chúng tôi dừng chân an cư trước...”

Lâm Phụng Tường vội vàng đáp: “Thế sao được, Phụng Tường đến chỗ các vị sẽ làm liên lụy mọi người, tôi chỉ là ngưỡng mộ Hồng cô nương, cứ vương vít mãi mới mạo hiểm tới gặp cô một lần... giờ cũng không còn gì tiếc nuối nữa rồi.” Nói đoạn cúi gằm đầu.

Hồng Tuyên Kiều cười nói: “Chúng tôi bên đó chỉ là một thôn nhỏ hẻo lánh, người của quan phủ chục năm chẳng ghé một lần, đối với anh mà nói cũng tương đối an toàn, nếu anh đồng ý có thể tới giúp đỡ Bái Thượng đế hội chúng tôi, đồng thời học đạo lý của Thượng đế, tôi và Jack tiên sinh đều là đạo hữu thờ Thượng đế cả.”

Lâm Phụng Tường chấp tay nói: “Nếu như thế thì thật chẳng mong gì hơn, đại ân đại đức này Phụng Tường không biết lấy gì báo đáp...”

“Vậy lấy thân đền đáp đi... Vận đào hoa đến rồi đúng không nào?” Lục Kiều Kiều cầm tẩu thuốc đi qua hai người họ, nhìn cũng chẳng buồn nhìn, tiện miệng buông một câu, khiến mọi người có mặt đều cười rộ lên, Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều cũng cười, nhưng nụ cười rất mờ ám.

Mạnh Hiệt nói: “Hôm nay cũng chơi kha khá rồi, thu dọn đồ đạc quay về trấn Phù Dung trước, ngày mai lại lên núi xem phong thủy, mọi người thấy thế nào?”

Lục Kiều Kiều lập tức đồng ý: “Được, về trấn sớm một chút, tôi còn muốn mua cho Tiểu Văn mấy bộ đồ nữa.”

Góc ngã tư trung tâm trấn Phù Dung tọa lạc một trà lâu hai tầng.

Đây là trà lâu có đẳng cấp nhất ở trấn Phù Dung, phong thái đậm nét cổ xưa. Sáng sớm dân chúng các thôn gần đó đều đổ về đây uống trà sớm, qua bữa cơm ban trưa, đến buổi chiều lại là thời gian ngồi nghỉ ngơi uống trà.

Tầng hai là khu nhà tọa được chia thành những gian riêng rẽ, buổi chiều khách đông, trong một gian phòng nhìn chéch ra ngã tư đường, cửa sổ mở toang, nhưng lại buông màn trúc.

Bên cửa sổ kê một chiếc bàn, ngồi quanh bàn là năm người đàn ông tuổi tác chênh lệch, ăn vận khác nhau, có người mặc như thương nhân, có người lại như tú tài nho sinh, bọn họ uống trà, chốc chốc lại nhìn xuống ngã tư đường phía dưới.

Một người đàn ông ăn vận như thương nhân không ngồi trên bàn, mà chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, từ sau tấm màn cửa nhìn xuống đám người đang qua lại dưới lầu.

Con phố bên dưới bày đầy các sạp hàng, hai bên là các hiệu buôn lớn nhỏ, Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều đang càn quét từng cửa tiệm, mua đồ ăn vặt lại mua áo quần, mua đồ trang sức lại mua phần thơm bút kẻ lông mày, tận hưởng lạc thú mua sắm. Mạnh Hiệt và Lâm Phụng Tường đã dắt bốn con ngựa về trước, Jack và An Long Nhi dắt một con ngựa đứng giữa ngã tư, đợi hai nàng mỹ nữ mua xong đồ là chất lên lưng ngựa.

Người đàn ông trung niên trên trà lầu nhìn Lục Kiều Kiều chạy qua chạy lại, nói mà không hề ngoái đầu: “Con bé này quả thật không vừa, lần trước trên dãy Kê Đề đụng độ với hai gã giám chính, một chết một gãy chân tàn phế, giờ còn suýt nữa dắt mũi chúng ta... hừm hừm...”

Một người mặc áo dài màu vàng đất theo kiểu tú tài nói: “Quốc sư, cứ bám theo thế này làm hao tổn không ít nhân lực của cải của chúng ta, có thể bắt về trực tiếp tra hỏi hay không? Con bé chắc cũng chẳng chịu nổi mấy bận giày vò đâu, sẽ nhanh chóng tông tốc ra...”

“Lục đại nhân, bắt người về tra hỏi liệu người có khai ra không? Nếu cô ta không biết, thì đâu thể khai ra được, cố bức chỉ khiến cô ta nói xằng nói bậy; nếu cô ta biết, cũng có thể nói bừa, chỉ cần Long Quyết không ở trên người cô ta, người giấu Long Quyết lập tức sẽ giấu kỹ hơn nữa.” Quốc sư thủng thỉnh giải thích cho Lục Hữu.

Lục Hữu là một trong năm viên quan được phủ Quốc sư điều tới từ Khâm Thiên giám, bốn người còn lại đều là bạn đồng liêu của y.

“Trừ phi chúng ta chắc chắn trên người cô ta có Long Quyết, bằng không, để cô ta đi tìm tốt hơn nhiều so với chúng ta tự đi tìm.” Quân sư vẫn chấp tay sau lưng nhìn xuống dưới lầu, từng tia nắng len qua màn cửa sổ hắt lên mặt ông ta. “Chuyện Tôn Tham, các người ra tay nặng quá đấy...”

“Nhưng Quốc sư nói, phải bảo vệ an toàn cho Lục Kiều Kiều, Tôn Tham khi đó đã kề dao vào cổ cô ta, không ra tay thì không ổn.” Một thương nhân dáng người mập mập lên tiếng.

“Tam Thu câu mệnh tiền... Ôi chao, Tiêu đại nhân định thử pháp lực của mình hay là định cứu người đây? Không sai, người không giết hắn ngay tại chỗ, nhưng tối hôm đó chính là ngày Thủ Canh Tân, đây chẳng rõ ràng là muốn lấy mạng hắn hay sao? Tôn Tham là người mượn về từ Đạo Lục ty, hắn chết rồi người phải bẩm báo với Liễu đạo trưởng, hắn không chết người coi như ép hắn làm phản, giờ Lục Kiều Kiều đã cứu sống hắn, hắn sẽ không đời nào về triều đình báo cáo nữa. Nghĩ tích cực thì Lục Kiều Kiều đã cho người một cơ hội rút lui trước mặt Liễu đạo trưởng, nghĩ tiêu cực thì... người đã để cho Lục Kiều Kiều một cái miệng biết nói...”

Giọng điệu của Quốc sư vẫn rất bình tĩnh, cũng không trách cứ gì Tiêu Kiếm đang ngồi bên cạnh, nhưng vẻ uy nghiêm toát ra từ nét mặt ôn hòa, cộng thêm phần cất nghĩa hợp tình hợp lý, lại khiến người nghe tâm phục khẩu phục.

“Chớ xem thường một tên tiểu quan bát phẩm chạy việc, võ công của hắn chưa chắc đã kém các người, các người là quan lục phẩm cao hơn hắn mấy bậc, thì có thể ra tay hạ sát hắn, ta giữ chức quan tam phẩm cũng hơn các người mấy bậc, liệu có thể bắn tên sau lưng các người hay không?”

Câu nói này của Quốc sư có ý mập mờ uy hiếp với năm viên Quan chính, ông ta quay người lại nói: “Các vị đại nhân hãy hợp tác cho tốt, chúng ta đều làm việc cho triều đình, giang sơn xã tắc nặng hơn hết thảy.”

“Vâng.” Năm viên quan khẽ đồng thanh trả lời.

“Tôn Tham hai năm nay thực hiện công việc theo dõi rất tốt, không hiểu sao hôm trước lại như phát điên...” Quốc sư lẩm bẩm nói. “Tiêu đại nhân ngài luôn có mặt tại hiện trường phải không? Tình hình khi đó thế nào?”

Tiêu Kiếm có tướng phú quý, ăn vận thương nhân lập tức trả lời: “Khi hạ quan đuổi đến nơi thì bọn họ đang đối mặt trên đồi Song Long, Tôn Tham bắt trói một cô gái, định uy hiếp người còn lại.”

“Đúng là điên rồi, hắn chạy trốn là được, còn uy hiếp người ta làm gì? Hắn muốn gì?” Quốc sư chau mày, thắc mắc hỏi Tiêu Kiếm.

Tiêu Kiếm nói: “Hắn muốn Lục Kiều Kiều nổ súng bắn chết Jack, Lục Kiều Kiều đương nhiên không thể làm vậy, nên giằng co với hắn...”

“Giết Jack? Giết Jack làm gì?” Quốc sư trầm ngâm giây lát, gần như đồng thời thốt lên với Tiêu Kiếm: “Hắn thích Lục Kiều Kiều?”

“Ta hiểu rồi... hiểu rồi... Lục Kiều Kiều này cũng khá lắm, người theo cô ta hai năm liền lại nảy sinh tình cảm... Nói như vậy, Tôn Tham sẽ không về kinh báo cáo nữa, hắn sẽ làm phản.”

Trong lúc Quốc sư còn đang lăm bằm tự nhủ, Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi: “Vậy có cần...”

Ý tứ phía sau chính là muốn nhờ cớ tận gốc, bằng không bên cạnh Lục Kiều Kiều lại mọc ra thêm một trợ thủ.

Quốc sư lần này dứt khoát hơn nhiều, Tiêu Kiếm còn chưa nói xong, ông ta đã tiếp lời: “Ông lo chuyện này đi, phía Liễu đạo trưởng ta sẽ giải thích.”

“Trên ngọn Phù Dung có một chính huyết chân long, giải tượng Ngũ Xà Hạ Dương, mấy năm trước Phó sứ Chương đại nhân đã phái người tới cắt đứt long khí của huyết này, có lẽ các ngài cũng tham dự vào hành động đó. Có vị đại nhân nào từng xử lý long huyết này không?”

Quốc sư từ Kinh thành tới Quảng Đông chưa lâu, để đích thân truy tìm Long Quyết, lúc xuất phát từ Quảng Châu mới dẫn theo năm viên Quan chính là thủ hạ của Phó sứ phủ Quốc sư Chương Bình Hàm, thời gian hợp tác cũng chưa thể xem là dài. Nhưng Chương Bình Hàm đã dẫn đầu một nhóm quan viên sở trường huyền học phong thủy trong cung, đóng quân tại Quảng Đông năm năm, chuyên môn khảo sát long mạch ở Quảng Đông, vẽ ra bản đồ long mạch chi tiết. Bọn họ chủ động truy tìm long mạch, điếm ra các long huyết có Thiên tử khí cũng lập tức tiến hành phá hoại. Năm viên quan trước mặt Quốc sư, đều là những cao thủ phong thủy đã cộng sự cùng Chương Bình Hàm nhiều năm, từng chia nhau tham gia các hành động công phá long huyết ở khắp nơi.

Kim Lập Đức vóc người thấp bé tháo vát, ăn vận kiểu con buôn nói: “Có hạ quan, cái huyết đó đã bị rò long khí ở nơi kín đáo trên đường long mạch chảy qua, nên chắc không còn tác dụng gì lớn.”

Quốc sư gật đầu nói: “Làm tốt lắm, hành sự không nhất định phải đại động can qua, đạt hiệu quả là được. Ta muốn cho Lục Kiều Kiều một thử thách tại đây, xem cô ta rốt cuộc tài cán ra sao, khi cô ta lên núi các ngài nhớ gọi thêm ta, ta cũng đi xem Ngũ Xà Hạ Dương...”

Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều đi phía trước nói nói cười cười, Jack và An Long Nhi dắt theo con ngựa chắt đây hàng hóa trên lưng theo sau.

Lục Kiều Kiều nói với Hồng Tuyên Kiều: “Hồng tử tử, Tiểu Văn xin nhờ cả vào tử đấy, ở đây có ít bạc, nếu cô ấy có gặp bất trắc gì mong chị giúp đỡ cho.”

“Ồi dào, cô không cần đưa tôi tiền đâu.” Hồng Tuyên Kiều vội vàng đẩy lại tờ ngân phiếu năm mươi lượng bạc Lục Kiều Kiều vừa nhét vào tay. “Tiểu Văn gia nhập Tuyên đạo hội khác có cơm ăn, trong Tuyên đạo hội mọi nhu yếu phẩm thường ngày đều được phân phát theo nhu cầu, cuộc sống của cô ấy sẽ không gặp vấn đề gì đâu, cô cứ yên tâm.”

Cô không hiểu được dụng tâm của Lục Kiều Kiều. Lý Tiểu Văn đã mang trong mình đứa con của Jack, nhưng lại không thể nói với bất kỳ ai, đàn bà hễ mang thai thì không thể làm ăn gì được nữa, có tiền bạc hỗ trợ là quan trọng nhất. Ngoài trên người có tiền, có một người chăm sóc cũng sẽ tiện hơn rất nhiều, Lục Kiều Kiều nhét tiền vào tay Hồng Tuyên Kiều, không nhằm mục đích gì khác ngoài đến khi Lý Tiểu Văn có chuyện thêm được một người coi sóc.

“Hồng tử tử, cứ coi như đây là tiền công đức tôi đóng góp cho Bái Thượng để hội đi, chị nhất định phải nhận lấy.” Lục Kiều Kiều không rõ Bái Thượng để hội làm gì, nhưng cô biết, bất cứ nơi thờ thần thờ Phật nào cũng đều có thể thu nhận quyền góp từ thiện, đã nói là góp tiền công đức thì chả có lý nào lại không nhận.

Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, quả thực cũng không tiện thoái thác, bèn cười rằng: “Được được, tôi thay mặt các huynh đệ tạ ơn thiện nguyện của Kiều Kiều, Thượng đế nhất định sẽ phù hộ cho cô được bình an.”

Bốn người gần về tới trang viên đang trú ngụ, thì bất gặp một người đàn ông đang đứng dựa bên cạnh cửa lớn.

Người này vận áo ngắn vải thô kiểu nông dân, trên đầu đội sùm sụp cái mũ cỏ, thấy bốn người tiến lại liền đứng thẳng người dậy, nhưng vẫn cúi gằm đầu để mũ cỏ che lấp mặt.

Thấy Lục Kiều Kiều và Hồng Tuyên Kiều chậm rãi bước tới gần, gã liền nhặt cây tề mi còn bên bức tường vừa dựa ban nãy chống bên cạnh người. Động tác này quen thuộc quá, Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi đều không hẹn mà cùng kinh ngạc kêu lên:

“Tôn Tồn Chân!?”

“Tên yêu quái!?”

32. Chương 32

Jack lập tức rút súng ra ngắm vào Tôn Tồn Chân đầu tiên, An Long Nhi vọt tới như một mũi tên, chắn trước người Lục Kiều Kiều, sợi thừng gắn mũi phi tiêu đã sẵn sàng trên tay; Hồng Tuyên Kiều không quen biết Tôn Tồn Chân, nhưng vừa thấy tình hình có vẻ sắp khai chiến, liền lùi về phía sau nửa bước xoay người bày thủ thế quyền.

Tôn Tồn Chân từ tốn đặt cây Tề mi còn về lại bên tường, từng bước tiến lại phía Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hiên ngang đứng nguyên tại chỗ nghiêm giọng quát hỏi: “Đứng lại, ngươi còn bám theo ta làm gì? Vẫn định giết người chắc?”

“Kiều Kiều, tôi muốn nói với mọi người một câu...” Tôn Tồn Chân lại bước lên hai bước, giọng rất nhỏ.

“Có gì nói mau, đứng đó mà nói!” Lục Kiều Kiều không muốn hắn tiến gần thêm bước nào nữa.

Tôn Tồn Chân ngẩng đầu lên, mọi người liền trông thấy một bản mặt vàng ệch không chút sắc máu, đây là một gã trai trẻ tướng mạo rất bình thường, nhưng ngoài Hồng Tuyên Kiều ra ai nấy đều hiểu rõ, khuôn mặt này chỉ là mặt nạ Tôn Tồn Chân dùng bột mì làm ra. Dưới lớp mặt nạ như thật ấy mới là chân diện mục của hắn, bản mặt không có mặt xấu xí như ác quỷ.

Hắn nhìn Lục Kiều Kiều, rồi lại nhìn Jack và An Long Nhi, ánh mắt không hề có sát khí.

Sau một thoáng im lặng, Tôn Tồn Chân lí nhí thốt ra hai chữ: “Xin lỗi.”

Chẳng ai nghe thấy hai chữ này lại thả lỏng người, Jack và An Long Nhi đều biết cây gậy của hắn nặng nhường nào, cũng biết thân thủ của hắn nhanh ra sao, xuất thủ tàn độc thế nào. Súng vẫn chìa thẳng vào hắn, mọi đôi mắt đều chăm chăm nhìn hắn cảnh giác.

Tôn Tồn Chân nói xong, cúi đầu xoay người chậm chạp bước lại bên bờ tường cầm lấy cây Tề mi còn, quay lại nhìn Lục Kiều Kiều một cái, ánh mắt ảm đạm thê lương, rồi lại cúi đầu chậm chạp đi về phía đầu đường.

Lục Kiều Kiều nhìn theo bóng lưng hắn đi xa, biết rằng đây có lẽ là lần cuối cùng gặp mặt, Tôn Tồn Chân từ nay về sau sẽ bị triều đình nhà Thanh truy sát, cho đến khi hắn chết mới thôi.

Cô đứng lặng dõi mắt tiễn Tôn Tồn Chân đi về phía đầu đường, bóng lưng Tôn Tồn Chân tuyệt vọng sụp sập, nổi bật trên nền tà dương và con đường dài, khiến Lục Kiều Kiều tựa như trông thấy chính mình một thời từng đơn độc lưu lạc nơi ngõ liễu tường hoa.

Lúc đó, người này đã ở cạnh mình, chỉ là đôi bên không tiếp xúc, cùng chịu cảnh cô độc. Là đồng cảm hay đồng bệnh tương lân? Tâm trạng Lục Kiều Kiều bỗng trở nên nặng nề phức tạp.

Con người này lẳng lặng mai phục bên mình hai năm, hẳn có lẽ là người hiểu mình nhất thế gian này.

Một kẻ theo dõi phải lòng người bị mình theo dõi thì sai sao? Một kẻ làm chuyện sai trái, hối hận xin lỗi xong có thể cho hắn thêm một cơ hội không?

Tôn Tồn Chân bị Lục Liễu Kiều treo lên thẩm vấn uy hiếp, để cầu sinh, tất cả những gì nói ra đều có thể là giả, nhưng khi Lục Liễu Kiều thả cho hắn đi, hắn đang vội thoát thân mà vẫn chủ động theo họ từ thôn Quan Tài tới trấn Phù Dung, chỉ để nói một tiếng xin lỗi, khiến Lục Liễu Kiều cảm nhận được tấm lòng chân thành của một người bạn cũ.

Tôn Tồn Chân vì muốn tháo gỡ thuật điều hồn mà thuật sĩ triều đình dùng truy sát mình, từng cầu xin Lục Liễu Kiều dùng bùa thể thân vứt bỏ bát tự của hắn, cũng chẳng tiếc đem sinh mệnh mình đặt vào chân không tử địa không có vận mệnh bảo hộ kia.

Một người vì mưu cầu sự sống, mà vứt bỏ cả bát tự lẫn vận mệnh của bản thân, tự mình nắm lấy sinh tử, đây là sợ chết ư?

Không, đây có lẽ là kẻ dũng cảm nhất, hắn sẽ có được thứ tự do vượt qua số mệnh, dù chỉ là trong một ngày.

Lục Liễu Kiều hét lên như xé toạc cổ họng: “Tôn Tồn Chân!”

Tôn Tồn Chân đã đi tới đầu đường bên kia, nghe Lục Liễu Kiều hét gọi tên mình, tiếng gọi không hề mang nổi thù hận khinh khi, cũng chẳng có uy hiếp chán ghét, chỉ như trên đường gặp một người bạn, cất cao tiếng gọi mình lại...

Suốt hai năm theo dõi Lục Liễu Kiều, hắn từng ngỡ rằng mình sẽ mãi mãi là bóng ma phía sau cô, Lục Liễu Kiều mãi mãi sẽ không biết tới sự tồn tại của hắn, có thể một đời từ xa trông theo bóng lưng Lục Liễu Kiều, cũng có hỷ nộ ái luyến, hắn đã thoải mái lắm rồi. Sau khi xảy ra bao nhiêu biến cố, cuối cùng được nghe thấy tên mình vang lên từ miệng Lục Liễu Kiều, đây là âm thanh hắn chưa từng được nghe, có nằm mơ cũng muốn được nghe.

Hắn chấn động toàn thân, chống cây Tề mi còn xuống đất.

Lục Liễu Kiều từ tốn đi lại phía Tôn Tồn Chân, Jack giơ súng yểm trợ cho cô từ mé bên, An Long Nhi vẫn đi trước mặt cô, theo sát bảo vệ.

Tôn Tồn Chân vẫn đứng nguyên chỗ cũ, quay lưng lại với Lục Liễu Kiều, Lục Liễu Kiều vòng lên trước mặt hắn ta, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, hồi lâu sau mới nói: “Đưa bát tự của ngươi cho ta.”

Gương mặt đeo mặt nạ giống y như thật của Tôn Tồn Chân không hề lộ chút biểu cảm nào, nhưng bàn tay cầm Tề mi còn lại run lên bần bật, tròng mắt ướt đẫm, thoát chốc đã tuôn trào lệ nóng.

Lục Liễu Kiều nhờ Hồng Tuyên Kiều về trước, đem quần áo và đồ dùng hàng ngày mới mua giao cho Lý Tiểu Văn, sau đó cùng Jack và An Long Nhi dẫn Tôn Tồn Chân tới khu rừng trúc gần trấn Phù Dung.

Trong rừng trúc có một con sông nước cạn rộng chừng hơn mười trượng, nước sông trong veo nhìn thấu đáy, chỉ sâu đến đầu gối, phản chiếu ánh hoàng hôn đỏ máu. Trên con rạch nhỏ thỉnh thoảng có một hai con thủy điều sắc sỡ bay qua, mang lại chút sức sống cho dải nước đỏ và xanh đậm màu mực tối.

Lá rơi phủ dày trên mặt đất, bốc lên mùi hương thanh mát của lá tre, khiến người ta chỉ muốn nằm ngay xuống đất.

Lục Liễu Kiều một tay chấp sau lưng, một tay cầm tẩu thuốc, nhìn bầu trời bị ánh tà dương nhuộm đỏ, lòng lại có chút ngưỡng mộ Tôn Tồn Chân. Thật không thể tưởng tượng nổi, cuộc đời không được số mệnh an bài sẽ như thế nào, nếu bản thân có thể khống chế, liệu có phải sẽ rất hạnh phúc không?

Cô nói với Tôn Tồn Chân đang đứng phía sau: “Trước tiên ngươi phải làm một vật thể thân, thông thường là một con bù nhìn cỏ, hoặc thứ khác cũng được, ví dụ như lần trước ta dùng búp bê vải ấy, như vậy ngươi có thể lấy lại số mệnh của mình lúc cần thiết.”

Tôn Tồn Chân nheo mắt nhìn mặt trời sắp lặn xuống đồng dã, quay đầu lại nói với Lục Liễu Kiều: “Không cần đâu, tôi tuy không đoán mệnh, nhưng cũng chẳng có mấy vinh hoa phú quý, hơn nữa... tôi không thích cái vận mệnh của mình.”

Lục Kiều Kiều đã xem qua bát tự của Tôn Tồn Chân, hiểu rõ số mệnh ông trời sắp đặt cho hắn, bát tự của hắn tứ trụ thần dương, mệnh trẻ đơn cô già cô độc. định sẵn một đời cô độc. Người đã từng cô độc như cô, có thể hiểu được Tôn Tồn Chân không thích mệnh mình vì lẽ gì.

“Vậy thì về sau người phải tự dựa vào chính mình đây, người sẽ không gặp vận may nữa, không còn quý nhân...”

“Tôi sẽ sống cuộc sống mà tôi chọn.” Tôn Tồn Chân ngắt lời Lục Kiều Kiều, xem ra hắn thực không thể đợi nữa rồi.

Lục Kiều Kiều nói lớn: “Được! Cũng có khí phách lắm!”

Cô vút tẩu thuốc vào tay An Long Nhi, nhanh nhẹn móc trong áo ra tờ giấy bùa và cây bút chu sa, tay chấp kiếm quyết điểm lên đóm lửa, niệm thần chú viết nhanh lá bùa chôn vùi bát tự, nói với Tôn Tồn Chân: “Đi tìm vật thể thân của người đi!”

Tôn Tồn Chân cầm cây Tề mi còn xuống đất, nhún người nhảy xuống con rạch sâu chưa tới đầu gối, hắn đạp chân trên mặt nước, không hề chìm mà như chạy bộ trên mặt đất, chỉ thấy một trận mù nước bắn tung lên, hắn đã lướt ra tới giữa con rạch.

“Thủy thượng phiêu?!” An Long Nhi từ hồi học võ công ở chỗ sư phụ đã từng nghe nói, trên giang hồ có một loại khinh công có thể đạp nước mà đi.

“Hả?! Giê su!” Jack cũng kinh ngạc thốt lên, trong đầu anh ta chỉ nhớ trong Kinh thánh từng nói, Chúa Giê su đi trên mặt nước hiện thần tích, giờ được tận mắt chứng kiến quả thực không sao tiếp nhận nổi.

An Long Nhi lần này không thể không phục, lần trước ăn may thắng được Tôn Tồn Chân một chiêu nửa thức, chỉ bởi có hai khẩu súng lục không ngừng bắn quét ép trận, Tôn Tồn Chân khi đó cũng nóng nảy, nên mình mới có thể đắc thủ. Bằng không luận về công phu thật sự, căn bản không thể sánh nổi với Tôn Tồn Chân, còn phải tu luyện dài dài.

Tích tắc sau mặt sông lại tách ra một con đường nước, Tôn Tồn Chân phi thân quay lại cạnh Lục Kiều Kiều, trên tay nhẹ nhàng nắm một con cá lớn. Hắn nhìn con cá, tựa như nhìn đứa con của chính mình, ánh mắt mong mỏi vui sướng khiến khuôn mặt hoàn toàn vô cảm cũng hiện ra một nét cười.

Lúc Kiều Kiều không dây dưa kéo dài thời gian, Tôn Tồn Chân và con cá vừa đến bên cạnh, tay trái cô liền vơ lấy ống tay áo phải, tay phải cầm chắc lá bùa thể thân quát lớn một tiếng: “Úm... Sắc thần bình hỏa cấp như luật lệnh! Khứ!” đoạn dánh lá bùa lên đầu con cá.

Một ảo ảnh mang hình người màu vàng to như người thật trỗi ra khỏi xác Tôn Tồn Chân, theo chữ “khứ”, nhập thẳng vào mình con cá.

Tôn Tồn Chân thoáng thấy chóng mặt hoa mắt, ánh sáng vàng vừa lóe qua trước mắt, Lục Kiều Kiều đứng bên đã hét lớn: “Thả cá!” Hắn lập tức phóng vọt lên không, thả người rơi xuống rạch nước.

Lần này hắn không chạy qua chạy lại trên mặt nước nữa, mà trầm mình hẳn xuống, hai tay giữ cá nhẹ nhàng buông trong nước, con cá vừa trở về với nước liền quẫy đuôi bơi ra xa, mang theo quãng sáng vàng biến mất không tăm tích.

Tôn Tồn Chân ngồi thụp xuống con rạch, nhìn theo con cá đang bơi theo dòng nước, ngoác miệng cười không ra tiếng, rồi đột nhiên từ dưới nước nhảy vọt lên, lộn mấy vòng trên không rồi lại rơi xuống rạch nước, hết như một con cá vui sướng nhảy lên khỏi mặt nước.

Bọn họ chưa từng được thấy Tôn Tồn Chân cười, cũng không thể tưởng tượng nổi nụ cười của con người không mặt này, nhưng Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi biết gã đang cười vui vẻ, cũng bất giác mỉm cười.

Lục Kiều Kiều lấy lại tẩu thuốc từ tay An Long Nhi, nhìn Tôn Tồn Chân đang đùa nghịch trong nước, lầm bầm một mình: “Biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay...”

Tôn Tồn Chân thở hồng hộc nhảy lên bờ, người tong tong nước nhìn ba người bọn họ nói: “Cảm ơn các vị.”

“Người đã từ bỏ số mệnh, nhưng vẫn là người tu đạo, sống trên đời vẫn phải tuân thủ phép tắc của đạo gia.” Đây là lời khuyên răn chân thành Lục Kiều Kiều dành cho hân.

Vốn dĩ giới luật của người tu đạo rất nhiều, trong đó năm giới luật lớn nhất được gọi là “Sơ chân giới”, là năm trong số vô vàn giới luật khi tu đạo cần giữ, lần lượt là sát giới, đạo giới, dâm giới, tửu giới và vọng ngữ giới, nếu không thận trọng giữ giới sẽ gặp ác nghiệp báo ứng, nhẹ thì mất hết pháp lực, nặng thì rơi vào ma đạo. Những gì Tôn Tồn Chân làm trước đây chính là phạm vào sát giới, trong quá trình tu hành, phạm sát giới có thể coi như vạn kiếp bất phục, vì vậy Lục Kiều Kiều mới dặn dò hân.

“Được... Nhưng tôi không từ bỏ số mệnh, mệnh là do mình chẳng phải do trời, tôi đi đây.” Tôn Tồn Chân chấp tay thành Tam thanh quyết trước ngực, cúi người hành lễ đạo gia với ba người.

“Bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

An Long Nhi và Jack đều chấp tay đáp lễ từ biệt gã.

“Phải rồi, người nợ ta hai trăm lượng vàng tiền làm phép.” Lục Kiều Kiều không bỏ lỡ cơ hội ra giá dịch vụ bất tị thể thân.

“Được, nhất định sẽ trả. Kiều Kiều, cô bảo trọng.”

“Mệnh là do mình... chẳng phải do trời...” Lục Kiều Kiều quay đi không nhìn Tôn Tồn Chân nữa, mắt dôi ra mặt nước của con rạch nhỏ.

Tôn Tồn Chân nghe cô nói dứt lời, liền quay người đi vào rừng trúc, khuất bóng vào nơi sâu hút càng lúc càng mờ tối.

“Mệnh là do mình chẳng phải do trời?” An Long Nhi như suy tư nhắc lại lời Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều hút một hơi thuốc rồi nói: “Mỗi người tu đạo đều nhằm mục đích này...”

“Tu đạo không phải để học pháp thuật sao ă?” An Long Nhi càng lúc càng không hiểu. “Cô Kiều, vì sao Tôn Tồn Chân là người tu đạo, cô cũng là người tu đạo mà cô biết nhiều pháp thuật thế còn hân thì không?”

“Ha ha... Thằng nhóc này cũng biết hỏi đấy. Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta cũng về thôi, vừa đi vừa nói mày nghe.” Lục Kiều Kiều thấy Tôn Tồn Chân đã đi xa, cũng định quay về ăn cơm tối.

“Nói là tu đạo, thực ra cũng chia làm mấy loại, Tôn Tồn Chân là đạo sĩ phái Toàn Chân, tu Toàn Chân đạo. Phái này khởi nguyên từ Vương Trùng Dương thời Bắc Tống, Vương Trùng Dương vốn là võ cử nhân đương thời, võ công rất cao, phái này coi trọng tính mệnh song tu, tính chính là tâm tính đạo gia, mệnh là tu hành của thân thể, tức là phải luyện thành nội đan, phát huy tiềm năng lớn nhất của con người, bởi vậy một đạo sĩ nhỏ như Tôn Tồn Chân cũng có thể có võ công như thế.”

“Chẳng trách thân pháp của hân nhanh, gậy cũng rất mạnh...” An Long Nhi nói. Jack lập tức tiếp lời: “Vừa rồi hân còn chạy trên nước nữa, trời ơi, tôi cứ ngỡ chỉ có Giê su mới làm được vậy thôi!”

“Đúng thế, su sẽ nhà các anh và Tôn Tồn Chân đều có thể chạy được trên nước... Bởi vì công lực nội đan hân tu luyện vô cùng mạnh mẽ, nên đồng thời cũng luyện ra tà khí Tam thi thần dễ bùng phát hơn hân người thường. Người tu đạo thông thường, nội đan không mạnh như vậy, Tam thi thần cũng sẽ không hung dữ như thế, dùng Tam thi câu mệnh tiền chưa chắc đã đạt hiệu quả tốt, ba mũi tên kia rõ ràng được bắn ra nhằm vào điểm yếu của môn phái gã. Có nghĩa là, ba mũi tên ấy xem ra đã sớm dự tính bắn ra, chỉ là ngày hôm đó, vừa hay có cơ hội bắn tên...”

Lục Kiều Kiều nói mãi bắt giác trầm tư.

“Cô Kiều thì thuộc phái nào ă?” Câu hỏi của An Long Nhi cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Kiều Kiều.

“Cô thuộc Thiên sư đạo, Thiên sư đạo coi trọng ngoại đan y thuật, và sự kết hợp giữa nội đan cùng bùa chú, mỗi bùa chú sử dụng đều phải dẫn động những người những vật sống khác, cũng có thể dẫn động long khí dưới đất, cái gọi là thiên nhân hợp nhất chính là như thế.”

Jack nhìn Lục Kiều Kiều nói: “Oa, lợi hại, lịch sử và văn hóa Trung Quốc thật khiến người ta kinh ngạc!”

“Còn một đạo phái khác mạnh ngang ngửa với Thiên sư đạo, là phái Thần Tiêu, phái này có sở trường dùng bùa chú dẫn động sức mạnh tự nhiên của núi sông đất đai, đặc biệt giỏi sử dụng sấm sét, vì vậy còn có tên là phái Lôi Pháp.”

An Long Nhi lễ lười: “Phái này lợi hại hơn phái kia, thì ra trên đời lại nhiều cao nhân đến vậy...”

Lục Kiều Kiều nói: “Đúng thế, núi cao còn có núi cao hơn, nếu cả đời chỉ chăm chăm độ cao thấp thì chẳng ai nên sống làm gì nữa. Còn một phái nữa không lấy lừng lăm nhưng đạo pháp rất cao thâm tên là phái Mao Sơn, phái này sở trường y bốc tinh tướng, binh pháp địa lý, lại giỏi thuật bùa chú, nhưng đến nay chẳng còn thấy mấy người...”

Jack hỏi: “Nội đan và ngoại đan là cái gì? Hình như ai tu đạo cũng đều phải luyện cái này.”

“Ngoại đan là thuốc, mỗi phái đều sẽ truyền lại một đan dược có thể trị bệnh và giúp con người kéo dài tuổi thọ, cũng sẽ không ngừng nghiên cứu ra loại đan dược tốt hơn; còn nội đan ấy à, rất khó nói, chính là thông qua sức mạnh tập trung cao độ, cùng một vài tâm pháp, luyện ra đan bên trong cơ thể con người.”

Jack nói: “Nghe có vẻ giống sinh em bé, ha ha, quả là khó hiểu.”

“Có thể nói như vậy, đạo gia cũng gọi sức mạnh bên trong là ‘thai tức’, chính là giống như trong bụng có một đứa bé, ha ha, tên quý Tây nhà anh thông minh đấy.” Lục Kiều Kiều cười nói.

“Tôi thì không sinh được em bé rồi, phải dựa cả vào em thôi.” Jack cũng thừa cơ buông lời chòng ghẹo.

Lục Kiều Kiều vừa nghe thế liền nghĩ ngay đến Lý Tiểu Văn đang mang thai đứa con của Jack, tức khắc cắt hững, lườm anh ta một cái rồi lạnh lùng nói: “Anh muốn có em bé mà còn phải kiếm tôi nữa hay sao? Về ăn cơm thôi.”

Ba người vừa đi vừa nói rất mau đã về tới đại viện.

Hôm nay cũng một mâm ngoài một mâm trong, sân trong đều là các chị em trong đội múa sư của hội truyền đạo, đang vừa ăn vừa tút tút đùa nghịch, mâm bên ngoài có Mạnh Hiệt, Hồng Tuyên Kiều, Lâm Phụng Tường và Lý Tiểu Văn, đang uống trà đợi ba người bọn Lục Kiều Kiều về. Vừa thấy Lục Kiều Kiều xuất hiện ngoài cửa, Lý Tiểu Văn đã lập tức chạy lên trước: “Em đã nhận quần áo và đồ đạc Kiều tử tặng rồi, cảm ơn chị.” Nói xong liền đưa tay làm dấu vạn phúc. Lục Kiều Kiều thấy vậy, thầm nhủ được đấy, mới được Thượng đế chiếu cố cho một ngày đầu gối đã cứng lại rồi, thấy Lý Tiểu Văn không quỳ xuống nhất thời cũng có chút không quen.”

Lục Kiều Kiều hỏi Lý Tiểu Văn: “Hai cái chăn bông cũng nhận rồi chứ?”

“Nhận rồi ạ.”

“Qua Trung thu rồi tiết trời sẽ ngày một lạnh, dưới giường cũng phải trải thêm chăn bông, đừng thấy có hai cái chăn mà lại cho bớt người ta một cái.”

“Em biết rồi ạ.” Lý Tiểu Văn cảm kích nói.

Jack cũng bước tới, móc trên người ra một tờ ngân phiếu đưa cho Lý Tiểu Văn: “Tiểu Văn, hãy sống cho tốt, em sẽ được hạnh phúc.”

Lý Tiểu Văn vội vàng xua tay: “Không không, em không thể lại nhận tiền của Jack thiếu gia nữa, em sẽ làm việc chăm chỉ kiếm tiền...”

Lục Kiều Kiều bước đến cạnh Jack, móc ra thêm mấy tờ ngân phiếu nữa, đoạn nói với Lý Tiểu Văn: “Một tờ đương nhiên không thể nhận rồi, ba tờ đi, cầm lấy.” Dứt lời liền nhét luôn ba tờ ngân phiếu vào tay Lý Tiểu Văn.

Lý Tiểu Văn còn định từ chối, Lục Kiều Kiều đã ấn mạnh tay cô, trừng mắt: “Đừng có làm Kiều tử bực mình, nhận lấy.”

Lý Tiểu Văn quả thật không dám chọc giận Lục Kiều Kiều, đành nói: “Dạ, cảm ơn Jack thiếu gia, cảm ơn Kiều tử.”

Lục Kiều Kiều quay đi, dặt tay cô lại bên bàn ăn.

Hồng Tuyên Kiều đợi mọi người ngồi xuống đầu vào đây mới nói: “Ngày mai Tiểu Văn và mấy chị em trong Tuyên đạo hội sẽ về thôn Quan Tài trước, còn chúng ta lên núi thăm huyết có được không?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Được, ngày mai lại đi ngắm cảnh.”

Ăn xong cơm trời cũng đã tối, Lục Kiều Kiều gọi An Long Nhi và Jack vào phòng mình, ba người ngồi quanh bàn, trước mặt là một ngọn đèn dầu cỡ như hạt đậu.

“Hôm nay coi như chơi cả ngày, nhưng ngày mai thì không dám chắc rồi...” Lục Kiều Kiều nghiêm sắc mặt.

An Long Nhi nói: “Phía sau chúng ta nhất định vẫn có người bám theo, trừ phi cô Kiều cũng từ bỏ bát tự giống Tôn Tồn Chân, bằng không vẫn không thể nào cắt đứt được cái đuôi ấy.”

“Không cắt đứt được cũng có cái hại, như vậy chúng ta có thể dắt mũi hấn ta, có thể bày kịch cho hấn xem, chỉ cần hấn không như Tôn Tồn Chân động một tí là giết người thì cũng không phải vấn đề lớn lắm.” Jack phân tích không phải không có lý.

Lục Kiều Kiều nói: “Từ bỏ bát tự là cách làm liều, sinh tử có số, phú quý tại thiên, nếu số Lục Kiều Kiều tôi chưa đến lúc tuyệt thì chẳng kẻ nào có thể đón ngã được tôi, tôi cũng chẳng có Tam thi thần hung dữ như Tôn Tồn Chân để cho người ta quấy rầy... Có điều gặp nguy hiểm tôi vẫn sẽ chạy trốn, nhờ đâu bị thương cũng rắc rối.”

“Về chuyện ngày mai...” Lục Kiều Kiều nói vào việc chính. “Người theo sau chúng ta muốn đuổi tôi về Giang Tây. Nhớ kỹ, tôi không phải mục tiêu bọn chúng muốn giết, nhưng nếu hai người ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn chúng, thì mạng hai người cũng chẳng đáng tiền đâu, nhìn từ góc độ này thì hai người nguy hiểm hơn tôi nhiều.”

Lục Kiều Kiều ngừng lời nhìn sang An Long Nhi và Jack rồi lại tiếp: “Chỗ này chỉ cách Quảng Châu chín mươi dặm, nếu hai người muốn về Quảng Châu, mỗi người để lại mười lạng bạc, ngày mai lập tức có thể rời đi.” Nói xong, cô rút một hơi thuốc chờ đợi câu trả lời.

“Cô Kiều, cháu không sợ.” An Long Nhi kiên định nói gọn lỏn.

“Ha ha ha, Kiều Kiều, tôi không thể rời em được, lần trước xa em năm ngày tôi đã biết đời này mình không thể thiếu em.” Jack nói rất ung dung, đưa tay đỡ sau ót, lưng dựa lên ghế lười biếng đuổi thẳng người.

“Được, hai người tự chọn đường đi, về sau chớ hối hận.” Lục Kiều Kiều nhả khói trong miệng, nói: “Ngày mai không phải du sơn ngoạn thủy, đối phương nhất định sẽ theo chúng ta lên núi thăm huyết, hơn nữa không như ở dãy Kê Đề, lần trước chúng ta phục kích bọn họ, còn lần này không biết hấn sẽ làm gì... Khí thế của Ngũ Xà Hạ Dương rất tốt, nhưng rõ ràng đã bị triều đình để ý, phá long khí, nếu tôi cứu cái huyết này, chẳng khác nào đối đầu với triều đình, còn nếu tôi không làm, người của Hồng Môn sẽ không tha cho tôi, vì vậy ngày mai chỉ có thể tùy cơ hành sự... Jack trong đêm nay chuẩn bị đầy đủ súng ống đạn dược, Long Nhi thu xếp hành lý xe ngựa, sáng sớm mai đánh xe lên núi, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.”

“Chạy khỏi người của Hồng Môn à?” An Long Nhi muốn khẳng định lại đối thủ là ai.

“Bái Thượng đế hội kia nói là không có quân đội, không rõ là thật hay giả... Nếu Hồng Môn phát hiện ra tôi không phải người của bọn họ, sẽ lập tức đối phó với chúng ta, điều này là chắc chắn; còn về kẻ triều đình phái đi bám theo tôi... Nếu hấn không giống Tôn Tồn Chân là phải lòng tôi, thì hai người vẫn được an toàn.” Lục Kiều Kiều nghiêm túc nói nốt câu cuối, ba người khựng lại giây lát rồi Jack và An Long Nhi đột nhiên phá lên cười.

Lục Kiều Kiều lấy tẩu thuốc cốc lên hai mái đầu vàng mấy cái, hai người vẫn không thôi cười, chọc Lục Kiều Kiều cũng cười phá lên theo.

Ba người đùa đủ rồi, Lục Kiều Kiều nói: “Thôi không đùa nữa, Long Nhi gieo một quẻ xem tình hình đại khái ngày mai như thế nào, để mọi người vững dạ.”

“Long Nhi cũng biết coi quẻ à?” Jack kinh ngạc hỏi.

“Đúng đấy! Lần trước Long Nhi chỉ gieo một quẻ đã đoán trúng anh và Thúy Ngọc cô nương vẫn vũ năm ngày năm đêm trên xe ngựa, anh còn chưa tới Hoa Huyện chúng tôi đã biết trên xe anh giấu một cô gái rồi.

Long Nhi, gieo đi.” Lục Kiều Kiều chẳng kiêng dè trách móc mấy chuyện phong lưu nho nhã của Jack, nói tới đoạn “năm ngày năm đêm” giọng điệu còn đặc biệt nhấn mạnh. Chỉ cần Lý Tiểu Văn còn ở bên họ, Lục Kiều Kiều sẽ ngày ngày ghi nhớ chuyện này.

An Long Nhi xóc tiền đồng một hồi, viết xuống giấy một quẻ Sư. Biến số trong quẻ tượng khá nhiều, An Long Nhi xem một lúc, bần khoản quay sang Lục Kiều Kiều nói: “Cô Kiều, cháu không giải được quẻ này...”

“Để cô xem... Ừm, ra là vậy, quẻ Địa Thủy Sư biến thành Phả Lôi Phệ Hạp, một quẻ chỉ có sáu hào, ở đây lại biến những bốn hào, hào đa biến thì sự đa biến, ngày mai sẽ có không ít bất ngờ... Mà nói cô nghe quẻ Sư có nghĩa gì?” Lục Kiều Kiều hỏi An Long Nhi.

“Trong Kinh Dịch viết, sư giả, chúng dã. Quẻ Sư chắc có nghĩa ngày mai sẽ có rất nhiều người, cũng ý là chủ nhân có thuộc hạ.” An Long Nhi cứ theo quẻ mà giải.

“Ồ, đúng, dạng như thế, ý gốc của quẻ Sư là dưới đất có nước, mắt người không thấy được dưới đất, đám thuộc hạ và chủ nhân này chúng ta cũng không thấy được, vậy bọn họ có lẽ là những kẻ nấp sau lưng chúng ta, lần này theo chúng ta có thể không chỉ là một người... Quẻ Sư hạ thành quẻ Khảm, số của Khảm là sáu, nếu không gieo lầm thì đối phương có sáu người...” Lục Kiều Kiều giải cặn kẽ.

“Trong quẻ này, thượng quẻ có động, hạ quẻ cũng động, toàn quẻ rơi vào trạng thái cực kỳ bất an, đất trên nước, đất động nước cũng động?” An Long Nhi thần thờ nhìn đồng tiền trên bàn.

“Đất trên nước chính là hồ và bờ, ứng ngay với huyết Ngũ Xà Hạ Dương, nhưng cả đất lẫn nước đều động ư? Đúng thật, động gì nhỉ?” Lục Kiều Kiều cũng không hiểu.

“Toàn quẻ động rồi biến thành quẻ Phệ Hạp, trong Kinh Dịch nói quẻ này lợi cho việc dùng ngục, liệu có phải nói chúng ta sẽ bị quan binh bắt đi không?” An Long Nhi lại hỏi.

“Tôi chẳng sợ bị quan binh bắt, dù gì bọn họ bắt được tôi rồi cũng phải giao lại cho lãnh sự quán Mỹ, Long Nhi cũng không phải sợ, anh sẽ bảo lãnh em ra.” Jack không ngại nhất chính là điểm này, từ khi triều đình Đại Thanh ký hiệp ước Nam Kinh, địa vị của người Tây ở Trung Quốc được nâng cao rõ rệt, sự an toàn cũng được bảo vệ tuyệt đối.

Lục Kiều Kiều nói: “Vậy thì tốt, tôi không phải lo cho hai người nữa, đi chuẩn bị đồ đạc thôi, ngày mai ăn no rồi lên đường. À... đi chơi chứ.” Nói xong bèn đuổi hai gã trai ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau, mười mấy cô gái hội tuyên truyền đạo sắp xếp lại đầu sư chiêng trống và hòm hành lý, Lý Tiểu Văn cũng đi theo họ, chuẩn bị về thôn Quan Tài.

Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều, Lâm Phụng Tường dắt ngựa ra, gặp đúng Jack và An Long Nhi đang đánh cỗ xe ngựa Tây lộng lẫy.

Mạnh Hiệt cười híp mắt nói: “Hôm nay không cưới ngựa nữa à? Cưỡi ngựa lên núi sẽ nhanh hơn nhiều đấy.”

Jack không quen nói dối, đành đáp lời: “Chào buổi sáng, ha ha ha...”

An Long Nhi đỡ lời: “Vâng, hôm qua cô Kiều cưỡi ngựa cả ngày, tối về kêu mỏi xương cốt, hôm nay muốn ngồi xe ngựa có đệm.”

Hồng Tuyên Kiều hỏi: “Thì ra là vậy, Kiều Kiều đâu?”

Rèm cửa sổ của xe ngựa được vén lên, Lục Kiều Kiều lộ đầu ra vẫy tay: “Đây! Tôi ở đây!”

Lúc này cô trông thấy Lý Tiểu Văn đang đứng cùng nhóm con gái tay làm việc mắt nhìn sang đây, bèn bảo Jack: “Jack thiếu gia, người ta sắp đi rồi, có cần tới từ biệt không kia?”

“Phải rồi, tôi qua nói mấy câu...” Jack bấy giờ mới bước lại chỗ Lý Tiểu Văn.

Lý Tiểu Văn thấy Jack tiến lại, cũng rưng rưng nhìn về phía anh ta. Tối gần Jack, cô cũng chẳng màng trước cửa có mười mấy cặp mắt đang nhìn, liền ôm rịt lấy anh ta.

“Jack thiếu gia, Tiểu Văn phải đi rồi...”

“Xin lỗi em, chúng tôi vẫn còn rất nhiều việc cần làm, không thể mang em đi theo được.”

“Không... Là Tiểu Văn không có phúc theo hầu hạ Jack thiếu gia...”

“Tiểu Văn, em là cô gái rất dũng cảm, khi em không thích cuộc sống của mình, em sẽ cố gắng thay đổi nó. Giờ sự sắp xếp mà Thượng đế dành cho em, là nhờ em nỗ lực mà có được, em không cần hầu hạ bất cứ ai, em nhất định sẽ sống rất hạnh phúc!”

Lý Tiểu Văn nghe đến đây, nước mắt càng tuôn không cầm được, thấm ướt cả mảng áo Jack.

Jack nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Lục Kiều Kiều từ xa trông thấy cảnh tượng này, lớn tiếng gọi An Long Nhi: “Long Nhi, đánh xe xuất phát.”

“Jack vẫn còn ở đằng kia...” An Long Nhi quay đầu lại nhìn.

“Cô bảo mày đánh xe đi, mau!”

Thế là ba con ngựa cao lớn thông thả xuất phát, An Long Nhi đánh xe theo sau.

Hồi lâu sau, Jack mới lách théch chạy đuổi theo xe ngựa của chính mình.

33. Chương 33: Số Kiếp Hoàng Triều

Đi đường núi gấp ghe hơn một canh giờ, cuối cùng mọi người cũng đến trước mộ phần của cha Hồng Tuyên Kiều.

Huyệt mộ mở về hướng Nam, khuất trong bãi cỏ cao giữa lưng chừng núi, không chú ý sẽ không thể tìm ra. Vật liệu xây mộ hoàn toàn không phải thứ hoa lệ, trên bia đề “Hồng Công Quốc Du chi mộ”, thì ra cha Hồng Tuyên Kiều và Hồng Tú Toàn tên là Hồng Quốc Du.

Dãy Phù Dung núi non trùng điệp, đá trên núi có màu khói đen cực kỳ đặc biệt, trên mỗi phiến đá đều có đường vân thủy mặc tựa đóa phù dung. Đôi mắt nhìn về hướng Nam, dường là người ngắm cảnh hay xem phong thủy đều phải thốt lên một tiếng “Đẹp!”

Ở phía Nam là một cái hồ lớn, trước mặt là đồng bằng vô tận, bên phải là thác nước Tây, bên trái huyệt mộ có hai dãy núi hình thành hẻm núi trên hồ, bên phải cũng có địa hình tương tự; tính cả rằng núi ở giữa nơi có huyệt mộ, tổng cộng có năm dãy núi phía trước huyệt mộ chúc đầu lặn xuống lòng hồ, giữa lòng hồ thẳng phía trước huyệt mộ còn có một hòn đảo nhỏ hình tròn, bóng năm dãy núi phân bố theo hình cánh quạt đều tập trung hướng cả về hòn đảo này.

Đứng trước huyệt mộ, có thể nhìn thấy đồi núi bên bờ đối diện hình dạng như cờ trống trưởng la, dấu mực phong vân, quý nhân binh mã đều đủ cả, vây kín lấy hồ nước hình vuốt rồng bên dưới.

Trong tiếng thác đổ như rống gầm, bước lên huyệt mộ hơn chục bước, có thể trông thấy mảnh đất phương Nam bao la vô tận. Lục Kiều Kiều giờ mới hiểu, Ngũ Xà Hạ Dương, chỗ hạ ở đây không phải mặt hồ trước mắt.

Trong phong thủy, địa hình đồng bằng được gọi là bình dương địa, nơi ngũ xà muốn hạ là bình dương đại địa phương Nam ngút ngàn vô tận, người điếm huyệt này, để mắt đến đâu chỉ là vạn hộ phong hầu, rõ ràng muốn sánh ngang với triều đình, cắt đất xưng vương mà.

Nhìn sang trái phải, thấy cây cối xung quanh đều khô héo gầy guộc hơn cây dưới núi, ngay đến cỏ dưới đất cũng vừa dài vừa mảnh. Hướng mắt ra núi non bốn bề, ngoài năm dãy núi hình rắn, cây cỏ những nơi khác vẫn tươi tốt um tùm, đượm hơi thở mùa hạ phương Nam.

Nơi có địa hình phong thủy tốt nhất mà lại không có chút sinh khí nào ư? Lục Kiều Kiều trong lòng hiểu rõ, cái huyệt này, và cả toàn bộ long khí trên dãy núi này sớm đã bị phá hoại rò rỉ kiệt quệ rồi.

“Cô Kiều, nơi này vì sao không gọi là Ngũ Long Hạ Dương mà lại là Ngũ Xà Hạ Dương ạ?” An Long Nhi lên tiếng hỏi.

Lục Kiều Kiều đứng trước gió gật đầu nói: “Càng ngày mày càng biết đặt câu hỏi đấy... Long, là chí tôn của vạn vật trong thiên hạ, mạch chân long xuất hành cũng giống như thiên tử xuất hành, tất phải có trống

giống cờ mở người ngựa thị vệ hộ giá, vì thế không thể cứ thấy mạch núi liền tùy tiện gọi bừa đây là long mạch. Dây núi có thể gọi là long mạch bắt buộc phải có nước đồng hành, nước ở đây tức là long huyết, không có nước thì long chết; hai bên long mạch phải có thể núi hình người ngựa trông cờ đi trước hộ giá nếu chân long nhô lên một mình, mạch núi hộ giá cần phải phục thấp xuống hai mé, nếu không cũng cần cờ chiến quân ngựa đứng trên cao, còn chân long ở bên dưới diềm đậm ngụp lặn...”

“Như vậy có nghĩa, hình dáng của mạch chân long nhất định có gì đó đặc biệt, độ cao thấp không giống với núi non bốn bề?” Mạnh Hiệt cũng nghe thông chút đỉnh, bèn góp lời nói lên ý kiến của mình.

“Đúng thế, Mạnh sư gia có thể tranh bát cơm của tôi rồi đấy.” Lục Kiều Kiều một mặt khen ngợi Mạnh sư gia, một mặt lên quan sát những người còn lại và tình hình xung quanh, thầm nghĩ cách làm sao thoát khỏi nơi này.

Cô thấy mọi người đều yên lặng muốn nghe kiến giải của mình, bèn cẩn trọng chọn ra một số nội dung có thể nói, giải thích cho Hồng Tuyên Kiều và Mạnh Hiệt về huyết mộ này: “Năm dãy núi trước mặt đều cao ngang nhau, vì vậy không có chân long cũng chẳng có mạch chủ, đành giải tượng thành xà (rắn), chứ không phải là long (rồng). Địa hình nơi có long mạch có cao thấp, tôn ti, luân thường hợp lý, bao bọc hữu tình, huyết Ngũ Xà Hạ Dương này lại như thiên hạ thái bình, đúng rồi, chính là như Hồng tử tử nói người bình đẳng, năm con rắn cùng hội nhưng không cùng thuyền, cùng sang nhưng không cùng mộng, sức mạnh không thể nói là nhỏ, nhưng muốn giành được phúc khí cát huyết thượng hảo, tôi e là không dễ...”

Lục Kiều Kiều cố ý chỉ nói điểm bất lợi của Ngũ Xà chứ không nhắc đến cảnh sắc tráng lệ của Hạ Dương phía sau, những mong không đắc tội với cả Hồng Môn lẫn Thanh triều, để được yên ổn rút lui.

“Nhưng có Kiều Kiều ở đây, cái huyết này nhất định được cứu rồi.” Hồng Tuyên Kiều cười xòa nói.

Hồng Tuyên Kiều đã mơ hồ nghe ra có gì đó không hợp lý. Nghe đánh giá của Mạnh Hiệt đối với Lục Kiều Kiều, cô biết Lục Kiều Kiều là người thấy tiền sáng mắt, giờ Lục Kiều Kiều lại nói như vậy, liệu có phải là không muốn cứu cái huyết này không? Hay vì vẫn chưa biết có thể kiếm được bao nhiêu, nên lấp lửng làm cao trước?

Mạnh Hiệt cũng phụ họa: “Đúng vậy, vừa nhìn đã thấy máu chốt căn nguyên, muốn cứu hẳn dễ như trở bàn tay thôi, ha ha ha...”

Lục Kiều Kiều thầm nghĩ, hai người này nhất quyết tể mình lên, xem ra không trở chút tài nghệ thì không hất được vụn làm ăn này đi rồi. Đoạn cô cầm tẩu thuốc chỉ về rặng núi xa tít trước mặt và hai bên trái phải, nói: “Quảng Đông quanh năm cây cối tốt tươi, cỏ cây chỉ khi tiết trời đông giá mới có một hai tháng khô héo, mọi người xem cây cối phía xa vẫn xanh um một dải, nhưng trên ngọn Phù Dung này cả cây lẫn cỏ đều héo vàng cả ra, đây rõ ràng là do long khí dưới đất bị chặt đứt, khiến cả ngọn Phù Dung tử khí nặng nề.”

An Long Nhi nghe tới đây, không kìm được hỏi: “Long khí là khí của đất trời, làm thế nào lại chặt đứt được ạ?”

“Đúng thế sao có thể chặt đứt long khí chứ?” Lâm Phụng Tường và Jack đều hòa theo hỏi.

Lục Kiều Kiều nhú mày quay người nhìn An Long Nhi, thầm nghĩ thằng oắt này âm mưu làm hỏng chuyện đây, vốn câu sau đã có thể nói “Vì vậy tôi không xem huyết này nữa, giờ về nhà ăn cơm trước, các lộ anh hùng xin được cáo biệt ở đây, rảnh rồi lại gặp trà nước”, giờ lại thành ra đứng lớp thực hành phong thủy rồi.

Có điều nghĩ lại, cơ hội học tập này quả hiếm có, bao bậc danh sư phong thủy đều là giữa non nước từng bước đúc rút kinh nghiệm, bỏ lỡ ví dụ thực tế này, An Long Nhi không biết lúc nào mới có thể bù lại, ài, coi như cũng là cái duyên của thằng bé vậy.

Lục Kiều Kiều một hồi thở dài một tiếng, đáp: “Thằng nhóc này chuyên hỏi chuyện lớn. Thế nào gọi là đánh rắn bẫy tắc, huyết này giải tượng là Ngũ Xà Hạ Dương, vị trí có thể bóp chết huyết này chỉ có thể là bẫy tắc kể từ đầu rắn mà thôi. Có điều trong phong thủy một ngón tay có thể là nghìn dặm, sông núi càng không thể dùng tắc mà tính được, vì vậy nơi cách đầu rắn bẫy tắc mới là vị trí sinh tử bẫy tắc của huyết này. Giờ năm con rắn đều đã bị khử cả, xem ra vị trí bẫy tắc này chính là điểm khống chế cả năm đầu rắn.”

“Nhưng từ nơi dãy núi này lặn xuống nước ngược về sau bảy dặm chẳng phải vẫn là đất đá hay sao? Làm thế nào chặt đứt long khí được ạ?” An Long Nhi hỏi hết câu này đến câu kia, nếu không phải ngày ngày chạy trốn đánh nhau thì thu nhận được một đồ đệ thế này sẽ khiến sư phụ rất vui mừng.

“Đúng rồi, làm thế nào mà chặt đứt long khí được?” Mọi người hứa lại tới tập hỏi.

Lục Kiều Kiều xoa xoa mặt, xốc lại tinh thần, giải thích: “À, là thế này, nước là long huyết, đường nước chảy trong mạch núi cũng là đường long khí chạy qua, một số thầy phong thủy tâm địa xấu mưu đoạt long khí, sẽ điểm huyết vào mặt sau mộ phần của người ta, chặn đứng luồng long khí chạy qua; một số loài cây lớn rễ quá sâu hút nước quá nhiều, hoặc nếu có suối nguồn không ngừng chảy tiêu hao, cũng sẽ khiến long khí bị chặn lại; thầy phong thủy xấu sẽ đào giếng xả nước ở chính những điểm sinh tử này, khiến long khí mau chóng rò rỉ cạn kiệt...”

Giải xong một bài dài, Lục Kiều Kiều thở hắt ra một hơi, mọi người thi nhau gật đầu.

Lâm Phụng Tường nói: “Từ đây tới chỗ đầu rấn lặn vào nước phía trước, ước chừng ba dặm, điểm đánh rấn bảy dặm, cũng không xa lắm, tôi muốn đi xem thế nào, có ai muốn đi không?”

Lục Kiều Kiều trầm nghĩ, lần này thì hay rồi, muốn thoát cũng thoát không nổi; đành đâm lao theo lao nói: “Đi nào, mọi người cùng đi xem xem, nếu có suối rừng còn uống được ngụm nước suối...”

Thế là cả đoàn sáu người quay ngược men theo con đường nhỏ vòng ra sau núi.

Thoắt chốc đã đi được ba dặm đường, từ đây không còn nhìn thấy cảnh hồ nữa, nhìn về phía ấy, chỉ thấy cây cối thưa thớt, còn nhìn phía sau núi này, núi rừng lại rậm rạp, hệt như dưới chân núi. Trên sườn núi có một dải phân cách giữa sắc xanh và sắc vàng. Mọi người còn đang khen ngợi Lục Kiều Kiều phán đoán như thần, Mạnh Hiệt đã ngoảnh tìm kiếm thứ có thể cắt đứt long khí.

Ai nấy đều tò mò xem xét khắp nơi, Lục Kiều Kiều gọi An Long Nhi lại bên cạnh, chỉ vào lùm cỏ gần đó nói: “Long Nhi, bên kia là lưng núi của dải dốc này, long khí đi qua đó, mây tới lùm cỏ tìm xem có gì... Ấy, từ từ đã, lấy gậy dò từng bước, dưới đất có thể có hang động, cẩn thận ngã xuống đấy.”

An Long Nhi dạ một tiếng bước về phía lùm cỏ, tìm một hồi, thẳng bé hua gậy gọi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, ở đây có một miệng giếng này! Mau lại đây xem!”

Mọi người vừa nghe nói vội chạy tới chỗ An Long Nhi đứng, thấy giữa lùm cỏ cao ngút, bị người ta khoét một cái hang lớn đường kính bốn năm thước. Cái hang này sâu chừng hai ba trượng, xung quanh không xây gạch, mà đắp đất đá làm vách, giữa lưng chừng hang có tiếng nước suối róc rách chảy. Đúng như An Long Nhi nói, đây đích xác là một cái giếng.

Xem ra cái giếng này trước nay chưa từng có người dùng, nhưng thần kỳ ở chỗ trong giếng không hề có một phiến lá rơi. Lục Kiều Kiều nói: “Mọi người nhìn xem, trong giếng không có lá rơi, là vì long khí rò rỉ ra từ đây, cũng giống như gió thổi từ bên dưới lên, vật nhẹ đều không thể rơi xuống. Nếu nước giếng ngon ngọt thanh mát lạ thường, thì có thể hoàn toàn khẳng định đây chính là giếng rò long khí.”

Cô bảo An Long Nhi xuống mức nước lên, An Long Nhi giắt bình nước mang bên mình, đổ sạch nước bên trong, rồi lại cởi sợi thừng đeo trên người, để Jack và Lâm Phụng Tường giữ một đầu, mình nắm đầu thừng còn lại thả người vào lòng giếng, mức một bình nước lên cho mọi người chia nhau uống.

“Oa, đúng là rất ngọt...” Jack uống một ngụm nước giếng trong lòng bàn tay, reo lên. “Kiều Kiều của tôi, em thật đáng yêu quá đi mất!”

Hồng Tuyên Kiều chẳng hề vui mừng chút nào, chỉ hỏi Lục Kiều Kiều: “Cái giếng này có người cố ý đào phải không?”

Lục Kiều Kiều uống một ngụm nước giếng, mắt nhìn đăm đăm giếng nước không nói không rằng.

Mạnh Hiệt nói: “Thôn Thượng Cát chúng tôi vì phong thủy mà xảy ra không ít chuyện, đến nay vẫn nghi ngờ thầy phong thủy tên Triệu Kiến ở Giang Tây ban đầu phá huyết Linh Quy kia bị triều đình mua chuộc, về sau lại có bọn người áo đen đến long huyết mới bày sát cục giết người, may gặp được Lục tiểu thư giữ lại tính mạng cho người hai thôn. Giờ huyết Ngũ Xà Hạ Dương này liên quan đến sự phát triển của Bái

Thượng đế hội cũng lại bị phá hoại huyết phong thủy khắp mọi nơi, nếu cứ để triều đình tiếp tục làm vậy, người dân không sống nổi, mà đại kế cũng vô vọng rồi...”

Đại kế Mạnh Hiệt nói tới chính là phản Thanh phục Minh, ông ta giảng đạo lý với Lục Kiều Kiều chẳng qua nhằm thúc giục cô ra tay cứu huyết, nhưng lúc này Lục Kiều Kiều đang rất mâu thuẫn. Đào giếng trên lưng rồng chặt đứt long khí, nếu dựa vào thuật phong thủy Dương công quả thực không thể ứng cứu nổi, nhưng nếu dùng “Tử thần ngự long khí” ghi chép trong Long Quyết... Lục Kiều Kiều không muốn nghĩ tiếp nữa, cô hiểu rõ chỉ cần mình ra tay, thì thứ đối phương muốn cướp không phải là Long Quyết nữa mà là người vận dụng Long Quyết.

Không, cái huyết này quyết không thể cứu.

Lục Kiều Kiều từ tốn nói: “Cái huyết này... rất khó cứu... không cứu nổi...”

Jack bắn khoảhỏi: “Lấp cái giếng này đi không được sao?”

“Đâm một dao vào cổ anh rồi lấp lại cho anh có được không?” Lục Kiều Kiều bực mình vặn lại Jack.

Hồng Tuyên Kiều nghe Lục Kiều Kiều đưa ra hai đáp án, rốt cuộc là “khó cứu” hay “không cứu nổi” đây? Thấy không khí căng thẳng như vậy, cô bèn bảo Lục Kiều Kiều: “Anh trai tôi ở Quảng Tây phát triển Bái Thượng đế hội, cũng là vì cứu bách tính thiên hạ, cứu cái huyết này đồng nghĩa với cứu vớt linh hồn tính mạng vô số người. Kiều Kiều, cô có thể gắng sức nghĩ cách không? Cô tìm ra được nguyên nhân phong thủy bị phá, nhất định sẽ có cách cứu, chuyện tiền nong không thành vấn đề, đại ca Phùng Vân Sơn đã chuẩn bị đầy đủ ngân lượng cho việc này rồi...”

Lục Kiều Kiều nói: “Sông núi nước non đều có sinh mệnh, long mạch đứt rồi cũng như người bị bệnh, bệnh có nặng có nhẹ, có dễ chữa khó chữa, không phải bệnh nào cũng uống thuốc là khỏi... Nhưng Hồng tỉ tỉ không cần quá lo lắng, giờ phong thủy ở đây hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến chị và đại ca của chị, mọi người vẫn sẽ bình an, mười ba năm nữa long mạch sẽ dần dần khôi phục nguyên khí, dù không chuyển bác nhà khỏi huyết mộ này cũng không phải vấn đề gì lớn.”

Hồng Tuyên Kiều đang định nói gì nữa, đột nhiên nhắm nghiền mắt hai tay ôm đầu: “A! Đầu tôi đau quá... như sắp vỡ tung ra vậy! A!”

Lâm Phụng Tường và Jack lập tức đỡ Hồng Tuyên Kiều, thấy vẻ mặt cô càng lúc càng đau đớn, hai tay ép chặt lấy đầu chỉ chực đổ nhào xuống đất.

Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ đến: “Có kẻ phá huyết!”

“Chúng ta bị đánh lạc hướng rồi, có kẻ đang phá mộ huyết của Hồng công, Phụng Tường, anh công Tuyên Kiều, lập tức chạy về huyết mộ xem xem!” Mạnh Hiệt vừa dứt lời đã dẫn đầu chạy ngược về phía huyết mộ.

“Không! Jack công Hồng Tuyên Kiều!” Lục Kiều Kiều hét lớn. Jack đang nghĩ sao chuyện tốt lành này lại đến lượt mình, lại nghe Lục Kiều Kiều nói: “Lâm huynh giỏi khinh công, lập tức chạy về mộ Hồng công trước xem có ai đang ở đó, bắt luận nam nữ già trẻ, hễ thấy người là bắt sống! Đi mau!”

“Được!” Dứt lời Lâm Phụng Tường liền phóng như tên bay về phía huyết mộ, Jack xóc Hồng Tuyên Kiều lên lưng, nhìn ra trước mặt đã không thấy bóng dáng Lâm Phụng Tường đâu nữa, bèn thốt lên kinh ngạc: “Trời ơi, tên to xác này chạy còn nhanh hơn cả ngựa.”

Lục Kiều Kiều trong lòng hiểu rõ Hồng Tuyên Kiều đau đầu chính là tín hiệu khiêu khích đối phương dành cho cô, đối phương muốn xem cô có bao nhiêu thực lực, có thể hay không ra tay cứu huyết, nhưng không ra tay cứu người thì quả thật không ổn. Cô sờ lên khẩu súng trên người, cùng mọi người vắt chân lên cổ chạy về chỗ đặt mộ Hồng công.

Chạy tới trước mộ Hồng công, chỉ thấy một mình Lâm Phụng Tường đứng trên cao quan sát bốn bề, xung quanh không còn ai khác. Hồng Tuyên Kiều được đặt xuống đất, thấy cô lăn lộn, giàn giụa nước mắt vì đau đầu, mọi người cũng đành bó tay hết cách.

Lục Kiều Kiều bấm đốt tính một loáng, nói: “Hôm nay là ngày Nhâm Tuất, đối phương có lẽ đã đóng đinh xuống đầu mộ, hướng quẻ Thiên khắc Địa xung! Long Nhi tới bên trên mộ dùng la bàn tính ra hướng quẻ Lữ, lật cổ lên tìm xem bên dưới có gì!”

An Long Nhi nhảy phóc lên bên trên mộ Hồng công, móc ra một chiếc la bàn, đưa lên giữa mộ ước lượng một thoáng, từ cung Đông Nam quẻ Tốn giờ tay chỉ hướng quẻ Lữ cho Lục Kiều Kiều, sau đó bắt đầu mò xuống từ nóc mộ.

Lục Kiều Kiều cũng nhào tới cùng An Long Nhi dò dẫm cận kề, Hồng Tuyên Kiều vừa rồi vẫn cố nhịn đau không kêu thành tiếng, giờ cơn đau càng lúc càng kịch liệt, không chịu được ôm đầu nằm dưới đất gào thét, tình hình vô cùng hỗn loạn.

Cổ trên mộ khá cao, nhìn qua không thấy gì khác lạ, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi hoảng loạn vừa mò vừa bới trong tiếng kêu gào đau đớn của Hồng Tuyên Kiều, đột nhiên An Long Nhi sờ được vật gì đó ở vị trí đầu huyệt mộ, vừa bới vừa gọi: “Cô Kiều, có gì ở đây này!”

34. Chương 34

Lục Kiều Kiều cũng thò tay vào bới, sờ thấy một khúc gỗ tròn nhỏ, bên trên đục hai lỗ hổng hình chữ thập có thể xuyên dây thừng qua. Vừa sờ thấy vật này, Lục Kiều Kiều đã bừng bừng nổi giận ngoác mồm mắng: “Đám người kia cần quấy quá rồi! Long Nhi, đem dây thừng lại đây, nhổ thứ này lên!”

An Long Nhi xuyên sợi thừng qua lỗ nhỏ trên khúc gỗ, cùng Lục Kiều Kiều hợp sức giựt ra nhưng vẫn không xê xích gì. Lâm Phụng Tường bước tới nói: “Hai người tránh ra, để tôi thử.”

Trong sáu người ở đây, Lâm Phụng Tường vóc người cao lớn tráng kiện nhất, anh ta đứng lên đầu mộ, hai tay quấn chặt lấy dây thừng, hét lớn một tiếng, từ trong ngôi mộ dần dần trồi lên một cây gậy đầu tròn mũi nhọn dài ba thước. Gậy vừa được nhổ ra, cơn đau đầu của Hồng Tuyên Kiều lập tức dịu lại, cô nằm vật ra đất thổ hồng hển, mặt lấm lem nước mắt mờ mờ.

Thứ vừa được nhổ ra khỏi là một cây Đảo trượng tầm long của các thầy phong thủy thường mang theo bên mình, sau lưng An Long Nhi cũng có một cây. Đất dính trên gậy sạch mà hơi ẩm, có thể thấy gậy mới vừa cắm vào khi cả bọn đi xem giếng nước. Lục Kiều Kiều đưa tay đón lấy cây gậy, đảo mắt quan sát xung quanh, nhưng ngoài bản thân và năm người đi cùng, bốn bề hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Cây gậy này nói với Lục Kiều Kiều, đây là một cuộc chiến giữa các phong thủy sư, nếu hôm nay cô không tiếp chiêu, cây gậy này có thể đóng lên bất cứ chỗ nào trên mộ phần Hồng gia vào bất cứ thời điểm nào, hơn nữa còn có thể cắm sâu hút không để lại tăm tích. Nước đi cứng rắn này cũng là bước đe dọa đối phương gửi đến Lục Kiều Kiều.

Trên mặt hồ nơi năm dây núi lặn xuống bên dưới ngọn Phù Dung, có một hòn đảo lơ lửng hình tròn. Hòn đảo chu vi chỉ chừng mười trượng, trên đảo mọc đầy cây cối nhỏ um tùm, dù nhìn từ vị trí nào quanh bờ hồ, hòn đảo đều có hình bán nguyệt, tựa một hạt trân châu màu lục nổi giữa mặt hồ.

Theo sắp đặt của Quốc sư, ba trong số năm viên Quan chính, Tiêu Kiếm, Lục Hữu và Kim Lập Đức, đã chia nhau ẩn náu quanh mộ Hồng công, riêng Quốc sư dẫn hai người còn lại chèo thuyền nhỏ lên hòn đảo giữa hồ, dùng ống nhòm quan sát Lục Kiều Kiều từ trong lớp cây lá rậm rạp.

Quốc sư trông thấy huyệt Ngũ Xà Hạ Dương, cũng kinh ngạc không khác gì Lục Kiều Kiều. Bất kỳ thầy phong thủy có chân tài thực học nào cũng có thể nhìn ra đây không chỉ là một mảnh đất cầu vinh hoa phú quý, huyệt Ngũ Xà Hạ Dương này đủ để thành vương lập đế loạn thiên hạ, lật đổ vương triều Đại Thanh.

Quốc sư biết Lục Kiều Kiều hôm nay lên núi thăm huyệt, đã tới đây trước một bước, xem qua cách xử lý của Kim Lập Đức đối với Ngũ Xà Hạ Dương, đào giếng rò long khí ở sau đầu rắn bẫy dậm, là chiêu thuật phá huyệt mà các phái phong thủy đương thời đều không sao tu sửa nổi, chỉ có thể chờ long mạch tự hồi phục trong một thời gian dài, mà quá trình hồi phục này nhanh cũng phải mười mấy năm, chậm là trên nghìn năm.

Ông ta rất vừa lòng với cách làm này, vì phá huyệt chỉ nhằm ổn định triều cương, chứ không phải giết thêm người vô tội. Hậu nhân của ngôi mộ Hồng công này là anh em nhà họ Hồng, chẳng qua chỉ tổ chức một Bái Thượng để hội tuyên dương hành thiện tích đức, sau khi chết có thể lên Thiên quốc, qua điều tra do thám, thấy trong hội toàn người già kẻ yếu phụ nữ trẻ em, chứ không hề có binh mã. Kiểu hội bái thần chốn thôn

quê này đem so với Hồng Môn thâm căn cố đế, có biên chế quân sự hoàn chỉnh, cách dăm ba năm lại đây quân tạo phản, rõ ràng không đáng để ý.

Đối phó với Hồng Môn, bắt buộc phải phòng họa từ trong trứng nước, thù giết nhảm còn hơn bỏ sót; còn đối với Bái Thượng để hội kể chuyện Giê su cho mấy mục đàn bà, chỉ bằng giữ lại kết hợp với kiểm soát, chỉ cần long khí của huyết Ngũ Xà Hạ Dương rò rỉ hết, để người trong thiên hạ hưởng thêm vài ngày an lạc cũng không phải chuyện không thể. Hơn nữa, theo báo cáo của đám thương nhân, Bái Thượng để hội phát triển rất chậm, ít tín đồ, bà con dân quê thà tin thổ địa chứ không tin Thượng đế, thà thấp hương bái Bồ tát chứ không hát Thánh ca làm lễ Mi sa, giờ người cầm đầu Hồng Tú Toàn chẳng rõ tung tích chốn nào, chỉ để lại mỗi cô em gái Hồng Tuyên Kiều chủ trì Tuyên đạo hội của đám đàn bà con gái, càng không thể uy hiếp gì đến triều đình, xem ra Kim Lập Đức phá huyết thể là thành công rồi.

Quốc sư trước nay vốn có thành kiến với Phó sư Chương Bình Hàm, cho rằng người này làm việc chắc chắn đáng tin, trình độ phong thủy huyền học cũng rất uyên thâm, nhưng có phần hơi đao to búa lớn, hành sự cấp tiến, chuyện nhỏ xé thành chuyện to, thường gây tai vạ lớn.

Chương Bình Hàm gần đây không biết là gấp gáp lập công thăng quan hay vì lo lắng thay triều đình, mà thủ đoạn phá huyết đã đối từ lắt léo khó hiểu như Quốc sư yêu cầu sang nhanh chóng kịch liệt, có mầm móng giết nhảm hơn bỏ sót. Người này mấy lần hung hăng phá huyết, giết hại người không có chứng cứ phản nghịch nhưng vẫn báo cáo tranh công; hề làm loạn hao binh tổn tướng, khiến quan phủ và dân chúng chú ý đến chuyện rắc rối quanh phong thủy, thì báo cáo trình lên lại nói do thuộc hạ ra tay quá nặng... Thân làm thủ lĩnh, khuynh hướng hành vi lời nói của y đều có thể ngầm ngầm ám thị đám thuộc hạ dùng thủ đoạn nào, vậy mà sau khi xảy ra chuyện lại như đẩy hết trách nhiệm lên đầu thuộc hạ, điều này khiến Quốc sư lo lắng hậu quả nếu để y tiếp tục nhúng tay vào chuyện này.

Tiếc rằng thiên hạ còn đồ lừa đảo nhiều như lông trâu, mà cao thủ huyền học có chân tài thực học lại như lông phượng móng lân, trong số cao thủ các phái triều đình khó khăn lắm mới khai quật được trong dân gian, thì Chương Bình Hàm cũng được coi như một nhân tài, nếu không dùng y, tạm thời chẳng có ai thích hợp hơn nữa.

Chính vì vậy mà chuyện một giám chính chết trên dây Kê đề, rồi hai ngày trước lại bức ép khiến Tôn Tồn Chân phải làm phản, đều khiến Quốc sư trăn trở không thôi.

Nhân tài huyền học không giống như tráng hán dũng phu, không phải cứ bỏ nhiều tiền là có thể mua được. Để thành một nhà huyền học, ngoài siêng năng khổ luyện, thiên tư thông minh, còn cần phải có thiên phận, duyên phận, không phải cứ mở một lớp là có thể đào tạo được cả lô. Còn chết thêm mấy mạng nữa, phủ Quốc sư đừng mong có thể mượn được những nhà huyền học chân chính từ các bộ ban.

Nhân tài vĩnh viễn không đủ, chỉ có tìm ra phong thủy vương đạo mạnh nhất mới có thể một lần vắt vả suốt đời nhân nhĩ, giữ cho giang sơn Đại Thanh vạn năm bền vững. Lần này bức ép Lục Kiều Kiều lên đường tới Giang Tây tìm Long Quyết, Quốc vốn định để sau mới theo về Giang Tây đối phó cô, không ngờ cô giả chiêu Hồi Mã thương, dọc đường bày đủ trò phá rối kế hoạch của Quốc sư, điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của ông ta. Từ bấy đến giờ đã hơn nửa tháng, Lục Kiều Kiều vẫn ở Hoa Huyện chỉ cách thành Quảng Châu có chín mươi dặm, còn bắt sống một tên mật thám, nên Quốc sư đã hạ quyết tâm, dứt khoát ngay trong đêm đuổi tới đích thân đốc chiến.

Ông ta bắt đầu cảm thấy đối thủ của mình không chỉ là một cô gái hai mươi tuổi, mà là một người có thể kiềm chế cả phủ Quốc sư! Ông ta muốn thử xem cái Lục Kiều Kiều có rốt cuộc là thực lực, hay chỉ là may mắn?

Quan trọng hơn, còn phải thăm dò xem Lục Kiều Kiều có biết dùng Long Quyết hay không. Nếu Lục Kiều Kiều biết dùng Long Quyết, mục tiêu Quốc sư cần tìm sẽ đổi thành Lục Kiều Kiều, với tính tình như thế, bắt về rồi không cần dùng đến cực hình tra khảo, chỉ cần bỏ bộn tiền là có thể moi được Long Quyết thôi.

Long Quyết gồm ba phần, lần lượt là “Tâm Long Quyết”, “Ngự Long Quyết”, và “Trảm Long Quyết”, nếu Lục Kiều Kiều biết “Ngự Long Quyết”, cô ta nhất định có thể vá long khí, cứu sống huyết Ngũ Xà Hạ Dương, vì vậy lúc này ép cô ta ra tay là cách làm duy nhất.

Lục Kiều Kiều vừa rồi đã thấy giếng ngầm rò long khí nhưng lại không ra tay cứu, điều này khiến Quốc sư

có chút bất ngờ, lẽ nào Lục Kiều Kiều thực sự không biết Long Quyết? Thế nên Quốc sư lập tức sắp đặt một chiêu bài khiêu khích mà Lục Kiều Kiều nhất định có thể phá giải, cũng có thể nhìn ra được, hướng dẫn dụ cô quay lại trước mộ Hồng công.

Lục Kiều Kiều nhìn khắp xung quanh, không hề phát hiện thấy gì bất thường, Mạnh Hiệt và Hồng Tuyên Kiều đều vô cùng căng thẳng bước tới cạnh cô.

Mạnh Hiệt bảo: “Lục tiểu thư, giờ phải làm thế nào?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Tôi không biết bọn họ định làm gì, đây chỉ là một chiêu thức bình thường các thầy phong thủy thường dùng để hại người, chắc hẳn đối phương biết rằng tôi có thể phá giải bất cứ lúc nào... Vấn đề bây giờ là hễ chúng ta đi khỏi, bọn họ có thể sẽ tới phá phách, e chúng ta phải ở đây cả đời mất. Thật khôn khéo!”

Người bị đau đầu là Hồng Tuyên Kiều, nếu đối phương tiếp tục phá huyết thì người bị hại vẫn là cô. Nghĩ vậy, cô bèn nắm lấy tay Lục Kiều Kiều năn nỉ: “Kiều Kiều, cô phải cứu tôi với, cô đi rồi bọn họ không biết sẽ còn làm gì trên mộ cha tôi nữa!”

“Tôi không biết bọn họ muốn làm gì! Nếu như bọn họ muốn lấy mạng cô, thì dù chúng ta có ngồi canh ở đây cả đời, họ vẫn có thể giết chị như thường, căn bản không cần động đến mộ cha chị!” Lục Kiều Kiều cũng cuống, hất tay Hồng Tuyên Kiều ra.

Mạnh Hiệt nói: “Trước tiên đừng loạn lên, giờ chúng ta thế này chính là điều đối phương muốn nhất, bọn họ biết chúng ta không dám bỏ đi, bọn họ muốn giữ chúng ta lại đây, chúng ta cứ canh phòng cho tốt, xem tình hình thế nào hẵng tính.”

“Không, hần muốn giữ thì chúng ta càng phải đi, một khi chúng ta đi, bọn họ nhất định sẽ lập tức ra tay...” Lục Kiều Kiều nghe lời Mạnh Hiệt nói liền bình tĩnh lại, cô chẳng màng gì đến Mạnh Hiệt, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường, quay đầu nói: “Jack, Long Nhi, chúng ta đi!”

Ba người Mạnh Hiệt nghe thấy cũng có lý, lập tức theo Lục Kiều Kiều quay người bỏ đi.

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Quốc sư từ hòn đảo giữa hồ thấy Lục Kiều Kiều dám quay lưng bỏ đi thì vừa yêu vừa hận. Yêu ở chỗ cô gái này táo bạo mà thận trọng hiểm có, khiến ông ta như gặp được tri âm; hận ở chỗ Lục Kiều Kiều mỗi lần ra tay đều nhằm vào chỗ ông ta không ngờ nhất, muốn ép cô ta dùng Long Quyết cô không dùng, muốn giữ cô lại cô lại quyết đi, lần này đúng là kỳ phùng địch thủ.

Lục Kiều Kiều bỏ đi như thế, rõ ràng là ép ông ra tay trước, nước cờ đầu tiên coi như đã thua rồi, ra tay thôi.

Quốc sư lập tức dẫn hai viên quan lên thuyền, con thuyền nhỏ nhanh như tên bắn rời khỏi hòn đảo nhỏ từ một góc chết mà đứng ở phần mộ Hồng công không thể trông thấy được.

Một tiếng sấm vang lên, Lục Kiều Kiều cùng mọi người đang đi tới xe ngựa chuẩn bị lên xe, nghe thấy âm thanh kỳ lạ ấy lập tức quay đầu lại nhìn. Phía trên hòn đảo nhỏ bay lên một làn khói xanh, cả hòn đảo như đang chấn động khe khẽ, mặt hồ cũng gợn sóng lẫn tẩn, những gợn sóng từ hòn đảo nhỏ lan rộng ra bốn phía.

Tất cả quay người lại nhìn cho kỹ, thì thấy các đợt sóng nổi lên từ giữa đảo càng lúc càng dữ dội, trong nháy mắt đã biến thành sóng lớn ập vào dãy núi và bờ hồ xung quanh.

Bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất dội lên tiếng rền vang thấp trầm, ai nấy đều cảm thấy một trận nóng liên tiếp phủ từ đảo tới, ngay mặt đất dưới chân cũng bắt đầu chấn động.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lâm Phụng Tường hỏi: “Có phải là động đất không?”

35. Chương 35

Lục Kiều Kiều ngậm chặt miệng không nói không rằng, lòng thầm than: Nguy rồi, đây đâu phải động đất mà là đối phương đang “chấn khiêu hám long”.

Vốn dĩ trong bố cục phong thủy do thiên nhiên hình thành, ngoài mấy nguyên tố quan trọng như long sa, thủy huyết, mỗi đại cục đều có một long khiêu, long khiêu này khác với long huyết, không phải nguồn cội phúc khí, mà là điểm cân bằng của toàn bộ long cục. Tác dụng của long khiêu tương đương với điểm tựa quan trọng nhất của một tòa lầu lớn, một khi long khiêu động, toàn bộ bố cục phong thủy sẽ động theo.

Trong huyết Ngũ Xà Hạ Dương, cả năm dãy núi hình rắn đều chỉ về một hòn đảo hoang giữa lòng hồ, hòn đảo hoang này chính là long khiêu được ngũ xà bảo vệ. Quốc sư đặt thuốc nổ trên long khiêu, chỉ cần làm chấn động long khiêu, năm con rắn sẽ phải bỏ khỏi hang. Muốn trấn áp ngũ xà, chỉ có cách sử dụng “Tứ Thần Ngự Long Khi” trong Long Quyết, Lục Kiêu Kiêu càng lúc càng hiểu rõ ý đồ của đối phương, bọn họ chính là muốn xem cô có biết dùng Long Quyết hay không.

Lúc này Lục Kiêu Kiêu càng không thể tùy tiện ra tay, cô hét lớn với mọi người: “Ở đây nguy hiểm, tất cả lên ngựa rời khỏi đây mau!”

Jack nhảy lên đầu xe ngựa giữ dây cương, An Long Nhi và Lục Kiêu Kiêu nhảy tót vào khoang xe.

Mặt đất càng lúc càng rung dữ dội, Hồng Tuyên Kiêu cũng đã cưỡi lên lưng ngựa, cô đột nhiên hét lớn: “Mau nhìn kìa, rắn đang bò xuống lòng hồ!”

Mọi người quay lại nhìn, năm dãy núi hình rắn đầu rắn ở lòng hồ đang từ từ bò về phía hòn đảo hoang với khí thế núi long đất lở kẹp giữa tiếng sấm dội và đá tảng rơi. Nước trong hồ bị chấn động nổi bọt sóng ừng ực như bị đun sôi.

Chưa ai từng trông thấy cảnh tượng thế này, hết thấy đều kinh ngạc trợn mắt há mồm.

Mạnh Hiệt nói: “Ở đây nguy hiểm lắm! Mau đi thôi!” Vừa quay đầu ngựa định đi, lại nghe Hồng Tuyên Kiêu kêu lên một tiếng: “Cha!” đoạn nhảy xuống khỏi yên ngựa chạy bổ tới dốc núi sạt lở.

Cả bọn không hẹn mà đồng thanh kêu lên “Nguy hiểm”, nhưng nhìn về phía mộ Hồng công thì thấy ngôi mộ đã bị sập trong cơn địa chấn dữ dội, cả cỗ áo quan lộ ra khỏi lòng đất, đang xóc nảy trượt xuống dốc cùng đá vụn. Nếu đất cứ tiếp tục động thế này, cỗ áo quan sẽ trượt xuống lòng hồ chìm ngấm dưới nước.

Không xem được phong thủy có thể mời một minh sư khác, như nếu ngay cả áo quan của cha cũng không thấy đâu nữa, bảo Hồng Tuyên Kiêu làm sao ăn nói với anh trai, họ hàng, tổ tông? Chẳng trách cô liều mình lao trở lại ngôi mộ trên dốc núi nguy hiểm như vậy.

Mạnh Hiệt và Lâm Phụng Tường xuống ngựa trước tiên, chạy theo Hồng Tuyên Kiêu về phía sườn dốc, Lục Kiêu Kiêu ngồi trong xe ngựa bồn chồn bứt rứt. Lúc này là cơ hội tốt nhất cho cô bỏ chạy, nhưng Hồng Tuyên Kiêu võ công cao cường, tính tình khéo léo lại trọng nghĩa nhiệt tình, cô khâm phục vị cô nương này từ tận đáy lòng, bỏ chạy lần này, về sau còn mặt mũi nào gặp lại Hồng Tuyên Kiêu trên giang hồ?

Nghĩ vậy cô dầm tay xuống chân, nói: “Chết thì chết! Xuống xe giúp người!” Dứt lời mở cửa xuống xe, cùng An Long Nhi và Jack chạy lại sườn núi theo Hồng Tuyên Kiêu.

Trong trận rung chuyển dữ dội, quan tài đã bắt đầu chúc đuôi trượt xuống lòng hồ, Hồng Tuyên Kiêu và Lâm Phụng Tường nhanh chân giảo khinh công, đầu tiên xông tới bên dưới chống giữ quan tài trước, Mạnh Hiệt chạy theo sau, giạng chân cắm vào đất, hai tay sổng chết ôm rịt lấy đầu quan tài.

Đá Phù Dung màu khói đen trên mặt đất vốn ghép chặt với nhau tạo nên ngọn núi Phù Dung vững như thành đồng, giờ mỗi tảng mỗi viên đều như sống dậy, mỗi kẻ một hướng tùy ý lay rung, hai người ở dưới đỡ quan tài, chân như đạp trên bàn tính, hoàn toàn không có điểm tựa.

Jack và An Long Nhi chạy tới cạnh Hồng Tuyên Kiêu, Jack một tay chống lưng Hồng Tuyên Kiêu, một tay chống lưng Lâm Phụng Tường; An Long Nhi thì rút cây gậy chặn đà trượt của cỗ áo quan, nhưng mặt đất lúc này như gạo trắng vãi ra từ kho thóc, cây gậy cắm xuống đất chộp mắt đã lặn vào giữa kẽ đá, mất hút.

Lục Kiêu Kiêu vóc người nhỏ bé chẳng có mấy sức lực, ở phía trên giúp Mạnh Hiệt giữ đầu quan tài, Hồng Tuyên Kiêu thấy cô cũng tới giúp sức thì hét lớn: “Kiêu Kiêu! Ở đây nguy hiểm lắm, cô mau đi đi!”

Lục Kiêu Kiêu thật không biết nên khóc hay nên cười, tình cảnh này ai mà còn đi cho được.

Mạnh Hiệt thấy Lục Kiều Kiều bên cạnh, cuống cuống nói: “Chúng ta cứ thế này không thể giữ nổi quan tài, cô mau cứu huyết đi! Cô có cách mà!”

Lục Kiều Kiều vốn không định xuống cứu huyết Ngũ Xà Hạ Dương, cô chỉ xuống giúp Hồng Tuyên Kiều vớt quan tài, giờ ra tay trấp áp long mạch, chẳng ngang với bản mình luôn ư? Kiên quyết không thể cứu!

“Tay tôi mỏi lắm rồi đây! Năm trăm lạng có làm không?” Mạnh Hiệt người đầm đìa mồ hôi, hung dữ hỏi Lục Kiều Kiều.

Quan tài vẫn đang trượt xuống, An Long Nhi mất đi cây gậy, lập tức gia nhập hàng ngũ chống đỡ áo quan. Nhưng làm vậy cũng chỉ tổ uống công, rốt cuộc sáu người đều bám chặt quan tài, cùng nó trượt xuống lòng hồ.

Một tảng đá đen trời lên giữa dốc trượt, hắt văng nhóm bốn người chống áo quan ra tứ phía, trong tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng, quan tài cũng bị tảng đá chọc vỡ, bốn mảnh áo quan vỡ toác, thi thể Hồng Quốc Du lão gia mặc quan phục triều Thanh từ trong áo quan bay ra[1].

[1] Hồng Quốc Du mặc quan phục nhưng không phải là quan viên. Vốn đời nhà Thanh, nhà nào có chút tiền bạc, khi người thân qua đời, nam sẽ cho mặc quan phục giống quan viên, nữ sẽ cho đội mũ phượng khăn quàng giống phi tần, sau đó mới nhập thổ yên nghỉ. Điều này giống như chúng ta ngày nay thấy các vị tổ tiên đa phần đều mặc vest hoặc bộ đồ Tôn Trung Sơn ở nhà tang lễ.

“Cha!” Hồng Tuyên Kiều đã bật khóc thành tiếng.

Lâm Phụng Tường hét lên “Cẩn thận”, đoạn tung cước đá bay mảnh áo quan ập xuống đầu mọi người, trong tay Mạnh Hiệt và Lục Kiều Kiều chỉ còn lại một mảnh đầu áo quan.

Jack chống ở phía dưới cùng quan tài, thi thể Hồng Quốc Du vừa hay bay qua đầu anh, anh thấy trên đầu có bóng người, liền giơ tay phải lên tóm lấy, ai ngờ Hồng lão gia nào phải người sống, bị Jack tóm lấy cánh tay thì rũ oặt xuống. Jack nhận ra mình vừa tóm phải một xác chết, nhìn trừng trừng vào đỉnh đầu Hồng lão gia gào lên hoảng loạn, giọng lạc cả đi: “Oh My God! Tôi tóm được cha cô rồi! A! A!”

Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường ở phía trên Jack, cùng giữ lấy tay trái anh, An Long Nhi gỡ sợi tiêu thừng trên cổ tay, cấp tốc trượt xuống dưới chân Hồng Quốc Du trói chân xác chết lại rồi lăn sang bên.

Mạnh Hiệt quăng mảnh áo quan trong tay đi, vừa nhào xuống dưới, vừa ngoảnh đầu gào rát cổ với Lục Kiều Kiều đang trên đà trượt xuống: “Một nghìn lạng! Một nghìn lạng bạc!”

Đất trời chìm trong tiếng ầm ầm vang dội, không biết là vờ vịt hay không nghe thấy thật, mà Lục Kiều Kiều hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào trước cái giá Mạnh Hiệt đưa ra, chỉ ra sức giữ thăng bằng trong khi trượt dốc, định trượt xuống cạnh Hồng Tuyên Kiều giúp cô giữ Jack.

Jack vẫn ngoác mồm gào: “A! Tay cha cô liệu có đứt không?! Tôi sợ ông ấy rách!”

Hồng Tuyên Kiều vừa nghe xác cha mình có thể rách, liền sợ hãi hét lên: “Chớ buông tay! Chớ buông tay!”

Lục Kiều Kiều trượt nhanh xuống bên cạnh Jack, cũng kéo giữ tay anh gào lớn: “Sắc mặt Hồng lão gia tốt lắm! Không rách đâu!”

Lục Kiều Kiều quả không nói dối để Hồng Tuyên Kiều an tâm, cô thật sự có kiến thức chuyên sâu về phương diện này. Xác chết có sắc mặt tốt là thi thể được bảo quản cực kỳ tốt, trong xác vẫn còn khí huyết, da thịt vẫn còn tính đàn hồi, cánh tay đương nhiên cũng không dễ dàng bị giứt đứt như vậy. Âm thi trong phong thủy có một sức mạnh đặc biệt lớn, điểm không tốt duy nhất chính là có khả năng biến thành cương thi chạy khắp nơi, vì vậy thầy phong thủy có công phụ thực sự đều sẽ dùng bùa Hóa thi, khiến xác chết có niên đại quá lâu hóa thành xương trắng, tránh xảy ra thi biến.”

Lúc này trên trời mây đen cuộn cuộn, đã không còn phân biệt nổi tiếng sấm là từ trên trời văng xuống hay là từ dưới đất vọng lên. Năm dãy núi vẫn sục sục lở dữ dội, mặt hồ sôi sục đã không còn cuộn sóng bạc đầu xô bờ mà bắt đầu xoáy tròn, từ đáy hồ xuất hiện ba dải trắng như ba con rắn trắng sống động, chia nhau lặn về dưới năm dãy núi đầu rắn, một dải trong số đó chậm chậm lưu động tới dưới chân bọn Lục Kiều Kiều.

Long huyết thiên tử mà các phong thủy sư trên đời không ai hay biết xuất hiện rồi! Các sách phong thủy trong khắp thiên hạ đều chưa từng nhắc tới tình cảnh này, chỉ duy có phần thượng Long Quyết, “Tâm Long Quyết” chuyên ghi chép việc tìm kiếm phong thủy cho bậc thiên tử là có ghi chép lại tường tận, khi xảy ra động đất, mặt đất sẽ nứt ra nuốt vào thi thể tiến hành thiên táng, dù danh xưng hay biến hóa địa hình khác nhau, các lỗ huyết thiên tử thiên táng kiểu này đều được thống nhất gọi là “Sinh long khẩu”.

Năm đó thi thể song thân Chu Nguyên Chương vào một lần sạt núi lớn trong cơn cuồng phong vũ bão đã bị cả ngọn núi dùng Sinh long khẩu nuốt vào hoàn toàn thành thiên táng, Chu Nguyên Chương nhờ vậy mới có thể lập nên Minh triều.

Đáy hồ lúc này đang mở ra năm lỗ huyết ngầm, hút hết nước hồ vào bên trong, dải nước trắng dưới hồ chính là vòng xoáy cuốn nước xuống huyết ngầm. Một trong các loại Sinh long khẩu, huyết thiên tử trong nước: Tiềm Long Thôn Kim, đang hiện ra trước mắt Lục Kiều Kiều và Quốc sư.

Người không biết ngõ ngách chẳng hiểu ra sao, người biết huyết tức thời còn chấn động hơn cả long mạch rung chuyển. Lục Kiều Kiều và Quốc sư đều dờ dẫm tại chỗ, bọn họ ý thức được mình đang đối diện với một thời khắc làm nên lịch sử!

Quốc sư vừa rồi vẫn đứng bên bờ hồ, dùng ống nhòm quan sát bọn Lục Kiều Kiều ra sức cứu di thể Hồng lão gia, giờ thấy Tiềm Long Thôn Kim đột ngột xuất hiện, không khỏi rung mình. Ông ta nhận ra có lẽ đã phạm phải một sai lầm động trời, nếu ông ta không gây chấn động long khiếu, cái Sinh long khẩu này có lẽ vĩnh viễn sẽ không được mở ra.

Huyết Ngũ Xà Hạ Dương vẫn có thể phá bằng thuật phong thủy Dương công, thầy phong thủy nào nhận ra manh mối của khí thiên tử cũng có thể phá giải, ví như Kim Lập Đức đào giếng rò khí cách đầu rắn bảy dặm là cách làm rất hay.

Nhưng Tiềm Long Thôn Kim trước mặt chỉ được ghi chép trong “Tâm Long Quyết”, đồng thời cũng chỉ có “Trảm Long Quyết” mới có thể phá giải, nếu như Lục Kiều Kiều lập tức sử dụng Tiềm Long Thôn Kim này thì sao? Nếu như mấy người bên cạnh cũng nhận ra huyết Tiềm Long Thôn Kim, biết rằng vì mình chấn động long khiếu mà mở ra Sinh long khẩu...

Cả người Quốc sư mướt mồ hôi lạnh, ông ta không dám đưa tay lau, sợ hai quan viên đằng sau trông thấy, cũng không dám nghĩ thêm bao điều “nếu như” nữa, sai lầm này quả thật quá lớn.

Ông ta lên tiếng hỏi hai viên quan đứng sau: “Hai vị đại nhân... hai vị có biết dải nước trắng dưới hồ là gì không?”

Sau lưng ông ta là hai người trẻ tuổi anh tuấn diện mạo giống hệt nhau, lại đều ăn vận theo kiểu quý tộc, là hậu duệ sinh đôi của Chính Lam Kỳ Mãn Thanh, vì thiên tư thông minh, từ nhỏ đã được gửi tới Khâm Thiên giám và Hàn Lâm viện học chuyên sâu huyền học, người anh tên Mục Linh, người em tên Mục Thác.

Bọn họ bước lên trước nhìn mặt hồ, đồng thanh đáp: “Thưa không, bọn tại hạ chưa từng thấy qua.”

“Trong sách vở cũng không ư?” Quốc sư gắng trấn tĩnh thăm dò, quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt họ.

“Cũng không.” Câu trả lời của Mục Linh và Mục Thác đơn giản rõ ràng, hai người không thể không bàn bạc trước đã lập tức đồng thanh nói dối, Quốc sư gật đầu.

Nếu đã như vậy, chắc hẳn không ai biết trước mắt đang xảy ra chuyện gì, ngoại trừ Lục Kiều Kiều.

Nếu không phải không còn cách nào khác, quyết không ai lại đem di thể cha mình vứt vào lòng hồ, nhất là con người có tình có nghĩa như Hồng Tuyên Kiều. Nếu bọn họ bỏ xác vào hồ, đó nhất định là chủ ý của Lục Kiều Kiều, vậy thì lập tức có thể khẳng định cô ta chắc chắn đã từng học qua Long Quyết, ít nhất cũng là “Tâm Long Quyết”.

Không, không thể nghĩ như vậy. Quốc sư nhận ra mình đã bị cảnh tượng trước mắt ép phát điên rồi. Việc ông ta phải làm là toàn lực ngăn cản di thể Hồng lão gia nhập hồ, chứ không phải mong chờ phát hiện Lục Kiều Kiều từng học “Tâm Long Quyết”!

Lục Kiều Kiều đứng ngây ra như phỗng trên sườn dốc, nhìn chăm chăm vào dải trắng giữa hồ, mặc cho mình và đất đá trên núi cùng lăn xuống.

Jack nín thở rúm chặt di thể của Hồng lão gia vào người, Hồng Tuyên Kiều cũng gần như phủ phục lên di thể bảo vệ cha, Lâm Phụng Tường và An Long Nhi đỡ ở vòng ngoài để bọn họ không trượt xuống.

Mặt đất càng lúc càng chấn động dữ dội, bọn họ không có cách nào bấu víu cho khỏi trượt. Những con sóng giữa hồ đã bị xoáy nước ngầm bên dưới hút sạch, mặt hồ trông có vẻ tĩnh lặng nhưng lại phát ra những tiếng gió rít, hết như một con rồng khổng lồ ra sức hút khí không ngơi nghỉ, đất đá không ngừng rơi xuống nước, cũng chẳng bắn lên được mấy bọt nước.

Mạnh Hiệt chộp lấy tay Lục Kiều Kiều, hét vào tai cô: “Cô còn không mau ra tay! Chúng ta đều sắp ngã chết rồi!”

Lục Kiều Kiều mặc cho Mạnh Hiệt kéo chặt cổ tay mình, đôi mắt như có lửa của cô vẫn nhìn chằm chằm vào vết trắng không ngừng cuộn dưới đáy hồ.

36. Chương 36

Lẽ nào đây là ý trời? Phá huyết Ngũ Xà Hạ Dương, lại nảy ra huyết Tiềm Long Thôn Kim, đây là cơ hội có một không hai, Đại Thanh sắp diệt vong rồi!

Lúc này nên lo giữ mạng hay thuận theo ý trời? Lục Kiều Kiều lòng ngổn ngang mâu thuẫn đến nỗi chỉ chực muốn nôn.

Mạnh Hiệt biết cách duy nhất có thể khiến Lục Kiều Kiều ra tay chính là tiền, nhưng Lục Kiều Kiều trước sau vẫn không nói không rằng, e là chê ít, ông ta lập tức tăng thêm ngân lượng: “Hai nghìn lạng! Hai nghìn lạng được rồi chứ!”

Hồng Tuyên Kiều thấy giữa lúc nước sôi lửa bỏng Mạnh Hiệt vẫn nói chuyện tiền nong với Lục Kiều Kiều, thì gào lên gần như van lơn: “Kiều Kiều đừng nghe Mạnh sư gia nói nữa! Mau chạy đi, ở đây sắp sụp rồi!”

Lục Kiều Kiều trước giờ chưa từng nghe Hồng Tuyên Kiều cầu xin mình chuyện gì, nay Hồng Tuyên Kiều tay ôm di thể cha trượt xuống chân núi, mà miệng vẫn kêu mình mau chạy đi, nhân tâm này trị vì thiên hạ, có lẽ sẽ tốt hơn triều Thanh chăng?

Cơn chấn động kịch liệt trên núi đang trút mọi người như trút rác xuống chân núi, Lục Kiều Kiều không kịp suy nghĩ quá nhiều, hét lên với Hồng Tuyên Kiều:

“Hồng tỉ tỉ có tin tôi không?”

“Tin!”

“Tôi đảm bảo nhà chị giành được giang sơn Đại Thanh, chị trả tôi một vạn lạng vàng!”

Bỗng nhiên nghe Lục Kiều Kiều kêu bán giang sơn Đại Thanh lấy một vạn lạng vàng, tất cả mọi người đang vật lộn giành giữ sinh tồn đều há hốc miệng kinh ngạc, năm cặp mắt đổ dồn về phía Lục Kiều Kiều. Trong màn bụi đất bay mù mịt, Lục Kiều Kiều lập tức bồi thêm một câu: “Thu trước một nghìn lạng bạc trắng làm cọc, số còn lại trả góp trong mười năm!”

“Giao kèo xong!” Đầu óc Hồng Tuyên Kiều không hề kém nhanh nhạy hơn Lục Kiều Kiều, có thể mua lấy giang sơn Đại Thanh, đừng nói là một vạn lạng vàng, có đến mười vạn lạng cũng đáng! Huống hồ còn là trả góp.

“Trong hồ đã xuất hiện long huyết thiên tử nghìn năm khó gặp! Lập tức đem thi hài của cha chị ném vào chỗ dải trắng giữa hồ!” Lục Kiều Kiều hét lớn.

“Hà?!” Tất cả mọi người lại thất kinh lần nữa.

“Tôi tin Lục Kiều Kiều! Mọi người mau làm theo lời cô ấy!” Hồng Tuyên Kiều quả nhiên cơ trí thông minh lại gan dạ hiểu biết hơn người, nếu chỉ kêu cô kiếm nơi chôn cha thêm một bận, loại thầy phong thủy ấy sao đáng một vạn lạng vàng? Lục Kiều Kiều có thể thu đất như thế, nhất định sẽ có cách phục vụ đặc biệt.

Mọi người từ ra sức chống đỡ để di thể không trượt xuống, giờ chủ động đẩy di thể xuống núi. Thuận theo hướng núi sạt, động tác trôi chảy hơn nhiều, tốc độ trượt xuống mau chóng tăng nhanh.

Quốc sư nhìn từ ống nhòm thấy đám Hồng Tuyên Kiều không lùi mà tiến, lập tức ý thức được Lục Kiều Kiều quả nhiên muốn đem di thể Hồng lão gia ném vào huyết Tiềm Long Thôn Kim, một khi long huyết thiên tử này bị nhà họ Hồng chiếm cứ, Đại Thanh diệt vong là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Ông ta quay sang ra lệnh cho Mục Linh bên cạnh, giọng thấp trầm mà gấp gáp: “Phát tín hiệu, nổ xác... dùng bất cứ cách nào.”

Mục Linh rút từ trên người ra một cây sáo ngắn dài hai tấc bằng ngọc bích, kê lên miệng cấp bách thổi dồn.

Tuýt - tuýt tuýt tuýt.

Tuýt - tuýt tuýt.

Tuýt - tuýt - tuýt.

Một dài ba ngắn, một dài hai ngắn, đây là tín hiệu nổ xác; ba tiếng sáo dài, chính là tín hiệu bắt chấp tất cả hoàn thành nhiệm vụ.

Âm thanh từ cây sáo ngọc cất lên sắc lạnh mà thê lương, xuyên thủng lớp lớp sấm rền, xuyên thủng bầu không khí quanh ngọn Phù Dung.

Dù không rõ hàm ý của tiếng sáo, nhưng một người thông thuộc binh pháp như Hồng Tuyên Kiều có thể lập tức khẳng định đây là một chỉ mệnh lệnh hành động, cô nhanh chóng cất đặt: “Long Nhi và Jack đưa cha tôi xuống hồ! Lâm huynh và tôi chuẩn bị ứng chiến! Kiều Kiều và Mạnh sư gia phối hợp với Jack!”

Lục Kiều Kiều lập tức rút súng nhảy tới cạnh Jack, Mạnh Hiệt cũng nhanh chân lao xuống phía dưới.

“Rầm” một tiếng long trời lở đất, sấm nổ trên di thể Hồng lão gia, hất tung Jack và An Long Nhi, di thể Hồng lão gia bị tuột tay rơi xuống đất, cùng mọi người lăn xuống theo cơn mưa đá.

Cú nổ này khiến Lục Kiều Kiều tức khắc hiểu ra, bất luận đối phương là ai, người này nhất định có thể hiểu được huyết Tiềm Long Thôn Kim, hẳn ít nhất từng xem qua “Tầm Long Quyết”, giờ không muốn để Hồng lão gia táng vào long huyết thiên tử, nên có ý đồ cho nổ banh xác Hồng lão gia thành tro bụi!

Hồng Tuyên Kiều thấy di thể cha mình bị người ta đánh sấm dội sét, tính hiếu chiến bản năng bùng bùng lên. Nhưng cô rất rõ, vừa rồi bọn họ sống chết bảo vệ di thể cha, đối phương chỉ một mực đứng ngoài quan sát, giờ quyết định đưa di thể xuống hồ thì di thể lập tức bị tấn công, điều này chứng tỏ Lục Kiều Kiều không hề lừa cô, dưới hồ nhất định là long huyết thiên tử có thể đoạt lấy giang sơn Đại Thanh.

Cô trừng mắt phượng quát lớn: “Lục Kiều Kiều! Một vạn lạng vàng của cô đáng lắm!”

Jack và An Long Nhi đang đỡ di thể Hồng lão gia, bị sóng khí mạnh mẽ sinh ra từ tiếng sấm nổ hất văng sang hai bên, toàn thân đau nhức ê ẩm, hai tai ù ù, nhất thời không nghe thấy âm thanh nào hết.

Nửa dưới di thể Hồng lão gia đã bị nổ cháy đen, vừa bốc khói vừa lăn xuống dốc núi trong màn đá dội âm ầm.

Tiếng sấm vừa lắng, từ trên không đã đáp xuống một kẻ vận đồ đen bịt mặt thân hình cường tráng, chính là Tiêu Kiếm, cao thủ bùa chú đã bắn Tam thi câu mệnh tiễn vào Tôn Tồn Chân. Không ai trông thấy Tiêu Kiếm từ đâu nhảy ra, hần như thể từ trên trời rơi xuống, hạ thẳng xuống bên di thể Hồng lão gia, một tay ấn trước ngực di thể, lại cho nổ thêm một tiếng sấm nữa, lần này trong tiếng sấm nổ, di thể Hồng lão gia bị nổ bay tứ chi.

“Chưởng tâm phù!” An Long Nhi buộc miệng kêu lên. Hồi ở thôn Trần gia, An Long Nhi đã từng chứng kiến Lục Kiều Kiều sử dụng chiêu này, cô nói với vợ với thằng bé đó là Chưởng tâm phù, nhưng Chưởng tâm phù Tiêu Kiếm phát ra uy lực lớn hơn khi đó nhiều.

Hồng Tuyên Kiều thoáng thấy di thể cha mình dưới dốc đã bị kẻ mặc đồ đen tiếp cận làm nổ tung, kêu lên định chạy xuống thì thấy trước mắt loáng ánh trắng, một thanh trường đao đang bổ thẳng về phía cô, hai tay không không thể đỡ với đao thép, cô đành ngã đầu ra sau lộn người một vòng tránh nhất đao.

Lúc này tiếng súng cũng vang lên, trong lúc Tiêu Kiếm bắt chấp dùng Chưởng tâm phù dội sấm tấn công di thể Hồng lão gia, khẩu súng của Jack đã được rút ra, miễn là Tiêu Kiếm không giống Tôn Tồn Chân di

chuyển liên tục không theo quy luật gì, chỉ cần hấn có một tích tắc dừng lại, nhất định không thoát khỏi họng súng của Jack.

Tiêu Kiếm trúng đạn, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi bổ nhào xuống dốc, người vừa chạm đất lập tức cho nổ một đụn khói, rồi biến mất không tăm tích. Chiêu này đã chẳng còn xa lạ gì với Jack và An Long Nhi, mới đây không lâu bọn họ đã được thấy Tôn Tồn Chân sử dụng thuật Ngũ hành độn hình này.

Di thể Hồng lão gia bị nổ nát lìa phân thân, An Long Nhi nhanh mắt nhanh tay, ôm được đầu Hồng lão gia bay trên không, vừa chạy xuống hồ vừa hét hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều! Ném đầu xuống hồ có được không?”

“Được! Còn một cọng tóc cũng phải vứt xuống!” Lục Kiều Kiều vội trả lời. Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, An Long Nhi càng nhanh chân ôm đầu người nhảy thẳng xuống sườn dốc.

Hồng Tuyên Kiều vừa lộn người tránh được nhát đao, Lâm Phụng Tường đã nhìn rõ mòn một, kẻ xuất đao là một gã đàn ông bịt mặt gầy còm vận đồ bó sát người màu vàng đất, hẳn là Lục Hữu, một trong năm viên quan dưới trướng Quốc sư.

Lục Hữu một đao chặn đứng Hồng Tuyên Kiều, nhưng lại không giao chiến với Lâm Phụng Tường mà đuổi theo An Long Nhi đang ôm đầu người chạy xuống dốc. Một phần thân thể bay tới, Lục Hữu xoay một đao, thân tốc chém ra hơn mười nhát trên không, quang đao múa thành một dải trắng bạc, trong nháy mắt đã chém nát vụn phần thân vốn còn nguyên hình. Mục đích của bọn họ vô cùng rõ ràng, tất cả đều nhằm tiêu hủy di thể của Hồng lão gia.

Khinh công của Lâm Phụng Tường không hề thua kém Lục Hữu, chỉ hiềm một điều trong tay không có binh khí, nhưng lúc này anh ta chẳng để tâm được nhiều như vậy, thụp người xuống lấy đà phóng lên bổ nhào tới sau lưng Lục Hữu.

Hồng Tuyên Kiều nhặt lấy hai hòn đá dưới đất, đồng thời ném vào sau đầu Lục Hữu, quả nhiên hấn quay người vung đao chém hòn đá đang bay đến, “keng keng” hai tiếng, vừa chặn được hòn đá thì chân Lâm Phụng Tường đã đá trúng đầu hấn. Lục Hữu loạng choạng ngã dúi xuống dốc núi mấy bước, nhịn đau tiếp tục đuổi theo An Long Nhi.

Lúc này Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt lo bọc lót bảo vệ An Long Nhi chạy xuống dốc, Jack vừa quay người nổ liên ba phát đạn vào bóng Lục Hữu vọt trên không. Người bay trên cao không thể tránh né, quỹ đạo vận động của Lục Hữu lập tức bị Jack nắm bắt, lúc này muốn bắn hấn cũng dễ dàng nhanh gọn như bắn chim vậy.

Ba viên đạn gần như đồng thời nổ cùng một lúc, mắt Jack hoa lên, trên không vang lên tiếng kim loại đụng nhau. Không phải ba viên đạn của Jack bắn trượt, có điều Lục Hữu thấy anh ta nổ súng trước mặt lẽ nào không có phòng bị, ba nhát đao nhanh chóng đánh bay ba viên đạn, song thanh đao trên tay cũng bị lực phản chấn đánh rơi, hấn tay không đáp xuống trên đầu Jack.

Ngực Jack ăn liền hai cú đập của Lục Hữu, ngã ngửa xuống dốc. Lục Hữu lại nhặt đao lên tiếp tục vọt lên không đuổi xuống. Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường tức thì vọt qua bên người Jack, mang theo hai luồng kinh phong đuổi theo Lục Hữu.

Jack bị ngã bầm tím mặt mày, vừa lặn vừa bò đứng dậy nhìn, thấy mình đã bị bỏ lại sau cùng, so với mọi người, anh đang đứng ở vị trí cao nhất. Vị trí này đối với người cầm súng như anh hoàn toàn không tồi. Đánh giáp lá cà với mấy tay cao thủ võ lâm, trước sau anh chưa từng chiếm được phần hơn, toàn bị đối thủ đánh trúng, nhưng đứng vòng ngoài bắn lén hỗ trợ tác chiến lại là sở trường của anh.

Anh lập tức lấp thêm đạn, duy trì tư thế bắn trên cao, theo sát mọi người trượt xuống dốc núi, chờ thời cơ nổ súng chi viện.

An Long Nhi ôm đầu người sắp lao tới bên hồ, phía trước Lục Hữu có Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, phía sau là Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường, tình hình có vẻ rất bất lợi.

Nhưng Lục Hữu ý mình thân thủ nhanh khinh công giỏi, chỉ mong chóng lách qua Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt, cướp lấy đầu người từ tay An Long Nhi cho nổ thành tro bụi, không hề bận tâm phía sau có bao nhiêu người, chướng ngại trước mắt hấn phải vượt qua chỉ là Lục Kiều Kiều và Mạnh Hiệt.

Lục Kiều Kiều thấy Lục Hữu phá vỡ vòng vây của Jack đuổi tới sau lưng mình, tay phải cầm súng lục, xoay người ngắm trúng Lục Hữu, bắt chước Jack ép chặt ngón trỏ tay phải vào cò súng, mắt môi mắt lợi dùng tay trái thần tốc gạt kim hỏa phía sau.

“Pằng... Pằng Pằng...” Lục Kiều Kiều bắn ra ba phát đạn ngắt quãng, Lục Hữu dạt trái tránh phải vài bước đã né được, cô nổ súng hoàn toàn không đạt được hiệu quả ngăn cản. Lục Hữu vẫn lao tới như tên bắn, hẳn cho rằng băng qua người cô gái này sẽ an toàn hơn xông qua bên Mạnh Hiệt.

Tới trước mặt Lục Kiều Kiều, Lục Hữu thuận thế vung tay chém vào cổ cô, hẳn hoàn toàn không để tâm có chém trúng hay không, nhưng có thể tiện tay đánh ngã thêm một đối thủ cầm súng quyết không có hại.

Tiếc rằng tham thì thâm, trong tích tắc Lục Hữu xuất chiêu đốn ngã Lục Kiều Kiều, chân cô đã dịch chuyển theo bộ pháp Tam giác mã tránh được đòn ấy, tay trái nhanh như cắt rút dao trong ống tay áo thụp người xuống đâm tới eo Lục Hữu. Lục Hữu đánh hụt, lại chợt thấy bụng mình lạnh lạnh, chạy thêm mười mấy bước mới cảm thấy cơn đau kịch liệt. Lục Hữu lướt qua cô càng nhanh, vết dao cắt càng nhanh, nhanh đến nỗi không hề cảm thấy đau.

Hai mắt Lục Hữu tối sầm, gần như mê đi, hẳn rờ lên thấy vết thương rộng chừng nửa thước, cũng may không sâu lắm, bèn nén đau tiếp tục đuổi theo An Long Nhi.

Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều cũng đuổi tới bên Lục Kiều Kiều, bỏ lại cô phía sau, cùng lao theo Lục Hữu đã bị thương.

An Long Nhi ôm đầu Hồng lão gia chạy trước nhất, dưới sự bọc lót của mọi người thuận lợi xuống tới chân núi, còn mười trượng nữa là tới được ven hồ, bỗng nhiên từ đất trời lên một bóng người xám trắng tay cầm trường đao, lướt tới phía trước An Long Nhi vung đao định chém, An Long Nhi theo bản năng ngồi thụp xuống lăn xéo sang bên tránh được một đao giữa chân tơ kẽ tóc, nhưng vẫn bị đòn tập kích này dọa đến tê rần da đầu.

Thằng bé đang định bật dậy chạy tiếp tới hồ, thì kẻ bịt mặt vận đồ xám đã lại lách tới trước mặt, mấy đao chém tới vị trí dịch chuyển tiếp theo của An Long Nhi, khiến An Long Nhi chỉ có thể lăn lộn tránh đao không sao đứng dậy nổi.

Có thể nói, mọi động tác của An Long Nhi đều đã bị kẻ bịt mặt vận đồ xám chặn đứng, hẳn chính là kẻ thiết lập kế phá huyết Ngũ Xà Hạ Dương, Kim Lập Đức.

Kim Lập Đức không chỉ có kiến thức phong thủy uyên thâm, mà còn luyện được một thân công phu cao cường, dưới mũi đao của hắn, An Long Nhi quay cuồng tránh né mãi không phá được vòng vây, hai người cứ vậy quần nhau hỗn chiến.

Kim Lập Đức một mặt truy sát An Long Nhi, một mặt nói với thằng bé: “Buông đầu người xuống, ta tha chết cho ngươi!”

An Long Nhi không nói không rằng, càng ôm chặt đầu Hồng lão gia, lộn người thối lui thật nhanh, định trông chờ sự trợ giúp từ người phe mình phía sau.

Thằng bé không biết rằng, phía sau nó không phải người phe mình, mà là Lục Hữu ôm vết thương gắng gượng đuổi tới. Thằng bé quay người ngẩng đầu nhìn lên, không thấy bằng hữu thân quen mà là một kẻ bịt mặt mặc áo chên vàng đất.

Bụng Lục Hữu chảy máu đầm đìa, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thể lực đã kém xa lúc trên sườn núi, hắn chúc đầu húc vào eo An Long Nhi, hai tay ôm cứng lấy chân thằng bé, đẩy nó ngã lăn ra đất lần nữa.

Kim Lập Đức chẳng màng bên dưới là người hay đầu người, chỉ lo giơ đao chém xuống người An Long Nhi, An Long Nhi muốn lăn cũng không lăn được, trong tay lại không có binh khí chống đỡ nhát đao của Kim Lập Đức, trong lúc cấp bách bèn giơ đầu Hồng lão gia lên đỡ, nhát đao vừa vận bổ trúng mặt Hồng lão gia.

Từ xa Hồng Tuyên Kiều kêu lên thảng thốt, cô vừa chứng kiến di thể cha mình bị nổ nát, giờ lại thấy đầu cha là thứ vền vền còn lại trúng một đao, ngay lập tức phóng ra ba viên sỏi trong tay, mang theo kinh phong phi thẳng về phía Kim Lập Đức.

Kim Lập Đức rút dao đỡ một viên sỏi, lại lách người tránh hai viên kia, đang định ra tay cướp đầu người, liền nghe thấy Lục Kiều Kiều hét lớn: “Long Nhi chớ đứng dậy!”

Sau đó “pằng pằng pằng” ba phát súng liên tiếp, ba viên đạn lao thẳng về phía Kim Lập Đức. Lục Kiều Kiều từ sau khi bắn ba phát liên tiếp, dường như đã vỡ vạc ra chút ít bí quyết bắn liên thanh, giờ hề nổ súng là bắn liền một loạt đạn.

Kim Lập Đức đương nhiên biết rõ sự lợi hại của súng Tây, hấn nhảy lên rồi lăn ra đất, ngóc đầu trông thấy Lục Hữu đã bị Lâm Phụng Tường đuổi kịp đá bay sang bên, Lục Hữu lại bò dậy, nhưng không dùng thuật Ngũ hành độn hình bỏ chạy mà vẫn khó khăn chống đỡ quyền cước của Lâm Phụng Tường, có lẽ nhằm kèm chân thêm một người bên đối phương. Hồng Tuyên Kiều đang chặn ngay trước mặt mình, còn An Long Nhi đã ôm đầu người chạy tiếp tới bờ hồ.

Lúc này không thể đi cứu Lục Hữu, cũng không thể ngăn nổi An Long Nhi, Kim Lập Đức trước mắt chỉ biết tự bảo vệ mình. Hồng Tuyên Kiều chớp mắt đã tới trước mặt hấn, né được ba chiêu của Kim Lập Đức, sải bước áp sát, từ kẽ hở giữa đòn dao tung một cú đâm móc từ dưới lên trúng bụng Kim Lập Đức!

An Long Nhi chỉ mấy bước nữa là tới được bờ hồ, lúc này giữa bầu không chợt vang lên một tiếng sét, một tia chớp vọt lên từ dưới mặt đất, xuyên qua người An Long Nhi phóng thẳng lên trời. An Long Nhi cảm thấy dưới chân tê rần, cảm giác tê liệt lan dần khắp người, cả người bắn tung lên không rồi rơi xuống mặt đất, ngất lịm. Đầu Hồng lão gia vẫn ôm khư khư trong tay.

Lục Kiều Kiều kinh hoàng nhìn quanh, cô biết đây là Địa chi lôi pháp của phái Thần Tiêu, người sử dụng phép nhất định đang ở rất gần. Quả nhiên, cô trông thấy trên sườn núi vừa lao xuống, hai gã đàn ông bịt mặt vận đồ đỏ màu xanh thẫm đang đứng kết ấn niệm chú, đúng, nhất định là hai kẻ này.

Hai kẻ này chính là Mục Linh và Mục Thác vẫn đứng bên Quốc sư. Quốc sư phát xong tín hiệu cho nổ xác liền dẫn theo Mục Linh Mục Thác tới đây tiếp ứng, chạy lên đến sườn núi lập tức dùng Lôi pháp đón ngã An Long Nhi trước tiên. Ông ta tuy không biết võ công của đám người Lục Kiều Kiều cao nhường nào, nhưng hiểu rất rõ hai khẩu súng Tây có thể bắn liên thanh kia vô cùng đáng sợ.

Đứng gần hai kẻ bịt mặt vận đồ xanh nhất chính là Jack, Lục Kiều Kiều hét lên: “Jack! Bắn người phía sau anh!”

Jack nghe thấy xong, tức thì quay người bắn liên tiếp sáu phát đạn, Mục Linh và Mục Thác cũng chẳng phải yếu quá, thấy đạn bắn tới vẫn cứ phải tránh, làm vậy có thể kéo dài cho Lục Kiều Kiều thêm thời gian.

Sáu viên đạn của Jack bắn xong, sấm sét lại vang dậy bầu không, dưới chân phóng lên một tia chớp, nổ bay đá sỏi văng tung tóe. Jack thấy tấm gương An Long Nhi trúng chiêu nên gắng dùng một động tác rất giống với công phu Trung Quốc né sang bên, nhưng vẫn bị chớp đánh trúng hông, đau quá kêu oái một tiếng, rồi càng nhảy nhanh hơn.

Mấy tia chớp vọt lên từ dưới đất tiếp đó lần nữa nhằm vào Jack, làm anh cứ phải loay loay khắp nơi như khỉ, kêu oai oái né tránh, lại tranh thủ nạp đạn, uy hiếp Mục Linh Mục Thác một trận nữa.

Mục Linh và Mục Thác bị Jack cầm chân, không thời gian đâu phóng tới An Long Nhi đòn thứ hai, bằng không An Long Nhi chết là cái chắc, đầu của Hồng lão gia cũng sẽ bị nổ thành tro.

Lúc này cuối cùng Lục Kiều Kiều đã hiểu, quỷ quái của An Long Nhi không sai chút nào.

Quẻ Sư ứng tượng dụng binh, vấn đề hôm nay được định sẵn không thể giải quyết êm thấm theo kế hoạch vốn có của hai bên; thân quẻ sáu tầng thì đến bốn tầng có biến, hiện ra quẻ tượng đất động nước động, chính là ứng với đối phương chấn động long khiếu dẫn đến ngũ xà bò về trước rung chuyển sông núi; mà quẻ Sư cuối cùng biến thành quẻ Phệ Hạp, nghĩa gốc của quẻ tượng chính là há miệng nhai kỹ, chẳng phải là quẻ tượng huyết của Sinh long khẩu đó sao; quẻ Phệ Hạp do quẻ Hỏa rời và quẻ Lôi chấn ghép thành, lại chính là ứng với đối phương hết lần này đến lần khác bày trận sấm sét... Nhưng quẻ sư hiển thị đối phương có sáu người, giờ mới xuất hiện năm, còn một người nữa đâu?

Lục Kiều Kiều đã có chuẩn bị tâm lý, đối phương còn có một người nữa sẽ ra mặt đột kích, nhưng giờ điều cần kíp trước mắt là làm nốt việc của An Long Nhi, đưa đầu Hồng lão gia vào lòng hồ.

Cô định chạy lại chỗ An Long Nhi, thì thấy Mạnh Hiệt còn nhanh hơn mình, đã ôm đầu Hồng lão gia chạy tới bờ hồ, bật người nhảy xuống nước.

Lục Kiều Kiều chạy tới bên An Long Nhi lay lay thăng bé, thấy An Long Nhi hoàn toàn không có phản ứng gì; trong khi đó Mạnh Hiệt đã ôm đầu Hồng lão gia lặn xuống xoáy nước nơi đáy hồ; Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều chia nhau chống đỡ Lục Hữu và Kim Lập Đức; đằng Jack là náo nhiệt nhất, anh hét chạy lại nhảy vừa công vừa thủ, kéo theo hàng loạt các tia chớp lùì lại hội hợp với Lâm Phụng Tường và Hồng Tuyên Kiều.

Lục Kiều Kiều ngồi thụp xuống đất ôm lấy An Long Nhi đang bất tỉnh nhân sự, căng thẳng nhìn theo Mạnh Hiệt đang lặn xuống đáy hồ, miệng lẩm bẩm: “Mau! Mau!”

Một tia sét dội từ bầu không xuống hồ, sóng không khí nóng bỏng quét tới mặt Lục Kiều Kiều đau rát. Trong tiếng la thất thanh của Lục Kiều Kiều, Mạnh Hiệt và đầu Hồng lão gia giống như cá chết, lênh phênh nổi trên mặt nước.

Bốn bề vẫn âm vang không ngớt, tuy giờ đang là giữa trưa nhưng các tầng mây cứ ùn ùn kéo đến, che kín làm sắc trời đen kịt. Núi đang rung chuyển, hồ đang cuộn sóng, lại thêm tiếng sấm tiếng sét chốc chốc lại vang lên, cùng những tia chớp lóe sáng rực, ngọn Phù Dung cảnh đẹp như tranh lúc này đã biến thành địa ngục, đầy rẫy những nỗi khủng khiếp không dễ gọi thành tên.

Hồng Tuyên Kiều đang chiếm thế thượng phong trong cuộc đấu với Kim Lập Đức, nếu không phải hai tay không đôi phó với đao của hắn, cô thừa sức đánh bại đối thủ trong chốc lát, mà đây là lúc này cô vẫn đang phân tâm chú ý đến đầu của Hồng lão gia.

Trông Mạnh Hiệt ôm đầu nhảy xuống hồ, rồi lập tức bị sét đánh trúng, cô nhận ra quyết tâm ngăn cản di thể Hồng lão gia nhập hồ của đối phương lớn đến nhường nào, huyết Tiềm Long Thôn Kim dưới đáy hồ này khiến đối phương kinh hồn táng đờm dường nào. Trong tình hình này, không có bất kỳ lý do gì để bỏ qua long huyết thiên tử. Cô tung chân đá bay Kim Lập Đức, tức tốc quay người chạy tới bờ hồ, nhún người nhảy xuống.

Lâm Phụng Tường cũng cùng lúc nhảy xuống với cô. Vốn dĩ Lâm Phụng Tường đã đón hạ Lục Hữu thân mang trọng thương, vừa định rút về phòng thủ cạnh Lục Kiều Kiều thì phát hiện Mạnh Hiệt bị sét đánh nổi phềnh lên mặt hồ, bèn lập tức nhảy xuống hồ cứu người.

Lục Kiều Kiều ngồi sụp xuống bên An Long Nhi đang bất tỉnh, vừa lên đạn súng vừa ngoái đầu gọi to: “Jack! Mau tới bảo vệ tôi!”

Lục Kiều Kiều biết đã đến thời khắc cuối cùng, nếu đối phương lại dội sấm sét từ trên trời xuống lòng hồ, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phụng Tường đang ở trong nước sẽ lập tức có kết cục giống Mạnh Hiệt, hoàn toàn mất tri giác, như vậy toàn quân bị tiêu diệt là điều chắc chắn.

Trận chiến Lôi pháp và sấm Tây giữa Jack và Mục Linh Mục Thác chỉ có tác dụng kéo dài thời gian, tuy anh ta chưa trực tiếp bị sét đánh trúng, nhưng cũng đã bị thương khắp người, quần áo rách tả tơi, toàn thân chỉ chít vết thương lớn nhỏ. Giờ nghe Lục Kiều Kiều gọi mình, anh ta vừa chạy lại chỗ Lục Kiều Kiều vừa nổ súng trấn áp Kim Lập Đức đang bỏ chạy định đuổi theo Hồng Tuyên Kiều tới bờ hồ.

Kim Lập Đức khổ chiến một hồi với Hồng Tuyên Kiều, cũng đã nhức nhối khắp mình mẩy, lúc này quả thật không còn sức đâu tránh đạn của Jack nữa. Jack bắn về phía hắn hai phát đạn, hắn miễn cưỡng nấp ra sau một phiến đá, không dám mạo hiểm thò đầu ra.

Lục Kiều Kiều tung khẩu súng đã nạp đầy đạn của mình cho Jack, nói: “Che cho tôi, tôi phải thi triển pháp thuật giải giới!”

Jack giơ tay lên đón lấy khẩu súng, sải bước quay lưng lại với bờ hồ mặt hướng về phía núi, chắn trước Lục Kiều Kiều, tay trái chĩa súng vào tảng đá Kim Lập Đức, tay phải chĩa súng vào Mục Linh Mục Thác.

Trong cuộc giao chiến ngắn ngủi với hai anh em Mục Linh Mục Thác, Jack mau chóng phát hiện ra trước khi bọn họ phát đòn nhất định phải chấp hai tay thành thủ ấn, hai chân đứng nghiêm đối mặt với mình, đó chính là lúc thích hợp nhất để nổ súng. Nếu vừa thấy bọn họ làm động tác này phải lập tức nã đạn, bọn họ nhất định sẽ né tránh, như vậy có thể ngăn chặn bọn họ ra đòn.

Nhưng lúc này Mục Linh Mục Thác lại rút đao sau lưng ra, hình như không định dùng Lôi pháp tấn công Jack nữa, mà có vẻ muốn xông tới bên bờ hồ, chỉ hiềm khẩu súng của Jack nên mới vừa đi vừa né, nhờ cây cối và đá tảng che chắn chậm chậm tiến về phía trước.

Súng chốc chốc lại nổ, chỉ cần có người thò đầu ra từ sau tán cây hay tảng đá, Jack quyết không bỏ qua cơ hội. Lục Kiều Kiều biết rõ Jack có bao nhiêu đạn, trước khi anh bắn đến đạn thứ mười hai, cô buộc phải đảm bảo Hồng Tuyên Kiều thành công lặn xuống lòng hồ, thả đầu Hồng lão gia vào long huyết, cũng phải đảm bảo Lâm Phụng Tường vớt được Mạnh Hiệt lên bờ.

Nói thì lâu chứ chuyện xảy ra rất nhanh, Jack vừa tới bên cạnh cô, Lục Kiều Kiều lập tức đứng dậy chống lưng vào lưng Jack, mặt hướng ra hồ hai chân chĩa ra đứng vững, hai tay mau chóng đan vào nhau, kết thành chín dấu thủ ấn, nghiêm giọng hét lớn: “Lâm binh đấu giá giai trận liệt tại tiền!”

Một quả cầu sáng tỏa khí xanh lục vọt khỏi đầu ngón tay Lục Kiều Kiều, thoát chốc đã mở rộng thành một lồng khí bán nguyệt rộng đến năm sáu trượng, đây chính là kết giới Lục Kiều Kiều dùng Cửu Tự ấn thúc đẩy nguyên thần của mình bung ra.

Một nửa kết giới ụp lên người Jack, An Long Nhi và Lục Kiều Kiều trên bờ, nửa còn lại trùm lên Hồng Tuyên Kiều, Lâm Phụng Tường và Mạnh Hiệt hôn mê dưới hồ.

Tiếng hét Cửu Tự ấn còn chưa dứt, kết giới vừa hoàn thành, giữa tầng không đã truyền lại tiếng sấm sét ùng ùng liên miên, liền đó là một chuỗi tia chớp giáng xuống từ trời cao, dội lên kết giới màu lục nhạt, nổ thành một dải lên đầu mọi người, ánh sáng trắng lấp lóa, chói lòa khiến người ta không mở nổi mắt. Tuy tia sét không phá được kết giới nhưng sóng không khí vẫn kịch liệt dội vào bên trong.

Lôi pháp liên hoàn mạnh mẽ tới mức độ này, căn bản không phải Địa chi lôi pháp của phái Thần Tiêu mà anh em họ Mục vừa thi triển ban nãy, Lục Kiều Kiều biết, cao thủ thứ sáu đã xuất chiêu.

Lục Kiều Kiều vẫn chấp tay kết thành Bất động Căn bản ấn, ép một luồng chân khí từ đan điền lên, lạnh lùng hét vang trong màn sét dội điên cuồng, nói rộng thêm kết giới, lồng khí màu lục nhạt lại phình to lên một trượng.

Lúc này Lâm Phụng Tường vừa kéo được Mạnh Hiệt lên bờ, nghe thấy tiếng sấm dội vang trên đầu, vội vàng chồm lên Mạnh Hiệt nằm mọp xuống che đầu, nhưng chỉ thấy sóng không khí đập vào dữ dội chứ không có cảm giác đau đớn như bị sét đánh phải.

Anh ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy Lục Kiều Kiều đứng vững như thiết tháp trước mặt mình, hai tay kết ấn, miệng lầm rầm niệm chú giữa kết giới đầy sóng khí hỗn loạn. Đôi mắt bình thường vẫn quyến rũ mê ly, lúc này trũng lên như mắt hổ nhìn chăm chăm vào mặt hồ; thân hình mềm yếu bình thường lướt như liễu trong gió, lúc này sừng sững bất động như Kim Cương giáng trần.

Mỗi tia sét giáng xuống, Lục Kiều Kiều lại rung mình một cái, rõ ràng vóc dáng bé nhỏ của cô đã phải chịu đựng toàn bộ luồng sấm sét dữ dội, Lâm Phụng Tường không khỏi thâm thán phục: gặp được Hồng Tuyên Kiều và Lục Kiều Kiều, đáng nam nhi nào còn dám coi thường phụ nữ?

Anh ta thấy sấm sét trên đỉnh đầu không còn nguy hiểm, lập tức kéo Mạnh Hiệt lên bờ, sau đó quỳ chân phải xuống, gác bụng Mạnh Hiệt lên đầu gối trái của mình, tiến hành cấp cứu cho ông ta.

Hồng Tuyên Kiều vừa nhảy xuống nước, thì mặc cho Lâm Phụng Tường cứu người, còn mình một tay ôm đầu cha lặn xuống dưới hồ.

37. Chương 37: Hung Trạch

An Long Nhi tay trái cầm cuốn Thiên Ngọc kinh, một danh tác của phái phong thủy Dương công, tay phải giữ cương ngựa, ngồi ở ghế trước chiếc xe ngựa kiểu Tây, vừa xem sách, vừa thông thả để hai con ngựa chạy nước kiệu trên đường.

Giá hành lý ở đuôi cỗ xe buộc mấy thùng đồ to tướng, Jack ngồi ngược trên đống hành lý, kích động hô khẩu hiệu cổ vũ: “Go go go! Let’s go!”

Lục Kiều Kiều đang chạy cách cổ xe ngựa chừng năm sáu trượng, toàn thân mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc như trâu, cầm đầu cầm cổ đuổi theo.

“Đủ... đủ rồi... tôi không xong rồi...”

Lục Kiều Kiều thở không ra hơi gào lên, dù miệng thét không xong, nhưng giọng cô vẫn cứ vang lạnh lạnh.

Jack nói: “Cố gắng thêm một chút nữa, keep it up!”

“Không được rồi, tôi không chạy nổi nữa... mau dừng xe lại...” Lục Kiều Kiều kêu lên thảm thiết.

“Em đã nói phải chạy ba mươi phút mà, giờ còn hai mươi phút nữa, mau chạy cho xong đi!” Jack cầm chiếc đồng hồ quả quýt vàng trên tay, lớn tiếng thông báo thời gian cho Lục Kiều Kiều.

“A! Cứu tôi với... sao lại còn những hai mươi phút chứ! Ôi... tôi đi chết đây! A!” Lục Kiều Kiều há miệng thở hồng hộc, nét mặt đau khổ vô cùng, nhưng hai chân vẫn kiên trì bước chạy.

“Go! Go!” Jack nhiệt tình cổ vũ cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều kêu lên: “Anh xuống đây chạy với tôi... không thì tôi không chạy nữa đâu...”

“Em chẳng bảo là muốn rèn luyện sức khỏe còn gì, sao cả anh cũng phải chạy cùng...”

“Anh mà không xuống chạy... phần tiền của anh tôi sẽ cho Long Nhi hết...” Lục Kiều Kiều uy hiếp Jack.

Jack lập tức tung mình trượt xuống xe, chạy đến bên cạnh Lục Kiều Kiều cùng sánh vai với cô, gương mặt nở một nụ cười hết sức hứng khởi: “Ồ, hôm nay thời tiết đẹp quá... hầy hầy... hầy... anh thích chạy bộ lắm...”

Lục Kiều Kiều vươn tay bám lấy lưng quần bò của Jack, tấp ta tấp tễnh chạy về phía trước, miệng nói: “Xem đồng hồ, mau xem đồng hồ... còn bao lâu nữa... tôi không xong rồi...”

“Vẫn còn mười bảy phút nữa...”

“A...” Lục Kiều Kiều tuyệt vọng gào lên thảm thiết.

Không lâu sau, Jack cũng kêu lên: “Long Nhi... xe ngựa sao càng lúc chạy càng nhanh thế...”

“Em có thúc ngựa đâu, tốc độ vẫn y nguyên như thế mà...” An Long Nhi đứng dậy ngoảnh đầu nói với ra sau.

Lúc này Jack đã thở hồng hộc như Lục Kiều Kiều: “Sao mà anh thấy... xe ngựa chạy nhanh lắm vậy... a...”

“Hộc... đủ...” Jack thều thào.

“Vẫn còn go[1]?” Lục Kiều Kiều đã tái mét mặt mày, tay kéo thắt lưng Jack, đầu ử rũ gục xuống, hai chân guồng chạy mềm nhũn cả ra.

[1] Jack nói “đủ” (), tiếng Trung đọc là “câu”, nghe gần giống như “go” trong tiếng Anh.

“Đủ ba mươi phút rồi... Long Nhi! Long Nhi! Dừng xe!” Jack hét toáng lên, giọng đã lạc hẳn đi.

An Long Nhi dừng xe, Jack và Lục Kiều Kiều toàn thân đầm đìa mồ hôi chen chúc ngồi lên đằng trước xe ngựa hóng gió.

Lục Kiều Kiều nói: “Long Nhi, mày xuống chạy đi, để bọn cô đánh xe cho.”

An Long Nhi ngậy mặt ra đầy vẻ vô tội: “Cô Kiều, không phải chứ ạ?”

Lục Kiều Kiều cốc một cái lên trán An Long Nhi: “Mau xuống chạy! Cô biết mày lâu như vậy rồi mà chưa thấy mày đánh nhau thắng lần nào cả, cứ như thằng bệnh ấy... mau xuống chạy theo xe ngựa hai khắc[2].” Cô bực bội quở trách, làm An Long Nhi ngượng chín cả mặt, lập tức bỏ quyển Thiên Ngọc kinh, tung người xuống xe nhường ra một chỗ trống trên đầu xe ngựa, rảo chân chạy bên cạnh cổ xe.

[2] Một khắc tương đương với mười lăm phút.

Lục Kiều Kiều ném quyển Thiên Ngọc kinh vào khoang xe qua cửa sổ đằng trước, tiện tay cầm tẩu thuốc lên. An Long Nhi ở bên dưới nhìn thấy tức khắc nói: “Cô Kiều, cô đã nói là cai thuốc mà.”

“Tao không hút! Ngửi một tí cũng không được hả!” Lục Kiều Kiều lớn giọng gắt lên, sau đó lấy hơi hít hà cái tẩu không có thuốc.

“Lau mồ hôi đi, đừng để bị lạnh.” Jack đưa khăn bông khô cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều tay lau mồ hôi, miệng vẫn không ngừng nói:

“Võ công kém cỏi như thế mà cũng muốn đi Giang Tây hả? Thật đúng là chẳng muốn sống nữa rồi... Lúc bắt giặc trên núi Kê Đề, mày bị người ta làm cho hôn mê, lúc xông vào Long huyết ở núi Phù Dung, mày lại bị người ta đánh ngã, giờ bảo mày rèn luyện một chút thì khó chịu hả?” Lục Kiều Kiều không tiếc lời nhề nhề.

An Long Nhi mặt không đổi sắc chạy bên cạnh cỗ xe ngựa, ngẩng đầu lên nói với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, không phải võ công cháu kém, đây là tại bọn người ấy cứ phóng sấm sét, võ công nào cũng chẳng địch lại nổi đâu...”

Tẩu thuốc thoát cái đã gõ xuống đỉnh đầu An Long Nhi. “Người ta không phải là người chắc, người ta biết phóng sấm sét, mày không biết à...” Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi chạy gần mình như vậy, liền tiện tay gõ cho nó một cái.

“Ôi da! Cô Kiều, cô đã dạy cháu phóng sấm sét đâu...”

Tẩu thuốc lại gõ xuống đầu An Long Nhi cái nữa, thằng bé lại kêu lên một tiếng “Ôi cha.”

“Mày không đánh nổi người ta lại thành lỗi của cô hả, thằng lỗi con tóc vàng này... Tôn Tôn Chân có phóng sấm sét không hả? Chẳng phải mày vẫn không đánh lại người ta đấy sao... không còn gì để nói nữa à?” Lục Kiều Kiều không ngừng xỉ vả, Jack ngồi bên cạnh phá lên cười ha ha.

Lục Kiều Kiều đang xả giận, thấy kẻ nào cười liền chửi luôn kẻ đó: “Cười cái gì mà cười! Cái khẩu súng Tây lờm của nhà anh bắn gì cũng không trúng... tôi tính lại cho anh một lượt luôn nhé, đi với nhau lâu như vậy rồi, anh mới bắn trúng có mấy hòn đá... còn là do An Long Nhi ném ra nữa chứ, cũng chẳng biết có phải đã bàn với nhau sẵn phương hướng rồi mới bắn trúng được hay không...”

“Anh mà bắn không trúng? Cái tên bịt mặt làm nổ thì thể Hồng lão gia không phải bị anh cho một phát đạn chết toi luôn rồi sao?” Vì danh dự của một tay thiện xạ, Jack buộc lòng phải lập tức biện bạch.

“Người ta sớm đã dùng Ngũ hành độn thuật chạy từ đời nào rồi, cái đồ Tây ngốc! Tôi mới gọi là vừa nổ súng liền bắn chết một tay luôn rồi đây này, giờ còn bị truy nã nữa, đây là bằng vàng truy nã hàng thật giá thật luôn đó, anh mà bắn chết được người thì cũng bị truy nã rồi... khẩu súng lờm của anh tôi không thêm đâu, tí nữa trả cho anh...” Lục Kiều Kiều tính luôn cả thành tích bắn bừa mà trúng của mình trong trận chiến trên núi Kê Đề, có điều, chuyện cô bị truy nã vì giết hại mệnh quan triều đình lại là sự thực.

Jack cười đến đau cả bụng: “Được thôi, khẩu súng ấy đắt tiền lắm đó... Phải rồi, em còn chưa chia tiền, em thu được một nghìn lượng bạc, tôi muốn năm trăm...”

Lục Kiều Kiều lệ làng dùng đầu tẩu thuốc chọc vào hông Jack một phát, rõ ràng chính là chiêu thức ám sát “Tụ lý đao” mà Hồng Tuyên Kiều bí mật dạy cho cô: “Một đao đâm chết anh luôn thì khỏi phải chia tiền nữa, tên Tây ngốc...” Jack bị chọc vào thắt lưng, như bị người ta cù cho một cái, đột nhiên phá lên cười ha ha.

“Anh với Long Nhi mỗi người một trăm lượng, không lấy thì thôi.” Lục Kiều Kiều báo giá.

“Kiều Kiều, tôi cảm thấy từ bấy lâu nay chúng ta vẫn chưa nói rõ về con số này, lần này em thêm cho tôi một trăm lượng đi, tức là tôi được hai trăm lượng; sau này nếu kiếm được tiền nữa, tôi với Long Nhi mỗi người hai phần rưỡi, em lấy năm phần.” Jack là lái buôn quốc tế, cực kỳ giỏi bàn chuyện làm ăn, lập tức mặc cả với Lục Kiều Kiều.

“Sau này mỗi người các anh một phần rưỡi, tôi bảy phần; lần này không tính, một vạn lượng vàng Hồng Tuyên Kiều nợ tôi kia cũng không tính!” Lục Kiều Kiều dẩu môi lên, trừng mắt nhìn Jack.

Jack nhìn bộ dạng trừng mắt của Lục Kiều Kiều, thấy đáng yêu đến nỗi chỉ muốn cắn cho cô một cái, không nhin được bật cười thành tiếng: “Chuyện đó để bàn sau vậy, giờ chỉ nói hai trăm lượng lần này...”

“Một trăm hai mươi lượng, không thêm được nữa.” Lục Kiều Kiều kiên quyết nói.

“Một trăm năm mươi lượng.” Jack tranh thủ lần cuối.

“Một trăm hai mươi lăm lượng.”

“Xong.” Jack lập tức vỗ tay cái đập.

“Thèm hút thuốc quá...” Lục Kiều Kiều đột nhiên u oán nói.

“Cô Kiều đừng hút, cô bảo bọn cháu trông chừng cô mà...” An Long Nhi vừa nhịp nhàng chạy bên cạnh cỗ xe vừa nói, mặt thẳng bệ không đỏ, tim cũng không đập nhanh.

Jack cũng cất tiếng: “Cố nhịn đi, sẽ nhanh chóng cai được thôi...”

“Hắt xì... hắt xì...” Lục Kiều Kiều chạy bộ xong ngồi ngoài gió, cơn thèm thuốc lại trở lên, liền hắt hơi mấy cái, bắt đầu chảy nước mắt nước mũi, Jack vội vàng bảo An Long Nhi lên đánh xe, còn mình thì đỡ Lục Kiều Kiều vào ngồi trong khoang xe.

Người nghiện thuốc phiện mà không có thuốc hút, sẽ cảm thấy toàn thân uể oải, chảy nước mắt và nước mũi. Như Lục Kiều Kiều, một ngày hút mười mấy cữ thuốc Vân Nam thượng hảo hạng, thì đã là loại con nghiện có số có má rồi, một lạng bạc trắng tiền thuốc cũng chỉ đủ hút một hai ngày. Nếu là người bình thường chắc đã tán gia bại sản từ lâu, Lục Kiều Kiều chẳng qua cậy vào thu nhập cao nhờ xem phong thủy bói toán nên mới đủ khả năng chi trả một khoản lớn như thế.

Từ sau khi rời khỏi Quảng Châu, nhiều lần mình tranh ám đấu với phủ Quốc sư, Lục Kiều Kiều đã thấm thía sự yếu ớt về thể lực của mình. Phiền phức nhất là, khi vận dụng các loại đạo pháp, cô phát hiện ra nguyên thân mà mình luyện thành từ thuở nhỏ đang ngày một suy yếu, đến nỗi trong trận chiến gần đây nhất trên núi Phù Dung, kết giới hình thành do Trần Tà Cửu Tự ẩn còn bị Lôi pháp của đối phương phá mất, suýt nữa thì khiến bản thân và một đám bằng hữu mất mạng ngay trước Long huyết thiên tử.

Hai lần trước thắng lợi nhờ may mắn, khiến Lục Kiều Kiều lo lắng không biết có lần thứ ba may mắn nữa hay không. Có câu, thế sự khó lường, không ai dám đảm bảo người có mệnh sống lâu tám mươi tuổi lại không chết ở tuổi hai mươi cả. Muốn nắm chắc phần thắng trong tay mình, thì chỉ có cách gặp kẻ mạnh mình càng mạnh hơn. Ở Quảng Châu, cô hút thuốc phiện là để lẩn tránh thực tại, giờ đây nguy cơ ở trước mắt, cô muốn tránh cũng không tránh nổi, nếu còn hút chỉ tổ lãng phí tiền bạc, tiêu hao nguyên thần, rốt cuộc tự đưa mình vào chỗ chết. Hồng Tuyên Kiều nói rất đúng, cai thuốc phiện là bước đầu tiên để nắm lấy sự sống chết của bản thân về tay. An Long Nhi thiên về võ công, Jack lại thiên về bắn súng, thoát nhìn tưởng là ưu điểm, kỳ thực lại toàn khuyết điểm.

Nếu An Long Nhi có thể dùng đạo pháp phối hợp, công lực phát huy sẽ mạnh hơn cả Lục Kiều Kiều; nếu Jack biết võ công, anh có thể tác chiến không cầu nề gần hay xa nữa, từ ngoài xa hai chục trượng hay giáp lá cà cũng đều ứng phó được, không đến nỗi khi cận chiến với các võ lâm cao thủ ngay đòn đầu tiên đã bị đánh gục.

Vì vậy, lúc rời khỏi Sư Lĩnh, Lục Kiều Kiều đã họp cả bọn lại quyết định, biến chuyến đi Giang Tây lần này thành một cuộc huấn luyện đặc biệt nhằm nâng cao năng lực tác chiến. Bản thân cô cần cai thuốc phiện, luyện tập thể lực; Jack phải học võ công với An Long Nhi; còn An Long Nhi sẽ bắt đầu nhập môn tu luyện đạo học cơ bản.

Lục Kiều Kiều lấy khăn bông che mặt, nghiêng rằng chịu đựng cơn thèm thuốc còn khó chịu hơn cả cơn đói khát, Jack ở bên cạnh luống cuống không biết làm thế nào.

“Nói chuyện với tôi... nắm tay tôi đi...” Bàn tay Lục Kiều Kiều bắt đầu run lên.

Jack nắm chặt lấy bàn tay cô: “Cảm giác giờ thế nào?”

“Như là cảm lạnh bị sốt cao vậy, lạnh lắm, thèm thuốc lắm... không được rồi, cho tôi hút một tí nhé... khổ quá...” Tay Lục Kiều Kiều túm chặt những ngón tay Jack.

“Kiên trì thêm chút nữa, tối nay ăn thật ngon nhé, sơn hào hải vị gì cũng có hết, em thích ăn món gì?” Jack định làm Lục Kiều Kiều phân tâm không nghĩ đến thuốc phiện nữa.

“Có gì ngon chứ... tôi chỉ muốn hút thuốc...” Lục Kiều Kiều thở hổn hển, lắc đầu quày quặt, hất tấm khăn bông trên mặt xuống sàn xe, nắm chặt bàn tay lại lắc mạnh, để tay thôi không run rẩy.

Jack tách nắm đấm của Lục Kiều Kiều ra, bàn tay ra sức xoa xoa lên đôi bàn tay bé nhỏ của cô, khiến chúng nóng bừng, đỏ ửng lên: “Cô muốn uống chút rượu không? Lần này tôi về Quảng Châu mang theo rượu vodka Nga đấy.”

“Rượu? Cũng được, mau rót cho tôi một tí... mau lên.”

Jack lấy ra cái cốc sắt nhỏ, đổ từ thùng rượu phía sau xe ra nửa cốc vodka, Lục Kiều Kiều đón lấy nốc ực một hơi xuống bụng, lập tức nhăn mặt nhăn mày, cái lưỡi nhỏ xinh màu hồng phấn lè ra: “A! Cay quá! Anh cứ toàn kiếm đâu ra những thứ độc chết người ta thế này... ủa? Hình như được đấy... cho thêm cốc nữa...”

“Nửa hả? Chỉ thêm một cốc nữa thôi đấy nhé.” Jack lại rót ra nửa cốc đưa cho Lục Kiều Kiều.

Cô lại một hơi uống cạn, sau đó há miệng thở hồng hộc, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế da nhìn lên nóc khoang xe. Tay cô nắm tay Jack, lồng ngực liên tục phập phồng.

Jack nhìn chăm chăm vào ngực Lục Kiều Kiều, cô đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Jack, xoay mặt lại hôn lên môi anh, chiếc lưỡi nhỏ luồn sâu vào miệng Jack...

Jack đột nhiên nhận được diễm phúc từ trên trời rơi xuống, liền trợn trừng mắt lên, rồi lập tức hiểu ra, đây chính là mộng đẹp thành thật. Một tay anh chàng ôm lấy eo Lục Kiều Kiều, tay kia ôm vai cô, thỏa sức hưởng thụ đầu lưỡi nhỏ nhắn mà thơm ngọt mềm mại của Lục Kiều Kiều.

An Long Nhi ngồi ở ghế trước đánh xe, cổ xe tiếp tục thông thả đi trên đường. Tay Lục Kiều Kiều quặp chặt lấy cổ Jack, còn tay Jack thì bắt đầu nhào nặn ngực cô, không ngờ ngực cô còn lớn hơn tưởng tượng của Jack nhiều, vòng eo nhỏ nhắn, dáng vẻ như thiếu nữ cùng bộ quần áo rộng thùng thình của Lục Kiều Kiều đã che đi thân thể trưởng thành đầy gợi cảm của cô.

38. Chương 38

Lục Kiều Kiều rút một tay về gạt tay Jack ra, nhưng Jack vẫn ngoan cố vuốt ve sục sạo trên người cô, cuối cùng Lục Kiều Kiều đẩy phát anh chàng ra: “Không được không được... vẫn không nhịn được, đưa súng cho tôi...”

Jack mới rồi đang bồng bồng hưng phấn, đột nhiên bị đẩy ra, vẻ mặt rất tủi thân, cảm giác như thể bị người ta lợi dụng vậy, ngay sau đó lại nghe thấy Lục Kiều Kiều đòi súng, anh chàng liền ngăn người: “Lấy súng làm gì? Kiều Kiều, em đừng làm vậy...”

“Bớt phí lời, lấy ra đi...” Lục Kiều Kiều hỏn hển lục lợi trong rương hành lý của mình, bới ra khẩu súng cò, sau đó chìa tay về phía Jack: “Súng của anh đâu? Mau đưa tôi...”

An Long Nhi nghe thấy Lục Kiều Kiều trong khoang xe lớn tiếng, bèn dòm vào qua ô cửa phía trước, thấy Lục Kiều Kiều mỗi tay một khẩu súng, đang đẩy cửa khoang xe ra, thẳng bé vội vàng kéo ngựa dừng lại.

Lục Kiều Kiều xông xuống xe, đứng ở ven đường cái, buông khẩu súng trên tay trái xuống, tay phải cầm súng bóp chặt cò, tay trái nhanh chóng lên đạn, dùng động tác bắn nhanh tiêu chuẩn của cao bồi miền Tây bắn loạn xạ ngẫu lên núi, “pằng pằng pằng pằng pằng pằng”, một khẩu súng sáu viên đạn thoát cái đã bắn hết, sau đó cô quăng luôn súng xuống đất, nhặt khẩu còn lại lên, lại bắn liên một chập, làm nòng súng bốc khói.

Lục Kiều Kiều bắn hết mười hai viên đạn, tiếng nổ làm lũ chim trên núi đều bay cả lên trời. Cô nhặt lấy khẩu súng dưới đất, hai tay hai súng, xoay người lại nhìn Jack và An Long Nhi, hai mắt đờ đẫn bất lực, mồ hôi lạnh đầy đầu làm ướt tóc mai trước trán, miệng há hốc thở hổn hển từng hồi.

Jack và An Long Nhi chưa từng nhìn thấy Lục Kiều Kiều như vậy bao giờ, trở mắt ra nhìn, mồm miệng há hốc, không biết cô định làm gì. Trong lòng chỉ nghĩ may mà cả hai khẩu súng đều bắn hết sạch đạn rồi, bằng không cũng chẳng biết liệu cô có nổ súng bắn người hay không nữa.

Lục Kiều Kiều uể oải nhìn cổ xe ngựa, thở dốc mấy hơi, đột nhiên lại xông tới trước cửa khoang xe, Jack giật nảy mình ngã ngựa vào trong, nhưng Lục Kiều Kiều không nhảy lên khoang xe, mà chỉ ném hai khẩu súng đã hết đạn vào.

Lục Kiều Kiều tung mình nhảy lên chỗ ngồi đằng trước xe ngựa, chen An Long Nhi sang một bên, kéo dây cương quất mạnh vào mông hai con ngựa, người còn đang đứng đã đánh cổ xe lao về phía trước. Jack vừa mới bắt được hai khẩu súng, đang định thò đầu lên trước xe hỏi han tình hình thì ngã ngựa ra ghế sau do xe ngựa đột ngột lao nhanh tới phía trước.

Cổ xe chạy điên cuồng trên đường núi, cuốn theo một màn khói bụi mù mịt. An Long Nhi ngồi ghế trước bảo vệ cho Lục Kiều Kiều, Jack ở trong khoang xe bị xóc lên xóc xuống ề cả mông đít. An Long Nhi tập trung tinh thần nhìn đường phía trước, một tay đỡ eo Lục Kiều Kiều, đề phòng có sự gì đột ngột còn kịp thời ứng phó, Jack chồm người qua cửa sổ phía trước khoang xe hét lên: “Kiều Kiều, cẩn thận! Đừng giục ngựa chạy nhanh quá, cẩn thận lật xe đấy.”

Lục Kiều Kiều nghe thấy Jack nói thế, bèn đưa tay gạt mớ tóc ẩm dính trước trán, quất cho hai con ngựa thêm mấy roi nữa, khiến cổ xe ngựa kiểu Tây lờn lên trên con đường núi chật hẹp. Giờ cô chỉ muốn tìm đủ mọi cách phân tán tinh thần của mình, nén cơn thèm thuốc phiện xuống, hòng khắc phục sự yếu đuối của cơ thể.

Đối với việc cai thuốc phiện, phóng xe ngựa hình như hiệu quả hơn cả uống rượu, hôn hít và bắn súng Tây như điên, khi cổ xe lao xuống núi, nhìn thấy một vùng đồng ruộng và đất đai trổng trải, Lục Kiều Kiều đã mệt đến nỗi toàn thân ướt sũng, rũ người xuống ghế trước xe ngựa, không cựa quậy gì được nữa.

An Long Nhi dừng xe lại, Jack ôm Lục Kiều Kiều vào khoang xe, nói với An Long Nhi: “Mau tìm chỗ nào nghỉ lại, càng nhanh càng tốt!” An Long Nhi vội đánh xe tiến về phía thôn trang đằng trước.

Nơi này là vùng Khúc Giang thuộc miền Bắc đất Lương Quảng, thời nhà Thanh thuộc Thiều Châu, dòng Bắc Giang chảy từ Giang Tây xuống phía Nam, đầu tiên chảy qua Thiều Châu này, rồi qua trấn Mã Đề. Ngoài hai bên bờ sông có kinh tế tương đối phát triển, những nơi khác đều là đồi núi, không dễ gì gặp được những thôn trấn nhân khẩu đông đúc, thương nghiệp phồn thịnh.

Nhưng giữa vùng đồng ruộng mênh mông trước mắt An Long Nhi, vẫn có một thôn trang nho nhỏ, trong thôn trang rải rác mọc lên mười mấy căn nhà nhỏ cao hai ba tầng lợp ngói xanh không theo một quy tắc nào cả, thoạt nhìn không hề giống như nhà nghèo khó, có tiền của xây dựng nhà gạch như vậy hẳn là vì vùng đồng ruộng lớn nằm giữa núi đồi này quanh năm đều có vụ mùa bội thu.

An Long Nhi đánh xe ngựa vượt qua khu đồng ruộng, chạy về phía ngôi nhà ngói xanh đầu tiên ở phía Nam thôn trang, khi xe ngựa đến gần, mới phát hiện đó hóa ra là tòa nhà lớn của một vọng tộc. Tòa nhà gạch xanh này cao hai tầng, diện tích chừng mười bảy mươi tám trượng vuông, bốn phía đều trở cửa sổ, bốn góc lẫn lượt xây bốn căn nhà nhỏ, cả tòa kiến trúc tựa như một cái ghế đầu chống ngược lên trời. Tường bao xung quanh tòa nhà gạch ấy cao vút, không có chỗ nào để bám tay trèo lên, bảo là tòa nhà, nhưng thực ra trông nó giống một pháo đài nhỏ hình chữ nhật hơn.

Cửa lớn mở về phía Đông Nam, trên cửa dùng một phiến đá khắc hai chữ “Trương lư” theo thể chữ bát phân^[3] dày dặn, có thể thấy chủ nhân của tòa nhà gạch này họ Trương. Cổ xe ngựa vừa dừng lại trước nhà họ Trương, Jack liền ôm Lục Kiều Kiều toàn thân đầm mồ hôi nhảy xuống. An Long Nhi đang định đập vòng cửa kêu cứu, thì cánh cửa lớn đã “kẹt kẹt” mở ra trước, một người đàn ông vóc dáng cao lớn cường tráng bước ra.

[3] Một kiểu chữ Hán, hơi giống chữ Lệ.

Người này mặc áo dài bằng lụa đen, bên ngoài khoác áo chên ngắn màu đỏ chu sa, chỗ thắt lưng đeo ngọc bội và túi tiền; thoạt nhìn khoảng chừng hơn năm chục tuổi, nhưng lại không hề có vẻ già nua của bậc trưởng giả ngoại ngũ tuần, môi dày mũi rộng, gương mặt trơn bóng, ngay cả hai kẻ không biết xem tướng như An Long Nhi và Jack cũng cảm thấy mùi dung tục tỏa ra từ ông ta.

Có điều, lúc này cứu người gấp rút, cũng chẳng nghĩ được quá nhiều, vừa thấy ông ta bước ra, An Long Nhi lập tức bước lên chấp tay nói: “Tiên sinh cứu mạng, cô cháu mắc bệnh cấp tính ngất xỉu trên đường, có thể phiền ngài giúp đỡ, cho cô cháu vào nghỉ nhờ một đêm được không ạ?”

“Ồ? Khử khử, sôi nổi thế này cơ à... còn cả người Tây với xe ngựa Tây nữa.” Người đàn ông không trả lời câu hỏi của An Long Nhi, mà đi tới ngậy đại nhìn Lục Kiều Kiều đang nằm trong lòng Jack với vẻ mê say.

“Chà? Vị tiểu thư này thật xinh đẹp...” Người đàn ông nói xong liền ngẩng đầu nheo mắt nhìn Jack, mở miệng nhe ra hàm răng vừa đen vừa vàng, cười nói: “Tôi không phải người nhà này, các người vào trong hỏi thử xem?”

Jack nghe thế, lập tức cảm ơn, rồi ôm Lục Kiều Kiều chạy qua cửa lớn.

An Long Nhi vừa vào cửa liền cao giọng gọi: “Có người không? Cứu mạng với!”

Một thiếu nữ chạy ra từ mé bên cửa lớn, cô mặc quần áo hai màu đen trắng, chải bím tóc to, tuổi chừng mười sáu mười bảy, bộ dạng bình thường không có gì đặc sắc, trên mặt còn có mấy chấm tàn nhan, thoạt nhìn đã biết là kẻ ở trong nhà.

An Long Nhi vừa thấy có người vội vàng nói: “Chị ơi, cô em mắc bệnh ngất xỉu rồi...”

Thiếu nữ ấy cuống quýt xoa tay: “Tôi không làm chủ được, cậu đợi một lát, để tôi gọi phu nhân ra.” Sau đó, cô quay đầu vào trong nhà lớn tiếng gọi: “Phu nhân, có chuyện rồi, mau ra đây xem ạ.”

Tòa nhà họ Trương này có kết cấu chữ hồi[4], đi qua cổng lớn là một khoảnh sân lộ thiên hình vuông nằm ở chính giữa.

[4]

Từ sân giữa nhìn lên, có thể thấy hành lang hình chữ hồi ở tầng hai, hai bên hành lang là hai cầu thang đối xứng, từ trên cầu thang, một thiếu phụ chừng hơn hai mươi bước xuống, cô mặc áo vải hoa nhỏ, cùng váy xếp rộng bằng lụa xanh, búi tóc tròn, dung mạo đẹp đẽ, thanh tú đoan chính, rõ ràng là khuê tú nhà đại gia.

Thiếu phụ bước xuống cầu thang, rảo chân chạy tới hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Cô nhà cháu bị ngất xỉu, muốn kiếm một nơi nghỉ ngơi... phu nhân có thể giúp được không ạ?” An Long Nhi nói.

Thiếu phụ nhìn Jack và An Long Nhi, rồi lại ra ngoài cửa nhìn cỗ xe ngựa kiểu Tây của bọn họ, thấy có vẻ cũng không giống người xấu, bèn nói: “Được được được, cứ vào sảnh bên rồi tính sau, A Hoa, mau đi kê ghế...”

Sau một phen cuống cuồng, Lục Kiều Kiều đã được sắp xếp cho nằm trong sảnh phía Bắc ở tầng một tòa nhà họ Trương, A Hoa bưng đến một chậu nước nóng, vắt khăn bông lau mặt cho cô, Lục Kiều Kiều rốt cuộc cũng từ từ mở mắt ra.

“Kiều Kiều không sao rồi, vị phu nhân này cho chúng ta vào nghỉ ngơi...” Jack âu yếm dùng tay vuốt ve vàng trán Lục Kiều Kiều, an ủi cô.

“Ừm...” Lục Kiều Kiều đáp một tiếng, đoạn quay mặt sang, yếu ớt nói với vị phu nhân kia: “Đa tạ phu nhân... chúng tôi có thể ở đây nghỉ ngơi một đêm được không? Tôi không đi nổi nữa rồi, chúng tôi có thể trả tiền phòng...”

“Được được, mấy vị cứ nghỉ tạm một hôm đi, gọi tôi là Tú Liên được rồi, cô tên là Kiều Kiều phải không?” Tú Liên phu nhân lòng dạ thiện lương, nét mặt hòa nhã, tỏ ra rất khoan dung độ lượng. Cô hỏi Lục Kiều Kiều: “Sao cô lại ngất xỉu như thế, có biết mình bị bệnh gì không?”

“Tôi không có bệnh, trước nay vẫn hút thuốc phiện... giờ muốn cai; từ hôm qua đến hôm nay chưa hút cỡ nào, nên mới khó chịu thành ra như thế.” Lục Kiều Kiều cười khổ đáp.

Tú Liên phu nhân dịu dàng nói: “Cai thuốc phiện mà đột ngột dừng ngay sẽ rất vất vả, cũng tổn hại sức khỏe nữa, cô muốn cai thuốc phiện thì không thể gượng ép được... công tử nhà tôi cũng hút thuốc phiện nhiều năm, hai năm trước mới cai dứt được đấy, trước sau phải tốn hơn một năm trời; toàn là dùng cao nấu từ vỏ cây quế trộn vào cao thuốc phiện, dần dần tăng lượng cao vỏ quế lên, đến khi không còn thuốc phiện nữa thì coi như cai xong...”

Lục Kiều Kiều nhìn gương mặt Tú Liên phu nhân, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

Tú Liên phu nhân thấy Lục Kiều Kiều không nói năng gì, trong lòng thầm nghĩ, chắc cô gái này sợ đờ người ra rồi, nên lại cất tiếng nói: “Kiều Kiều không cần lo lắng, công tử nhà tôi khi ấy một ngày hút ba mươi mấy cữ thuốc mà cũng cai được, giờ một ngày cô hút chừng nào?”

“Mười mấy cữ...”

“Thế thì nhất định cai được, yên tâm đi...” Tú Liên phu nhân mỉm cười hiền hòa, đưa tay xoa nhẹ lên trán Lục Kiều Kiều nói: “Giờ cô lên phòng trước đã, lát nữa tôi bảo A Hoa mang nước cho cô lau người, nghỉ ngơi cho khỏe rồi tính sau... Giờ cô muốn ăn gì không?”

“Ừm, muốn ăn.... nó tên là Long Nhi, anh ta là Jack, phiền Tú Liên phu nhân kiểm thử gì cho bọn họ ăn với, tiền chúng tôi xin trả đủ.” Lục Kiều Kiều nói.

“Được rồi, được rồi, cô đừng nói nhiều nữa, trên lầu chúng tôi có phòng cho khách, mọi người lên đó nghỉ ngơi trước đã.” Tú Liên phu nhân tốt bụng chẳng khác nào Quán âm Bồ tát cứu khổ cứu nạn vậy.

“Thế để tôi đỡ Kiều Kiều lên lầu trước, Long Nhi đi đỡ hành lý rồi cất xe ngựa được không?” Jack nói với cả bọn.

Long Nhi nói: “Em với anh đỡ cô Kiều lên lầu rồi đi đỡ hành lý.”

Tú Liên phu nhân nói: “Vậy được, tôi dẫn mọi người lên lầu.” Jack và An Long Nhi bèn đỡ Lục Kiều Kiều dậy, đi lên lầu theo cầu thang mé Đông Bắc khoảng sân lộ thiên.

Cả bọn đỡ Lục Kiều Kiều yếu ớt lê từng bước lên tầng hai, Lục Kiều Kiều bắt đầu thoáng quan sát tòa nhà lớn này.

Tòa nhà hai tầng kết cấu hình chữ hồi diện tích rất rộng, gạch xanh và gỗ đều là loại cực kỳ tốt, kết cấu cũng chắc chắn lạ thường, có thể nhận ra, gia chủ không chỉ lấy việc cư trú hằng ngày làm tiêu chuẩn xây dựng.

Các căn phòng quay xung quanh khoảng sân ở giữa, tầng hai có tám căn, giống như bố cục Cửu Cung, nửa phần trước hướng về khu đồng ruộng là phòng cho khách ở phía Đông Nam, nửa sau giáp với thôn làng, là phòng chủ nhân ở mé Tây Bắc.

Tầng một cũng bố trí theo Cửu Cung, phía sau là đại sảnh hướng Tây Bắc, sảnh bên nơi Lục Kiều Kiều vừa nghỉ ngơi ban nãy ở phía Bắc, cũng thế gọi là sảnh Bắc; bên cạnh cầu thang góc Đông Bắc, tầng trên là phòng trẻ con, tầng dưới là phòng dành cho người ở.

Điểm khác với tầng hai là ở chính diện phía Đông Nam tầng một có một cửa lớn, còn vị trí này ở tầng trên là phòng dành cho khách, vì thế mà cửa lớn nhà họ Trương hình thành một ô rộng ngoác, vừa khéo giống như một cái miệng đang há về phía Đông Nam.

Bên trái cửa lớn là phòng Đông, cũng là phòng bếp, vừa nãy A Hoa chính là chạy từ đây ra; mé phải cửa lớn là phòng Nam, thực ra nơi này không phải phòng, mà là hai nhà xí, một cái cho chủ nhân sử dụng, một cái để cho người ăn kẻ ở.

Lục Kiều Kiều đi lên cầu thang, cặp mắt không ngừng quan sát bố cục bên trong nhà họ Trương, lên tới tầng hai, cô đột nhiên đứng lại, quay sang bảo An Long Nhi: “Long Nhi, tòa nhà này hướng thế nào?”

Long Nhi lấy la bàn trên người ra đo đạc một hồi, đoạn nói: “Tọa Tây Bắc, mặt hướng về phía Đông Nam, Tuất sơn Thìn hướng[5].”

[5] Tức là lưng hướng Tuất (Tây Bắc), mặt hướng Thìn (Đông Nam).

Lục Kiều Kiều nghe xong liền bầu chặt vào tay Jack và An Long Nhi đang đỡ lấy mình, trong mắt lộ rõ vẻ bất an và sợ hãi:

“Chúng ta đừng ở đây nữa, đi thôi...”

“Tại sao? Giờ sức khỏe em yếu lắm, em cần phải nghỉ ngơi.” Jack nói.

An Long Nhi cũng nói: “Đúng vậy cô Kiều, nơi này đằng trước đằng sau đều không có thành trấn, hãy cứ nghỉ ngơi ở đây đã...”

Lục Kiều Kiều trở nên hết sức bồn chồn kích động, giậm chân nói: “Không được! Tôi bảo không được là không được... đây là... hung trạch...” Nói dứt lời, cô nhún chân ra rồi ngất đi.

Lục Kiều Kiều hôn mê rất nhanh, hai chữ cuối cùng nói không tròn vành chữ, mọi người thấy hai mắt cô nhắm nghiền, lại càng tức tốc khiêng vào trong phòng. Tú Liên phu nhân dẫn ba người vào phòng Đông trên tầng hai. Phòng khách phía Đông nằm ở góc trái mặt trước tòa nhà, gian phòng sát vách phía sau là nơi Tú Liên phu nhân vừa mới bước ra, bên trong chốc lại văng ra tiếng ho húng hắng của trẻ con, nhìn qua khe cửa, có thể thấy một đứa bé trai chừng hai tuổi trông rất tuấn tú đang ngồi trong ghế cũi bằng tre tò mò nhìn những người lớn bên ngoài.

Bên phải phòng Đông là phòng khách Đông Nam, căn phòng này nằm ngay giữa mặt tiền tòa nhà họ Trương, bên dưới sân chính là cửa lớn dẫn vào sân. Chính vì bị căn phòng khách Đông Nam này án ngữ bên trên, nên cửa trước nhà họ Trương mới giống như một cái miệng đang há ngoác. Còn bên dưới phòng Đông chính là căn bếp mà vừa nãy A Hoa chạy ra.

Gian phòng Đông bố trí cho Lục Kiều Kiều khá khô ráo sáng sủa, chiếc giường đôi bằng gỗ đỏ chạm trổ hình rồng phượng khiến người ta có cảm giác chủ nhân nhà này chẳng hề phải lo lắng về chuyện tiền bạc, đến cả phòng khách cũng có thể dùng những đồ gia cụ quý giá.

Jack đặt Lục Kiều Kiều lên giường, An Long Nhi lập tức mở cửa sổ ra nhìn ngó xung quanh.

Từ đây nhìn ra, đằng xa chính là ngọn núi vừa nãy Lục Kiều Kiều đánh xe chạy như điên, ở giữa là ruộng lúa nước bằng phẳng mênh mông, giờ nước trong ruộng đã được rút cạn, trên các thửa ruộng là những đám lúa vàng óng chờ thu hoạch; trước nhà họ Trương là một con đường nhỏ, hai bên vươn ra các nhà khác trong làng; ở mé phía Nam, ven đường đối diện với nhà xí tầng một, có một lùm cây lớn mọc ở góc tường, lùm cây cao quá đầu người, trông tựa như một khoảng rừng nhỏ, còn có một cây đa rễ mọc lan lên bờ tường, cao ngang với tầng hai, chắn đường nhìn về mé bên phải; mé bên phải, chính là hướng vừa nãy xe chạy vào, cũng chính là hướng mà người đàn ông cao to béo tốt họ gặp trước cửa đi ra, có thể thấy bên phải là con đường chính để ra vào thôn trang này.

39. Chương 39

An Long Nhi xem qua tình trạng căn phòng, cảm thấy rất thoải mái, lại có chủ nhân và người làm công chăm sóc cho Lục Kiều Kiều, nó bèn báo với Tú Liên phu nhân một tiếng rồi toan xuống dưới nhà gỡ hành lý và thu xếp cho xe ngựa. Tú Liên phu nhân nói: “Ở đằng sau vọng lâu có một chuồng bò, em có thể dắt ngựa vào đó, trong chuồng có nước có cỏ, có thể cho ngựa ăn được, nhưng cửa có khóa, A Hoa dẫn Long Nhi xuống mở cửa cho cậu ấy đi...”

A Hoa liền cùng An Long Nhi xuống nhà thu xếp xe ngựa, bọn họ vừa xuống sân dưới thì gặp một thiếu nữ ăn mặc theo lối người ở giống A Hoa, A Hoa vừa thấy cô bèn nói: “A Hương, nhà có khách, tôi dẫn vị tiểu ca này đi dỡ xe ngựa, cô giúp nhà bếp làm cơm trưa nhé...”

A Hương trông xinh xắn dễ coi hơn A Hoa, mặt trái xoan hồng hồng thanh tú, cô liếc nhìn An Long Nhi, có vẻ rất ngạc nhiên trước mái tóc vàng óng của nó, bật cười “hích hích” quay mặt nhìn A Hoa nói: “Sao tôi không biết có khách đến nhỉ, con Đại Hoa Bối cũng chẳng sửa tiếng nào, cái con chết tiệt ấy chắc chắn lại ra ngoài ve vãn chó cái nhà người ta rồi...”

Đại Hoa Bối là con chó nhà họ Trương nuôi, chó ở quanh đây không phải màu vàng thì là màu đen, chỉ riêng con chó nhà họ Trương lại có bộ lông trắng đốm đen, vì vậy được đặt biệt hiệu là Đại Hoa Bối. Bình thường trong nhà có người ra kẻ vào, Đại Hoa Bối sẽ sủa lên một hai tiếng, nếu có người lạ ra vào, nó nhất định sẽ sủa nặng lên một trận.

Hôm nay Đại Hoa Bối không rõ đã chạy đi đâu, vì vậy A Hương đang giặt quần áo ở bên giếng nước cũng không biết có khách đến nhà.

A Hương nhìn về phía nhà bếp, đoạn nói: “Sao cô vẫn chưa nấu cơm vậy, lại bắt tôi nấu cơm, dì hai còn sai tôi giặt chăn đệm đây này.”

“Giúp tôi đi mà, lát nữa tôi giúp cô giặt chăn đệm.” A Hoa nói.

“Dì hai vẫn đang ngủ, lát nữa dì ấy tỉnh dậy mắng tôi, tôi sẽ mách là cô nhờ tôi nấu cơm hộ đấy nhé...” A Hương nói đoạn, từ sân ngó lên nhìn gian phòng Tây Nam bên mé phải, từ cửa gian phía Đông chỗ Lục Kiều Kiều đang nằm nhìn qua khoảng sân trống ở giữa, cũng có thể nhìn thấy cửa gian Tây Nam này. An Long Nhi cũng nhìn lên theo ánh mắt của A Hương, thấy cả một dãy cửa bên mé Tây tầng hai đều đóng kín mít, không nhìn ra có người hay không.

A Hương dứt lời bèn chạy vào trong bếp nấu cơm, dầu sao không có cơm trưa ăn thì cũng chẳng sức đâu mà giặt giữ chăn đệm, ăn vẫn là quan trọng nhất.

Tú Liên phu nhân buông màn xuống chiếc giường Lục Kiều Kiều đang nằm ngủ, bản thân cũng leo lên giường, ngồi trong màn lau mặt lau người cho cô, Jack ở bên ngoài vò khăn bông đưa vào.

Tú Liên phu nhân nói: “Hút thuốc phiện chính là uống thuốc độc, không phải ngừng lại không hút nữa là khỏi ngay được, thực ra thân thể đã trúng độc từ lâu rồi... Lục Kiều Kiều cũng tỉnh rồi à? Có nghe thấy không?”

Lục Kiều Kiều gắng mở mắt, trong lòng không thấy phiền não gì, nhưng khắp người vừa lạnh vừa đau, bụng cũng hơi nhói lên, hai mắt nặng trĩu không sao mở ra được như thể mấy ngày liền chưa chớp mắt. Cô nghe Tú Liên phu nhân nói chuyện, yếu ớt gật đầu một cái.

“Giờ cô mới bắt đầu cai thuốc, ban ngày buồn ngủ, ban đêm lại tỉnh như sáo, không tin cứ thử mà xem, có điều cô tỉnh rồi thì cũng đừng đánh thức chúng tôi dậy, sang phòng bên cạnh giúp tôi chăm đứa nhỏ là được...” Tú Liên phu nhân lật Lục Kiều Kiều nằm sấp xuống giường, vừa dùng khăn bông nóng lau lưng, vừa nói đùa với cô. Lục Kiều Kiều cũng cười gượng gạo, khe khẽ “ừm” một tiếng.

Cảm giác được quan tâm thế này, Lục Kiều Kiều cơ hồ đã quên từ lâu, Tú Liên phu nhân không lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng lại từ ái như mẹ cô vậy, Lục Kiều Kiều nhắm mắt hưởng thụ tình thương ấy, cơ thể cũng dễ chịu hơn nhiều.

Tú Liên phu nhân tiếp tục nói: “Để cai thuốc phiện, công tử nhà tôi năm ấy đã gặp không ít đại phu, đọc vô số được phương, sách y, tự mình cũng học thành một nửa lang trung rồi, thế mà vẫn bó tay hết cách; khó khăn lắm mới mời được một vị đại phu rất nổi tiếng, kê cho đơn thuốc để cai thuốc phiện, lại thêm dùng cao vỏ quế dần dần giảm đi lượng thuốc phiện hút hàng ngày, nên mới cai dứt được mà không hại thân thể, hao tổn nguyên khí... Chao ôi! Jack tiên sinh, anh mau gọi Long Nhi lại, tôi sẽ viết ngay cho cái đơn mà vào trong thôn mua ít thuốc, Kiều Kiều uống vào ngày mai sẽ lấy lại tinh thần, nhanh lên...” Jack lập tức ra hành lang tầng hai gọi với xuống, bảo An Long Nhi ở chuồng bò lên ngay. Tú Liên phu nhân cũng trở về phòng mình lấy đơn thuốc. Jack trông thấy phòng của Tú Liên phu nhân chính là căn phòng phía sau phòng trẻ con.

Mé trái tòa nhà họ Trương là hướng Đông Bắc, hướng này tầng hai có ba gian phòng, phòng khách phía Đông ở trước, phòng trẻ con ở giữa và phòng Tú Liên phu nhân ở phía Bắc nằm sau cùng nối liền thành một dải. Phòng Bắc của Tú Liên phu nhân nằm ở góc trái mé sau tòa nhà, bên dưới chính là căn sảnh bên mà Lục Kiều Kiều được đưa vào cấp cứu lúc vừa tới đây.

Lúc Tú Liên phu nhân quay lại phòng Đông, An Long Nhi và Jack đều đã ở trong phòng đợi cô. Cô đưa đơn thuốc cho An Long Nhi, đoạn nói:

“Mau vào trong thôn tìm hàng bán thuốc, mua tạm mười thang về, sắc luôn một thang cho Kiều Kiều uống, rồi nhờ đại phu sao thêm một bản đơn thuốc này, các vị giữ lại mà dùng...”

An Long Nhi nhìn đơn thuốc, thấy bên trên chỉ chút những tên dược liệu, mỗi loại có phân lượng khác nhau, vị chính là Pháp bán hạ, Ích trí nhân, Toan táo nhân, Bách tử nhân, Đỗ trọng, Ngưu đẳng... đủ loại, nó không kịp nhìn kỹ, cất lá đơn vào túi rồi hỏi Tú Liên phu nhân: “Thôn làng có xa đây không ạ?”

“Không xa, nhà chúng tôi ở mé Nam thôn, em ra cửa rẽ phải, men theo con đường nhỏ đi về phía Bắc hai khắc là đến, em hỏi người ta là tìm thấy hiệu thuốc ngay.”

“Vâng, cháu sẽ đi ngay.” An Long Nhi nghe Tú Liên phu nhân nói xong, liền xoay người chạy bộ vào thôn mua thuốc.

An Long Nhi ra cửa rồi rẽ sang lối bên phải, qua lùm cây cao lớn và cây đa bám lên tường nhà, ngoảnh đầu lại nhìn thấy mé phải nhà họ Trương thực ra còn có một cánh cửa nhỏ không nổi bật lắm, trước cửa ấy có một con đường hẹp, hướng Bắc đến thôn sau nhà, hướng Nam đi men theo chân tường có thể vòng đến cổng chính. Có điều, vì bị lùm cây kia che mất, lúc này An Long Nhi đã không thấy cửa lớn của tòa nhà họ Trương nữa.

Chạy về phía Bắc, nó nhìn thấy toàn nhà xây bằng gạch xanh, kiểu dáng đa phần giống nhau, nằm rải rác giữa đồng ruộng và ao chuôm. Vì đang là giữa trưa, ruộng không có tá điền, trên đường làng cũng chẳng có người. An Long Nhi chạy được hai dặm, liền trông thấy xa xa một người đàn ông trung niên đang hấp tấp đi thẳng về phía mình.

Người đàn ông ấy dáng người tầm thước, sắc mặt trắng trẻo, vừa nhìn đã biết không phải làm nghề nông, mặc áo dài màu xanh xám của người đọc sách, chất vải hết sức tinh tế, còn để một hàng râu nhỏ được cắt tỉa cẩn thận, trông không hợp với dáng điệu cho lắm, mà như một thứ trang sức gắn lên để che đậy tuổi tác còn trẻ của mình.

An Long Nhi thầm nghĩ, sau lưng mình cũng không có mấy nhà, nói không chừng lại là người của nhà họ Trương cũng nên. Nhưng việc mua thuốc đang vội, nó không kịp nghĩ ngợi gì nhiều đã chạy lướt qua người đàn ông ấy.

Quãng đường hai khắc thời gian, An Long Nhi chạy hết chưa đầy một khắc, quả nhiên tới một thôn trang. Trong thôn có các loại hàng quán nhỏ, nhưng có lẽ chẳng có mấy người nơi khác đến, nên ở đây không có khách điểm nào. Nó hỏi han một hồi, liền tìm thấy hiệu thuốc mà Tú Liên phu nhân nói đến.

Tiệm thuốc đang mở cửa, nhưng không thấy ông chủ. An Long Nhi gọi mấy tiếng, một ông già đang ngủ trưa bên dưới quầy mới bò dậy. Ông già mắt mũi nhấp nhem xem đơn thuốc, rồi chậm rãi bốc cho nó mười thang thuốc cai nghiện ấy.

An Long Nhi hỏi ông già: “Tiên sinh, xin hỏi đơn thuốc dùng để trị bệnh gì vậy?”

“Khụ khụ... cậu khám bệnh gì thì trị bệnh ấy chứ còn gì... có bệnh...” Ông già chẳng phải là người dễ nói chuyện.

“Tiên sinh, xin ngài cho cháu biết với, cháu sợ kê sai thuốc chết người mất.” An Long Nhi không để ý lời mỉa mai của ông già, vẫn kiên nhẫn cầu xin.

Ông già nhìn An Long Nhi một hồi, cúi đầu nhìn phương thuốc nói: “Phương thuốc này là để trừ độc phù chính, bổ khí sinh huyết, còn có tác dụng cường kiện gân cốt, người thể lực yếu nhược uống vào thì tốt, người bị nóng trong uống thuốc thì chảy máu mũi, có phải thứ cậu muốn không?”

An Long Nhi vừa nghe đúng là hiệu quả trị liệu mà Lục Kiều Kiều cần nhất, lập tức nhe răng cười toét miệng: “Tốt quá rồi, chính là muốn hiệu quả như vậy đấy, đa tạ đa tạ...”

Ông già chậm chậm đóng thuốc, An Long Nhi thì nôn nao như kiến bò chảo nóng, nó rất muốn nhanh chóng quay về xem Lục Kiều Kiều thế nào, cũng không thích có một mình Jack ở bên cạnh cô. Nó bảo ông già cho mượn giấy bút nghiên mực, rồi tự mình chép lại một bản đơn thuốc cai nghiện cất đi, đợi thêm một lúc nữa, ông già mới đóng xong mười thang thuốc. Nó trả tiền rồi vội vàng chạy bộ về nhà họ Trương. Lúc về đến khoảng sân lộ thiên, nó trông thấy trong gian đại sảnh trước mặt đã bày sẵn bàn ăn, Jack và Tú Liên phu nhân đang ngồi ở đó, bên cạnh còn có cả người đàn ông trung niên nó vừa gặp trên đường.

Jack lập tức gọi An Long Nhi tới: “Long Nhi qua đây, vị này là chủ nhà, Trương công tử.”

An Long Nhi đi vào đại sảnh, Trương công tử chủ động bước lên đón, chấp tay nói: “Tạ hạ Trương Phúc Long, Tú Liên là thê tử của tại hạ, vị này là...”

An Long Nhi chấp tay thi lễ: “Trương công tử, gọi cháu là Long Nhi được rồi, cô cháu vì cai thuốc phiện mà ngất xỉu, may mắn đi qua nơi này, được Tú Liên phu nhân cứu giúp...”

“Khục khục, Tú Liên thành thạo chuyện cai thuốc này lắm, các vị tìm đúng nơi rồi đấy. Vào cửa tức là khách, tối nay ở đây luôn nhé?” Trương Phúc Long nhã nhặn lại rộng rãi, cũng nhiệt tình hiếu khách như Tú Liên phu nhân, khiến An Long Nhi và Jack đều lấy làm yên tâm.

An Long Nhi đáp: “Thế thì mong còn chẳng được nữa ạ, đa tạ Trương công tử. Tú Liên phu nhân đã cho cháu đơn thuốc cai thuốc phiện, cháu mua thuốc về rồi đây, đơn thuốc cũng sao lại một bản, cái này trả lại cho phu nhân...” Nói xong, nó liền lấy đơn thuốc ra trả cho Tú Liên phu nhân, kế đó lại tiếp lời: “Cháu lên xem cô cháu thế nào, sau đó muốn mượn nhà bếp để sắc thuốc...”

“Ai da, thằng nhỏ này thật là biết việc quá đi.” Tú Liên phu nhân nở nụ cười từ ái: “Em để thuốc đó, tôi bảo A Hoa sắc là được, em lên xem Kiều Kiều thế nào đi.”

Jack lúc này mới lên tiếng: “Kiều Kiều vừa ngủ rồi.”

“Em sẽ nhẹ nhàng...” An Long Nhi nói xong liền phóng lên tầng hai như một mũi tên.

Lên trên tầng, đối diện với lối ra cầu thang là phòng trẻ con, đây là chỗ cho trẻ con chơi vào ban ngày, An Long Nhi trông thấy một vị mỹ nữ tươi tắn chừng trên dưới hai mươi đang đứng ở cửa phòng, ăn vận như thiếu phụ, bế đứa trẻ vừa ho lúc nãy trên tay, vỗ vỗ lưng ru nó ngủ.

Thấy An Long Nhi thình lình xuất hiện ở cầu thang, mỹ nữ giật nảy mình, hoảng hốt ôm đứa trẻ lách người tránh ra phía sau, kinh hãi bật kêu thành tiếng.

An Long Nhi vội khom người xuống: “Xin lỗi, em tên Long Nhi, là khách đến xin tá túc lúc trưa, cô em bị bệnh nằm ngủ trong phòng Đông, em muốn vào phòng xem cô thế nào...”

Tú Liên phu nhân cũng ở tầng dưới gọi với lên: “Ninh Nhi, vị tiểu ca này là khách nhà chúng ta, đừng sợ...”

Ninh Nhi có sống mũi cao, miệng nhỏ, dáng người thanh khiết quyến rũ, thoát nhìn người ta nghĩ đến Lâm Đại Ngọc trong truyện Hồng Lâu Mộng, nhưng trên mặt lại đánh phấn điểm trang, làm An Long Nhi cảm thấy rất không tự nhiên, cô gái đẹp như vậy còn phải trang điểm làm gì nữa chứ? Cô hơi khom người với An Long Nhi, tỏ ý chào hỏi, rồi lui vào phòng trẻ con đóng cửa không ra nữa.

An Long Nhi rón rén bước từng bước nhỏ, lảng lảng đến trước giường Lục Kiều Kiều, vén tấm màn ở đầu giường lên nhìn cô một cái, Lục Kiều Kiều đang ngủ say, hơi thở đều đặn, chỉ là sắc mặt hơi nhợt nhạt, có điều An Long Nhi cũng đã quen với Lục Kiều Kiều trong bộ dạng này rồi, xưa nay sắc mặt cô luôn tái nhợt như thế.

Thấy Lục Kiều Kiều không sao, An Long Nhi khe khẽ đóng cửa lại trở xuống sảnh chính ở tầng một, Jack và Trương Phúc Long vẫn đang nói chuyện, nhưng Tú Liên phu nhân đã không còn trong sảnh.

An Long Nhi ngồi xuống bàn, ăn qua loa vài món, qua câu chuyện của họ, nó biết được, Tú Liên phu nhân là vợ kết tóc của Trương Phúc Long, tình cảm tuy rất mặn nồng, nhưng lấy nhau đã mấy năm mà vẫn không có mụn con; dưới sự sắp xếp của cha mẹ, Trương Phúc Long lại lấy một người thiếp là Ninh Nhi.

Ninh Nhi rất mắn đẻ, vào nhà họ Trương nửa năm liền mang thai, không lâu sau sinh hạ một bé trai, đáng tiếc thằng bé này mắc phải bệnh lao, ngày thì ngủ, đêm lại ho không ngừng, thời gian kéo dài thân thể hư nhược vô cùng, cả nhà đi khắp nơi cầu y mà không thuyên giảm, mọi người đều hết sức đau lòng.

Người bọn họ gặp ngoài cửa lúc trưa là bá phụ của Trương Phúc Long, ông ta là người làm ăn, thỉnh thoảng đến thăm ở lại hai ba ngày, vì vậy vừa nãy ông ta mới nói mình không phải người nhà này, không thể làm chủ giữ Lục Kiều Kiều lại hay không.

Thoắt cái đã đến lúc mặt trời lặn, Lục Kiều Kiều tỉnh lại uống một bát thuốc cai nghiện, quả nhiên sáng khoái hơn nhiều, lại càng thấy đói bụng. Ninh Nhi phu nhân và A Hoa A Hương bày ra một bàn thức ăn, cả bọn đang ở sảnh chính dưới tầng một vui vẻ chuẩn bị dùng bữa, bên ngoài chợt vang lên tiếng chó sủa nặng nề.

A Hoa nói: “Tiếng con Đại Hoa Bối đấy... chắc là có khách đến, để em đi xem sao...” Nói xong liền đi ra phía cổng lớn.

Lục Kiều Kiều hỏi: “Đại Hoa Bối là chó à?”

Tú Liên phu nhân cười cười nói: “Đúng rồi, nhà chúng tôi nuôi con chó ấy, con này ngốc lắm, thấy người là sủa luôn...”

Ninh Nhi cũng ngồi bên cạnh cười bên lên, Lục Kiều Kiều trầm trồ: “Ninh Nhi cô nương thật xinh đẹp, cứ như mỹ nữ từ trong tranh bước ra ấy.”

Trương Phúc Long cười ha hả: “Hai vị phu nhân này của tôi đều xinh đẹp, Lục tiểu thư không thể chỉ khen có một người chứ...” Nói xong liền mỗi bên ôm lấy một người, Tú Liên Phu nhân và Ninh Nhi đều nhoẻn cười hạnh phúc.

Jack cũng cười không khép miệng lại được, Lục Kiều Kiều trông thấy thế liền nói: “Trương công tử thành người hùng của Jack rồi, hừ hừ...”

Trương Phúc Long nói: “Chỉ cần Jack tiên sinh chịu ở lại nơi này, theo luật Đại Thanh, có thể cưới mấy vị phu nhân cũng được mà...”

Jack nghe vậy thì cao hứng lắm, hăng hái đòi cụng ly với Trương Phúc Long.

Cửa lớn mở ra, một cô gái trẻ chừng mười bảy mười tám tuổi đi vào, mặt mũi thanh tú nhưng thần sắc mệt mỏi, bộ quần áo trắng càng làm nổi bật thân hình mảnh mai như thể không chịu nổi cơn gió.

Người nhà họ Trương thoáng cái đều đứng dậy chạy ra sân đón, thì ra vị này chính là bá mẫu của bọn họ, phu nhân của ông già cao to béo tốt bọn Lục Kiều Kiều gặp ngoài cửa lúc trưa, tên là Bội Vân.

Bội Vân xách trên tay một chiếc hòm nhỏ, A Hoa giúp xách hai cái hòm to, vừa vào trong sân cô ta đã hỏi: “Đắc Thịnh có ở đây không?”

Trương Phúc Long chưa hiểu chuyện gì, quay đầu lại hỏi hai vị phu nhân: “Bá phụ vẫn chưa về hả?”

Tú Liên phu nhân nói: “Bá phụ đi từ trưa, đến giờ vẫn chưa thấy về.”

Trương Phúc Long lại hỏi: “Bá phụ không nói đi đâu à?”

Tú Liên phu nhân lộ vẻ mặt khó xử đáp: “Xưa nay bá phụ vẫn tự ra tự vào, không nói chuyện với chúng em, lúc ấy... lúc trưa em đang trông thằng nhỏ, cũng không biết bá phụ đi ra ngoài...”

Vị bá mẫu trẻ tuổi hơn tất cả người nhà họ Trương lo lắng nói: “Đi từ trưa đến bây giờ vẫn chưa về? Liệu có xảy ra chuyện gì không?” Lục Kiều Kiều đang đứng bên cạnh bàn ăn trong sảnh giữa, tay chấp sau lưng đã âm thầm bấm độn.

40. Chương 40: Đêm Lặng Không Trăng

Ninh Nhi dẫn A Hoa mang hành lý của Bội Vân lên tầng hai, để trong phòng khách Đông Nam. Phòng khách này nằm ở ngay phía trên cửa sổ lớn của tòa nhà họ Trương, bên trái là phòng khách Đông nơi Lục Kiều Kiều nghỉ, bên phải còn một gian phòng khách nữa, nhưng không biết ai ở. Trương Phúc Long và Tú Liên phu nhân mời Bội Vân vào sảnh giữa cùng ăn cơm với cả nhà trước Lục Kiều Kiều không bước lên chào hỏi ngay, mà nhanh chóng dùng một cái đĩa chấm nước trà, viết lên mặt bàn một chữ “chết”.

An Long Nhi trông thấy chữ “chết” liền đảo mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều khẽ gật đầu, Jack nhìn thấy chữ “chết” ấy xong, nghi hoặc chau mày, ngó lom

lom An Long Nhi và Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều kéo Jack rời khỏi bàn ăn, sau khi hành lễ chào hỏi Bội Vân, mọi người cùng trở lại ngồi quanh mâm cơm.

Trương Phúc Long nói: “Bá phụ Đắc Thịnh thường xuyên đi khắp nơi buôn bán, cô Bội Vân cũng đừng quá lo lắng, có thể ông ấy sang làng khác bàn chuyện làm ăn,

trời sắp tối nên không kịp quay về, cô cứ ở lại đây một đêm rồi tính sau.”

Tú Liên phu nhân cũng nói: “Có khi bá phụ về nhà rồi cũng không chừng, ngày mai cô thử về nhà trước xem...”

“Ông ấy nói là ở đây ba ngày, bảo tôi hôm nay đến, ngày mai sẽ cùng ông ấy đi Thiệu Châu...” Bội Vân lộ vẻ khó hiểu.

Tú Liên phu nhân nói: “Bá phụ là người tinh minh, không xảy ra chuyện gì đâu mà, cô Bội Vân đi đường chắc vất vả lắm nhỉ? Tối nay ngủ một giấc ngon, nếu trưa mai

bá phụ vẫn chưa về, chúng cháu sẽ đưa cô về nhà, thế có được không?”

Tú Liên phu nhân quan tâm vị bá mẫu còn nhỏ tuổi hơn cả mình như em gái, Bội Vân lòng đầy lo lắng, khẽ gật gật đầu.

Lục Kiều Kiều ăn cơm mà như ngồi trên bàn chông, vừa nãy cô dùng Tiểu Lục Nhâm bấm đốt ngón tay tính ra quẻ tượng đại hung, vị bá phụ Đắc Thịnh mất tích kia

đã chết rồi. Nhìn lại gương mặt Bội Vân, cung phu thê ở hai bên mắt tử khí đen dày, càng thêm một bước chứng tỏ cái chết của Đắc Thịnh bá phụ.

Trương Phúc Long mặt tươi hơn hớn, không cảm thấy có gì dị thường; Ninh Nhi bôi son trát phấn, khí sắc cũng hồng nhuận, chỉ là không nhìn ra được sắc mặt thật sự;

nhưng trên mặt Tú Liên phu nhân lại có một luồng khí đen bắt đầu từ dưới hai mắt, vắt qua vị trí niên thọ ở giữa sống mũi, khí sắc này chứng tỏ giờ chết của cô đã ở

ngay trước mắt.

Thực ra, hồi trưa, lúc Tú Liên phu nhân cứu trị cho Lục Kiều Kiều, cô nằm trên ghế ở sảnh bên đã phát hiện ra luồng hắc khí này, đồng thời nảy sinh lòng cảnh giác

cực lớn trước mối nguy hiểm sắp sửa xảy ra với Tú Liên phu nhân.

Sau đó, cả bọn dỡ cô lên tầng hai, từ trên cầu thang, cô đã nhìn qua kết cấu bên trong của tòa nhà họ Trương, phát hiện ra cửa lớn tòa nhà này mở toang hai cánh, đối với nhà dân mà nói thì là mở cửa quá rộng, tựa như một cái miệng đang há ra nuốt lấy đồ ăn, tất sẽ sinh ra sát khí.

Từ cửa lớn đi vào sân giữa lại không có vật gì che chắn, sát khí công thẳng vào cửa, khiến mỗi gian phòng trong tòa nhà họ Trương này đều không thể tránh được sát

khí ủa vào qua cửa lớn, chỉ đợi gặp dịp là sẽ xảy ra chuyện chết chóc.

Hiện giờ, cô bấm đốt ngón tay tính ra được vị Đắc Thịnh bá phụ rời khỏi nhà họ Trương lúc ban trưa đã chết, mặc dù ngoài Lục Kiều Kiều ra không ai biết chuyện

này, mà cũng không có gì chứng minh quẻ này là chính xác, nhưng luồng hắc khí trên mặt Tú Liên phu nhân lại khiến Lục Kiều Kiều có trực giác rằng, hai sự kiện này

liên quan với nhau.

Lục Kiều Kiều nở một nụ cười khách khí, trong bữa cơm cũng không nói năng gì nhiều, chỉ lẳng lặng quan sát từng người ngồi bên cạnh; Jack và An Long Nhi cùng gia chủ chuyện phiếm, tám mấy chuyện thú vị gặp trên đường, cũng không đến nổi tẻ nhạt.

Con chó trắng đốm hoa Đại Hoa Bối lượn lờ dưới gầm bàn, chốc chốc lại thò đầu ra ngửi chỗ này hít chỗ kia, An Long Nhi và Jack đều thích vuốt ve cái đầu lốm đốm

của nó, con Đại Hoa Bối cũng như thể quen thân, cứ ngồi chồm hồm bên cạnh hai người họ.

Gần cuối bữa ăn, Trương Phúc Long bảo Ninh Nhi: “Ninh Nhi à, không phải em có mang một ít rượu ở quê ngoại về đây sao? Hôm nay hiếm khi có khách đến, mau

lấy ra cho mọi người thưởng thức... đặc biệt là Jack tiên sinh đây, anh ở hãng buôn Tây ngày nào cũng uống rượu ngon, hôm nay cũng nên thử xem rượu của đàn bà

Khách Gia[1] uống mùi vị thế nào...”

[1] Khách Gia, hay Hakka, còn gọi là người Hẹ, là một tộc người Hán được cho là gốc gác ở khu vực các tỉnh Hà Nam và Sơn Tây, miền Bắc Trung Quốc cách đây

2700 năm.

Jack vừa nghe thấy thế liền tán đồng, Ninh Nhi bèn lên tầng hai lấy một vò rượu nhỏ mang vào bếp, rót cho mỗi người một chén rồi đặt lên khay bưng ra bàn.

Rượu Khách Gia mùi thơm ngọt, màu rượu đỏ trong vắt, rót ra cốc trông rất ưa nhìn.

Lục Kiều Kiều lúc sáng sớm trước khi quất ngựa phóng như điên đã làm hai cốc vodka, sau đó lại uống một bát thuốc cai nghiện to tướng, cổ họng hơi đau đau, cũng không biết trong một ngày uống bao nhiêu thứ linh tinh thế liệu có đau bụng không, bèn thoái thác nói mình không uống được rượu, đặt chén xuống.

Trương Phúc Long gơ ly rượu lên nói với Lục Kiều Kiều: “Rượu nương Khách Gia là rượu do đàn bà Khách Gia ủ lấy, để càng lâu thì càng thuần hậu thơm ngon...”

ly rượu trên tay Lục Kiều Kiều do chính tay mẹ của Ninh Nhi nấu, là hàng thượng phẩm giữ ba năm để dành cho con gái bồi bổ thân thể, cô uống vào rất có lợi cho

sức khỏe... nào nào, đừng lãng phí tấm lòng của một vị từ mẫu, chúng ta cùng cạn chén này...”

Người ta đã mời rượu như vậy thực khó lòng từ chối, Lục Kiều Kiều đành khách khí cùng cả bọn nâng chén lên uống, bấy giờ mới biết Trương Phúc Long quả nhiên

không nói sai, rượu Khách Gia thuần mà nóng bỏng, thơm mà ngọt ngào, dầu là người không biết uống rượu cũng sẽ thích. Nhưng lúc này tâm tư của Lục Kiều Kiều

không đặt trên bàn ăn, cô chỉ nghĩ đến chuyện nên đi hay nên ở.

Hung tặc hung sự đang bày ra trước mắt, tuy rằng hiện tại vẫn chưa nhìn thấy dấu vết, nhưng hoàn toàn không cần thiết phải ở lại đây để tham gia vào trường nhiệt

náo này làm gì. Nếu ngày mai xảy ra chuyện giết người, lôi kéo quan sai đến, thân phận tội phạm bị truy nã như cô sẽ tương đối phiền phức.

Nhưng nếu giờ mà rời đi, một là không hợp lẽ thường, hai là đi đường ban đêm có thể càng thu hút sự nghi ngờ của đám quan binh ở các chốt trạm ven đường; nguyên

do thứ ba mới khiến Lục Kiều Kiều mâu thuẫn nhất: Tú Liên phu nhân sắp chết thảm tới nơi, cô có nên bỏ mặc không lo hay không?

Người trước khi chết sắc mặt lộ tử khí là chuyện thường thấy, trên đời này chẳng có ai là không chết cả.

Nhưng Tú Liên phu nhân chẳng những thiện lương đôn hậu, còn giữ cô lại và giúp đỡ cô, tự mình thay đồ, lau người cho cô, cho cô đơn thuốc cai nghiện, sắc thuốc bưng đến tận giường, bữa cơm đang ăn cũng chưa thanh toán, cứ vậy mà bỏ đi không ngó ngàng gì liệu có hơi quá đáng hay không? Chi bằng cứ ở lại một đêm, sáng sớm ngày mai lập tức lên đường. Lục Kiều Kiều thầm quyết định, đoạn cảm ơn người trên kẻ dưới nhà họ Trương, nói rõ sáng sớm mai sẽ lên đường, lại nhét tờ ngân phiếu hai lượng bạc vào tay Tú Liên phu nhân, cảm ơn cô đã tặng cho đơn thuốc cai nghiện. Tú Liên phu nhân dứt khoát không chịu nhận ngân phiếu, cứ dúi trả Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều đành rối rít cảm ơn đi cảm ơn lại.

Tú Liên phu nhân còn quan tâm sắp xếp phòng ngủ cho An Long Nhi và Jack. Ninh Nhi nói tầng hai có ba gian phòng khách, Lục Kiều Kiều ngủ ở phòng khách Đông bên mé trái, Bội Vân được thu xếp cho ngủ trong phòng Đông Nam ở giữa, phòng Nam là nơi Đắc Thịnh bá phụ ngủ, vì không biết ông ta có quay về hay không, nên giờ vẫn chưa thu dọn, những phòng khác cũng chưa chuẩn bị giường chiếu gì cả.

Lục Kiều Kiều vội nói: “Sàn tầng hai bằng gỗ, không ẩm ướt như sàn gạch tầng một, hai người đàn ông bọn họ trải nệm dưới đất trong phòng tôi là được rồi. Chỉ ngủ

có một đêm thôi, không cần phải thu xếp riêng làm gì.”

Jack và An Long Nhi cũng luôn miệng phụ họa, Tú Liên phu nhân lấy làm ngại ngùng, lại xin lỗi ba bốn lượt.

Chẳng mấy chốc Lục Kiều Kiều đã thấy hơi rượu xông lên đầu, cả người đều tê dại rũ cả ra, đầu óc càng mơ mơ màng màng muốn ngủ thiếp đi. Thử rượu này lúc uống vào thì ngon ngọt dịu dịu, không ngờ sức ngấm lại mạnh như thế, cô cáo từ người nhà họ Trương rồi cùng An Long Nhi, Jack trở về phòng khách Đông trên tầng hai, trải nệm nghỉ ngơi.

Có lẽ hôm nay cả bọn đều vất vả quá sức, không chỉ Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi trải xong nệm dưới đất cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Người vừa cai thuốc phiện, lúc cơn nghiện phát tác đều ban ngày sợ ánh sáng rồi ngáp ngắn ngáp dài, buổi tối lại tỉnh như sáo muốn thuốc hút. Nếu buổi đêm tỉnh lại

hút một cữ thuốc đương nhiên có thể yên tâm ngủ ngon, nếu không có thuốc hút, sẽ phải chịu cơn nghiện giày vò suốt cả đêm, nước mắt nước mũi chảy tèm nhèm, hai

mắt cứ mở thao láo chờ đến khi sáng.

Lục Kiều Kiều mới cai thuốc mấy ngày, buổi chiều lại ngủ một giấc đầy, cũng như những cơn nghiện thông thường, nửa đêm thường bất chợt tỉnh dậy.

Giờ là tiết Trùng Dương, Lục Kiều Kiều lần mò trong bóng tối trở dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cả vùng ruộng đồng tối om như mực, chắc đã quá nửa đêm. Trên người cô có chiếc đồng hồ vàng của Jack, nhưng sắc trời quá tối, thực sự không thể xem được thời gian.

Jack và An Long Nhi nằm ngủ ngay ngắn dưới đất, hơi thở đều đặn khiến người ta có cảm giác an toàn vô hạn. Lục Kiều Kiều không muốn thắp đèn đánh thức hai người trẻ tuổi đáng yêu này, nhưng cũng chẳng định lên giường ngủ tiếp, đành ngồi xuống ghế, chẳng biết làm gì.

Cô biết cơn nghiện thuốc đánh thức mình dậy, vì theo thói quen nhiều năm, cứ đến giờ này hút một cữ thuốc là sẽ ngủ rất ngon, nhưng lên lút hút thuốc như thế thì cần

gì phải cai nữa? Lục Kiều Kiều quyết không bỏ cuộc giữa chừng, cô ngồi khoanh chân trên ghế, hai tay kết ấn, mắt hướng mũi, mũi hướng tâm, ngưng thần quan sát bên trong cơ thể, tu luyện lại nội đơn đạo gia của mình.

Người ta khi luyện công, ngũ quan trở nên đặc biệt mẫn cảm, thêm vào đó tối nay lại là một đêm yên tĩnh không trăng, chỉ một tiếng động nhỏ dưới nhà cũng thu hút sự

chú ý của Lục Kiều Kiều.

Trước tiên là trong chuồng bò sau nhà họ Trương văng ra tiếng cửa cọc kẹt, lát sau ở tầng một có tiếng cửa lớn mở, có thể nhận thấy cửa mở rất nhẹ nhàng chậm chạp, như cố không để người khác nghe thấy. Sau khi cánh cửa mở ra một khe nhỏ, lại nghe trong sân tầng dưới có tiếng cửa phòng mở, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi

đi ra, đến sân thì đặt xuống một cái bao lớn.

Lục Kiều Kiều lòng thầm hoảng sợ, da đầu ngứa ran, cô để chân trần nhẹ nhẹ đi tới bên giường mò tìm khẩu súng côn, rồi nhón chân đi ra cạnh cửa, áp tai vào cửa

lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Hai bên khoảng sân giữa nhà có hai cầu thang đối xứng nhau, cầu thang bên trái ở phía Đông Bắc, thông đến phòng khách Đông nơi Lục Kiều Kiều đang trú ngụ, phòng trẻ con và phòng ngủ của Tú Liên phu nhân; cầu thang bên phải ở phía Tây Nam, thông sang dãy phòng bên kia.

Lục Kiều Kiều nghe thấy tiếng bước chân đang khẽ khàng bước lên cầu thang, tuy là cầu thang phía Tây Nam, cách xa phòng mình, nhưng cô vẫn sợ đến nỗi toàn thân run rẩy. Cô cảm giác chân mình bắt đầu mềm nhũn, đứng không vững nữa, đành chậm chậm ngồi thụp xuống.

Cô giữ tư thế ngồi nhích đến bên cạnh Jack, rờ lên miệng bịt chặt, sau đó khe khẽ lắc lắc tay anh, nhưng Jack vẫn say sưa ngủ; cô lại lay An Long Nhi, song cũng không gọi nó dậy được, hai gã trai trẻ đều đang hạnh phúc ngủ ngon lành.

Lục Kiều Kiều cảm thấy hoảng sợ, cô nín thở ngồi xổm cạnh cửa lắng nghe thanh âm bên ngoài, thấy tiếng bước chân không đi về phía bên này, mà ở bên kia hành lang hình chữ hồi, chậm chậm mở một cánh cửa ra, sau đó đi vào trong.

Lúc này cô không còn chảy nước mắt nước mũi nữa, mà tim đập thình thịch dữ dội, bàn tay cầm súng cũng run lên lẩy bẩy, mặt nóng bừng như phát sốt, trán đầm đìa

mồ hôi lạnh. Cô đang nghĩ xem mình liệu có nên ra ngoài xem đối phương là ai? Liệu cô nên đi tìm Tú Liên phu nhân nói có người lên vào? Nhưng cô thực sự không có gan mở cánh cửa ấy ra, chỉ nghĩ giả như con Đại Hoa Bối kia sửa lên mấy tiếng có phải tốt không. À, mà tại sao Đại Hoa Bối lại không sửa nhỉ?

Lục Kiều Kiều ngồi bên cửa hồi lâu, mà không nghe thấy tiếng động gì khác, bèn cầm theo khẩu súng còn leo lên giường.

Sắc trời sáng dần, Lục Kiều Kiều cũng thức trắng một đêm. Bên ngoài tòa nhà bắt đầu có tiếng người, cô ra khỏi giường nhìn xuống bên dưới, thấy ba tay nông phu

đang ở ngoài ruộng bó những bó rơm sau gặt lại, đưa tới đằng sau nhà, xem chừng những người này là tá điền hoặc người làm công của họ Trương.

Một nông phu trong bọn đưa mắt nhìn tòa nhà, sau đó đi về phía cổng lớn. Lục Kiều Kiều lại chạy ra áp tai vào cánh cửa lắng nghe. Sau khi cửa lớn bị đẩy ra, cô liền

nghe thấy tiếng nông phu ấy gọi: “A Hương! A Hoa! Vẫn còn ngủ nướng chưa dậy làm việc hả?”

Sau một loạt tiếng chân bước chân gấp rút, lại nghe nông phu ấy cuống cuống hét lên: “Cứu mạng với! Phu nhân chết rồi! Người đâu!”

Lục Kiều Kiều thềm rúng động, đúng là xảy ra chuyện rồi!

Cô cố thủ giữ cửa, tiếp tục lắng nghe động tĩnh ở tầng dưới.

Tay nông phu đập cửa phòng dành cho người làm công ở tầng một, sau đấy A Hương và A Hoa ré lên, Trương Phúc Long và Ninh Nhi ngủ ở tầng hai cũng chạy xuống dưới nhà, khoảng sân tầng một như thể có đám đánh nhau, tiếng khóc tiếng kêu ầm ĩ cả lên.

Lúc này mà còn không ra thì thật chẳng còn nhân tính gì nữa, Lục Kiều Kiều chạy lại đá cho Jack và An Long Nhi mấy cái, đánh thức cả hai, hai người đang mơ mơ màng màng, thấy Lục Kiều Kiều đã mặc xong quần áo mở cửa đi ra hành lang tầng hai, cũng vội vàng bò dậy chạy ra theo.

Bội Vân từ phòng khách Đông Nam bên cạnh vừa bước ra khỏi cửa, trông thấy Lục Kiều Kiều, vẻ mặt cũng ngờ ngạc chẳng hiểu mô tê gì. Hai người đứng trên hành lang nhìn xuống khoảng sân lộ thiên bên dưới, chỉ thấy Trương Phúc Long đang ngồi trên nền đất phía trước đại sảnh, ôm xác Tú Liên phu nhân khóc lóc, vẻ mặt cực

kỳ bi thương đau đớn, Ninh Nhi quỳ xuống đất, cũng rạp người lên thi thể Tú Liên phu nhân mà khóc đến chết đi sống lại.

Trương Phúc Long khóc nghẹn cả giọng bảo người làm: “Các người... mau đi báo quan!”

Lục Kiều Kiều cùng cả bọn vội vàng chạy xuống, quây quanh Trương Phúc Long và thi thể của Tú Liên phu nhân.

Bội Vân vừa thấy Tú Liên phu nhân liền bịt miệng, nước mắt ứa ra, nhìn bộ dạng chắc là sợ quá mà khóc nức lên. Người nông phu phát hiện ra thi thể trước tiên vội

chạy ra cửa, có lẽ là đi báo quan.

Jack ngồi xuống bên cạnh Trương Phúc Long vỗ vai anh ta an ủi mấy câu, đoạn giúp anh ta đặt thi thể Tú Liên phu nhân xuống nền đất, gọi người lấy tấm khăn trải giường ra đặt đệm tử tế, dặn không được di chuyển vị trí cái xác.

Lục Kiều Kiều kéo Bội Vân và Ninh Nhi sang sảnh bên, sai An Long Nhi đuổi mấy nông phu mò vào xem náo nhiệt ra ngoài, đóng cửa lớn nhà họ Trương lại; để đảm

bảo khi quan sai đến nơi, có thể nhìn thấy hiện trường gần giống với nguyên dạng. Sau đó, cô bảo A Hương A Hoa vào bếp đun nước nấu cơm, vì biết ngày hôm nay

chắc chắn sẽ nháo nhác không yên, không đủ sức là không xong, nhất định phải để mọi người ăn một bữa no ngay từ sáng sớm. Kế đó, cô lại bảo A Hoa sắc cho mình

một thang thuốc cai nghiện; vì cô uống thuốc cai nghiện mà Tú Liên phu nhân cho đơn, buổi đêm lúc lên cơn, triệu chứng lạnh người run rẩy và chảy nước mắt nước

mũi thật sự đã giảm đi rất nhiều.

Trương Phúc Long quay người về đại sảnh ngồi, nhìn thi thể Tú Liên phu nhân mà hai mắt đỏ hoe, Ninh Nhi chạy lên phòng trẻ con trên tầng hai đóng chặt cửa, ở tầng

một cũng có thể nghe thấy cô đang gào khóc. Bội Vân mới mười bảy mười tám tuổi đầu, càng không biết phải làm sao mới ổn, Lục Kiều Kiều bèn đẩy cô về phòng, đợi quan sai đến hỏi chuyện.

Lục Kiều Kiều vào bếp lấy nước rửa mặt, gắng sức ép mình bình tĩnh lại trước tình huống bất ngờ này.

An Long Nhi đi tới bên cạnh cô khẽ hỏi: “Cô Kiều, có nên...”

Lục Kiều Kiều biết nó muốn hỏi có nên lập tức rời khỏi nơi này không, vì cô đang mang lệnh truy nã, lát nữa quan sai đến ít nhiều cũng có chút nguy hiểm. Nhưng Lục

Kiều Kiều từ hôm qua đã có phòng bị đối với cái chết của Tú Liên phu nhân, cô lại nghĩ đến một vấn đề khác, bèn nhỏ giọng bảo An Long Nhi:

“Điều hung thủ muốn nhất chính là chúng ta đi... Chỉ cần chúng ta rời khỏi đây, lập tức sẽ trở thành sọ tội bỏ trốn, chắc chắn tội danh sẽ đổ lên đầu chúng ta, hiểu

chưa hả... Quan phủ nhất định tức tốc dốc toàn lực lượng truy nã, ba người chúng ta gánh thêm cái lệnh truy nã khẩn cấp, thực sự không thể đi khỏi Thiều Châu này

đâu...”

An Long Nhi gật gật đầu. Kỳ thực Lục Kiều Kiều ở lại còn vì một nguyên nhân khác. Tú Liên phu nhân thiện lương như vậy, Lục Kiều Kiều không muốn cô phải chết không minh bạch; vả lại, Lục Kiều Kiều có thể là người duy nhất nghe thấy đêm qua ở dưới nhà có tiếng động, cô ở lại sẽ tăng thêm một phần hy vọng phá án.

Lục Kiều Kiều gọi Jack và An Long Nhi ra bên ngoài nhà họ Trương, nhìn ngó xung quanh không có người, mới thì thầm kể lại tình huống nghe thấy tiếng động dưới nhà đêm hôm qua, cũng như nguyên nhân không thể lập tức đi khỏi nơi này, Jack và An Long Nhi đều tỏ ý đã hiểu.

Sau đó, cô lại nói: “Giờ nhân lúc quan sai còn chưa đến, chúng ta đi xung quanh xem tình hình thế nào, bằng không chốc nữa hương thân đến xử lý, người trong làng quây lại xem, lúc ấy thì chẳng thể quan sát được tình hình chân thực nữa đâu...”

Nói xong, ba người họ bắt đầu đi vòng quanh tòa nhà họ Trương, chậm chậm xem xét kỹ lưỡng.

Ba người trước tiên đi từ bên mé phải ra chuồng bò sau nhà, cỗ xe ngựa kiểu Tây của Jack cũng đậu ở đây. Vừa vào trong chuồng bò, liền nghe thấy Đại Bối Hoa sửa

nhặng cả lên.

Chuồng bò được xây bằng gạch đỏ, ở nông thôn thời bấy giờ có thể nói là có một không hai, rất vững trãi và phô trương. Trên cánh cửa gỗ móc một ổ khóa lớn, song

tấm ván cửa có rất nhiều khe hở rộng nhìn được vào trong.

Lục Kiều Kiều nhìn qua khe cửa, thấy Đại Hoa Bối đang rũ lông, sau đó vươn mình biếng nhác, như thể vừa ngủ dậy. Bên cạnh là một đồng cỏ khô và quần áo cũ, rõ

ràng có người đã chuẩn bị cái ổ chó này cho nó.

Chuồng bò chia làm hai khoang trái phải. Khoang bên trái là chỗ nhốt bò, hai con ngựa lớn của Jack cũng ở trong khoang này, khoang bên phải dành cho lợn, cỗ xe kiệu

Tây ở khoảng trống giữa hai khoang.

Đại Hoa Bối chui qua cái khe dưới cửa chuồng bò, lập tức nhận ra mấy người khách tới qua đã ăn cơm với chủ nhân của nó, liền ve vẩy đuôi bước tới trước mặt ba người. Jack và An Long Nhi đều rất thích Đại Hoa Bối, niềm nở chào hỏi nó, con chó cũng vui vẻ liếm liếm tay hai người, chốc lại phát ra vài tiếng kêu thích thú.

Lục Kiều Kiều nhìn con chó hoạt bát, hỏi An Long Nhi và Jack: “Hôm qua lúc hai người vào cửa nhà họ Trương... nó có sữa không?”

Jack nói: “Không, chúng tôi chỉ gặp vị bá phụ béo, A Hoa với Tú Liên phu nhân... lần đầu tiên tôi thấy Đại Hoa Bối là trong bữa cơm tối...”

“Lần đầu tiên cháu trông thấy nó chính là ở đây...” An Long Nhi vừa nói dứt lời, Lục Kiều Kiều liền nhìn nó với ánh mắt nghi hoặc.

“Trưa qua sau khi sắp xếp cho cô Kiều lên phòng khách phía Đông, cháu liền cùng A Hoa ra chuồng bò tháo ngựa với đỡ hành lý, thấy Đại Hoa Bối đang ngủ bên trong...”

“Nó không thức dậy à?” Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn Đại Hoa Bối, con chó cũng đang thè lưỡi hồ hởi ngẩng mặt nhìn cô.

“Không, A Hoa còn đá cho nó một cái, mắng là con chó lười.” An Long Nhi nói.

Jack nói: “Chó ngủ say đến vậy, có người đến nó cũng sẽ giật mình tỉnh giấc, nếu có người đến mà không tỉnh, trừ phi là ngủ trong nhà, hoặc có người rất quen thuộc thân cận với nó đi qua...”

41. Chương 41

Lục Kiều Kiều cũng nói: “Đúng, chúng ta vừa đi tới nó liền sữa, nhìn thấy là người quen mới chịu im. Tối qua lúc ăn cơm, Tú Liên phu nhân còn nói trong nhà nuôi một con chó gốc thấy người là liền sữa, mọi người còn nhớ không?”

An Long Nhi nói: “Cháu nhớ, nói vậy thì đêm qua người ra vào nhà họ Trương là người rất quen thuộc?”

Jack nói: “Cũng không thể kết luận nhanh như vậy được, để xem thói quen sinh hoạt của Đại Hoa Bối trước rồi tính sau...”

Ba người lại vòng ra phía sau chuồng bò, đằng sau là một khoảnh ruộng khác, cạnh tường mọc một khóm cây lá to, nở đầy những bông hoa loa kèn trắng đẹp dễ.

Jack hái một đóa hoa đưa lên mũi ngửi: “Hoa này đẹp thật, nhưng chẳng có mùi gì cả.”

Lục Kiều Kiều nói: “Đây là loại hoa nhà nông chuyên trồng bên cạnh chuồng lợn, tên là cà độc dược, cả hoa và quả đều có độc, có điều, nếu lợn bị ỉa chảy, dùng nước

sắc hoa cà độc dược cho ăn thì sẽ đỡ ngay...” Nói tới đây, Lục Kiều Kiều dừng bước, neho mắt nhìn đám hoa cà độc dược.

An Long Nhi hỏi: “Cô Kiều, sao vậy?”

“Cà độc dược có tác dụng điều hòa hơi thở, giảm cơn ho, tôi nhớ Tú Liên phu nhân từng nói đứa bé bị mắc bệnh lao, đêm nào cũng ho, mà Trương Phúc Long khá thông hiểu y lý, nếu anh ta trồng cà độc dược ở đây để trị ho cho nó... cũng coi như hợp tình hợp lý...”

Jack và An Long Nhi đều lấy làm khâm phục Lục Kiều Kiều, từ một đóa hoa cô cũng có thể nhìn ra nhiều điểm như vậy.

“Có điều...” Lục Kiều Kiều lại nói: “Cà độc dược còn có một tác dụng nữa, chính là có thể dùng làm thuốc mê, chỉ cần đem hoa phơi khô nghiền thành bột, bỏ vào rượu để người ta uống, sẽ khiến người uống bị tê liệt đổ vật ra, mất hết tri giác, khi hết hơi rượu mới tỉnh lại được...”

Lục Kiều Kiều vừa nói vừa nhìn Jack và An Long Nhi: “Trước khi động dao kéo với bệnh nhân, đại phu sẽ cho người đó dùng cà độc dược giảm đau, cường đạo thì lợi

dùng cà độc dược để đánh thuốc mê khách buôn cướp bóc tài sản...”

Jack và An Long Nhi đồng thanh kêu lên: “Rượu nương Khách Gia!”

“Tối qua chúng ta bị Ninh Nhi đánh thuốc mê ư?!” Jack gãi gãi đầu, như thể vừa sức hiểu ra chuyện gì, nhưng lại không thể tin nổi, càng nói càng lớn giọng: “Cô ta muốn giết Tú Liên phu nhân nên mới đánh thuốc mê chúng ta?”

Lục Kiều Kiều lập tức đưa tay bịt miệng anh ta lại: “Bé cái miệng thôi! Vừa nãy anh còn nói không thể đưa ra kết luận nhanh chóng như vậy cơ mà, xem xong rồi

hẵng nói...”

An Long Nhi cũng nói: “Trông bề ngoài thì giữa bọn họ cũng không có vẻ thù oán nhau, tối qua cả nhà ba người ngọt ngào thế cơ mà... với lại, nếu đúng là có thuốc

mê, sao cô Kiều lại tỉnh dậy chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy được... thuốc phiện có tác dụng giảm đau giảm ho, điều hòa hơi thở và an thần, hiệu quả rất giống cà độc dược; cô hút thuốc phiện mấy

năm rồi, có thể đã thích ứng với thuốc mê, cùng một lượng cà độc dược có thể hạ gục hai người, chưa chắc đã hạ được cô...” Lục Kiều Kiều lại thấy hơi tự hào vì bản

thân hút thuốc phiện, cách giải thích này làm Jack cắn răng liếc cô một cái, An Long Nhi cũng bật cười khúc khích.

Lục Kiều Kiều cười hì hì nói: “Tôi đang cai thuốc mà, Tú Liên phu nhân cũng nói rồi, người cai thuốc ban đêm đều tỉnh như sáo...” Lúc này con Đại Hoa Bối cũng đi tới, cùng bọn họ từ phía sau nhà họ Trương vòng quanh mé bên phải.

Các gian phòng sau của nhà họ Trương, trừ một ô cửa sổ nhỏ thì không có cửa nẻo gì nữa. Lúc đi sang mé phải, họ lại trông thấy một cánh cửa nhỏ khép hờ.

Con Đại Hoa Bối chui tọt vào cửa, có vẻ rất quen thuộc lối này. Ba người nhìn vị trí của khung cửa, nơi này là phía Tây tòa nhà, cũng là góc sau bên phải, nằm ở vị trí

đối diện với căn phòng Đông nơi ba người bọn Lục Kiều Kiều ngủ đêm qua.

Vì đang là mùa thu, mặt đất khô ráo, nên không nhận ra dấu chân người nào, chỉ thấy một số dấu chân bò hơi sâu, hình như là vết chân mới, vừa có người xua bò đi

qua đây. Cả bọn nhìn xuống đất, thấy không có gì đặc biệt, bèn chậm chậm bước vào cánh cửa nhỏ kia. Khung cửa rất hẹp, chỉ đi lọt một người, cánh cửa làm bằng gỗ dày ba phân có bọc sắt, hoàn toàn có thể chống đỡ lại sự tiến công bình thường.

Cánh cửa tuy nặng nề, nhưng được bảo dưỡng rất tốt, chỉ hơi dùng sức là đẩy ra được, khi cửa mở ra cũng không phát ra tiếng động gì. Ba người đi qua khung cửa

nhỏ, nhìn thấy một gian phòng khách tối om, trong phòng bày biện gần giống như phòng khách Đông mà Lục Kiều Kiều ngủ, bàn ghế giường tủ đều làm bằng gỗ đỏ

thượng hạng, chỉ là phòng ốc đã bị người ta bới loạn cả lên, dưới đất ngổn ngang chăn đệm quần áo, trông như bị cướp. Từ đây nhìn vào trong nhà họ Trương, qua

cánh cửa mở hé, có thể trông thấy khoảng sân lộ thiên bên trong và nhà bếp, đi vài bước nữa, có thể nhìn thấy căn phòng bọn Lục Kiều Kiều ở đêm qua.

Lục Kiều Kiều đứng trong phòng, gần như đã có thể khẳng định đêm qua có người công xác Tú Liên phu nhân từ gian phòng này ra sân quảng xuống, lòng chột không

rét mà run. Jack và An Long Nhi đã nghe Lục Kiều Kiều kể lại sự việc đêm qua, đều ý thức được nơi này có thể chính là địa điểm xảy ra án mạng, liền lẳng lặng đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh.

Lục Kiều Kiều phát hiện trên trà kỷ cạnh giường có bốn ly rượu nhỏ, đặt trên một cái khay, bèn cầm lên ngửi thử, không ngờ lại là mùi rượu nương Khách Gia.

Đột nhiên, con Đại Hoa Bối sủa nhặng lên một hồi khiến Lục Kiều Kiều suýt đánh rơi ly rượu xuống đất. Trong lúc tĩnh lặng đến kỳ dị, thỉnh thoảng vang lên một tràng

tiếng chó sủa như thế, mọi người bình tĩnh đến đâu cũng bị dọa cho thành đũa ngọc, cả bọn vội vàng chạy ra khoảng sân lộ thiên xem xảy ra chuyện gì. Từ cửa chính,

một đám đàn ông chạy ồa vào, trong đó có sáu người khiêng một tấm ván giường lớn, bên trên là một người to béo toàn thân ướt sũng, da dẻ trắng nhợt, chính là Đắc

Thịnh bá phụ đã mất tích từ trưa hôm trước.

Jack lao ra giữa sân, chặn mấy người kia ở lối vào, không để bọn họ lại gần thi thể Tú Liên phu nhân. Một ông bác ăn mặc có vẻ nho nhã bước lên nói: “Trương tú tài

đâu? Chúng tôi tìm thấy bá phụ của anh ấy rồi đây!”

Trương Phúc Long đang ở trên lầu chạy xuống: “Lâm lão gia, tôi ở đây, vị đại nhân Tây này là bạn tôi, anh ấy đang giúp tôi xử lý sự việc của Tú Liên...”

Lâm lão gia là cử nhân trong thôn, cũng là một trong các vị hương thân chủ chốt. Tin tức Tú Liên phu nhân nhà họ Trương bất ngờ qua đời trước tiên được thông báo cho các hương thân trong làng, rồi mới báo lên phủ Thiệu Châu. Hiện giờ, Lâm cử nhân đã cất đặt người hỏa tốc báo tin cho phủ Thiệu Châu, rồi chạy đến trước xem tình hình thế nào, không ngờ lại đưa theo cả Đắc Thịnh bá phụ.

Lâm cử nhân nói: “Có người làng phát hiện ra bá phụ nhà anh chết đuối dưới con sông nhỏ trong làng đây này!”

Trên tầng hai vang lên tiếng rầm rầm, cả bọn ngẩng đầu lên, thì ra Bội Vân đi ra hành lang xem chuyện gì, trông thấy thi thể Đắc Thịnh bá phụ liền ngất xỉu ngã lộn ra đất.

Lục Kiều Kiều vội vàng gọi A Hương chạy lên đỡ Bội Vân vào trong phòng, sau đó từ hành lang Bội Vân ngất xỉu cúi nhìn xuống sân. Lục Kiều Kiều chưa gặp Đắc Thịnh bá phụ, giờ ông ta đang nằm dưới sân, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy một cái xác phù thũng đến nỗi khó mà nhận nổi lù lù trước mắt; lập tức cảm giác buồn nôn xộc lên, bấy giờ mới hiểu tại sao Bội Vân lại ngất xỉu.

Cô xuống bếp ở tầng một uống bát thuốc cai nghiện cho tinh thần phấn chấn lên một chút, thấy Jack và Trương Phúc Long kéo Lâm cử nhân và dân làng ra ngoài cửa nhà họ Trương, giờ đang đứng trước cửa trò chuyện.

Thi thể của Đắc Thịnh bá phụ đặt ngay chỗ cửa ra vào, cách xa thi thể của Tú Liên phu nhân.

Mặc dù không quen Đắc Thịnh bá phụ, cũng không biết con người ông ta như thế nào, nhưng thâm tâm Lục Kiều Kiều vẫn hy vọng Tú Liên phu nhân xinh đẹp thiện

lương kia, dẫu chết rồi cũng không phải ở gần một cái xác xấu xí như vậy.

Jack và An Long Nhi đứng bên ngoài cửa lớn nhà họ Trương, cùng với Trương Phúc Long, Lâm cử nhân và một đám dân làng tụ lại một chỗ, nghe Trương Phúc Long và Lâm cử nhân kể lại tình hình lúc phát hiện ra thi thể.

Lục Kiều Kiều thấy A Hương và A Hoa ở dưới tầng đang bận nấu cơm, Bội Vân đã vào trong phòng nghỉ ngơi, tầng hai chắc không còn ai nữa, cô đảo mắt một vòng, quyết định nhân lúc không người chú ý, đi xem từng phòng trên tầng hai, có thể sẽ phát hiện ra gì đó cũng không chừng.

Phòng khách Đông của cô không có gì xem xét cả, vừa nãy cô đỡ Bội Vân vào phòng khách Đông Nam cũng đã quan sát một lượt rồi, gian phòng chia làm sảnh và phòng ngủ, rộng gấp đôi gian phòng phía Đông, bên trong toàn là quần áo đồ đạc lặt vặt của Bội Vân, xem ra thiếu nữ này cũng xuất thân từ nhà danh giá, không biết thu xếp cho lắm.

Từ gian phòng của Bội Vân nhìn ra là khoảng đồng ruộng mênh mông, có điều nhìn sang phải không thấy con đường vào trong thôn. Thì ra lùm cây mọc bên phải cửa

lớn nhà họ Trương um tùm lạ thường, một cây đa mọc bò lên tường, không chỉ vươn ra bốn phía mà còn vươn cao ngang với tầng hai, chắn mất tầm nhìn về mé phải.

Cô chợt nhớ ra, chỗ đó chính là vị trí của nhà xí và cống thoát nước, được tưới tiêu đầy đủ như vậy, cây cối sao mà không um tùm tươi tốt cho được.

Lục Kiều Kiều men theo tường chậm chậm đi về phía phòng khách phía Nam trên tầng hai, cố gắng không để ai chú ý.

Nơi này là mé bên phải của tòa nhà, dưới tầng chính là nhà xí, có điều vì nhà xí sạch sẽ lại thoáng gió, nên tầng hai cũng không có mùi thối bốc lên, cây đa mọc bò lên

tường bên phải cửa lớn nhất định ở ngay dưới cửa sổ của gian phòng này.

Cô đưa tay đẩy cửa, thì ra cửa phòng đã khóa, cánh cửa được làm rất tốt, nhìn qua khe cửa không thể thấy bất cứ thứ gì bên trong. Nghe Ninh Nhi nói, bá phụ Đắc Thịnh chính là ở trong gian phòng này, vì không biết ông ta có về hay không nên không dám vào thu dọn... Nếu trước giờ vẫn chưa mở cửa phòng, bỏ đầu quan phủ

đến nhất định sẽ vào trong lục soát đồ đạc. Phỏng chừng, lát nữa phải đi tìm Ninh Nhi hỏi lấy chìa khóa vào trong xem xem.

Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu nhìn lại hành lang tầng hai, vẫn không thấy có người nào khác, bèn tiếp tục đi sang gian phòng tiếp theo.

Sau phòng khách Nam là phòng của Ninh Nhi, nằm ở phía Tây Nam tòa nhà họ Trương. Trong khoảng sân lộ thiên của tòa nhà có hai cầu thang, phòng của Ninh Nhi ở đối diện với lối ra cầu thang bên phải. Lục Kiều Kiều nghĩ, nếu tiếng bước chân tới qua không phải của Ninh Nhi, liệu cô ta có nghe thấy không?

Cửa không khóa, cô khẽ khàng đẩy cửa nhìn vào bên trong, căn phòng sạch sẽ thơm tho, trên bệ cửa sổ còn cắm mấy bông hoa cúc dại. Tuy chỉ là hoa cúc dại hái trong ruộng, nhưng ba cành hoa này lại được cắm so le rất đúng điệu, toát lên một vẻ đẹp khó tả. Từ gian phòng này nhìn xuống, sẽ thấy con đường làng ở bên phải tòa nhà họ Trương, nếu có khách đến, Ninh Nhi ắt là người đầu tiên trông thấy. Lục Kiều Kiều nhẹ nhàng khép cửa lại, xoay người định đi xem căn phòng tiếp theo, chợt trông thấy Ninh Nhi bế đứa bé lẳng lặng đứng ngay sau lưng mình. Hai mắt cô đã khóc đến đỏ lựng lên, nước mắt vẫn ngân ngấn nơi khóe mắt, hễ chớp mắt là lệ tuôn ra, phần sấp trên mặt bị nước mắt chảy qua vạch thành những vệt trắng trắng ngoằn ngoèo.

Lục Kiều Kiều bị Ninh Nhi làm cho giật nảy cả mình, loạng choạng dựa vào tường: “À! Ừm ờ ừm... tôi...”

Ninh Nhi u uất nói: “Lục tiểu thư muốn xem gì? Tôi dẫn cô đi xem...”

“Ninh Nhi, tối qua tôi nghe thấy có người đi lên cầu thang bên này, cô ở trong phòng có nghe thấy không?” Lục Kiều Kiều thấy người đã ở trước mặt rồi, cũng chẳng ngại gì mà không hỏi thêm một câu.

Nét mặt Ninh Nhi rõ ràng có chút kỳ quái: “Tôi không nghe thấy âm thanh gì cả, nhưng trong nhà đông người như thế, buổi tối trông đứa bé và đi nhà xí cũng sẽ phải

lên xuống cầu thang...”

“Vậy cũng phải... Ninh Nhi, gian phòng sau kia có phải của Trương tiên sinh không?” Lục Kiều Kiều chỉ gian phòng phía sau hỏi. Gian phòng này nằm ở phía Tây tòa

nhà, bên dưới chính là căn phòng có cánh cửa ngách nhỏ thông ra bên ngoài.

Ninh Nhi chậm chậm vỗ về đứa bé nói: “Đây là thư phòng của Phúc Long, chúng tôi bình thường rất hiếm khi vào đó, có điều căn phòng này không khóa, bên trong chỉ

có sách, để tôi dẫn cô vào xem...” Ninh Nhi vừa nãy khóc lóc rất dữ, giờ lộ vẻ mệt mỏi quá sức, nói chuyện cũng thều thào yếu ớt.

Lục Kiều Kiều còn phát hiện, đứa bé Ninh Nhi bé rất gầy gò, vả lại cứ ngủ suốt. Nghe nói đứa trẻ này mắc bệnh lao, người mắc bệnh lao sẽ ho về đêm, nếu cả đêm cứ ho suốt không ngủ được, ban ngày đúng là sẽ ngủ mãi không dậy, nhưng đêm qua lúc nghe thấy tiếng bước chân, cô lại không nghe thấy tiếng đứa trẻ ho đêm.

Lục Kiều Kiều cùng Ninh Nhi vào thư phòng ở phía Tây tầng hai, ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc xộc lên, một nửa thư phòng kê các giá sách, trên giá ngoài các loại sách văn bát cổ như Tứ thư Ngũ kinh, còn có rất nhiều sách y. Một nửa còn lại kê giá thuốc, chất rất nhiều loại thảo dược được gói bằng giấy.

Lục Kiều Kiều nói: “Trương tiên sinh vẫn thích y thuật à?”

“Đúng thế, Phúc Long từ nhỏ đã hút thuốc phiện, sau này vì muốn sinh con nên mới dần lòng cai thuốc đi đấy... không ngờ đứa nhỏ ra đời liền mắc bệnh lao... Phúc

Long... đi khắp nơi tìm thầy chạy thuốc...” Ninh Nhi đang nói liền nghẹn ngào nước mắt, không sao tiếp lời được nữa.

Lục Kiều Kiều lấy chiếc khăn tay trong người ra lau nước mắt cho Ninh Nhi, ôm lấy vai cô nói: “Trương tiên sinh nhất định sẽ dốc hết sức trị bệnh cho đứa nhỏ, anh

ấy là một người chồng tốt, phải không?”

Ninh Nhi gật gù đầu, xoay người đi ra khỏi phòng, quay lưng về phía Lục Kiều Kiều, tự mình lau nước mắt.

Lục Kiều Kiều lại ngoảnh đầu vào góc nghiêng trong phòng, thấy dưới nền đất ở góc Tây có một bó thùng bện bằng dây vải to tướng. Sợi thùng vừa to vừa mềm mại, cứ cách chừng một thước lại thắt một nút to, rõ ràng dùng để leo trèo. Người học y tìm thuốc cần leo trèo gì nhỉ? Tự nhiên, Lục Kiều Kiều lại nhìn ra phía cửa sổ.

Nhà họ Trương là nhà gạch xanh xây theo kiểu pháo đài, các cửa sổ đều không to lắm, thường chỉ rộng chừng một thước. Hai bên thư phòng của Trương Phúc Long

tổng cộng có bốn ô cửa sổ, đều là khung cửa hẹp có gắn thêm những thanh sắt to tướng ghép thành hình ô vuông, người không thể nào chui ra từ đây được. Xét từ góc

độ phòng thủ, thì cũng không ai có thể từ bên ngoài chui vào trong này. Cô xem xét kỹ các thanh sắt trên bốn cửa sổ, thấy đều được gắn cố định vào tường gạch, xem

chừng không thể dễ dàng tháo ra lắp vào.

Lục Kiều Kiều không nghĩ ra được nguyên do, bèn rảo bước ra khỏi thư phòng, Ninh Nhi lại dẫn cô đến trước cửa phòng Trương Phúc Long. Trên cửa phòng này có móc ổ khóa, nhưng không khóa, Ninh Nhi nói: “Đây là phòng của Phúc Long, nhưng không khóa, cô có muốn vào xem không?”

Lục Kiều Kiều ngại ngần nói: “Vậy không ổn lắm đâu, Ninh Nhi phụ nhân, thôi bỏ đi, tôi chỉ tùy tiện ngó nghiêng một chút thôi mà.”

“Vào xem đi, không sao đâu...” Ninh Nhi khẽ nói, rất tự nhiên thoải mái dẫn Lục Kiều Kiều vào phòng của Trương Phúc Long.

Phòng Tây Bắc nơi Trương Phúc Long ngủ ở mé sau tòa nhà họ Trương, trên đường trung tuyến của cả tòa nhà, đi vào thấy bố cục trong phòng này cũng giống như phòng khách lớn của Bội Vân, một sảnh một

phòng rộng gấp đôi phòng khách thường. Căn phòng rộng rãi sạch sẽ, trên bậu cửa sổ cũng cắm mấy đóa cúc dại. Lục

Kiều Kiều buột miệng hỏi: “Phòng của Trương tiên sinh là do Ninh Nhi thu dọn phải không?”

“Vâng, Phúc Long không thích người làm thu dọn phòng ngủ và phòng sách, anh ấy sợ đồ đạc lung tung rồi không tìm thấy...”

“Tôi thấy gian phòng này với phòng của cô bài trí rất giống nhau, thế nên mới đoán ra...” Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, Ninh Nhi mỉm cười, đối với phụ nữ, được người

ta phát hiện ra điểm này là một niềm hạnh phúc. Gương mặt vừa khóc lóc của cô thoáng nét cười thê lương mà kín đáo, đẹp như giọt mưa rơi xuống hoa lê, Lục Kiều

Kiều nhìn mà cũng không khỏi thâm rung động, đưa mắt đánh giá lại một lượt vóc dáng của Ninh Nhi.

Nếu không nhìn từ chính diện, trông thấy bầu ngực căng tràn và vết sữa thấp thoáng rỉ ra chỗ hai bầu vú của Ninh Nhi, chỉ nhìn vòng eo mảnh mai yếu điệu của cô từ phía sau, Lục Kiều Kiều thực sự không thể nhận ra cô từng sinh con. Với kinh nghiệm nhiều năm lẫn lộn ở chốn phong nguyệt của Lục Kiều Kiều, một cô gái như vậy tuyệt đối sẽ là hoa khôi đầu bảng, khiến cho không biết bao nhiêu công tử ăn chơi phải phát điên phát cuồng.

Ra khỏi phòng Trương Phúc Long, Ninh Nhi dẫn Lục Kiều Kiều đi tới trước cửa căn phòng tiếp theo. Lục Kiều Kiều ở trên hành lang nhìn xuống khoảng sân lộ thiên,

thấy cửa lớn đã đóng lại, bên ngoài cũng không còn tiếng người tụ tập nói chuyện, Jack và An Long Nhi đang ngồi cạnh xác chết của Đắc Thịnh bá phụ xem xét, Jack

cầm một cành cây lật quần áo của cái xác lên.

Ninh Nhi đẩy cửa phòng, đứng trước cửa nhưng không vào trong, chỉ bưng miệng ứa nước mắt. Lục Kiều Kiều ôm thất lưng cô, tỏ ý an ủi, rồi tự mình đi vào.

Đây là phòng của Tú Liên phu nhân, nằm ở phía Bắc của tòa nhà, từ đây nhìn xuống có thể trông thấy cửa chuồng bò. Trong phòng có một dãy giá sách rất nổi bật, sách trên giá đa phần đều là thơ từ ca phú, ngoài ra chỉ có giường tủ bàn ghế, không có đồ đạc gì thừa thãi. Đằng trước phòng Tú Liên phu nhân là phòng trẻ con, giữa hai phòng có một cánh cửa thông nhau, chắc là để mùa đông hay buổi đêm chăm sóc đứa nhỏ không cần phải ra ngoài hành lang.

Phía trước phòng trẻ con chính là phòng khách Đông chủ Lục Kiều Kiều ngủ, đến đây, Lục Kiều Kiều về đại thể đã xem hết một lượt tầng hai. A Hoa đi từ cầu thang mé trái lên, mời nhị nương xuống ăn cơm, Ninh Nhi liền giao đứa trẻ cho A Hoa, gọi Bội Vân đang ở trong phòng, cùng Lục Kiều Kiều đi xuống.

Lục Kiều Kiều hỏi Ninh Nhi: “Cô có chìa khóa phòng Đắc Thịnh bá phụ không?”

“Có, chìa khóa phòng khách nào tôi cũng có...”

“Tôi muốn vào xem có được không?” Lục Kiều Kiều thử thăm dò.

“Được, lát nữa tôi và Bội Vân vào dọn phòng, sẽ dẫn cô vào cùng...” Ninh Nhi vâng lời răm rắp.

Hai người đi xuống sảnh giữa, chỉ thấy Jack và An Long Nhi đang ngồi cạnh bàn ăn, trên bàn sắp bày bộ bát đĩa, Lục Kiều Kiều thâm tính toán, rõ ràng bộ bát đĩa thứ

bấy là tính cả phần của Tú Liên phu nhân.

Ninh Nhi thấy cảnh tượng này, lại tức cảnh sinh tình khóc nức lên, Lục Kiều Kiều cũng chẳng quản được nhiều chuyện đến thế, đành quay sang nói với Jack và An

Long Nhi: “Ăn cơm, ăn no vào...” sau đó cầm đầu gối xuống gấp thức ăn như hổ đói.

Ninh Nhi ngồi bên cạnh chỉ ăn lấy lệ, cô quay đầu hỏi A Hương: “Phúc Long đâu?”

“Trương công tử và Lâm cử nhân đi ra chỗ tìm thấy bá phụ rồi ạ, bảo lát nữa sẽ quay về.”

Lát sau, nghe thấy con Đại Hoa Bối sữa lên ba tiếng, A Hương nói: “Trương công tử về rồi, để em đi mở cửa...”

Lục Kiều Kiều nghe thấy ba tiếng chó sủa, liền dừng đũa ngẩng đầu nhìn ra ngoài, liếc thấy Jack và An Long Nhi cũng đưa mắt nhìn mình.

Người từ ngoài cửa đi vào đứng là Trương Phúc Long, tìm Lục Kiều Kiều đập loạn lên, thì ra con Đại Hoa Bối này quả là “thấy người liền sủa” như Tú Liên phu nhân

đã nói, chỉ khác ở chỗ, thấy người quen nó sẽ sủa mấy tiếng chào hỏi, còn người lạ thì sẽ sủa nhặng lên để dọa cho người ta chạy.

Đại Hoa Bối cả ngày hôm qua đều im phăng phắc, tuyệt đối không phải chuyện ngẫu nhiên.

Hai mắt Trương Phúc Long khóc nhiều quá sưng đỏ cả lên, anh ta bước vào đại sảnh chào cả bọn, rồi kể lại chuyện vừa nãy.

Anh ta và Lâm cử nhân đã tới bên bờ sông chỗ phát hiện thi thể Đắc Thịnh bá phụ xem qua, trong làng tuy có đường rải đá xanh, nhưng bờ sông lại không có lan can

chắn, người rất dễ rơi xuống đó. Bờ sông trong làng đều kê bằng đá dốc đứng, ở dưới nước không thể leo lên được; có một số chỗ nước khá sâu, nếu rơi xuống thì

không bò lên nổi, giờ tạm suy đoán là bá phụ bị trượt chân rơi xuống nước chết đuối.

Lâm cử nhân sớm đã phái người phi ngựa đến Thiệu Châu báo quan, chắc tầm chiều quan sai sẽ tới nơi.

Anh ta đưa mắt nhìn thi thể Tú Liên phu nhân đã được phủ chắn, nhú mày bị thương nói: “Vừa nãy tôi có đi xem qua phòng ốc tầng một, cánh cửa ngách ở phòng phía Tây để mở, bên trong bị lục lọi bừa bãi... có thể ban đêm có trộm vào nhà, bị Tú Liên phát hiện, tên trộm sợ Tú Liên tri hô mọi người, liền bóp chết nàng ấy...”

Anh ta vừa nói nhỏ vừa nghẹn ngào, cả bọn đều im lặng, Ninh Nhi và A Hương cũng thút thít khóc theo.

42. Chương 42

Trương Phúc Long nén đau thương nói với Jack: “Jack tiên sinh, thật là xin lỗi, anh vừa đến nhà chúng tôi thì lại xảy ra chuyện thế này...” Jack đặt một tay lên vai anh

ta an ủi: “Tôi rất tiếc vì đã xảy ra chuyện như vậy, hy vọng có thể giúp được anh...”

Trương Phúc Long vỗ vỗ lên tay Jack, gật đầu nói: “Jack tiên sinh không cần phải khách khí, quan sai sẽ đến xử lý thôi; nếu các vị ở lại, quan sai có thể sẽ chất vấn

các vị, thế thì phiền cho các vị quá... vì vậy, nếu các vị đang vội thì cứ lên đường trước... Phúc Long sẽ xử lý ổn thỏa chuyện của Tú Liên và bá phụ...”

Nghe những lời này, Jack và An Long Nhi không hện mà cùng nhìn về phía Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều giờ đã uống đủ thuốc ăn no cơm, tinh thần đang tỉnh táo,

bèn nhìn thẳng vào mắt Trương Phúc Long nói: “Tú Liên phu nhân là người tốt, chị ấy đã cứu tôi, lại còn cho phương thuốc trị bệnh, tôi không thể để chị ấy chết oan

được, chuyện này mà không tra ra chân tướng hai năm rưỡi, chúng tôi tuyệt đối không đi khỏi đây!”

Dứt lời, cô đập mạnh đôi đũa xuống mặt bàn, Trương Phúc Long thoáng ngẩn người ra, Ninh Nhi và Bội Vân đều sợ hãi giật nảy mình.

Lục Kiều Kiều từng nói, giờ kẻ muốn họ đi khỏi đây nhất chính là hung thủ sát hại Tú Liên, chỉ cần bọn họ ra đi, tất cả tội danh sẽ đổ lên đầu, sau đó quan phủ sẽ tiến

hành truy nã trên diện rộng, vì vậy An Long Nhi và Jack vừa nghe thấy cô vỗ bàn, lập tức biết những lời này là nhắm vào Trương Phúc Long.

Tiếng bước chân kỳ quái dẫn lên tầng hai lúc sáng sớm, cộng thêm với tư duy theo lối hung thủ của Trương Phúc Long, đều khiến bọn họ không hẹn mà cùng đổ dồn

hoài nghi con người này.

Chiều hôm qua Trương Phúc Long mới gặp đám người Lục Kiều Kiều, người đầu tiên tiếp xúc là Jack, lúc dùng cơm tối, Lục Kiều Kiều lại yếu ớt mệt mỏi không nói

năng gì, anh ta vẫn luôn cho rằng trong ba vị khách không mời này, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi chỉ là nô bộc của đại nhân Tây, thế nên chuyện gì cũng chỉ nói với

Jack. Giờ thấy Lục Kiều Kiều dám vỗ bàn trước mặt mọi người, khí thế mạnh mẽ như người đã quen ra lệnh, anh ta mới ý thức được cô gái trẻ này không phải một a

hoàn hầu cận như mình tưởng, cô rất có lai lịch, hoàn toàn có thể là nhân vật chủ chốt trong ba người này.

Thấy Lục Kiều Kiều kiên quyết như thế, anh ta liền chấp tay với ba người, xúc động nói: “Đa tạ các vị trượng nghĩa tương trợ, Tú Liên mà biết nhất định sẽ được an ủi

lắm lắm.”

Lục Kiều Kiều đã khởi ra câu chuyện, bèn dứt khoát làm việc công khai luôn.

Ăn cơm xong, cô bảo Ninh Nhi dẫn mình lên phòng Nam trên tầng hai mà Đắc Thịnh bá phụ từng ở lại. Trong phòng chăn gối vứt lung tung, quần áo bừa bộn, trên bàn

còn một cái hòm bằng mây, Bội Vân vừa nhìn thấy đã nói đó là hòm của Đắc Thịnh. Lục Kiều Kiều cẩn thận lật tìm tất cả quần áo hành lý, nhưng không thấy thứ gì

đáng tiền.

Sau đó, cô xuống tầng một kiểm tra thêm tất cả những chỗ chưa xem xét.

Tầng một có đại sảnh, sảnh bên, nhà bếp, nhà xí, phòng cho người làm và hai phòng khách. Một phòng khách ở bên dưới phòng của Ninh Nhi, mở ra xem qua chỉ thấy

có bàn ghế giường tủ, trống huếch trống hoác. Phòng còn lại ở bên dưới thư phòng của Trương Phúc Long, chính là gian phòng có cửa ngách, có chăn nệm, còn có cả

ly rượu, Lục Kiều Kiều lại tỉ mỉ lục lọi xem xét một lượt, song vẫn không có phát hiện gì mới.

Sau khi kiểm tra hết các phòng, Trương Phúc Long bảo Ninh Nhi phải nghỉ ngơi, vậy là mọi người chia nhau về phòng nghỉ, đợi quan sai đến xử lý.

Khi mọi người đều đã về phòng, Lục Kiều Kiều gọi Jack và An Long Nhi ra con đường bên ngoài cửa lớn nhà họ Trương, Đại Hoa Bối lại sửa mấy tiếng, lon ton chạy

đến để được xoa đầu, rồi vui vẻ đứng bên cạnh ba người hóng chuyện.

Lục Kiều Kiều thuật lại một lượt những gì mình trông thấy trên tầng hai cho Jack và An Long Nhi nghe, An Long Nhi xoay lưng về phía tòa nhà họ Trương, lấy trên

người ra một chìa khóa có dây móc vào thắt lưng, Lục Kiều Kiều đón lấy rồi hỏi nó: “Chìa khóa ở đâu đây?”

An Long Nhi đáp: “Đây là chìa khóa phòng phía Nam ở tầng hai, lúc mọi người xuống tầng một kiểm tra phòng, cháu lên tầng hai thử rồi...”

“Hả! Mày lấy ở đâu ra vậy?” Lục Kiều Kiều ngạc nhiên.

Jack nói: “Buổi sáng, lúc chúng ta vào căn phòng phía Tây có cửa ngách ở tầng một, Long Nhi tìm thấy trên giường; khi ấy Đại Hoa Bối sửa nhặng lên, chúng ta liền

chạy luôn ra sân, thế nên không chú ý...”

“Chìa khóa này của ai?” Lục Kiều Kiều nhìn Jack và An Long Nhi.

An Long Nhi nói: “Bọn cháu đã lục soát thi thể Đắc Thịnh bá phụ, trên người không có chìa khóa, cháu nghĩ chìa khóa này rất có khả năng là của ông ta.”

“Ừm, cô có thấy Jack lật quần áo người ta lên... Ninh Nhi có một chùm chìa khóa, chùm còn lại ở trong tay ông béo kia cũng là hợp tình hợp lý, ông ta ở đây mấy

ngày, hằng ngày ra ra vào vào cũng phải có chùm chìa khóa riêng...” Về cơ bản, Lục Kiều Kiều chấp nhận suy đoán này của An Long Nhi.

Jack nói: “Trưa hôm qua lúc chúng tôi ôm em chạy vào cửa, gặp ngay ông Đắc Thịnh mở cửa ra, thất lưng đeo ngọc bội và túi tiền, nhưng vừa nãy tôi kiểm tra xác ông

ta, những thứ ấy đều không còn nữa... thực ra, trên người ông ta chẳng có thứ gì cả, hình như là bị cướp...”

An Long Nhi nói: “Chùm chìa khóa này rơi trên giường trong phòng Tây tầng một từ lúc nào nhỉ?”

“Có rất nhiều giả thiết, theo lẽ thường, chắc là sau khi lão béo này khóa cửa phòng tầng hai ra ngoài, mới đánh rơi chìa khóa trên giường phòng Tây tầng một... khu

khụ...” Lục Kiều Kiều nói tới đây, lại tự cười mình: “Thực ra, khả năng này mới là thấp nhất, một người đã khóa cửa phòng ra ngoài rồi, sao lại quay về phòng khách ở

tầng một ngủ cơ chứ?”

“Nếu đúng là ông ta vào đó để ngủ thì sao?” Jack suy nghĩ rất thoáng, trong tư duy của người Mỹ, chẳng có chuyện gì là không thể cả.

“Đúng rồi, ngủ với ai nhỉ?” Lục Kiều Kiều xoa xoa cằm ngẩng đầu lên nhìn cây đa bám trên tường nhà họ Trương, phía trên cây đa chính là cửa sổ phòng Nam trên

tầng hai.

“Xuống tầng một ngủ thì nhất định phải kiếm người ngủ cùng ạ?” An Long Nhi thắc mắc với Lục Kiều Kiều, liền nhận lại một cái cốc trên trán.

Jack cũng vắn vẹo cằm giống Lục Kiều Kiều: “Ngủ cũng cần có thời gian chứ, là trước khi chúng ta gặp ông ta hay là sau đó nhỉ?”

“Thời gian, vấn đề là ở chỗ thời gian đấy đấy... hai người kể lại tình hình lúc vào đây đi, khi đó tôi hôn mê, cứ mơ mơ hồ hồ...”

“Buổi trưa, cháu đánh xe tới trước cửa, chính là chỗ này, anh Jack ôm cô xuống xe, gặp phải lão béo ấy mở cửa đi ra, ông ta nói mình không phải người nhà này, bảo

bọn cháu vào mà hỏi chủ nhà...” An Long Nhi kể.

Lục Kiều Kiều ngắt lời nó: “Hai người cảm thấy con người lão béo ấy như thế nào?”

Jack nói: “Tôi cảm thấy ông ta là một lão mê gái, động tác và ánh mắt đều rất háo sắc, lúc tôi ôm em, ông ta vừa nói chuyện vừa bước lại ngửi ngửi hít hít, còn nói em đẹp...”

“Hả? Còn ngửi tôi à? Có phải gí vào rất gần không?” Lục Kiều Kiều nhăn nhó mặt mày hỏi.

An Long Nhi dùng tay miêu tả: “Gần chừng này này...”

Lục Kiều Kiều quay mặt đi bĩu môi: “Ờ... buồn nôn chết đi được... sau đó thì sao?”

An Long Nhi nói: “Sau đó chúng ta vào trong sân, A Hương ở chỗ gần nhà xí giặt chăn, A Hoa ở trong bếp đi ra, gọi Tú Liên phu nhân từ trên tầng hai xuống... sau đó

mọi người kiêng cô vào sảnh bên, sau đó thì cô tỉnh lại...”

Lục Kiều Kiều nói: “Sau khi cô tỉnh lại, Long Nhi đi thu xếp hành lý, thấy Đại Hoa Bối đang ngủ, lúc ấy có gặp Ninh Nhi không?”

An Long Nhi nói: “Không ạ, cháu đi mua thuốc về mới gặp cô ta ở phòng trẻ con trên tầng hai, cháu còn làm cô ta giật mình...”

“Đừng làm thời gian rối loạn lên, An Long Nhi đi sắp xếp hành lý rồi mua thuốc, tình hình bên ngoài thế nào?” Lục Kiều Kiều hỏi.

An Long Nhi đáp: “Cháu chỉ muốn mau mua được thuốc nên chạy thẳng vào trong thôn, trên đường gặp Trương Phúc Long, anh ta vội vàng vàng chạy về nhà,

nhưng cháu không nhận ra anh ta, lúc về đây mới biết anh ta là chủ nhà...”

“Đừng lại, em gặp Trương Phúc Long ở đâu vậy?” Jack ngắt lời An Long Nhi.

“Ừm... chính là bên cạnh gốc cây to kia kia...” An Long Nhi vươn tay ra chỉ, cả bọn đều nhìn theo phía ấy.

Hướng mà An Long Nhi chỉ là ở mé phải phía sau tòa nhà họ Trương, nếu đi bộ thì khoảng hai khắc là tới, trên quãng đường này không có nhà cửa gì, chỉ có một đồng

ruộng mênh mông.

Jack nói: “Được rồi, em nói tiếp đi, lát anh sẽ nói...”

“Ừm, sau đó em vào trong làng tìm một lúc mới thấy hàng thuốc, ông già ở hàng thuốc chậm rề rề lại tốn thêm hai khắc nữa, em còn hỏi mượn ông ấy bút mực để sao

lại một bản đơn thuốc... Sau đó, em chạy thẳng về đây, vào cửa liền gặp anh Jack và Trương Phúc Long, Tú Liên phu nhân đang ngồi trong đại sảnh nói chuyện... Em

vừa thấy Trương Phúc Long liền nhận ra chính là người mình gặp trên đường lúc nãy, sau đó em chạy lên xem cô Kiều, thì đụng phải Ninh Nhi trên tầng hai...”

Jack nói: “Để tính thời gian nhé, Long Nhi chạy vào trong làng mất bao nhiêu thời gian?”

“Một khắc.”

“Được, tìm hàng thuốc mất bao nhiêu thời gian?” Jack lại hỏi tiếp.

“Khoảng nửa khắc gì đấy...”

“Chờ lấy thuốc mất hai khắc phải không?” Jack hỏi.

“Đúng vậy.”

Jack nói: “Từ lúc An Long Nhi chạy ra ngoài rồi quay về, tổng cộng là bốn khắc rưỡi, mỗi khắc tương đương 14,4 phút, bốn khắc rưỡi tức là một tiếng năm phút... từ

chỗ Long Nhi gặp Trương Phúc Long đi về đây, nếu đi nhanh thì khoảng tám phút là tới...”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Thế thì sao?”

“Kiên nhẫn nghe tôi nói đã...” Hai tay Jack dang ra làm động tác ấn xuống, bảo Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bình tĩnh.

“Sau khi Long Nhi ra ngoài mua thuốc, khoảng mười lăm phút sau thì Kiều Kiều ngủ, tôi và Tú Liên phu nhân xuống đại sảnh tầng một, A Hương A Hoa đã dọn cơm

xong, bọn tôi ngồi đây cùng đợi Trương Phúc Long quay về. Khoảng nửa tiếng sau thì thấy Ninh Nhi từ phòng cô ấy trên tầng hai đi xuống, sau khi chào hỏi Tú Liên

phu nhân xong lại lên trông đứa nhỏ...”

“Tú Liên phu nhân nói cô ấy và Ninh Nhi thay nhau trông đứa nhỏ, cô ấy sợ Ninh Nhi vất vả, nên phụ trách trông từ nửa đêm đến sáng, còn Ninh Nhi trông buổi chiều

và tới đến nửa đêm, thời gian của Ninh Nhi so ra thì thoải mái hơn...”

Lục Kiều Kiều không kìm được nói: “Tú Liên phu nhân đúng là người tốt...”

“Ok, Ninh Nhi đi lên không lâu, khoảng năm phút sau, Trương Phúc Long mới từ cửa lớn đi vào, Đại Hoa Bối cũng không hề sửa, anh ta chào hỏi tôi xong cả bọn liền

ngồi xuống ăn cơm, vừa nói chuyện được hai ba câu thì Long Nhi quay về...”

Jack nhìn Lục Kiều Kiều và An Long Nhi: “Đã hiểu chưa? Trương Phúc Long lẽ ra phải về nhà Trương từ lúc Lục Kiều Kiều chưa ngủ, tôi và Tú Liên phu nhân còn ở

trên tầng hai, nhưng anh ta về muộn những bốn mươi lăm phút... từ lúc Long Nhi gặp Trương Phúc Long đến khi tôi gặp anh ta, có một khoảng trống thời gian, trong

bốn mươi lăm phút này, anh ta đã ở đâu?”

Cả bọn nhìn gốc cây ven đường nơi An Long Nhi gặp Trương Phúc Long, rồi lại nhìn tòa nhà họ Trương, ở giữa không có chỗ nào để trú chân cả. Jack nói: “Lúc tôi

thấy Trương Phúc Long đi vào, A Hương còn hỏi anh ta đã ăn cơm chưa, nếu Trương Phúc Long từng vào nhà nửa tiếng trước, A Hương và A Hoa hẳn đã gặp anh ta

rồi, không thể nào lại hỏi anh ta đã ăn cơm chưa... Vì vậy, tôi đoán là anh ta vẫn luôn ở bên ngoài.”

Lục Kiều Kiều nói: “Anh ta không ở ngoài ruộng hái hoa đấy chứ?”

An Long Nhi nói: “Phòng khách phía Tây có cửa ngách mà, anh ta có thể vào qua lối đó...”

Jack và Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, Lục Kiều Kiều nói: “Nếu lúc ấy lão béo cũng ở trong đó thì sao?”

“Đúng rồi!” Jack như chợt hiểu ra điều gì đó: “Hai người nhìn lùm cây to kia mà xem, nó nằm ở bên phải tòa nhà, che khuất cả con đường bên phải rồi... Từ phòng

chúng ta và phòng của Bội Vân đều không thấy được người qua lại phía đó, chỉ có phòng của Ninh Nhi với phòng của lão béo Đắc Thịnh là trông thấy được thôi... Chỉ

cần Đại Hoa Bối không sửa, lão béo và Trương Phúc Long đều có thể lén lút qua cửa ngách vào căn phòng khách phía Tây ở tầng một...”

“Bọn họ vào đấy làm gì nhỉ? Không phải để ngủ với nhau đấy chứ?” An Long Nhi chau mày suy đoán nguyên nhân.

Lục Kiều Kiều cũng nói: “Theo cách nói của anh, buổi trưa lão béo ấy ra ngoài xong liền vòng lại lên vào phòng phía Tây, Trương Phúc Long buổi trưa chạy về cũng

lén lút vào phòng ấy, lại còn ở trong đó uống rượu Khách Gia? Bốn mươi lăm phút sau, Trương Phúc Long đi vào từ cửa lớn, còn lão béo thì vút chìa khóa trên giường

xong liền chạy đi nhảy sông? Chuyện kiểu gì vậy? Không hợp tình cũng chẳng hợp lý, trong đây chắc chắn còn thiếu gì đó...”

Jack cười cười nói: “Chuyện gì thì thử nghĩ một chút xem, có thể một khả năng là đúng, nghĩ ra một phần cũng tốt mà.”

An Long Nhi nói: “Cô Kiều, có thể gieo quẻ bói xem hung thủ là ai không?”

“Cô sớm đã nghĩ đến chuyện này rồi...” Lục Kiều Kiều nói: “Nhưng mạng người lớn bằng trời, chỉ một quẻ bói có thể chứng minh một người là hung thủ sao? Kể cả có

bói ra được là ai, quan phủ liệu có tin không? Kể cả chúng ta làm quan cũng không thể dùng bói toán để phá án, xem mạng người như cỏ rác được, cần có bằng chứng

xác thực...”

“Giờ cứ như chuột chạy trong mê cung, chỗ nào cũng là lối đi, nhưng lại không có lối thoát ra ngoài, có phải chúng ta bị vây bên trong rồi không?” Jack nói xong, lại

chống nạnh đưa mắt nhìn xung quanh, ánh nắng thu ấm áp rơi xuống người bọn họ, chỉ thấy phía xa xa đằng sau tòa nhà họ Trương, một đám khói bụi cuộn lên...

Lục Kiều Kiều nói: “Quan sai đến rồi, Long Nhi rót cho cô bát thuốc mang lên, đặt cạnh giường cô, cô lên đó giả bệnh... hai người đi theo quan sai xem bọn họ xử lý

vụ này thế nào, nếu họ tìm cô thì bảo cô là người hầu của Jack, đừng gọi là Kiều Kiều nhé.”

Lục Kiều Kiều dặn dò xong, cả bọn liền quay vào trong nhà, chia nhau hành sự.

Sáu con ngựa khỏe chở theo sáu vị công sai tiến vào nhà họ Trương trong tiếng sủa nhặng xị của con Đại Hoa Bối.

Trong đám công sai có hai người là chủ bạ và ngũ tác phụ trách khám nghiệm thi thể, bốn người còn lại chia thành nhóm hai người, một nhóm đi kiểm tra tình hình dưới

trong ngoài toàn nhà, nhóm kia lần lượt thăm vấn từng người một.

Lục Kiều Kiều nằm trên giường, cái chăn lớn che kín toàn thân, khăn bông đắp trán, trên trà kỷ cạnh giường đặt một bát thuốc trông có vẻ đáng ngất, đủ lệ bộ như một

người mắc bệnh nặng.

Khi quan sai vào phòng Đông trên tầng hai hỏi chuyện Lục Kiều Kiều, Jack ở bên cạnh nói, đây là nha đầu anh mua về, đang mắc bệnh thương hàn, bấy lâu nay vẫn

nằm trong này không hề ra ngoài, có thể sẽ truyền nhiễm.

Quan sai vừa nghe thấy đại nhân Tây nói thế, cũng chẳng muốn tự chuốc lấy phiền phức, chỉ hỏi qua loa tên họ và thời gian đến đây, Lục Kiều Kiều đáp bừa mấy câu,

rồi kiểng có đẩy y ra ngoài.

Đám quan sai ở nhà họ Trương khoảng một canh giờ, sau khi khám nghiệm thi thể và thăm vấn liền nhận định, Trương Đắc Thịnh bất cẩn sẩy chân ngã xuống nước

chết đuối, tử vong ngoài ý muốn; Khương Tú Liên đêm khuya phát hiện có người vào nhà trộm cắp, bị tên trộm giết người diệt khẩu, dùng tay bóp chết; sau này nhà họ

Trương từ trên chí dưới phải chú ý đề phòng, tránh để bị kịch tái diễn, khi nào quan phủ phá án bắt được tên trộm giết người sẽ báo đến Trương gia. Sau khi kết án, cả

bọn nhận hồng bao của Trương Phúc Long, hoàn thành nhiệm vụ một cách hiệu quả rồi rời đi.

Khi Jack và An Long Nhi quay lại phòng khách Đông trên tầng hai, kể lại quá trình quan sai làm việc cho Lục Kiều Kiều nghe, cô hỏi: “Hai người có nói chuyện đêm

qua nghe thấy tiếng bước chân với họ không?”

Jack nói: “Tôi có kể với họ rồi, nhưng họ cho rằng cửa ngách phía Tây không đóng chặt, thế nên tên trộm đã từ phòng ấy lên vào trộm đồ, sau đó Tú Liên phụ nhân

phát hiện, định đi gọi người, liền bị hấn đuổi theo ra đến sân bóp chết.”

Lục Kiều Kiều tức tối nghiêng răng kèn kẹt: “Mãn Thanh có loại quan như vậy làm sao mà không tiêu vong cho được? Đợi bọn chúng phá án thì có đợi đến trời sập Tú

Liên phụ nhân cũng chẳng thể giải oan được.”

Jack nói: “Có điều, lúc bọn họ hỏi cung, tôi lại có phát hiện mới...”

Lục Kiều Kiều hứng thú nhích lại bên cạnh Jack, ra dấu bảo anh nói nhỏ một chút.

“A Hương nói sáng hôm qua Ninh Nhi dậy rất muộn, bình thường đến giờ Ngọ cô ấy sẽ dậy ăn cơm, nhưng hôm qua đến giờ Mùi mới ra ngoài...”

“Còn gì nữa không?”

Jack lại nói: “A Hoa đã làm người hầu ở đây bốn năm, năm đầu tiên người làm hầu còn rất đông, về sau dần dần nghỉ hết, chỉ còn lại A Hoa và A Hương... đến năm

thứ hai thì Trương Đắc Thịnh thường xuyên ghé đến, có lần còn cãi nhau một trận trong phòng của Trương Phúc Long trên tầng hai, nhưng từ đó thì không va chạm gì

nữa... lúc hỏi Trương Phúc Long, anh ta nói giữa thân thích với nhau ngẫu nhiên cũng có cãi vã, nhưng quan hệ của bọn họ xưa nay vẫn rất tốt, bá phụ cũng thường

xuyên ghé đến thăm hỏi...”

An Long Nhi nói: “Phong thủy căn nhà này thì đúng là liên tục mất khí mất tài, xét về mặt phong thủy, căn nhà này đến giờ chắc đã suy bại cả tiền lẫn người rồi...”

Lục Kiều Kiều cười cười bảo An Long Nhi: “Ồ, thằng nhãi con nhanh như vậy đã biết xem phong thủy rồi cơ đấy, mày xem về mặt phong thủy thì vấn đề lớn nhất nằm

ở đâu?” Cô lập tức sát hạch An Long Nhi.

An Long Nhi trả lời: “Về phong thủy, nơi nào có nước chảy vào chính là cửa để khí lừa vào, mé bên phải tòa nhà họ Trương có cây lớn che khuất, khí không thể vào

cửa, tài cũng không thể vào cửa; cái cây này càng lớn, tài khí nhà họ Trương càng yếu, vì vậy bộ dạng giàu có hiện nay của họ, cháu e không biết có phải làm bộ làm

tịch hay không?”

Lục Kiều Kiều vỗ vai An Long Nhi khen ngợi: “Khá lắm, có thể nhìn ra được những vấn đề này, sau này có thể nói chuyện phong thủy với nhóc được rồi, giờ nghe

Jack nói trước đã...”

Lục Kiều Kiều nhìn bộ dạng thì thảo ngồi lê đôi mách của Jack, không khỏi bật cười khúc khích: “Anh nói chuyện nhà người ta, điệu bộ như bà tám ấy... ha ha ha...”

Jack xoa tay khẽ nói: “Nghiêm túc một chút đi, Long Nhi đã phân tích với tôi về phong thủy tòa nhà họ Trương này, kết hợp khẩu cung của mọi người, và những đầu

mối mà cả bọn chúng ta phát hiện ra, về cơ bản tôi đã nghĩ thông được toàn bộ sự việc rồi...”

“Vậy hả?” An Long Nhi và Lục Kiều Kiều đều lấy làm hiếu kỳ.

Jack càng nói giọng lại càng nhỏ: “Nghe tôi nói đây này, trong năm tên quan sai, tay chủ bạ phụ trách khám nghiệm thi thể từ đầu đã nghi ngờ, chỉ là bốn tên bồ đầu kia

nôn nóng kết án để lấy hồng bao, nên y mới chẳng thể làm gì, đành vội vàng theo cả nhóm rời đi... Nghe y nói, trong phổi Trương Đắc Thịnh không có nước, cũng tức

là trước khi rơi xuống nước, ông ta đã chết rồi, điều này trùng khớp với kết quả quẻ bói của Kiều Kiều...”

“Ồ... Trương Phúc Long chạy về, sau đó dùng bốn mươi lăm phút kia giết chết lão béo, lão béo căn bản không ra khỏi làng này!” Lục Kiều Kiều vỗ trán nói.

An Long Nhi hỏi: “Có điều, chắc Trương Đắc Thịnh sẽ không vô duyên vô cớ đi vào phòng Tây ở tầng một, ngoan ngoãn để cho Trương Phúc Long giết chứ?”

Jack đáp: “Sự việc không đơn giản vậy đâu, hai người đợi mà xem kịch hay đi, tôi có suy nghĩ thế này...”

43. Chương 43: Bồi Thường

Jack dắt lấy một con ngựa trông chuồng bò phía sau nhà họ Trương, phóng như bay ra cửa.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bàn tính một hồi, thông thả đi xuống tầng một, trông thấy toàn bộ người nhà họ Trương đều đang bận rộn trong sân. Vì quan sai đã

đến, lại kết án rồi, nên người nhà có thể xử lý và an táng hai cỗ thi thể. Linh đường của Tú Liên phu nhân lập tức được bày biện trong sảnh chính còn thi thể cô đặt ở

sảnh bên, trên người phủ vải liệm màu trắng. Xác Trương Đắc Thịnh cũng được đắp vải trắng, nhưng lại để bên cạnh nhà xí.

Lục Kiều Kiều dẫn theo An Long Nhi vào thắp hương vái lạy Tú Liên phu nhân, lúc đứng dậy trông thấy Trương Phúc Long đang ngây ngẩn ngồi trong sảnh bên, hai

mắt đỏ hoe, tay nâng tay Tú Liên phu nhân. Lục Kiều Kiều lấy làm bội phục gã Trương Phúc Long này, đã giết người mà vẫn có thể đóng trọn vai kịch như thế, quan

sai cũng đã dậy nắp quan tài kết luận rồi, gã ta còn thương tâm làm cái gì kia chứ? Cô đi tới trước mặt Trương Phúc Long nói: “Trương công tử xin hãy nén đau

thương, Tú Liên phu nhân thấy anh tình thâm nghĩa trọng như vậy, ở dưới suối vàng hẳn cũng lấy làm an ủi lắm rồi.”

Trương Phúc Long đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều, nở nụ cười gượng gạo. Lục Kiều Kiều nhìn thẳng vào mặt anh ta, chỉ thấy sắc mặt tiều tụy, không nhìn ra được khí

sắc gì khác lạ. Khí sắc trong tướng học sẽ bị xúc cảm che khuất trong những lúc đại bi hoặc đại hỉ, thông thường xem tướng đều phải xem vào lúc tâm trạng người ta

bình tĩnh, xem vào buổi sáng là chuẩn xác nhất.

Cô hỏi Trương Phúc Long: “Bên phía Bội Vân đã thu xếp xong hậu sự chưa?”

“Tôi đã kêu người báo cho người nhà bá phụ đến rồi, ông ấy có ba người con trai, sáng mai họ sẽ đánh xe tới đây rồi cùng Bội Vân trở về.” Trương Phúc Long đáp.

Lục Kiều Kiều gọi An Long Nhi lại nói: “Trương công tử, Long Nhi có học qua một chút kiến thức phong thủy, nó đã xem phong thủy cho nhà anh, anh có muốn nghe

không?”

Long Nhi kinh ngạc ra mặt, không ngờ Lục Kiều Kiều lại đẩy nó lên sân khấu lúc này. Trương Phúc Long lại cười cười, khẽ gật đầu, nhìn nét mặt không nhận ra là tò

mò hay căng thẳng, chỉ khiến người ta có cảm giác, đối với anh ta, thế nào cũng chẳng quan trọng gì.

“Long Nhi, nói cho Trương công tử đây biết suy nghĩ của cháu đi.”

An Long Nhi nói: “Long Nhi nói theo sách vở, nếu không đúng mong Trương công tử chớ trách... cái cây lớn ở mé phải tòa nhà chắn mất khí vào, cửa Tài bị bít, từ

mấy năm nay sau khi cây mọc cao quá khung cửa, tài vận liên tục dốc liên miên...”

Lục Kiều Kiều đứng bên cạnh quan sát Trương Phúc Long, thấy anh ta lẳng lặng gật đầu.

“Cửa lớn theo quẻ tuyền Thìn sơn quý muội, thuộc vận Thất sát phá quân, bốn mươi năm trước, cả tiền lẫn nhân đinh đều rất vượng, hai mươi năm trước, số người

trong nhà giảm dần, hai năm trước, Giáp Thìn Thái Tuế giáng lâm tận nhà, phá tài hại chủ, trong nhà có thể có việc tang...”

Trương Phúc Long ngẩng đầu lên nhìn An Long Nhi, ánh mắt bắt đầu có chút nghi hoặc, chứng minh phân tích của An Long Nhi là chính xác.

Lục Kiều Kiều đột nhiên chõ miệng vào hỏi: “Trương công tử, hai năm nay trong nhà có trưởng bối nào qua đời không?”

“Ừm, cha tôi qua đời vào hai năm trước...”

An Long Nhi càng thêm tự tin, tiếp tục nói:

“Hai năm trước, vừa khéo chuyển vào Cửu vận[1], tòa nhà này mất khí càng lúc càng nghiêm trọng; cửa trước lớn quá vốn dĩ đã là sát khí rồi, lúc hưng vượng may ra

còn giữ được bình an nhất thời, gặp lúc vận rủi, sẽ làm tổn hại căn nhà gấp bội phần, vì vậy sát khí từ cửa lớn công thẳng vào, khiến chủ nhân nhà này vừa mất tiền vừa

mất người thân, bị người ta đè nén bức hiếp.”

[1] Tam Nguyên Cửu Vận là một chu kỳ thời gian dài 180 năm. Mỗi một chu kỳ này được chia ra làm ba giai đoạn, mỗi giai đoạn dài 60 năm gọi là Nguyên. Tam

Nguyên gồm có Thượng Nguyên, Trung Nguyên và Hạ Nguyên. Mỗi Nguyên lại được chia thành ba Vận, mỗi Vận dài 20 năm. Vận 1,2,3 thuộc về Thượng Nguyên.

Vận 4,5,6 thuộc về Trung Nguyên. Vận 7,8,9 thuộc về Hạ Nguyên. Gọi chung là Cửu Vận.

Bàn tay Trương Phúc Long nắm chặt tay Tú Liên, hai mắt tựa như lại sắp tràn lệ.

An Long Nhi học được ở Lục Kiều Kiều rằng, luôn luôn phải nhìn vào mắt người ta khi nói chuyện, như vậy mới có thể biết được phản ứng của đối phương một cách

nhANH NHẤT, đây là lần đầu tiên nó nói phân tích phong thủy của mình với người khác, đương nhiên phải chú ý cao độ vào phản ứng của Trương Phúc Long, nó trông

thấy bộ dạng của anh ta, liền lập tức hỏi: “Trương công tử, ngài không sao chứ...”

Trương Phúc Long không dám nhìn vào mắt An Long Nhi nữa, anh ta cúi đầu xua xua tay, ý bảo An Long Nhi đừng nói nữa. Lục Kiều Kiều cũng trông thấy, nhưng cô

lại nói: “Long Nhi tiếp tục nói đi, Trương công tử muốn nghe.”

“Năm nay Thái Tuế[2] ở phương Nam, mà phía Nam tòa nhà này lại là nhà xí, khí ô uế xâm nhập cung Thái Tuế, gia vận năm nay chẳng khác nào đã tuyệt còn đồ

thêm sương; Thái Tuế bị xâm phạm vốn không đến nỗi chết người, chỉ cần giữ được phương vị bình ổn, không có ai ở vị trí ấy, thì cũng có thể bình yên vượt qua...”

Đáng tiếc bên trên nhà xí lại chính là phòng khách phía Nam, bức tường bên ngoài phòng khách có một cây đa, hình dáng như móng vuốt khổng lồ túm lấy gian phòng

đó, Đắc Thịnh bá phụ ở trong phòng hứng chịu ‘hình sát’ từ cây đa, cùng với ‘khí sát’ của Thái Tuế, vì vậy mới hung hiểm trùng trùng.”

[2] Một vị thần trong truyền thuyết, dân gian cho rằng thần Thái Tuế ở dưới đất, chuyển động tương ứng với sao Thái Tuế (sao Mộc) trên trời, khi đào đất động thổ,

phải tránh phương vị Thái Tuế, bằng không sẽ chuốc họa.

An Long Nhi nói tràng giang đại hải một hồi, Trương Phúc Long vốn chẳng còn lòng dạ nào nghe tiếp giờ càng nghe lại càng thấy hấp dẫn, ngẩng đầu lên hỏi An Long

Nhi: “Nói như cậu, thì ai vào ở đó đều sẽ chết à?”

Lục Kiều Kiều lúc này chột lên tiếng: “Vấn đề này để tôi trả lời cho... người nào trong mệnh không có kiếp số, thì sẽ không vào ở gian phòng hung hiểm có phong thủy

tệ nhất đâu.”

“Trong mệnh số của ông ấy có kiếp nạn này?” Trương Phúc Long hỏi.

“Từ góc độ mệnh lý học thì có thể nói vậy.” Lục Kiều Kiều trả lời: “Long Nhi, nói tiếp đi.”

“Vâng. Cửa lớn đón sát khí của Hữu Bát tinh vận, phòng Nam hứng sát khí của Bính Ngọ Thiên Tuế, cửa ngách ở phòng Tây mà mở ra, sát khí Mật Tuất thẳng Chấn

sẽ ulla vào, cùng với Thái Tuế tinh vận hình thành Tam hợp hỏa cục, khiến người trong nhà...” An Long Nhi không biết nói tiếp thế nào nữa, làm cho Trương Phúc Long

cứ nghênh cổ ra chờ.

Lục Kiều Kiều ghé vào tai Trương Phúc Long nhỏ giọng bổ sung: “Khiến người trong nhà sát cơ dấy động...”

“Hả?” Trương Phúc Long biến sắc, nhìn Lục Kiều Kiều nói: “Lục tiểu thư không thể nói bừa, quan sai đã đến khám nghiệm thi thể, nói bá phụ tôi chết vì tai nạn, thê tử

Tú Liên bị kẻ trộm bóp chết... các người không được nói bậy...”

Lục Kiều Kiều cười cười nói: “Trương công tử không cần lo lắng, quan sai cũng đã kết án rồi, chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm cho công tử đỡ buồn thôi... Có điều, Đắc

Thịnh bá phụ được cả tài lẫn sắc, năm mấy tuổi đầu vẫn cưới được mỹ nữ mười mấy tuổi, đúng là khiến người ta phải đố kỵ đó...”

“Hừ...” Trương Phúc Long cười gằn một tiếng, không nói năng gì.

Lục Kiều Kiều lại bảo Trương Phúc Long: “Trương công tử đừng quá đau lòng nữa, nghỉ ngơi nhiều một chút, từ giờ đến bảy ngày sau việc ma chay sẽ rất bận rộn, có

chuyện gì cần giúp thì cứ nói với chúng tôi...”

Đang nói những lời khách sáo, ngoài cửa chợt vang lên tiếng sữa của Đại Hoa Bối, sau đó là tiếng vó ngựa gấp gáp, thì ra Jack đã đuổi theo đưa viên chủ bạ lúc này

vừa khám nghiệm thi thể quay lại.

Viên chủ bạ này tên là Dương Phổ, khoảng ba mươi tuổi, trông gầy gò nhưng có vẻ tháo vát, mặc áo dài xanh, cũng để hàng râu con kiến giống Trương Phúc Long,

nhưng râu của Dương Phổ rậm hơn, trong vẻ nho nhã lại toát lên mấy phần hào khí.

Dương Phổ vừa vào cửa, Trương Phúc Long tức khắc ra nghênh tiếp, lúc này A Hương A Hoa cũng đã làm xong cơm tối, Trương Phúc Long bèn mời cả bọn ngồi

xuống cùng dùng bữa.

Ninh Nhi và Bội Vân cũng xuống ngồi cùng bàn ăn cơm, hai người họ đều mặc đồ trắng, nét mặt mệt mỏi phờ phạc. A Hương và A Hoa đứng bên cạnh bị Trương

Phúc Long đuổi vào bếp tự ăn cơm với nhau.

Lục Kiều Kiều lấy làm lạ, hôm qua chẳng phải lúc ăn cơm, đứa nhỏ do A Hương trông nom hay sao? Hôm nay thằng bé ấy đâu rồi?

Cô bất giác đưa mắt đánh giá gương mặt Ninh Nhi, vì nhà có tang, Ninh Nhi không trang điểm, chỉ thấy một gương mặt trắng mịn như tuyết. Sau tai và trên cổ Ninh

Nhi có vết hôn mờ, rõ ràng hai ngày nay cô ta từng thân mật với đàn ông, hai hàng lông mày lại có khí đen lơ mờ, đây là sát khí chỉ có sau khi giết người!

Trương Phúc Long hỏi Dương Phổ: “Dương đại nhân vừa nãy chẳng phải đã khám nghiệm thi thể rồi ư? Sao đột nhiên lại quay lại?”

Dương Phổ đi làm việc công, chẳng khách khí với ai cả: “Là thế này, vừa nãy mấy vị đồng liêu không muốn quấy rầy nhà các vị, đồng người nói chuyện cũng không

tiện, ta thay mặt các bổ đầu một mình quay lại đây.”

Trương Phúc Long nói: “À... ra vậy, xin hỏi Dương đại nhân có gì chỉ giáo?”

“Người chết đuối, vì sau khi rơi xuống nước ra sức hít thở, nên sẽ hít nước vào phổi, nếu ép lồng ngực có thể khiến nước đọng trong phổi ọc ra qua mũi và họng...”

nhưng vừa nãy khi ta kiểm tra xác chết của Trương Đắc Thịnh, phát hiện chẳng những trong bụng người chết không có nước, mà cả trong phổi cũng không có, tình

huống này chứng tỏ Trương Đắc Thịnh không phải chết đuối, mà là chết trước rồi mới rơi xuống nước...” Dương Phổ nói tới đây, đưa mắt nhìn Trương Phúc Long

không nói tiếp nữa.

Trương Phúc Long nói: “Chuyện này cũng không có gì lạ, bá phụ tôi xưa nay phục sức hào hoa, ra ngoài rất dễ chuốc lấy chuyện thị phi, nếu có kẻ nào thấy tài vật nổi

lòng tham, cướp của giết người rồi đẩy ông xuống nước, cũng không phải không có khả năng...”

Dương Phổ nghiêm túc gật đầu: “Có điều, ta không phát hiện vết thương trí mạng nào trên thi thể của Trương Đắc Thịnh, nhưng lại thấy đồng tử người chết giãn rộng

đục ngầu, đây là triệu chứng do trúng độc hoặc uống rượu quá nhiều dẫn đến tử vong...”

Trương Phúc Long thở dài nói: “À, đúng vậy, bá phụ tôi lúc còn sống rất mê rượu, có thể trước khi rơi xuống nước đã uống rượu...”

Dương Phổ mân mê hàng râu rậm rạp trên miệng, ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Nhưng thi thể Trương Đắc Thịnh không có dấu hiệu trương phình rõ rệt, chỉ ở mức

độ ngâm nước chừng ba bốn canh giờ... dân làng vớt được xác ông ta vào giờ Thìn hôm nay, tính ra thì cái xác phải đến giờ Sửu nửa đêm mới rơi xuống nước, chuyện

này là vì sao vậy?”

Những người ngồi quanh bàn ăn đều im phăng phắc, Dương Phổ thấy không ai đáp, liền tự mình trả lời: “Máu người sau khi chết sẽ trầm xuống tích tụ ở phần dưới cơ

thể, sau đó sinh ra các vết đốm xác đen bầm, nếu lúc chết úp mặt xuống đất, đốm xác sẽ ở thân trước, còn ngửa mặt lên trời, thì đốm xác ở sau lưng... Trương Đắc

Thịnh có đốm xác ở sau lưng, chứng tỏ rằng người này sau khi chết đã nằm ngửa mặt lên trời một thời gian dài...”

Dương Phổ lấy trên người ra một chiếc tấm bằng bạc dài chừng hai lòng tay, chấm một chút nước trà trong ly trà trước mặt, thấy tấm bạc không đổi màu, chứng tỏ

trong trà không có độc, mới cầm chén lên nhấp một ngụm. Cách làm này của y, rõ ràng muốn để toàn bộ người ngồi đây biết, y cảnh giác với đồ ăn thức uống trên

bàn.

Nhấp giọng xong, Dương Phổ lại cất tiếng: “Nếu mới chết khoảng mấy canh giờ, đốm xác chỉ ở ngoài lớp biểu bì, dùng ngón tay ấn xuống là có thể làm tan đi; nếu

người chết đã trên một ngày, đốm xác sẽ ăn sâu vào trong cơ thịt, dùng ngón tay ấn cũng không thể khiến nó biến mất, đốm xác trên lưng Trương Đắc Thịnh chính là

như vậy.”

Jack nói: “Ý của Dương đại nhân là, Trương Đắc Thịnh đã chết từ chiều hôm qua.”

Trương Phúc Long nói: “Thật không thể ngờ... mãi đến lúc Bội Vân đến nhà lúc tối qua, chúng tôi mới nhớ ra bá phụ ra ngoài mãi vẫn không thấy về.”

Lục Kiều Kiều chen miệng vào hỏi Trương Phúc Long: “Trương công tử, hiện giờ anh có suy nghĩ gì về nguyên nhân cái chết của bá phụ anh không?”

Trương Phúc Long hít vào một hơi, nhướng mày nói: “Theo cách nói của Dương đại nhân, có khả năng sau khi ra ngoài lúc trưa hôm qua, bá phụ tôi liền bị kẻ xấu

chuồn say giết chết, cướp hết tài sản trên người, sau đó đến lúc đêm khuya không người mới ném xác xuống sông...”

Dương Phổ gật đầu nói: “Như vậy cũng hợp tình hợp lý... tôi nghe nói lúc ra ngoài Trương Đắc Thịnh đã khóa cửa phòng lại, vì vậy người nhà họ Trương tối hôm đó

không vào phòng ông ta thu dọn, có phải vậy không?”

Ninh Nhi nói: “Vâng, bá phụ mỗi lần đến nhà chúng tôi đều chỉ ở phòng khách Nam trên tầng hai, nói rằng ở đó có gió Nam mát mẻ; ông ấy xưa nay vẫn mang theo

người một số vật có giá trị, nếu ông ấy không dặn dò, chúng tôi cũng không dám tùy tiện dọn dẹp...”

“Vì vậy ông ta có chìa khóa của phòng khách Nam, đúng không?” Dương Phổ nhìn Ninh Nhi hỏi.

“Vâng.”

Dương Phổ lại hỏi: “Ngoài cô và Trương Đắc Thịnh, còn ai có chìa khóa phòng khách Nam đó nữa?”

“Phòng ấy bá phụ giữ riêng cho mình ở gần ngày, những người khác không có chìa khóa...”

Dương Phổ nói: “Nếu Trương Đắc Thịnh ở bên ngoài uống rượu rồi bị cướp, chìa khóa của ông ta sẽ bị tên sát nhân kia lấy đi, hoặc giả vẫn còn trên người, chứ không

ở trên tay ta thế này...” Dương Phổ lấy trong tay ra một chiếc chìa khóa dài chừng hai ngón tay giơ lên trước mặt mọi người: “Sau khi kiểm tra, đây là chính là chìa

khóa của phòng khách Nam trên tầng hai.”

Ninh Nhi là người giữ chìa khóa trong nhà, lúc này liền đổ bưng, trán rịn ra từng hạt mồ hôi ta bằng hạt đậu.

Trương Phúc long nắm tay Ninh Nhi hỏi Dương Phổ: “Dương đại nhân không phải tìm được chìa khóa này trên người bá phụ tôi sao?”

Dương Phổ lắc đầu nói: “Tìm được trên giường phòng khách Tây ở tầng một.” Nói xong, y ném chìa khóa lên mặt bàn, bộ dạng như thể muốn nói, có muốn lấy hay

không.

Trương Phúc Long và Ninh Nhi không còn gì để nói, vừa mới bảo phòng khách phía Nam chỉ có hai chìa khóa, cũng không thể biến ra chìa thứ ba được.

Dương Phổ nghiêng đầu lại phía Trương Phúc Long và Ninh Nhi, hạ giọng: “Trương công tử nói xem, liệu có thể nào Trương Đắc Thịnh trưa hôm qua đã chết trên

giường phòng khách tầng một, sau đó, đợi đêm khuya vắng vẻ mới ném xác xuống sông không nhỉ?”

Trông mắt Dương Phổ đảo tròn, lần lượt nhìn Trương Phúc Long và Ninh Nhi. Trong đại sảnh có một bàn ngồi đầy người, nhưng lại tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy

tiếng thở, mặt Trương Phúc Long và Ninh Nhi đều đầm đìa mồ hôi lạnh.

Dương Phổ nhìn một hồi rồi ngồi thẳng lên, nói: “Thực ra chúng ta cũng chỉ suy đoán một chút thôi... tuy rằng chìa khóa trong tay chúng ta là vật chứng cực kỳ quan

trọng, đủ để chứng minh người có chìa khóa phòng khách Tây ở tầng một chính là hung thủ giết người...” Nói tới đây, y đưa mắt nhìn Ninh Nhi, Ninh Nhi cúi gằm mặt,

mồ hôi trên trán chốc chốc lại nhỏ xuống đất.

Dương Phổ lại nói: “Có điều...”

Trương Phúc Long ngẩng đầu lên nhìn Dương Phổ, y nói: “Có điều, người chết không thể sống lại, Trương công tử cũng không thể mắc mưu với chuyện này mãi được,

mọi người đều phải sống mà...”

Dương Phổ cầm chìa khóa trên tay, chứng cứ này mà đem lên công đường, cả nhà họ Trương trên dưới không một ai có thể giải thích rõ ràng, ít nhất cũng phải tóm ra

một kẻ mà đền mạng. Nhưng thái độ của Dương Phổ, lại ngầm ám chỉ rằng chỉ trả tiền là có thể lấy chìa khóa về.

Trương Phúc Long lúc này vỗ bàn mắng Ninh Nhi thì có thể chứng minh sự trong sạch của mình; nếu trả tiền, thì khác nào nhận tội giết người, hoặc bao che cho Ninh

Nhi; nếu không trả tiền cũng không đùn đẩy trách nhiệm, chìa khóa này nhất định sẽ được trình lên nha môn, vả lại, Dương Phổ có thể lập tức bắt người về nhốt vào

đại lao, từ từ thẩm vấn.

Đối mặt với cục diện tiến thoái lưỡng nan ấy, Trương Phúc Long chau mày nghĩ ngợi một hồi, rồi ngẩng đầu lên từ tốn nói: “Quạ nào mà chẳng đen, kẻ làm quan bất

chính, kẻ làm giàu bất nhân, đám thảo dân bọn tôi còn gì để nói nữa đây? Chi bằng Dương đại nhân cứ ăn hết bữa cơm, rồi từ từ giải quyết vấn đề cho chúng tôi cũng

được...”

Trương Phúc Long không muốn đưa tiền, đây là thái độ mà bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra được.

44. Chương 44

Bọn Jack và Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, Dương Phổ lại cười phá lên nói: “Khục khục khục... Trương công tử khách khí quá rồi, chuyện này không giải quyết thì

chẳng ai nuốt nổi cơm đâu... Mấy tên công sai chúng ta sau khi xảy ra chuyện mới lẻ rề đến nơi, tùy tiện đoán bừa đoán bậy sự việc cũng không thể coi là thật được.

Có điều Jack tiên sinh đã ở trong nhà công tử từ trưa hôm qua, những điều tai nghe mắt thấy nhiều hơn ta nhiều, để ông ấy nói suy nghĩ của mình, biết đâu lại có gợi ý

gì cho Trương công tử...”

Jack xóc lại khẩu súng côn đeo ở thắt lưng, sau đó đứng lên nói với cả bọn: “Để tôi bịa ra câu chuyện này kể cho mọi người nghe nhé, mời tất cả theo tôi ra sân.”

Cả bọn đi theo Jack ra khoảng sân lộ thiên ở giữa tòa nhà, Jack bảo An Long Nhi đi mở cửa ngách phòng phía Tây ra.

Khi An Long Nhi vào căn phòng ấy, mở cánh cửa ngách thông ra bên ngoài từ phía trong, con Đại Hoa Bối liền sửa nhặng lên một hồi, sau đó men theo bức tường bên

phải tòa nhà xông đến chỗ cửa ngách, trông thấy An Long Nhi mà nó quen biết, lập tức dụi đầu vào tay An Long Nhi để được vỗ về.

Lúc An Long Nhi cùng Đại Hoa Bối quay lại sân giữa, Jack nói: “Mọi người thấy rồi đấy, Đại Hoa Bối là một con chó rất trung thành, và cũng rất nhạy cảm; cửa nẻo

trong nhà chỉ hơi có động, nó cũng sẽ lập tức sửa lên xông ra trước cửa xem là ai, đồng thời thu hút sự chú ý của mọi người trong nhà, câu chuyện của tôi bắt đầu từ

con Đại Hoa Bối này...

Đây là một vụ mưu sát đã được tính toán từ trước, hung thủ đã sắp xếp toàn bộ sự việc, ý đồ giết chết Trương Đắc Thịnh một cách kín kẽ, kết quả tốt nhất đương

nhiên là Trương Đắc Thịnh chết toi ở nơi khác, còn mình thì lại không có mặt ở hiện trường...

Đầu tiên phải biết được thời gian chuẩn xác mà Trương Đắc Thịnh ra ngoài, điều này phán đoán biết được qua thói quen sinh hoạt của ông ta; hoặc giả hung thủ và

Trương Đắc Thịnh đã hẹn nhau sẽ ra ngoài lúc nào đó; nếu như có hẹn trước, đương nhiên không thể để người khác biết.

Tính trước được Trương Đắc Thịnh ra ngoài vào lúc ban trưa, thì phải đánh thuốc mê Đại Bối Hoa vào buổi sáng.

Phía sau chuồng bò nhà họ Trương mọc đầy hoa cà độc dược có thể làm thuốc mê, mà vì đứa nhỏ mắc bệnh lao, Trương công tử đã dùng hoa cà độc dược làm thuốc

trị ho trong một thời gian dài, nên hiểu rõ được tính của loài hoa này. Muốn con chó ngủ trong chuồng bò cả ngày không phải là chuyện khó.

Sau khi con Đại Hoa Bối lăn ra ngủ, Trương công tử liền ra khỏi nhà họ Trương từ sáng sớm. Trương công tử, thật xin lỗi, tôi cứ tạm giả thiết anh là hung thủ đã nhé.

Mé phải tòa nhà là đường vào thôn, ngoại trừ phòng Trương Đắc Thịnh và Ninh Nhi, thì từ phòng sách của Trương công tử nhìn ra, cũng có thể thấy con đường này, có

điều phòng sách không có người ở, vì vậy hung thủ không lo mình và Trương Đắc Thịnh quanh quẩn ở đây bị người ta trông thấy. Phòng của Ninh Nhi ở bên cạnh

phòng Trương Đắc Thịnh, nếu Trương Đắc Thịnh muốn ra vào, thông thường Ninh Nhi đều biết. Sau khi Trương Đắc Thịnh ra ngoài, Ninh Nhi lập tức rời khỏi nhà, từ

mé phải khuất tầm mắt mọi người đi ra, giữa đường dẫn dụ Trương Đắc Thịnh quay về, lên vào phòng khách phía Tây qua cửa ngách.

Long Nhi, đi thị phạm cho mọi người xem...”

Lục Kiều Kiều tò mò nhìn An Long Nhi nhanh nhẹn chạy lên tầng hai, đẩy cửa phòng Ninh Nhi đi vào.

Chỉ thoáng sau, An Long Nhi đã đi từ phòng Tây ở tầng một ra như ảo thuật, khiến Lục Kiều Kiều thấy mà há hốc cả miệng.

Jack quay sang Lục Kiều Kiều làm mặt hề, rồi nói tiếp: “Chuyện này phải cảm ơn cô tỷ nữ xinh đẹp của tôi, cô ấy bảo tôi, phòng trẻ con bên mé trái tòa nhà họ Trương

và phòng Tú Liên phu nhân có cửa thông nhau, còn phòng của Trương công tử ở phía sau và phòng khách của Bội Vân ở phía trước, lại có bố cục đối xứng giống hệt

nhau... cô ấy còn trông thấy trong phòng đọc sách ở tầng hai có một sợi dây thừng rất to...

Phòng ốc trong nhà người Trung Quốc đều thiết kế theo kiểu đối xứng, tôi nghĩ phòng của Ninh Nhi đối xứng phòng của trẻ con, còn phòng đọc sách lại đối xứng với

phòng Tú Liên phu nhân, vậy thì giữa phòng của Ninh Nhi và phòng đọc sách hẳn cũng phải có một cánh cửa...

Tôi và Long Nhi đã nhanh chóng tìm được cánh cửa bí mật này phía sau giá sách trong thư phòng, lại thấy cả một cánh cửa lật thoát nhìn trông như nền nhà ở bên

cạnh cuộn dây thừng; chỉ cần đóng cửa thư phòng, mở cửa lật lên trên sàn, Ninh Nhi có thể dùng sợi dây thừng kia tự do lên xuống giữa thư phòng và phòng khách

Tây ở tầng một mà không ai hay biết.

Vì vậy, từ phòng của Ninh Nhi, phòng đọc sách và phòng Tây dưới tầng một, kỳ thực đều có thể tự do ra vào nhà họ Trương, chỉ cần qua mặt được con chó ngoan Đại

Hoa Bối này thôi.”

Lục Kiều Kiều xoa đầu Đại Hoa Bối, nhếch miệng cười cười nhìn Jack biểu diễn, trông Jack lúc này còn hơi dương dương đắc ý:

“Ninh Nhi và Trương Đắc Thịnh đã từ bên ngoài quay về nhà họ Trương mà không ai trông thấy, họ vào phòng Tây tầng một qua cửa ngách, sau đó Ninh Nhi cho

Trương Đắc Thịnh uống rượu nường Khách Gia có pha thuốc mê, khiến ông ta đổ gục xuống giường, chính lúc này, chìa khóa đã rơi ra...”

Lục Kiều Kiều nói: “Bột hoa cà độc dược có vị hơi đắng đắng, hòa vào rượu trắng sẽ có mùi vị lạ, còn rượu nường Khách Gia thì thơm ngọt mà nồng đậm, vừa khéo

có thể che giấu vị nhân nhẩn đắng của loài hoa này...”

Cô nhìn Trương Phúc Long và Ninh Nhi, thấy Ninh Nhi đang gục lên vai chồng, Trương Phúc Long tựa hồ đang dùng sức kẹp lấy Ninh Nhi, để cô đứng thẳng bên

cạnh.

Jack nói tiếp: “Cửa phòng khách phía Tây luôn khóa kín, không ai biết được bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng như vậy thì Ninh Nhi sẽ không thể đi ra từ đây, cũng

không thể từ cửa ngách vòng ra cửa trước để lên tầng hai, vì cô ta muốn đánh lừa mọi người rằng cô ta chưa từng rời khỏi nhà họ Trương, nên chỉ có thể theo đường

cũ lên lút leo trở lại phòng mình...”

Có lẽ vì muốn giúp sức giết người, hoặc là để giúp Ninh Nhi trở lại tầng hai, Trương công tử mới vội vàng quay về nhà họ Trương trong khoảng thời gian đã tính toán

trước, vừa khéo lại chạm mặt Long Nhi chạy vào trong làng mua thuốc.

Ninh Nhi là phụ nữ, từ tầng hai leo xuống tầng một còn được, chứ từ tầng một leo lên tầng hai thì rất khó khăn, vì vậy tôi nghĩ Trương công tử phải leo lên phòng độc

sách ở phía trên trước, rồi kéo Ninh Nhi lên sau; kế đó anh lại ra khỏi nhà qua cửa ngách ở dưới. Quá trình này tốn mất bốn mươi lăm phút, anh vào lại nhà qua cửa

lớn, lúc ấy tôi đang nói chuyện với Tú Liên phu nhân trong đại sảnh.

Vì Tú Liên phu nhân phụ trách chăm thằng bé từ nửa đêm đến hết buổi sáng, còn từ buổi chiều đến nửa đêm do Ninh Nhi chăm nom, bởi vậy sau khi Ninh Nhi về

phòng mình, liền đi ra đối ca chăm sóc con với Tú Liên phu nhân, cô ta vừa giết người, lại thấy An Long Nhi lạ mặt xông lên tầng hai đương nhiên giật thót mình;

nhưng Trương công tử thấy chúng tôi thì lại rất vui mừng, vì cho dù chuyện giết người giữa chừng có bị phát hiện, thì sự xuất hiện của một đám người lạ mặt chúng tôi

cũng đủ để làm loạn tầm nhìn, càng tiện giá họa cho chúng tôi...”

Jack đứng giữa sân, dùng tay vạch chỉ phương vị, phân tích quá trình mưu sát, dựng lại cả một kế hoạch sát nhân kinh tâm động phách từ một ngày có vẻ hết sức bình

thường, bằng những chi tiết thoát nhìn tưởng chừng chẳng hề liên quan gì với nhau.

Lục Kiều Kiều nghe thấy rất thú vị, trong khi hai mắt Ninh Nhi tối sầm như sắp lặn ra ngắt xiu. Trương Phúc Long ôm lấy cô ta định quay vào đại sảnh, nhưng Dương

Phổ đã quát lên: “Không được đi! Ở lại đây!”

Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi vào đại sảnh khiêng ra một cái ghế cho Ninh Nhi ngồi xuống, Trương Phúc Long đứng bên cạnh đỡ lấy cô.

Jack lại tiếp lời:

“Có thể nhận ra Trương công tử rất yêu thương vợ, vốn dĩ tôi cho rằng anh hoặc Ninh Nhi đã mưu sát Tú Liên phu nhân, nhưng lúc dùng cơm tối qua, trong mắt anh và

hai vị phu nhân, tôi nhìn thấy một niềm hạnh phúc rất thuần khiết; đồng thời cũng nghe A Hoa nói lúc quan sai thăm vấn, Trương công tử xưa nay đối xử rất tốt với hai

vị phu nhân, vì vậy tôi không cho rằng Tú Liên phu nhân chết vì mưu sát.

Câu chuyện phải kể từ lúc ăn cơm tối...

Sau khi Trương công tử giết chết Trương Đắc Thịnh, có thể tâm trạng thực sự tốt, nên tối hôm ấy đã vui vẻ ăn cơm với chúng tôi. Nhưng muốn vận chuyển xác

Trương Đắc Thịnh ra ngoài, chỉ dùng thuốc mê đánh gục Đại Hoa Bối, khiến con chó ấy cả đêm không sữa cũng chưa đủ, bởi Trương Đắc Thịnh là một lão béo,

Trương công tử không công nổi ông ta, mà Ninh Nhi lại càng không thể, cho dù hai người cùng khiêng cũng chẳng được bao xa... vì vậy, nhất định phải dùng đến công

cụ để vận chuyển.

Dùng công cụ vận chuyển nhất định sẽ gây ra tiếng động tương đối lớn, nếu đánh thức mọi người dậy thì sẽ bị phát hiện. Vậy là sau bữa cơm, Ninh Nhi bưng rượu

nướng đã được rót sẵn trong bếp ra. Mọi người còn nhớ không? Ninh Nhi đã không rót rượu ngay tại bàn ăn, mà mang vào bếp rót xong rồi mới bưng ra, như vậy có

thể đảm bảo chén của cô ta và Trương công tử không có thuốc mê.

Còn một điểm nữa thu hút sự chú ý của tôi lúc ấy: Bội Vân là vợ của Trương Đắc Thịnh, buổi tối hôm ấy đến nhà họ Trương, vậy mà lại không sắp xếp cho cô ấy ở

trong phòng khách Nam trên tầng hai chồng mình xưa nay vẫn ở, chuyện này chẳng hợp lẽ chút nào, mặc dù Ninh Nhi nói không biết Trương Đắc Thịnh có về hay

không nên không dám động đến đồ đạc của ông ta.

Tại sao Ninh Nhi lại sắp xếp cho Bội Vân ở phòng khách hướng Đông Nam chứ? Tôi nghĩ Ninh Nhi muốn đảm bảo tuyệt đối không ai nhìn thấy con đường vào làng ở

bên phải tòa nhà; từ phòng khách phía Nam của Trương Đắc Thịnh có thể nhìn thấy con đường, còn tầm nhìn từ phòng khách Đông Nam ra chỗ đó lại bị cây đa lớn

mọc trên mé tường che mắt.

Sau khi sắp xếp phòng ở ổn thỏa, mọi người đều đã uống rượu pha thuốc mê, lại cho con Đại Hoa Bối uống một chút, hạ gục cả con chó, bước thứ hai của kế hoạch có

thể bắt đầu tiến hành.

Đợi đến đêm khuya người trong làng đều đã ngủ, người trong nhà họ Trương cũng không thể mò dậy, Trương công tử liền dắt bò trong chuồng đến trước cánh cửa

ngách, dùng bò chở xác Trương Đắc Thịnh ra bờ sông ném đi, kế hoạch này vốn dĩ hết sức kín kẽ, đáng tiếc trong quá trình thực hiện lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Quá trình vận chuyển thi thể đã bị Tú Liên phu nhân phát hiện... tôi đoán có hai khả năng khiến Tú Liên phu nhân đã uống thuốc mê rồi vẫn xuất hiện trong sân: một là

đứa nhỏ ho rất nặng, Tú Liên phu nhân lo cho nó, vì vậy mới thức dậy; một khả năng nữa, có thể là vì Tú Liên phu nhân xưa nay vẫn thay ca cho Ninh Nhi vào nửa

đêm, sau khi đến giờ đổi ca, tinh thần trách nhiệm và ý chí kiên cường đã khiến cô ấy thức dậy..."

Trương Phúc Long hai chân mềm nhũn khuỵu xuống giữa sân, hai tay chống xuống đất, khóc không thành tiếng.

Jack nhất thời không biết phải làm sao, đành dừng lại không nói tiếp nữa, bấy giờ Lục Kiều Kiều lên tiếng:

“Vì vậy, để ngăn Tú Liên phu nhân kêu lên, Trương công tử đã vô ý bóp chết cô ấy, sau đó Trương công tử xua bỏ xác Trương Đắc Thịnh vớt xuống sông, rồi

quay lại phòng khách Tây ở tầng một công thi thể Tú Liên phu nhân ra sân, lúc này vừa hay bị tôi tỉnh lại nghe thấy...

Tại sao không ném xác Tú Liên phu nhân đi luôn? Tôi tin rằng vì Trương công tử không hề có ý sát hại cô ấy, anh không hy vọng Tú Liên phu nhân phải phơi xác nơi

đồng hoang. Cánh nhanh nhất để tiến hành chính thức an táng di thể của Tú Liên phu nhân, chính là phải có một vụ cướp của giết người trong nhà, vì vậy thi thể Tú

Liên phu nhân nhất định phải được người ta phát hiện càng sớm càng tốt...”

Nói tới đây, Lục Kiều Kiều chợt nhớ lại bước chân đêm trước, nếu Trương Phúc Long thật sự có tâm trạng ấy, mười mấy bước công Tú Liên phu nhân từ phòng

khách phía Tây ra sân giữa đó, phải nặng nề đến nhường nào.

Cô nhìn Trương Phúc Long, muốn tìm thấy sự khẳng định trong mắt anh ta, nhưng cô chỉ thấy một người đàn ông quỳ gục dưới đất ôm đầu khóc lóc.

Trăng tàn đang chìm vào bóng núi phía Tây, không lâu sau, lại sẽ là một đêm khuya không trăng nữa.

Dương Phổ khóa trái cửa lớn và cửa ngách của tòa nhà họ Trương, ngày mai sẽ áp giải phạm nhân lên đường, đêm nay nhất định phải đề phòng cẩn thận.

Tâm trạng Trương Phúc Long đã ổn định lại, anh ta bảo Ninh Nhi lên tầng ôm đứa bé xuống, kê ra hai cái ghế, rồi cùng Ninh Nhi ngồi bên cạnh thi thể Tú Liên phu nhân.

Anh ta nói với cả bọn: “Các vị đều ở nơi xa đến đây, còn có quý khách từ Tây Dương vượt vạn dặm đường mà tới, vốn là duyên phận hiếm có trên đời, nhưng Phúc

Long lại không chiêu đãi được tử tế, thật vô cùng xin lỗi...”

Mấy người không ngờ Trương Phúc Long đến lúc này rồi mà còn vẫn khách khí như thế, đều đứng bên cạnh thi thể Tú Liên phu nhân xem anh ta còn gì để nói nữa

không. “Mọi người đừng đứng thế, đều ngồi xuống đi... Tú Liên sinh tiền rất hiếu khách, mọi người ngồi xuống với cô ấy đi. Phúc Long không phải là người đại gian đại

ác, kỳ thực cũng chưa từng nghĩ sẽ vu oan giá họa cho các vị, chỉ là nếu các vị đi khỏi đây thì sẽ phân tán sự chú ý của quan phủ, có lẽ có thể khiến nhà họ Trương

nhANH chóng được yên bình. Nếu không phải Phúc Long mắc sai lầm, thì cũng không đến nỗi có thảm kịch ngày hôm nay...”

Giọng Trương Phúc Long bình tĩnh, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra.

Ninh Nhi ôm đứa con mềm nhũn dựa vào Trương Phúc Long, một tay đỡ thi thể Tú Liên phu nhân.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trương Phúc Long nói: “Để chuẩn bị cho chuyện lần này, chúng tôi đã tốn rất nhiều thời gian bố trí, nào ngờ Jack tiên sinh chỉ ở nhà

chúng tôi một ngày, đã có thể nhìn ra được toàn bộ tình hình chỉ qua những dấu vết nhỏ nhất như thế, thật khiến người ta phải thán phục, suy luận của anh cứ như thể

tận mắt chứng kiến vậy.”

Dương Phổ lại hỏi Trương Phúc Long: “Trương công tử, trên người Trương Đắc Thịnh không có vết thương trí mạng, xin hỏi ông ta chết như thế nào vậy?”

Trương Phúc Long nói: “Nếu theo kế hoạch của tôi, Trương Đắc Thịnh chỉ bị đánh thuốc mê bất tỉnh trên giường, đến đêm mới đưa ra sông chìm chết, như vậy thì dù

các vị có chứng cứ to bằng trời, cũng không thể nói nhà họ Trương đã giết Trương Đắc Thịnh; nhưng Ninh Nhi thực sự hận lão ta đến tận xương tủy, sau khi đánh

thuốc mê Trương Đắc Thịnh, Ninh Nhi đã dùng khăn ướt khiến lão ta chết ngạt.”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Có thể tiết lộ nguyên nhân tại sao phải giết Trương Đắc Thịnh không?”

“Có, nhất định phải tiết lộ.” Trương Phúc Long đặt tay lên vai Ninh Nhi, khe khẽ vỗ về: “Đất đai đằng trước nhà họ Trương vốn là cơ nghiệp tổ tiên nhà chúng tôi,

riêng tiền cho thuê ruộng đất hàng năm cũng được một khoản tiền không nhỏ, cuộc sống xưa nay vốn rất sung túc, đây chính là nguyên nhân khiến tôi nghiện thuốc

phiện từ hồi còn rất trẻ... Sau khi lấy Tú Liên về, vì tôi hút thuốc phiện suốt thời gian dài, lại liên tiếp mấy năm hạn hán, mùa màng thất thu, dẫn đến gia đạo sa sút, chỉ

có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống. Được Tú Liên dốc hết sức hỗ trợ, tôi mất một năm mới cai được nghiện, bấy giờ cha mẹ tôi nôn nóng muốn tôi sinh con, vì vậy

lại rước thêm Ninh Nhi về. Ninh Nhi nhanh chóng có con, nhưng đứa trẻ vừa ra đời lại mắc phải bệnh lao, để trị bệnh cho nó, chúng tôi phải bán ruộng bán đất mà vẫn

không đủ, đành đi khắp nơi vay mượn, bản thân tôi cũng nỗ lực học y, tìm hiểu phương thuốc để chữa bệnh cho con.”

“Trương Đắc Thịnh trước kia phát tài nhờ cho vay nặng lãi, nhà chúng tôi không vay mượn được đâu nữa, đành phải vay lão ta với lãi suất cắt cổ, sau đó mãi vẫn

không trả được. Năm ngoái, cha mẹ tôi nối nhau qua đời, lại phải tiêu một khoản lớn, nhà chúng tôi đã túng càn thêm quẩn, vậy mà Trương Đắc Thịnh lại đến giục nợ

đúng vào lúc ấy. Chúng tôi đành gán tòa nhà này cho lão ta. Nhưng tiền lãi quá cao, trong quá trình không ngừng chữa bệnh cho đứa nhỏ, chúng tôi cũng không ngừng

vay thêm tiền, thoảng cái đã nợ Trương Đắc Thịnh một khoản lớn.

Vốn dĩ thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên, nhưng có một lần Trương Đắc Thịnh đến thúc nợ, lại thừa cơ cưỡng hiếp Ninh Nhi... Tôi phát hiện liền cãi vã với lão, lão

lại nói chỉ cần Ninh Nhi chịu hầu hạ lão những lúc lão đến nhà họ Trương, lão có thể không truy nợ chúng tôi nữa, bằng không sẽ lập tức báo quan bắt người.

Bấy giờ Ninh Nhi đang trốn ở bên cạnh nghe thấy Trương Đắc Thịnh nói thế, để đứa trẻ có thể tiếp tục trị bệnh, cô ấy đành nhận lời với Trương Đắc Thịnh. Gần đây,

Trương Đắc Thịnh đến càng lúc càng nhiều, lần sau hung tàn hơn lần trước, khắp người Ninh Nhi không chỗ nào không bị thương, mỗi lần đều bị lăng nhục chà đạp,

cho dù Ninh Nhi sẵn lòng nhẫn nhục chịu đựng, Trương Phúc Long này đường đường là thân nam nhi bấy thuốc, làm sao có thể nuốt nổi cục tức này.”

Lục Kiều Kiều là phụ nữ, cho dù lời Trương Phúc Long nói là thật hay giả, cô cũng có mấy phần thương hại Ninh Nhi, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ninh Nhi lẳng lặng

dựa vào vai Trương Phúc Long, nhắm nghiền hai mắt, nét mặt đờ đẫn không xúc cảm.

Trương Phúc Long nói: “Tú Liên trước giờ vẫn không hề biết chuyện Ninh Nhi chịu nhục, chúng tôi không muốn cô ấy lo lắng quá nhiều, nên vẫn luôn giấu giếm. Cô ấy

đã ngày đêm vất vả vì đứa trẻ và cái nhà này rồi, tuy nó không phải con cô ấy, nhưng cô ấy đối với nó rất tốt. Nó mắc bệnh lao, đại phu nói có thể truyền nhiễm, phải

cách ly trong phòng riêng, nhưng Tú Liên vẫn chủ động ngủ ở phòng sát vách với nó, để tiện chăm sóc...

Tối qua Tú Liên cũng uống rượu pha thuốc mê, nhưng giờ Tý nửa đêm, thằng nhỏ cứ ho hắng không ngừng... Tú Liên trước giờ vẫn luôn trở dậy lúc nửa đêm để thay

45. Chương 45

ca chăm con với Ninh Nhi, nghe thấy tiếng ho liền tỉnh lại, phát hiện ra chúng tôi đang vận chuyển thi thể Trương Đắc Thịnh ở phòng khách Tây, cô ấy kinh hoảng kêu

ré lên, tôi bịt miệng cô ấy cũng không được, đành giữ đến lúc cô ấy không vùng vẫy nữa...”

Trương Phúc Long kéo một góc tấm chăn đẩy Tú Liên phụ nhân: “Tú Liên, Phúc Long có lỗi với nàng...”

Mọi người nghe Trương Phúc Long kể chuyện đều trầm mặc không nói gì, cuối cùng, Dương Phổ cất tiếng: “Trương công tử, ngày mai hai người phải lên đường rồi, tôi

thấy tốt nhất nên giao đứa nhỏ cho Bội Vân chăm sóc trước đi.”

Trương Phúc Long nở một nụ cười thê lương, chậm chậm lắc đầu: “Không cần đâu...”

Hai tay Bội Vân bụm chặt miệng, khóc nức lên thảm thiết.

Trương Phúc Long và Ninh Nhi nhìn nhau, Ninh Nhi vùi mặt vào cổ Trương Phúc Long dụi dụi, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta nói: “Phúc Long, kiếp sau Ninh Nhi

vẫn là người của chàng, nhất định sẽ trả chàng một tấm thân trong sạch...”

Nói xong liền lấy trong người ra một bình rượu sứ to bằng bàn tay, Trương Phúc Long cầm lấy bình rượu, dùng ngón cái bật nắp bình, ngửa cổ uống sạch số rượu bên

trong, sau đó quay mặt lại hôn lên môi Ninh Nhi.

Mọi người thấy Ninh Nhi đang tham lam mút lấy rượu trong miệng Trương Phúc Long, sau đó thần thờ ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chồng, từ trong mắt cô chảy ra

không phải nước mắt, mà là máu tươi.

Dương Phổ sực tỉnh ngộ, thứ bọn họ uống không phải rượu, mà là Tỳ sương, chỉ có trúng độc Tỳ sương mới trong chớp mắt chảy máu cả thất khiếu như thế. Y hét lớn

một tiếng “không”, rồi xông tới giật lấy cái bình.

Trương Phúc Long dang tay đẩy Dương Phổ ra, sắc mặt Ninh Nhi trắng nhợt như tờ giấy, môi như bị nhuộm mực, mắt trợn lên, máu me đầy mặt ngã gục vào lòng

Trương Phúc Long.

“Thiếu nợ trả tiền! Giết người đền mạng!” Trương Phúc Long miệng phun máu, nét mặt đau đớn tột cùng lớn tiếng gào lên: “Tú Liên đợi chúng ta với, chúng ta...”

không xa nhau nữa...” Sau đó, một tay ôm lấy thi thể Ninh Nhi, ngã nhào xuống thi thể Tú Liên phụ nhân mà chết.

Jack giằng đứa nhỏ khỏi tay Ninh Nhi, trên người thằng bé toàn máu, anh đưa tay sờ trán nó, chỉ thấy lạnh toát, xem kỹ lại thì thấy sắc mặt đứa bé vàng như sáp nến,

rõ ràng đã chết được khá lâu rồi.

Dương Phổ dang hai tay ra chặn mọi người lại: “Đừng qua đây, trong máu có độc đấy!”

Sau đó, y lật mí mắt thằng bé lên quan sát đồng tử rồi nói: “Đặt nó xuống đi, thằng bé này uống quá lượng cà độc được, đã chết được mấy canh giờ rồi...”

Bội Vân không kiềm chế được thét lên lanh lảnh, ai ấy có mặt trong sảnh đều kinh hãi đến độ không thể hình dung, Lục Kiều Kiều bám vào tay An Long Nhi, mềm

những người ngồi xuống ghế.

Lục Kiều Kiều nói với An Long Nhi: “Châm cho cô cữ thuốc...”

An Long Nhi đáp: “Cô Kiều, cô đã cai thuốc rồi, để cháu đi sắc bát thuốc cho cô vậy nhé...”

Lục Kiều Kiều bấy giờ mới phát hiện ra An Long Nhi không ngờ lại bình tĩnh đến lạ thường, nó không hiểu? Hay đã từng trải qua chuyện này rồi?

Dương Phổ đuổi A Hương A Hoa về phòng ngủ của người làm; Lục Kiều Kiều đưa Bội Vân lên phòng khách Đông trên tầng hai của mình; An Long Nhi xuống bếp

sắc cho Lục Kiều Kiều hai thang thuốc, một thang để uống buổi đêm, thang còn lại để ngày mai uống trên đường, vì nó biết bọn họ sẽ không ở lại nhà họ Trương này

thêm một đêm nào nữa.

Dương Phổ và Jack cẩn thận lục soát từng góc ngách trong nhà họ Trương, phát hiện ra sổ giấy nợ mà Trương Phúc Long ký tổng số lên đến hơn năm nghìn lượng bạc

trắng, ở triều Thanh cả tòa nhà họ Trương chỉ đáng giá bốn trăm lượng bạc, một hộ nông dân chỉ cần hai mươi lăm lượng bạc đã đủ sống một năm, đây rõ ràng là

khoản nợ cả đời cũng chẳng thể trả hết.

Hiện giờ, cả nhà Trương Phúc Long phải đối mặt với một nút thắt chết không thể gỡ được, cho dù họ không uống thuốc độc tự vẫn, thì kết cục chờ đợi bọn họ chẳng

qua cũng chỉ là xử trảm sau mùa thu mà thôi.

Dương Phổ vừa kiểm kê đồ đạc vừa nói: “Trương Phúc Long nói, tối qua đứa nhỏ họ quá làm Tú Liên giật mình tỉnh giấc, có thể cùng lúc, Trương Phúc Long bị miện

Tú Liên, Ninh Nhi sợ đứa trẻ làm ồn đánh thức những người khác, liền cuống cuống đổ cà độc được cho nó ngừng họ; dùng cà độc được với liều cao sẽ khiến người ta

ngủ mê một đến chết, huống hồ là một đứa trẻ...”

Jack nói: “Nếu đứa bé này chưa chết, thì kết quả sẽ thế nào? Bọn họ có thừa nhận đã giết người không?”

Dương Phổ nói: “Vì trị bệnh cho đứa nhỏ, Ninh Nhi đã cam tâm tình nguyện chịu lắng nhục giày vò, chỉ cần là chuyện tốt cho nó, cô ta sẽ làm tất cả... nếu đứa trẻ này

còn sống, có thể chúng ta cũng gặp nguy hiểm.”

“Giờ Dương đại nhân định trở về kết án thế nào đây?”

Dương Phổ thở dài nói: “Vốn ta cùng Jack tiên sinh quay lại đây, là vì không cam tâm để người chết ngậm oan mà ra đi như thế, nếu bắt được hung thủ thật sự, ta

đương nhiên sẽ mặc kệ lời kết án của đám bồ đầu, bắt hung thủ về nha môn thẩm vấn lại; nhưng giờ hung thủ đã uống thuốc độc tự vẫn, từ góc độ cá nhân thì ta

không cần thiết phải đắc tội với đám bồ đầu kia, còn việc xử lý thế nào, thì phải xem Bội Vân...”

“Đúng, chồng cô ta chết rồi, cô ta mới là người bị hại thật sự...”

Jack và Dương Phổ lục soát hết tòa nhà, liền đi lên phòng khách Đông trên tầng hai tập trung với Lục Kiều Kiều.

Dương Phổ hỏi Bội Vân: “Chồng cô chết rồi, nhưng hung thủ giết chồng cô cũng đã uống độc được tự vẫn, cô là khổ chủ của vụ án này, cô có định lật lại bản án, tố

cáo lên trên hay không?”

Bội Vân gương chống thân thể mảnh mai đứng dậy, bước ra ngoài hành lang nhìn khoảng sân lộ thiên ở giữa tòa nhà nói: “Tôi vì gán nợ cho cha mẹ nên mới gả cho

Trương Đắc Thịnh, kỳ thực chẳng qua chỉ là một Ninh Nhi khác... Dương đại nhân, ngài cũng nghe những gì Trương Phúc Long vừa nãy nói đấy, với thủ đoạn của

Trương Đắc Thịnh, vợ chồng Trương Phúc Long có thể coi là ân nhân cứu mạng tôi, nếu ông ta không chết, chỉ sợ không bao lâu sau người bị giày vò đến chết là tôi đây...”

Bội Vân chậm chậm bước men theo hành lang, đi một mạch đến tận cùng, Dương Phổ đang nói chuyện với cô, cũng đành nhấc chân bước theo.

“Dương đại nhân xin dừng bước, Bội Vân muốn đứng đây nói chuyện với ngài.”

Sau khi Dương Phổ đứng lại, Bội Vân nói: “Trương Đắc Thịnh có ba người con, ngày kia sẽ đến đây, giờ cả nhà Trương Phúc Long và Trương Đắc Thịnh đều đã chết,

tôi là người duy nhất còn sống... Trương Đắc Thịnh là kẻ lăm tiền, nếu con ông ta đến đây, liệu bọn chúng có bỏ qua cho tôi không. Tôi không chết, phần tiền được chia

của bọn chúng sẽ ít đi nhiều, bọn chúng nhất định sẽ dồn hết sức để định tội chết cho tôi, có thể lúc ấy Dương đại nhân sẽ lại tiếp nhận một vụ án mạng giết chồng

cướp của khác mà Bội Vân chính là kẻ phạm tội, bị chém đầu...”

Dương Phổ nhích lên một bước: “Bội Vân, nghe ta nói đã...”

“Đừng qua đây, ngài mà bước qua tôi sẽ lập tức nhảy xuống đó!” Bội Vân bám vào lan can hành lang, bộ dạng sẵn sàng nhảy xuống bất cứ lúc nào.

“Ngài muốn vợ vét thêm của Trương Phúc Long, nên đã cấu kết với người Tây trở lại tìm kiếm đầu mối, đe dọa khổ chủ... cả nhà Trương Phúc Long chính là do các

người bức tử! Nếu ngài bắt được tôi rồi đổ lên đầu tôi vụ án năm người này, không biết còn có thể lấy được bao nhiêu tiền đứt lót từ ba người con trai của Trương Đắc

Thịnh nữa đấy!”

Lục Kiều Kiều và Jack đứng sau Dương Phổ, chỉ biết im lặng. Bọn họ đều hiểu, nếu không có người toàn lực phá án, có lẽ gia đình này vẫn còn cơ may sống sót. Mỗi

kẻ tự cho mình là thông minh đứng trước mặt Bội Vân lúc này đây, đều là hung thủ cuối cùng gây ra thảm án nhà họ Trương, khiến nơi này thực sự trở thành một tòa

hung trạch.

Dương Phổ lập tức dừng lại, nói: “Bội Vân cô nương hiểu lầm rồi, ta vốn chỉ nghi ngờ tình tiết vụ án, muốn tra rõ ngọn ngành, trả lại công đạo cho người chết nên mới

giữa đường quay lại; những lời nói với Trương Phúc Long, chỉ là muốn đặt anh ta vào thế tiến thoái lưỡng nan, ép anh ta nói ra sự thật, chứ không hề có ý vợ vét tài

sản; nếu ta muốn thu tiền hối lộ, thì giờ Dương Phổ đã trở về nha môn chia tiền với đám bồ đầu rồi... Vừa nãy chúng ta cũng lục soát tìm thấy một tờ khế ước bán nhà,

tòa nhà này đích thực đã bán cho Trương Đắc Thịnh từ hai năm trước, giờ ông ta đã chết, cô chính là chủ nhân của nhà họ Trương, Bội Vân cô nương có thể xử lý

theo ý mình.”

“Hừ hừ... căn bản không đến lượt tôi xử lý, trừ phi Dương đại nhân khoanh tay đứng nhìn...” Ý tứ của Bội Vân không rõ ràng lắm, cả bọn đều không hiểu cô ta muốn

nói gì.

“Dương đại nhân cũng nói rồi, nhà này là của Bội Vân, án mạng cũng đã kết thúc, nơi này không còn việc của Dương đại nhân nữa, vậy sao ngài vẫn ở đây, bảo Bội

Vân làm sao tin được ngài chứ?”

“Dương Phổ là người chốn công môn, chuyện dân gian không thể khoan tay đứng nhìn được, Bội Vân cô nương có suy nghĩ gì cứ thoải mái nói ra, nếu là chuyện hợp

tình hợp lý lại hợp pháp, Dương Phổ sao ngăn cản chứ?”

“Vậy được, xin hỏi Dương đại nhân, tôi có thể đốt cái nhà này đi không?” Yêu cầu của Bội Vân làm Dương Phổ giật mình kinh ngạc, nhưng Lục Kiều Kiều ở phía sau

lại khe khẽ gật đầu.

Dương Phổ hỏi: “Tại sao vậy?”

“Nhà còn xác cũng còn, xác còn thì sự việc vẫn còn rành rành, Bội Vân làm sao thoát khỏi liên quan đây? Dương đại nhân muốn cho tiểu nữ một con đường sống, hay

là muốn thêm một vụ án oan nữa?” Bội Vân mới mười mấy tuổi đầu đã có thể suy nghĩ chu đáo đến thế, thật sự khiến cho Dương Phổ bất ngờ.

Dương Phổ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng được, người chết không thể sống lại, ân oán nhiều năm kết thúc ở đây, chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”

Dương Phổ lấy hết đồng bạc vụn lục soát được trong nhà chia cho A Hương và A Hoa, cả bỏ trong chuồng cũng coi như tiền công chia cho hai người, bảo họ lên

đường về quê ngay trong đêm.

Cả bọn đặt thi thể người nhà Trương Phúc Long nằm ngay ngắn trong đại sảnh, còn xác Trương Đắc Thịnh thì vẫn đặt nguyên vị trí bên cạnh nhà xí, khắp nhà từ trên

xuống dưới chất đầy củi khô, Bội Vân dập đầu ba cái với cả nhà Trương Phúc Long, rồi mấy người tản ra chia nhau châm lửa, sau đó rút ra bên ngoài.

Lúc này là đêm khuya, trăng đã lặn từ lâu, tòa nhà họ Trương trong chớp mắt đã biến thành một ngọn lửa khổng lồ bốc thẳng lên trời giữa gió thu hanh hao.

Bốn phía xung quanh sáng tựa ban ngày, nhưng trong thôn không ai phát hiện tòa nhà họ Trương ở ngoài rìa bốc cháy, cả bọn ghìm cương ngựa lặng lẽ nhìn ngôi nhà

chìm trong lửa.

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, lúc mới vào cô đã nhận ra đây là hung trạch ạ?”

“Ừm...”

“Nếu như lúc đó chúng ta đi ngay thì sẽ thế nào?”

“Không có nếu như, đây là ý trời...” Ngọn lửa hun nóng từng người, từng đợt khí nóng ủa tới, gương mặt thanh tú của Lục Kiều Kiều sáng bừng dưới ánh lửa, rịn ra

những giọt mồ hôi màu đỏ máu.

“Vậy nghĩa là tòa hung trạch này đã được định sẵn sẽ có người chết?” An Long Nhi liên tục thì thầm hỏi Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đáp như chém đinh chặt sắt: “Phải.”

“Chúng ta phá án bức cho Trương Phúc Long và Ninh Nhi tự sát cũng là số mệnh an bài sao?”

Lục Kiều Kiều hít sâu một hơi, lau mồ hôi trên trán, nói: “Mệnh bọn họ hẳn là như thế...”

An Long Nhi chau mày nhìn ngọn lửa nói: “Phong thủy có thể thay đổi được chuyện này không?”

“Chúng ta đến chậm rồi...”

Tâm trạng Lục Kiều Kiều nặng nề đến độ không thể nghĩ những vấn đề này nữa, cô đi tới bên cạnh Bội Vân hỏi: “Cô có về nhà họ Trương không?”

Bội Vân lạnh lùng trả lời: “Tuyệt đối không, tôi đã chết ở trong đó rồi.”

Lục Kiều Kiều cười khỏ, hỏi Dương Phổ: “Dương đại nhân, chúng tôi có thể đi được chưa?”

Dương Phổ nói: “Ta cũng phải đi thôi, bằng không lát nữa trời sáng sẽ có dân làng tới cứu hỏa, ta cũng chẳng giải thích được với họ.”

“Vậy là ngài thành tội phạm phóng hỏa rồi.” Lục Kiều Kiều ngáp dài nói.

Dương Phổ gật đầu: “Ừm, đi thôi, đến Thiều Châu ta mời các vị uống trà sớm.”

Jack chợt nói: “Đợi một chút, còn con Đại Hoa Bối...” Sau khi nhà họ Trương bắt lửa, Đại Hoa Bối liền chạy ra bên cạnh bọn Lục Kiều Kiều, ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà

mình đã lớn lên với ánh mắt khó hiểu, giờ nghe Jack nhắc đến tên mình, nó lập tức quấy đuôi chạy đến, cọ cọ đầu vào bàn tay anh.

Lục Kiều Kiều nói: “Để tùy xem con chó này muốn đi đâu...”

Vậy là Bội Vân nhân lúc trời tối lẳng lặng về quê, Dương Phổ và bọn Lục Kiều Kiều cùng xuất phát về hướng Thiều Châu.

Cổ xe ngựa Tây chạy trên con đường làng, từ đằng xa trông thấy con Đại Hoa Bối vẫn ngơ ngác đứng trước cửa tòa nhà họ Trương bốc cháy rừng rực, tru lên ư ử

đau buồn, bóng dáng cô độc khiến người ta nhìn mà chua xót.

Nhưng một lúc sau, lại nghe thấy tiếng Đại Hoa Bối đuổi theo, An Long Nhi nói: “Xem kìa! Đại Hoa Bối đi theo chúng ta kìa!”

Jack cũng rất mừng rỡ hướng về phía con chó vỗ tay âm ỉ: “Lên đây, mau lên đây!”

Đại Hoa Bối nghe thấy gọi liền nhảy phốc lên ghế trước xe ngựa, không ngừng liếm láp từng người một, khiến tay với mặt ai cũng đầy nước dãi.

Dương Phổ cưỡi ngựa đi bên cạnh, Jack, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đều ngồi ở ghế trước hóng gió. Vừa mới trải qua một sự việc kinh khủng nhường ấy, ra khỏi

tòa hung trạch âm u mù mịt, người nào người nấy đều chẳng hề buồn ngủ, chỉ muốn há to miệng ra hít thở bầu không khí trong lành.

Dương Phổ thấy cả bọn không nói năng gì, liền cất tiếng phá vỡ không khí trầm mặc: “Vốn hôm nay châu đồng[3] đại nhân tự mình đến khám nghiệm thi thể, nhưng

ông ấy có một vụ án khác cần xử lý, vì vậy ta mới thay thế...”

[3] Một chức quan thời Thanh, hàm tòng lục phẩm, thấp hơn tri châu, nhưng cao hơn châu phán.

Jack tò mò hỏi: “Các ngài không có quan chuyên phụ trách khám nghiệm xác chết à? Tôi thấy lúc trước khi ngài và các quan sai khác đến, còn có một người cùng phối

hợp với ngài kiểm tra xác chết mà?”

“Địa phương cấp châu trở xuống không có quan khám nghiệm thi thể, chỉ nha môn cấp tỉnh và trong hoàng cung mới có thôi... theo lệ, thường là do tri châu hoặc tri

huyện đích thân khám nghiệm xác chết...” Dương Phổ giải thích chế độ trong chốn công môn cho Jack.

“Làm quan ở Trung Quốc khó thật, chuyện gì cũng phải tự mình làm.” Jack cảm thán.

Dương Phổ cười khan mấy tiếng, đoạn nói: “Mạng người to bằng trời, để đảm bảo công chính, quan viên cấp bậc cao nhất ở địa phương nhất định phải đến hiện

trường đích thân kiểm tra thi thể, đây là luật lệ của Đại Thanh, cũng chẳng có gì để nói cả, đã làm quan thì phải có chuẩn bị trước rồi. Người đi cùng với tôi chỉ là một

tên ngỗ tác làm công cho quan phủ, y phụ trách di chuyển và lật giở thi thể, nói là đại nhân kiểm tra thi thể, thực ra đại nhân cũng chỉ nhìn thôi, không tự mình động tay

động chân vào con cá muối ấy đâu...”

Cả bọn nghe vậy đều phá lên cười ha hả, bầu không khí cũng thoải mái thêm phần nào.

An Long Nhi nói: “Vừa nãy cháu thấy Dương đại nhân cũng không động tay động chân gì, chỉ sai người kia lật giở thi thể...”

“Ta còn phải ăn cơm uống rượu chứ? Ta mà đụng chạm vào mấy cái xác ấy, lát nữa các vị lại chẳng dám uống trà sớm với ta nữa rồi, ha ha ha...” Dương Phổ làm

xong việc công vẫn hoan hỉ cười đùa, chỉ mấy câu nói đã khiến thái độ bọn Lục Kiều Kiều đối với y thay đổi không ít, y cũng cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện giải

buồn với ba kẻ tâm sự trùng trùng ngồi trên xe ngựa.

“Jack tiên sinh, khi anh đuổi theo tôi yêu cầu quay lại có nói, Long Nhi huynh đệ đây xem phong thủy của nhà họ Trương đã nhận ra người nhà này đang rơi vào cảnh

túng quẫn, bị người ta ức hiếp, có thể có động sát nhân, không ngờ Long Nhi huynh đệ còn nhỏ tuổi, mà trình độ xem phong thủy đã cao như vậy rồi, thật đúng là anh

hùng xuất thiếu niên...”

Dương Phổ đã khen ngợi như thế, An Long Nhi không nói mấy lời khách khí cũng không được, bèn cất tiếng: “Dương đại nhân quá khen rồi, thực ra cháu chỉ học

có...”

Lục Kiều Kiều dùng cùi tay thúc vào ngực An Long Nhi một cái, An Long Nhi nhất thời nghẹn hơi không nói được tiếp nữa, Lục Kiều Kiều lập tức cướp lời: “Ba năm,

Long Nhi đã học được ba năm rồi, ha ha ha...”

An Long Nhi hung hăng ho mấy tiếng: “Khụ... vâng, vâng ạ...”

Dương Phổ hình như đã tìm thấy đúng chủ đề, ngữ điệu phấn chấn hẳn lên: “Vậy thì tốt quá, châu đồng đại nhân của chúng ta làm quan thanh liêm chính trực, nhưng

lại rất yêu thích phong thủy, đang ngày đêm phiền não vì việc quản trị nhân dân, nếu Long Nhi huynh đệ có thể giúp châu đồng đại nhân một phen, thì thực đúng là

phúc khí của dân chúng. Long Nhi huynh đệ khí độ bất phạm, lại vận dụng phong thủy như thần, Jack tiên sinh phá án cần trọng chu đáo, châu đồng đại nhân gặp các

vị nhất định sẽ hoan hỉ bội phần, để ta làm chủ mời ba vị đến Thiều Châu phủ làm khách, không biết ba vị có nể cái mặt này không?”

Jack và An Long Nhi đều không dám nói gì, len lén liếc trộm Lục Kiều Kiều. Thấy Lục Kiều Kiều đang vuốt ve đầu con Đại Hoa Bối, nhìn về phía trước, đầu khe khẽ

gật theo đà xe chạy, Jack lập tức nói: “Cám ơn lời mời của Dương đại nhân, có điều người hầu gái này của tôi đang bệnh, phải kiếm nơi nào nghỉ ngơi trước đã...”

Jack thấy đầu Lục Kiều Kiều càng gật gù nhiều hơn, khoe miệng thoáng hiện nụ cười.

Dương Phổ lấy làm vui vẻ nói: “Đương nhiên là được, giờ vào thành uống ly trà Bạch Mao trước đã...”

Phương Đông dần bừng sáng, khi ánh hồng của vầng dương chiếu lên đỉnh cổ xe ngựa, Dương Phổ và nhóm ba người Lục Kiều Kiều đã đến bên bờ Trinh Giang, nhìn

sang bên kia sông chính là thành cổ Thiều Châu.

46. Chương 46: Không Hẹn Mà Gặp

Thuyền bè tấp nập trên mặt sông dưới ánh ban mai, đa số đều neo đậu bên bờ đối diện, mấy dặm ven bờ là các hiệu buôn xây kiểu nhà sàn. Nhà sàn là một trong

những điểm đặc sắc lớn của kiến trúc cổ ở Thiều Châu, cột nhà cắm thẳng xuống lòng sông, nên thuyền hàng có thể ghé luôn vào bên dưới nhà. Sàn nhà đều có cửa

lật, hàng hóa có thể trực tiếp chuyển từ dưới thuyền lên qua lối đó.

Jack và An Long Nhi chưa từng thấy cảnh tượng chuyển hàng như vậy, từ đằng xa đã trầm trồ khen lạ.

Dương Phổ dùng roi ngựa chỉ sang bờ đối diện:

“Con sông trước mặt chúng ta là dòng Trinh Giang, thượng du Trinh Giang chính là Giang Tây..”

Cả bọn nghe nói đến Giang Tây, đều không nhịn được đưa mắt nhìn về hướng ấy.

“Thiều Châu mặt Đông là dòng Trinh Giang, phía Tây là Vũ Giang, thượng du của Vũ Giang là Hồ Nam...”
Dương Phổ vẫy vẫy tay về phía mặt sông, gọi một con dò

tới, sau đó lại tiếp tục giới thiệu về Thiều Châu: “Vũ Giang và Trinh Giang kẹp Thiều Châu vào giữa, khiến nơi này thành yết hầu của con đường huyết mạch thông

giữa ba tỉnh với nhau, bao đời nay vẫn luôn là chốn binh gia phải tranh lấy...”

Jack nói: “Thì ra bên kia còn một dòng sông nữa, thành phố New York ở Mỹ cũng bị hai con sông kẹp vào giữa thế này...”

An Long Nhi hỏi: “Thế thành phố New York ở Mỹ chắc là nơi hưng vượng và đông đúc lắm phải không?”

“Long Nhi giỏi thế? Sao em biết đó là nơi rất hưng vượng, không phải là lại được viết trong sách phong thủy đấy chứ?” Jack hỏi.

An Long Nhi đáp: “Đúng rồi, hai bên đất bằng tìm thế nước, hai dòng kẹp giữa đích chân long...”

“Cái gì?” Jack không hiểu tiếng Trung kiểu cổ theo dạng thơ thất ngôn ấy lắm.

An Long Nhi giải thích: “Trong Hám Long kinh có viết, chỗ nào có hai dòng sông kẹp giữa, đều là đất chân long, sẽ rất hưng vượng.”

“Hám Long kinh là cái gì?”

“Là sách phong thủy.”

Jack nhướn mày nói: “Oa! Đúng là trong sách phong thủy có viết thật! Thật không thể tưởng tượng nổi, sao lại có người viết sẵn xem nơi nào có thể phát triển tốt

được nhỉ? New York từng là thủ đô của nước Mỹ, Quốc hội đầu tiên được lập ra ở đó đấy, hiện giờ bến cảng New York càng ngày càng lớn thêm, giá đất cũng không

ngừng tăng cao, anh định kiếm đủ tiền ở Trung Quốc sẽ đến đó mua đất. Long Nhi bảo đấy là nơi hưng vượng, anh tin lời em... Ha ha, sắp giàu to rồi...”

Jack nhìn thành Thiều Châu, tựa như đang nhìn thấy tương lai đẹp đẽ khi mình trở thành triệu phú.

Dương Phổ cười ha hả: “Long Nhi huynh đệ quả có tầm nhìn hơn người, Thiều Châu là thành nộp thuế nhiều nhất mạn Bắc vùng Lương Quảng, mỗi năm nộp lên cho

triều đình mười mấy vạn lạng bạc trắng, vì vậy tác phong của quan lại địa phương cũng thành văn rất đề lớn, càng dễ kiếm tiền thì quan lại càng hủ bại, số bạc bị nuốt

vào túi riêng nào chỉ có mười mấy vạn lạng thôi đâu.”

Lục Kiều Kiều vừa nhìn qua đã nắm rõ tình hình mảnh đất Thiều Châu này, song cô có hứng thú với New York hơn, bèn vỗ vai Jack nói: “Hi hi, New York có to hơn

Thiều Châu không?”

Jack nói: “To hơn nhiều! Hai con sông đều lớn hơn sông Trinh Giang!”

“Xa không?” Lục Kiều Kiều lấy làm tò mò.

“Đi tàu chắc phải mất hai tháng mới đến nơi, nếu em muốn đi Mỹ, trạm đầu tiên chính là New York, đó là nơi đăng ký xuất nhập cảnh của cả nước Mỹ đấy.”

“Ở đây toàn người Tây như anh à? Có người Trung Quốc không?” Trong lúc Lục Kiều Kiều cứ bám lấy Jack đòi kể chuyện New York, dò ngang đã ghé đến sát chân

bọn họ.

Con đò khá rộng, có thể đưa cả cỗ xe ngựa Tây của Jack lên, hai con đò lần lượt chở xe và ngựa, chậm chậm tiến về phía thành Thiều Châu.

Bán đảo Thiều Châu hình như con cá diếc nằm giữa dòng chảy của hai con sông, ba mặt hướng nước, đánh xe ngựa chạy chừng nửa tiếng có thể đi khắp Nam thành

đến Bắc thành. Phía Bắc thành nối liền với một dải đồng bằng. Ở mạn Nam Thiều Châu, hai dòng Trinh Giang và Vũ Giang hợp lại thành một trong những dòng sông

quan trọng nhất của Quảng Đông - Bắc Giang, nơi này chính là khởi nguồn của Bắc Giang. Giữa bán đảo Thiều Châu có một tòa nhà, chu vi khoảng chừng chín dặm,

bốn phía có tường thành cao hơn hai trượng.

Cả bọn lên bờ, liền trông thấy con phố lớn phồn hoa bên phía Trinh Giang. Nhìn từ bờ bên kia, thấy thuyền bè như mắc cửi, còn từ trong thành nhìn ra lại thấy hiệu buôn

san sát như rừng, xe ngựa chở hàng chạy như thoi đưa.

Được Dương Phổ dẫn đường, cỗ xe ngựa Tây đi vào qua cổng Nam, chạy trên con đường lớn chính giữa thành, đi lên phía Bắc một đoạn, rồi rẽ vào một con đường

nhỏ, liền trông thấy nha môn.

Đám Lục Kiều Kiều vừa xuống xe ngựa đều lấy làm ngạc nhiên, trong thành nhiều hàng hóa, nhiều bạc trắng thế này, sao nha môn lại khiêm tốn như vậy?

Dương Phổ dẫn cả bọn đi qua cửa bên của nha môn sang một con phố nhỏ khác, hai bên đường đều là nhà hai tầng có hàng hiên chìa ra. Nguyên lý của loại nhà này

cũng giống như sàn nơi bờ sông, chỉ khác ở chỗ đi bên dưới là người chứ không phải thuyền bè. Khi trời mưa, người đi bên dưới hàng hiên có thể dạo khắp cả thành

cũng không cần giương ô.

Căn nhà nơi họ nghỉ lại có thể để xe ngựa ở sân sau, trong sân cũng có cầu thang để lên tầng hai. Qua cách nói chuyện của Dương Phổ với người canh cổng, có thể

thấy nơi này là khách điểm dừng để chiêu đãi khách khứa của nha môn, từ cửa sổ tầng hai nhìn ra còn có thể thấy mái nha môn ngay bên cạnh.

Sau khi bọn Lục Kiều Kiều chia nhau về phòng, cất hành lý và rửa mặt mũi, Dương Phổ liền dẫn cả bọn ra ngoài uống trà sớm, An Long Nhi lấy dây thừng tròng vào

cổ Đại Hoa Bối, kéo nó đi theo.

Vừa ra khỏi cửa lớn của khách điểm, thì gặp một người quen đi tới, người này không cao lớn, nhưng thân hình chắc nịch vạm vỡ, chính là tay hàng xóm Đặng Nghiêu

của Lục Kiều Kiều ở ngõ Hình Lan thành Quảng Châu.

Lục Kiều Kiều biết Đặng Nghiêu là bố đầu của phủ Quảng Châu, hồi ở cạnh nhà cô trong ngõ Hình Lan, y toàn mặc áo vải, con người cũng rất hiền hòa dễ chịu.

Nhưng hôm nay lại thấy y mặc đồ tơ lụa đắt tiền, bộ dạng trông như thương nhân, cô cảm thấy hết sức bất ngờ.

Lần cuối Lục Kiều Kiều gặp Đặng Nghiêu là một tháng trước, lần đó nhà Lục Kiều Kiều bị một đám người bí ẩn phá hoại, Đặng Nghiêu còn chạy sang định báo quan

giúp. Một tháng không gặp đột nhiên lại chạm mặt nhau ở Thiệu Châu, hai bên không chào hỏi đối phương ngay, mà chỉ thoáng ngẩn người ra.

Lục Kiều Kiều rất không muốn Đặng Nghiêu chào hỏi, y mà mở miệng ắt sẽ gọi cô một tiếng “Kiều Kiều”, giờ cái tên này đã trở thành tên tội phạm bị truy nã, bên

cạnh cô còn một viên quan chính trực là Dương Phổ, nếu Dương Phổ biết cô là tội phạm đang bị triều đình truy bắt, y tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Nhưng An Long Nhi không nghĩ xa đến thế, nó thoát nhìn đã nhận ra Đặng Nghiêu, liền buột miệng chào hỏi: “Đặng đại ca, huynh cũng đến Thiệu Châu à!”

Đặng Nghiêu ngơ ngác nhìn Dương Phổ và Lục Kiều Kiều, chớp chớp mắt.

Lục Kiều Kiều lập tức lên tiếng gọi trước: “Đặng đại ca...”

Cô dài giọng ra rất dài, hồng áp chế không để y lên tiếng.

“Đặng đại ca, tôi tin theo Thượng đế, giờ đổi tên rồi, tên mới của tôi là...” Lục Kiều Kiều nói tới đây, nhất thời cũng không nghĩ ra nên nói gì tiếp nữa, thực tình cô cũng

không biết tin theo Thượng đế thì phải đổi tên thế nào, đành kéo dài giọng quay đầu nhìn Jack.

Jack rất thông minh, lập tức đỡ lời cho Lục Kiều Kiều: “An Kỳ Nhi! Ha ha... Cô ấy đổi tên thành An Kỳ Nhi (Angel) rồi, tức là thiên sứ của Thượng đế đấy!”

Lục Kiều Kiều bước đến bên cạnh Đặng Nghiêu cười hì hì nói: “Đặng đại ca, thử gọi tôi bằng tên mới xem có hay không?”

Đặng Nghiêu như đã sức hiểu ra: “À, à! An Kỳ Nhi! Hay... hay... Đây không phải Long Nhi sao? Mới không gặp một thời gian hình như đã cao lên nhiều rồi, mọi

người sao lại đến đây thế?”

“Còn huynh sao lại đến đây?”

Lục Kiều Kiều và Đặng Nghiêu đều không hẹn mà cùng hỏi đối phương, Đại Hoa Bối bước đến cạnh chân Đặng Nghiêu hít hít ngửi ngửi một hồi.

Dương Phổ nói với Jack: “Tên hai người hầu này của Jack tiên sinh hay thật đấy, nam tên là An Long Nhi, nữ tên là An Kỳ Nhi... An Long Nhi là đại sư phong thủy,

An Kỳ Nhi chắc hẳn cũng có tuyệt nghệ gì đó rồi...”

Jack tròn mắt lên nhìn Dương Phổ, đoạn gãi gãi đầu cười ha hả nói: “Đúng thế đúng thế...”

“Đặng đại ca, huynh nói trước đi...” Lục Kiều Kiều làm bộ con gái nũng nịu hỏi đối phương rất hợp tình hợp lý, để cho mình có thời gian nghĩ câu trả lời.

“Ôi chà, Đặng đại ca của cô là quan sai thì phải đi xa làm việc công thôi, lần này đi Chiết Giang, đến đây thì ngã bệnh, nên ghé vào thăm hỏi huynh đệ trong nha môn

rồi nghỉ ngơi lại vài ngày... khụ khụ khụ...” Đặng Nghiêu nói xong khẽ ho lên mấy tiếng, một tay ôm ngực.

Lục Kiều Kiều vội nói: “Vây để tôi đỡ huynh lên phòng nghỉ ngơi nhé, lát nữa tôi sẽ quay lại, rồi chúng ta nói chuyện tiếp...”

Đặng Nghiêu gật đầu nói: “Được được... khụ khụ...” Vừa nói, y vừa kéo Lục Kiều Kiều sang một bên, nói nhỏ vào tai cô: “Cô muốn chết hả, khắp thành Quảng Châu

toàn là cáo thị truy nã cô, thế mà giờ cô lại vào ở trong nhà môn? Rốt cuộc cô phạm phải chuyện gì vậy?”

“Ôi chao, tôi bị oan uổng mà, thế nên mới phải đến Giang Tây lánh một thời gian, chuyện kể ra dài lắm, lát tôi quay về sẽ nói với huynh, để tôi đỡ huynh về phòng nhé...”

Đặng Nghiêu nói: “Không cần, tôi không sao, lát nữa sẽ đến tìm cô, cô ở phòng số mấy?”

“Số một.”

“Phòng lớn đấy nhé...”

“Người ta là con gái mà, tôi còn dẫn theo cả con chó nữa, ở phòng trong cùng an toàn hơn, huynh đừng có tị nạnh... vậy tôi đi trước đây...”

Sau khi cáo biệt Đặng Nghiêu, cả bọn liền cùng Dương Phổ lên một quán trà ở ven sông.

Cả bọn ngồi bên bờ Trinh Giang, mỗi người một ly trà xanh Bạch Mao đặc sản địa phương, con Đại Hoa Bối nằm rạp dưới gầm bàn chờ cho ăn. Lục Kiều Kiều

quay mặt về phía vầng dương mới lên, ăn bánh nếp nhân thịt gà bọc trong lá sen, rốt cuộc cũng cảm thấy ý nghĩa cuộc đời lại thực sự trở về với cái bụng của mình.

Cô ăn mấy miếng điểm tâm, rồi quay sang nói với Dương Phổ: “Dương đại nhân, Jack thiếu gia ngày mai còn phải lên đường, nếu châu đồng đại nhân bận quá, chúng

tôi cũng không dám quấy rầy quá lâu, sáng sớm mai chúng tôi tự rời đi.”

Dương Phổ nói: “Nếu như vậy... ta sẽ nhanh chóng sắp xếp với châu đồng đại nhân, mấy vị cứ nghỉ ngơi đi, trước giờ cơm tối ta sẽ xử lý xong xuôi.”

“Phải rồi Dương đại nhân, ngài có biết vị Đặng bổ đầu lúc nãy không?” Lục Kiều Kiều tiện thể hỏi dò.

Dương Phổ nói: “Giữa các nha môn thường có qua lại với nhau, nhưng ta cũng không quen biết nhiều người lắm, họ ở đây đã năm sáu ngày rồi, nhưng không ai giao

thiệp với ta cả. Mấy người đó hình như là khách của châu đồng đại nhân.”

Lục Kiều Kiều thầm giật thót mình: “Ồ? Hi hi, Đặng bổ đầu đấy là hàng xóm của tôi ở thành Quảng Châu, không ngờ lại có duyên như vậy, đến đây cũng gặp được

nhau... Anh ta đi với nhiều người lắm hả? Không biết có phải người quen của tôi không nhỉ?”

Dương Phổ bật cười nói với Jack: “Ha ha ha... Hai người hầu này của anh thành tinh cả rồi, An tiểu thư quen biết khắp thiên hạ, công sai thành Quảng Châu đều là

hàng xóm với người quen của cô, đúng là không đơn giản chút nào...”

Cả bọn cười phá lên một hồi, đoạn Dương Phổ ngoảnh mặt sang nói với Lục Kiều Kiều: “Anh ta đi với ba bốn người nữa, tôi không chú ý lắm, nhưng mấy ngày trước

cũng không thấy anh ta ra ngoài, trái lại mấy đồng liêu của anh ta thì đi ra đi vào khá nhiều.”

Lục Kiều Kiều mỉm cười gật đầu cảm ơn Dương Phổ, rồi để mặc cho Jack và Dương Phổ tán chuyện trên trời dưới đất, quay sang nhỏ giọng hỏi An Long Nhi: “Mày

còn nhớ Đặng Nghiêu không?”

“Tất nhiên là nhớ, cháu vừa đến nhà cô, anh ta đã cho cháu một bao lì xì.” An Long Nhi có nhân phẩm tốt, chịu ơn của người thì nhớ mãi không quên, đây cũng là một

trong những nguyên nhân Lục Kiều Kiều chọn nó làm người hầu.

“Cô không nói chuyện đấy... anh ta đã thay trang phục, mà có để ý thấy không?”

“Có ạ, trước đây ăn mặc rất giản dị, hôm nay lại mặc rất đẹp.”

“Mày thấy liệu có trùng hợp quá không? Chúng ta ở đây, anh ta cũng ở đây...” Từ lúc trông thấy Đặng Nghiêu ở Thiều Châu, lòng Lục Kiều Kiều đã sinh nghi.

“Thế thì sao ạ?” An Long Nhi không hiểu ý cô.

“Thì là... người đó... mà có thấy vóc người anh ta giống ai đó không?” Lục Kiều Kiều bặm môi, đắn đo từ ngữ.

“À...” An Long Nhi nhìn vào mắt Lục Kiều Kiều, ngẫm nghĩ một hồi: “Hình như giống một người, nhưng mà chuyện này sao có thể được chứ...”

Lục Kiều Kiều ghé vào tai An Long Nhi nói: “Mày thấy anh ta giống ai?”

An Long Nhi cũng ghé sát tai cô, đáp: “Vóc dáng anh ta khá giống người áo đen đã làm nổ tung xác Hồng lão gia...”

“Đúng... cái tên có chữ ông tâm lôi cực mạnh ấy...” Lục Kiều Kiều gật đầu.

An Long Nhi nói: “Lúc đó, hắn ta bị trúng một viên đạn của Jack, liền tung hỏa mù bỏ chạy...”

Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Thì đó, vừa nãy Dương Phổ cũng bảo mấy ngày liền không thấy Đặng Nghiêu ra ngoài, một hai hôm nay mới thấy đi ra phố, mà nói xem liệu

có phải đã trúng đạn nên phải dưỡng thương không...”

“Trúng đạn từ hơn mười hôm trước, liệu có thể hồi phục nhanh vậy sao?” An Long Nhi chỉ biết súng Tây có thể bắn chết người, chứ trị liệu thế nào thì hoàn toàn mù

tịt.

Lục Kiều Kiều nói: “Đợi chốc nữa hỏi Jack xem phát súng ấy anh ta bắn trúng chỗ nào?”

Dương Phổ thấy Lục Kiều Kiều và An Long Nhi thì thầm với nhau, liền cười hỏi hai người: “Hai chị em nhà họ An đang bàn chuyện lớn gì đó?”

Lục Kiều Kiều làm bộ ngượng ngùng nói: “Sau khi Jack thiếu gia ra ngoài, việc làm ăn ở Quảng Châu không có ai lo liệu, chúng tôi rất lo...” Sau đó, cô đưa mắt nhìn

Jack, lè lè lưỡi, bộ dạng như thể vừa lỡ lời.

Jack không nghe ra Lục Kiều Kiều đang ngầm ám chỉ với Dương Phổ rằng mời An Long Nhi xem phong thủy thì phải trả tiền, liền nói: “Không phải lo đâu, tôi có bạn

làm ăn, anh ta sẽ giúp tôi coi sóc công việc.”

Dương Phổ nói: “Làm lỡ dở thời gian của Jack tiên sinh thế này thật là ngại quá, tôi nhất định sẽ bẩm báo với châu đồng đại nhân, để ngài ấy bồi thường lại cho Jack

tiên sinh.”

“Vô cùng cảm tạ, thế thì tốt quá rồi.” Tiếng Trung của Jack cũng trực tiếp như tiếng Anh vậy, làm Dương Phổ nghe mà cười ha hả: “Người nhanh nhẹn nói năng cũng

nhanh nhẹn, tốt lắm!”

Uống xong trà sớm đã là giờ Thìn, Dương Phổ phải về nhà môn báo cáo, còn đám Lục Kiều Kiều thì về khách điểm nghỉ ngơi.

Ba người dắt theo một con chó đi trên đường lớn, Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “Dương Phổ nói châu đồng đại nhân là quan thanh liêm, em thấy một viên quan thanh liêm

thì có tiền trả cho chúng ta không nhỉ?”

Lục Kiều Kiều bĩu môi: “Có phải là quan thanh liêm không, tôi phải gặp mới biết được... mà lần này người ta mời An Long Nhi, có làm hay không, thu bao nhiêu tiền

anh cứ hỏi Long Nhi là được rồi...”

An Long Nhi nói: “Cô Kiều... cháu mới đọc sách phong thủy được có một tháng, cô bảo cháu đi xem phong thủy cho người ta thế này sao? Cháu chỉ sợ nói bừa...”

Lục Kiều Kiều cười cười bảo: “Yên tâm đi, mày không nghe Dương Phổ nói hả? Đại nhân gì đó của y cũng biết xem phong thủy, mày có nói sai cũng không hại chết

được ông ta đâu... Vả lại, muốn trở thành phong thủy sư, thế nào cũng phải có lần đầu tiên nghe theo yêu cầu của khách, giảng giải phong thủy cho người ta, đây là cơ

hội tốt, mày đừng bỏ lỡ...”

“Cháu chỉ sợ nói sai...” An Long Nhi vẫn thấp thỏm không yên.

Lục Kiều Kiều đi tới sạp hàng ven đường mua một túi trái cam thảo, chia cho mỗi người một quả ngậm trong miệng: “Mày sợ cái gì chứ? Nói sai cùng lắm bị

người ta đuổi đi, vậy thì lên đường thôi, có sao đâu... Với lại cũng chẳng phải chúng ta khoe khoang để lôi kéo chuyện làm ăn, người ta mời đấy chứ, trình độ chúng ta

thế nào không phải tự mình nói là được, phải do người ta nói mới tính...”

Jack mút mút quả trái cam thảo nói: “Chà... nói có lý lắm, Kiều Kiều rất giống Chúa Giê-su...”

“Tôi làm cái gì mà giống bánh xu xê nhà anh?” Lục Kiều Kiều tỏ vẻ khinh khỉnh.

Jack đáp: “Chúa Giê-su từng nói, người ta không thể tự đánh giá bản thân. Tự nói mình tốt là không đúng, chỉ có người khác nói mình tốt mới là chân thực...”

Lục Kiều Kiều cắt ngang chủ đề Giê-su của Jack: “Jack, lần trước lúc anh khiêng xác Hồng lão gia lao từ trên núi Phù Dung xuống, trên trời có người rơi xuống xác

của ông ấy...”

Jack nghe thấy cô nhắc lại chuyện cũ, tựa như trở lại giữa cảnh tượng kinh tâm động phách, long trời lở đất ấy, liền nhăn mặt khổ sở nói: “My God... đừng nhắc chuyện

ấy nữa, tôi ôm xác Hồng lão gia, người còn bị ám mùi mất mấy ngày...”

“Đừng tự ti, chúng tôi không chê anh thối đâu, ý tôi là sau khi người áo đen đó làm nổ thi thể, anh có bắn hấn ta một phát súng, phát súng ấy trúng chỗ nào trên người

hấn vậy?” Lục Kiều Kiều nói.

47. Chương 47

“Tim. Lúc như thế muốn đảm bảo bắn trúng đối phương, thì phải bắn vào nơi có diện tích lớn nhất, thân thể là dễ bắn trúng hơn cả, vì vậy tôi nhắm vào tim hấn ta.”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Anh có bắn trúng không?”

“Trúng rồi, tôi thấy ngực hấn trúng đạn...”

“Bị bắn trúng tim tất nhiên là chết ngay tại chỗ rồi... Nếu viên đạn không trúng tim, mười mấy ngày sau người này có thể đứng dậy đi lại bình thường không?” Lục

Kiều Kiều truy vấn.

Jack đáp: “Chuyện này thì khó nói lắm, nếu bắn trúng xương hay là đạn xuyên qua cơ thể, hoặc trên người hắn có mặc áo giáp, hay bắn trúng phải thứ gì đó đeo trên

người... thì đều không thể gây trọng thương... có vấn đề gì sao?”

“Có, tôi cảm thấy tay hàng xóm gặp ở khách điểm khi này rất kỳ lạ, hắn ta là bồ đầu ở Quảng Châu, nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, tôi nghi ngờ hắn theo dõi

chúng ta; nghe Dương Phổ nói, bọn họ có mấy người cùng đến, tôi cảm thấy đây chính là mấy tên bịt mặt tấn công chúng ta ở núi Phù Dung; mà hắn ta ho khù khụ, tôi

nghi ngờ không biết có phải vùng phổi bị trúng đạn hay không; quan trọng nhất là vóc dáng người hắn và tên áo đen kia thực tình quá giống nhau.” Lục Kiều Kiều vẫn

tất trình bày nghi vấn của mình.

Jack lắc đầu nói: “Chứng cứ không đầy đủ, Kiều Kiều, em đoán bừa rồi...”

“Thì thế, tôi cũng không có bằng chứng chứng minh hắn ta là bồ đầu của phủ Quảng Châu đây này. Tôi ở trong ngõ Hình Lan được một năm, sau đó hắn mới chuyển

đến. Chúng tôi làm hàng xóm được hai năm, chưa bao giờ thấy hắn ta mặc quần áo quan sai, mà chuyện hắn làm bồ đầu, cũng là do hắn tự nói ra...” Lục Kiều Kiều

gật đầu trầm ngâm: “Ừm, có vấn đề...”

An Long Nhi nói: “Nếu là Đặng đại ca, sao không trực tiếp đi hỏi, đằng nào thì mọi người cũng biết cả mà.”

Lục Kiều Kiều ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói: “Khục khục, thằng lỏi Long Nhi này, lá gan cũng không nhỏ một chút nào, để cô nghĩ đã.”

Về đến khách điểm, Lục Kiều Kiều đã thiếu ngủ nghiêm trọng, lập tức lên giường ngủ vùi một giấc; Jack và An Long Nhi xích con Đại Hoa Bối lên xe ngựa để ở sân

sau, cho nó coi chừng cỗ xe, sau đó về phòng số hai của hai người lẫn ra ngủ.

Đại Hoa Bối đích thực là một con chó rất nhạy cảm, mỗi khi có người đến gần xe ngựa, ở phòng khách trên tầng hai cũng có thể nghe thấy tiếng sủa của nó. Một lúc

sau, có lẽ những người đi qua chỗ xe ngựa đều vòng ra xa, con Đại Hoa Bối cũng dần im tiếng, Lục Kiều Kiều thấy biểu hiện của con chó thì rất hài lòng, ngủ thiếp đi.

Lúc mặt trời lặn, Đặng Nghiêu tới gõ cửa phòng Lục Kiều Kiều. Cô mở cửa cho y vào, Đặng Nghiêu nói: “Tối nay Đặng đại ca mời cô ăn cơm, gọi cả hai người bạn

kia đi cùng nữa.”

Lục Kiều Kiều lắc đầu: “Tối nay không được rồi, giờ chúng tôi còn đang phải đợi Dương đại nhân sắp xếp, nếu Đặng đại ca không vội đi, hay để ngày mai ngày kia

Kiều Kiều mời huynh ăn cơm nhé...”

Chiều này của Kiều Kiều đã vận dụng bí quyết chữ “kéo” đến mức công cũng được mà thủ cũng xong, nếu ngày mai ngày kia họ vẫn còn ở Thiệu Châu, thì có thể

thăm dò Đặng Nghiêu thêm một bước nữa; còn nếu ngày mai đã lên đường, thì cũng có thể khiến họ Đặng trở tay không kịp.

Đặng Nghiêu nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, biết rằng tối nay người ta đã có hẹn ăn cơm, bèn hỏi: “Cô làm gì ở Quảng Châu vậy? Sao lại đến nỗi bị truy nã như thế?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Tôi có lòng tốt giúp người ta bắt cướp, nhưng lại bắn chết tên ấy, không ngờ tên cướp ấy là mệnh quan triều đình, chắc... Đặng đại ca, huynh

nghe lần lần chớ nói tên tôi ra đấy nhé, ở bên ngoài cứ gọi tôi là An Kỳ Nhi được rồi, mạng của Kiều Kiều nằm cả trong tay huynh đấy.”

Đặng Nghiêu gật gật đầu: “Thì ra là ngộ sát... vậy sao cô lại đến nha môn làm gì?”

“Tôi đang trên đường về nhà tạm lánh, nhưng vì An Long Nhi biết xem phong thủy, Dương đại nhân biết được, cứ nằng nặc đòi nó đến xem cho châu đồng đại nhân,

tôi đành phải đi theo...” Lục Kiều Kiều đùn hết mọi việc cho An Long Nhi.

“Long Nhi tuổi nhỏ như vậy mà đã biết xem phong thủy rồi cơ à?” Đặng Nghiêu kinh ngạc hỏi.

“Đặng đại ca đây không phải là người đạo thuật cao cường thâm tàng bất lộ hay sao?” Lục Kiều Kiều hồ hững nói.

“Kẻ thô lỗ như Đặng đại ca của cô thì biết gì về đạo thuật chứ, cái con nha đầu này toàn nói bậy, ha ha...” Đặng Nghiêu không hiểu Lục Kiều Kiều nói gì, bật cười hờn

hậu.

“Ha ha ha...” Lục Kiều Kiều nhìn vào mắt Đặng Nghiêu, cũng cười lên thành tiếng: “Một tháng không gặp, Đặng đại ca không phải đã phát tài rồi sao? Bộ quần áo

này không tẹt đầu đấy nhé...”

“Bề trên yêu cầu mọi người ra ngoài làm việc phải ăn mặc cho tử tế, không thể làm mất mặt phủ Quảng Châu, đây chỉ được cái mẽ bên ngoài thôi, lấy đâu ra mà phát

tài phát lộc gì chứ...”

“Bệnh của huynh đỡ chưa?” Lục Kiều Kiều quan sát lồng ngực Đặng Nghiêu, muốn nhìn xem có dấu vết băng bó lộ ra bên ngoài y phục hay không.

“Cảm ơn cô, tôi bị nhiễm phong hàn trên đường, đã ở đây mấy ngày rồi, giờ mới đỡ được một chút...”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” Lục Kiều Kiều lại hỏi Đặng Nghiêu: “Chuyến này huynh đi một mình à?”

“Ha ha, bọn tôi đi ba người, cũng may có người săn sóc... Bằng không đổ bệnh một cái là phiền phức to... khụ khụ...”

Lục Kiều Kiều chăm chú lắng nghe tiếng ho của Đặng Nghiêu, tiếng ho phát ra từ phổi, kèm theo cả tiếng xì xì khe khẽ; nếu bị cảm phong hàn, thì tiếng ho phải từ cổ

họng mới đúng.

“Huynh ho đến đau cả phổi cơ à?” Lục Kiều Kiều làm bộ đau lòng hỏi Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu nuốt một ngụm nước bọt, ngừng lại giây lát rồi nói: “Cái chứng cảm phong hàn này... đỡ chảy nước mũi thì bắt đầu ho khan, ngày nào cũng phải uống

thuốc, khụ khụ...” Dứt lời, y không kìm được, lắc đầu cười khổ.

Lục Kiều Kiều nói đầy ẩn ý: “Phải đó, nếu có đại tẩu ở đây thì tốt, Đặng đại ca làm chuyện công vào sinh ra tử chịu không biết bao nhiêu khổ cực, nếu triều đình vẫn

chỉ cho huynh chút bổng lộc còm cõi ấy, chi bằng đừng làm thì hơn...”

Đặng Nghiêu lắc đầu: “Nhà ai chẳng có chuyện khó nói, tôi là người có gia thất rồi, bỏ việc ở nha môn cũng không biết làm gì...” Nói xong, y thở dài: “Hà, vậy nhé,

ngày mai tôi đến mời cô đi ăn cơm, tôi đi trước đây...”

“Thật là ngại quá, Đặng đại ca, ngày mai để Kiều Kiều mời khách, huynh đi đường cẩn thận nhé.” Lục Kiều Kiều nói xong liền đứng dậy mở cửa cho Đặng Nghiêu,

hai tay kéo chốt cửa ra, cùi chỏ chưa kịp hạ xuống đã xoay người lại, thành thử thúc luôn vào ngực Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu hơi co người, song vẫn bị cườm tay của Lục Kiều Kiều thụi vào, liền kêu “ôi” một tiếng, cười nói: “Ha ha, nha đầu này, tay chân làm gì mà lóng nga

lóng ngóng thế...”

“Đặng đại ca, xin lỗi huynh, huynh không sao chứ...” Lục Kiều Kiều vừa xin lỗi rồi rít vừa quan sát chân mày Đặng Nghiêu, chỉ cần anh ta nhú mày, ắt là do cảm giác

đau đớn dị thường ở lồng ngực.

Nhưng Đặng Nghiêu không hề chau mày, vẫn cười hì hì đi ra cửa, vừa nói không sao, vừa đi ra khỏi căn phòng số một ở cuối hành lang, sau đó biến mất ở chỗ ngoặt.

Lục Kiều Kiều chu miệng, rửa thềm trong bụng: “Con cáo già này, để xem tối nay ta lật mặt nạ của người thế nào...”

Đặng Nghiêu vừa đi, Dương Phổ lại đến, kéo ba người bọn Lục Kiều Kiều sang nha môn phủ Thiệu Châu.

Jack đi đằng trước nói chuyện với Dương Phổ, còn Lục Kiều Kiều lại kéo An Long Nhi đi phía sau.

“Long Nhi... xem phong thủy quan trọng nhất là xem cửa, phải đạt đến trình độ người chưa bước qua cửa đã biết ba phần sự việc rồi; nếu đang nói chuyện dở lại ra

ngoài đo cửa thì vừa nghiệp dư vừa mất mặt...”

Được Lục Kiều Kiều chỉ dẫn, An Long Nhi nhân lúc Dương Phổ đi đằng trước mãi nói chuyện không để ý, liền móc la bàn ra đo phương hướng cửa lớn của nha môn

và chỗ thủy khẩu nơi nước chảy vào chảy ra trên phố.

Lục Kiều Kiều lại dặn: “Xem cửa lớn xong, phải nhớ rõ các chi tiết, phân tích ra một phương hướng đại thể, sau đó từng bước đi vào bên trong, quan sát từng sảnh

đường, phòng và bếp xem có hợp với phép tắc hay không, mỗi một góc có bố cục phong thủy tốt, đều sẽ tăng cường phúc lực cho bố cục chính thể, nếu không tốt

đương nhiên sẽ sinh ra sát khí...”

Khi Lục Kiều Kiều và An Long Nhi chậm chậm đi vào hậu đường, An Long Nhi cũng đã nắm được tình hình đại khái của nha môn này.

“Nhớ kỹ, người ta tìm đến chúng ta, nhất định là có việc không giải quyết được; mày phải cân nhắc trong lòng, nhận rõ người ta có nghi nan ở đâu, mày có phương án

giải quyết hay không; đoán bệnh dễ, trị bệnh mới khó, vì vậy xem phong thủy thì dễ thôi, nhưng ứng cứu một bố cục phong thủy thì trong sách vở không dạy đâu, mày

cần phải vận dụng cho linh hoạt...”

An Long Nhi chăm chú lắng nghe, chốc chốc lại gật gù. Lục Kiều Kiều lại nói: “Đối phương cũng là tay lão luyện phong thủy, mày mới là đứa trẻ, ông ta sẽ không kỳ

vọng quá nhiều ở mày đâu; vì vậy chỗ nào không biết thì dừng cổ, càng không cần nói dối, cứ bảo thẳng mình không biết là được, có thể những thứ mày học từ ông ta

dùng cả đời vẫn không hết đâu... Mày cứ gọi cô là cô, lai lịch gia môn với giá tiền thế nào để đẩy cô đàm phán, không nhất thiết phải thu được tiền, mày cứ làm hết

sức là được rồi...”

Vừa nói chuyện vừa đi vòng vèo trong nha môn, bọn Lục Kiều Kiều mới nhận ra, nha môn này chỉ có cánh cổng nhỏ, chứ bên trong không hề nhỏ chút nào, đi qua

sảnh đường xử án vào bên trong, không ngờ phải qua hai tầng nội đình mới đến được hậu hoa viên, cũng là nơi ở của châu đồng đại nhân.

Hậu hoa viên nhỏ xíu, gọi là hoa viên cũng hơi miễn cưỡng. Chỗ nào có đất thì có cây cối, dưới gốc cây mọc đầy cỏ dại, chẳng có lấy một bồn hoa nào, cũng không có

cây cảnh gì cần người chăm sóc, chỗ nào không có đất thì được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng. Nơi này cùng lắm chỉ có thể coi là một khoảng đất trống nhiều cỏ

mà thôi.

Xem nhà của một người, có thể nhìn ra nhân phẩm của người ấy, Lục Kiều Kiều thấy khu vườn này thì không khỏi cười thầm, vị châu đồng đại nhân này rõ ràng là một

lão già thông thái lắm.

Trong căn phòng bên cạnh hậu hoa viên có một ông lão gầy gò chừng hơn năm mươi bước ra, ông ta để râu ba chòm trắng xám, ăn mặc giản dị như một tú tài già.

Dương Phổ vừa thấy ông lão đã chấp tay thi lễ: “Phạm đại nhân, đây chính là mấy vị bằng hữu mà tôi có nhắc với ngài.”

Nói đoạn, y quay người lại giới thiệu với bọn Jack: “Vị này là châu đồng của phủ Thiệu Châu, Phạm Trọng Lương, Phạm đại nhân.”

Phạm Trọng Lương trông không có vẻ già nua lụ khụ, mà hừng khởi chấp tay chào ba người, tiếng nói âm vang như chuông đồng: “Đã đợi các vị từ lâu... vị này chắc

là thần thám Tây dương Jack tiên sinh, đúng là tuổi trẻ tài cao! Tốt lắm! Cốt cách tinh kỳ, tướng mạo hiên ngang, vị này nhất định là Phong thủy tiểu đồng An Long

Nhi rồi! Ồ? An Kỳ Nhi cô nương chân mày đầy đặn, thần vận xuất chúng, nhất định là xuất thân danh môn, không phải người thường! Hoan nghênh hoan nghênh...”

Cả bọn không ngờ Phạm Trọng Lương lại sảng khoái cởi mở như vậy, đều lật đật vái chào đáp lễ.

Lục Kiều Kiều càng lấy làm bất ngờ, trong lòng thầm nhủ phen này phiền phức to rồi, không khéo lại bắt cần tự chui đầu vào rọ của lão già này cũng nên.

Đặng Nghiêu ra khỏi phòng Lục Kiều Kiều, đi dọc hành lang, rẽ ngang về phòng mình.

Phòng y cũng ở tầng hai, cách phòng số một của Lục Kiều Kiều khoảng hơn mười phòng. Đây là một phòng lớn có cả sảnh và buồng ngủ riêng, bên trong còn có hai vị

đồng liêu cùng ở.

Y vừa bước vào liền xoay tay đóng cửa lại, hít vào mấy hơi khí lạnh, vừa ôm ngực vừa thở hồng hộc.

“Chắc chắc... ôi cha... đau chết đi được...” Đặng Nghiêu vừa kêu đau, vừa đi ra ghế, chống hai tay vào bàn ngồi xuống. Hai đồng liêu của y từ trong phòng đi ra, bọn

họ chính là hai trong năm vị Quan chính ở Khâm Thiên giáo Tử Cấm thành, Khoái Dao Thần Toán Lục Hữu, và Kim Lập Đức tinh thông thuật phong thủy.

Còn thân phận thực sự của Đặng Nghiêu, là truyền nhân của Thần Tiêu phái, Huyền Linh quan Tiêu Kiếm.

Từ năm năm trước, phủ Quốc sư đã bắt đầu tiến hành giám sát và khống chế các thầy phong thủy dân gian có tiếng khắp tỉnh Quảng Đông. Tiêu Kiếm thân là mệnh

quan triều đình, đương nhiên cũng được phủ Quốc sư bí mật điều động đến Quảng Châu, sắp xếp cho đối tượng để giám sát, đồng thời đổi tên giả là Đặng Nghiêu.

Trong năm năm, các thầy phong thủy dân gian ở Quảng Đông, bất luận là mở quán hành nghề hay ẩn cư nghiên cứu, đều bị phủ Quốc sư ghi vào hồ sơ, rồi giao cho

các quan viên phụ trách huyền học không ngừng sàng lọc và lôi kéo.

Đám lừa đảo lẫn lộn trên giang hồ kiếm cơm là những kẻ an toàn nhất, bọn họ nhanh chóng bị tìm hiểu và gạt bỏ, có thể tiếp tục yên ổn lừa tiền lừa sắc trong chốn dân

gian.

Nhưng các thầy phong thủy có chân tài thực học, người nào sẵn sàng phục vụ cho triều đình Đại Thanh đều được lời kéo một cách có kế hoạch, kẻ nào không phục

tùng thì cũng nhanh chóng bị ám sát.

Những phong thủy sư không muốn bán mạng cho triều đình, lại có thể thoát khỏi truy sát đương nhiên không phải vì họ may mắn; bọn họ chẳng những kiêu ngạo bất

khuất, mà còn là những cao thủ chân chính tinh thâm huyền học, văn võ song toàn, đã trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử. Trong số những phong thủy sư sống sót, có

người trốn khỏi Quảng Đông, không biết tung tích, cũng có kẻ gia nhập lực lượng phản Thanh, quyết liều một phen sống mái với triều đình. Đồng thời với việc truy sát

các phong thủy sư dân gian, phủ Quốc sư cũng tạo ra và tuyển lựa cho mình những đối thủ mạnh mẽ nhất, đây là hệ quả không thể nào tránh khỏi.

Khi nhận nhiệm vụ giám sát Lục Kiều Kiều, Đặng Nghiêu còn hoài nghi không biết có phải phủ Quốc sư đã nhận lầm đối tượng hay không, trong mắt y, Lục Kiều Kiều

chỉ là một khuê nữ nhà bên mười bảy mười tám tuổi đầu.

Lúc y chuyển đến ở cạnh nhà Lục Kiều Kiều, lại phát hiện cô gái này tuy tính tình lạnh lùng, nhưng không có chí lớn, cả ngày chỉ xem bói cho người ta kiếm chút bạc

vụn mua thuốc phiện; buổi tối, cô không ra ngoài mấy, ngày nào cũng ngửi thấy mùi thuốc phiện thoang thoảng bay sang, rõ ràng là một con nghiện rất nặng.

Y không hiểu tại sao một hoàng hoa khuê nữ lại sống một mình giữa chốn trăng gió này, cũng không biết người nhà và lai lịch của Lục Kiều Kiều ra sao. Những lúc nói

chuyện phiếm, mỗi khi y hỏi đến, Lục Kiều Kiều đều lắng sang chủ đề khác. Đúng như y nói, nhà ai chẳng có chuyện khó nói, người ta là nữ nhi, đã không muốn kể,

Đặng Nghiêu tính tình đôn hậu cũng không tiện truy vấn thêm.

Trong tư liệu phủ Quốc sư giao cho y có ghi rằng cô gái này là phong thủy sư thuộc diện trọng điểm phải giám sát, về lai lịch chỉ ghi là người Giang Tây, ngoài ra không

có gì cả. Đối với một phong thủy sư, viết như vậy coi như không viết gì, bởi lẽ phong thủy sư trong thiên hạ lúc bấy giờ có quá nửa xuất thân từ Giang Tây, mà những

kẻ lừa đảo kiếm cơm, lại càng phải tự xưng mình là phong thủy sư Giang Tây.

Sống cạnh nhau hai năm, Lục Kiều Kiều đã qua lại thân thiết với vợ con Đặng Nghiêu, cũng thường sang nhà Đặng Nghiêu chơi, dần dần, y cũng thấy quý mến cô gái

trẻ này.

Đặng Nghiêu rất thích làm hàng xóm với Lục Kiều Kiều, cô khiến y có cảm giác rất thoải mái mỗi khi trở về nhà buổi tối. Y chưa từng lo lắng cô sẽ gây chuyện hay

liên hệ với đám phản tặc, mà phủ Quốc sư cũng chưa từng yêu cầu y chiêu an hoặc ám sát Lục Kiều Kiều, công việc dễ chịu như vậy có gì không vui vẻ thực thi chứ?

Lục Kiều Kiều tính tình lạnh lùng hoạt bát, thích bày mấy trò mờ ám trêu chọc trẻ con, nhưng mấy đứa con y lại rất thích. Bọn chúng đã coi Lục Kiều Kiều vừa xinh đẹp

vừa tinh quái ấy như một người chị lớn, vừa thấy Lục Kiều Kiều đến nhà là cười khanh khách; có lúc y và vợ ra ngoài làm chút chuyện, còn đem con sang nhờ Lục

Kiều Kiều trông giúp. Chuyện này khiến Đặng Nghiêu có cảm giác như mình có thêm một cô con gái nữa.

Đầu tháng Tám, nhà Lục Kiều Kiều đột nhiên bị người ta đập phá, Đặng Nghiêu không trông thấy ai ra tay, nhưng y đương nhiên hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Y mau

chóng nhận được mệnh lệnh yêu cầu chuẩn bị sẵn sàng đi lên phía Bắc bất cứ lúc nào. Vợ và lũ con vẫn tiếp tục ở lại ngô Hinh Lan, còn bản thân y thì phải ngày đêm

đợi lệnh.

Một tháng trước, khi tin tức Lục Kiều Kiều bắn chết quan viên của Khâm Thiên giám ở núi Kê Đề đến tai Đặng Nghiêu, y đã được một phen cả kinh thất sắc. Mấy

ngày sau, phủ Quốc sư điều động năm vị Quan chính, do Quốc sư trực tiếp dẫn đầu, theo dõi Lục Kiều Kiều đi về phía Bắc tới Giang Tây, y liền biết chuyện này không

phải tầm thường, bao năm nay, chưa từng có hành động nào lớn như vậy cả.

Sau đó, y lại hay tin Lục Kiều Kiều đột nhiên đổi hướng từ Thanh Thành ngoặt xuống phía Nam, bấy giờ Đặng Nghiêu mới biết cô gái nhà bên ấy không phải hạng

vừa, Lục Kiều Kiều đang sử chiêu Hồi mã thương, đâm một nhát vào nơi yếu nhất, đau nhất trong kế hoạch của phủ Quốc sư.

Khi đó, y nhận được lệnh hỗ trợ Tôn Tồn Chân theo dõi Lục Kiều Kiều, có lẽ Quốc sư cảm thấy Tôn Tồn Chân có thể bị đối phương cắt đuôi, muốn phái thêm nhân

thủ để đảm bảo việc giám sát Lục Kiều Kiều thêm chặt chẽ.

Mới theo dõi được hai ngày, y phát hiện Lục Kiều Kiều đặt bẫy Tôn Tồn Chân ở núi Song Long. Chuyện này khiến Đặng Nghiêu càng nhìn cô bằng con mắt khác.

Y không biết Tôn Tồn Chân là ai, y chỉ biết Lục Kiều Kiều không thể chết; một là vì y đã nhận được yêu cầu không giết Lục Kiều Kiều của Quốc sư; hai là y đã coi

Lục Kiều Kiều như con gái mình, cô có xấu đến mấy, y cũng chỉ coi như hơi điêu ngoa xảo quyệt mà thôi. Y giống như vị trưởng bối đã nhìn Lục Kiều Kiều trưởng

thành, không tin rằng cô lại có lòng dạ hại người.

Trong trận chiến ở đỉnh Phù Dung, sau khi nhận được lệnh hủy xác cấp tốc của Quốc sư, lại nhận thấy ông ta không chỉ rõ phải giết người, y liền là người đầu tiên xông lên làm nổ xác chết, hồng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ hủy thi diệt xác, song phương đều có thể giảm thiểu thương vong; nhưng nguyên nhân lớn hơn là y không muốn phải xuất thủ tấn công Lục Kiều Kiều, vượt lên trước làm nổ tung xác chết Hồng lão gia là biện pháp duy nhất.

Lúc cho nổ xác chết, Đặng Nghiêu bị Jack bắn trúng, nhưng y cũng không căm hận đối phương. Trong cuộc chiến ác liệt như vậy, khó tránh khỏi có người thương vong, vốn dĩ không có gì để oán giận, quan trọng nhất là không hổ thẹn với đất trời, với lương tâm. Một là y không làm trái lệnh Quốc sư, cũng coi như không phụ hoàng ân, hai là y không cần xuất thủ xung đột trực diện với Lục Kiều Kiều, kịp thời trúng thương rút lui khỏi trận chiến ầu cũng là chuyện tốt.

48. Chương 48

Sau trận chiến ở đỉnh Phù Dung, Quốc sư hạ lệnh truy nã Lục Kiều Kiều, ông ta dự kiến Lục Kiều Kiều sẽ nhanh chóng lên đường đi Giang Tây, nên tự mình dẫn theo hai huynh đệ Mục Linh, Mục Tháp chưa bị thương lên đường trước, và sắp xếp Kim Lập Đức lo cho hai người bị thương nặng là Đặng Nghiêu, Lục Hữu đến phủ Thiệu Châu nghỉ dưỡng, đồng thời tiếp tục theo dõi Lục Kiều Kiều. Theo kế hoạch, cả bọn sẽ tập hợp tại Cát An, thuộc Giang Tây.

Gặp lại Lục Kiều Kiều ở đây, Đặng Nghiêu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Thực lòng, y rất muốn gặp Lục Kiều Kiều. Hơn hai năm nay, người nhà y và Lục Kiều Kiều vẫn luôn chăm sóc nhau, ra vào chào hỏi, đến giờ cơm lại gọi nhau í ới, nấu được nồi canh bổ cũng biếu nhau một bát cùng thưởng thức, giờ thoát cái đã thành kẻ địch, hình như cũng khó lòng trở mặt với nhau được.

Xa nhà lâu như vậy, y khó tránh khỏi nỗi nhớ vợ nhớ con, giờ gặp lại được người hàng xóm cũ mà y coi như con gái này, nỗi nhớ người thân của Đặng Nghiêu cũng vơi bớt đi phần nào.

Chỉ là, lần chạm mặt này quả thực quá gượng gạo, cuối cùng Lục Kiều Kiều còn thúc một cùi chỏ vào vết thương của y, đau đến nỗi Đặng Nghiêu muốn khóc không nổi, muốn cười cũng chẳng xong.

Kim Lập Đức thấy Đặng Nghiêu oằn mình nằm trên ghế ôm ngực nghiến răng ken két, liền hỏi: “Sao thế lão Tiêu, vết thương của huynh không sao chứ?”

“Khụ khụ... vừa nãy bất cẩn bị người ta đụng phải... trúng ngay phổi, vốn đã sắp khỏi rồi... khụ khụ...” Đặng Nghiêu vừa ho khù khụ vừa đau đớn thuật lại bệnh tình.

Lục Hữu cũng đi ra hỏi: “Sao mà bất cẩn vậy, có cần kiểm tra lại vết thương không, huynh bị bắn một phát ở cự ly gần, thương thế không nhẹ đâu.”

“Không... không sao cả.” Đặng Nghiêu điều hòa nhịp thở, nằm rạp ra bàn Bát Tiên chậm chậm hít vào thở ra, nói: “Kỳ thực cũng đỡ nhiều rồi, may là hấn nổ phát súng sát người, đầu đạn bay sượt qua phổi rồi bắn ra ngoài cơ thể, mới không bị thương quá nặng; đầu đạn súng Tây ấy... đều có hỏa độc, nếu vẫn còn bên trong thì chưa chắc đã cứu được đâu.”

“Tối nay ăn gì?” Lục Hữu thân hình gầy nhẳng, nhưng lại là người háu ăn nhất.

“Vết thương của tôi chưa khỏi hẳn, không ăn được các loại ngỗng quay vịt quay, chẳng phải vẫn là rau cải luộc với thịt xào hay sao, khụ khụ... chắc chắc... chắc...”

Đặng Nghiêu vừa đùa vừa hít vào mấy hơi, vết thương lại đau nói lên.

Đặng Nghiêu vừa ho mấy tiếng, đoạn xua xua tay nói: “Hai người đoán xem tôi vừa gặp ai ở dưới nhà? Tôi gặp Lục Kiều Kiều đấy...”

Lục Hữu và Kim Lập Đức đều không hẹn mà cùng tròn tròn mắt.

Kim Lập Đức hỏi: “Cô ta biết chúng ta ở đây à?”

Đặng Nghiêu nói: “Biết cũng không dám nhận, lúc chúng ta ra tay đều đã bịt kín mắt, không bị nhận diện đâu; nhưng cô ta rất tinh quái, chắc cũng ngờ vực rồi, vừa nãy còn thử thăm dò tôi nữa...”

Lục Hữu nói: “Lá gan con lỏi này cũng lớn thật, bị truy nã mà còn dám đi vào đất của nha môn, loại người này thành phần tặc thì không phải vừa đâu.”

Đặng Nghiêu nói: “Tôi hỏi cô ta rồi, cô ta nói là người của nha môn mời bọn họ đến.”

Kim Lập Đức nói: “Cũng tốt, chẳng lẽ nào mọi người cũng chung đường, chỉ bằng qua chào hỏi một tiếng rồi kết bạn cùng đi Giang Tây, chúng ta cũng có thể lần lượt ngồi

xe ngựa Tây...”

Lời còn chưa dứt, ba người cùng cười phá lên. Kim Lập Đức chỉ nói đùa, lần này bọn họ bí mật hành động, nếu làm vậy thật, ba người cũng chẳng thể nào ăn nói với

Quốc sư được.

Lục Hữu đề nghị: “Quốc sư bấy lâu nay vẫn muốn tìm hiểu xem Lục Kiều Kiều biết được bao nhiêu về Long Quyết, giờ cô ta đến đây cũng là một cơ hội, chỉ bằng đợi

trời tối lên qua đó nghe trộm, thăm dò tình hình.”

Kim Lập Đức nói với Đặng Nghiêu: “Vết thương của Lục đại nhân vừa mới thuyên giảm, đã lại muốn báo đền nợ nước rồi, thật đúng là đáng kính đáng phục...”

Đặng Nghiêu đùa: “Lục đại nhân muốn đi rình trộm con gái nhà người ta ngủ thôi, lão Đức đừng tưởng lầm ông ta vĩ đại thế.”

“Hai vị đại ca, có bắt hai vị đi đâu, đâu cần một kẻ ngậm máu phun người, một kẻ miệng nam mô bụng bỏ dao găm như thế...” Lục Hữu cười cười nói: “Sức khỏe tôi

tốt, hồi phục nhanh, đi vận động một chút cũng không được chắc?”

Kim Lập Đức vỗ vai Lục Hữu: “Được... ăn cơm xong, Lục đại nhân đi mà vận động, đúng là bại hoại của triều đình, khục khục khục.”

Lục Hữu cũng kéo Đặng Nghiêu dậy, cả bọn vừa mắng nhau là quân bại hoại, vừa đi xuống dưới nhà dùng bữa.

Phạm Trọng Lương bày toàn các món ăn thường ngày để chiêu đãi Lục Kiều Kiều, có điều, cả bọn đều không để tâm đến việc ăn uống, chỉ cần không khí hòa hợp vui

vẻ là được, ăn gì cũng không quan trọng.

Trong lúc chuyện trò, Lục Kiều Kiều nhận ra Phạm Trọng Lương là người học thức uyên bác, lại có kiến giải độc đáo, với tài năng của ông, lẽ ra không chỉ là một viên

châu đồng lục phẩm. Nếu tri huyện thất phẩm là hạt vừng, đại học sĩ nhất phẩm là quả dưa, thì châu đồng lục phẩm cũng lắm chỉ bằng quả mận chua mà thôi; đáng tiếc tính tình Phạm Trọng Lương quá thẳng thắn, hoạn lộ khó tránh gặp nhiều trắc trở thăng trầm vì bị lũ tiểu nhân hãm hại; chỉ xét riêng về mặt nói năng không lựa lời, cũng có mấy phần giống Jack.

Quả nhiên, ông ta và Jack nói chuyện rất hợp, còn chủ động hỏi Jack về hoạt động chính trị ở nước Mỹ, đồng thời tỏ ra hết sức kinh ngạc trước chế độ không có

hoàng đế, tổng thống thay đổi theo nhiệm kỳ của nước Mỹ.

Sau ba tuần rượu, mặt mũi ai nấy đều ửng hồng, Phạm Trọng Lương liền đi vào chủ đề chính: “Long Nhi tinh thông phong thủy, không biết là xuất thân từ môn phái

nào?”

An Long Nhi chỉ xem qua sách phong thủy của Lục Kiều Kiều đưa cho nó, đâu có biết trong phong thủy lại phân biệt môn phái, lúng búng nói: “Cháu không biết... là cô

cháu đưa sách phong thủy cho cháu đọc thôi.”

Câu trả lời của An Long Nhi hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phạm Trọng Lương, trong thiên hạ này làm gì có thầy phong thủy nào không biết mình thuộc môn phái

gì chứ, ông ta cười nói: “Chà? Có chuyện vậy sao?”

Lục Kiều Kiều lập tức tiếp lời: “Gia phụ có để lại một ít sách vở, vì chiến tranh loạn lạc nên không có duyên kế thừa, Long Nhi chỉ tự đọc một số sách, tôi nghĩ đại khái

là về huyền không đại quái gì đó.”

Phạm Trọng Lương vuốt râu: “Ừm... vậy thì có thể là bí pháp của phái Tam Nguyên rồi, hôm nay Long Nhi nhất định phải để Phạm mỗ được mở rộng tầm mắt đấy

nhé.”

Lục Kiều Kiều lại cướp lời hỏi Phạm Trọng Lương: “Nghe nói Phạm đại nhân cũng tinh thông đạo phong thủy, chẳng hay là học theo môn phái nào vậy?”

Nhân sĩ nghiên cứu huyền học gặp nhau, cũng như các cao thủ võ lâm luận bàn võ công. Mỗi môn phái đều có bí pháp riêng, các phong thủy sư luôn tò mò và muốn có

được tuyệt học của đối phương, vì vậy phải biết mình biết ta thì mới có phương sách ứng đối hợp lý. Lục Kiều Kiều hỏi câu này trước khi An Long Nhi lên tiếng, là vô

cùng cần thiết.

Nếu cùng môn phái, trước khi giao lưu phải thăm dò xem đối phương nông sâu thế nào, hỏi rõ sư thừa và vai vế; còn nếu môn phái bất đồng, mấy chiêu của An Long

Nhi cũng đủ khiến đối phương cảm thấy mới lạ rồi.

Phạm Trọng Lương trả lời: “Phạm mỗ học theo phái Tam Hợp, nghiên ngẫm mấy chục năm mà vẫn chưa nắm được yếu lĩnh, ha ha ha...”

Lục Kiều Kiều vừa nghe môn phái khác nhau, có thể yên tâm nói năng, bèn bảo: “Phạm đại nhân khiêm tốn quá rồi, thực ra người học phong thủy trong thiên hạ đều là

một nhà, cũng không ngoài nghiên cứu hình thế của núi sông đất cát, phân ra các môn phái khác nhau, chẳng qua chỉ vì phương thức diễn dịch bất đồng mà thôi. Nền

nói là trăm sông đều đổ về biển lớn, có phải không?”

Phạm Trọng Lương mỉm cười gật đầu với Lục Kiều Kiều: “Ta biết ngay vị tiểu cô nương này không đơn giản mà, tuổi còn trẻ măng mà đã nói năng đâu ra đấy rồi. Có

điều Phạm mỗ mỗi lần có cơ hội viếng mộ đều để ý xem xem đó là tác phẩm của phái nào, phát hiện ra, giữa các môn phái cũng có cao có thấp. Được rồi, để nghe

cao kiến của Long Nhi về nhà môn đã...” Dứt câu nói nồng nặc mùi thuốc súng ấy, ông ta quay sang nhìn An Long Nhi chờ đợi.

“Phạm đại nhân, Long Nhi đành khoe xấu vậy, chỗ nào không đúng, mong Phạm đại nhân chỉ giáo cho...” Long Nhi chấp tay nói hết mấy lời dạo đầu, rồi chiếu theo các bước xem phong thủy mà Lục Kiều Kiều dạy nó, rành rọt trình bày kiến giải của mình.

“Long mạch phía sau Thiều Châu cháu chưa được xem qua, hình thế lớn chừng nào Long Nhi cũng không biết, nhưng Thiều Châu là nơi hai dòng sông hợp lưu, địa khí

của bốn bề xung quanh đều tụ về đây, trong sách nói đây là đất chân long, rất thích hợp cho dân chúng sinh sống và làm ăn...”

Long Nhi vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều đang nghiêm túc lắng nghe nó trình bày, mỉm cười gật gật đầu, khiến thằng bé mạnh dạn tiếp lời:

“Thành Thiều Châu ba mặt giáp nước, nước quá gần quá nhiều sẽ hình thành sát khí cát cước thủy (nước cắt chân) trong thành không dễ gì tụ khí được, vì vậy người

làm ăn ở đây giàu nhanh mà tán gia bại sản cũng nhanh...”

Phạm Trọng Lương làm quan ở đất này mấy năm, mọi chuyện gì đều đã tìm hiểu kỹ càng, ông ta cũng không cho rằng kiến giải của An Long Nhi cao minh gì cả. Hôm nay ông ta mời mấy người đến ăn bữa cơm, một là để cảm ơn họ phá án lập công, hai là cũng muốn có được vài gợi ý và tư duy mới mẻ từ những người bạn nhỏ này. Có điều, Phạm Trọng Lương nhận thấy An Long Nhi mở đầu có lớp lang trình tự rất lão luyện, ông ta bảo An Long Nhi nói về nhà môn, thằng bé lại đi nói về long mạch và thành Thiều Châu, có thể thấy vị tiểu bằng hữu này đã có một khái niệm tương đối chính thể về phủ Thiều Châu rồi. Tuổi tác còn nhỏ mà có thể tư duy từ lớn đến nhỏ, tầng lớp rõ ràng như vậy rất hiếm gặp.

An Long Nhi không nghĩ được nhiều như thế, lần đầu tiên trình bày kiến giải trước mặt người khác, lại phải trình bày với một vị quan lớn và bao nhiêu người như vậy,

trong lòng nó không khỏi có phần căng thẳng, chỉ muốn nói cho nhanh, không nói sai gì là tốt lắm rồi. Hai mắt nó mở tròn tròn, nhưng thực ra lại không thấy ai cả, bao

hiệu tâm tư đều đặt cả vào lời nói:

“Địa thế phủ Thiều Châu giống như con cá diếc nổi trên mặt sông, đầu hướng Nam, đuôi hướng Bắc, đầu cá có nước nên được khí, nhưng vừa rồi bọn cháu trông thấy một con đường rộng chạy xuyên qua giữa thành Thiều Châu...”

Dương Phổ nói: “Đấy là đường Phong Độ, con đường hưng vượng nhất phủ Thiều Châu...”

“Ồ... là con đường Phong Độ, có câu rằng quanh co hữu tình, thẳng đuột vô tình, đường Phong Độ chạy thẳng một mạch xuyên qua phủ Thiều Châu, ở giữa không có

chỗ nào uốn lượn, thu được khí ở vị trí đầu cá mà không có minh đường để tụ khí, sẽ khiến Thiều Châu thu được bao nhiêu thì tiêu đi bấy nhiêu.” An Long Nhi nhìn Phạm Trọng Lương, muốn nhận được một lời khẳng định của ông ta.

Phạm Trọng Lương chưa từng gặp thiếu niên nào mười mấy tuổi đầu đã có thể phân tích hình thế phong thủy có lớp có lang như vậy, dù hợp ý hay không, ông ta đều

mỉm cười gật đầu, nói: “Thiều Châu mỗi năm thu không ít bạc vào ngân khố, sau khi nộp lên triều đình... nha môn còn lại cũng không được bao nhiêu, còn gì nữa không?”

Phạm Trọng Lương hồi đáp những phân tích của An Long Nhi, rồi lại ném quả bóng da trả về cho nó.

An Long Nhi nghe Phạm Trọng Lương nói vậy, biết rằng mình phân tích đại để không sai, bèn nói tiếp: “Nghe Dương đại nhân nói, đây là vùng đất binh gia bao đời nay vẫn phải tranh giành bằng được, hẳn cũng do hai dòng sông kẹp tòa thành vào giữa, khiến thủy khí xung quanh quá nặng mà hình thành nên sát khí; đường Phong Độ là trung tuyến phủ Thiều Châu, nhưng lại mở rộng về phía Nam, phía Nam là Cửu vận hỏa địa, mà hiện giờ Thái Tuế đã nhập vào Cửu vận, trong vòng mười lăm năm kể từ bây giờ, nếu thiên hạ có loạn, phủ Thiều Châu khó lòng trách khỏi nạn binh đao; nếu nha môn có thể chặn trên đường trung tuyến này, cùng hướng về phía Nam với toàn thành để hưng khí, thì có thể thêm chút thu nhập, đồng thời cũng hóa giải được nạn binh đao; nhưng giờ nha môn lại đặt ở góc Đông Bắc của thành, cửa lớn mở về phía Đông, hướng về dòng Trinh Giang ngoài thành, xét về phong thủy, thu nhập của nha môn sẽ vào theo đường khác. Có điều, Long Nhi không hiểu chuyện của quan phủ, nói chung là không phải kiếm tiền theo cách mà quan phủ nên làm...”

Dương Phổ cười cười nói: “Khụ khụ... đúng là có tình trạng này... Phạm đại nhân, trình độ phong thủy của Long Nhi không hề kém đúng không?”

“Ừm...” Phạm đại nhân cũng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt tán thưởng.

An Long Nhi nói với mọi người: “Các vị có thể theo cháu ra ngoài cổng nha môn xem một chút không?”

Vậy là cả bọn cùng nó ra trước cổng nha môn, An Long Nhi chỉ vào bên trái nói: “Đây là thượng du Trinh Giang, khí từ hướng này đến, bị tòa lầu cao ở bên phải chặn vòng ngược lại, đây gọi là khai thiên môn, bế địa hộ, khiến nguồn tài lực của nha môn rất đầy đủ...”

Dương Phổ giải thích: “Tòa lầu cao bên phải đó là Phong Thái lầu, có từ triều trước, cũng có thể coi như một thắng cảnh của Thiều Châu.”

“Phải, Phong Thái lầu có thể chặn tài khí cho nha môn, nhưng lại khiến vị trí Bạch Hổ của nha môn được đôn lên cao một bậc, khiến cho hổ mạnh mà rồng lại yếu, xuất hiện tình trạng kẻ dưới phạm thượng làm loạn...”

An Long Nhi vừa nói dứt lời, Phạm Trọng Lương đã phá lên cười ha hả, luôn miệng khen giỏi, vuốt râu giục nó mau nói tiếp.

An Long Nhi lại tiếp lời: “Cửa chính nha môn đối diện với ngõ nhỏ, thu lấy sát khí của nước sông đi qua tầng tầng ngõ ngách, chuyển hóa thành tài khí, nơi này có lối

vào nhỏ, công đường lại lớn, đây là một bố cục tụ tài rất tốt...”

An Long Nhi nói tới đây, cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói nổi vấn đề nằm ở đâu, chỉ biết gãi gãi đầu nghĩ xem còn có gì chưa nói đến hay không.

Lục Kiều Kiều đứng bên cạnh cười khúc khích, nói với Phạm Trọng Lương: “Phạm đại nhân, theo cách nói của Long Nhi, chỗ này của ngài không giống nha môn gì

cả, nếu không phải trên đầu có tấm hoành phi Quang Minh Chính Đại kia, người ta có khi lại tưởng vào tiệm cầm đồ hay tiền trang mất...”

Phạm Trọng Lương nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, lại phá lên cười lớn: “Đợi Long Nhi nói hết, Phạm mỗ sẽ kể chuyện nha môn cho các vị nghe, chà chà, Long Nhi

đúng là cao thủ, nói... tiếp tục nói đi...”

An Long Nhi trở lại công đường, chỉ tay vào những gian phòng ở hai bên thông đạo phía trước công đường hỏi: “Sáu gian phòng lớn này dùng để làm gì ạ?”

Dương Phổ đáp: “Đây là phòng dành để xử lý sự vụ trong nha môn, lần lượt là phòng lễ, công, hình, lại, bộ, dân chúng hàng ngày có việc gì liên quan đến hình án, thuế

ruộng, giáo dục, nông tang... đều đến đây xử lý.”

An Long Nhi gật đầu, lại đi tới xem xét một lúc rồi nói tiếp: “Những gian phòng này lớn hơn chỗ Phạm đại nhân ngồi trên công đường nhiều, tài khí vừa vào cửa đã bị

chúng đoạt trước... điều này...” An Long Nhi nhìn ra được đường đi của khí, nhưng chưa đủ năng lực nói rõ đã xảy ra chuyện gì, cứ đến vấn đề cụ thể là tắc tị.

Lục Kiều Kiều ngẩng lên hỏi Phạm Trọng Lương: “Ý Long Nhi có phải muốn nói kẻ tiểu nhân phát tài, còn đại lão gia thì chịu cảnh nghèo túng không?”

Dương Phổ và Phạm Trọng Lương gượng cười nhìn nhau, Phạm Trọng Lương thở dài cất tiếng: “Cả nha môn trên dưới có một trăm năm mươi người, kẻ nghèo nhất

chính là ta đây; lão Tứ kiện phu của ta... cũng mở được quán trà nguội trên đường Phong Độ, lấy được hai bà vợ, ngày ngày trên đường về nhà đều mua hai cân thịt

lợn...”

Cả bọn nghe xong cười ồ lên, Dương Phổ cười dứt tiếng lại: “Nhà tên kiện phu ấy có năm đứa trẻ, hai cân thịt lợn cũng vừa đủ thôi.”

Cả bọn cười cười nói nói, quay trở lại bàn ăn ngồi xuống, Phạm Trọng Lương nói với An Long Nhi: “Công phu phong thủy hình thế của Long Nhi huynh đệ quả rất khá,

phong thủy sư thông thường theo thầy học dăm ba năm chẳng qua cũng chỉ được vậy là cùng, mà tiểu huynh đệ đây lại chỉ mình tự đọc sách, thật sự không đơn giản chút nào... Có điều, xét về bố cục nha môn, vị trí nha môn này cũng không có vấn đề gì lớn lắm, phép chọn đất xây nhà và mở cửa này gọi là Hoành đình long khí pháp, được cả sơn lẫn thủy, có thể tránh được tình trạng nước hai sông cuốn trôi hết khí, không đến nỗi làm cho nha môn nghèo đến mức không có cơm ăn.”

An Long Nhi chăm chú lắng nghe, Lục Kiều Kiều đá vào chân nó dưới gầm bàn, nhưng An Long Nhi không hiểu ý cô muốn gì, đành ngồi nghiêm ngắc nghe Phạm

Trọng Lương chỉ giáo.

Phạm Trọng Lương lại nói: “Vốn dĩ dân giàu quan không giàu là chuyện tốt đẹp không gì bằng, chỉ tiếc rằng nha môn này lại có kết cấu phong thủy khiến lại thì mạnh mà quan thì yếu, nha dịch sáu phòng trước nha môn đều kết cấu với tầng tầng lớp lớp, lợi dụng quyền hành mưu lợi bất chính từ các hiệu buôn và dân chúng, đến cả đăng ký hộ tịch cũng thu tiền nhuận bút văn thư, dạo gần đây ta còn phát hiện đám người bên dưới có kẻ tham gia buôn lậu thuốc phiện...”

Nói tới đây, cả bọn đều im bật, vì quan phủ xưa nay vẫn cấm ngặt thuốc phiện, giờ Phạm Trọng Lương lại chủ động thổ lộ trong nha môn có người đang buôn lậu thứ

ấy, cho dù ai nấy đều biết nha môn là như thế, song cũng không ai tiện lên tiếng.

Jack nói: “Những chuyện này không thể thay đổi nhờ phong thủy được, tôi nghĩ vấn đề căn bản nằm ở chế độ.”

Phạm Trọng Lương nói: “Chế độ có từ lâu rồi, vả lại còn rất nghiêm khắc chặt chẽ, nhưng hơn một trăm người muốn gạt một người là chuyện rất đơn giản. Kể cả ta trừ đi mấy nhân vật chủ chốt, sẽ nhanh chóng có kẻ khác lên thay, tiếp tục công việc béo bở ấy. Trừ phi ta có thể một lần chỉnh trị toàn bộ bọn chúng, mà như vậy thì

nha môn đóng cửa luôn, phủ Thiều Châu đâu chỉ quản lý mỗi thành Thiều Châu này, mà còn cả mấy trăm dặm xung quanh nữa đó...”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Vậy ý của Phạm đại nhân là...”

“Ta muốn bắt tay từ bố cục phong thủy, trước tiên làm suy yếu vận khí của sáu phòng, tăng cường chính khí cho bản quan, sau đó phối hợp chỉnh đốn một cách toàn diện.”

Lục Kiều Kiều nói: “Phạm đại nhân chính khí ngút trời, lòng ôm chí lớn thật khiến người ta khâm phục, nhưng Long Nhi chỉ mới đọc qua vài quyển sách...”

“À... ta biết Long Nhi vẫn đang học nghệ, ý ta là muốn An cô nương và Jack tiên sinh giúp một tay.”

Lục Kiều Kiều và Jack lập tức trợn tròn mắt, nhìn nhau không nói nên lời, Lục Kiều Kiều sợ Jack buột miệng nói bừa, liền lạnh lùng giành nói trước:

“Dân nữ chẳng qua chỉ học có vài ngày ở trường tư thục, đâu có kiến thức gì, thực sự không có năng lực trợ giúp đại nhân, và lại chúng tôi còn phải lên đường đi Giang Tây, nếu không phải Dương đại nhân mời đến, giờ chúng tôi đã rời xa nơi này rồi... vì vậy...”

Dương Phổ vội vàng cất tiếng điều đình: “An cô nương chớ nên nôn nóng, Phạm đại nhân ngày ngày việc công bận rộn, người có thể cùng thương lượng trong nha môn lại không nhiều, nếu các vị có thể ở lại Thiều Châu thêm mấy ngày, Phạm đại nhân và ta đều rất muốn nghe cao kiến của các vị, giúp chúng ta xem xét tình thế rồi đưa ra đối sách, chắc cũng không tốn quá nhiều thời gian đâu.”

Phạm Trọng Lương cũng nói: “Jack tiên sinh là người Tây, đã giới thiệu cho ta rất nhiều quan điểm mới trong việc quản trị; An cô nương tướng mạo cao quý, xuất thân

danh môn, sau này hẳn sẽ có thành tựu kinh thiên động địa; hôm nay hai bên gò má có khí đỏ, e rằng cũng vì việc kiện tụng ở cửa quan nên mới tới đây, chẳng khác nào phượng hoàng đậu xuống cảnh thấp vậy. Nếu ba vị có thể ở lại thêm vài ngày, giúp dân chúng làm chút chuyện tốt thì hay quá.”

Lục Kiều Kiều còn lâu mới chịu lép vế trước chiêu này, trong lòng đã có tính toán riêng; vả lại, cô ghét nhất kẻ nào đem trò xem tướng ra dọa dẫm mình, lập tức chấp

tay nói: “Chúng tôi chỉ là khách qua đường, có tài năng đức độ gì mà dám chõ vào chuyện quốc gia đại sự, sáng sớm ngày mai chúng tôi phải lên đường rồi, mong Phạm đại nhân tìm bậc cao nhân khác.”

Phạm Trọng Lương thấy cứng rắn mềm mỏng đều không ăn thua, bèn tiếc nuối đứng dậy, thở dài: “Dân chúng không có phúc khí rồi, nhân tài không giữ được, mà chỉ

giữ lại toàn bọn đầu rơi mặt chuột...”

Lục Kiều Kiều cũng đứng lên chấp tay nói: “Phạm đại nhân cũng quá xem trọng rồi, chúng tôi thật lấy làm hổ thẹn, mong đại nhân rộng lượng hải hà, trời đã không còn

sớm, chúng tôi xin phép được cáo lui.”

Nói xong, cô liền bảo An Long Nhi gói ghém thức ăn thừa trên bàn, rồi dẫn Jack và An Long Nhi ra khỏi nha môn, Dương Phổ vội vàng chạy theo tiễn.

Lục Kiều Kiều lại nói với Dương Phổ một loạt những lời khách khí khiêm nhường, sau đó trở về khách điểm.

49. Chương 49: Hổ Trong Lòng

Bọn Lục Kiều Kiều tìm thấy Đại Hoa Bối ở sân sau khách điểm, con chó vừa trông thấy ba người liền vẫy đuôi mừng rỡ rít, chạy tới liếm láp, An Long Nhi đem thức

ăn mang về cho nó ăn, sau đó cả bọn lại dẫn theo Đại Hoa Bối lên phòng số một trên tầng hai.

Jack không hiểu tại sao phải dẫn chó lên phòng, vừa vào liền hỏi ngay Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều chỉ cười không đáp, quay sang bảo An Long Nhi: “Hôm nay

chúng ta đã ngủ cả một ngày, giờ ăn no rồi phải vận động một chút... mày mau thay bộ áo dài ấy ra, về phòng mặc áo chèn vào, leo lên nóc nhà lần sang nóc phòng số

mười bảy, chỗ đó là phòng của Đặng Nghiêu, nghĩ cách xem tình hình bên trong thế nào, tìm hiểu coi có phải Đặng Nghiêu bị thương không, tại sao bọn họ lại đến

Thiều Châu...”

Jack giờ mới biết Lục Kiều Kiều vừa nãy nôn nóng đòi về thì ra là để chơi trò này, anh chàng lấy làm hưng phấn, cũng tự xưng phong, nói: “Để anh với Long Nhi cùng

bò qua nhé.”

“Không được! Anh nặng thế, rơi từ trên mái ngói xuống phòng người ta thì làm sao? Anh ở lại đây bảo vệ tôi, cả Đại Hoa Bối cũng thế.” Lục Kiều Kiều sắp xếp như

vậy, Jack cũng rất thích, lập tức cười toét cả miệng ra.

An Long Nhi đứng yên tại chỗ, tâm tư nó vẫn còn ở chỗ Phạm Trọng Lương: “Cô Kiều, làm chuyện tốt cho dân chúng không hay sao? Tại sao cô lại không giúp Phạm

đại nhân?”

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi thuần hậu như thế, không khỏi dở khóc dở cười, đi tới bên cạnh An Long Nhi nói: “Thứ nhất, đây là ý trời, Đại Thanh đã mất vận rồi,

chúng ta không nên giúp; thứ hai bản thân ông ta cũng có kiến thức phong thủy, nhưng rất nhiều điểm chưa đúng, chúng ta không thể dạy ông ta được, những chuyện

này từ từ cô sẽ nói cho mày hiểu; thứ ba là ông ta nghèo quá, không trả nổi tiền, thứ tư... cô đã bán Đại Thanh lấy một vạn lượng vàng ròng, cô mày không thể có lỗi

với một vạn lượng ấy được...”

An Long Nhi vẫn chau mày nhìn Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều cũng nhìn lại nó một hồi. Trông thái độ của An Long Nhi, phỏng chừng Lục Kiều Kiều mà không nhận

lời, nó cũng sẽ không leo lên mái nhà đi nghe trộm nữa. Lục Kiều Kiều nhìn vẻ mặt nghiêm túc của An Long Nhi, không biết nó đang kiên trì hay đang không nhẽo, rất

cuộc bật cười thành tiếng, đành chịu thua nó, nói:

”Được rồi được rồi... đừng như thế nữa, giúp thì giúp. Nhưng cô nói trước, chỉ lo việc chinh đồn đám người dưới, đánh tham quan, còn chuyện người ta thăng quan

phát tài thì nhất loạt không quản đến, được không hả?”

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều nói thế, gật gật đầu rồi cũng nhõm miệng cười.

“Chuyện tày đình như thế cô cũng nhận lời với mày rồi, giờ mày phải làm việc cho tử tế vào...” Lục Kiều Kiều lấy trong bọc hành lý ra một con búp bê vải mặc sườn

xám màu xanh, ấn vào tay An Long Nhi.

An Long Nhi và Jack đều nhận ra con búp bê vải này, đây chính là hình nhân Lục Kiều Kiều từng dùng làm thể thần bát tự ở đồi Song Long.

Lục Kiều Kiều nói: “Mang cái này bên mình, nếu bị người ta phát hiện thì đừng bỏ chạy, cũng đừng đánh lại, chỉ cần bảo là cô nổi nóng mắng chửi mày, ném búp bê vải

của mày lên nóc nhà là được, cô tự khắc sẽ đến bảo vệ mày.”

An Long Nhi gật đầu, Lục Kiều Kiều lại nói tiếp: “Giờ là cuối giờ Tuất đầu giờ Hợi, người ta vừa mới ăn cơm xong trở về, chính là lúc tán chuyện, nếu có thể, mày cố

gắng ẩn nấp đến lúc bọn họ đi ngủ... nhớ là phải cẩn thận, kiên nhẫn...”

An Long Nhi về phòng mình chuẩn bị xong xuôi, liền trèo ra lối cửa sổ, lộn người tung mình lên mái nhà, lặng lẽ lén tới phía trên phòng số mười bảy.

Lục Kiều Kiều và Jack ngồi trong phòng nhìn nhau, ngón tay Jack gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nào đó.

Jack cố gắng ngồi với tư thế phóng khoáng nhất, cũng cố làm ra vẻ anh tuấn nhất chăm chú nhìn Lục Kiều Kiều; song cặp mắt Lục Kiều Kiều lại đảo liên hồi, tựa như

đang nghĩ ngợi gì đó, lại tựa như đang buồn chán chờ đợi điều gì đó sắp xảy đến.

Jack nuốt nước bọt, kéo ghế ngồi lại gần Lục Kiều Kiều, đằng hắng: “Khụ khụ... à... chúng ta...”

Lục Kiều Kiều đột nhiên nói: “Chúng ta chơi trò chơi đi.”

Jack phẩn chấn tinh thần hỏi: “Được! Chơi trò gì?”

“Chúng ta chơi trò bắt trộm, anh bắt tôi...”

“Oa! Đề nghị này hay đấy! Nếu tôi bắt được em thì có thưởng gì không?” Jack lập tức nghĩ đến phần thưởng thú vị của người thắng cuộc.

Lục Kiều Kiều đảo mắt nói: “Chậc... để tôi nghĩ đã, hay là nói xem nếu anh không bắt được tôi thì thế nào trước đi...”

Jack nói: “Tôi không bắt được em thì tôi cho em hôn một cái, tôi bắt được em thì em cho tôi hôn một cái...”

”Không được, người ta là con gái, như thế thiệt thòi quá... như vậy đi, mỗi lần bắt được tính là một hiệp, anh không bắt được tôi thì phạt một lạng bạc, còn phải cởi một

món đồ trên người ra, quần hay áo cũng được hết... đạn gài trên thắt lưng không tính, súng lục với bao súng chỉ tính là một món...” Lục Kiều Kiều đưa ra một điều

kiện, mà Jack không thể ngờ tới.

Jack nói: “OK, tôi thích thế, vậy nếu em bị tôi bắt được, thì cũng phạt một lạng bạc, còn phải cho tôi hôn một cái nữa.”

Lục Kiều Kiều mím môi lườm Jack, nở nụ cười tà ác: “Được thôi... anh đứng ở kia đi, bắt đầu...”

Jack chậm rãi tiến lại gần Lục Kiều Kiều, nhắm chuẩn cơ hội, dang hai tay ra toan ôm lấy cô.

Đây chính là kiểu huấn luyện mà Lục Kiều Kiều muốn, cô rùn người xuống né tránh bàn tay to bè của Jack, nghiêng người bước một bước đã lách sang bên hông anh

chàng, khi Jack xoay người vung tay lại, Lục Kiều Kiều đã bước sang bước thứ hai của quỹ tích hình tam giác; khi bước thứ ba đặt xuống theo đà xoay chuyển, Lục

Kiều Kiều vừa khéo đã đứng sau lưng Jack, cô vươn tay rút lấy khẩu súng còn giắt ở thắt lưng anh chàng ngoại quốc.

Jack chỉ thấy bóng người thấp thoáng, Lục Kiều Kiều đã biến mất trước mặt mình, anh vội đứng lại ngoảnh mặt nhìn ra sau, lập tức trông thấy hòng súng đen ngòm

đang chìa giữa mũi, Lục Kiều Kiều cầm súng cười khanh khách, khẩu súng không ngừng rung lên trên tay cô.

Jack giật khẩu súng trên tay Lục Kiều Kiều đặt lên bàn, hần học nói: “Shit! Làm lại!” Nói đoạn, liền cởi chiếc khăn hình tam giác trên cổ xuống.

Gần nửa đêm, trăng tàn lơ lửng phía Tây bầu trời, dưới ánh trăng, vẫn có thể trông thấy bóng người trên mặt đất.

An Long Nhi mặc áo ngắn, lén lút bò tới mái ngói phòng số mười bảy, nằm rạp xuống, rúc đầu vào rãnh trên mái, áp tai vào mặt ngói chăm chú lắng nghe. Một hồi lâu,

nó vẫn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, bèn đưa tay lần mò xung quanh, xem có mảnh ngói nào lỏng không, nếu rút được ra, có thể quan sát được tình hình trong

phòng, đồng thời nghe thấy âm thanh bên trong.

Quả nhiên có một mảnh ngói hơi lỏng lẻo, nó liền chậm rãi nhích người ra phía đó, kê đầu mình lên phía trên mảnh ngói ấy, ngấm ngấm dùng lực cổ tay và ngón tay đẩy

mảnh ngói ra một khe hở nhỏ. Từ trong phòng hé ra một tia sáng, An Long Nhi nhìn qua khe hở thấy Đặng Nghiêu đang ngồi xếp bằng tròn trên giường, xung quanh

thắp tám ngọn đèn dầu, dưới mỗi ngọn đèn đều dè một lá bùa màu vàng. Đèn dầu quây thành một vòng tròn lớn, Đặng Nghiêu ngồi chính giữa vòng tròn ấy, hai mu bàn

tay ép vào nhau, ngón út và ngón cái đan chéo, vòng tay ôm trước mặt.

An Long Nhi thầm nghĩ: “Đây là thủ ấn gì vậy?”

Chỉ thấy Đặng Nghiêu để mình trần, ngực quấn mấy lớp băng trắng, trên người ánh lên sắc đỏ sậm. An Long Nhi kinh ngạc phát hiện ra, bình thường gặp Đặng Nghiêu

nó chỉ cảm thấy người này thân hình ngũ đoản, vừa lùn vừa béo, kỳ thực đây chỉ là ấn tượng sai lầm do từng khối cơ bắp lớn trên người y làm quần áo phồng lên mà

thôi. Tên Đặng Nghiêu này hoàn toàn không hề mập mạp, mà ngược lại còn cực kỳ cường tráng.

Hơi thở của Đặng Nghiêu chậm rãi mà dài, tám ngọn đèn trên giường cũng bập bùng theo nhịp thở của y; dường như y đang dùng tất cả các lỗ chân lông trên người

để hô hấp. Trong khi y hít vào thở ra, ngọn lửa lúc thì dạt ra tám hướng khác nhau, lúc lại tập trung hướng về phía Đặng Nghiêu; phát ra những tiếng “vù vù”. An Long

Nhi nhận thấy mấy sợi tóc xòa xuống bên tai mình cũng bay lên hạ xuống theo nhịp thở của Đặng Nghiêu.

Ánh đỏ trên người Đặng Nghiêu chậm chậm khuếch đại, dần hình thành nên một thân hình tráng kiện bọc bên ngoài thân thể của y, hình người này không ngừng lớn

dần, đến mức trông như thể một con gấu trong suốt đang nằm phục trên người Đặng Nghiêu.

An Long Nhi nhìn thấy luồng khí hình thù như con gấu này, lập tức nhớ lại trên người Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân đều từng xuất hiện ảo ảnh hình người tương tự

như thế. Nó thầm nghĩ: Đây chính là nguyên thần mà cô Kiều đã nói sao? Cô Kiều nói, mỗi người tu đạo đều sẽ tu luyện ra nguyên thần của riêng mình; nguyên thần là

căn nguyên tiềm lực lớn nhất bên trong mỗi người, bùa chú mà không có nguyên thần gia trì thúc đẩy thì chỉ là niệm kinh với vạch vẽ lung tung; vậy nguyên thần trên

người tên Đặng Nghiêu này rốt cuộc là cấp bậc gì nhỉ?

Dù thế nào, nhiệm vụ đầu tiên mà Lục Kiều Kiều giao cho nó coi như đã hoàn thành. An Long Nhi đã trông thấy trước ngực Đặng Nghiêu băng bó, cũng trông thấy

Đặng Nghiêu đang ngồi trên giường làm những chuyện kỳ quái. Dù kẻ này đúng là một bổ đầu ra ngoài công cán, thì cũng là một tên bổ đầu rất có vấn đề.

An Long Nhi quan sát một hồi, lại áp tai vào khe hở nghe tiếp, thấy loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, nhưng không sao nghe rõ được nội dung, liền chậm chậm

nhích người về phía gian phòng có tiếng nói ấy. Vị trí của phòng này thì chỉ cần áp tai xuống mái ngói là có thể nghe được nội dung câu chuyện, nó nghe thấy giọng một

người đàn ông trẻ và giọng một người trung niên già dặn hơn, bọn họ chính là Lục Hữu và Kim Lập Đức.

“Lão Đức, hồi đó huynh theo Chương Bình Hàm làm việc có phải vất vả lắm không, huynh cảm thấy giờ tốt hơn hay hồi đó tốt hơn?” Đây là giọng của Lục Hữu.

Kim Lập Đức nói: "Chương Bình Hàm chỉ lo cái lợi trước mắt, con người cũng hấp tấp, tôi là người biết nhẫn nhịn mà cũng cảm thấy hấn ta rất phiền phức... vả lại hồi

còn đi theo hấn, tôi làm Phá long quan, Phá long quan là gì? Chính là tìm mộ tổ nhà người ta, sau đó đào bốc đi, chuyện này nếu là dân chúng bình thường làm thì rất

tổn đức, nhưng giờ chúng ta đang làm việc cho hoàng thượng nên cũng chẳng có gì để nói cả..."

Lục Hữu nói: "Nghe huynh nói vậy thì theo Quốc sư vẫn tốt hơn..."

"Ừm, bên này cũng chẳng phải khá khẩm gì, cậu với lão Tiêu suýt chút nữa thì xảy ra chuyện, tôi còn bị Hồng Tuyên Kiều đánh cho một trận, ôi cha... tôi chỉ muốn

nhANH chóng xong việc rồi về kinh phục mệnh, vào Tử Cấm thành xem có cung nữ xinh đẹp nào mới tiến cung hay không..."

Kim Lập Đức nói xong, hai người đều phá lên cười hô hố.

Lục Hữu nói: "Nghe nói các huynh đã lật tung cả long mạch của tỉnh Quảng Đông này lên, vẽ được bản đồ long mạch Quảng Đông rồi..."

Kim Lập Đức gật đầu: "Đúng vậy, toàn phải bôn ba gió bụi, màn trời chiếu đất cả đấy, mười mấy đại sư phong thủy chia thành ba đường, trước sau tổn mất hơn ba

năm trời, trở về lại về mất hơn một năm... Bổng lộc tăng thêm không ít, nhưng xem phong thủy đúng là công việc khổ sai, làm tốt đến mấy cũng chỉ là may áo cho

người, làm hỏng thì tự tổn âm đức của mình..."

"Đời trước có tin đồn rằng núi Long Hổ ở Giang Tây có một bức Ngũ Nhạc chân hình đồ, huynh đã xem chưa? Nếu tìm được tấm bản đồ ấy, thì các huynh khỏi phải

khó nhọc suốt mấy năm rồi?"

"Đùa chắc, núi Long Hổ là cấm địa của Thiên Sư được các đời hoàng đế sắc phong, Ngũ Nhạc chân hình đồ là bảo vật trấn sơn của người ta, truyền từ tay Trương

Thiên Sư đời Hán đến giờ, không biết có còn hay không nữa... đời sau này gặp Quốc sư cậu thử nhắc với ông ấy, xin hoàng thượng hạ chỉ cho Thiên Sư trên núi Long

Hổ đưa tới, vậy là mọi người đều có thể xem được rồi..."

"Tôi có phải phong thủy sư đâu, tôi xem thứ ấy làm cái gì chứ, chẳng qua tôi nghĩ cho các huynh thôi." Lục Hữu có tuyệt học Kỹ môn Lục nhâm gia truyền, rất giỏi

chiêm bốc bói toán nhưng nói tới phong thủy thì không có hứng thú cho lắm.

Kim Lập Đức nói: "Muộn quá rồi, cậu có định đi xem trộm Lục Kiều Kiều thay quần áo không đấy?"

"À đấy, phải rồi, suýt quên mất chuyện này, giờ mà không đi, lát nữa người ta ngủ mất thì chẳng còn chuyện gì mà nghe nữa rồi."

Lục Hữu vừa dứt lời, An Long Nhi liền thấy vang lên tiếng kéo ghế đứng dậy, sau đó lại nghe Kim Lập Đức nói: "Không mang đao theo đao à?"

Lục Hữu nói: "Đi rình trộm mang đao theo làm gì? Chốc nữa rơi xuống mái ngói đánh cạch một tiếng thì toi..."

Y nói vậy làm Kim Lập Đức lại cười phá lên.

An Long Nhi nghe tới đây, bắt đầu chậm chậm lùi vào bóng tối bên dưới mái hiên.

Một lát sau, từ mái hiên phòng số mười bảy có một cái bóng lách ra, An Long Nhi lúc này đã móc người treo mình dưới hiên nhà, người đứng trên nóc không thể trông

thấy nó được.

An Long Nhi bám vào cây xà ngang bên dưới hiên như thần lẩn, muốn nghe xem Lục Hữu có đến phòng Lục Kiều Kiều hay không, nhưng nó không nghe thấy âm

thanh nào cả, xem ra khinh công của họ Lục này cũng không phải tầm thường.

An Long Nhi đang suy đoán vị trí của Lục Hữu thì trong bóng đêm chợt vang lên tiếng chó sủa ầm ỹ, cứ kéo dài mãi không ngừng.

Ngay sau đó, bên đầu kia khách điểm vắng lại tiếng kêu the thé của Lục Kiều Kiều: “Mọi người mau ra bắt trộm này! Có trộm trên mái nhà!” Đồng thời, tiếng súng

vang lên, kèm theo là tiếng mái ngói vỡ vụn.

Cả khách điểm lập tức rộ lên vô số tiếng người, có người chạy ra hành lang, cũng có khách đang ăn cơm chạy từ tầng một ra phố ngó lên mái nhà. An Long Nhi vội

tung mình lộn từ dưới hàng hiên lên nóc nhà, vừa khéo trông thấy Lục Hữu đang lao bổ về phía mình. Oan gia ngõ hẹp bất ngờ đụng nhau, khiến An Long Nhi giật nảy

mình, trong khoảnh khắc tưởng như không thể tránh nổi ấy, nó lập tức nhảy vọt lên không trung, hai chân đồng thời đá vào đầu và ngực đối phương.

Vừa nãy Lục Hữu bước lên mái ngói chỗ phòng Lục Kiều Kiều, cứ ngỡ rằng thần không biết quỷ chẳng hay, nào ngờ dưới chân lại vang lên tiếng chó sủa, làm y giật

nảy mình lùi lại mấy bước, liền nghe thấy tiếng Lục Kiều Kiều tri hô bắt trộm.

Thì ra tiếng sủa của con Đại Hoa Bối chia làm hai loại, một là hai ba tiếng để chào hỏi người quen, hai là sủa liên hồi hòng cảnh cáo những kẻ lạ mặt. Lục Kiều Kiều

nghe thấy tiếng sủa cảnh cáo của Đại Hoa Bối, liền biết ngay kẻ đang tiếp cận phòng mình không phải An Long Nhi. Sau đó, cô lại nghe thấy trên nóc nhà có tiếng

động, trong lòng cả mừng, lập tức hét lên bắt trộm, đồng thời rút súng bắn một phát lên nóc hồng tăng cường uy thế.

Lục Hữu thất kinh, vội quay đầu bỏ chạy, nhưng y và An Long Nhi khác nhau, An Long Nhi biết có người muốn lên nóc nhà, đã chuẩn bị tâm lý trước, còn y lại không

ngờ trên nóc nhà có người khác nữa; đang khi hồn xiêu phách lạc, trước mặt đột nhiên nhảy ra một bóng người, khiến Lục Hữu sợ đến nỗi hoàn toàn không kịp phản

ứng, đầu và ngực lần lượt trúng cước. Y chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống con phố phía trước khách điểm.

Khách điểm này là công quán của nha phủ Thiệu Châu, khách bên trong đều là quan sai ở các nơi, những người chạy ra phố xem náo nhiệt cũng là quan sai nha dịch,

vừa nhìn thấy trên nóc nhà có người rơi xuống, thì đều khẳng định mười mươi kẻ này chính là ăn trộm. Đám quan sai bị kích phát thói quen nghề nghiệp, đua nhau lao

bổ tới tóm lấy Lục Hữu.

Lục Hữu cựa vào khinh công cao cường, xoay mình trên không, để hai chân bình ổn tiếp đất, không đến nỗi ngã oạch như con rùa đen, nhưng ngay khi vừa chạm đất,

đã lại thấy một đám quan sai hò hét nhao nhao chạy tới, y lập tức tung mình lên không, nhảy vọt qua đỉnh đầu cả bọn, lao đi trên con phố lớn hun hút. Sau lưng y, một

đám quan sai chính nghĩa vẫn như chó săn đuổi riết không buông.

Lục Kiều Kiều thò đầu ra cửa sổ tầng hai, vung vẩy nắm đấm cuồng nhiệt reo hò: “Đánh kẻ trộm! Đánh chết nó đi...”

Sau đó, An Long Nhi chui vào qua lối cửa sổ: “Phù, nguy hiểm thật, cháu đánh tên đó rơi xuống rồi!”

Lục Kiều Kiều vui vẻ ôm chầm lấy An Long Nhi, thơm lên mặt nó một cái, còn dùng tay bẹo bẹo má nó nói: “Nhóc con giỏi lắm!”

An Long Nhi chưa kịp định thần sau chuyện vừa nãy, lại được Lục Kiều Kiều thơm một cái, lập tức mặt đỏ bừng đứng ngây người ra đó.

Nó đưa mắt nhìn sang Jack, thấy trên người anh chàng còn mỗi chiếc quần lót, để lộ ra những sợi lông tơ vàng óng khắp người, cũng đang ngây ra nhìn nó. An Long

Nhi hoang mang hỏi: “Anh làm gì thế?”

Jack nhún nhún vai nói: “Không có gì, anh ổn lắm, chỉ là... thế này thôi... ”

An Long Nhi sực nhớ ra giờ đã là cuối thu, mặc ít quần áo quá không tốt cho sức khỏe, bèn bảo Jack: “Buổi tối trời lạnh, anh cẩn thận bị cảm đó.”

Lục Kiều Kiều ôm bụng cười khanh khách, vỗ vai An Long Nhi, nói: “Ha ha ha... anh ta cởi ra rồi lại mặc vào mặc vào rồi lại cởi ra mấy lần rồi đó... ha ha ha...”

Jack vừa mặc quần bò vào vừa lớn tiếng nói: “Này! Kiều Kiều, em vừa mới hứa rằng không nói với ai cơ mà, đúng là đồ xấu xa!”

Về ủ rũ của Jack lại làm Lục Kiều Kiều cười rũ rượi một trận, An Long Nhi đứng bên cạnh vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

Lục Kiều Kiều khó khăn lắm mới ngưng cười được, cô nâng đầu con Đại Hoa Bối bằng cả hai tay, vừa vuốt ve vừa dịu dàng nói: “Tối nay chơi vui thật, Long Nhi và

Đại Hoa Bối đều rất giỏi, sau này Đại Hoa Bối ngủ với tao nhé. Long Nhi, vừa nãy có phát hiện gì không?”

An Long Nhi liền thuật lại tỉ mỉ những gì nhìn thấy và nghe được khi nãy, Lục Kiều Kiều cầm giấy bút trên bàn ghi lại toàn bộ, sau đó xem kỹ một lượt từng câu từng chữ.

Cô ngẩng đầu lên nói: “Rốt cuộc cũng có thể chứng thực đám chó săn của phủ Quốc sư ở ngay bên cạnh chúng ta rồi, thật sự phải cảm ơn Dương Phổ đã dẫn chúng

ta tới đây, bằng không lấy đâu cơ hội dẫn cho chúng một trận...”

Từ phát hiện của Long Nhi có thể rút ra mấy điểm thế này: Đặng Nghiêu không phải bỏ đầu, hẳn là cao thủ Lôi pháp của Thần Tiêu phái, tiềm phục bên cạnh tôi đã

hơn hai năm, điều này chứng tỏ phủ Quốc sư đã tiến hành giám sát tôi một cách có kế hoạch từ hai năm trước; hẳn đã thềm thuồng Long Quyết của gia tộc tôi từ lâu;

công lực của Đặng Nghiêu rất cao, cách bố trí đèn trên giường và thủ ấn mà Long Nhi trông thấy là phép Liệu thương tục mệnh của phái Thần Tiêu, không phải pháp

sư công lực cao cường trong phái thì không thể biết được chiêu ấy; hẳn trúng đạn ở ngực mà mười mấy ngày sau đã đứng dậy đi lại được như thường, từ năng lực hồi

phục này có thể thấy công lực Đặng Nghiêu còn hơn xa mức làm nổ tung một cái xác; trong trận đánh trên núi Phù Dung, hẳn chỉ cho nổ xác là đã nường tay rồi, bằng

không người bên cạnh cái xác ắt hẳn cũng bị hấn nổ cho chết tươi tại chỗ. Luồng khí màu đỏ hình con gấu mà An Long Nhi trông thấy, đích thực là nguyên thần của

hắn, nguyên thần của hắn đã đạt đến trình độ dị hóa, tức là lớn hơn cơ thể người bình thường, đã có thể biến đổi thành hình thái khác... cũng khó trách tôi làm hàng

xóm với hắn hai năm mà không nhìn ra được, thì ra hắn đã đạt đến cảnh giới có thể tự do khống chế khí sắc của mình; hai người còn lại cũng là thương binh bị thương

trong trận ở núi Phù Dung, một trong hai người là phong thủy sư, từng tham gia thăm dò long mạch ở Quảng Đông và chế tác bản đồ long mạch, tin rằng vụ phá cục ở

núi Phù Dung hẳn ta cũng có phần; đồng thời, chúng ta cũng biết được trong phủ Quốc sư có một tấm bản đồ long mạch rất quan trọng, nếu lấy được thì tốt quá,

nhưng chuyện này để sau hãy hỏi; Long Nhi có biết người bị đánh bay từ trên mái nhà xuống là tên nào trong hai tên đó không?”

An Long Nhi lắc đầu, Lục Kiều Kiều nói: “Đồng hành với cao thủ Lô pháp Đặng Nghiêu là phong thủy sư có thể phá được huyệt Ngũ Xà Hạ Dương, vậy thì người

còn lại cũng không thể là nhân vật đơn giản, nhưng còn mấy tên nữa đi đâu rồi nhỉ?”

Jack nói: “Có ba khả năng, một là ở phòng khác; hai là bọn họ tách ra rồi; ba là nhóm người kia đã đi Giang Tây trước, nhóm này là thương binh, ở lại đây dưỡng

thương, dù sao trong trận trên đỉnh núi Phù Dung, bọn chúng cũng có người bị thương mà.”

Lục Kiều Kiều nói: “Sự việc chỉ vừa mới bắt đầu, không thể nào tách nhau ra thế được, nếu tôi muốn theo dõi Lục Kiều Kiều, tôi sẽ để đám bị thương ở lại đây điều

dưỡng, những người không bị thương đến Giang Tây trước để bố trí cạm bẫy...”

“Đúng, tôi cũng sẽ làm như vậy...” Jack phụ họa theo.

An Long Nhi nói: “Dẫu sao thì giờ bọn hắn cũng sẽ không đụng gì đến chúng ta, chúng ta không cần quá căng thẳng... không biết cái tên lúc này có bị người ta đuổi

kip hay không...”

Lục Kiều Kiều khoa trương cau mày, làm bộ lắng nghe âm thanh ngoài cửa sổ: “E là bị đánh chết rồi ấy nhỉ?”

Jack bật cười thành tiếng, nói: “Hắn không dễ bị đánh chết như vậy đâu, mấy tên này đều rất lợi hại đó.”

An Long Nhi cũng nói: “Đúng thế, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phượng Tường võ công cao cường như thế mà trong trận núi Phù Dung còn không đánh bại được bọn

chúng tại chỗ...”

Lục Kiều Kiều ngắt lời hai người: “Được rồi, không lo chuyện người khác nữa, hôm nay cả bọn đều cao hứng thế này, xem ra chắc cả hai đều không ngủ được đâu,

Long Nhi không phải muốn học đạo pháp sao?”

An Long Nhi vừa nghe nói thế lập tức đứng bật dậy: “Cô Kiều, cô đồng ý dạy cháu sao?”

Jack nói: “Tôi có thể học được không?”

Lục Kiều Kiều dạo trước cứ hứng lên là phải hút thuốc phiện, giờ nhịn không hút nữa, đành lấy một quả trám tẩm cam thảo mua hồi sáng bỏ vào mồm, đoạn nói: “Cô

không dạy mày đạo pháp, mà dạy cho mày công phu cơ bản để học đạo pháp, Jack cũng có thể học, dù anh không dùng bùa chú, thì những công phu cơ bản này cũng

có tác dụng rất lớn đối với việc khai phá tiềm lực của cơ thể.”

An Long Nhi nghe vậy thì hơi ỉu rĩ, Lục Kiều Kiều để ý thấy, liền nói với nó: “Đạo pháp trong thiên hạ đều quy về một mối, dùng khí ngũ pháp là cơ sở không bao giờ

thay đổi.”

Nói xong, Lục Kiều Kiều lấy một ly trà trên mặt bàn cầm trong tay, chụm tay kia thành kiếm chỉ miết quanh miệng chén một vòng; trà trong chén “bụp” một tiếng,

bốc lên một đốm lửa. An Long Nhi và Jack trông thấy đều giật nảy mình.

Lục Kiều Kiều đưa ly trà ra nói: “Hai người sờ thử xem...”

Jack và An Long Nhi đưa tay chạm vào ngọn lửa, đều thấy bỏng rát rứt ngay ngón tay về. Lục Kiều Kiều lại nói: “Đây không phải ảo thuật, mà là chân hỏa thúc đẩy

vật chất có thuộc tính Ngũ hành trong thiên hạ nảy sinh biến hóa.”

Sau đó, cô rót trà trong chén sang một chén khác, ngọn lửa lập tức tắt lụi.

”Lửa này là chuyết hỏa bắt nguồn từ trong cơ thể tôi, hai người cũng có thể luyện ra được, chỉ có điều, ngộ tính và thể chất của mỗi người đều khác nhau, nên có người

khó người dễ người trước người sau...”

An Long Nhi khâm phục chăm chú lắng nghe, còn Jack lại cầm cái chén vừa bốc lửa khi nãy lên ngó ngang ngó dọc.

Lục Kiều Kiều không buồn để ý đến Jack, cô nói với An Long Nhi: “Luyện được chuyết hỏa là bước đầu tiên để sử dụng bùa chú, mà luyện ra được nguyên thần

chính là tiền đề để điều khiển chuyết hỏa, trước tiên cần phải luyện được nội đan đã; vì vậy, sau khi trong cơ thể mảy tụ thành được nội đan, thì mới có thể từng bước

học tiếp được.”

An Long Nhi hỏi: “Cần bao lâu để luyện ra được nội đan ạ?”

”Tùy mỗi người mỗi khác, thường thì ba tháng là có thể tụ thành nội đan, nửa năm thì đánh thông được tiểu chu thiên, hai năm sau hoàn thành đại chu thiên[1] là có thể

luyện được nguyên thần, sau đó bắt đầu tu luyện chuyết hỏa, ba năm sau có thể sử dụng bùa chú; có người chỉ mất mấy ngày đã luyện thành nội đan, nhưng đây là

thiên tài; cũng có người ngồi tĩnh tọa cả đời cũng chỉ luyện thành cục mụn, chẳng biết nội đan là cái gì...”

[[1]] Trong quan niệm của Đạo gia, tiểu chu thiên và đại chu thiên là đường đi chuẩn tắc của khí qua các huyết vị trong cơ thể.

50. Chương 50

An Long Nhi nói: “Chỉ cần luyện được như cô Kiều, khổ mấy cháu cũng không sợ.”

Lục Kiều Kiều bật cười khúc khích: “Chỉ luyện được như cô thì mảy không có tiền đồ gì rồi, mảy trò của cô chỉ là chiêu vật của đám đồ đệ thôi; cô sẽ chỉ cho mảy một

con đường chính, còn đi được bao xa thì phải xem nỗ lực và cơ duyên của mảy.”

“Vâng ạ.”

”Vì tác dụng và mục đích khác nhau, các môn phái trong đạo giáo đều có phép luyện nội đan của riêng mình; kết cấu thân thể đàn ông và phụ nữ khác nhau, vì vậy

phép luyện đan cũng phân ra nam nữ, cô là nữ, đương nhiên là học nữ đan...” Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn An Long Nhi, mỉm cười nói: “Cô chỉ có thể dạy mảy thứ cô

biết, tức là công pháp luyện nữ đan...”

An Long Nhi mới kinh ngạc tròn mắt lên, Lục Kiều Kiều đã nói ra hai chữ “có điều”.

”Có điều, đàn ông cũng có thể luyện công pháp nữ đan này. Công pháp luyện đan của đàn ông và phụ nữ hơi khác nhau ở chỗ, luyện công pháp nữ đan thì tụ đan

nhanh hơn, đả thông được tiểu chu thiên cũng nhanh hơn, sẽ tạo cho mảy một nền tảng rất chắc chắn; nhưng khi luyện đến trung cấp, bắt đầu vào giai đoạn kết tụ

nguyên thần, sự khác biệt về cơ thể giữa nam và nữ sẽ ảnh hưởng đến sự thăng công lực của mầy, đến lúc đó đổi sang luyện công pháp khác cũng chưa muộn.”

Lục Kiều Kiều giải thích rõ ràng cho An Long Nhi xong, thằng bé gật gật đầu nói: “Cô Kiều cứ dặn dò, cháu không có vấn đề gì cả.”

Jack hỏi: “Tôi mà luyện liệu có biến thành phụ nữ không?”

Lục Kiều Kiều nói: “Chắc là có, nhưng trước đó tôi sẽ cắt cho anh một nhát.”

Jack không hiểu ý cô, lại thắc mắc: “Cắt cái gì?”

Lục Kiều Kiều nhúng ngón tay vào ly trà búng nước về phía đũng quần anh chàng: “Cắt chỗ này này...” Nói đoạn liền cười phá lên.

Jack kêu lên: “Em lại lấy tôi ra làm trò đùa rồi.”

Lục Kiều Kiều cười dứt, nghiêm túc nói với Jack: “Tôi không hiểu rõ lắm về thân thể người Tây các anh, cũng không biết thời gian huyết khí vận hành trong kinh mạch

có giống người Hán hay không, nên không dám đoán bừa cùng một loại công pháp sẽ có hiệu quả như thế nào với người Tây; nhưng nếu anh mà luyện nữ đan, chắc sẽ

không bị tẩu hỏa nhập ma đâu, xét về mặt tâm pháp, nữ đan là an toàn nhất, anh đủ kiên nhẫn thì có thể cùng luyện với Long Nhi...”

Jack nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, lại càng thấy thêm vấn đề: “Tẩu hỏa nhập ma là cái gì? Nữ đan với nam đan khác nhau ở chỗ nào?”

”Tẩu hỏa nhập ma tức là chỉ hiện tượng trong quá trình luyện đan không khống chế được nội khí, khiến cho khí huyết rối loạn thần trí thất thường, gây tổn hại cho cả

sức khỏe lẫn tâm tính; còn sự khác nhau giữa phép luyện đan nam nữ thế nào, cô nói ra hai người cũng không hiểu, để sau này hãy hay...”

An Long Nhi cũng thấy hứng thú, bèn nằn nì với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, nói đi mà, bọn cháu đều rất muốn biết... cô nói đi...”

Lục Kiều Kiều mỉm cười không đáp, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Sau khi tôi nói, dù hai người không hiểu cũng không được hỏi thêm nữa nhé.”

Jack và An Long Nhi đều luôn miệng nói được được.

Lục Kiều Kiều bèn nói: “Sau khi luyện thành công lực của nữ đan cũng không yếu hơn nam đan, nhưng phụ nữ muốn luyện thành công phụ bậc cao, cái giá phải trả lớn

hơn đàn ông nhiều. Đàn ông luyện công pháp nam đan, càng luyện càng mạnh, có thể một đêm ngự mười mấy nàng; còn phụ nữ luyện nữ đan thì phải trước chém

bạch long, sau chém xích long, hoàn thành rồi mới có thể đạt đến cảnh giới tối cao. Nói xong rồi.”

Jack ngồi xếp bằng trên ghế, lấy ngón tay bút bút râu, nói: “Sâu sắc thật đấy, quả nhiên chẳng hiểu câu nào...”

“Vì vậy mới nói...” Lục Kiều Kiều mới nói được nửa câu, An Long Nhi đã hỏi: “Đêm ngự mười mấy nàng là cái gì ạ?”

Lời vừa dứt, nó liền ăn ngay một cái cốc đầu rõ mạnh, Lục Kiều Kiều nói: “Được rồi, kể từ hôm nay, buổi tối mầy không ngủ có được không?”

“Cô Kiều bảo cháu không ngủ thì cháu sẽ cố, nhưng chỉ sợ ban ngày ngủ gật thôi.” Câu trả lời thành thực của An Long Nhi làm Lục Kiều Kiều bật cười khanh khách.

Lục Kiều Kiều bảo nó: “Luyện nội đan là tu luyện mà cũng là nghỉ ngơi, luyện công một canh giờ còn khỏe khoắn hơn ngủ hai canh giờ. Vì vậy mầy phải tranh thủ thời

gian cả đêm để luyện nội đan, mới có thể nhanh chóng hoàn thành tu luyện, luyện ra được nguyên thần.”

An Long Nhi từng ở chung nhà với Lục Kiều Kiều, liền nảy ra vấn đề với chuyện ngủ nghỉ: ”Nhưng mà cô Kiều, cháu thấy tối nào cô cũng ngủ cơ mà? Còn hay ngủ

đến tận trưa nữa...”

Lục Kiều Kiều đập một tay lên vai An Long Nhi, ủ rũ cúi đầu, nặng nề thở dài một tiếng: ”Ài... Long Nhi hiền đệ, nỗi khổ của cô mà không hiểu được đâu, mà tốt

nhất đừng lo chuyện của cô, cứ tự mình luyện công cho tử tế đi đã...”

“Trong cơ thể người có ba đan điền, thượng trung hạ...” Lục Kiều Kiều bắt đầu giảng giải công pháp luyện nữ đan cho An Long Nhi, Jack ngồi bên cạnh cũng chăm

chú lắng nghe.

”Thông thường muốn luyện đan, trước tiên phải dồn khí xuống hạ đan điền, trực tiếp luyện khí thành nội đan ở đây. Vì khí nhẹ bốc lên cao, nên muốn dồn khí xuống hạ

đan điền là việc rất khó khăn, điều này tạo thành cửa ải đầu tiên mà đa phần những người học đạo thông thường đều không vượt qua được...”

Lục Kiều Kiều chỉ vào chỗ ẩn đường giữa hai chân mà An Long Nhi: ”Đây chính là thượng đan điền, luyện nữ đan mục tiêu đầu tiên chính là tụ thành nội đan ở

thượng đan điền. Ở thượng đan điền dễ giữ vững được tâm trí hơn, vì vậy tốc độ thành đan cũng nhanh hơn nhiều, sau khi luyện thành nội đan mới đưa xuống hạ đan

điền, so với tập trung tâm trí giữ lửa luyện đan ở hạ đan điền thì nhẹ nhàng hơn...”

Sau đó, cô bảo An Long Nhi ngồi lên ghế.

”Được rồi, Long Nhi, mà ngồi khoanh chân trên ghế, hai tay đặt chồng lên nhau phía trên hạ đan điền, tay phải bọc bên ngoài tay trái, dùng cúi đầu xuống, đứng, đầu

phải hướng lên trời... tĩnh tâm, nhắm mắt lại, nhìn xem trong cơ thể mình có màu gì...”

Lục Hữu vừa nhảy qua cửa sổ vào phòng số mười bảy, lập tức nghe thấy tiếng hô hoán bắt trộm, sau đó là tiếng cười âm ỉ, thì ra Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đang

đợi y .

Kim Lập Đức cười cười nói: “Thần toán cũng có lúc tính nhầm, để tôi bầm cáo với Quốc sư, nói ông ấy báo thù cho cậu nhé!”

Đặng Nghiêu cũng ôm ngực nghiêng người dựa vào ghế, vừa ho khù khụ vừa cười: ”Chắc chắc, đại ca của tôi ơi, cậu định làm tôi chết vì cười đấy hả... hộc hộc hộc...

khụ khụ... ha ha ha...”

Lục Hữu giật bộ quần áo bị xé toạc thành vải vụn trên người xuống, để lộ cơ bắp gầy gò nhưng chắc nịch, làm bộ hung hãn: “Ai dám nói ra, tôi giết hán diệt khẩu luôn!”

Y nói vậy lại khiến hai người kia được thêm một trận cười. Lục Hữu nghiêm trang ngồi xuống ghế, nghiêng nghiêng đầu, miệng méo xệch nói: ”Khinh địch quá, khinh

địch quá! Lúc ở trên mái nhà, tôi đang rút lui thì bị thằng lỏi con An Long Nhi kia đột nhiên tập kích, đá cho một cước bay xuống dưới phố, con bà nhà nó chứ, sao cô

ta biết tôi định mò lên nóc phòng cô ta nhỉ? Lại còn bố trí sẵn mai phục trên đó nữa?”

Đặng Nghiêu nói: ”Thôi bỏ đi, người tính không bằng trời tính, cậu muốn dùng mảnh lời đầu với Lục Kiều Kiều ấy hả? Cô ta chỉ cần nghĩ bằng đầu gối cũng ra đủ trò

để chọc cậu tức chết rồi.”

“Có ghé đến mức ấy không?” Lục Hữu ngoảnh mặt lại, hần học nhìn Đặng Nghiêu.

”Tôi làm hàng xóm với cô ta hai năm rồi, lại còn không hiểu chắc? Tôi nói cho cậu biết, buổi sáng cậu cho cô ta một con khỉ, trước giờ cơm tối cô ta có thể chọc cho

con khỉ ấy tức chết luôn ấy chứ... ha ha ha...” Đặng Nghiêu nhắc đến Lục Kiều Kiều, tựa như đang khoe khoang con gái mình thông minh vậy, giọng điệu không ngờ

lại pha chút tự hào.

Kim Lập Đức nói: ”Lục đại nhân, tiết chế một chút đi, Quốc sư sắp xếp thế nào thì cứ làm thế ấy, đảm bảo không có gì sai sót. Đúng rồi, trước khi lên đường Quốc sư

có dặn, chớ chọc vào Lục Kiều Kiều, chỉ cần bám theo từ xa là được rồi, nhớ không? Đây, không nghe lời Quốc sư là xảy ra chuyện ngay.”

Lục Hữu vẫn hần học nói: ”Giờ không phải là vấn đề việc công làm theo phép công nữa rồi, tôi muốn xem con nhãi này ghê gớm chừng nào, hôm nào cũng phải khiến

cô ta bị đuổi đánh một phen mới được... Sau này gặp lại Lục Kiều Kiều, nhất định phải bói một quẻ trước, xem cửa tử của cô ả ở đâu rồi mới ra tay... Con người này

quá nguy hiểm rồi.”

An Long Nhi và Jack được Lục Kiều Kiều chỉ dẫn, tiếp thu nội công của Đạo gia một hồi, đến gần sáng thì tán công, chia nhau về phòng ngủ khoảng một canh giờ,

sáng sớm hôm sau tỉnh dậy quả nhiên tinh thần hết sức phấn chấn, xương cốt huyết khí đều vô cùng sáng khoái.

Hai người nhân lúc Lục Kiều Kiều chưa ngủ dậy, ở luôn trong phòng đánh đấm một phen coi như tập thể dục. Sau một tháng huấn luyện, Jack đã bắt đầu có năng lực

phòng thủ cơ bản đối với quyền cước đánh về phía mình, An Long Nhi luyện quyền với anh cũng có thể phóng tay phóng chân thoải mái hơn. Nhất thời, trong phòng

đầy những tiếng quyền cước chạm nhau bình bịch và tiếng hét của đàn ông khi vận lực.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng sủa của Đại Hoa Bối ở phòng bên cạnh, Dương Phổ và Phạm Trọng Lương cùng bước vào phòng Jack.

Phạm Trọng Lương vừa trông thấy hai người liền vỗ tay khen ngợi: ”Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, thì ra các vị không chỉ mang tuyệt học trong mình, mà còn là các

võ lâm cao thủ nữa.”

Cả bọn khách khí đưa đẩy một hồi, Dương Phổ mới nói ra mục đích y và Phạm Trọng Lương đến đây: ”Nghe nói hôm nay ba vị phải lên đường, Phạm đại nhân rất coi

trọng mối quen biết này, vì vậy mới đặc biệt đích thân đến tiễn một đoạn đường, không biết An tiểu thư đã thức dậy chưa?”

Jack cười cười nói: “Cô ấy là kiểu người chẳng biết ngủ đến lúc nào mới chịu dậy, nhưng vừa này con Đại Hoa Bối sủa ầm ầm một hồi như thế, chắc cũng tỉnh rồi.”

Dương Phổ cười ha hả: “Jack tiên sinh xem ra chẳng giống chủ nhân của An tiểu thư, mà giống như tình nhân hơn... ha ha ha...”

Jack ngại ngần gãi gãi đầu, ngượng nghịu cười nói: “Người Tây chúng tôi tôn trọng phụ nữ, An Kỳ Nhi cũng là cô gái rất tốt, vì vậy...hì hì...”

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ đều cười xòa: “Đã hiểu, đã hiểu.”

Lát sau, Lục Kiều Kiều từ phòng bên cạnh đi sang, con Đại Hoa Bối loăng quăng theo sau cô đánh hơi, tò mò nhìn Phạm Trọng Lương và Dương Phổ.

Dương Phổ nói với Phạm Trọng Lương: “Ngài xem con chó này, nhà họ Trương bốn người đều chết cả, chỉ còn lại mình nó...”

Phạm Trọng Lương gật đầu, xoa đầu Đại Hoa Bối, đoạn nhìn vào mắt nó nói: “Chắc, mắt nhỏ nhưng cũng khôn ranh lắm, nhờ có tiếng sủa của nó mà vụ án nhà họ

Trương mới phá được đây... chó là loài động vật trung thành, không thể tùy tiện bỏ rơi, dẫn nó theo cũng tốt, vừa này chúng ta vừa vào cửa, nó đã đánh thức An tiểu

thư dậy rồi, còn tiện hơn gõ cửa nữa.”

Cả bọn đều cười ồ lên, Lục Kiều Kiều hỏi rõ ý định của Phạm Trọng Lương và Dương Phổ, sau đó nói: “Vì chúng tôi lo lắng cho việc làm ăn của Jack thiếu gia, vội vã

lên phía Bắc nên có nhiều điều mạo phạm đến Phạm đại nhân, xin Phạm đại nhân đừng so đo với tiểu nữ tử.” Nói xong, cô lại chấp tay làm lễ với Phạm Trọng Lương.

Phạm Trọng Lương vội vàng cung tay nói: “An tiểu thư không cần đa lễ, lão phu thẳng tính, lại nóng nảy, nhiều năm nay đã đắc tội với không ít người, cô nương có thể

nói thẳng nói thật trước mặt ta, kỳ thực rất hợp tính... Ta ghét nhất là đám nha dịch với quan lại ở kinh thành kia, cứ úp úp mở mở vòng vo tam quốc, rốt cuộc vẫn

không biết bọn họ muốn làm trò gì nữa...”

“Phạm đại nhân thật sảng khoái, tôi muốn xem tướng cho ngài, không biết được hay chăng?” Lục Kiều Kiều thấy Phạm Trọng Lương nói thế, liền vào đề ngay, nhanh

chóng hoàn thành tâm nguyện cho An Long Nhi để lên đường đến Giang Tây.

“Ha ha ha... tốt lắm! An tiểu thư quả nhiên không phải khuê nữ tầm thường, được cô xem tướng cho, Phạm mỗ cầu còn chẳng được ấy chứ, xin mời.”

“Long Nhi giúp cô đóng cửa phòng... Xương trán Phạm đại nhân hẹp, con người nghiêm cẩn, đọc sách nghiên cứu luôn cầu lời giải thỏa đáng, phàm chuyện gì cũng

không yên tâm được, trong lòng còn mắc mứu vô số chuyện, mà chuyện nào cũng muốn giải quyết vẹn toàn; cũng may vầng trán ngài bằng phẳng, năng lực xử lý công

việc rất cao, vả lại dáng trán cũng thanh tú, có quan tinh chiếu rọi lại được khởi vận từ sớm, vì vậy Phạm đại nhân hẳn cũng làm quan được ba chục năm rồi...”

Phạm Trọng Lương nói: “Đúng vậy, Phạm mỗ mười tám tuổi đã thi đỗ cử nhân, hai mươi ba tuổi được hoàng thượng phong làm tri huyện, cũng coi như thiếu niên đắc

ý.”

Lục Kiều Kiều cười cười tiếp tục: “Phạm đại nhân có xương mày nhô cao, tính tình kiên cường nóng nảy; vị trí niên thọ ở giữa mũi gồ lên, thái độ đối nhân xử thế luôn

hung hăng hùng hổ; đáng tiếc nhất là gốc mũi thụt xuống, khiến tuổi trung niên thất bại lớn, sau năm ba mươi tuổi, có thể nói ngài đã ném đủ gian truân chốn quan

trường, nhiều lần thăng trầm chìm nổi; người làm quan lâu năm như ngài đây, thông thường hẳn đã được liệt vào hạng quan cao ở chốn kinh thành, ít nhất cũng phải

hàm ngũ phẩm trở lên, sao có thể ở chốn sơn thành vùng Nam Man này làm một châu đồng bé nhỏ được chứ?”

Phạm Trọng Lương mỉm cười, gật gù vuốt râu nói: “Chuẩn, Phạm mỗ lên voi xuống chó mấy lần, cũng coi như đã nhìn quen mưa gió chốn quan trường, chỉ là xương

cốt cứng quá, không học được công phu mềm dẻo khom lưng thôi.”

”Cung Dịch mã trên lông mày đại nhân gồ cao chứ không bằng phẳng, chứng tỏ ngài không phải là quan địa phương đã ở Thiều Châu một thời gian dài, có thể vừa mới

được điều phái từ kinh thành đến để chỉnh đốn địa phương, phải không ạ?”

Lần này thì Phạm Trọng Lương không giấu nổi sự kinh ngạc, ông ta thốt lên: ”Đúng vậy! Lợi hại lợi hại thật, vị quan tiền nhiệm đột nhiên qua đời vì bệnh nặng, ta mới

được hoàng thượng phái tới đây, nói là để chỉnh đốn địa phương, kỳ thực hoàng thượng không muốn nhìn thấy bản mặt ta nữa, nên ném đến nơi này thôi.”

”Trước mắt, chuyện phiền não trong lòng đại nhân không chỉ có chỉnh trị tác phong của quan lại địa phương, theo như Long Nhi nói lại với chúng tôi, đã có người bố trí

tà cục phong thủy trong nha môn hòng ép cho Phạm đại nhân phải thoái vị ra đi, nếu không gặp chuyện gì ngoài ý muốn của kẻ đó, trong vòng một tháng Phạm đại

nhân sẽ vướng phải họa lao ngục mà rời khỏi phủ Thiều Châu.”

“Hả?” Ngoài Lục Kiều Kiều, những người khác đều kinh ngạc tròn tròn mắt lên, đặc biệt là An Long Nhi, nó thầm nghĩ: mình nói chuyện này bao giờ, làm gì đã có trình

độ nhìn ra được chuyện ấy.

Lục Kiều Kiều lại tiếp lời: ”Theo lời dạy của tổ tiên tiền nữ truyền lại thì bố cục phong thủy là cơ hội để lấn lướt thiên địa tạo hóa mà thay đổi vận mệnh, nếu không

phải gia chủ có phúc, do ý trời đến cầu bố cục, thì chúng tôi không thể làm trái thiên ý. Bằng không, sống một người sẽ chết mất mười người; sống được một nhà, ắt sẽ

chết trăm nhân mạng, bố cục phong thủy ấy sẽ từ cứu người mà biến thành hại người.”

Phạm Trọng Lương chau mày hỏi: “Nói vậy nghĩa là sao?”

Lục Kiều Kiều cười bí hiểm: ”Thiên cơ... nếu chúng ta đều hiểu được thì chẳng còn là thiên cơ nữa rồi, dân nữ cũng không hiểu. Chỉ có điều, tôi muốn hỏi, nếu chúng

tôi giúp Phạm đại nhân, người kiệu phu của ngài còn có thể mỗi ngày mua hai cân thịt lợn cho bốn năm đứa con của y nữa hay không?”

Sắc mặt Phạm Trọng Lương trầm xuống, chau mày hồi lâu, không nói lời nào.

Dương Phổ thấy vậy bèn bảo Lục Kiều Kiều: ”An tiểu thư hỏi hay lắm, nghe nói cô cũng đang cai thuốc phiện, chắc cô đã rõ nha phiện cùng với sự quấy nhiễu của

quan lại gây hại sâu xa tới chừng nào; nếu quan lại trong nha môn không có thịt lợn ăn, đổi lại dân chúng cả huyện ăn được thịt lợn, đám nha lại chúng tôi rất cuộc cũng

sẽ sung túc thật sự; nếu giữa lúc hạn hán mất mùa mà một tên kiệu phu nhãi nhép trong nha môn cũng mồm dính đầy mỡ, lại ức hiếp dân chúng, buôn lậu thuốc phiện,

thì chỉ béo bở cho đám nha sai, dân chúng chết đói sẽ lên tới hàng ngàn vạn hộ.”

An Long Nhi nghe thấy những đạo lý to lớn này thì không kìm được bật cười thành tiếng, đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều cũng cười cười, chọc ngón tay

vào eo nó bên dưới bàn, đoạn quay sang nói với Phạm Trọng Lương: “Hai vị đại nhân thật cao kiến, có điều dân nữ có một chuyện thỉnh cầu, không biết...”

Dương Phổ lập tức nói ngay: “An tiểu thư xin cứ nói, đừng ngại.”

”Chuyến này chúng tôi đi Giang Tây, còn phải đi qua địa giới Nam Hùng dưới quyền quản hạt của Phạm đại nhân, dọc đường các trạm gác tuần kiểm rất nhiều, thường

phải dừng lại kiểm tra xe ngựa hành lý; mà Jack thiếu gia lại là thương nhân người Mỹ ở khu Thập Tam Hàng, trên xe có nhiều tiền và hàng hóa, không tiện bị quan sai

kiểm tra đi kiểm tra lại, không biết Phạm đại nhân có thể kiểm tra trước một lần, rồi cấp cho Jack thiếu gia một công văn thông quan, để chúng tôi có thể nhanh chóng

thông qua trạm gác, mà cũng coi như bù đắp lại thời gian chúng tôi bị lỡ dở ở đây.”

Dương Phổ đưa mắt nhìn Phạm Trọng Lương, cả bọn đều ngầm hiểu, Lục Kiều Kiều đưa ra yêu cầu tức là đã nhận lời xem phong thủy cho bọn họ, chuyện nhỏ nhất

này Phạm Trọng Lương không lý gì lại không đáp ứng.

Lục Kiều Kiều thân mang án mạng, là tội phạm truy nã “mới ra lò”, không muốn gặp nhất chính là tuần kiểm ở trạm gác; mà súng Tây, thuốc súng, rượu Tây trên xe

ngựa của Jack cũng toàn là hàng cấm, lại thêm một số lượng ngân phiếu lớn, nếu bị tra xét ra thật không dễ giải thích, kể cả có lời người Tây ra dọa nạt quan binh, cũng

khó tránh khỏi nguy hiểm. Tờ công văn thông quan này nói là do phủ Thiều Châu phát ra, nhưng kỳ thực, trên quan trường người người đều nhìn mặt nhau mà hành sự,

đám quan nhép ở huyện ngoài trông thấy công văn thông quan của cấp phủ thông thường đều sẽ nhường đường, không làm khó dễ. Giúp người ta xem phong thủy đổi

lấy một tờ công văn thông quan cũng là cái giá không tệ, đây chính là lễ lỗi làm ăn xưa nay của Lục Kiều Kiều.

Sau khi Phạm Trọng Lương nhận lời, Lục Kiều Kiều liền mời bọn họ trở về nha môn trước, nói lát nữa thu dọn hành lý xong xuôi sẽ sang nha môn bái kiến. Đợi bọn

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ đi khỏi khách điểm, cô vội vàng dùng ly trà, ấm trà bày ra bố cục của nha môn trên bàn, giảng giải cho An Long Nhi các mẹo

mực phong thủy trong đó.

Không lâu sau đó, Jack dẫn An Long Nhi và Lục Kiều Kiều đến nha môn xin gặp Phạm Trọng Lương, cả bọn nhanh chóng được đưa vào sân sau.

An Long Nhi dẫn Phạm Trọng Lương tới góc Tây Bắc của hậu hoa viên, sát tường có một ngọn núi giả cao hơn trượng, thể núi hiểm trở toát lên vẻ mạnh mẽ, bên dưới

còn có nước suối chảy ra, tưới tắm cây cỏ xung quanh.

Trên khoảng đất trống phía trước ngọn núi giả còn có một lồng chim lớn cao hơn một trượng, trong lồng nuôi các loại chim nhỏ khác nhau, tuy rằng không phải danh

cầm quý báu gì, nhưng lũ chim rực rỡ sắc màu bay qua bay lại cũng rất đẹp mắt.

An Long Nhi nói với Phạm Trọng Lương: “Phạm đại nhân, cung Càn ở hướng Tây Bắc là chí tôn của tám hướng trong thiên hạ, trong nha môn, cung Càn ở hướng Tây

Bắc này đại biểu cho ngài, vận khí của ngài và phương hướng này có tương quan mật thiết với nhau; hình thể ngọn núi này tựa như mảnh hổ giữa mặt lên trời gầm

thét, chất đá vàng nhuận, được cả sơn lẫn thủy, vốn dĩ sẽ khiến cho đại nhân vạn sự hanh thông, vừa có quyền uy, lại vừa được cả tiền tài. Nếu như cháu tính toán

không sai, vị quan tiền nhiệm qua đời năm nay là vì phương vị Tuất này tương hợp với Thái Tuế Bính Ngọ của năm tạo thành hỏa thế, cộng với vận khí của ngọn núi

hình hổ quá vượng tụ thành sát khí, ông ta sẽ đột tử vào thời điểm vận khí vượng nhất trong đời. Phạm đại nhân tinh thông thuật phong thủy của phái Tam Hợp, thiết

tưởng cũng tính ra được điểm này rồi.”

Dương Phổ gật đầu nói: “Long Nhi nói đúng, sau này chúng ta mới nghe nói, hóa ra vị quan tiền nhiệm đã qua đời ở chốn trăng hoa vào hồi đầu năm nay, khi đang nghỉ

đón Tết, có điều kẻ dưới che đậy, nên mới viết vào tấu chương là bị bệnh cấp tính mà chết để tâu lên hoàng thượng.”

An Long Nhi chỉ vào lồng chim hỏi: “Cái này được xây sau khi Phạm đại nhân đến phải không ạ?”

Phạm Trọng Lương nói: “Con người ta thanh tâm quả dục, không ham mê thứ gì, chỉ thích nuôi chim. Mấy vị cũng biết rồi đấy, phong khí của nha môn này vốn đã

không được đứng đắn, đâu đâu cũng là bọn a dua a tòng, ta vừa nhậm chức thì đám người bên dưới đã đi khắp chốn dò hỏi xem ta thích cái gì. Sau khi biết được sở

thích của ta, liền nói muốn xây cái lồng chim tặng cho ta, ta nghĩ nuôi chim cũng không phải trò tốn kém gì cho lắm, mà ta cũng không nhất định phải chơi giống danh

cầm quý hiếm gì, nên để cho bọn chúng làm. Lúc đầu, ta đề nghị mấy chỗ đều bị chúng mượn cớ khuyển can, bọn chúng nói đặt lồng chim trước hòn núi này sẽ không

ảnh hưởng đến những công năng khác, lúc ngắm núi đá đồng thời cũng có thể thưởng thức lũ chim... ta cảm thấy cũng có lý, và lại chim trong Ngũ hành thuộc hỏa, quẻ

tượng nhập vào quẻ Ly trong bát quái, hợp với phương vị này thành vượng cục tam hợp, như vậy hình như cũng không có vấn đề gì lớn lắm, nên đã quyết định xây ở

đây.”

An Long Nhi chấp tay nói với Phạm Trọng Lương: “Phạm đại nhân, Long Nhi chỉ biết nói thẳng theo sách vở, đúng cũng là do sách mà sai cũng là do sách, nếu có lỗi

nói sai, mong ngài cũng đừng quở mắng...”

Phạm Trọng Lương cười cười gật đầu, ra hiệu cho nó nói tiếp. An Long Nhi liền nói: “Đạo phong thủy xem trọng âm dương cân bằng, mà sát khí trong phong thủy,

không chỉ là những bố cục và vùng đất xấu, hoặc không hợp lý số; nguyên nhân chủ yếu nhất sản sinh ra sát khí, là bởi âm khí hoặc dương khí quá nặng... cũng giống

như trồng cây lớn che bóng mát ở nơi ẩm ướt, ở đất khô hạn chặt cây lớn trước nhà để xây dương đài[2], đây đều là trường hợp quá dương hay quá âm sinh ra sát

khí; Bính Ngọ năm nay là năm đại hỏa, nếu như theo đuổi sự hoàn mỹ của Tam hợp hỏa cục mà dùng lồng chim thuộc tính hỏa đặt ở vị trí tam hợp, đẩy hỏa khí của sao Thái Tuế lên đến cực vượng, sinh ra hỏa dương sát khí, chỉ sợ Phạm đại nhân cũng sẽ đi vào vết xe đổ của người tiền nhiệm...”

[2] Một dạng kiến trúc tương tự như ban công của Trung Quốc.

Phạm Trọng Lương bất giác há hốc miệng, lẩm bẩm: “Cao kiến, cao kiến, ta cũng học Dịch nhiều năm, sao lại quên mất những đạo lý cơ bản này được nhỉ? Nói tiếp, nói tiếp đi...”

”Giờ đã qua tiết Trung thu, đang là tháng Chín Mậu Tuất, tam hợp Thái Tuế lại hợp với địa hình, khí thiên địa đã hình thành nên thiên la địa võng chỉ đợi Phạm đại nhân

nhập cục, vì vậy mới đoán rằng trong một tháng tới Phạm đại nhân sẽ phải rời khỏi chức vị... Hơn nữa, lý khí sát trong Dịch số còn có thể hóa giải bằng Dịch số, nhưng hình sát của cái lồng chim này thì khó hóa giải hơn nhiều.”

51. Chương 51

“Còn có cả hình sát nữa?” Phạm Trọng Lương không ngờ một cái lồng chim lại gây ra nhiều chuyện như thế.

An Long Nhi nói: “Hình dạng hòn núi giả này như hổ, mà hổ chính là biểu trưng cho thế của quan ở trong nha môn. Xây lồng chim ở phía trước hổ đá thế này còn gọi là

là lồng chim nữa chứ? Rõ ràng là một cái lồng nhốt hổ; Phạm đại nhân nếu không tin, có thể đứng ở cửa nhập khí của hậu hoa viên nhìn qua đây, hòn núi giả vừa khéo

bị cái lồng chim ở trước mặt trùm lên, khí vừa qua cửa đã vào lồng trước...”

Phạm Trọng Lương rảo chân bước ra chỗ cửa vườn, quả nhiên do sự sai lệch về góc nhìn, ông ta trông thấy hòn núi bị trùm bên trong lồng chim, trên trán đã bắt đầu

lấm tấm mồ hôi.

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, lại để ý thấy thần sắc của Phạm Trọng Lương, biết rằng đã đến lúc tăng thêm vài ba phần áp lực, bèn nói với ông ta: “Phạm đại nhân

trước nay vốn dĩ chỉ là hổ ở trong lồng, chẳng trách hơn nửa năm nay muốn chinh đồn tác phong của đám quan lại dưới quyền mà lực bất tòng tâm, cứ tiếp tục thế này,

chỉ sợ nhanh vuốt cũng bị nhổ mất.”

An Long Nhi cũng nói: “Mãnh hổ vào lồng cũng là diêm báo đại nhân vào lồng, vì vậy cháu mới bạo gan phỏng đoán Phạm đại nhân sẽ vương phải vạ ngục tù.”

Lục Kiều Kiều không để nó dừng lại, lập tức tiếp lời: “Nói không chừng người ta đã chỉnh lý xong các tư liệu về Phạm đại nhân, mật tấu lên triều đình từ lâu rồi cũng nên.”

“Vậy phải làm sao?” Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy trên mặt Phạm Trọng Lương.

Lục Kiều Kiều nói: “Về mặt phong thủy có thể cứu được, chỉ là không biết kiếp số của Phạm đại nhân có phải do ý trời hay không, chuyện này lại liên quan đến sự đi ở

và an nguy của trên dưới hơn trăm người trong nha môn, đồng thời ảnh hưởng đến sinh kế của dân chúng cả châu huyện, chúng tôi không dám tùy tiện làm trái ý trời

mà phá đi cục diện phong thủy này.”

Phạm Trọng Lương lấy khăn tay lau mồ hôi trán, đoạn cất tiếng hỏi: “Cô nương còn muốn gì nữa?”

“Tôi thấy hai bên xương gò má của Phạm đại nhân có Thiên quan tinh nhô cao; mũi nhỏ cánh mỏng, Tài tinh nghèo nàn, đúng như câu bậc đại quý không hỏi việc tiền

tài, quan cao hiển quý mà không có Tài tinh chiếu rọi mới là tước vị chân chính; dân nữ tin rằng Phạm đại nhân là vị quan tốt, không dư dật tiền của để trả thù lao cho

việc bày cục phong thủy, nên chỉ cầu mong đại nhân có thể cho dân nữ một món nợ ân tình...”

Phạm Trọng Lương nói: “Đúng thế, Phạm mỗ thực sự không có nhiều vàng bạc để cảm tạ các vị, có điều nếu là việc hợp lý hợp tình mà Trọng Lương này có năng lực

thực hiện, ta nhất định sẽ đáp ứng.”

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, liền nhoẻn miệng cười tươi tắn: “Dân nữ tuyệt không dám đưa ra yêu cầu quá đáng với Phạm đại nhân, vì vậy, xin ngài hãy đáp ứng với

dân nữ trước đã.”

Phạm Trọng Lương thực tình không thể nhìn thấu Lục Kiều Kiều đang suy tính điều gì, ông ta nhìn thẳng vào mắt cô, hồi lâu sau mới nói: “Được, ta chấp thuận, cô

nương nói đi.”

“Đa tạ Phạm đại nhân, dân nữ cũng tin ngài không phải hạng người nuốt lời, nên mới dám đưa ra thỉnh cầu này; hôm nay chúng ta đều bình thường an ổn, chỉ mong

ngày sau ngộ nhỡ chúng tôi có chuyện cần nhờ vả, xin Phạm đại nhân nhớ là mình thiếu chúng tôi một món nợ ân tình.” Thì ra Lục Kiều Kiều đang trông thêm một

vòng đai bảo hiểm nữa.

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ nghe xong đều thở hắt ra một tiếng, Phạm Trọng Lương nói: "Phạm mỗ nhận lời với cô nương, sau này xin nợ cô nương một món

ân tình."

Bấy giờ Lục Kiều Kiều mới xoa dịu bầu không khí, làm bộ ngây thơ nũng nịu bảo Phạm Trọng Lương: "Đại nhân nói ra là phải giữ lời đấy nhé, bằng không sẽ bị sét

đánh đấy!"

Phạm Trọng Lương nghiêm nghị nói: "Nhất định ta sẽ trả nợ."

Từ nãy, bên ngoài hậu hoa viên đã có một người đàn ông trung niên tầm trên dưới bốn mươi tuổi đứng lẳng lặng nghe trộm mấy người bọn Phạm Trọng Lương nói

chuyện. Y mặc áo dài màu xanh trắng, vóc người tầm thước, thân hình gầy gò, nhưng lại có gương mặt chữ điền góc cạnh, quai hàm đầy đặn. Người này chính là âm

dương quan Triệu Kiến của phủ Thiều Châu.

Triệu Kiến là phong thủy sư Giang Tây đến Quảng Đông lang bạt mưu sinh, sau khi học được tuyệt học gia truyền, lại trải qua nhiều năm ngao du kiểm chứng, trình độ

phong thủy cũng khá cao. Chỉ tiếc, kẻ này tham tài bạc nghĩa, xưa nay chỉ tin rằng "có tiền có thể sai khiến được cả quỷ thần".

Một năm trước, y bố trí huyết Linh Quy Ẩm Thủy cho nhà họ Ôn ở thôn Ôn Phượng, Thanh Thành, sau đó không lâu lại được phủ Quốc sư bí mật triệu kiến, dùng

vàng bạc nhờ y kiểm cơ hội phá đi cái huyết lành ấy, khơi ra cuộc tranh đấu giữa thôn Ôn Phượng và thôn Thượng Cát, cuối cùng để lại một đống rắc rối cho Hữu

Hiên tiên sinh và Lục Kiều Kiều ra tay thu dọn.

Triệu Kiến nhận được vàng bạc của hai thôn, lại có cả tiền thưởng của phủ Quốc sư, cuối cùng còn đàm phán với phủ Quốc sư, được nhận chức âm dương quan ở nhà

phủ Thiều Châu, chủ quản việc chiêm bốc bói toán của một châu ba huyện, có thể nói là thăng quan phát tài, được cả danh lẫn lợi.

Sau khi đến phủ Thiều Châu nhậm chức, Triệu Kiến và đám quan lại trong nha môn ngư tầm ngư mã, mã tầm mã, kết bè kết đảng cùng kiếm chác nhiều khoản lớn. Y

vận dụng thuật phong thủy tu sửa nha môn thành một bố cục vượng tài kiêu như Tụ Bảo bồn, dựa theo bát tự của quan viên lớn nhỏ mà sắp xếp lại các phòng các ban,

đồng thời bắt chấp thủ đoạn tiến hành thanh tẩy các quan lại chính trực trong nha môn, nhanh chóng kiến lập một hăng buôn ngầm do quan lại làm chủ, bao tiêu thuốc

phiện của cả ba huyện thuộc phủ Thiều Châu.

Khi ấy, cả nha môn từ trên xuống dưới đều thực sự cảm nhận được thế nào là tiền vào như nước, số bạc bọn họ được chia phần cuối năm còn nhiều hơn cả thuế phải

nộp lên triều đình, bạc trắng lóa mắt mỗi ngày đều ùn ùn chảy vào cửa nha môn.

Chẳng ngờ đến Tết năm nay, tri châu đại nhân lạc cực sinh bi, chết vì thượng mã phong, Triệu Kiến cũng bị bất ngờ. Có điều, người tính không bằng trời tính, khó tránh

chuyện ngoài ý muốn, hưởng hồ người chết cũng đâu phải là y, ai mà lo được nhiều đến thế, y chỉ lo nghĩ xem làm sao để lôi kéo vị quan tân nhiệm cùng nhau tiếp tục

kiếm tiền.

Nhưng lần này, hoàng thượng lại phái một kẻ tính tình cương trực, vừa cứng rắn lại vừa đáng ghét là Phạm Trọng Lương đến, mấy trò lung lạc của Triệu Kiến đều

không thực hiện được, việc buôn bán thuốc phiện của nha môn cũng phải thu hẹp rất nhiều, nhiều việc đều phải chuyển vào hoạt động bí mật.

Triệu Kiến thấy dòng tiền cuộn cuộn chảy vào túi bị chặn mất hơn nửa thì lòng nóng hơn lửa đốt, không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, bèn bày ra bố cục phong

thủy nhốt hổ trong lồng, đồng thời bịa đặt chứng cứ, mật cáo Phạm Trọng Lương tham tiền phạm pháp, cấp trên tự nhiên sẽ cử người đến tìm họ Phạm kia nói chuyện.

Nếu người tốt tìm đến Phạm Trọng Lương, ông ta sẽ phải dành tâm tư giải thích tại sao mình không phải tham quan ô lại, nhiệm kỳ ba năm thoát cái trôi qua, ông ta

cũng chẳng còn tâm sức đâu mà đối phó với chuyện bên dưới nữa; nếu khâm sai là tham quan thì càng tốt, Phạm Trọng Lương còn phải bỏ tiền ra mua chuộc mới

hòng thoát thân, lúc ấy bọn y sẽ có kịch hay để xem.

Bỏ ra một nghìn lượng bạc để lật đổ tên ôn thần chặn đường phát tài của mình cũng chẳng coi là đắt, phen này Triệu Kiến đã chuẩn bị sẵn một nghìn lượng bạc ròng,

chỉ đợi đạo đài đến điều tra án, y sẽ đem chôn bên dưới hậu hoa viên của Phạm Trọng Lương.

Nhưng quan đạo đài tra án còn chưa xuất hiện, đã có ba vị khách không mời ở đâu đến. Triệu Kiến trước giờ vẫn hết sức chú ý đến nhất cử nhất động của Phạm

Trọng Lương, lần này cũng không phải ngoại lệ, y đích thân cầm một tờ văn kiện đứng trước cửa, âm thầm quan sát xem ba kẻ này rốt cuộc là người thế nào.

Từ đằng xa, y đã trông thấy một thằng bé tóc vàng tay cầm la bàn chỉ trở vào hòn núi giả và lồng chim, rồi lại thấy một cô gái thân hình yếu diệu và một gã Tây cao

lớn đứng bên cạnh không ngừng phụ họa, giảng giải bố cục phong thủy hổ trong lồng.

Vốn dĩ Triệu Kiến đã gạt được Phạm Trọng Lương trước nay vẫn luôn tự tin về trình độ phong thủy của mình, trong lòng chỉ mong đợi đến ngày ông ta toi đời. Chẳng

ngờ lại xuất hiện ba kẻ trông đi trông lại cũng chẳng thấy giống phong thủy sư chút nào, vậy mà vừa chỉ đã trúng chỗ mấu chốt nhất của toàn bộ cục thế phong thủy,

thế này chẳng phải là đến phá quán, đập bát cơm ăn của người ta rồi sao?

Nếu bố cục phong thủy này bị nhìn thấu, bất cứ viên châu quan ngu xuẩn nào cũng lập tức ý thức được rằng chuyện này có dính dáng đến âm dương quan biết thuật

phong thủy trong nha môn. Vậy thì dù đám quan lại có thể tiếp tục buôn lậu thuốc phiện hay không, y chắc chắn sẽ là người đầu tiên bị đá khỏi cuộc chơi này.

Không thể được, không thể để ba kẻ này tiếp tục, Triệu Kiến hạ quyết tâm, tóm vòng cửa đập mạnh mấy cái, không đợi Phạm Trọng Lương lên tiếng hỏi, đã tự tiện

đẩy cửa đi vào hậu hoa viên.

Từ đằng xa, y đã lớn tiếng chào hỏi, chỉ mong nhanh chóng ngắt lời thằng nhóc tóc vàng kia: "Phạm đại nhân, thì ra ngài có khách ạ, thật ngại quá, hạ quan lại phải

quấy rầy ngài một chốc rồi, ở đây có mấy bản công văn hỏa tốc cần ngài xem qua trước."

Phạm Trọng Lương vừa đáp ứng nợ Lục Kiều Kiều một món nợ ân tình, đang chuẩn bị nghe xem làm sao phá giải được cục thế nguy nan trước mắt, liền thấy Triệu

Kiến bước vào. Xét ra, việc công văn nên ưu tiên xử lý trước, nên ông ta liền nhận lấy công văn rồi lập tức mở ra xem, vừa xem vừa nói với bọn Lục Kiều Kiều:

“Vị này là âm dương quan của nha môn chúng ta, Triệu Kiến, Triệu tiên sinh...”

Nói đoạn, lại quay đầu bảo Triệu Kiến: “Mấy vị đây là bạn của bản quan, Jack tiên sinh và cô cháu nhà họ An...”

Lục Kiều Kiều, An Long Nhi cùng Jack vừa nghe thấy cái tên này đều lấy làm kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lúc “ồ” lên một tiếng.

Câu chuyện dài của bọn họ ở núi Kê Đề, Thanh Thành, chính là do tên Triệu Kiến này chọc ngoáy khơi ra đầu tiên, làm sao ba người lại không nhớ tên y cho được.

Lúc này, nghe Phạm Trọng Lương nói Triệu Kiến là âm dương quan trong nha môn, cả ba hiểu ra ngay toàn bộ đầu đuôi sự việc Triệu Kiến phá hoại huyết Linh Quy

của thôn Ôn Phương, sau đó nhận tiền, nhận chức quan từ phủ Quốc sư.

Cả bọn lịch sự chào hỏi nhau xong xuôi, Triệu Kiến nói với Lục Kiều Kiều: “Nghe khẩu âm An tiểu thư không giống người Quảng Đông.”

Lục Kiều Kiều tỏ vẻ khinh khỉnh đưa mắt dò xét tên phong thủy tà sư này, không hề nhân nhượng y chút nào: “Nghe khẩu âm Triệu tiên sinh cũng không phải người

Quảng Đông mà.”

Phạm Trọng Lương đang xem công văn, thấy hai người này chào hỏi mà như hai con chó gặp nhau, chỉ chực xông vào ẩu đả tới nơi, ông ta liền ngẩng đầu lên hỏi:

”Bản quan cũng không phải người Quảng Đông, có vấn đề gì sao?”

Lục Kiều Kiều cười cười nói: “Không có vấn đề gì, tôi nghe khẩu âm thấy thân thiết nên mới trao đổi một chút thôi, nguyên quán Triệu tiên sinh ở đâu nhỉ?”

Trước mặt Phạm Trọng Lương, Triệu Kiến không thể làm trò nói xằng nói bậy như Lục Kiều Kiều được, đành phải thành thực trả lời: “Triệu Kiến là người Giang Tây,

An tiểu thư cũng là người Giang Tây phải không?”

“Triệu tiên sinh nhậm chức âm dương quan, chắc hẳn là phong thủy sư Giang Tây rồi?”

“Không dám, chỉ có chút hư danh mà thôi.” Triệu Kiến chấp tay nhún nhường một câu.

“Triệu Kiến tiên sinh đại danh鼎鼎鼎鼎, đã làm không ít chuyện tốt bên ngoài, đến cả người như tôi cũng từng nghe qua tiếng tăm của ngài cơ mà...” Lục Kiều Kiều

biết loại phong thủy sư có thể phá huyết hại người vì tiền tài hay chức quan, chắc chắn cũng có thể sắp đặt ra bố cục phong thủy này để hại người. Bố cục hổ trong

lồng này nhất định là hành vi của Triệu Kiến, giờ y đã tự động đến nạp mình, há chẳng phải vừa khéo có thể giải quyết luôn chuyện ở thôn Ôn Phương hay sao?

Triệu Kiến vốn định ngắt lời bọn họ, sau đó tùy cơ ứng biến, ở trước mặt Phạm Trọng Lương đặt điều vu cho ba người bọn Lục Kiều Kiều là quân lừa đảo giang hồ,

đuối ra khỏi nha môn, không ngờ lại bị đối phương nhận ra, ý vội nói: “Triệu mô xưa nay chỉ xử lý việc công trong nha môn, rất ít khi ra ngoài đến những chỗ hỗn tạp.

Liệu có phải An tiểu thư quanh năm lưu lã giang hồ, gặp người vô số nên đã nhớ lầm rồi không?”

Lời của Triệu Kiến vừa dứt, Phạm Trọng Lương và Dương Phổ đều giật nảy mình, thầm nhủ hai người này sao lại nói năng kiểu ấy, lẽ nào bên trong còn có nội tình gì

khác?

Thời đại ấy việc nữ tử lưu lạc giang hồ đã là hạ tiện lắm rồi, lại nhắc đến chuyện gặp người vô số, chính là mắng đối phương dâm dăng không có đức hạnh, Triệu Kiến

vừa mở miệng đã mắng người, dè bủ Lục Kiều Kiều như vậy là muốn nhanh chóng đoạt lấy quyền chủ động trước mặt Phạm Trọng Lương.

Lục Kiều Kiều vừa nghe Triệu Kiến ngậm máu phun người, biết ngay đối phương muốn tiên phát chế nhân, liền hỏi: "Triệu tiên sinh đến nha môn nhậm chức từ năm

ngoái phải không?"

Chuyện này có ghi lại trong hồ sơ của nha môn, Triệu Kiến chỉ có thể trả lời: "Đúng, xin hỏi có vấn đề gì không?"

"Là phủ Quảng Châu điều ngài đến?"

"Đúng vậy, Triệu mỗ chỉ là một viên tiểu lại, dù chưa có phẩm trật gì cũng là mệnh quan triều đình. Còn An tiểu thư từ đâu đến, muốn đi tới đâu? Ta thấy khí sắc của

An tiểu thư hẳn đang bị vướng vào việc tố tụng, chẳng lẽ cô là tội phạm đang bị triều đình truy nã?"

Lục Kiều Kiều khinh bỉ nhìn Triệu Kiến, đáp trả: "Người chốn công môn nói năng phải có chứng cứ, ngài nói truy nã thì là truy nã chắc? Có điều, tôi cũng biết cái chức

âm dương quan này của ngài từ đâu mà có đấy."

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ có nằm mơ cũng không ngờ được Triệu Kiến vừa bước vào, tình hình đã đột nhiên xoay chuyển như thế. Dương Phổ lập tức kêu

hai người dừng lại: "Hai vị tạm ngưng đã, có gì từ từ nói. Triệu tiên sinh có quen biết An tiểu thư sao?"

"Không quen biết."

"Không quen biết thì tốt, mọi người đều không có ân oán gì, vui vẻ chào nhau là được rồi, nếu không có chuyện gì để hôm khác chúng ta lại gặp nhau nói chuyện."

Triệu Kiến thấy Dương Phổ đã nói như thế, lại nghĩ đến thái độ và những lời Lục Kiều Kiều vừa nói, biết rằng cứ nhùng nhằng mãi ở đây cũng không có lợi gì, đành

thuận thế rút lui luôn: "Phạm đại nhân, hạ quan xin phép đi trước, có điều những người này lai lịch bất minh, ngài phải hết sức cẩn thận."

Triệu Kiến nói xong liền chấp tay, quay người ra khỏi hậu hoa viên, đi thẳng đến chỗ Khoái ban phòng.

Triệu Kiến vừa chạm mặt với Lục Kiều Kiều đã cảm giác được bọn đối phương cũng là người trong nghề phong thủy, lần này hẳn là đến phá cục thế y bày ra; thêm

vào đó, y ý thức được người phụ nữ này dường như nắm tương đối rõ lai lịch của mình, chỉ cần bọn họ cho Phạm Trọng Lương biết xuất thân của y, thì ngày mai y sẽ

bị họ Phạm kia xử lý.

Nếu tội danh Phạm Trọng Lương dùng để bắt giữ Triệu Kiến không liên quan đến thuốc phiện, thì ba ban nha dịch có quen thân với y đến mấy cũng sẽ ra tay bắt

người. Cho dù y có trốn thoát được, thì đừng nói đến chuyện mất đi mỗi làm ăn mỗi năm thu nhập hàng nghìn hàng vạn lượng bạc trắng, y còn phải lưu lạc giang hồ,

lẩn trốn khắp nơi, quay trở lại những ngày khổ sở dãi dầu mưa gió. Lúc này, trong lòng Triệu Kiến chỉ nghĩ, ta chết chẳng bằng người chết, chuyện này đã bị dồn đến

đường cùng, y chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

Giờ y đi đến Khoái ban phòng, là để tìm Mã Kiệt, diễn sử chủ quản ba ban nha dịch.

Trong nha môn có ba ban nha dịch, là lực lượng vũ trang chủ yếu, lần lượt chia làm: Tào ban, Tráng ban và Khoái ban.

Tạo ban chủ quản việc cảnh vệ trong nha môn, những chuyện như mở đường, hành hình, quản lý nhà ngục đều thuộc chức trách của nha dịch Tạo ban.

Tráng ban phụ trách các công việc đòi hỏi sức lực, kỳ thực chính là lao động chân tay, có điều, thông thường trong nha môn cũng không có mấy việc kiểu này, nên

không phân rõ Tạo ban và Tráng ban, hai ban vẫn cứ làm việc đan chéo nhau.

Khoái ban lo việc tróc nã tội phạm. Nha dịch của Khoái ban có võ công cao cường nhất, cũng thường có cơ hội ra ngoài, trong đám quan lại buôn lậu thuốc phiện ở

phủ Thiệu Châu, bỏ đầu Khoái ban là lực lượng cốt cán nhất.

Diễn sử Mã Kiệt béo bụng nhưng cường tráng, mày rậm mắt to. Y đang ngồi trong phòng của Khoái ban uống trà tán chuyện đợi ăn cơm trưa với mấy tên bổ khoái,

vừa thấy Triệu Kiến vội vã chạy vào, liền toét miệng cười đứng lên đón tiếp.

Tâm trạng Triệu Kiến không được vui vẻ như ý, chào hỏi xong liền kéo Mã Kiệt vào một góc phòng, thì thầm vào tai: "Lần này phiền phức to rồi, lão Phạm định ra tay

đối phó chúng ta..."

Mã Kiệt cười hì hì hà hà nói: "Ngày nào mà lão Phạm chẳng muốn đối phó với chúng ta chứ? Nhưng lão có chứng cứ đâu, cũng phải có người ra tay nữa chứ, ba ban

nha dịch chúng ta không động thủ, lão có thể tự mình bắt người chắc?"

Triệu Kiến nói: "Đến ông còn biết lão không thể dựa vào các người, chẳng lẽ lão ấy lại không nghĩ ra? Lão Phạm không thèm nhờ đến đám nha dịch các người đâu,

đang mời người bên ngoài về..."

Mã Kiệt nói: "Lão cũng không thể bắt hết cả ba ban nha dịch lại chứ?"

"Tất nhiên là không rồi, lão làm châu đồng một năm, cũng biết không thể chinh trị tất cả chúng ta, giờ lão định tách từng người ra để xử lý, người đầu tiên chính là ông

đấy." Triệu Kiến lo âu nói tiếp: "Ông phụ trách ba ban nha dịch, bắt ông rồi đám người cầm đao cầm côn kia sẽ không làm loạn nữa, tôi mà là lão Phạm thì cũng bắt

ông đầu tiên."

Mã Kiệt đảo mắt: "Có nhẽ đâu thế? Lão cũng phải có chút chứng cứ mới được chứ nhỉ?"

Triệu Kiến kéo Mã Kiệt lại thì thầm: "Ông bắt bọn phạm nhân kia có chứng cứ hay không hả? Chứng cứ toàn là nghiêm hình tra tấn mà ra cả, ông cứ tự mình ném thử

những thứ hình cụ ấy, nào là kẹp ngón tay, nào là gậy... xem có chịu được không, hả?"

"Chắc, Triệu Kiến, không phải ông nói đang tổ lão ta với thượng cấp hay sao? Còn muốn bày ra bố cục phong thủy hại lão chết, lại bảo trong nửa năm nhất định sẽ

khiến lão toi đời, lần này thì đổ hết lên đầu tôi rồi! Ông làm ăn kiểu gì vậy?"

Triệu Kiến nói: "Giờ nói những chuyện ấy có ích gì chứ, trong nhà lão Phạm đang có mấy người bàn tính chuyện này, tôi vừa đi vào nghe được, mấy ngày tới lão sẽ ra

tay bắt mấy nhân vật chủ chốt, không dùng người trong nha môn chúng ta ra tay đâu..."

"Có chuyện như vậy sao?" Mã Kiệt nhướn mày, nhìn Triệu Kiến vẻ nghi ngờ.

Triệu Kiến nói: "Ông nói vậy ý là sao? Không tin thì cứ ở đấy mà chờ bị bắt đi, vàng bạc kiếm được trong quá khứ phải nộp hết ra, vợ con ông có liên lụy hay không

còn chưa biết, nhưng cái đầu ông thì bị chém là chắc rồi."

“Vậy phải làm sao?” Mã Kiệt đã mang máng hiểu ý Triệu Kiến, chỉ là xưa nay chưa bao giờ y nghĩ sẽ có ngày hôm nay, nên nhất thời đầu óc vẫn biêng biêng không ý thức nổi.

”Nếu giờ ông lập tức bỏ trốn, lão Phạm sẽ lập tức tróc nã ông, Mã Kiệt à, đáng người ông cao lớn dễ nhận ra thế này, người quen mặt ông cũng không phải ít, ông trốn đi đâu đây?”

Mã Kiệt vò đầu bứt tai hít vào một hơi khí lạnh: “Chắc chắc... hừ...”

Triệu Kiến còn nôn nóng hơn cả y: ”Tôi biết ông đang cuống cuồng không nghĩ ra được chủ ý gì, để tôi nói cho ông biết, giờ lão Phạm chưa đủ chứng cứ, nhất định sẽ

bắt ông về dùng hình tra khảo ép cung. Nhưng không phải hoàng thượng phái người đến điều tra chúng ta, mà là lão Phạm ấy tự mời người ra tay, vì vậy chúng ta đành

ra tay sớm hơn một bước... giờ chỉ còn một con đường ấy thôi, làm thịt lão Phạm...”

“Hả?!” Mã Kiệt nghe tới đây thì sợ giật nảy cả mình: ”Đầu năm vừa mới chết mất một tri châu, giờ lại chết thêm người nữa liệu có khi nào đổ hết lên đầu chúng ta hay

không? Không được không được...”

“Giờ là lúc người chết ta sống rồi!” Triệu Kiến thì thầm, thần sắc căng thẳng nghiêng ngó bên ngoài, nói: ”Năm ngoái ông nhận bao nhiêu bạc? Mấy nghìn lượng đấy lão

ca à, ông cũng muốn còn cái mạng mà tiêu đồng tiền ấy chứ? Lão Phạm ngỏm rồi tôi với ông vẫn còn cơ hội tiếp tục ở lại nơi này. Lão ta hơn năm mươi rồi, chết cũng

là chuyện hết sức bình thường, người trước mới bốn mươi đã toi đời đấy thôi... Có ai bảo ông lấy đao đâm chết lão đầu, người ta cũng có lúc gặp tai nạn ngoài ý muốn chứ!”

52. Chương 52: Bồ Cục Trừ Hại

Mấy người Phạm Trọng Lương và Lục Kiều Kiều nhìn theo bóng lưng Triệu Kiến đi xa dần, Phạm Trọng Lương lập tức hồi thần xem bọn Lục Kiều Kiều có xích mích gì với họ Triệu. Lục Kiều Kiều liền kể lại đầu đuôi vụ kỳ án phong thủy ở núi Kê Đề ra cho ông ta nghe, bấy giờ Phạm Trọng Lương mới hiểu được hàm nghĩa của đoạn đối thoại chọi nhau chan chất giữa cô và Triệu Kiến vừa này.

Mặc dù Triệu Kiến vào nha môn này trước Phạm Trọng Lương, nhưng ông ta sớm đã tìm hiểu lai lịch từng viên quan trong hồ sơ của nha môn, thời gian Triệu Kiến

đến nha môn báo danh quả thực khớp với vụ án núi Kê Đề mà Lục Kiều Kiều vừa kể. Phạm Trọng Lương rốt cuộc cũng hiểu ra, bố cục phong thủy trong hậu hoa viên, chắc chắn là do họ Triệu kia dày công sắp đặt, chút vốn liếng phong thủy nửa mùa của ông ta hóa ra lại giúp cho Triệu Kiến đối gạt mình.

Ông ta chau mày, trầm giọng nói với cả bọn: “Hồi xây lồng chim này, Triệu Kiến trước sau không hề tham dự, chỉ có đám tiểu lại trong sáu phòng của nha môn mỗi người một câu góp vào, ta thực không ngờ y lại là kẻ đầu tên đứng sau; thật đúng là ông trời có mắt, nếu không phải vừa khéo gặp dịp các vị ghé qua phủ Thiệu Châu, thì làm sao ta nhìn ra được âm mưu của họ Triệu ấy. Giờ Phạm mô phải làm sao để hóa giải tình thế trước mắt đây?”

Lục Kiều Kiều đưa mắt ra hiệu cho An Long Nhi nói ra phương án giải cứu, An Long Nhi liền lên tiếng:

”Trong phong thủy có cách gọi là phản cục, khi một bố cục phong thủy hại người gây họa, thông thường chỉ cần làm ngược lại là có thể đổi dữ thành lành. Cái lồng chim này vốn dùng để vây khốn tảng đá hình hổ, giờ có thể chuyển nó từ góc Tây Bắc sang góc Đông Nam ở mé đối diện, vừa khéo vây khốn được cung nô bộc, nhốt hết

đám thuộc hạ của ngài vào trong, như vậy ngài quản thúc bọn họ mới có hiệu quả. Hôm qua cháu có nói, cửa chính của nha môn quá nhỏ, song sảnh đường bên trong lại quá lớn, tạo thành bố cục tụ tài, phải mở rộng cửa lớn ra gấp đôi, để khí của nha môn có thể ra vào thông thuận...”

Lục Kiều Kiều nghe An Long Nhi nói những lời này có vẻ ngượng ngập, biết nó vẫn chưa có kinh nghiệm giải thích bố cục phong thủy, cô bèn bổ sung thêm một câu, hỏi An Long Nhi: “Như vậy có thể khiến nha môn làm được ‘lấy ở chỗ dân, cũng dùng ở chỗ dân’, phải vậy không?”

An Long Nhi cười ngượng nghịu nói: “Vâng, chính là ý này... cửa sổ của sáu gian phòng ở hai bên đều bé quá, cũng phải mở rộng ra gấp đôi, mới có thể giảm bớt tài khí trong phòng, khiến quan lại làm việc trong đó giảm thu nhập...”

Jack tiếp lời: “Thiết kế như vậy ánh sáng rất đầy đủ, dân chúng đến làm việc và nói chuyện với nhau đều thuận tiện hơn.”

An Long Nhi lại nói: “Dù cửa sổ sáu gian phòng ấy có mở rộng ra, thì không gian bên trong cũng quá lớn, vẫn tạo nên bố cục tụ tài hình quả hồ lô, Phạm đại nhân có thể cho đặt mấy cái tủ lớn trong mỗi phòng để chiếm bớt diện tích, khiến người ta không còn chỗ đi đi lại lại, đồng thời cũng để bọn họ tự quản lý công văn giấy tờ của mình, như vậy có thể thực sự tiêu giảm tài khí của đám quan lại.”

Phạm Trọng Lương vuốt râu khe khẽ gật đầu, chăm chú lắng nghe, Jack thấy An Long Nhi nói cũng đã hòm hòm, bèn xen vào thêm một câu: “Phạm đại nhân, bình thường nha môn có cho dân chúng trực tiếp đi vào sảnh trước không?”

Phạm Trọng Lương đáp: “Tất nhiên là có, nha môn quang minh chính đại, đâu cần phải giấu giếm gì. Tuy vậy, nếu có vụ nào cần bí mật thẩm tra xét xử, ta sẽ đến sảnh ở giữa hoặc phòng của Khoái ban. Ngoài ra, dân chúng cũng có thể vào đại sảnh nữa.”

Jack nói: “Vậy thì bức tường lớn ở sau cửa có thể dịch sang phía bên kia đường, làm thành một bức tường cho dân chúng dán lên những suy nghĩ hoặc viết ra oan khuất của mình hay không? Về mặt phong thủy có thể làm vậy không?” Nói đoạn, anh liếc mắt nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều cũng hỏi An Long Nhi: “Long Nhi, như vậy có được không?”

Mấy chiêu An Long Nhi vừa dùng để phá giải cục thế vây khốn của Triệu Kiến toàn là lời thoại Lục Kiều Kiều đã bày lý trà trên bàn dạy cho nó trước khi đến đây, giờ Jack đột nhiên lại đặt ra một vấn đề mới, vừa này Lục Kiều Kiều cũng không tập trước cho, nên nó thoáng ngẩn người, ậm ừ: “À...”

Lục Kiều Kiều cười cười bảo: “Cứ theo sách mà nói là được rồi.”

“Nói theo sách ư... ừm, là thế này, bức tường ở ngay sau cửa, vừa bước vào đã đụng phải ấy gọi là chiếu bích, thông thường dùng để cản gió, ngăn chặn sát khí, cũng có hiệu quả tụ tài nhất định.” An Long Nhi gắng sức nhớ lại những nội dung trong sách vở, rồi diễn đạt bằng lời của mình: “Có điều, đối với những nơi phục vụ cho dân chúng như chùa miếu hay nha môn... không cần tụ tài, mà phải tán tài mới đúng...”

Cả bọn nghe xong đều cười ồ lên, Dương Phổ nói: “Thực ra Long Nhi nói rất đúng, chùa miếu thần đàn và nha môn đều giống nhau, không tán tài cho dân chúng tức là không làm đúng bổn phận rồi.”

An Long Nhi lại nói tiếp: “Vì vậy, có thể làm được.”

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi cũng đã luống cuống đủ rồi, bèn nói với Phạm Trọng Lương: “Chi bằng Phạm đại nhân theo ý kiến của Jack thiếu gia, kéo sập bức chiếu bích kia xuống, biến bức tường tập trung mồ hôi nước mắt của dân chúng thành bức tường minh bạch, thu thập ý dân, sáng tỏ oan tình. Mỗi sáng sớm ngài chỉ cần bước ra khỏi nha môn là có thể nghe được tiếng lòng của dân chúng, chẳng phải tốt hơn để dân chúng đánh trống kêu oan, nộp bạc qua cửa rồi mới được gặp thanh thiên đại lão gia một lần hay sao?”

“Hay cho một bức tường minh bạch!” Phạm Trọng Lương lớn tiếng khen hay: “Chuyển bức tường ở trong cửa ra bên ngoài, trả lại bức tường này cho trăm họ mới là đại phong thủy! Cảm ơn các vị đã chỉ dạy, Phạm mỗ sẽ lập tức làm ngay.”

Lúc này, cái lồng chim ở phía trước chợt vang lên mấy tiếng tre trúc nứt toác, cả bọn đưa mắt nhìn, thấy trên lồng có mấy thanh tre bị bung ra thành một lỗ hổng, liền sau đó là một tràng dài những tiếng kêu bi

thương của lũ chim.

Phạm Trọng Lương nói: “Hạn hán cả năm, lại đúng đợt tiết thu khô hanh, tre trúc toác hết cả ra rồi...”

Nhưng An Long Nhi lại hỏi: “Liệu có chuyện gì khác nữa không?”

Lục Kiều Kiều lấy chiếc la bàn trên tay An Long Nhi đo đạc một hồi, đoạn nói: “Tiếng chim bi ai là điềm báo chuyện chẳng lành, âm thanh ở phía Tây Bắc là ứng vào chủ nhà; thanh tre ở phía Bắc lồng chim bị toác, đại biểu chuyện hung xảy ra vào giờ Tý ngày Tý; lồng bị phá tức là điềm phá ngục, Phạm đại nhân phải cẩn thận đêm nay có người vượt ngục đó.”

“Hả? An tiểu thư dùng Mai Hoa dịch số đó sao?” Phạm Trọng Lương mặc dù không phải đại gia huyền học, nhưng Kinh Dịch đứng đầu trong các loại kinh thư, trong kỳ thi khoa cử nhất định sẽ hỏi đến, vì vậy văn nhân thời xưa ai cũng có chút hiểu biết, vừa thấy Lục Kiều Kiều cất lời, ông ta đã biết đó là Mai Hoa dịch số.

Jack buột miệng nói: “Liệu có khi nào là Triệu Kiến không?”

Phạm Trọng Lương chợt tỉnh ngộ: “Phải rồi, Triệu Kiến hẳn phải biết người đầu tiên ta đối phó chính là hắn, hắn cũng sẽ giả trò để ám hại ta.”

Dương Phổ nói: “Theo như tình hình phong thủy của cái lồng chim này, thì bọn chúng vẫn luôn ám hại ngài đấy chứ, chỉ là vẫn chưa đến thời điểm giáng đòn triệt hạ mà thôi. Long Nhi đã nói rồi, tháng Chín là thời gian xảy ra chuyện, cũng có khả năng bọn chúng sẽ bắt chấp tất cả mà ra tay trước.”

Lục Kiều Kiều nói: “Phạm đại nhân có thể lập tức sắp xếp cho nha dịch tăng cường phòng vệ ở lao ngục không?”

Ánh mắt Phạm Trọng Lương trở nên âm trầm: “Kỳ thực ta đây làm quan chỉ có hư danh mà thôi, bình thường sai nha dịch khuê chiêng gõ trống mở đường thì được, nhưng bảo bọn chúng phá án hay làm chuyện gì thực chất thì trước mặt một đằng sau lưng một nẻo ngay.”

Jack nói: “Nếu cả nha môn đều không phải người của ngài thì không nên dùng bọn họ, cần phải nhờ người bên ngoài...”

Nửa đêm giờ Tý, một người bịt mặt nhảy qua bờ tường vào nha phủ Thiệu Châu, dùng thủ pháp lão luyện đánh nát đám nha sai canh đêm, sau đó nhét giẻ vào mồm, lấy dây thừng trói gô lại quăng xuống đất.

Người bịt mặt đánh ngã bảy tám tên nha dịch, xông thẳng vào nhà lao, thả ra mười mấy tên cướp không lâu nữa sẽ bị xử trảm trong tử lao. Bọn cướp đang bị nhốt trong lao tù này hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi ủ rũ của những kẻ ngồi tù lâu ngày, tên nào tên nấy dường như đều đã ăn no ngủ kỹ, chỉ đợi thời khắc được thả ra.

Bọn chúng vừa ra khỏi cửa ngục, đều vung tay vung chân răng rắc, thư gân dãn cốt một hồi, sau đó nhặt đao sắt bên cạnh đám nha dịch, cùng người bịt mặt lần mò tiến vào khu nhà ở phía sau nha môn.

Bọn chúng cạy cửa lớn của sảnh giữa, để lại hai tên canh chừng; sau đó cạy cánh cửa nhỏ dẫn vào khu nhà trong, lại để lại hai tên canh chừng, đi qua hậu hoa viên đến trước cửa phòng Phạm Trọng Lương đang ngủ, để năm tên tản ra bên ngoài phòng ngự, năm tên khác nhẹ cạy cánh cửa ra.

Bọn chúng khom người lên vào phòng, dưới ánh trăng mờ mờ trông thấy một người đang nằm nghiêng vào mé trong giường. Để đảm bảo một đòn ăn chắc mà lại âm

thầm lặng lẽ, năm tên cùng lúc động thủ, tựa như đã hẹn sẵn từ trước. Một tên nhảy lên đầu giường cười lên đầu Phạm Trọng Lương không để ông ta phát ra tiếng động, một tên nhảy lên chân giường ghì chặt chân để ông ta không thể giãy dụa, một tên nhảy lên không trung đâm xuống ngực, hai tên ở dưới đất giờ đao chọc vào eo hông Phạm Trọng Lương.

Chỉ nghe tiếng đao kiếm vang lên “đinh đinh đang đang”, nhưng không thấy tiếng người vùng vẫy hay kêu gào thảm thiết, bọn cướp phát hiện bên dưới tấm chăn hóa ra không phải người, mà là một ống tre lớn, kích cỡ và độ dài tương đương một nàng mỹ nữ. Ống tre này được gọi là trúc phu nhân, là vật dụng trên giường thời xưa, hay dùng vào mùa hè. Thời đó không có quạt điện, nếu nóng quá không chịu nổi thì ôm

trúc phu nhân này ngủ, cũng thấy mát mẻ dễ chịu hơn nhiều. Cả bọn ngáy người tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau, kêu lớn một tiếng “trúng kế” rồi lập tức xông ra bên ngoài, vừa khéo nghe thấy tiếng mõ vang lên trong hậu hoa viên, trên bờ tường bao đột nhiên nhưng nhúc nhính đứng đầy quan sai đang thông thả châm đuốc. Bọn cường đạo còn phát hiện cánh cửa nhỏ mà chúng vừa đi vào giờ đã khóa chặt, hai tên đứng canh chừng ở đó không biết biến đi đâu mất. Tường bao xung quanh đều cao hơn một trượng, xem ra, không mọc cánh thì đừng hòng thoát khỏi cái sân này.

Đám quan sai trên tường chính là những người đêm hôm qua đã đuổi đánh Lục Hữu, bọn họ đều là công sai ở nơi khác đến Thiệu Châu công cán. Buổi sáng, Jack đã bảo Phạm Trọng Lương viết thư cầu cứu, đóng quan ấn lên, đến chiều về khách điểm liền gõ cửa từng phòng nói rõ tiền nhân hậu quả, thỉnh cầu họ trợ giúp. Mọi người đều là đồng liêu làm việc chốn cửa quan, nay gặp tri châu của địa phương cầu trợ giúp, đương nhiên không lý nào lại từ chối, vậy là trước giờ Tý, một đám quan sai ở nơi khác đến đồng loạt mai phục trong hậu hoa viên của nha môn, bố trí thiên la địa võng đợi thích khách xuất hiện.

Lục Kiều Kiều ngồi trên nóc nhà Phạm Trọng Lương, thò đầu xuống xem tình hình bên dưới hậu hoa viên, miệng ngâm ô mai, quay sang nói với Jack: “Anh biết tại sao Phạm đại nhân ôm trúc phu nhân ngủ, mà không ôm phu nhân của mình không?”

An Long Nhi nhanh nhẩu nói: “Cháu biết, ông ấy không có phu nhân.”

“Không đúng, tôi nghĩ chắc vợ chồng ông ấy ly hôn rồi.” Jack cảm thấy loại đàn ông như Phạm Trọng Lương sẽ không làm phụ nữ vui lòng, ly hôn là kết cục dễ xảy ra nhất.

Lục Kiều Kiều âm ờ nói: “Hai người đừng có nói lằng nhằng... quan huyện của Đại Thanh một là không được nhậm chức ở tỉnh nhà, hai là không được ở nơi cách quê nhà dưới năm trăm dặm, ba là không được dẫn theo gia quyến... Hà đại nhân ở Thanh Thành cũng không có phu nhân ăn cơm với chúng ta...”

An Long Nhi nói: “Chẳng trách, hóa ra ông ta cũng ôm trúc phu nhân ngủ...”

“Phì!” Lục Kiều Kiều nhổ hạt ô mai trong miệng ra nói: “Hà đại nhân trả được cả trăm lạng vàng cho cô mà ư thì việc gì phải ôm trúc phu nhân, người ta đến Di Hồng viện tìm cô nương ngủ cùng chứ lại...”

Hạt ô mai lộc cộc lăn trên mặt ngói nghiêng dốc, vừa hay rơi trúng một thanh đao sắt, phát ra âm thanh lanh lảnh, ngay sau đó liền nghe thấy một giọng khàn khàn hét lớn: “Các huynh đệ, liều với chúng nó thôi!”

Hai mươi mấy quan sai trên bờ tường hiển nhiên đã có chuẩn bị từ trước, trên tay cầm gậy gộc, dây thừng, dây móc, chia ba dài ngắn, nhìn trận thế có vẻ như muốn bắt sống toàn bộ đám cường đạo lên vào nhà định hành thích Phạm Trọng Lương.

Bọn họ lần lượt nhảy từ trên bờ tường xuống hậu hoa viên, nghênh đón đám cường đạo đang xông tới, vung gậy lên đập tới tấp, đánh ngã tên nào liền trối nghiến tên đó lại.

Lúc này, bên ngoài xông vào một đám nha dịch, tổng cộng mười mấy người, toàn là bổ khoái của phủ Thiệu Châu. Bọn họ người nào cũng cầm dao sắt, kẻ cầm đầu thân hình cao lớn mập mạp, mắt to mày rậm, chính là điển sử quan Mã Kiệt ban sáng nói chuyện với Trương Kiến. Y giơ đao lên hét lớn:

“Phạm đại nhân, tôi đến cứu ngài đây! Các huynh đệ, mau giết giặc lập công!”

Đám nha sai này như mãnh hổ xuống núi, gặp tên cướp nào là giết ngay tên đó, vừa xông vào giữa sân đã chém ngã mấy tên, trong chốc lát tiếng kêu thảm vang lên khắp cả hậu hoa viên, máu chảy đầy đất. Không chỉ bọn đạo tặc, ngay cả những quan sai ở nơi khác đến cũng phải lui lại để tránh bị thương.

Lục Kiều Kiều căng thẳng mút một quả ô mai, nói: “Hong rồi! Bọn chúng muốn giết người diệt khẩu, chúng ta nhất định phải cứu lấy một hai tên cướp.”

Cô vừa dứt lời, liền trông thấy một viên quan sai thân hình gầy gò vung đao xông vào giữa đám cướp. Đao pháp của y nhanh hơn tất cả những người khác, từ xa chỉ nghe thấy tiếng vù vù không dứt, căn bản không nhìn thấy đao, mà chỉ thấy một quang sáng bạc loang loáng hoa cả mắt.

Jack kinh hãi kêu lên: “Tôi nhận ra đao pháp này, hẳn chính là người đá tôi trong trận chiến ở đỉnh Phù Dung.”

“Tôi biết, tên cao gầy ấy chứ gì, sau khi hấn đá anh ngã, tôi rạch vào bụng hấn một nhát.” Giọng Lục Kiều Kiều có vẻ tự hào hơn hẳn Jack.

An Long Nhi cũng thâm trầm nói: “Tôi qua cháu đá hấn bay từ trên nóc nhà xuống.”

Jack ủ rũ khịt mũi một tiếng, ngồi xổm trên mái ngói quan sát tên Lục Hữu mà chỉ có mình mình không đánh lại kia tả xung hữu đột, oai phong hết sức.

Trong sân còn nằm tên cướp võ công cao cường nhất đang đột phá vòng vây ở mé Tây Bắc, chỗ đó có cái lồng chim và hòn núi giả hình con hổ, chỉ cần men theo hòn núi chạy đến chân tường, bọn chúng sẽ có cơ hội thoát ra khỏi hậu hoa viên.

Đám quan sai nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của chúng, sau khi chia ra canh chừng bờ tường và các cửa, toàn bộ số còn lại đều tập trung phòng thủ ở gần hòn núi giả hình hổ ở góc Tây Bắc.

Mười mấy bồ khoái do Mã Kiệt đứng đầu vung đao sắt vây năm tên đó ở giữa, toàn nhằm vào chỗ yếu hại mà chém tới, nếu không phải bọn cường đạo này võ công tương đối cao, thì sớm đã bị chém thành tương thịt từ lâu rồi.

Đám quan sai ở nơi khác đến mặc dù có hơn hai chục người, cũng biết rõ là bọn họ muốn giết người diệt khẩu, nhưng hai bên đều mặc quan phục, mà bọn cường đạo kia vẫn đang ngoan cố kháng cự, nên không thể bảo đám bồ khoái dừng tay, hoặc bắt trói luôn cả hai bên lại, đành cầm gậy gộc dây thừng vây ở vòng ngoài, hy vọng có tên cường đạo nào đột phá thoát khỏi đao trận của đám bồ khoái, để cho bọn họ bắt sống.

Lúc này, chợt nghe thấy một tên cường đạo mặt mũi vuông vắn, thân hình cao lớn mọc đầy mụn thịt, hét lên bằng giọng khản đặc: “Mã Kiệt, ngươi là đồ hãm tài không có nghĩa khí! Bày ra cái bày này chơi huynh đệ chúng ta, ta phải chém chết cái đồ phản phúc nhà ngươi!”

Hai mắt y tóe lửa, đánh dạt mấy tên bồ khoái rồi xông về phía Mã Kiệt, Mã Kiệt cũng hét lớn: “Lão Du Côn! Ngươi đã vượt ngục, còn xông vào hậu hoa viên hành thích Phạm đại nhân, giờ lại muốn vu hãm bản quan nữa! Các huynh đệ, bọn này đều là tử tù sắp bị xử trảm, không phải tha cho tên nào hết, hành hình tại chỗ!” Nói xong cũng cầm thanh phác đao[1] cán dài bồ về phía Lão Du Côn.

[1] Một loại binh khí thời xưa, lưỡi dài và hẹp.

Từ đoạn đối thoại của chúng, mọi người đều hiểu Mã Kiệt đã thả đám cường đạo này ra khỏi tử lao để hành thích Phạm Trọng Lương. Như vậy, một là không cần tự mình hạ thủ, hai là chỉ cần kịp thời xuất hiện vây giết bọn cường đạo vượt ngục, bản thân y sẽ có thể bình yên vô sự đứng ngoài chuyện giết hại mệnh quan triều đình này mà thần không biết quỷ chẳng hay, lại còn tiện thể lập công, địa vị trong nha môn càng thêm vững chắc. Nếu không phải Phạm Trọng Lương đã phát giác từ trước, điều động quan sai ở nơi khác đến trợ chiến, cái bày một hòn đá ném chết hai con chim này có thể nói không một chút sơ hở.

Bên này Lão Du Côn và Mã Kiệt vung đao liều mạng với nhau, bên kia Lục Hữu lách người lướt vào giữa đám bồ khoái và cường đạo, dùng đao pháp nhanh như điện chớp chém vào cổ tay từng người.

Lách giữa các chiêu tấn công phòng thủ của đám cường đạo và bồ khoái, Lục Hữu có thể cùng lúc vừa chống đỡ, vừa tấn công, sau khi đánh bật lưỡi đao của cả hai bên, y đều dùng sống đao chặt vào cổ tay cầm đao của đối phương, đánh cho rơi đao, rồi vung tay đánh cả hai ngã lăn ra đất.

Lục Hữu đi tới đâu, đao của đối phương lần lượt rơi xuống đến đáy, cả bồ khoái lẫn cường đạo đều ôm tay phải lẫn lộn dưới đất, sau đó đám quan sai ở nơi khác liền

bổ tới trói nghiêng bọn cướp lại. Đám bồ khoái không thể chém giết những tên cường đạo đã bị bắt trói, đành trơ mắt nhìn Lục Hữu lần lượt cứu thoát từng tên một khỏi vòng vây.

Lục Hữu vừa xông pha giữa đao trận vừa quát lớn: “Sướng thật sướng thật! Lại còn chơi đao trước mặt ta cơ à! Không nể mặt nhau quá rồi. Hay! Buông đao!... Hay... ngươi cũng buông đao xuống!” Lời vừa cất lên lại có ba bốn thanh đao sắt rơi xuống đất. Phạm Trọng Lương và Dương Phổ, Đặng Nghiêu đều đi tới vị trí quan sát đẹp nhất mà bọn Lục Kiều Kiều đang ngồi, mái nhà.

Phạm Trọng Lương nói: “An tiểu thư, sau này chớ nên nói xấu sau lưng người khác, thê nhi của Phạm mỗi đều đang sống rất thoải mái ở Sơn Tây...”

Lục Kiều Kiều đột nhiên nghe Phạm Trọng Lương nói thế, liền rụt cổ lại, bật cười hi hi.

Phạm Trọng Lương chỉ vào Lục Hữu hỏi Đặng Nghiêu: “Vị đồng liêu này võ công rất cao cường, là người ở đâu vậy?”

Đặng Nghiêu cười ha hả nói: “Y tên Lục Hữu, người Sơn Đông, văn võ song toàn, hiệu xưng Sơn Đông khoái đao, là nhân vật nổi đình nổi đám trong giới võ lâm Hoa Đông, cũng có thể tính là bậc tuổi trẻ tài cao.”

Phạm Trọng Lương nói: “Lần này đúng là phải đa tạ Đặng bồ đầu trượng nghĩa tương trợ, còn dẫn theo một trợ thủ lợi hại như vậy nữa.”

Lục Kiều Kiều chen vào: “Tôi bảo Đặng đại ca giúp thì huynh ấy chắc chắn sẽ giúp mà, hi hi...”

Đặng Nghiêu vội vàng nói: “Tiểu nha đầu đừng nói vậy, Phạm đại nhân đã ra mật lệnh, chúng ta sao có thể buông tay đứng nhìn chứ.”

Phạm Trọng Lương cười ha hả: “Đều phải cảm tạ, đều phải cảm tạ hết, các vị đều là đại quý nhân của Phạm mỗ! Nhìn xem, chỉ còn lại hai tên nữa...”

Cả bọn thò đầu ngó xuống, thấy dưới đất nằm la liệt cường đạo lẫn bồ khoái, Mã Kiệt và Lão Du Côn lúc này đã không thể dừng lại, điên cuồng chém giết nhau giữa vòng vây của một đám quan sai từ nơi khác đến. Lục Hữu cũng xông vào giữa hai người, toan đoạt đao trói người, ba người ba thanh đao hỗn chiến loạn xạ, không ai có thể xen vào giải vây được nữa.

Buổi sáng, Triệu Kiến nói với Mã Kiệt rằng Phạm Trọng Lương sắp bắt y về quy án, chính là muốn Mã Kiệt ra tay giết Phạm Trọng Lương, còn mình thì ngồi hưởng thành quả. Có điều, mặc dù họ Mã tin lời Triệu Kiến, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức tự mình xuất thủ để lưu lại tội danh. Ngay buổi chiều, y đã vào tử lao bí mật thăm vấn thủ lĩnh sơn tặc Lão Du Côn, đưa ra điều kiện chỉ cần giết chết Phạm Trọng Lương, y sẽ thả hãn và đám huynh đệ tử tù. Lão Du Côn đương nhiên không bỏ qua cơ hội chạy trốn này, bèn lén lút truyền tin cho đám tử tù đêm nay sẽ vượt ngục giết cầu quan báo thù rửa hận. Nhưng người thực sự biết đầu đuôi sự tình chỉ có một mình Lão Du Côn hãn mà thôi.

53. Chương 53

Đến tối Mã Kiệt bịt mặt lên vào nha môn, thả đám cường đạo ra, rồi lập tức lấy danh nghĩa tuần đêm xuất hiện trong nha môn, cỡi trói cho đám bồ khoái nha dịch vừa mới bị chính y bắt trói lúc nãy, dẫn cả bọn xông vào hậu hoa viên.

Theo kế hoạch của y, khi ấy Phạm Trọng Lương đã bị giết, y có thể lấy danh nghĩa dẹp loạn giết sạch bọn cường đạo, rồi báo lên phủ Quảng Châu rằng có phạm nhân vượt ngục báo thù, sát hại tri châu đại nhân, bọn y đã dẹp yên bạo loạn... vân vân, như vậy có thể trừ khử Phạm Trọng Lương êm thấm, bản thân lại vẫn được nhận công lĩnh thưởng, thăng quan phát tài.

Giờ đây, phát hiện kế hoạch của mình đã hoàn toàn rối loạn, lựa chọn duy nhất của Mã Kiệt chính là giết chết Lão Du Côn để bịt miệng, vì vậy dù người khác có nghĩ gì, làm gì, y cũng chỉ còn cách liều chết với Lão Du Côn đến cùng.

Lục Hữu cậ tài cao gan lớn xông vào giữa hai người, đao nào cũng nhằm vào cổ tay mà chặt tới, Mã Kiệt và Lão Du Côn một mặt muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, mặt khác lại cũng phải đề phòng thanh đao của kẻ mới gia nhập vòng chiến.

Lão Du Côn thấy quan sai là giết, còn Mã Kiệt hiểu rõ rằng động cơ của Lục Hữu là muốn giữ lại mạng của Lão Du Côn để làm nhân chứng đẩy mình vào đất chết, vì vậy cả hai không khỏi nổi trận lôi đình với họ Lục, ba người rơi vào một trận đại hỗn chiến lấy một địch hai.

Trong chớp mắt, ba người đã giao đấu hơn chục chiêu, Lão Du Côn phát hiện ra tên gầy mới xông vào này không phải đao nào cũng chém về phía mình, mà chém mình xong lại xoay sang tấn công Mã Kiệt. Hãn thấy đám cường đạo còn lại đều đã bị trói dưới đất, mình có đánh tiếp cũng không cứu được nhiều người như vậy, mà

Mã Kiệt dấu sao cũng là nhân vật đã dạn dày chiến trận, không phải loại công phu mèo cào chó cắn, một dấu một hấn đã không giết được Mã Kiệt, huống hồ còn thêm một tên gầy đao pháp nhanh như điện chớp kia nữa. Nghĩ đoạn, hấn liền tranh thủ có khoảng trống, lập tức xoay người lao về phía Tây Bắc phá vây.

Mã Kiệt thấy Lão Du Côn muốn bỏ trốn, tim liền trầm xuống như thể vừa nuốt phải hòn đá cuội nghẹn cứng ở lồng ngực, vội hét lớn: “Các huynh đệ, chặn tên gầy này lại, hấn là đồng bọn với lũ cường đạo!” Dứt lời, y liền dùng cả hai tay vung đao lên chém nhầu mấy phát đánh bật Lục Hữu rồi đuổi theo Lão Du Côn.

Đám bồ khoái vừa lồm cồm bò dậy kia mới bị Lục Hữu đánh ngã, giờ vẫn chưa hết sợ, xương cốt hăng còn đau nhức, có tên còn bị đánh chảy cả máu mũi, nghe trưởng quan nói vậy đều lấy làm khó xử. Đánh, chắc chắn sẽ lại bị người ta cho ăn đòn; không đánh, thì mang tội bất tuân thượng lệnh, vậy là cả bọn đều nhặt đao dưới đất lên giơ cao quá đầu, nhảy qua nhảy lại hò hét ầm ĩ: “Bắt lấy hấn! Bắt lấy hấn!” nhưng không tên nào xông lên nữa bước.

Lão Du Côn muốn nhảy lên hòn núi giả hình hổ kia còn khó hơn lên trời, đã có mười mấy quan sai vùng ngoài cầm gậy gộc dây thừng canh sẵn xung quanh lồng chim phía trước hòn núi, trên núi cũng có quan sai đứng, chỉ đợi khoảnh khắc này. Hấn vừa xông được tới chỗ lồng chim, lập tức có mấy thanh trường côn quét tới.

Lão Du Côn là tên đại đạo từng gây vô số vụ án lớn, trong năm đã bị phán tội chết, tất nhiên chẳng thiếu tính tàn nhẫn xảo hoạt, nếu đổi lại là người tốt mang tính cách đó thì có thể nói là trí dũng song toàn rồi. Hấn lách người tránh né, rồi dùng tay trái kẹp chặt ba thanh trường côn, tay phải vòng ra phía sau lưng vung đao rẽ từ trái sang phải nhằm vào ba viên quan sai trước mặt. Tên này khỏe như vâm, trường côn của ba người đều không rút về được, lại thấy đao sắc quét tới ngang hông, vội vàng buông côn nhảy tránh, nhưng đao của Lão Du Côn cũng không chậm, có hai viên quan sai không tránh kịp, lập tức trúng thương ở tay, ngã lăn ra đất, máu me lênh láng.

Lão Du Côn không buồn ngoảnh đầu lại, ném ba thanh trường côn về phía sau chặn đám người đang đuổi đến, rồi lại xông về phía ngọn núi giả hình con hổ.

Lục Hữu lúc này mà còn ra tay với Mã Kiệt nữa thì chẳng ra sao, y và Mã Kiệt cùng xoay người đuổi theo Lão Du Côn. Lục Hữu thân hình gầy gò, luận về lực cổ tay thì có thể không bằng Mã Kiệt, nhưng khinh công của y lại cao nhất trong những người có mặt ở đây, chỉ mấy bước chân đã đâm mũi đao tới sau lưng Lão Du Côn, vừa đúng lúc đón lấy mấy thanh trường côn hấn ta vung tay ném lại cản lối. Lúc y vung đao hất bay trường côn, đối phương đã lao đến sát cạnh hòn núi giả hình hổ.

Lục Hữu thấy trước mặt có quan sai trúng đao, liền hét lớn: “Đừng lại gần hấn, ném phi đà[2] đi!”

[2] Một dạng vũ khí cổ, như quả chùy có gắn dây.

Trong chớp mắt, đã có năm sáu sợi dây bay đến các bộ vị khắp người Lão Du Côn, lại còn hai quả lưu tinh chùy cùng lúc nhắm vào mặt hấn.

Hấn cúi đầu tránh quả lưu tinh chùy trước mặt, lúc ngẩng đầu lên, trên cổ đã quấn một vòng dây thừng, tứ chi cũng đồng thời bị những sợi dây khác quấn chặt, tức thì bị đám quan sai kéo ngã vật xuống đất. Cả đám quan sai và Lục Hữu cùng tràn lên, toan ghì chặt Lão Du Côn xuống.

Nhưng tên này sức khỏe kinh người, thanh đao vẫn nắm chặt trong tay. Hấn nhanh chóng lẩn mấy vòng dưới đất, quấn hết dây thừng vào người mình, mấy viên quan sai đang kéo dây cũng bị hấn kéo sát lại gần. Lục Hữu vội hét lớn: “Nguy hiểm, tránh ra!” Một vòng đao quang lóe lên bên cạnh Lão Du Côn, đám quan sai lại có mấy người trúng đao, rú lên thảm thiết lùi ra khỏi vòng chiến, Lão Du Côn xoay người bật dậy, kéo theo cả đồng dây thừng xông lên hòn núi giả.

Trong khoảnh khắc Lão Du Côn bị chững lại ấy, Mã Kiệt cũng đã đuổi đến, giơ đao lên chém vào cổ hấn. Thanh phác đao của Mã Kiệt không phải loại đao sát đeo ở thắt lưng đám bồ khoái hay dùng, mà là đại đao dùng bằng cả hai tay, nên còn được gọi là “song thủ đao”, là vũ khí đặc chế dành cho các nhà sai thời cổ đại áp giải phạm nhân đi đường dài. Cán phác đao dài bốn thước, lưỡi đao dài ba thước, tổng cộng đao dài bảy thước. Y và Lục Hữu cùng song song đuổi theo Lão Du Côn, thanh đao ba thước của Lục Hữu không chém được tới người đối phương, nhưng thanh phác đao bảy thước của y vừa khéo có thể chém bay đầu tên cường đạo.

Lục Hữu biết Mã Kiệt không tử tế gì, Lão Du Côn trốn rồi thì còn bắt lại được, nhưng hấn mà mất mạng thì coi như chết không đối chứng. Y trông thấy dao của họ Mã sắp chém xuống cổ Lão Du Côn, liền vung dao lên chặt vào tay cầm dao phía trước của đối phương...

Mã Kiệt thấy Lục Hữu chém vào tay mình, lập tức rút về, dùng tay kia xoay cán dao bằng gỗ đỡ đòn của Lục Hữu, một chiêu chém vào Lão Du Côn buộc phải thu về. Y gầm lên giận dữ: “Người là ai? Đang giúp ai vậy!”

Lục Hữu cũng đáp trả: “Lão tử đây thần cơ diệu toán, sớm đã biết người thả tử tù ra ám hại Phạm đại nhân, giờ lại muốn giết người diệt khẩu!”

“Người ngậm máu phun người!” Mã Kiệt giẫm chân đuổi lên hòn núi giả.

“Có gan thì đừng đuổi lên tảng đá lớn này nữa!” Lục Hữu cũng cầm dao nhảy lên, lao ra phía trước Mã Kiệt.

Trên hòn núi giả cao thấp trập trùng, Lục Hữu đang ở chỗ thấp hơn đối phương nửa thân người, mắt thấy Lão Du Côn đã xông lên đỉnh hòn núi giả, y liền vung dao chém vào hai chân hấn, Lão Du Côn tung mình lên tránh được dao này, toan nhảy qua tường bao...

“Pằng pằng!” Hai tiếng nổ vang lên, hai viên đạn găm vào chân Lão Du Côn, hấn “hự” lên một tiếng, ngã lăn xuống.

Ngay tức khắc, Mã Kiệt nhảy lên không trung, trở tay cầm dao, lưỡi dao đâm xuống, dùng toàn bộ sức lực thọc vào Lão Du Côn đang nằm bên dưới.

Lục Hữu lặn người tới bên cạnh Lão Du Côn, hét lớn một tiếng: “Đan phụng triều dương!” Đoạn lách lưỡi dao từ dưới chém lên hai tay Mã Kiệt, cùng với tiếng kêu thảm thiết xé toang bầu trời đêm, giữa ba người xuất hiện một ánh đao màu đỏ sậm, tựa như một mảnh trăng tàn lóe.

Thanh phác dao rơi xuống bên dưới hòn núi giả, Mã Kiệt hai tay bị chặt đứt lìa, nặng nề ngã bịch xuống, Lục Hữu quỳ một chân trên đỉnh ngọn núi giả hình con hổ, thanh đao sắt giờ nghiêng quá đầu, máu trên lưỡi dao không ngừng chảy xuống bàn tay y.

Lục Kiều Kiều ngồi trên nóc nhà quan chiến mà rung cả mình, không kìm được thốt lên tán thưởng: “Chắc chắc... oách quá đi mất!”

Jack đứng bên cạnh cô, tay trái chống vào thắt lưng, thổi nòng khẩu súng côn, trầm giọng nói: “Thật sao?”

Lục Hữu dùng lưỡi dao vỗ vỗ vào mặt Lão Du Côn, thấy hấn chỉ bị bắn vào chân, người vẫn chưa chết. Y liền đứng phắt dậy, bực bội trừng mắt quát: “Ai bắn súng Tây đấy?”

Jack không sao nén được cảm giác vui sướng vì trút được cục tức trong lòng, phá lên cười ha hả.

Đám quan sai xông lên hòn núi giả, đưa Lão Du Côn và Mã Kiệt xuống sân băng bó, sau đó lấy dây thừng trói cả hai lại để Phạm Trọng Lương mở công đường thẩm vấn ngay trong đêm.

Đến khi trời sáng, đám cường đạo đã lần lượt khai nhận, hai tội danh phá lao cướp ngục, hành thích mệnh quan của Mã Kiệt đã có mấy chục viên quan sai từ nơi khác đến làm chứng, dù thế nào cũng không thể thoát được, chỉ có điều, vụ án trên dưới nha môn buôn lậu thuốc phiện vẫn còn phải tiếp tục đi sâu điều tra làm rõ.

Phạm Trọng Lương một mặt giữ lại các quan sai nơi khác để tạm thời thay thế nha sai bản địa, cho phi mã báo lên phủ Quảng Châu để tiến hành cải tổ toàn diện nội bộ nha môn, đồng thời tiếp tục tróc nã các quan viên liên quan; mặt khác, ông ta cũng phái người đi bắt Triệu Kiến, nhưng họ Triệu kia đã nhanh chân chạy mất tăm.

Đặng Nghiêu, Lục Hữu và Kim Lập Đức theo Phạm Trọng Lương đưa phạm nhân về nhà lao, ba người bọn Lục Kiều Kiều về khách điểm nghỉ ngơi.

Một ngày sau, trời vừa sáng Jack đã đến cáo từ Phạm Trọng Lương, định bụng vói lấy tờ công văn thông quan rồi sẽ đi luôn, nhưng Phạm Trọng Lương nặng nề đòi đích thân tiễn bọn họ qua Trinh Giang mới chịu về.

Sau khi qua Trinh Giang, cả bọn xuống ngựa xuống xe cáo biệt nhau lần nữa, Phạm Trọng Lương nắm tay Jack nói: “Jack tiên sinh đã gợi ý cho ta rất nhiều điều trong việc làm quan, người Tây các vị quản lý quốc gia thực là bài bản, chỉ tiếc các vị lại vội vã lên đường, Phạm mỗi không còn cơ hội học tập nữa rồi.”

Nói đoạn, ông ta vỗ vai An Long Nhi nói: “Long Nhi, luận về phong thủy ta không bằng cậu, nhưng ta còn biết xem tướng, sau này cậu nhất định sẽ thành nghiệp lớn, cần phải cố gắng hơn nữa nhé!”

Sau đó, ông ta quay sang nhìn Lục Kiều Kiều: “An tiểu thư, cô cũng không nên quá khiêm nhường, cô không thể nào là người hầu của Jack tiên sinh được; có điều cô là ai ta cũng không cần biết, tuy vóc người cô nhỏ nhắn thanh tú, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh như sao, thần thái không che giấu được, hẳn là phượng giữa loài người, ta tin rằng trong tương lai không xa sẽ được thấy cô làm nên việc lớn, lúc đó mới biết há chẳng phải càng có ý nghĩa hơn sao?”

Lục Kiều Kiều nghe tới đây liền phá lên cười khanh khách, chỉ vào thành Thiệu Châu bên kia sông nói: “Phạm đại nhân, ngài nhìn thành Thiệu Châu kia mà xem, nơi này là trọng địa thông thương, cũng là đất người dụng binh buộc phải giành lấy, dùng phong thủy để tính toán, nơi này chẳng mấy nữa sẽ trở thành chiến trường sinh linh đồ thán; cho dù ngài không tin vào phong thủy, thì hẳn cũng hiểu rõ Đại Thanh này...”

“Hả?” Phạm Trọng Lương không ngờ cô gái trẻ này đột nhiên nói ra những lời như vậy, kinh ngạc há hốc miệng.

Lục Kiều Kiều lại cười cười tiếp lời: “Hôm nay ngài thoát được bàn tay ám hại và hành thích của bọn Triệu Kiến, không phải do chúng tôi giỏi giang gì, cũng không phải ngài may mắn, có thể chỉ là ý trời như vậy, muốn ngài làm thêm nhiều chuyện nữa cho trăm họ. Nếu còn có duyên gặp lại, hy vọng đại nhân vẫn nhớ mình thiếu dân nữ một món nợ ân tình.”

Phạm Trọng Lương gật đầu: “Chắc, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Không làm lỡ giờ khởi hành của ba vị nữa, chúc ba vị thượng lộ bình an.”

Ba người bọn Lục Kiều Kiều chấp tay cáo biệt Phạm Trọng Lương, rồi Jack và cô chui vào thùng xe, An Long Nhi dẫn theo Đại Hoa Bối nhảy lên ghé trước, thúc ngựa đi về hướng Đông Bắc.

54. Chương 54: Lộc Châu Thu Nguyệt

Sau khi ba người rời khỏi phủ Thiệu Châu lên phía Bắc, tiết trời ngả dần về cuối thu, thời tiết chuyển lạnh, lá vàng trải khắp núi non, non xanh nước biếc mỗi lúc một nhiều, nhưng cũng không còn mấy đường dễ đi nữa. Hai bên đường toàn núi non trùng điệp, họ còn phải thường xuyên vòng qua chân núi, khó khăn lắm mới gặp được một thị trấn, lần nào Lục Kiều Kiều cũng đòi nghỉ lại một ngày để tắm nước nóng cho thỏa thích.

Mỗi ngày đi trên đường đích thực đều rất mệt, bởi họ đã không còn là đoàn lữ hành trên cỗ xe ngựa hào hoa nữa, mà trở thành một doanh trại huấn luyện tân binh, ngày ngày tập luyện cực khổ. Sau khi rời khỏi Quảng Châu đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến Lục Kiều Kiều ý thức được sự yếu ớt của mình, tiến thêm một bước trên con đường trở về quê nhà, cũng là đến gần với hiểm nguy thêm một bước.

Đôi lúc cô cũng nghĩ xem khi về nhà sẽ xảy ra chuyện gì, cũng từng có ý định bói một quẻ cho yên tâm, nhưng kẻ đã xa quê phiêu bạt một mình nhiều năm như cô đâu còn ngây thơ sống trong sự hư ảo của quẻ dịch, mà từ lâu đã học được cách thăng thần đối diện với vấn đề.

Nếu bói ra một quẻ tốt, liệu cô có thể tin vào quẻ bói ấy mà gạt phăng nguy hiểm sang một bên, yên tâm trở về quê nhà hay chẳng? Còn nếu bói ra quẻ xấu, chẳng lẽ lại quay đầu bỏ trốn, liệu phủ Quốc sư có buông tha cho cô không? Bói quẻ, chẳng qua là muốn đoán trước tương lai, biết được hậu quả rồi có thể có phương pháp ứng phó và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Nhưng nếu vì vậy mà không có phương án dự phòng, thì một khi tính sai sẽ thua sạch trơn, chẳng khác nào đem mạng mình ra đánh cược. Dù bói được quẻ thể nào, bản thân cũng phải đưa ra kế hoạch ứng phó toàn diện, vậy thì chi bằng cố gắng hết sức khiến mình trở nên mạnh mẽ, đủ ứng phó với hết mọi khả năng có thể xảy đến còn hơn.

Có câu người giỏi Kinh Dịch không bói toán, không phải là người đó đoán quẻ như thần đến mức không cần gieo quẻ cũng biết được kết quả, mà là đã ngộ ra lẽ biến hóa của sự vật từ trong Dịch học, nhìn rõ bản chất của người và sự việc, rồi dùng phương pháp hữu hiệu nhất để ứng phó, dù xảy ra biến hóa gì cũng đều nằm trong tầm khống chế. Lục Kiều Kiều đã lĩnh ngộ được điều này, ngày ngày đều hồi tưởng lại từng chi tiết thất bại trong những lần va chạm với đối thủ, cố gắng tìm ra nhược điểm của phe mình để tiến hành cải thiện cho mạnh mẽ lên.

Lúc này, Lục Kiều Kiều vừa uống hết bát thuốc cai nghiện mà An Long Nhi sắc cho, nhắm mắt phun phì phì ngồi trên ghế trước xe ngựa đánh xe, nhanh chóng bỏ vào miệng một quả ô mai. Cô hút thuốc phiện đã nhiều năm, hễ trong miệng trống không là cảm thấy không quen, mà nhạt nhẽo quá cũng không được. Cô đã thử rất nhiều loại đồ ăn vặt, cũng nhai cả cọng cỏ với tấm tre, cuối cùng phát hiện không gì có thể giúp mình chống lại cơn nghiền thuốc hơn ô mai mặn. Vì vậy, sau khi gói kỹ nữa

bao thuốc Vân Nam còn lại cất đi, bình thường trên xe ngựa lúc nào cũng có một túi ô mai to tướng, chốc chốc cô lại bỏ vào miệng một quả.

Jack và An Long Nhi chạy bộ hai bên xe ngựa. Jack vừa chạy vừa tay đầm chân đá, vì An Long Nhi bảo với anh chàng, trừ lúc tỷ võ quyết đấu với nhau, bằng không chẳng ai đứng yên một chỗ cho anh đánh cả, tất nhiên mình cũng không ngu đến mức đứng đó đợi người ta đến đánh. Hai bên đánh nhau kỳ thực đều đang không ngừng chạy bộ, mà mỗi cú đầm cú đá, đều là đánh ra trong lúc chạy, người đứng yên luyện quyền chỉ có thể học cách đứng yên một chỗ mà đánh, vừa chạy bộ vừa luyện quyền thì có thể học được phương pháp chiến đấu trong khi vận động.

Jack nghe xong cảm thấy rất có lý, từ đó hằng ngày khi đến lượt chạy bộ, anh chàng đều không ngồi chân ngồi tay, tựa như một con khỉ điên đuổi theo xe ngựa. An Long Nhi là người sẵn lòng chạy bộ nhất, vì hồi nó theo Sái Tiêu học việc ngày ngày đều luyện tập công phu, từ lâu đã quen chạy nhảy không ngừng. Giờ trong lúc chạy bộ, có khi nó tự nhắm lại sách hoặc khẩu quyết, có khi thì vận khí cho trầm xuống đan điền, giữ cho bản thân ở trạng thái vận khí suốt thời gian dài.

Lục Kiều Kiều đã học cách đeo súng côn như một chàng cao bồi miền Viễn Tây, cô còn cắt cả bao súng của mình, may lại cho vừa với kích cỡ vòng eo, để không phải đeo cả bao súng ra sau lưng nữa. Cô đánh xe trên con đường vòng quanh chân núi, tay trái cầm dây cương và tay nắm, tay phải không ngừng rút súng đeo ở thắt lưng ra, bật chốt ngắm chuẩn, rồi lại nhanh chóng rút vào. Jack cũng nhận ra Lục Kiều Kiều đã càng lúc càng quen thuộc với khẩu súng trên tay, khẩu súng như thể dính chặt vào ngón tay cô vậy, chỉ cần tay phải cô lướt qua bao đựng súng, khẩu súng sẽ nhảy ra chỉ thẳng về phía mục tiêu trong chớp mắt.

An Long Nhi vừa chạy vừa lẩm bẩm đọc: “Vân nghê tiên sinh tuyệt cao đỉnh, thử thị long lâu chủ điện định. Đại tích vi vi vận tự sinh, vụ khí như cương phản nan chính. Sinh tâm vụ khí thức chính long, khước thị chi long quan viễn ứng. Thử thị thần tiên tâm địa pháp, bách lý la thành bất vi viễn...”

Jack liên tiếp tung mấy cú đầm, thở hồng hộc nói: “Tiếng Trung Quốc thật là khủng khiếp... học học... chữ nào cũng nghe rõ mà chẳng hiểu ý nghĩa cả câu là gì...”

Lục Kiều Kiều rút súng đánh soạt một tiếng: “Đừng nói anh không hiểu, rất nhiều người đọc sách cả đời cũng không hiểu nổi nữa là...”

Jack hỏi An Long Nhi: “Long Nhi... học học... anh đánh như vậy là có thể luyện được công phu à?”

An Long Nhi nói: “Phải vừa chạy vừa luyện... cũng phải vừa đánh vừa luyện... anh phải học bơi dưới nước, cũng phải học võ công trong lúc đánh nhau nữa... chỉ chạy bộ thôi vẫn chưa đủ...”

“Vậy thì chạy bộ có ích gì chứ...” Jack càng lúc càng thở không ra hơi, nghe An Long Nhi nói vậy lại càng bị đả kích thêm.

An Long Nhi giải thích: “Anh không chạy bộ cũng không luyện võ... thì không thể chiến đấu trong thời gian dài... cũng không thể xuất quyền xuất cước thật nhanh... chiêu thức cao thâm mấy cũng không bằng một chữ nhanh... đánh nhau là phải nhanh... hãy hãy!” An Long Nhi xống tới tung một đầm vào mặt Jack, khóe mắt Jack chỉ kịp trông thấy bóng quyền lấp lánh, vội thu bàn tay về che mặt theo phản xạ, “bốp” một tiếng đờ lầy cú đầm đó.

An Long Nhi nói: “Anh xem, anh cũng nhanh hơn nhiều rồi đấy.”

Jack được An Long Nhi khen ngợi, liền toét miệng cười nói: “Chắc... anh cũng càng lúc càng thiện chiến rồi đó, Kiều Kiều... xuống núi là đến lượt em chạy bộ đấy nhé, Long Nhi chạy với em...”

“Được, giờ đổi sang tôi chạy luôn, anh lên xe đi.” Lục Kiều Kiều hiện giờ ngày nào cũng bưng bưng chiến ý sẵn sàng rèn luyện, cô đeo súng bên hông nhảy xuống đường, Jack lập tức xông lên mấy bước, nhảy lên xe ngựa.

Cô vừa xuống xe liền chạy cùng tốc độ với An Long Nhi, thỉnh thoảng lại bước theo một bộ pháp kỳ quái, lướt tới phía trước rồi phía sau của An Long Nhi. Vừa chạy, Lục Kiều Kiều vừa hỏi An Long Nhi: “Vừa này mày đọc thuộc cái gì vậy?”

“Hám Long kinh.”

“Sao cứ nhầm đi nhầm lại Hám Long kinh mãi thế, không đọc thứ khác à?”

“Cháu cũng có đọc những sách khác chứ, nhưng thời gian này ngày nào cũng chạy trên đường, thấy rất nhiều núi non sông nước, nhớ ra liền đọc mấy câu...” An Long Nhi nói chuyện đã bắt đầu thở hổn hển, trên đầu cũng túa mồ hôi, nhưng vì luyện khí nên vẫn dốc sức dồn nén xuống đan điền, mà nó cũng thích chạy bộ với Lục Kiều Kiều, chỉ cần Lục Kiều Kiều vẫn chạy, nó rất sẵn lòng chạy bên cạnh cô thế này mãi.

Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn xung quanh, thấy toàn là núi cao chót vót, vì bây giờ đương buổi sáng sớm, rất nhiều đỉnh núi vẫn có sương mù vẫn vít. Cô hiểu ra tại sao An Long Nhi lại đọc nhầm mấy câu lúc này, nhưng vẫn hỏi lại: “Đoạn thơ mày đọc lúc này là ý gì... phù... thử giải thích xem nào... phù...”

An Long Nhi đáp: “Mấy câu đó ý muốn nói... muốn tìm long mạch ở trong núi cao, có thể nhân lúc tiết trời có mây mà không có sương lớn... xem mây trên đỉnh núi, ngọn núi nào đỉnh núi và sườn núi có mây, thì có thể có chân long mạch... những ngày có sương mù thì không thể tìm được chân long.”

Lục Kiều Kiều rút súng ra, vừa chạy vừa giương súng bắn về phía xa xa, cũng không biết có bắn trúng gì hay không. Cô lại hỏi tiếp: “Tại sao đỉnh núi có mây chính là mạch chân long? Hả?”

An Long Nhi nói: “Vì mạch chân long đều là những nơi cao nhất.”

“Nhưng cũng có những mạch chân long ở chỗ thấp hơn tất cả những ngọn núi khác, mây không bao giờ tụ trên đỉnh núi đó... thế thì sao?” Nói xong, Lục Kiều Kiều lại nổ súng đánh “pằng” một phát. Cô quay đầu nhìn An Long Nhi, chỉ thấy thằng bé đỏ mặt tía tai, không biết trả lời thế nào.

Cô giơ báng súng đánh vào bụng An Long Nhi một cái, mắng: “Đồ ngốc... đọc sách mà chỉ lo học thuộc lòng thì làm quái gì chứ... ai bảo ngày có sương mù thì không tìm được long mạch, ngày có sương mù mới dễ tìm ra những long mạch tiềm phục ở núi thấp, sương mù sẽ trầm xuống nơi thấp nhất. Nơi nào có sương dày đặc nhất, chính là giới thủy, bên trên giới thủy chính là chân long...”

An Long Nhi bắt đầu thở hổn hển, nó hỏi: “Giới thủy là gì ạ? Học học...”

“Khe giữa hai ngọn núi gọi là đường giới thủy, cách xem đơn giản nhất chính là lúc mưa... nước sẽ chảy từ đường giới thủy xuống núi... bên trên giới thủy không được xây mồ mả hay nhà cửa... mày phải nhớ kỹ, đây là đại kỵ trong phong thủy, bằng không sau này sẽ hại chết người đấy...”

An Long Nhi gật đầu nói: “Vâng ạ.”

“Pằng!” Lục Kiều Kiều lại bắn một phát súng, phát này nhắm vào một cành cây phía trước xe ngựa chừng bảy tám trượng, sau đó cô lại bắn liên tiếp mấy phát, vẫn nhắm vào cái cây ấy, Jack trông thấy thế thì vui vẻ thốt lên: “Kiều Kiều, em bắn giỏi hơn nhiều rồi đấy!”

“Tôi biết, đang chạy tôi cũng bắn được... không xong rồi, hết hơi rồi... kéo tôi lên xe uống ngụm nước cái...”

Lục Kiều Kiều nhảy lên xe, quay khẩu súng đã hết sạch đạn hai vòng trên ngón tay trở rồi nhét vào bao da đeo ở thắt lưng không sai lệch một li, động tác hết sức nhanh nhẹn oai phong.

Chiều này lập tức đổi lấy một tiếng huýt sáo của Jack: “Huýtttt... thần kỳ! Kiều Kiều của tôi lợi hại quá!”

Lục Kiều Kiều nhếch miệng nói: “Khì khì... khì khì... duy thủ thực nhi[1].”

[1] Trăm hay không bằng tay quen. Ở đây để nguyên âm Hán Việt của câu thành ngữ cổ để diễn tả sự khó hiểu của nó đối với người nước ngoài là Jack.

“Thực cái gì cơ?” Cả đời này Jack cũng không thể nào hiểu nổi một loại tiếng Trung Quốc khác gọi là văn ngôn.

Lục Kiều Kiều cầm bình nước tu một ngụm, quẹt quẹt miệng nói với anh chàng: “Đồ quý, tôi biết anh là cái đồ vô văn hóa mà lại, để kể cho anh nghe câu chuyện...”

“Tôi có văn hóa thì em cũng có thể kể mà.”

“Ha ha ha... thời xưa có một thằng cha tên là Trần Nghiêu Tư, hần bắn tên rất chuẩn, nhưng lại rất thích khoe mẽ, vì vậy ngày nào cũng công khai tập bắn cung ở vườn sau, thường khiến cả đám người tụ tập đến xem. Một hôm, có ông già bán dầu đi qua, đặt gánh dầu xuống đứng bên cạnh xem nhiệt náo...”

Jack rất thông minh, lập tức đoán được sẽ có chuyện xảy ra, bèn lên tiếng: “Ông già đến so tài bắn cung hả?”

“Người ta đang kể chuyện anh không được chõ miệng vào, đây là quy tắc...” Lục Kiều Kiều lườm Jack một cái rồi kể tiếp: “Ông già ấy thấy Trần Nghiêu Tư bắn mười mũi tên thì trúng chín mũi, liền nhìn người ta ngây ra cười. Họ Trần kia thấy rất không vừa mắt, bèn bước đến tóm lấy ông già nói, lão già, có phải đến đây sinh sự không? Lão cũng biết bắn tên hả?”

Jack lại chen vào: “Thật hẹp hòi, có thể khiến người ta cười là chuyện đáng vui mừng chứ lại?”

“Anh không hiểu, người Trung Quốc không thích người khác nhìn mình cười. Có điều ông già nói, thế này thì có gì ghê gớm chứ? Chẳng phải chỉ là quen tay thôi sao. Trần Nghiêu Tư phen này nổi cáu thật, hần nói, lão già còn nói không đến gây chuyện nữa? Lão cũng ra bắn mấy mũi tên xem nào?”

“Chà, bắt đầu tỷ thí rồi...”

Lục Kiều Kiều nhanh như cắt gơ tay vỗ nhẹ vào miệng Jack, nói: “Còn chõ cái miệng vào... ông già ấy lấy trong gánh ra một cái hồ lô, rồi đặt trên miệng hồ lô một đồng tiền, dùng muôi đổ dầu từ trên cao vào trong hồ lô, dầu chảy thành dòng như một sợi dây xuyên qua đồng tiền, hết cả một muôi mà trên đồng tiền vẫn không dính giọt dầu nào...”

“Ồ!” Jack nghe đến đây không khỏi kinh ngạc ồ lên, có điều không dám chen miệng vào nữa.

Lục Kiều Kiều nói: “Ông già thấy Trần Nghiêu Tư trở mặt ra, liền nói với hần, tôi cũng không phải quá giỏi giang gì, chỉ là ngày ngày đều chơi trò này, quen tay... ha ha ha... quen tay...”

Lục Kiều Kiều kể xong liền đứng trên ghế trước xe ngựa reo hò rút súng ra rồi lại nhét vào, rút ra rồi lại nhét vào, làm Jack cũng bật cười ha hả. Cô nói: “Câu vừa nãy tôi nói chính là danh ngôn của ông già bán dầu, trăm hay không bằng tay quen.”

“Ồ, em giải thích thế thì anh hiểu rồi, đúng là một câu chuyện rất hay. Nhưng tiếng Trung Quốc sao lại chia làm hai loại vậy, những gì viết trong sách với những gì chúng ta nói sao chẳng giống nhau gì cả?”

“Ha ha!” Lục Kiều Kiều lại nhanh nhẹn rút súng ra nói: “Có trời mới biết, chắc mấy người viết sách đều có bệnh cả...”

Cứ vậy vừa đi đường vừa luyện tập, mệt nhưng vui vẻ, sắc mặt Lục Kiều Kiều không ngờ đã trở nên hồng nhuận tươi tắn, thời gian chạy bộ mỗi ngày cũng kéo dài thêm từng chút một.

Đi dọc theo Cán Giang lên phía Bắc, họ nhanh chóng tiến vào địa phận phủ Cát An, bấy giờ trời vừa qua trưa, Lục Kiều Kiều đã bảo cả bọn đánh xe đến một nơi tên là trấn Phú Điền để nghỉ lại.

Họ tìm được một khách điểm hai tầng, Lục Kiều Kiều chọn xong phòng trọ rồi vào đó luôn. Cô bảo Jack và An Long Nhi ra phố ăn cơm, dẫn theo cả Đại Hoa Bối, còn mình thì rúc trong phòng ở lì.

An Long Nhi và Jack đành dẫn theo con chó đi ra phố, trên tay An Long Nhi còn xách theo một cái giỏ. Jack hỏi thằng bé: “Long Nhi, Kiều Kiều hôm nay lạ thật, sắp về đến nhà cô ấy rồi, chẳng phải nên tặng tốc để về cho sớm hay sao?”

An Long Nhi đáp: “Không biết nữa, xưa nay cô Kiều làm chuyện gì cũng có sắp xếp cả, tóm lại là những chuyện cô ấy dặn thì đều không sai đâu.”

“Không, cô ấy cũng có lúc lầm lẫn, có một số chuyện chúng ta cần nhắc nhở cô ấy.”

An Long Nhi đáp: “Em là người dưới, đâu có dám nói bừa, với lại em không thông minh bằng cô Kiều, chuyện mà em nghĩ ra thì cô ấy cũng nghĩ ra cả rồi.”

“Sao em lại là người dưới được? Tất cả chúng ta đều là bạn.” Trong đầu Jack hoàn toàn không có khái niệm về quan hệ đẳng cấp vai vế kiểu Trung Quốc.

“Em cũng muốn thế, có điều dầu sao thì cô Kiều cũng bỏ tiền mua em về, em...”

“Anh biết...” Jack cướp lời: “Lúc cô ấy mua em đã trả cho người ta năm lượng bạc, cô ấy đã kể với anh rồi, giờ trên người em cũng có hai trăm lượng còn gì, em trả cô ấy năm lượng, bảo cô ấy viết cho cái giấy chuộc thân, sau này mọi người có thể ngang hàng với nhau mà làm bạn bè rồi...”

An Long Nhi cười cười, chuyển chủ đề về cao thâm khó dò: “Anh nói xem con Đại Hoa Bối có ăn cay không nhỉ?”

An Long Nhi đã có tiền chuộc thân từ lâu, nhưng trong lòng nó lại thầm tính toán, nếu mình không chuộc thân, sẽ có thể danh chính ngôn thuận đi theo Lục Kiều Kiều. Mình là người ở của cô ấy, không theo cô ấy thì ai theo cô ấy nữa? Thêm vào đó, xét về thân phận thì nó thân cận với Lục Kiều Kiều hơn Jack, điểm này bấy lâu nay vẫn khiến An Long Nhi ít nhiều cảm thấy ưu việt hơn.

Hai người trở về khách điểm, An Long Nhi mang cho Lục Kiều Kiều một bát canh vằn thắn.

Lục Kiều Kiều đỡ dẫn mở nắp giỏ tre ra, thấy bên trong để một bát to nước canh với vằn thắn.

Vỏ vằn thắn mỏng như tờ giấy tuyên ngâm trong nước, nhân thịt bên trong lộ ra màu hồng tươi, nắp giỏ vừa mở, liền ngửi thấy ngay mùi thơm thoang thoang của món canh mới nấu, trên mặt bát canh nổi lên mấy đốm mỡ và hành hoa.

Nét mặt Lục Kiều Kiều lập tức đổi sang vẻ kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ, cô khẽ thốt lên thành tiếng: “À! Sao mà biết cô thích ăn cái này... chắc chắc thơm quá...”

Jack nói: “Trên phố chỉ có mấy quán ăn, quá trưa đều đóng cửa hết rồi, chỉ có sạp hàng vằn thắn này, tôi với Long Nhi mỗi người đều xơi bốn bát, thật sự là quá ngon đi.” Jack nói xong lại chép chép miệng mấy cái như thể vẫn còn thèm thuồng.

“Phụt...” Lục Kiều Kiều đã cho miếng vằn thắn vào miệng nuốt chút nữa thì phun ra, cô ngẩng đầu nuốt đánh “ợc” một cái, nói: “Ăn bốn bát vằn thắn chướng bụng chết đấy, làm gì mà ngon đến thế?”

55. Chương 55

An Long Nhi cũng nói: “Vằn thắn của Quảng Châu vỏ mỏng nhân nhiều, mùi vị biến ảo; nhưng vằn thắn ở đây mùi vị đơn giản mà thanh, ăn không bị ngấy, ăn ba bát rồi vẫn còn muốn ăn thêm bát nữa... ha ha ha... cháu nó căng cả bụng luôn...”

Lục Kiều Kiều không ngừng ăn, vừa nhồm nhoàm vừa nói: “Ừm... đây là tại mày đang tuổi ăn tuổi lớn, còn Jack là tên quỷ đói đầu thai... ừm, phủ Cát An có nhiều đồ ăn ngon lắm... Đại Hoa Bối ăn chưa hả?”

Jack nói: “Nó ăn hai cái bánh bao, còn ị một bãi to đùng nữa. Chắc, chỗ này còn món gì ngon nữa thế?”

“Khì khì khì...” Nói đến đồ ăn Lục Kiều Kiều liền cao hứng ngay: “Đồ ăn ngon nhiều lắm, ví dụ như lươn xào rau diếp này, rồi cả dưa chua xào thịt... dưa chua không mặn mà rất giòn, các loại rau đều không mặn, thịt là thịt ngũ hoa muối, còn thơm nức mùi rượu, ăn bao nhiêu cũng không bị ngấy...”

Hai mắt Jack sáng bừng lên: “Còn gì nữa, mau nói đi... quái quỷ thật, bụng tôi lại thấy đói rồi.”

“Đậu phụ viên thịt kho tàu!”

“Ồ!” “Ồ!” An Long Nhi và Jack cùng lúc há hốc miệng.

“Vịt nướng lu!”

“Chep!”

“Gà nướng hạt dẻ!”

“Chep!”

“Thịt lợn xào tỏi!”

“Chep!”

“Cả mỡ lợn xào cùi bưởi nữa!”

“Hả?” Jack và An Long Nhi đều vò đầu bứt tóc kêu lên thảm thiết.

Lục Kiều Kiều ăn hết miếng vằn thắn cuối cùng, hai tay giơ cao tuyên bố: “Vịt say rượu xào ớt! Canh lơu khô! Chặc chặc... tôi muốn về phủ Cát An!”

Nói thì nói vậy, nhưng qua cơn kích động, Lục Kiều Kiều lại đuổi Jack và An Long Nhi về phòng, rồi đóng cửa tự nhốt mình bên trong. Khoái cảm nguyên thủy do thức ăn khơi gợi lên ấy, cũng không thể che giấu được cảm giác trống rỗng và lạnh lẽo trong lòng cô lúc này.

Cô không dám trở về phủ Cát An đối mặt với những người đó, cũng không dám về nhà xem cha mình dạo này như thế nào, chuyện xảy ra mấy năm trước đã để lại trong cô nỗi sợ hãi lớn lao cùng cảm giác căm hận sâu sắc.

Cô mở cửa sổ nhìn mạch núi xa xa và dòng sông chảy phía trước thị trấn, cả những thửa ruộng nằm không theo một quy tắc nào giữa núi non sông nước, khoảnh ruộng vàng óng trước mắt cô đẹp dễ dãi thường. Năm đó, cô cũng từng có một lựa chọn, nếu không trốn khỏi phủ Cát An đến Quảng Châu, hôm nay có thể cô cũng là một thôn phụ sống giữa chốn núi non sông nước ở trấn Phú Điền này không chừng.

Có điều, trong lòng Lục Kiều Kiều không có hai chữ “nếu như”. An Long Nhi từng hỏi cô, nếu như bọn họ không ở lại căn hung trạch của nhà họ Trương ấy, cả gia

đình Trương Phúc Long liệu có chết hay không, cô cũng trả lời như thế: Không có nếu như. Tất cả đều đã được định sẵn, sự việc nhìn tưởng như có thể lựa chọn, kỳ thực lại hoàn toàn không có lựa chọn gì cả, khi mà cho rằng một kết quả là do lựa chọn của mình mà xảy đến, thì thực ra, con đường ấy chính là con đường đã được định sẵn từ trước rồi.

Về mặt lộ trình, việc cô dừng lại ở trấn Phú Điền này cũng rất kỳ lạ, nếu men theo dòng Cán Giang đi lên phía Bắc, cô đã đến Thanh Nguyên hoặc phủ Cát An lâu rồi, trấn Phú Điền không phải là nơi buộc phải đi qua trên đường, nhưng cô lại chọn đi đường vòng đến đây để xem thử. Cô chưa bao giờ đến trấn Phú Điền, song lúc này lại rất muốn xem cuộc sống mà mình từng có cơ hội lựa chọn là như thế nào.

Cô cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng để về nhà, cô cần cho mình thời gian bình tĩnh, và thích ứng lại với nơi này.

Lục Kiều Kiều cứ ngồi trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài như vậy, mãi đến khi mặt trời xuống núi, mặt trăng mọc lên, rồi đến tận sáng sớm.

Con Đại Hoa Bối ngủ một giấc rồi dậy ngồi chồm hồm bên cạnh Lục Kiều Kiều, cùng cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Lục Kiều Kiều đặt tay lên cái cổ to tướng của Đại Hoa Bối, nhìn con chó cười khở. Cô hỏi nó: “Nhà mày ở đâu? Bố mẹ mày đâu rồi?”

Đại Hoa Bối chau mày nhìn Lục Kiều Kiều, “khực” một tiếng, làm cô cười rử.

Cô dẫn Đại Hoa Bối ra khoảnh sân phơi quần áo ở tầng hai, ngược nhìn bóng núi đen kịt. Sau lưng có tiếng bước chân, Đại Hoa Bối sủa lên mấy tiếng, cô ngoảnh đầu lại trông thấy An Long Nhi bước ra.

Tối nào An Long Nhi cũng luyện nội đan, đã không ngủ được gần một tháng, nhưng tinh thần càng lúc càng sáng khoái, có thể thấy công lực của nó đang không ngừng tăng cao, sẽ nhanh chóng tụ thành đan khí, có

thể bắt đầu tìm hiểu sự thâm ảo của Thiên Sư đạo pháp. Khi Lục Kiều Kiều đi ra khoảng sân phơi ở tầng hai, đã làm thẳng bé chú ý.

Kỳ thực, An Long Nhi sớm đã để ý thấy Lục Kiều Kiều hôm nay khác hẳn với thường ngày. Lục Kiều Kiều là người ngủ rất khỏe, đối với cô, ngủ là một phương thức hưởng thụ cuộc sống, chưa đến lúc cô tự động tỉnh giấc thì chẳng ai đánh thức nổi, nếu không có chuyện phiền não trong lòng, dầu sấm nổ bên tai cô cũng chẳng buồn dậy.

Bắt gặp ánh mắt quan tâm của An Long Nhi nhìn mình, khóe mắt Lục Kiều Kiều không khỏi ươn ướt.

“Cô Kiều, vẫn chưa ngủ à?”

Lục Kiều Kiều vẫy tay gọi An Long Nhi đi tới bên cạnh, cô chăm chú quan sát gương mặt thẳng bé, không biết có phải ảo giác hay không, thẳng bé tóc vàng tương mạo đường đường này hình như đã cao lên một chút, cao đến mức có thể để đầu cô gác lên vai nó.

Cô chậm chậm thử ngả đầu vào vai An Long Nhi, thẳng bé lập tức căng thẳng ưỡn người ra.

Cô lại chậm chậm vòng hai tay ôm lấy eo An Long Nhi, vì lồng ngực nó rộng nên vòng eo trông rất nhỏ nhắn, ôm vào rất vừa tay. Hai tay An Long Nhi cứng đờ dang ra, không biết Lục Kiều Kiều muốn làm gì, cũng không dám có bất cứ động tác nào.

Hai cái bóng cứ vậy lặng lẽ ôm lấy nhau dưới ánh trăng, mặc dù chỉ là Lục Kiều Kiều ôm An Long Nhi, nói là ôm nhau cũng không chuẩn xác cho lắm.

Lục Kiều Kiều thì thầm bên tai An Long Nhi: “Cô kể cho mày một câu chuyện... mày có thể giữ bí mật không?”

“Có thể.”

”Mãi mãi không được nói với người nào khác, cho đến tận khi mày chết, có được không?”

“Được.”

Lục Kiều Kiều mặc kệ An Long Nhi đang cứng đờ cả người, cô vẫn dựa đầu vào vai nó, rủ rủ bên tai: “Có một cặp vợ chồng. Người vợ rất xinh đẹp, cũng rất có tài, tuổi còn trẻ măng đã lo liệu việc làm ăn của cả một gia tộc lớn; người chồng thì anh tuấn tiêu sái, văn tài xuất chúng, giỏi cả thơ lẫn họa, mười bảy tuổi đã đậu tú tài, hai mươi một tuổi được Tam đại thư viện mời đến dạy học; hai vợ chồng rất yêu thương nhau, tình sâu nghĩa nặng...”

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn gương mặt An Long Nhi, nói: “Người đàn ông ấy có mấy phần giống Long Nhi...”

Sau đó, cô buông cánh tay đang ôm An Long Nhi ra, bước đến sau lưng thẳng bé, ôm lấy nó từ phía sau, dúi đầu vào lưng nó, tựa như đang tìm kiếm vị trí thích hợp nhất.

An Long Nhi cảm nhận được hơi ấm cơ thể từ phía sau ập tới, tim không khỏi đập rộn lên, đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng tim đang nảy thình thịch. Nó đứng yên bất động, không còn để tâm xem Lục Kiều Kiều đang nói gì nữa, có thể áp chặt vào Lục Kiều Kiều thế này, đã là chuyện hạnh phúc nhất đời nó rồi. Lục Kiều Kiều lại ghé miệng sát bên tai An Long Nhi thì thầm kể tiếp:

”Người chồng dạy học trong thư viện, hằng ngày đều chỉ gặp toàn học sinh nam, một hôm lại thấy một học sinh nữ xuất hiện. Học sinh nữ này chỉ mới mười lăm tuổi, là

con gái của người hảo tâm đã đóng góp cho thư viện. Chàng tú tài đó thường dạy cô nữ sinh làm thơ vẽ tranh, còn ngấm ngấm bày tỏ lòng ngưỡng mộ với cô... mà văn tài cũng như vẻ anh tuấn của chàng tú tài cũng làm cô nữ sinh vô cùng ngưỡng mộ, những lúc thư nhân họ lại cùng nhau đàm kinh luận đạo, buổi tối cũng hay rủ nhau ra bờ sông ngâm thơ đối đáp, tỏ bày tình cảm. Tú tài nói với cô gái rằng anh ta nguyện cả đời cả kiếp vĩnh viễn không bao giờ rời xa cô, muốn lấy cô làm vợ, cô gái cũng tràn trề niềm vui chờ đợi ngày đó, hai người rót cuộc ngày đêm bên nhau, như chim liền cánh...”

Bằng trực giác, An Long Nhi cho rằng ngày đêm bên nhau, như chim liền cánh là chuyện rất tốt đẹp, nếu có thể ôm nhau như lúc này mà ngày đêm bên nhau thì càng tốt hơn nữa, bàn tay bắt giác dịch chuyển lên chỗ tay Lục Kiều Kiều đang đặt trên thắt lưng nó.

Lục Kiều Kiều cảm nhận được động tác của nó, nhưng không ngăn cản, tiếp tục áp mặt vào lưng An Long Nhi, hai mắt nhắm nghiền: “Tú tài thường mượn cơ có việc ngủ lại thư viện không về nhà, khiến người vợ chú ý. Cô thì ở nhà dốc hết tâm tư lo liệu sự vụ, còn tú tài lại chỉ thích đọc sách luận đạo, không thích việc buôn bán; vốn dĩ người vợ cũng cho rằng, chồng mình có thể về nhà, hai vợ chồng ở bên nhau đã là chuyện vui rồi, không ngờ anh ta thậm chí còn không về nhà nữa; vậy là sau khi tra xét dò hỏi, cô dẫn người xông vào phòng ngủ của tú tài trong thư viện lúc nửa đêm khuya khoắt, vừa khéo phát hiện ra tú tài và học sinh nữ kia đang ngủ trên giường, liền trối cả hai lại...”

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: “Nhà tú tài ở xa thư viện lắm ạ?”

“Cách một con sông.”

“Tú tài đó không yêu vợ mình sao?”

Lục Kiều Kiều, cười khẩy hai tiếng: “Khục khục... ngày đêm hôm đó, người vợ tú tài đã báo tội thông gian lên quan, làm kinh động cả học giám trong thư viện và cha của cô nữ sinh... Hai người bị trối quỳ trên công đường ở nha môn, cô nữ sinh khóc lóc cầu xin người vợ tú tài tha cho cô ấy, cô ấy xin được gả cho anh ta làm thiếp...”

An Long Nhi cũng nói: “Đúng thế... tú tài cưới cô học sinh kia là được, vốn dĩ không cần báo quan.”

“Nhưng người vợ tú tài thì không nghĩ thế, việc làm ăn ấy là việc làm ăn của nhà cô, mọi việc trong ngoài đều do một tay cô điều khiển, vốn không đến lượt người chồng lên tiếng; vả lại, tú tài kia há chẳng từng thề non hẹn biển, rằng long đầu bạc với cô? Cô cũng đau lòng xót dạ lắm chứ?”

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Tuy nó mới mười ba tuổi, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức cho rằng Lục Kiều Kiều

đang kể chuyện ở quê cho hết đêm dài, nó biết câu chuyện Lục Kiều Kiều đang kể nhất định có liên quan đến cô.

“Chỉ cần tú tài chịu lấy học sinh nữ kia, vụ án này sẽ không còn là thông gian nữa, có thể lập tức kết thúc... nhưng ở trên công đường, tú tài cứ áp a áp úng, người vợ anh ta phần nộ vô cùng, yêu cầu tri huyện xử tội thông gian đúng theo lệ luật Đại Thanh, mỗi người phạt một trăm trượng...”

An Long Nhi cảm thấy thân thể Lục Kiều Kiều run lên nhẹ nhẹ, nó gần như có thể cảm nhận được Lục Kiều Kiều đang kích động đến nhường nào, cũng có lẽ là sợ hãi. Bàn tay còn lại của nó nắm lấy bàn tay Lục Kiều Kiều đang ôm mình, nhưng cô lại đột nhiên hắt ra, như bị giật mình kinh hoàng. An Long Nhi xoay người lại nhìn cô, chỉ thấy gương mặt cô dưới ánh trăng trắng nhợt như tuyết, đôi mắt to trống rỗng thần thờ nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên qua thân thể An Long Nhi, điểm nhìn của cô hoàn toàn không đặt trên người nó.

Cô vòng qua An Long Nhi, chậm rãi bước đến mép sân phơi, nhìn ngọn núi đen kịt phía xa xa, nói bằng giọng cơ hồ không thể nghe thấy: “Nếu một trăm trượng ấy mà đánh xuống, cả hai người đều sẽ chết... Học giám của thư viện không ngừng cầu xin tri huyện nương tình, hy vọng hai bên có thể hòa giải, nhưng cha của học sinh nữ kia từ đầu chí cuối vẫn lẳng lặng không nói không rằng... Tri huyện chắc cũng rất khó xử, một nhà là phú hộ trong thành, một nhà là hương thân, thiện nhân ở quê, đắc tội với ai cũng không ổn. Vì vậy, tri huyện bèn phán xử thành mỗi người chịu ba mươi trượng, rồi hai bên đưa người về quê, do hương thân tự xử lý theo lệ làng.”

An Long Nhi chậm chậm bước lại gần Lục Kiều Kiều, đứng cách cô một cánh tay, cúi đầu nhìn xuống hai chân cô, nó chỉ lo Lục Kiều Kiều sẩy chân ngã xuống dưới lầu.

Lục Kiều Kiều xoay người lại nhìn An Long Nhi nói: “Long Nhi có biết theo lệ làng thì xử thế nào không?” An Long Nhi hoang mang lắc đầu.

“Ném đá đến chết...”

“Hả?” Đáp án ấy làm An Long Nhi cũng giật nảy mình, không khỏi quan tâm đến kết quả của sự việc: “Hai người đó cứ thế bị đánh chết sao ạ?”

“Cô nữ sinh bị đưa về từ đường trong thôn, cho một đám hương thân già nua phán xử. Một bên nói cô dụ dỗ tú tài, bên kia lại nói tú tài cưỡng gian học sinh, cãi nhau cả một ngày trời... Cô bị đánh ba mươi trượng mình mẩy toàn là máu me, lại quỳ suốt một ngày một đêm, bị cả đám người vây quanh cười nhạo, có lẽ cha cô cũng xấu hổ đến không còn đất dung thân...”

An Long Nhi không biết tú tài kia còn suy tính gì, đừng nói chỉ cần cưới cô học sinh về là có thể dẹp yên được chuyện này, mà kể cả bạn bè gặp nạn thì cũng nên đứng ra giúp đỡ, nó nói: “Cháu thấy tên tú tài kia thật là xấu xa...”

“Nếu là mày, mày sẽ làm thế nào?”

“Cháu sẽ dẫn theo cô gái kia rời khỏi nơi này, sống cuộc sống mới...”

“Thế còn người vợ thì sao?”

“Vợ anh ta đã không còn yêu thương anh ta nữa, nếu còn yêu thương thì sẽ không để tri huyện đánh chồng một trăm trượng... đã không còn yêu thương nhau nữa, thì không thể ở bên nhau được rồi...”

“Phải rồi...” Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi nói: “Nói như Long Nhi, tú tài cũng không yêu thương cô học sinh kia, bằng không sao lại để cô ấy chịu sỉ nhục như thế... anh ta vẫn còn yêu thương vợ mình sao?”

An Long Nhi suy nghĩ rất đơn thuần, vấn đề này đối với nó cũng như là ăn cơm rồi đi ngủ vậy: “Tất nhiên anh ta không còn yêu vợ mình nữa rồi, chẳng ai yêu thương nổi người trối mình lại đưa đến cửa quan cả.”

“Nhưng anh ta lại theo vợ về nhà... Cô gái kia cuối cùng cũng được xử nhẹ tội, vì người ta nể mặt cha cô, nên cô không bị chọi đá đến chết... Cũng vì cha cô có chút thế diện, nên cô không thể xuất đầu lộ mặt ở nơi này được nữa, bị người ta trông thấy thì vừa hổ thẹn mình, vừa mất mặt gia đình.”

An Long Nhi hỏi: “Xử nhẹ tội là xử như thế nào?”

“Ở nhà thì mất mặt, người nhà tử tế cũng không lấy loại con gái như thế, sống trong làng thì ngày nào cũng bị người ta chê cười mắng chửi... Xử nhẹ tội tức là đến vùng quê xa kiếm một người đàn ông xấu xí không cưới được vợ, vĩnh viễn không bao giờ trở lại quê hương bản quán nữa.”

Câu chuyện dường như đã kết thúc, Lục Kiều Kiều vẽ mặt mệt mỏi nhưng hình như cũng đã nhẹ nhõm phần nào.

An Long Nhi hỏi: “Sau đó tay tú tài kia thế nào ạ?”

“Không biết nữa...”

“Còn cô nữ sinh kia?”

Lục Kiều Kiều biết, cha cô gái ấy đi dò hỏi khắp nơi, tìm được một tay nông dân thực thà ở thôn Lũng Hạ gần trấn Phú Điền. Nhà anh ta có mấy mẫu ruộng, chỉ là không ai chịu gả cho anh ta, bèn sắp xếp gả con gái đến đó hòng kết thúc chuyện xấu mặt này. Có điều, cô không trả lời An Long Nhi, chỉ thở dài một tiếng, nói với thằng bé: “Cô múa cho mày xem nhé...”

An Long Nhi trở mắt ra như một thằng ngốc, nó chưa bao giờ nghĩ Lục Kiều Kiều biết múa, vả lại còn múa trong đêm khuya khoắt chỉ có hai người như vậy nữa.

Lục Kiều Kiều chậm rãi thướt tha đi tới giữa sân phơi, tay trái chụm thành hình hoa lan, co cùi chỏ xoay cổ tay hướng lên bầu trời, tay phải ở sau lưng khẽ hất lên; cô uốn ngực trầm hồng, nghiêng nửa người đưa chân trái ra, cái cằm nhọn héch lên về phía trái, từ từ tạo nên một dáng đứng tuyệt mỹ dưới vầng trăng tàn tạ chiếc móc

câu...

Dưới ánh trăng, Lục Kiều Kiều vận y phục mỏng manh, những đường nét cơ thể thấp thoáng ẩn hiện, khiến An Long Nhi nhìn mà thần hồn ngây ngẩn. Thằng bé đã thấy động tác này trong tranh, buột miệng thốt ra: “Hán cung thu nguyệt?”

56. Chương 56

Lục Kiều Kiều liếc mắt lườm nó, cười cười, ánh mắt không ngờ lại kiều diễm mê hồn, âm thanh mềm mại nhưng hơi khàn khàn: “Thằng lỏi con đúng là đã đọc thứ sách bậy bạ ấy...”

Sau đó cô chậm rãi hất ống tay áo lên, thân hình phơ phất giữa làn gió đêm lạnh lạnh, nhẹ nhàng múa ra những điệu vũ tuyệt diệu. Cùng với điệu múa, Lục Kiều Kiều khe khẽ ngâm lên: “Giang nhiều hoàng lãng xuân miếu nhàn Kiều oanh độc ngữ quan quan...”

Động tác của cô rất chậm, thân thể rất mềm mại, có thể nhận ra khả năng khiêu vũ trời phú; thân thể cô nhỏ nhắn nhưng đầy đặn cân đối, chỉ cần không có ai đứng bên cạnh, tuyệt đối không thể nhận ra cô chỉ cao chưa đầy sáu thước.

Tay múa hoa, chân khẽ nhảy, Lục Kiều Kiều tiếp tục nhẹ giọng ngâm lên: “Mãn đình trung điệp lục đài ban, Âm vân vô sự, Tứ tán tự quy sơn...”

An Long Nhi chăm chú nhìn cảnh đẹp trước mắt, nó thực sự không ngờ mình lại có điểm phúc được ngắm Lục Kiều Kiều nhảy múa cho một mình mình xem. Động tác của Lục Kiều Kiều càng lúc càng chậm, An Long Nhi thấy động tác của cô hơi run rẩy, không biết là lạnh, là mệt, hay là...

“Tiêu cổ thanh hy hương tần lãnh, Nguyệt nga liêm tận loan hoàn...”

An Long Nhi từ nhỏ đã học tập thi thư, cũng có ấn tượng khá nhiều về Đường thi Tống từ, bài từ này nó nhớ tên là “Lâm giang tiên”. Nó đắm chìm trong dáng múa của Lục Kiều Kiều; đồng thời cũng chìm vào tiết tấu của cô, bất giác khe khẽ ngâm tiếp câu cuối cùng:

“Phong lưu giai đạo thắng nhân gian, Tu tri cuồng khách, Bính tử vi hồng nhan...”[2]”

[2] Đây là bài từ “Lâm giang tiên - Giang nhiều hoàng lãng xuân miếu nhàn” của Ngưu Hy Tế thời Ngũ Đại, tả cảnh ở miếu Hoàng Lăng thơ Nga Hoàng, Nữ Anh, hai

người vợ của vua Thuấn, nhân đó bày tỏ cảm xúc của mình. Dịch nghĩa:

Mùa xuân, sông uốn khúc chảy quanh miếu Hoàng Lăng

Chim oanh kêu quan quan một mình

Đình các phủ đầy rêu xanh

Mây đen vô sự, bông bèo bao quanh ngọn núi

Tiếng tiêu tiếng trống đã vắng bật, hương tàn tro lạnh

Chỉ còn vàng trắng sáng giữa trời

Đều nói phong lưu nhất thế gian

Phải biết rằng khách ngông cuồng liều mạng vì hồng nhan.

Lời An Long Nhi vừa dứt, động tác Lục Kiều Kiều cũng dừng lại, hai chân mềm nhũn quỳ gục dưới đất, cúi đầu lặng lẽ rơi lệ.

An Long Nhi lập tức chạy đến bên cạnh ngồi xuống đỡ cô dậy, Lục Kiều Kiều nhào vào lòng thẳng bệ, úp mặt lên ngực nó run rẩy khóc nức lên.

Đại Hoa Bối dường như hiểu được nỗi thương tâm của Lục Kiều Kiều, nó đi tới bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại rúc đầu vào lòng, lè lưỡi liếm gương mặt cô.

Lục Kiều Kiều gắng nén tiếng khóc, không muốn làm người khác thức giấc; mặt cô áp rất chặt lên ngực An Long Nhi, tiếng khóc rất nhỏ, nhưng như vậy không thể làm nước mắt ngừng rơi, lúc này An Long Nhi không còn cứng đờ người ra nữa, nó vòng hai tay ôm chặt lấy Lục Kiều Kiều.

Nó không biết chuyện gì có thể khiến cô đau lòng đến độ như thế, nhưng thấy Lục Kiều Kiều thương tâm là vậy, trái tim nó cũng đau nhói lên chẳng kém gì cô.

Hai người cứ vậy ôm nhau trên sân phơi ở tầng hai, tới khi trời hừng sáng, Lục Kiều Kiều mới một mình về phòng đi ngủ. An Long Nhi trở về phòng mình, thấy Jack đang nằm trên giường, tứ chi choãi ra thành hình chữ đại () ngủ say tít, thi thoảng lại cười ngây ngô.

Khi Lục Kiều Kiều gõ cửa phòng Jack và An Long Nhi, trời đã gần trưa. An Long Nhi nhìn gương mặt cô, không nhận ra bất cứ dấu hiệu gì của sự buồn bã nữa. Lúc này, Lục Kiều Kiều lại giống như thường ngày, ánh mắt giảo hoạt, như cười mà chẳng phải cười, miệng ngậm ô mai, bộ dạng như một cô gái nhỏ tinh nghịch, làm An

Long Nhi có cảm giác tất cả chuyện đêm qua chỉ là một giấc mộng, nhưng cảm giác tấm thân cô dính chặt vào người nó vẫn còn rành rành ra đó.

An Long Nhi đang ngáy ngẩn trong lòng, bần thần nhìn Lục Kiều Kiều, trong mắt toàn là hình ảnh cô nhảy múa dưới trăng đêm qua, nhưng Jack thì đã nhìn ra hôm nay Lục Kiều Kiều có chút khác với mọi ngày. Cô không chải tóc chẻ ngôi như mọi khi, mà buộc thành một bím ở sau đầu, lại mặc bộ đồ ngắn bó sát của An Long Nhi, thoát nhìn trông giống như một gã chạy việc lật vật cho cửa hàng. Jack cười hì hì hà hà nói: “Chắc, Kiều Kiều hôm nay chuẩn bị đánh nhau với người ta chắc.”

Trong ấn tượng của Jack, Lục Kiều Kiều chỉ mặc đồ nam trước khi lâm trận chiến đấu, có điều xét tình hình trước khi đi ngủ tối qua, hình như hôm nay cũng không xảy ra sự việc nguy hiểm đến mức phải đánh đấm gì.

An Long Nhi lơ mơ hiểu được nguyên nhân, câu chuyện tối qua nó nghe được, nếu không có gì ngoài dự đoán, thì cô nữ sinh trong chuyện chính là Lục Kiều Kiều, đây cũng chính là nguyên nhân cô sống một thân một mình ở Quảng Châu. Giờ cô đổi sang mặc nam trang, rõ ràng là không muốn người khác nhận ra mình, tránh bị lườm nguýt nói bóng nói gió, có về nhà cũng không để người trong gia đình phải mất mặt.

Lục Kiều Kiều thuận miệng trả lời: “Hôm nay định dẫn hai người đi ăn đồ ngon, vì vậy phải đổi đồ rẻ tiền, bị dầu mỡ với nước bọt của các người bắn phải cũng không đến nỗi xót ruột, còn có thể bắt Long Nhi giặt nữa, tiện biết mấy...”

Jack phá lên cười ha hả: “May mà em không mặc quần áo của tôi, bằng không lại bắt tôi đi giặt.”

An Long Nhi cũng đang cười, trong lòng thầm nghĩ, cô Kiều thèm vào mặc quần áo của anh, toàn mùi quỳ Tây hôi rình. Nó liếc mắt nhìn Lục Kiều Kiều, ánh mắt đầy vẻ thông hiểu và ủng hộ. Khi nó và Lục Kiều Kiều cùng giữ kín một bí mật, cái cảm giác ngọt ngào ẩn mật này thật sự không thể diễn tả bằng lời.

Ba người thu dọn hành lý, dẫn theo Đại Hoa Bối nhảy lên xe ngựa, theo chỉ dẫn của Lục Kiều Kiều, tiến về phía thôn Lũng Hạ.

Trần Phú Điền nằm bên cạnh một dòng sông tên là Phú Thủy, họ đi men bờ sông Phú Thủy xuôi dòng về phía Tây.

Lục Kiều Kiều biết, xe ngựa đi dọc sông Phú Thủy khoảng nửa canh giờ sẽ đến thôn Lũng Hạ, chính là thôn làng nơi cha cô sắp xếp gả cô đi hồng tủy sạch nỗi nhục nhã của gia tộc. Nơi đây có một gã nông dân không người đàn bà nào chịu lấy, suýt chút nữa đã trở thành chồng cô.

Cô không kìm được muốn xem nơi này như thế nào, cô thật sự rất muốn biết, nếu gả đến đây, cuộc sống của mình sẽ ra sao.

Cô nói muốn dạy An Long Nhi xem phong thủy, đuổi Jack vào khoang xe với Đại Hoa Bối, còn mình thì đội lên đầu một chiếc mũ cỏ, cùng An Long Nhi ngồi ở ghế trước xe.

“Long Nhi, có thể nhìn ra được hướng đi của long mạch không?”

“Nhìn được, từ phía sau ra phía trước, cũng là từ Đông sang Tây, sông Phú Thủy chảy theo hướng long mạch này, nguồn nước chảy ra từ long mạch.”

Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu lại nhìn long mạch phía sau: “Phí lời, vừa nhìn đã biết là nước chảy từ trên núi xuống rồi... mà nói xem sông này lành hay dữ?”

”Đoạn đường chúng ta đang đi đây đều là đất bằng quây giữa các dãy núi, sông Phú Thủy chảy từ núi Tổ sau lưng chúng ta xuống rồi quanh co chín khúc, dòng nước

lớn mà tiếng nước nhỏ; quanh co tức là có tình, nước lặng chủ việc giàu sang, dòng sông này hẳn là nước lành.”

“Đúng vậy, xem ra các làng ven sông này đều sống rất khá...” Lục Kiều Kiều không ngừng ngẩng đầu lên, cặp mắt bên dưới chiếc mũ cỏ che kín mặt đảo tròn bốn phía xem phong thủy.

Xe ngựa loáng cái đã đến thôn Lũng Hạ, lúc Lục Kiều Kiều đánh xe vào thôn, có đi qua đình làng.

Thôn làng này tọa phía Tây hướng về phía Đông, phương hướng vừa khéo ngược chiều với mạch núi Bạch Vân, cũng tức là mạch đất chủ đạo của nơi này; cửa thôn không chỉ là nơi đón lấy dòng chảy sông Phú Thủy, mà còn đón lấy long mạch từ xa cuộn cuộn trào đến.

Giữa thôn làng và long mạch ở phía xa, phân bố rải rác những ngọn núi nhỏ hình thái khác nhau, trong đó có hai ngọn núi gần nhất hình dạng rất giống nhau, và lại còn nằm sát cạnh nhau, trông như hai cái bát úp ngược.

Đằng trước thôn làng là một hồ nước lớn, rõ ràng là một thiết kế minh đường đúng tiêu chuẩn, trong thôn có năm con kênh men theo những con đường nhỏ chảy vào minh đường này.

Lục Kiều Kiều hỏi An Long Nhi: “Có hiểu bố cục này không?”

“Đây là bố cục Ngũ thủy Đông lưu, Hồi long cổ tổ, một bố cục tốt cho cả tài vận lẫn việc sinh con đẻ cái.”

Lục Kiều Kiều làm bộ khoa trương nói: “Chà? Lỗi con tóc vàng này cũng tiến bộ quá đi chứ, nhưng những thôn làng khác đều dựa lưng vào núi mà hướng ra phía có nước, thôn làng này tại sao lại có thể vừa hướng núi vừa hướng nước như vậy?”

An Long Nhi đối đáp rất lưu loát: “Vị chỗ này đã ở rất xa long mạch rồi, sát khí của long mạch đã hoàn toàn thoát đi, chỉ còn lại vượng khí được đưa tới; hướng thủy có thể vượng tài, mà hướng sơn thì có thể vượng về nhân đinh. Vả lại, trước thôn làng của họ có bày ra bố cục Ngũ thủy Đông lưu, dùng minh đường này hóa giải sát khí giữa núi sông và thôn làng, vì vậy có thể Hồi long cổ tổ, phát nguồn từ long mạch, lại ngoảnh đầu về phía long mạch mà đoạt được khí lành.”

Lục Kiều Kiều vỗ vỗ vai An Long Nhi nói: “Sau này cô Kiều không làm nữa, mày nuôi cô nhé, trình độ này có thể đi kiếm cơm ăn được rồi.”

An Long Nhi nghe cô nói thế, lập tức toét miệng ra cười hỏi: “Thật à? Thế thì cháu có thể nuôi cô cả đời!”

Jack và Đại Hoa Bối thò đầu ra khỏi cửa sổ khoang xe: “Nuôi cả anh nữa nhé, một ngày anh chỉ ăn ba bữa, bữa nào cũng có thịt là được rồi...”

Lục Kiều Kiều ấn đầu Jack lại vào trong, nói với An Long Nhi: “Mày còn thấy thôn Lũng Hạ này có điểm gì đặc biệt?”

An Long Nhi đứng lên ghé trước xem xét thêm một lượt: “Ừm... ờ... cháu không thấy gì nữa...”

Lục Kiều Kiều cũng đứng dậy, cô chỉ vào ngọn núi nhỏ ở gần đó, nói: “Ngọn núi này là gì?”

“Ngọn núi nhỏ này gọi là sa tinh.” An Long Nhi biết, trong phong thủy coi trọng nhất là bốn hoàn cảnh địa lý, lần lượt là long, sa, thủy, huyệt. Long là núi mà nhìn thoáng không thấy được trước sau đầu cuối, sa là núi nhỏ nhìn thoáng đã thấy được hoàn chính từ đầu chí cuối, thủy chỉ dòng nước, còn huyệt là đất lành mà cuối cùng lựa chọn.

Lục Kiều Kiều nói: “Long mạch quyết định sự cát hung, còn sa tinh quyết định cát ở phương diện nào, hung ở phương diện nào; xem phong thủy mà chỉ biết cát hung không thôi cũng vô dụng, phải biết kết quả cụ thể thì mới là phong thủy sư chân chính. Sa cũng được chia làm Ngũ hành Ngũ tinh giống như long vậy, nhưng tổ hợp lại thì biến hóa vô cùng vô tận, gần đây có hai ngọn núi nhỏ hình dạng giống nhau, chính là sa tinh có ảnh hưởng lớn nhất đến thôn làng này; mày xem giống cái gì?”

An Long Nhi nheo mắt gãi gãi đầu, “vâng” một tiếng, sau đó khẽ nói: “Giống vú đàn bà...”

“Phì!” Lục Kiều Kiều phun hạt ô mai đang ngậm trong miệng vào mặt nó, mắng: “Thằng lỏi con này học hư ở đâu, bắt đầu hám gái rồi hả? Đây là song tử liên chu sa, ngọn núi phía sau nữa chính là điểm tựa của trấn Phú Điền, giống như người mẹ ôm lấy hai ngọn núi nhỏ này, khiến cho thôn Lũng Hạ rất vượng về nhân đinh, người già thì sống lâu, phụ nữ nhiều người sinh đôi...”

Không nói thì không biết, vừa nghe Lục Kiều Kiều giải thích, An Long Nhi xem kỹ lại lần nữa, quả nhiên trông thấy một sa tinh có hình dạng khác, nhìn từ chỗ cổng làng ra, vừa khéo thành hình một người mẹ ôm lấy hai đứa trẻ sơ sinh.

Lục Kiều Kiều nhìn về phía rặng núi xa xa, lẩm bẩm một mình: “Nếu như gả đến đây, có lẽ sống cũng không tệ đâu...”

Nhưng An Long Nhi lại hỏi: “Cô Kiều, không phải cô nói là không có nếu như hay sao?”

“Đúng thế... làm gì có nếu như chứ?”

Lục Kiều Kiều lẩm nhẩm nói nốt câu ấy, rồi cùng An Long Nhi nhảy xuống khỏi xe ngựa, đi vào trong làng hỏi thăm tình hình trẻ con sinh ra ở đây. Nghe dân làng nói, nơi này quả nhiên nhà nào cũng có người già ở tuổi xưa nay hiếm, từ già đến trẻ đều có nhiều cặp sinh đôi, từ xưa đến nay, cứ một hai năm nhất định lại có một cặp sinh đôi ra đời.

An Long Nhi lấy làm thán phục, Lục Kiều Kiều dương dương đắc ý bảo nó: “Học hành cho tử tế vào, trình độ của mày bây giờ vẫn chưa nuôi nổi cô dâu, chỉ sợ những khi năm hết tết đến mới có thịt mà ăn...”

An Long Nhi cười cười ngượng ngùng, leo lên xe, cả bọn lại xuất phát về phía Thanh Nguyên.

57. Chương 57: Kỳ Môn Ảo Trộn

Trên đường, ba người ăn một bữa no các món Cát An, sau đó đi vòng qua bình nguyên dưới chân núi, vài canh giờ sau đã thấy núi Thanh Nguyên ở đằng xa.

Lục Kiều Kiều đứng trên chỗ ngồi trước xe ngựa, căng thẳng nhìn về phía trước. Hai tay cô nắm chặt vào tay vịn ghế, đến nỗi bàn tay rịn cả mồ hôi. Xe ngựa đang

nhANH chóng đến gần ngôi nhà nơi cô sinh ra và lớn lên, mà trái tim cô lại đập thình thịch hoảng loạn.

An Long Nhi cùng đứng với cô ở ghế trước, đánh xe ngựa lao về phía chân núi Thanh Nguyên. Thỉnh thoảng nó ngoảnh đầu sang nhìn, thấy sắc mặt Lục Kiều Kiều tái

mét, gương mặt lấm tấm mồ hôi.

Hai mắt Lục Kiều Kiều vẫn nhìn về phía trước, nhưng bàn tay lại đã đặt lên mu bàn tay An Long Nhi, bóp chặt. An Long Nhi khẽ hỏi: “Cô Kiều, cô không sao chứ ạ?”

Lục Kiều Kiều khẽ lắc đầu, ý bảo không vấn đề gì, nhưng bàn tay cô càng lúc càng ướt, càng lúc càng nóng.

Núi Thanh Nguyên rốt cuộc đã từng sống phía trên đầu, xe ngựa cũng trở lại bên bờ Cán Giang. Đi hết con đường ven sông dưới chân núi Thanh Nguyên là đến một

dải đất bằng rộng thênh thang. Phía Tây dải đất có dòng Cán Giang uốn quanh, phía Đông lại được núi Thanh Nguyên bao bọc, vừa khéo hình thành nên một vùng đất

bằng hình tròn được non nước bao quanh.

An Long Nhi lập tức nhận ra đây là một vùng đất bấu phong thủy, có điều nó không hiểu tại sao nơi này vẫn là vùng đồng ruộng chứ không có thành ấp; với bố cục

phong thủy dựa âm ôm dương như vậy, vùng đất bấu phong thủy này lẽ ra phải hưng vượng lên từ lâu rồi mới đúng, Lục Kiều Kiều gơ tay chỉ về một hướng, An Long

Nhi liền xoay đầu ngựa, đánh xe tiến vào.

Đi qua khu ruộng lúa rộng lớn, tiếp tục tiến về phía chân núi Thanh Nguyên, từ xa đã trông thấy nhà cửa nằm rải rác trong thôn xóm.

Thôn xóm ở đây đất rộng đường lớn, cỗ xe ngựa nhanh chóng tiến về một tòa nhà lớn, mỗi bề rộng chừng hơn mười trượng, còn lớn hơn cả tòa nhà họ Trương ở Thiều

Châu, nhưng cả bọn chỉ trông thấy một đồng hoang tàn đổ nát đã bị thiêu rụi. Trên gương mặt Lục Kiêu Kiêu lúc này đã không còn mồ hôi nữa, cô chau mày không

nói không rằng nhìn chăm chăm vào tòa nhà, đây chính là An gia trang, nơi cô sinh ra và lớn lên.

Sau mấy lần chạm trán với phủ Quốc sư, Lục Kiêu Kiêu đã biết không có chuyện gì là không thể xảy ra, việc An gia trang bị thiêu hủy cũng đã nằm trong dự tính của

cô. Cô không hề kinh ngạc khi thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ đang tập trung toàn bộ tinh thần tính toán xem tiếp theo đây sẽ có thể xảy ra chuyện gì nữa.

Khi xe ngựa chạy đến trước cửa An gia trang, Lục Kiêu Kiêu rút súng ra, vẫy vẫy tay với An Long Nhi và Jack, ba người tay cầm vũ khí, bày sẵn thế trận chậm chậm

tiến lại gần tòa nhà đổ nát.

Mặc dù Lục Kiêu Kiêu không nói năng gì, nhưng An Long Nhi và Jack đều rất rõ, nơi này nhất định là nhà cô, nhìn tình cảnh này, không cần bốc quẻ bói toán cũng biết

là do người ta phóng hỏa.

Lục Kiêu Kiêu đi tới trước cửa chính, bảo Jack và An Long Nhi đi vòng quanh kiểm tra, còn cô thì nhìn từ ngoài cửa vào trong.

Hai cánh cửa lớn đã bị cháy mất một nửa, tường bên ngoài vẫn chưa đổ, nhưng sảnh chính bên trong đã cháy đến tận đỉnh, trên nóc nhà thủng một lỗ lớn đen ngòm.

An Long Nhi và Jack nhanh chóng vòng lại nói không phát hiện ra gì cả, Lục Kiêu Kiêu liền dẫn cả nhóm tiến vào An gia trang.

Đại Hoa Bối cũng tung tăng chạy theo, muốn vào bên trong xem có gì thú vị, Jack bèn làm một động tác ép bàn tay xuống, kiên quyết nói nhỏ với nó: “Wait!” Đại Hoa

Bối lập tức đứng yên tại chỗ. Jack lại hướng bàn tay chỉ về phía cỗ xe ngựa: “Go!” Đại Hoa Bối không ngờ lại rất nghe lời, chạy ra bên cạnh cỗ xe ngồi xuống.

Lục Kiêu Kiêu và An Long Nhi thấy cảnh tượng này, đều kinh ngạc tròn mắt nhìn Jack, rồi quay sang nhìn Đại Hoa Bối, không ngờ con chó đã được Jack huấn

luyện cho biết nghe lời như vậy. Jack nháy mắt một cái, bộ dạng rất kiêu ngạo đắc ý, sau đó đưa tay chỉ chỉ An gia trang, ra hiệu cả bọn cùng tiến vào.

Trên thực tế, có Đại Hoa Bối trông xe ngựa, bọn họ khỏi phải lo lắng sau lưng, Jack sắp xếp như vậy là cực kỳ sáng suốt.

Ba người cùng đi vào từ mé bên trái An gia trang, sau đó chui ra ở chỗ đường trung tuyến, cuối cùng lại chui vào căn phòng ở mé bên phải, vừa yểm trợ lẫn nhau vừa

lần lượt thâm nhập, kiểm tra một lượt toàn bộ mấy chục căn phòng trong gia trang.

Bên trong không phát hiện ra thi thể nào, hầu hết đồ đạc trong phòng đều đã bị đốt thành tro, nhìn những thứ còn sót lại thì thấy tình trạng của An gia trang cũng giống

như căn nhà Lục Kiêu Kiêu hai tháng trước, từng món đồ trong nhà đều bị đập vụn, sau đó mới phóng hỏa thiêu hủy.

Quan sát kỹ hơn những chỗ tro than, đầu mẩu, áng chùng vụn cháy lớn này đã xảy ra từ cách đây hai tháng.

Lục Kiều Kiều trầm tư, lần lượt kiểm tra từng chi tiết nhỏ nhất, cô phát hiện trước khi An gia trang bị thiêu hủy, không hề có dấu vết chứng tỏ xảy ra đánh nhau và

thiêu xác người, cũng tức là, trước khi phóng hỏa, người trong gia trang đã được sắp xếp, đây là một vụ hỏa hoạn an toàn có kế hoạch từ trước.

An gia trang bị thiêu hủy này, là sự uy hiếp hay là một gợi ý?

Phủ Quốc sư tìm trăm phương nghìn kế lừa mình về dưới chân núi Thanh Nguyên, chính là để mình nhìn thấy đồng hoang phế này sao? Người thiêu hủy An gia trang,

là phủ Quốc sư hay trang chủ An Vị Thu tình thông huyền học? Nhất định là có gợi ý, dù là ai phóng hỏa thiêu hủy nơi này thì cũng sẽ để lại sự gợi ý!

Lục Kiều Kiều nói với hai người còn lại suy đoán của mình, ba người lại kiểm tra một lượt từng góc ngách của đồng hoang phế còn lại sau trận lửa.

An Long Nhi đột nhiên kêu lên: “Cô Kiều, căn phòng này có chút cổ quái! Mau đến xem đi!”

Jack và Lục Kiều Kiều lập tức chạy tới, nhìn chỗ An Long Nhi chỉ tay.

Jack vừa trông thấy liền nói ngay: “Đúng rồi, lạ thật đấy?”

Thì ra gạch đỏ lát sàn đều bị thiêu đốt thành màu đen kịt, nhưng trong phòng này lại có ba viên gạch nằm song song lộ ra màu đỏ sậm như chưa hề bị lửa đốt. Lục

Kiều Kiều nhìn ba viên gạch này nói: “Ba viên, tại sao lại là ba viên? Đây là phòng của cha, tại sao lại là phòng của cha tôi?”

Cô cất súng vào bao da, rút thanh đoản đao trong ống tay áo ra ngồi xổm xuống đất, chậm rãi nạy ba viên gạch đỏ ấy lên, lộ ra ba cái lỗ.

Mặt dưới của ba viên gạch đỏ đã bị đốt đen kịt giống như những viên gạch khác ở xung quanh, hiển nhiên là bị người ta lật ngược lại, xoay mặt sạch sẽ bên dưới lên

trên rồi lấp lại chỗ cũ để làm dấu.

Trong lỗ gạch bên phải có đặt một chiếc nhẫn ngọc, Lục Kiều Kiều cầm lên, chiếc nhẫn ngọc liền tách ra làm đôi trong lòng bàn tay cô. Lục Kiều Kiều nói: “Đây là

nhẫn ngọc Hòa Điền của cha tôi, lúc nào ông ấy cũng đeo trên tay... thế nghĩa là ý gì?”

An Long Nhi hơi ngạc nhiên vì Lục Kiều Kiều hỏi nó và Jack câu ấy, trong suy nghĩ của nó, Lục Kiều Kiều hẳn phải là người nắm rõ nhất các ký hiệu trong nhà mình,

vả lại, những thứ này đều là sắp đặt để cho cô trông thấy, lý nào cô lại không hiểu được? Nó nhìn viên gạch, khẽ lắc lắc đầu.

Jack cũng ngồi xổm xuống xem xét mấy viên gạch: “Hai người nhìn xem, màu đất trong lỗ gạch còn rất mới, cũng không lẫn mùi than của mặt gạch bị cháy đen...”

chắc là mới được lật lại một hai ngày nay... liệu có phải bố em quay trở lại đây không nhỉ?”

“Ông ấy trở lại thì nhất định sẽ đợi tôi... Long Nhi, bói một quẻ... xem cha cô ở đâu?” Lục Kiều Kiều ngẩng đầu lên bảo An Long Nhi. Cô tinh thông Mai Hoa dịch số

nhưng lại không tự mình bói, dĩ nhiên là có đạo lý riêng. Thì ra, xỏ quẻ bói toán cần phải thiên nhân hợp nhất, dĩ thần nhập cảnh để đoán việc. Nếu có điều kiện, trước

khi xem bói còn phải tắm rửa thay quần áo, thắp hương tịnh tâm rồi xỏ quẻ chiêm đoán, như vậy mới đảm bảo sự khách quan và chuẩn xác của việc gieo quẻ cũng như

giải quẻ, khi người gieo quẻ tinh thần không ổn định, kết quả tính toán ra bao giờ cũng mắc phải những sai sót do chủ quan. Hiện giờ, về cơ bản An Long Nhi đã có thể

gieo quẻ bói toán, Lục Kiều Kiều đương nhiên không ngại gì mà không sử dụng.

An Long Nhi đã học được từ chỗ Lục Kiều Kiều phép gieo quẻ Tâm Dịch, không cần tốn thời gian đếm thẻ tre hay xếp tiền đồng, nó “văng” một tiếng, rồi lần lượt

quan sát xem có tượng gì chuyển động để gieo quẻ, chợt thấy ba con chim sẻ nhỏ đang kiếm ăn ở cửa trước, lũ chim vừa thấy An Long Nhi chú ý đến mình, lập tức

bay lên rúc vào bên dưới một phiến đá kê bồn hoa bị đốt cháy đen thui.

Hình dạng của phiến đá ấy trông như quẻ Cấn, chim thuộc quẻ Ly, số ba cũng vừa khéo khớp với quẻ số của quẻ Ly, An Long Nhi lập tức buột miệng: “Quẻ Sơn hỏa

bôn.”

“Sống hay chết?” Lục Kiều Kiều quan tâm nhất là điểm này.

“Sống, nhưng trong quẻ có tượng lửa ẩn trong núi, hình như người đã bị vây khốn.”

Lục Kiều Kiều cười khẩy một tiếng: “Hừ, không ngoài dự đoán, đây là muốn cô mày đi tìm người.”

Jack cũng nói: “Chúng lưu lại nhẵn của bố em, ý muốn nói người đang ở trong tay bọn chúng, nhưng tại sao cái nhẵn lại bị vỡ đôi? Điểm này thì không đoán được.”

Lục Kiều Kiều chăm chú quan sát chiếc nhẵn, nói: “Đây là nhẵn ban chỉ, là loại nhẵn lớn đeo ở ngón cái, nhẵn đeo ở các ngón khác gọi là giới chỉ... ở đây dùng ba

viên gạch trong phòng của cha tôi, tức là có liên quan đến ông ấy rồi... gian phòng này hướng về phía Bắc, xoay lưng về phía Nam, ba viên gạch cũng xếp theo chiều

Nam Bắc hướng ra cửa, ý nói đi về phía Bắc, chúng ta cần rời khỏi chỗ này...”

Jack nói: “Tôi hiểu rồi, cái nhẵn của bố em để ở ô gạch ngoài cùng, tức là nói ông ấy đang ở trong tay người ta, nhưng nhân vỡ đôi ra là có ý gì?”

Lục Kiều Kiều ghép hai mảnh nhẵn lại với nhau, xem xét một hồi: “Lúc tôi vừa lật viên gạch lên, cái nhẵn vẫn còn nguyên vẹn, khi cầm trên tay mới gãy lìa ra, ý muốn

nói đương cơ lập đoạn[1], chúng ta thấy dấu hiệu này thì phải lập tức xuất phát...”

[1] Cụm từ này có nghĩa là quyết đoán, gặp thời cơ liền lập tức đưa ra quyết định ngay; nhưng giải thích theo nghĩa đen của từng từ, thì là gặp thời liền gãy. Trong

trường hợp này, độc giả có thể coi đây như một dạng “đuổi hình bắt chữ” vậy.

An Long Nhi cũng ngồi xuống xem xét cái nhẵn và viên gạch: “Thực ra chỉ cần một viên gạch cũng được rồi, tại sao phải để những ba viên vậy?”

Lục Kiều Kiều đứng dậy nói: “Đây là chọn món... nếu chỉ là bắt cóc cha cô, sau đó để lại chiếc nhẵn bảo cô đi chuộc người thì lật một viên gạch là đủ rồi, không cần

đến ba viên. Ba viên gạch này là chỉ ba quyền Long Quyết, bọn chúng chỉ thiếu quyền thứ ba, hai quyền đầu tiên đã về tay rồi...”

Jack nói: “Bọn chúng đã có Tầm long quyết, Ngự long quyết, giờ chỉ cần Trảm long quyết thôi à?”

Lục Kiều Kiều chậm chậm bước ra sảnh giữa nói: “Đúng thế, thứ bọn chúng muốn chính là pháp quyết phong thủy tối hậu... Trảm long quyết có thể trảm đoạn hết

thầy; vì vậy cái nhẵn mới để ở dưới viên gạch thứ ba, hơn nữa còn vỡ ra làm đôi...”

Lúc này, chợt nghe con Đại Hoa Bối bên ngoài sửa lên ăng ẳng, bọn họ lập tức chạy ra cửa chính, xem xem có ai lại gần cỗ xe ngựa.

Họ trông thấy một ông già chống gậy, không dám đến gần cỗ xe, đang đứng ngoài cửa An gia trang dòm từ xa vào. Đại Hoa Bối thấy ông già không lại gần thêm, cũng

chỉ đứng sửa không ngừng, chứ không có ý định tấn công.

Jack vừa bước ra liền bảo con chó ngừng sủa, thân thiết xoa xoa đầu nó, khen ngợi mấy câu. Ông già trông thấy Lục Kiều Kiều đi ra, liền nghiêng cổ lên chăm chú nhìn

cô, Lục Kiều Kiều cũng bước lại chào: “Trương lão gia, cháu là Tiểu Như đây!”

“A... là Tiểu Như à... mấy năm nay không gặp rồi, sao vẫn không cao lên chút nào thế... kha kha kha... cháu đã đi đâu vậy?”

Trương lão gia nói vậy làm Lục Kiều Kiều ngượng ra mặt, cô cúi người nhìn lại mình, thấy cũng đâu phải lùn lắm. Cô không khách sáo với Trương lão gia nữa, trực tiếp

hỏi ngay: “Nhà cháu cháy hồi nào vậy, ông có gặp cha cháu không?”

“À... người nhà cháu đi từ lâu rồi, An gia trang này đã bỏ trống hai năm nay... hai tháng trước đột nhiên bốc hỏa, chúng ta thấy toàn là phòng trống nên cũng không

đến cứu hỏa, cháy cũng tốt, khỏi có chỗ cho bọn trộm cướp trú ẩn...”

Lục Kiều Kiều nghe thấy đáp án này, lại càng mù mờ khó hiểu, cha cô đã đi từ hai năm trước rồi sao? Cô lại hỏi Trương lão gia: “Ông biết cha cháu đi đâu không ạ?”

“Chắc chắc... chẳng ai biết đâu, người dọn đi lâu rồi chúng ta cũng mới phát hiện ra gia trang này không có người ở nữa, cửa vẫn luôn khóa chặt, sau này thì bắt lửa...”

Cháu xem, ruộng nhà cháu ở phía trước mặt kia, chúng ta đều chia nhau ra canh tác hết rồi, không trồng gì cũng lãng phí, cháu về rồi thì chúng ta sẽ trả tiền tô ruộng,

để cháu mang cho cha cháu, à...”

Lục Kiều Kiều vừa nghe thấy có tiền, tâm trạng cũng khá lên phần nào: “Được ạ, nhờ Trương lão gia tính toán, lát cháu sẽ quay về thu tiền nhé. Giờ bọn cháu đến phủ

Cát An ăn cơm, một lúc nữa sẽ quay về đây thăm ông...”

Vội vàng xua Trương lão gia đi xong, Lục Kiều Kiều quay vào trong gia trang, lần lượt để lại lời nhắn nói rõ mình đang ở đâu trong phòng của đại ca An Thanh

Nguyên và nhị ca An Thanh Viễn, sau đó đánh xe ngựa đến bên bờ Cán Giang, chuẩn bị đến phủ Cát An tìm khách điểm nghỉ lại.

Sắc trời đã ngả tối, An Long Nhi ngồi ở ghế trước đánh xe, Lục Kiều Kiều và Jack ngồi trong khoang xe.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: “Kiều Kiều, tôi cảm thấy tình cảnh gia đình em, có liên quan tới tình cảnh của em đây... Em thử nghĩ xem, Đặng Nghiêu hai năm trước bắt

đầu dọn đến cạnh nhà em để giám sát, Tôn Tồn Chân cũng vậy... còn cha em cũng đã mất tích được hai năm, đây là một sự trùng hợp về mặt thời gian.”

Lục Kiều Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Phải rồi, hai tháng trước, tôi bị người ta dỡ nhà, cùng thời điểm, nhà cũ ở quê cũng bị thiêu rụi, vừa nhìn đã biết người ta sớm

đã chuẩn bị từ trước, tính toán sâu xa, lại còn có thể cùng lúc ra tay ở hai nơi cách nhau cả nghìn dặm, hẳn là nhất quyết muốn đoạt được Long Quyết này đây.”

Jack nói: “Cha em vẫn còn sống, cho dù ông ấy trốn đi, cũng có khả năng là đã bị bắt nhốt, nhưng chắc chắn ông ấy chưa giao ra Long Quyết. Người của phủ Quốc sư

còn biết chúng ta đã đến, nên mới lật gạch lên làm dấu từ trước, vậy thì bọn họ sẽ còn đưa ra thêm nhiều yêu cầu nữa.”

“Phủ Quốc sư đương nhiên là biết chúng ta đến rồi, bọn chúng vẫn luôn bám theo phía sau chúng ta... hẳn chúng đang nôn nóng lắm đây...” Lục Kiều Kiều nhắm mắt

lại lẩm bẩm một mình: “Cha tôi không giao Long Quyết, chúng liền ra tay với tôi, khiến tôi không được sống yên thân ngày nào, nhưng chúng lại không thể giết cha tôi,

cũng không thể giết tôi, hì hì, xem chừng chúng cũng lắm phiền phức ra phết...”

Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “Rốt cuộc em có biết Long Quyết ở đâu không vậy?”

“Chuyện này có can hệ gì đâu?”

Jack nói: “Em cần phải biết, nhà em có mấy người, người nào biết Long Quyết ở đâu mới có giá trị để sống...”

Lục Kiều Kiều nghe tới đây thì bật cười lên khanh khách: “Ha ha... tình hình như hiện nay, tôi có thể bảo anh là tôi không biết chắc? Tôi mà nói không biết, chúng ta sẽ

bị người ta tóm cổ ngay tức khắc, rồi chặt tay tôi xuống đem cho cha tôi xem, cha tôi mà vẫn không nói, chúng sẽ chặt thêm chân, từng khúc từng khúc một, chặt đến

khi nào cha tôi chịu nói thì thôi...”

“Cha em rất yêu thương em à?” Jack hỏi.

“Phì, có trời mới biết, tôi nghĩ có khi chặt tôi thành mười tám mảnh ông ấy cũng không nói ra Long Quyết ở đâu đâu... Ông ấy mất tích đã hai năm, nếu đúng là bị bắt

nhốt hai năm trời thì hẳn đã đầu hàng từ lâu rồi, làm gì có chuyện khiến tôi phải lăm lem khốn khổ thế này.”

Jack lại hỏi: “Em có yêu cha không?”

Lục Kiều Kiều không trả lời câu hỏi của anh, lại ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ.

Xe ngựa đã tới bến bờ bên sông, An Long Nhi đi tìm thuyền qua sông, còn Lục Kiều Kiều mua một bọc bánh tằm đường ở sạp nhỏ ven lề, chợt trông thấy một

nhóm quan sai từ phía bờ sông đi tới.

Mười mấy viên quan sai cầm đèn lồng, sắp hàng một chạy tới, người đi đầu ăn vận theo lối bổ khoái, từ đằng xa đã quát lớn: “Xe ngựa phía trước dừng lại, ty Tuần

kiểm tra!”

Ba người đều ngẩn ra, không biết nên ứng phó thế nào. Bọn họ quay lại bên cạnh cỗ xe, Lục Kiều Kiều thì thầm: “Bình tĩnh, xem tình hình thế nào đã...”

Mười mấy quan sai nhanh chóng chạy tới trước mặt, vây ba người vào giữa, bổ đầu kia bước lên trước nói:

“Ty Tuần kiểm tra soát người đi đường, các người có giấy thông quan không?”

Jack lấy trên người giấy thông quan của phủ Thiệu Châu đưa cho tên bổ đầu ấy, y xem xong liền nói: “Đây là giấy của Quảng Đông, các người có phê văn của Giang

Tây không? Thương gia ở đây đều có cả...”

Jack cười cười nói: “Chúng tôi vừa mới từ Quảng Đông đến đây làm ăn, ngày mai sẽ đến ty Bố chánh để làm giấy tờ.”

“Bọn họ là người thế nào?”

“Đều là tùy tùng của tôi... đây là An Long Nhi, còn đây là An Thanh Như.”

Tên bổ đầu bước đến bên cạnh Lục Kiều Kiều, chậm chậm nhắc mũ cổ của cô lên, tỉ mỉ dò xét gương mặt cô: “Cũng xinh đẹp ra phết nhỉ, nữ nhân sao lại phải mặc

nam trang?”

Lục Kiều Kiều cúi đầu nói: “Bẩm đại nhân, đám người ăn kẻ ở đều mặc như vậy, đi đường cũng tiện hơn...”

Tên bổ đầu gọi một tên quan sai phía sau cầm tới một tập lệnh truy nã, đối chiếu từng tấm một, khi lật đến trang có hình Lục Kiều Kiều, y hỏi: “Người là người Quảng

Đông à?”

“Dân nữ là người Giang Tây...”

Tên bồ đầu gật gật, lại quay sang hỏi An Long Nhi: “Người là người Giang Tây?”

Jack cướp lời nói: “Đại nhân, nó là người hầu tôi dẫn từ Quảng Đông tới, đương nhiên là người Quảng Đông rồi, khi khi... các vị đại nhân vất vả rồi, chúng tôi đến phủ

Cát An sẽ lập tức làm hết mọi chứng thư ngay...”

Jack đang định lấy ngân phiếu trong túi ra, tên bồ đầu đã quát lớn: “Tay để yên đó cho ta!” Sau đó, y lập tức rút dao chìa vào bụng Jack, đẩy anh dựa vào bánh xe

ngựa, những quan sai khác cũng rút dao đánh soạt một tiếng.

58. Chương 58

Tên bồ đầu nói: “Thương nhân từ Quảng Đông tới đây lần đầu, sao lại có một người hầu người Giang Tây được? Trối chúng lại cho ta!”

Tên bồ đầu vừa dứt lời, tiếng súng đã vang lên, thì ra ở thất lưng Lục Kiều Kiều có đeo một khẩu súng côn, chỉ là cô vẫn luôn dùng một tấm vải hình tam giác như cái

tạp dề che đi; khi đám quan sai dồn sự chú ý vào Jack, cô đã rút súng nhanh như chớp, bắn một phát vào thanh đao đang chìa vào bụng anh chàng, thanh đao lập tức

bị viên đạn bắn văng ra xa.

Đao bị chấn động văng ra, tay tên bồ đầu hẫng một cái, liền cũng bị hất văng. Jack phản ứng cực nhanh, cùng lúc vươn tay phải ra tóm lấy tay phải tên bồ đầu, kéo

giật cả người y xoay tròn vào lòng mình như thể đang nhảy điệu valse; sau đó tay trái vòng từ trong ra ngoài quét về phía cổ y, kẹp chặt đầu y vào nách, tay phải nhanh

chóng rút khẩu súng giắt ở thất lưng, chỉ về phía mười mấy tên quan sai còn lại...

Hai động tác này liền lạc mà hết sức đột ngột, tên bồ đầu bị kẹp dưới nách Jack trong tư thế rất cổ quái, lưng y ngã về sau, ngực ưỡn lên trời, hai chân kiễng lên, đầu

lại ngửa ra phía sau lưng Jack...

Đám quan sai kia đang định vây bắt, Lục Kiều Kiều đã lật tay đập mạnh báng súng vào mặt tên bồ đầu. Tên bồ đầu cũng không ngờ mình bị kẹp như thế rồi, Lục Kiều

Kiều vẫn còn bồi thêm một cú nữa vào mặt, đau đến nỗi ngoác miệng kêu thảm thiết; nhưng y lập tức phát hiện, há miệng ra như thể là một sai lầm cực kỳ nghiêm

trọng, vì nòng súng lạnh băng đã lập tức nhét vào đó.

“Pằng!” Một tiếng súng nổ đinh tai vang lên, toàn thân tên bồ đầu bị kẹp chặt giật nảy lên theo tiếng súng, y liền tiếp phát ra những tiếng “ú ớ” kinh hoàng, ánh mắt

tuyệt vọng nhìn lên bầu không, vãi ra ướt sũng cả quần.

Tên bồ đầu không chết, nhưng Jack đã bắn văng mũ của một tên quan sai khác, làm hắn sợ đến nỗi lập tức ném đao xuống đất, đứng ngây như phỗng tại chỗ.

Đám quan sai đều diếng người trước biến cố quá đổi bất ngờ này, Lục Kiều Kiều vẫn nhét nòng súng vào miệng tên bồ đầu, cô dùng tay trái lên đạn đánh “cách” một

tiếng, nói: “Đại nhân đừng sợ, phát súng vừa nãy không phải tôi bắn đâu, bây giờ đạn mới lên nòng cơ, bảo bọn họ buông đao xuống đi!”

Bàn tay tên bồ đầu lập tức không ngừng làm động tác hạ xuống, miệng ú a ú ớ gào lên đầy kích động.

Đám quan sai đương nhiên nghe hiểu tên bồ đầu đang nói gì, cả bọn nhìn ngó sang hai bên, rồi đồng loạt chậm chậm thả đao xuống đất, An Long Nhi lập tức thu thập

cả mười mấy thanh đao lại, chạy ra bờ sông ném vào xuống dòng Cán Giang, nhưng bản thân nó thì giữ lại một thanh, còn hồi “mượn” luôn vỏ đao của một tên quan sai

nữa.

An Long Nhi cầm đao nhảy lên ghế trước xe ngựa, Lục Kiêu Kiêu và Jack kẹp tên bồ đầu, rồi lùi dần lên khoang xe, nhưng không đóng cửa lại, mà bắt tên bồ đầu

đứng trên chỗ gá chân ở cửa xe, mặt hướng ra ngoài, Jack tóm lấy thắt lưng y từ phía sau, gí súng vào gáy. Lúc này, Lục Kiêu Kiêu đã có thể rút súng ra, cô nói với

đám quan sai bên ngoài: “Đứng yên không được nhúc nhích! Tên nào cử động ta sẽ bắn chết tên khốn kiếp này trước, rồi bắn chết các người luôn!”

Sau đó, cô vỗ vỗ cửa sổ trước của xe ngựa, chỉ tay về hướng Bắc, An Long Nhi liền đánh xe dọc bờ sông, rời khỏi bến đò Thanh Nguyên, nhanh chóng đi lên phía

Bắc.

Jack ở trong khoang xe kéo thắt lưng tên bồ đầu đang đứng bên ngoài xem phong cảnh, gí họng súng vào gáy y, Lục Kiêu Kiêu thấy ánh đèn phía sau càng lúc càng

nhỏ dần, mới ra hiệu cho Jack thả người. Jack nói với tên bồ đầu: “Này! Ta buông tay thì ngươi phải nhảy khỏi xe nhé, ngươi không đuối theo thì ta cũng không nổ súng

giết người, có nghe rõ chưa hả!”

Tên bồ đầu ríu rít chấp thuận, Jack bèn quát một tiếng “Nhảy!”, thúc họng súng vào gáy đối phương, tên bồ đầu rất hợp tác lập tức dồn lực nhảy ra khỏi xe, cuống

cuống chạy về phía bến đò.

Xe ngựa lao vào màn đêm, chạy như bay về phía trước. Trăng vẫn chưa lên, sắc trời u ám, chỉ có thể lờ mờ trông thấy con đường trước mặt. Bên trái đường là dòng

Cán Giang, bên phải là vách núi, xe ngựa cứ thế chạy xuyên giữa núi non sông nước.

Trong khoang xe, Lục Kiêu Kiêu nói với Jack: “Phiền phức càng lúc càng lớn rồi, lệnh truy nã ở địa phận tỉnh Quảng Đông đã đưa đến tận phủ Cát An, quả là bất

thường... Tên tôi trong lệnh truy nã là Lục Kiêu Kiêu, có quỷ mới biết Lục Kiêu Kiêu là ai, bọn họ không thể nhận ra tôi được; vì vậy đám người của ty Tuần kiểm lúc

này đột nhiên ra tay, chắc chắn là có điều cớ quái chi đây...”

Jack nói: “Có thể người của phủ Quốc sư chỉ thị cho bọn chúng đến, một là muốn bắt em, để tra hỏi ra Long Quyết; hai là có thể muốn lừa em đến một nơi nào đó, trên

thực tế thì trước giờ chúng ta vẫn luôn bị người ta lừa như lừa vịt vậy...”

Lục Kiêu Kiêu nói: “Chúng ta tạm rời khỏi Cát An đến huyện thành Cát Thủy trước đã, không thể để bọn chúng bám đuôi được, bọn quan sai này chẳng biết gì cả, chỉ

biết bắt người linh thiêng, nếu bị chúng bắt được thì khổ lắm... Không được không được, nếu bọn chúng cố ý lừa chúng ta đến Cát Thủy, há chẳng phải chúng ta trúng

kế rồi sao? Giờ bọn chúng đều đã biết chúng ta đi về phía Bắc, không phải đến Cát Thủy thì còn đi đâu được nữa?”

Jack nói: “Giờ đang là buổi tối, hay là chúng ta nấp tạm vào rừng, xem xem có truy binh đuối theo không, sáng sớm ngày mai sẽ quay về Thanh Nguyên nghe ngóng tin

tức của cha em...”

Lục Kiều Kiều chợt nhớ ra: “Đúng rồi, trên núi Thanh Nguyên có mấy hòa thượng là bạn cũ của cha tôi, tôi có thể lên núi tìm bọn họ.” Cả hai người liền chen lên ngồi

ghế trước, nói với An Long Nhi suy nghĩ của mình, An Long Nhi vừa đánh xe vừa nói:

”Cô Kiều cứ quyết là được, cháu thế nào cũng xong... nhưng cỗ xe ngựa này đẹp quá, người ta vừa nhìn liền nhận ra ngay, giờ không thể dùng được nữa, muốn lên núi

Thanh Nguyên chỉ có thể cưỡi ngựa, cần phải tìm chỗ nào giấu xe đi mới được.”

Lục Kiều Kiều ngồi giữa hai người, quay sang đập vào mũ Jack nói: ”Thế đấy, cái đồ gỗ nhà anh không dừng lại đi kiểm về cỗ xe to tướng xa hoa thế này, giờ chúng

ta đi đâu cũng bị người ta nhận ra, thật là phiền phức!”

Jack không chịu lép vế chút nào: ”Lúc lên đường em cũng có nói là phải bỏ trốn đâu, tôi tưởng là đi du lịch nên mới chuẩn bị rượu ngon và lều bạt, chứ nhớ không tìm

được khách điểm thì tính sao? Với lại, không có xe ngựa to thế này, làm gì có chỗ cho em ngồi thoải mái thế chứ? Đây là xe đặt làm ở nước Anh cơ đấy, nệm ngồi còn

có cả lò xo...”

“Lò xo thì làm quái gì chứ? Ngồi lên là thấy chóng mặt, cứ như say tàu ấy...”

Hai người đang mải đốp chát với nhau, phía sau dần vắng lại tiếng vó ngựa.

Ba người cùng lúc thốt lên kinh hãi: “Hả? Đuổi tới rồi à!”

Lục Kiều Kiều và Jack đứng dậy, quay người bám vào nóc khoang xe nhìn ra phía sau, Lục Kiều Kiều nói: “Có thấy gì không, là ai thế? Có bao nhiêu người ngựa?”

Jack quan sát một hồi, đoạn nói: “Shit! Đúng là đám quan sai!”

Lục Kiều Kiều tái mét mặt mày kêu lên: “Chết tiệt! Lần này chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, có bao nhiêu người? Mau nhìn xem, có bao nhiêu người?”

“Không thấy rõ, nhưng theo kinh nghiệm thì có khoảng bảy tám thớt ngựa...”

Lục Kiều Kiều ủ rũ nói: “Bảy tám thớt ngựa cơ à! Lần này phải liều cái mạng già rồi, không thể để chúng bắt được... Jack nhanh lên, chuẩn bị hạ bọn chúng...”

Lục Kiều Kiều nói xong liền rút súng ra, Jack hung hăng hỏi cô: “Bắn chết chúng hả? Khục khục...”

“Cố gắng đi...”

“Được!” Jack mạnh mẽ rút súng ra đánh soạt một tiếng.

Hai tay Lục Kiều Kiều nắm chặt lại, căng thẳng xua loạn lên: “Không phải! Cố gắng đừng bắn chết người!”

An Long Nhi quay lại nói với Lục Kiều Kiều: ”Cô Kiều, nếu không muốn bắn chết người, cô lên đánh xe đi, để cháu và Jack đối phó bọn chúng... hai bọn cháu đều biết

dùng dây thừng, không cần nổ súng cũng giải quyết được...”

Lục Kiều Kiều vừa nghe thế, lập tức đưa tay vò loạn mái tóc vàng của An Long Nhi một chập, giọng vừa căng thẳng vừa thâm trầm: “Vay giao cả cho mày nhé.”

Lục Kiều Kiều đón lấy dây cương, An Long Nhi xoay người nhảy lên nóc khoang xe, quỳ một chân, gỡ sợi dây thừng gắn phi tiêu trên người xuống...

Phía sau xe ngựa có mấy tên quan sai cưỡi khoái mã đuổi tới, dưới sắc trời nhập nhoạng, có thể trông thấy bộ dạng của chúng; phía sau cũng không biết còn bao nhiêu

nhân mã đang đuổi theo nữa.

Bọn chúng vừa lại gần xe ngựa liền quát tháo ầm ĩ, yêu cầu người trên xe dừng lại chịu trói.

An Long Nhi chẳng buồn để ý đến những lời ấy, lẳng lặng nhắm chuẩn khoảng cách, quần dây thừng trên cánh tay hai vòng rồi lia mũi tiêu tựa sợi dây bạc căng ra

trong bóng tối, lạng lẽ bắn vào tên quan sai gần nhất.

Tên quan sai đi đầu không ngờ bọn họ trên đường chạy trốn còn có thể phản kích, bị mũi tiêu bắn trúng ngực đánh “phập” một tiếng, kêu lên thảm thiết rồi ngã văng

khỏi yên ngựa.

Tên quan sai bên cạnh trông thấy lập tức kêu lên: “Các huynh đệ cẩn thận, bọn chúng phóng ám khí đấy!”

Lời y vừa dứt, tất cả đám quan sai đều rút thanh mã đao dài hẹp khỏi vỏ.

Jack thấy An Long Nhi vừa xuất chiêu đã hạ gục được một tên, cũng nhảy lên thùng xe ném cuộn dây thừng trên tay về phía tên quan sai gần nhất.

Lần này tên quan sai không còn ngu ngốc chịu trận nữa, y nghiêng đầu sang, dùng mã đao gạt dây thừng, rồi rập người trên lưng ngựa tăng tốc xông đến bên cạnh xe

ngựa, Jack thấy đối phương chạy đến gần như vậy, vội rút súng ở thắt lưng ra bắn vào đùi y, súng vừa nổ, tên quan sai liền ngã vật ra.

Bên kia, An Long Nhi lại ném dây thừng gắn phi tiêu ở đầu về phía một tên quan sai khác, đối phương ngồi trên lưng ngựa lách người né tránh, mũi tiêu không bắn

trúng lồng ngực y, nhưng lại đâm vào bả vai, y hự lên một tiếng, tay trái lập tức vươn ra bắt lấy sợi thừng, toan kéo giật An Long Nhi xuống khỏi nóc xe.

Thể lực An Long Nhi không bằng người lớn, thể trọng cũng nhẹ hơn, bị tên quan sai ấy kéo loạng choạng mấy bước, suýt nữa thì ngã. Jack ở sau lưng vươn tay ra tóm

lấy thắt lưng nó, kéo ngược trở lại, nhưng chợt phát hiện cánh tay mình trầm xuống, tên quan sai kia không ngờ đã nhân thể mượn lực nhảy khỏi lưng ngựa, kéo dây

thừng đu lên cổ xe, bám vào đồng hành lý phía sau xe.

Lúc này, An Long Nhi có Jack ở sau kéo thắt lưng, không sợ rơi khỏi xe nữa, nó liền xoay tay trái, quần thêm một vòng dây, kéo căng dây thừng rồi rút thanh đao sau

lưng ra, chém vào bàn tay đang tóm sợi dây của tên quan sai kia.

Tên quan sai tay trái nắm dây thừng tay phải cầm đao, vả lại còn ở vị trí thấp hơn An Long Nhi, lúc giao thủ phải chịu thiệt thòi lớn, chỉ sau hai ba chiêu An Long Nhi

đã hất văng thanh mã đao của y, rồi chém xuống cánh tay đang nắm dây thừng, tên quan sai thấy tình thế hung hiểm, lập tức buông tay nhảy xuống, liền bị con ngựa

phía sau đuổi tới giẫm cho dờ sống dờ chết.

Hai người trong chớp mắt đã hạ gục ba tên quan sai, những tên còn lại lập tức khôn ra, không dám đuổi tới sát quá nữa.

Cổ xe của Jack chỉ có hai con ngựa kéo, sức kéo không khỏe lắm, bình thường không có chuyện gì, cứ tùy tiện đánh xe thì cả người lẫn ngựa đều được khoan khoái

thong dong; nhưng giờ phía sau có người cưỡi khoái mã truy đuổi, cổ xe ngựa kéo theo một đồng hành lý tất nhiên không thể chạy nhanh bằng ngựa chỉ chở một người,

chạy mãi chạy mãi, hai con ngựa của Jack nhất định sẽ mệt nhọc ngã xuống trước. Đám quan sai rõ ràng đang có ý chờ thời điểm ấy.

Jack từng tác chiến với bọn cướp ngựa ở vùng miền Tây nước Mỹ, rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, anh vừa phát hiện ra ý đồ của đối phương, lập tức nói với An

Long Nhi: “Bọn chúng muốn kéo dài thời gian cho chúng ta chết mệt nên sẽ không tiếp cận xe ngựa nữa, chúng ta cần chủ động tấn công...”

Nói dứt lời, anh liền giương súng bắn vào con ngựa ở giữa, viên đạn trúng ngay ngực, con ngựa lập tức ngã lăn ra, tên quan sai bị ngã ngựa quất lớn: “Thằng khốn này

bắn ngựa...”

Tiếng mắng chửi nhanh chóng lùi dần ra xa, Jack siết nắm tay reo lên một tiếng: “Bingo!” Rồi lại giơ súng nhằm về phía con ngựa khác.

Lục Kiều Kiều lớn tiếng hỏi: “Bắn chết người rồi à?”

Jack nói: “Không bắn người, bắn ngựa cũng hiệu quả như vậy, ha ha!”

Trong lúc hai người đối đáp, ngựa của đám quan sai đã bắt đầu lách sang bên trái rồi bên phải, xem chừng lại muốn xông lên tiếp cận và tấn công.

Đương nhiên thôi, giữ khoảng cách xa thì sẽ ăn đạn súng Tây, so với chết bất minh bất bạch, thà rằng bọn chúng lao lên tấn công còn có nhiều cơ hội hơn.

An Long Nhi vừa thấy đám quan sai lại đến gần cỗ xe, sợi dây thừng liền văng ra đâm tới trước mặt một tên.

Nào ngờ tên quan sai đó cực kỳ tinh mắt, đang chạy đuổi trên đường cái quan tới om như mực mà vẫn nhìn rõ được phương hướng bay tới của sợi dây thừng gắn phi

tiêu, y lách người né được mấy lần liền tiếp, khiến An Long Nhi cũng nổi cáu lên, ngoác miệng ra mắng: “Thằng chó này, còn muốn tránh à! Xem tiêu!”

Dứt lời, nó giật phi tiêu về ném vào đầu ngựa của đối phương, người biết võ công chứ ngựa thì không biết, tên quan sai chỉ nghe thấy trên đầu ngựa phát ra một tiếng

“bụp”, con ngựa thành linh ngã xuống, bản thân cũng lăn lông lốc dưới đất.

Lục Kiều Kiều đang đánh xe chạy như điên nghe thấy An Long Nhi nói vậy, liền ngoảnh đầu lại quát nó: “Trẻ con mà nói vậy bực gì thế, lần sau còn nói nữa cô vả vào

miệng mày đấy!”

Phía sau vẫn còn ba thớt ngựa đang đuổi theo, An Long Nhi “vâng” một tiếng với Lục Kiều Kiều, sợi dây thừng lại bay về phía tên quan sai ở gần đó.

Tên quan sai này không giống những tên còn lại, y thấy dây thừng gắn phi tiêu trên tay An Long Nhi sắp bay ra, liền nhẹ nhàng tung mình đứng trên yên, chân vừa

giẫm nhẹ đã nhảy về phía cỗ xe ngựa của Jack.

Y lách mình trên không né tránh sợi dây thừng, giơ cao thanh mã đao chém về phía An Long Nhi, An Long Nhi và Jack bấy giờ mới trông thấy trên mũ tên quan sai này

có gắn lông công.

An Long Nhi không kịp rút tay về, vội lăn người ra chỗ ghế trước của xe ngựa, tên quan sai ấy chém hệt một đao, hai chân vừa khéo giẫm đúng vào chỗ An Long Nhi

vừa đứng khi nãy. Y thấy An Long Nhi đã lùi khỏi vòng chiến, Jack lại ở ngay bên cạnh, mũi đao liền chuyển hướng, giậm bước đâm về phía anh.

Jack đã không còn là loại chịu đứng yên cho người ta đánh như trước nữa, liền nhảy sang trái nửa bước né tránh, đồng thời dùng thân hình che chắn cho Lục Kiều

Kiều, tay trái ấn lên tay phải đang cầm mã đao của tên quan sai, tay phải vất chéo nhắm vào vai phải đối phương nổ súng.

“Pằng!” tên quan sai ngã lặn xuống xe ngựa, hai tên phía sau cùng lập tức dừng lại. Xem ra, đánh ngã tên quan sai đội mũ ngừ lông công này có hiệu quả hơn hẳn.

Jack quan sát thấy đám quan sai không đuổi tiếp nữa, mới lộn người lặn ra chỗ ghé trước. Nhưng lúc này dù có truy binh hay không, họ cũng không thể dừng lại được

nữa. Lục Kiều Kiều đánh xe ngựa tiếp tục chạy về phía Bắc chừng một canh giờ, đã quá nửa đêm, một vầng trăng non chậm chậm nhô lên trên đỉnh núi.

Địa hình không còn là bên sông bên núi như lúc nãy nữa, họ đã đi vào khu vực chân núi tương đối bằng phẳng, nhưng vẫn ở sát cạnh dòng Cán Giang.

Tốc độ cỗ xe ngựa đã chậm lại trông thấy, Lục Kiều Kiều hỏi Jack: “Lũ ngựa hình như xuống sức rất nhanh, có phải bị bệnh rồi không?”

Jack đáp: “Ngựa chạy từ sáng sớm đến giờ, mệt cũng phải thôi, vào rừng nghỉ ngơi một chút đi.”

An Long Nhi bèn xuống xe ra bờ sông lấy nước cho ngựa uống, Đại Hoa Bối cũng chầu vào uống một chập. Sau đó, bọn họ đánh xe vào khu rừng bên cạnh, cây cối

xung quanh không rậm rạp cho lắm, nhưng dưới ánh trăng yếu ớt, cũng không nhìn rõ được mặt đất thế nào.

Lục Kiều Kiều nhảy xuống xe, chân vừa chạm đất, cô liền chau mày.

Cô cảm thấy mặt đất dưới chân mình rất cổ quái, vỏ đất cứng, giòn, đồng thời cũng cảm nhận được bên dưới là đất bùn mềm xốp, như thể giẫm lên một cái bánh

nướng bị cháy khét vậy.

Cô đảo mắt nhìn núi non xung quanh, thấy mấy ngọn núi, không cao lớn lắm, trải dài về những phía khác nhau.

Lục Kiều Kiều quay sang bảo Jack và An Long Nhi: “Mọi người cẩn thận một chút, nơi này là một loại trong Thiên sát thập địa, gọi là Thiên ma chi địa, long thần ở

đây hư phù đơn bạc, chính khí rất yếu...”

An Long Nhi thắc mắc: “Cô Kiều, Thiên ma chi địa là cái gì?”

“Mày giẫm chân thử là biết, có phải khác với mặt đất ở những chỗ khác không?”

An Long Nhi giẫm giẫm mấy phát, rồi lại dồn sức nhảy lên: “Bên dưới mềm mềm cứ như giẫm lên chăn bông vậy...”

Lục Kiều Kiều nói: “Đất đai phì nhiêu màu mỡ giẫm lên đều mềm, nhưng vỏ đất ở đây lại cứng, mà bên trong thì mềm; đó là vì thủy thổ khô khan, cát nhiều hơn đất vữa

lại bên dưới có dòng nước ngầm, khí của long mạch gặp đất liền tản ra, long thần không tụ lại được, rất dễ bị tán hồn đoạt phách...”

Jack đang ở trong xe lục tìm đồ đạc: “Kiều Kiều, lúc ở bên đò em mua gì ăn vậy?”

Lục Kiều Kiều vừa nghe vậy liền nhoẻn miệng cười tươi tấn leo lên khoang xe, bới ra một túi bánh to tướng cầm trên tay: “Chắc! Bánh tằm đường đây, lẽ ra vừa làm

xong ăn ngay là ngon nhất, nhưng để nguội rồi cũng rất ngon, đến thử một miếng đi này...” Nói xong liền cầm một miếng bỏ tọt vào miệng ăn trước: “Chà, ngon quá đi

mất...”

Jack và An Long Nhi cũng đi tới nhón một miếng, bảo là bánh tằm đường, kỳ thực chỉ là những khoanh quẩy rán to bằng lòng bàn tay.

Jack vừa cắn một miếng, chưa nuốt xuống đã lớn tiếng nức nở khen: “Ngon thật đấy!”

An Long Nhi cũng làm một miếng: “Chẹp! Cắn vào rất xốp, hơi dai hơi ngọt... ừm... làm thế nào mà ngon vậy nhỉ...”

Lục Kiều Kiều cầm một miếng vừa ăn vừa nói: “Trộn bột gạo với nước nhào lên... sau đó gấp thành rất nhiều tầng rồi lại cán mỏng, vê thành vòng quấy bỏ vào chảo

dầu rán lửa nhỏ, hơi vàng thì vớt ra... rắc lên trên một chút đường trắng là xong, lúc nóng ăn còn ngon hơn, hồi nhỏ tôi thích ăn món này nhất đấy...”

Hai con ngựa được thả cho tự do ăn cỏ, Đại Hoa Bối chạy lại gần xun xoe xin đồ ăn, cũng ngấu nghiến xơi hết hai cái.

Jack ăn hết miếng này đến miếng khác, rồi nói: “Ở Mỹ cũng có một loại bánh rán tròn, gọi là bagel, bên trong có thể cho thêm bơ, giấm bông, cà chua và tất cả thứ gì

mình thích ăn, cũng ngon lắm...”

Hai mắt Lục Kiều Kiều đây vẻ háo hức: “Chà... dẫn tôi đi Mỹ ăn bà cầu[2] nhé...”

[2] Lục Kiều Kiều phát âm sai.

“Anh thì lúc nào cũng được, em bảo lúc nào đi thì đi lúc đó thôi.” Jack nói lời này là thật, nếu Lục Kiều Kiều muốn, anh nhất định sẽ đưa cô về Mỹ ngay.

Miệng Lục Kiều Kiều vẫn nhồm nhoàm nhai bánh: “Chẹp... bà cầu mà ngon... thì tôi nghĩ cho thêm ớt là ăn được rồi...”

“Phải đọc là bagel...”

“Bà cầu...”

“Bagel... chữ cầu phải uốn lưỡi lên.”

”Bà cầu...”

“Stupid...”

Lục Kiều Kiều đột nhiên phát âm rất chuẩn: “Stupid...”

Jack tức điên: “Shit! Mấy câu chữ sao vừa học đã biết rồi vậy.”

Đột nhiên Đại Hoa Bối sủa nhặng lên một chập, cả bọn thấy nó hướng về phía này sủa một hồi, sau đó lại quay sang phía khác sủa tiếp, bốn phía cây cối thưa thớt,

nhưng ba người đều không thấy bóng dáng kẻ nào khác.

Lục Kiều Kiều thầm run rẩy, lập tức lấy chiếc la kinh nhỏ trong người ra đo đạc phương hướng, nhưng chỉ thấy kim chỉ hướng trên la kinh không ngừng dao động với

biên độ lớn.

Cô quay lại nhìn An Long Nhi, thấy thằng bé cũng đang xem la kinh của nó. Nó hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, kim la kinh có lúc cứ đảo qua đảo lại thế này à?”

Lục Kiều Kiều không trả lời nó, mà nói với Jack: “Mau đi kéo ngựa về đây, cẩn thận một chút, có chuyện kỳ quái...”

Lúc Jack đi kéo ngựa, Lục Kiều Kiều tiếp tục quan sát tỉ mỉ từng chỗ đáng ngờ, bấy giờ cô mới nhỏ giọng nói với An Long Nhi: “Xem la kinh không chỉ là xem những

chữ viết trên đó, mà cũng phải xem kim, kim có tám loại động tác khác nhau, gọi là Kỳ châm bát pháp, lần lượt là đường, phù, trầm, chuyển, đầu, nghịch, trắc, chính...

mày đang nhìn thấy đường châm, tức là cây kim không ngừng dao động sang hai bên, chứng tỏ nơi này có địa hình nguy hiểm, nếu mày biết được phương hướng, thì

có thể nhìn ra được cây kim dao động ở cung vị nào, cũng tức là biết được sẽ xảy ra chuyện gì...”

An Long Nhi nhìn vị trí mặt trăng trên trời, rồi lại nhìn xuống la kinh: “Kim đang di chuyển ở cung Tốn phương Đông Nam...”

“Quẻ Tốn ám chỉ người nào?”

“Trưởng nữ, tăng đạo, thầy mo... là người của phủ Quốc sư!” An Long Nhi lập tức có phản ứng.

Lục Kiều Kiều bật cười nói: “Thằng lỏi con càng ngày càng tiến bộ rồi đấy, chuẩn bị liều mạng thôi...” Nói xong, cô liền rút khẩu súng lục ở thắt lưng, mở chốt an toàn,

đạn đã lên nòng sẵn sàng tác chiến.

Jack kéo ngựa quay lại, lập tức bắt tay buộc bộ dây thừng kéo xe vào. Nào ngờ vừa cầm dây lên, trên đầu anh chợt nổ vang một tiếng sấm, dưới gót chân xẹt lên một

tia chớp.

Hai thót ngựa hoảng sợ hí lên kinh hoàng, chạy vọt ra xa. Jack hét lên một tiếng nhảy tránh, hai tai ù ù vì chấn động, dưới chân bị nổ cho đau điếng. Anh không hề xa

lạ với kiểu chích điện này, đây là Địa đả lôi pháp do đối thủ cũ của anh ở đỉnh Phù Dung phóng ra. Jack vội vùng tay ném cương ngựa đi, rút súng chạy tới phía sau

Đại Hoa Bối.

Đại Hoa Bối đang hướng về phía trước sửa âm ỉ, Jack vỗ vỗ lên lưng nó, sau đó chìa bàn tay chỉ về phía trước mặt, hét một tiếng: “GO!” Đại Hoa Bối liền lao vút đi

như một mũi tên, Jack cũng lom khom chạy bước nhỏ sau lưng nó.

Đại Hoa Bối chạy rất nhanh, chỉ thấy một cái bóng xám trắng lốm đốm lướt qua mặt đất khô cằn, cuộn lên một làn khói bụi.

Jack ở phía sau nó, đột nhiên thấy trong màn khói bụi vang lên một tiếng sấm, nổ âm âm ngay trước mặt Đại Hoa Bối, rồi một tia sáng xanh lam chợt lóe lên.

Đại Hoa Bối không ngốc, vừa bị sét đánh lập tức nhảy tránh, nhanh chóng chạy lại bên cạnh Jack; trong khoảnh khắc tiếng sấm vang lên, Jack liền tiếp bắn ra ba phát

súng về phía tia sét, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi cũng lập tức đến bên cạnh anh, duy trì đội hình chiến đấu yểm hộ cho nhau.

Jack giơ tay lên làm động tác dừng lại, ba người đứng dựa vào nhau tạo thành ba góc tam giác, giám sát tất cả các phương vị xung quanh. Đại Hoa Bối cũng đã chạy

trở lại bên cạnh họ, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ thị uy.

Bốn phía lại trở nên tĩnh lặng như trước, dưới ánh trăng mờ mịt, mọi cảnh sắc đều hoàn toàn bình thường, không có gì lạ, núi vẫn là núi, cây vẫn là cây, chỉ có tiếng sửa

giận dữ của Đại Hoa Bối và tiếng gió, hòa vào nhau tạo thành một thứ áp lực không thể diễn tả thành lời.

Jack chăm chú nhìn vào mắt Đại Hoa Bối, phát hiện nó cứ hần học nhìn chăm chăm về phía một gốc cây nhỏ mà sửa nặng lên, anh bèn nhắm vào cành cây, giữa cây

và ngọn cây, mỗi chỗ bắn một phát.

Sau ba phát súng, cái cây rừng mình lắc lư, anh nhận ra Đại Hoa Bối đã bước thêm mấy bước, ánh mắt chuyển dịch, lúc sửa lên cả mắt và đầu đều đã hướng về một

cái cây khác. Anh lại nhắm vào đó bắn thêm ba phát y như vừa rồi.

Sau khi cái cây nhỏ lắc lư, Đại Hoa Bối quả nhiên lại đổi hướng.

Lần này không thử súng nữa, ánh chỉ quát lớn một tiếng “GO!” sau đó cùng Đại Hoa Bối xông về phía gốc cây nhỏ trước mặt.

Đại Hoa Bối thấy Jack cùng xông lên với mình, liền tự tin hơn hẳn, dũng mãnh nhao bổ về phía trước.

Lục Kiều Kiều khẽ gọi: “Cẩn thận một chút, đừng xông tới nhanh quá!” Nói rồi, cô ở phía sau yểm hộ cho anh xông lên.

Nhưng ở mé bên, cách họ chừng năm trượng lại có tiếng sấm nổ, cả bọn vừa ngoảnh đầu lại nhìn thì từ trên cội cây bị Đại Hoa Bối nhìn chăm chăm, một mũi tên ngắn

bay vút về phía Jack.

Jack liếc về phía có tiếng sấm, vừa đảo mắt lại nhìn cội cây nhỏ, tức khắc cảm thấy một luồng khí lạnh bắn vào mình.

Jack không nghĩ ra đó là thứ gì, nhưng An Long Nhi ở sau lưng anh đã trải qua một tháng tu luyện công phu nữ đan, thể năng và sự nhanh nhạy của các giác quan đều

tăng lên rất nhiều, An Long Nhi không chỉ nghe thấy tiếng rít gió của mũi tên bay tới, nó còn có thể nghe được mũi tên bắn ra từ vị trí nào.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó rất nhanh, An Long Nhi đã ở sau lưng Jack sử ra một chiêu Tiểu cầm nã thủ, tung chân đá vào khớp gối Jack, một tay tóm lấy ống

tay áo anh chàng kéo giật ngược về sau. Jack bị mất trọng tâm loạn choạng ngã ngửa người ra phía sau. Trong lúc loạn choạng ấy, anh nghe thấy trên đỉnh đầu

“soạt” một tiếng, rõ ràng vừa tránh được một mũi ám tiễn.

Jack vừa ngã xuống đất, An Long Nhi đã quát lên: “Bắn vào giữa cây!” Lục Kiều Kiều giơ tay lên nhắm vào giữa cái cây bắn liền hai phát, Jack lăn ngang một vòng

rồi lồm cồm bò dậy, vừa lùi về sau vừa khẽ nói: “Có người bắn tên, mau lùi lại!”

An Long Nhi lại kêu lên: “Cẩn thận! Còn tên nữa kìa!”

Bọn này không chỉ một mũi, mà là ba mũi tên cùng bắn về phía Jack. Đã có kinh nghiệm vừa nãy, Jack cũng chú ý đến mũi tên được phóng ra từ đâu, ba người lập tức

lăn tròn tăn ra, Jack vừa chống chân dậy đã bắn hai phát súng về phía gốc cây nhỏ trước mặt.

Hai tiếng súng vừa nổ, bốn phía lại vang lên tiếng dây cung bật, sau đó là tiếng rít gió vù vù, ba người vừa nghe đã biết phen này không phải trò đùa, có loạn tiễn phóng

đến, chứng tỏ mình đã rơi vào vòng vây của đối phương, Lục Kiều Kiều kêu lên: “Nấp vào trong xe ngựa, chạy mau!”

Mấy chục mũi tên dài mang theo tiếng gió vù vù cắm xuống dưới chân và xung quanh họ, tên cắm chi chít khắp mặt đất chỗ họ chạy qua. Để đám cung thủ không

ngắm được vào mình, ba người chạy vòng vèo lách trái tránh phải rồi chui vào trong xe, con Đại Hoa Bối cũng chen lên cùng.

Ba người một chố nấp trong khoang xe, cúi rạp đầu chen chúc nép mình sát xuống sàn, ai nấy đều thở hồng hộc, những mũi tên cũng đuổi theo bắn vào khoang và cửa

xe, tấm lều trùm xe bằng da thuộc bị xé rách phát ra những tiếng soàn soạt.

Lục Kiều Kiều đưa tay sờ đầu mũi tên cắm vào khoang xe, nói: “Chậc! Mũi tên này sắc quá... chuyện gì vậy nhỉ? Bọn chúng muốn giết tôi rồi à?”

Jack vừa nạp đạn vừa nói: “Kiều Kiều, em vẫn có giá trị lợi dụng, bọn chúng sẽ không giết em đâu... người ngăn chúng có được Long Quyết là anh với Long Nhi, bọn

chúng nhằm vào hai bọn anh thôi.”

An Long Nhi cũng nói: “Tên này giờ toàn nhằm vào anh Jack, bắn chết anh ấy rồi thì sẽ đến lượt cháu.”

Lục Kiều Kiều sức hiểu ra, nhìn hai người nói: "Tôi hiểu rồi! Chính khí và khí long mạch của Thiên ma địa đều cực kỳ yếu ớt, đặt mai phục ở đây thì có thể dùng đạo

thuật phá bát tự của hai người, đánh tan vận mệnh và hồn phách của hai người... Để chúng ta không nhìn thấy bọn chúng, nơi này đã được giăng kết giới, những gì

chúng ta thấy chỉ là ảo ảnh... hiểm độc hơn nữa là bọn chúng chọn lựa địa điểm long khí yếu ớt này, khiến tôi không thể dùng Ngự long khí mạnh nhất, xem chừng

chúng đã quyết phải giết cho bằng được hai người rồi đấy! Nhất định phải nghĩ cách phá cái kết giới này đi..."

Jack nói: "Nếu Thượng đế không bắt tôi phải chết, tôi sẽ không chết, em yên tâm đi." Vừa nói, anh chàng vừa mò mẫm dưới sàn xe.

Lục Kiều Kiều hỏi: "Anh tìm cái gì thế?"

"Tôi vẫn đói, muốn tìm cái bánh ngọt lúc này..."

An Long Nhi cũng nói: "Ồ, Đại Hoa Bối đang ăn... ề, đừng ăn nữa." Nó giật được hai miếng bánh ngay trước mồm con Đại Hoa Bối.

Jack xé một miếng bánh nhỏ ném vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: "Chúng ta bị bao vây rồi, lộ đầu ra sẽ bị tên bắn trúng. Có điều, tên không bắn xuyên

được xe ngựa này, bọn chúng lại không có súng, chỉ cần chúng ta không chui ra, cuối cùng chúng sẽ phải lại gần tấn công... chúng ta hãy cứ đợi, không cần gấp, hể

chúng lại gần thì ta bắn, pằng! Thắng là cái chắc..."

Jack nói xong lại gặm thêm một miếng bánh, Đại Hoa Bối lần lượt liếm mặt từng người một. Vừa nãy, mọi người đều không nhìn thấy đối thủ ở nơi nào, nghe Jack nói

vậy cũng cảm thấy chỉ còn cách đó, bèn cùng ngồi chồm hổm bên dưới ghế ngồi trong khoang xe ăn bánh tằm đường.

Đột nhiên, bốn phía xung quanh thùng xe lại bắt đầu bị tên găm lên liên tu bất tận, Jack lấy làm lạ hỏi: "Hả? Tên của bọn chúng không, xuyên được khoang xe, còn bắn

làm gì nữa?"

An Long Nhi chun mũi hít hà: "Chết tiệt... chúng bắn tên lửa đốt xe đấy."

Lục Kiều Kiều và Jack trợn tròn mắt nhìn nhau, đồng thanh thốt lên:

"Hả! Mau thu dọn ngân phiếu!"

59. Chương 59

"Hả! Mau thu dọn thuốc nổ!"

Trong khoang xe lập tức rối lên, khi cỗ xe bốc lửa phừng phừng, hai cánh cửa xe cũng rầm một tiếng, đồng thời văng ra hai phía, Đại Hoa Bối nhảy ra khỏi xe lao bổ tới

một cội cây nhỏ, nhưng không thấy bất cứ người nào xông ra tiếp nữa.

Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi đã biến mất khỏi khoang xe như làm ảo thuật...

Thì ra khi phát hiện khoang xe bắt lửa, cả bọn đã nhanh chóng thu dọn những thứ quan trọng nhất buộc lên người, Lục Kiều Kiều hỏa tốc về ra ba đạo bùa ẩn thân, sau

khí gấp bùa lại liền đưa cho Jack và An Long Nhi nắm vào lòng bàn tay trái.

Lục Kiều Kiều yêu cầu hai người dùng đầu ngón cái điểm vào gốc ngón út, đoạn dùng bốn ngón còn lại kết thành ấn chữ Hợi, đồng thời đè chặt đạo bùa; sau đó, cô

ngưng thần niệm chú, trong chớp mắt đã hoàn thành ấn thân.

Từ những mũi tên bắn tới khi này, họ ý thức được đối phương tuyệt đối không chỉ có dăm ba người; suy đoán từ mật độ tên bắn tới, xung quanh họ ít nhất cũng phải có

hai chục người.

Vả lại nơi này còn là Thiên ma chi địa, lợi nhất là bố trí trận pháp tà quái, người may mắn đến mấy tới Thiên ma chi địa cũng sẽ mất đi vượng khí hộ thân, trở nên yếu

ớt và bị nguy hiểm, huống hồ đối phương còn có ý bày ảo trận để giết cho bằng được, phen này họ muốn sống sót thì buộc phải dốc toàn lực chiến đấu.

Bùa ấn thân không phải loại bùa chú mà tiểu đạo sĩ bình thường có thể điều khiển, sử dụng bùa ấn thân đòi hỏi công lực tương đối cao cường, đây là một loại đạo pháp

cấp độ cao của Thiên Sư đạo, với tình trạng sức khỏe và tu hành hiện nay của Lục Kiều Kiều, bản thân cô cũng không biết mình có thể cầm cự được bao lâu, chỉ cầu

mong trước khi bùa ấn thân mất hiệu lực có thể đẩy lui được đối phương mà thôi.

Vì vậy, trước khi xông ra khỏi khoang xe, cô nói với Jack và An Long Nhi ba chữ: "Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Đối thủ có thể ấn thân, bên mình cũng có thể ấn thân, nhưng bọn Lục Kiều Kiều còn có thêm một con chó trung thành và dũng mãnh. Có Đại Hoa Bối, cuộc chiến lấy

ít đánh nhiều này sẽ có cơ hội giành phần thắng.

Sau khi họ ấn thân, đối phương cũng không nhìn thấy họ, nhưng Đại Hoa Bối lại có thể trông thấy hoặc ngửi thấy vị trí của bọn chúng, đã có kế hoạch như vậy, ba

người đều ủa theo Đại Hoa Bối mạnh mẽ lao thẳng tới.

Đại Hoa Bối có ba người ở phía sau chi viện, phen này lại càng thêm dũng mãnh. Gan chó là do người, chỉ cần được chủ nhân khen ngợi, nó dám làm bất cứ chuyện gì.

Trên bãi cát mềm không một bóng người, ánh trăng mờ mờ chiếu xiên bóng cây, chỉ có một con chó đốm vừa sủa vừa hùng hục lao tới, không khí toát lên vẻ kỳ dị mà

đáng sợ lạ thường.

Đại Hoa Bối đến bên dưới một gốc cây nhỏ dấp một cái vào khoảng không, trên đầu nó lập tức vang lên tiếng động, rồi một màn sương máu thành linh phun ra. Trong

tiếng kêu thảm thiết, một người áo đen bịt mặt cổ phun máu thành vòi lã ra, trên cổ hắn có vết chém ngang, tay vẫn còn cầm cây cung lớn.

Đại Hoa Bối lại bổ tới một vị trí khác, tiếng súng lập tức vang lên, từ không trung lại phun ra một màn sương đỏ, máu hòa với chất tương màu trắng tung tóe lên thân

cây.

Một tên áo đen bịt mặt bị trúng đạn vào đầu ngã vật dưới gốc cây, cái cây đột nhiên biến thành một cọc gỗ dài chừng một trượng, trên cọc treo một mảnh vải vàng,

bên trên viết một đạo bùa lớn.

Lục Kiều Kiều rút cuộc đã hiểu, thì ra bốn phía xung quanh không có cây cối gì, tất cả đều là ảo tưởng do trận pháp tạo ra. Bên trong kết giới của phù trận này, đám

thích khách đã ấn thân, những đạo bùa lớn kia cũng ảo hóa thành cây cối để mê hoặc bọn họ, trận pháp cao thâm nhường này chỉ có cao thủ Kỳ môn độn giáp mới có

thể bố trí ra mà thôi.

Kỳ môn độn giáp, chia thành hai nhánh lớn là Thuật kỳ môn và Pháp kỳ môn, Thuật kỳ môn giỏi việc tính toán để dò xét tiên cơ, Pháp kỳ môn lại tinh thông bày binh bố

trận, thiết đặt sát cục, người có thể bày ra ảo trận này, chính là một vị tướng tài có thể dẫn quân giết địch.

Trận thể trước mắt, rõ ràng do cao thủ phong thủy chọn mảnh đất Thiên ma chi địa này để đả kích bát tự của mỗi người, sau đó bày trận tiến hành săn giết; đám quan

sai đuổi theo họ lúc này chẳng qua chỉ để lừa cả bọn chui đầu vào rọ mà thôi, đây là một sát trận được bố trí hết sức công phu tỉ mỉ... nếu Đặng Nghiêu cũng có mặt,

lôi trận lát nữa sợ rằng càng khó chạy thoát gặp bệ.

Có điều, lúc này không có thời gian để suy xét những chuyện đó, nghi vấn lóe lên rồi lập tức biến mất trong đầu Lục Kiều Kiều, việc gấp trước mắt là phải phá trận, ít

nhất cũng phải nhìn thấy đối thủ mới được, biết được đây là trận pháp Kỳ môn độn giáp, trong lòng cô cũng đã có phương án phá giải.

Cô nhìn vị trí của mặt trăng, lập tức tìm được cửa Sinh của ảo trận. Cửa Sinh ở phía Đông Bắc, chỗ đó nhất định có một cái cây nhỏ, đây là nguồn gốc linh lực của cả

trận pháp. Ngoảnh đầu lại nhìn, quả nhiên đúng là như vậy, chỉ cần công phá cửa Sinh này trước, trận pháp sẽ giảm đi một nửa uy lực.

Cô chạy vài bước về phía Đông Bắc, quát gọi Đại Hoa Bối: “Hoa Bối! Come!”

Đại Hoa Bối quay đầu lại theo tiếng của Lục Kiều Kiều, sau đó xông về phía Đông Bắc.

Quả nhiên trên không xuất hiện những mũi tên nhắm vào Đại Hoa Bối, chỉ là sắc trời tối tăm, Đại Hoa Bối lại lao nhanh vun vút trong bụi cỏ, cung tên khó lòng bắn

trúng nó được. Lục Kiều Kiều biết lần này không thể sai, nếu đối phương đã sợ như vậy, chứng tỏ cái cây ở phía Đông Bắc nhất định là then chốt để phá trận.

Ba người tản ra theo sau Đại Hoa Bối, vừa chạy vừa rút súng bắn vào cái cây nhỏ ở cửa Sinh ấy.

Hai khẩu súng lục ỏ quay bắn mười một phát đạn, tiếng súng vang lên như một băng pháo, chỗ cái cây nhỏ liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, từ trong bóng tối xuất

hiện bốn tên áo đen bịt mặt ngã lộn dưới đất, thân cây cũng nhuốm máu, trong chớp mắt đã biến thành một cọc gỗ dãn bừa vàng u ám.

Sau khi làm suy giảm uy lực của trận pháp, bước tiếp theo chính là đánh vào cửa Cảnh, vị trí gây ra ảo tượng.

Phương Nam thuộc về hành Hỏa trong Ngũ hành, lửa ám chỉ thứ nhìn được mà không thể chạm vào, mọi thứ chỉ có thể nhìn thấy mà không thể chạm vào trên thế gian

này đều là ảo ảnh; vì vậy trong tám cửa của Kỳ môn độn giáp, phương Nam là cửa Cảnh, đây cũng là trung tâm của ảo trận, phá vỡ cửa Cảnh thì có thể khiến cả trận

pháp hiện nguyên hình.

“Đại Hoa Bối, come! Long Nhi, Jack, đi về phía Nam, mau lên!” Lục Kiều Kiều quát gọi mọi người, vừa lách cách lấp đạn, bốn phía bắt đầu xuất hiện những mũi tên

bắn bừa không có mục tiêu, mặc dù đây là biểu hiện đối phương đang khủng hoảng, nhưng trên thực tế lại khiến tình hình trong trận càng thêm nguy hiểm.

Cô phát hiện mình đã kiệt lực sau khi liên tục chiến đấu suốt một thời gian dài, đồng thời cảm giác khó chịu do cơn nghiện phát tác lại cuộn lên, đầu nặng trĩu chân

nhẹ bẫng, toàn thân bải hoải, chỉ muốn chảy nước mắt nước mũi. Cô sức nhớ ra, hôm nay mình không có thời gian để sắc thuốc cai nghiện.

Lục Kiều Kiều không ngừng tự nhủ, không thể gục ngã... không thể gục ngã... ăn một quả ô mai vậy...

Cả bọn còn chưa xông đến cửa Cảnh ở phía Nam, Đại Hoa Bối đã ở dưới đất nhảy xổ lên đớp vào khoảng không. Jack hét lớn: “Cẩn thận bị chặn đánh đấy! Đánh!”

Jack đoán không sai, mặc dù phía trước không thấy thứ gì, nhưng khả năng có vô số địch thủ đang chặn đánh.

Khi Đại Hoa Bối trở thành mốc chỉ đường của họ, đồng thời nó cũng trở thành mốc chỉ đường của đối phương. Kẻ bày trận hẳn biết rất rõ, chỉ cần chặn được Đại

Hoa Bối là sẽ chặn được Lục Kiều Kiều. Vừa nãy, những mũi tên đều bắn loạn xạ xung quanh Đại Hoa Bối, lúc này lại chủ động hơn, nhắm thẳng vào con chó.

Jack vừa dứt lời, mười hai viên đạn đã bắn quét ra xung quanh con chó, ba tên áo đen bật mặt ngã lăn ra từ khoảng không, nhưng Đại Hoa Bối vẫn cứ quanh quẩn ở

chỗ đó.

Chỉ nghe An Long Nhi giận dữ gầm lên một tiếng: “Trảm!” Dứt lời liền chém về phía khoảng không trên đầu Đại Hoa Bối.

Từ khoảng không bay ra nửa cái đầu lâu, sau đó một cái xác phun máu nặng nề ngã bịch xuống đất.

Lục Kiều Kiều trông thấy trên mặt, trên người An Long Nhi đầm máu tươi, ánh lên một sắc đỏ rộ dưới trăng, cặp mắt nó trợn trừng như muốn nứt toác ra, sát khí đằng

đằng; hai tay nắm chặt thanh đao, ấn chữ Hợi trên tay đã giải khai, nhất định là bùa ẩn thân đã rơi mất rồi.

Tên lập tức ào ào bay về phía An Long Nhi, Lục Kiều Kiều kinh hãi kêu lên: “Long Nhi cẩn thận có tên!”

An Long Nhi cũng phát hiện mình không còn ẩn thân nữa, xoay người nhanh chóng lao về cửa Thương ở phía Đông, ném lại một câu: “Cháu tách ra đánh, cứ mặc kệ

cháu!”

Lục Kiều Kiều biết An Long Nhi không muốn liên lụy tới bọn họ, giờ đối phương đã biết nhìn Đại Hoa Bối để tìm tung tích của họ, nếu An Long Nhi đã hiện thân cũng

theo bên cạnh ba người chỉ còn đường chết, sẽ bị loạn tiễn bắn cho thành nhím.

Ở cửa Thương không nhìn thấy người, song thực ra những người sống đều đã ẩn thân, An Long Nhi xông tới chỉ có cách liều mạng chém các cọc gỗ đeo bùa, cũng là

một con đường chết.

Thằng bé gỡ rương mây trên lưng xuống cầm trên tay trái, chắn phía trước như một chiếc khiên, lao hết tốc lực về cái cây nhỏ ở cửa Thương. Người còn chưa xong

đến gốc cây, trên rương mây đã ghim bảy tám mũi tên.

Sau lưng nó nhanh chóng vang lên tiếng súng, vẫn là mười hai phát bắn quét, dưới gốc cây ở cửa Thương có hai tên áo đen bật mặt gục xuống, nhưng theo kinh nghiệm

vừa nãy, mỗi cọc gỗ đều có bốn người bảo vệ, ở đó ít nhất cũng còn hai tên thích khách nữa đang chờ sẵn.

Lúc An Long Nhi sắp đến được bên dưới cái cây, phía trước chợt nghe có tiếng đao rít gió “vù” một cái, nó cúi đầu lẩn người né tránh, đoạn xoay thân chém tạt ngược

lại một đao, trên lưng bỗng thấy lạnh toát, đó là cảm giác khi bị lưỡi đao chém vào da thịt.

Cảm giác đau đớn còn chưa truyền đến não bộ, lúc này chiêu đao của đối phương đã đi hết đà, không thể thu tay, chính là thời cơ phản kích giết địch. An Long Nhi

đầu không ngoảnh lại, trong chớp mắt sau khi trúng đao, nó rít lên một tiếng “hây”, rồi lật tay chém ngang về phía đao cầm sau lưng.

Gan bàn tay bên phải thất lại, An Long Nhi không nhìn, nhưng cũng biết đao này đã trúng đích, vì lúc trước khi nó chém bay đầu đối phương, cảm giác cũng hết như

vậy...

Đao chém vòng ra sau lưng, mắt vẫn nhìn cái cây nhỏ trước mắt, An Long Nhi quyết định nhân lúc còn sống chém thêm một đao nữa. Nó dồn sức điều khiển thanh

đao vòng từ phía sau ra, không chút ngừng nghỉ, hai tay nắm chuôi đao, thuận đà chém tạt nghiêng vào thân cây.

“Rầm!” Cái cây bị ánh đao hình vòng cung lướt qua, đột nhiên biến thành cọc gỗ, gãy lìa đổ xuống trước mắt An Long Nhi.

Sau lưng nó vang lên tiếng nổ, liền sau đó là một loạt tiếng súng quen thuộc, An Long Nhi hai mắt đã tối sầm, trông thấy một người bị mặt thành linh xuất hiện phía

trước, đang giơ đao lên chém mạnh về phía mình...

Lục Kiều Kiều và Jack vẫn đang ẩn thân, trông thấy An Long Nhi lao thẳng về cửa Thương ở phía Đông, lập tức theo sau nó, lấp đạn xong liền bắn quét một đợt về

phía gốc cây bên đó để chi viện, làm suy yếu đối thủ của An Long Nhi, sau đó đột ngột xoay người chuyển hướng tấn công cửa Cảnh.

Trước cửa Cảnh, Jack gọi Lục Kiều Kiều lại, lấy ra một lọ thủy tinh đựng đầy thuốc nổ đen ném về phía cái cây nhỏ. Khi lọ thuốc nổ bay đến bên trên ngọn cây, anh

quát lớn: “Bắn!” Ngay phát súng đầu tiên đã bắn vỡ lọ thuốc nổ trên không trung. Cái cây lập tức bắt lửa, hiện ra nguyên hình là cọc gỗ và lá bùa, họ nhìn thấy bên

dưới cọc bùa có năm người áo đen tay cầm cung lớn, thất lưng giắt đao đang tản ra bốn phía né tránh.

Kỳ môn ảo trận đã bị phá, Jack và Lục Kiều Kiều xông thẳng tới chỗ cọc gỗ bắt lửa ở cửa Cảnh nã đạn, năm tên áo đen đều ngã xuống, toàn bộ những người giữ cọc

khác cũng đều hiện thân.

Nhưng đối phương hiện hình không có nghĩa là họ đã giành phần thắng, mà chỉ đại biểu cuộc huyết chiến thực sự giờ mới bắt đầu.

Lục Kiều Kiều và Jack chân không dừng bước, tiếp tục xông về phía cửa Thương nơi An Long Nhi đang chiến đấu, định chi viện cho nó, đồng thời cũng có thể chiếm

được một trong tám cửa của trận pháp hồng phản kích lại đối phương.

Họ chạy đến cửa Thương dưới màn mưa tên, nhìn thấy một người đang ngồi xổm giữa đồng xác chết bằng bó vết thương cho An Long Nhi. Người đó thấy hai người

chạy đến, liền ngẩng đầu lên để lộ gương mặt.

Lục Kiều Kiều và Jack trông thấy bên dưới chiếc mũ cỏ là một bộ mặt bọc trong tấm vải bố, không nhìn rõ đường nét, chỉ thấy một đôi mắt quen thuộc. Cả hai cùng

kinh ngạc đồng thanh thốt lên: “Tôn Tồn Chân?!”

Thì ra suốt một tháng nay Tôn Tồn Chân chưa từng rời Lục Kiều Kiều, y vừa trốn tránh sự lùng giết của phủ Quốc sư, vừa trở thành một kẻ theo dõi khác. Chỉ cần

được đi theo người mình yêu, dẫu có tới đâu y cũng không oán thán hối hận. Cho đến khi Lục Kiều Kiều rơi vào giữa Kỳ môn ảo trận, y vẫn luôn dùng Ngũ hành độn

thân pháp ẩn mình bên cạnh. Nhưng sau khi xe ngựa trúng tên lửa bốc cháy, y không thấy đám thích khách phục kích mà cũng không thấy bọn Lục Kiều Kiều nữa,

đành ẩn nhẫn chờ thời cơ chi viện.

Khi An Long Nhi xuất hiện đầu tiên, trở thành tiêu điểm công kích của toàn trận, y liền có mục tiêu tác chiến. Tôn Tồn Chân thấy An Long Nhi đơn độc tấn công cửa

Thương, cũng nhanh chóng lao đến đó, nhưng y không nhìn thấy địch thủ, nên chỉ có thể ở bên cạnh chờ thời cơ tấn công. Mãi tới lúc Jack làm nổ tan cửa Cảnh, ảo

thuật trong trận bị phá, y mới nhìn thấy tên thích khách đang hạ thủ với An Long Nhi, liền từ phía sau vùng cón đánh ngã hắn, cứu được thằng bé.

Tôn Tồn Chân trông thấy Lục Kiều Kiều và Jack nhưng không rảnh chào hỏi hai người, y hét toáng lên: “Mau nằm xuống, cẩn thận có tên!”

Lời còn chưa dứt, mấy mũi tên đã mang theo tiếng rít gió bay vút qua trên đầu.

Jack đề lên Lục Kiều Kiều lẫn xuống chỗ đất trũng, anh hỏi Lục Kiều Kiều: “Y nhìn thấy chúng ta à?”

Thể lực của Lục Kiều Kiều đã tới cực hạn, cô thở hổn hển, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, lẫn xuống bên cạnh cái xác. Bọn họ nhận ra mình và đối phương đều đã có

thể nhìn thấy nhau.

Lục Kiều Kiều mệt đến nỗi thở không ra hơi, cô xòe lá bùa vàng vẽ bằng mực chu sa đã biến thành một nắm giấy ẩm ướt trong lòng bàn tay, ý muốn nói bùa ẩn thân

đã mất tác dụng. Jack thò đầu lên khỏi chỗ đất trũng quan sát, thấy cột gỗ gắn bùa ở tám cửa đã xuất hiện toàn bộ, tựa như bảy lá cờ lớn tung bay dưới ánh trăng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, anh thấy phía bên kia khoảng đất trống có khoảng hơn chục người áo đen đang bắn tên, hơn nữa còn đang nhích lại gần từng chút một.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: “Em nghỉ ngơi một lát đi, chỉ cần để tôi trông thấy đám người ấy, bọn chúng nhất định không thoát khỏi khẩu súng của tôi đâu.”

An Long Nhi đã được băng bó vết thương, miễn cưỡng chống người ngồi dậy, nhưng bất cứ động tác nào cũng khiến lưng nó đau rát như lửa đốt. Tôn Tồn Chân nói:

“Tôi đã bôi thuốc cầm máu cho cậu, nhưng vết thương rất sâu, cẩn thận đừng hoạt động mạnh, bằng không để mất máu quá nhiều thì hết cứu đó.”

Jack thò đầu lên khỏi chỗ đất trũng bắn hai phát, theo tiếng súng, đối phương liền có hai tên ngã lăn ra, những tên, còn lại lập tức nằm rạp xuống đất, không dám đứng

bắn tên, cũng không dám tấn công chớp nhoáng nữa.

Jack quỳ một chân, người dán về phía trước, hai tay cầm báng súng theo cách cầm súng ổn định nhất, chỉ lộ ra cái mũi bò và cặp mắt, trông như đứng giữa chiến hào

vậy. Đối phương có một tên đột nhiên đứng dậy bắn tên, còn chưa kịp kéo dây cung, súng của Jack đã nổ vang, một viên đạn nhắm thẳng vào đầu, tên kia lập tức toi

mạng.

Lục Kiều Kiều nạp đầy đạn vào khẩu súng của mình đưa cho Jack, rồi nhận lấy khẩu của Jack lắp đạn vào. Trong lúc đối súng, Jack phát hiện ra mười mấy người đối

phương đang nhanh chóng rạp người tản ra, tạo thành hình rẽ quạt ép tới gần, đây là chiến thuật rất hiệu quả để đối phó với súng Tây điểm xạ.

Địa hình hơi nhấp nhô, nếu đối phương cứ bò rạp xuống mặt đất, lại phân tán thành mấy hướng trái, giữa, phải cùng tấn công, Jack sẽ khó lòng mà ngắm chuẩn được.

Anh rút súng vào bao, rút trong ủng ra một con dao găm, quẹt quẹt mấy cái lên đùi non, cười hì hì bảo Lục Kiều Kiều: "Kiều Kiều, giờ thì em có thể thưởng thức võ

công của tôi rồi..." Sau đó anh chàng cầm dao găm trên tay trái, tay phải rút khẩu súng ra.

Tôn Tồn Chân nghe Jack nói dứt lời, không nói không rằng đứng dậy, tay cầm thanh Tề mi côn đi ra khỏi chỗ đất trũng. Hành động của y khiến Lục Kiều Kiều và Jack

đều hơi ngạc nhiên, trong hoàn cảnh này mà rời khỏi chỗ nấp thông dong như đi dạo phố vậy, dường như y cũng không cần mạng nữa rồi.

Y chậm chậm bước tới chỗ người bị mặt nằm phủ phục ở khoảng giữa, tên bị mặt kia cũng không biết Tôn Tồn Chân định làm gì, chỉ là phát hiện y càng lúc càng lại

gần đường bắn giữa mình và tay súng người Tây, nếu y có thể che chắn vị trí của tay súng, hẳn có thể đứng dậy bắn tên hạ sát đối phương ngay. Khi Tôn Tồn Chân

còn cách người bị mặt khoảng bốn năm trượng, y quả nhiên đã bước vào đường đạn của Jack, chắn giữa Jack và người bị mặt. Tên bị mặt thấy thời cơ đã tới, thành

lĩnh đứng bật dậy kéo cung nhả tên...

Nào ngờ Tôn Tồn Chân còn nhanh hơn, có lẽ sớm đã đoán trước hẳn có chiêu này, thân hình nhoáng cái đã nhảy vọt lên không trung, lao về phía một tên bị mặt khác.

Tên cung thủ chuẩn bị bắn Tôn Tồn Chân vừa nhổm dậy liền mất luôn mục tiêu, nhìn theo hướng đầu mũi tên đang gá trên dây cung ra phía trước, hẳn chỉ kịp thấy

Jack đang nhắm vào mình... Một tiếng "pằng" vang lên, tên bị mặt ấy ngã bổ ngửa ra sau, mũi tên bắn vọt lên không trung.

Tôn Tồn Chân ở trên không xoay người vung côn đâm xuống tên bị mặt dưới đất. Tên ấy sớm đã chú ý đến họ Tôn, chỉ là e ngại đạn súng Tây mà không dám ngăn

đầu lên, Tôn Tồn Chân lại không đi về phía hắn, nên hắn chỉ căng thẳng quan sát diễn biến.

Đột nhiên thấy Tôn Tồn Chân xoay đầu bổ xuống chỗ mình, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức lăn tròn dưới đất tránh một cơn ấy, đoạn ngồi xổm dậy rút đao ra

chém vào họ Tôn, chẳng ngờ vừa mới nhổm lên, tiếng súng lại vang, đao còn chưa kịp chém ra thì trên trán đã trúng ngay một viên đạn.

Những tên bị mặt khác đã đến rất gần chỗ đất trũng nơi Lục Kiều Kiều náu mình, chúng phát hiện chiến thuật của mình không ngừng bị đối phương phá hoại, đành

nào cũng chết, chỉ bằng liều mình một phen. Không có bất cứ mệnh lệnh nào phát ra, mười mấy tên không hẹn mà cùng vung đao lên xông về phía Jack và Lục Kiều

Kiều.

Khẩu súng trên tay Jack chỉ còn ba viên đạn, người ta đã xông tới như thế, đương nhiên là rất hoan nghênh. Ba phát súng bắn về phía ba tên bị mặt đi đầu, đám phía

sau căn bản không coi hỏa lực của súng Tây vào đâu vẫn nhanh chóng xông tới trước mặt anh.

Súng đã hết đạn, Jack lắc tay nhét vào bao da, lách người né tránh lưỡi đao trước mặt, áp sát đối thủ, vung dao găm đâm thẳng vào bụng đối phương trong tiếng sủa

nhặng xị của con Đại Hoa Bối...

Đột tấn công mạnh mẽ của đám người bị mặt cũng nằm trong dự đoán của Tôn Tồn Chân, y xông ra khỏi chỗ trũng chính là để phá thế giăng co. Lúc này, y đang

vung thanh Tề mi còn lên chặn mấy tên bịt mặt, còn múa như gió, hết chắn trái lại đánh phải, nhất thời tiếng đao vang lên chát chúa như rền sắt, tiếng còn vang trời,

nhưng mắt y vẫn tranh thủ liếc về phía Lục Kiều Kiều một cái.

Trong bảy tám tên bịt mặt xông được tới chỗ đất trũng, có mấy tên đang vây công Jack, mấy tên còn lại thì quây về phía Lục Kiều Kiều.

Khẩu súng trên tay cô đã không phát huy tác dụng được nữa, nổ súng trong tình trạng này bất cứ lúc nào cũng có thể bắn trúng người phe mình. Cô lấy tay xoa xoa

mặt, thở hổn hển đứng dậy, rút trong ống tay áo ra đôi tủy lý đao mà Hồng Tuyên Kiều tặng, đứng chắn trước mặt An Long Nhi.

Tên bịt mặt xông tới trước mặt cô thấy đối thủ là một cô gái trẻ đang chắn trước mặt một thằng bé con, lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng thanh đao của y rõ ràng

không phải chém vào Lục Kiều Kiều mà là nhắm vào An Long Nhi.

An Long Nhi hơi nghiêng người né tránh, nhưng nó đã bị thương nặng, không thể né được xa, thanh đao vẫn chém xả xuống đỉnh đầu. Đại Hoa Bối nhảy vọt lên không

trung, há miệng dớp vào cánh tay tên bịt mặt, hấn đau đớn vùng tay hất con chó ra, thanh đao chém về phía An Long Nhi cũng buộc phải thu lại. Lúc này Lục Kiều

Kiều lại vận dụng bộ pháp Tam giác mã, đã vòng ra phía sau hấn ta, dồn toàn bộ sức lực và dũng khí hét toáng lên: “Sát...”

Đoạn đâm sâu một đao vào thận của đối phương.

Thận bị đâm, người sẽ cảm thấy đau đớn kịch liệt, đồng thời cũng mất mạng trong một tích tắc. Khi Lục Kiều Kiều rút đao ra, đối phương đã là một người chết, máu

phun đỏ cả người Lục Kiều Kiều, máu này cũng kích thích sát khí xưa nay chưa từng có của cô.

Cô đã nghe được người tiếp theo ở vị trí nào, đao rút ra xong hoàn toàn không ngừng lại, người hơi cúi, bước xéo để nhường khoảng trống cho An Long Nhi, cô biết

đao của đối phương nhất định sẽ chém vào nơi nào, chỉ cần lách ra phía sau đâm cho hấn một nhát là có thể cứu được thằng bé.

Chân Lục Kiều Kiều đã mềm nhũn, lách ra sau đối phương rồi cô mới phát hiện mình đã quỳ gục xuống đất, nhưng đao vẫn còn cầm trên tay, vẫn còn một tia hy vọng

sống mong manh...

“Hai tên...” Lục Kiều Kiều lại rít lên lạnh lạnh.

Đao đâm vào thận người ta thực ra không hề tổn sức, phiền phức là lúc rút đao sẽ chảy rất nhiều máu, máu bắn lên tay trơn nhầy nhựa khiến không cầm vững đao.

Toàn thân Lục Kiều Kiều toàn máu là máu, đao đâm vào rồi cũng không rút ra được, nhưng phía sau vẫn còn tiếng người xông tới, cô không còn hơi sức đâu mà đứng

lên nữa, ngã nhào lên người An Long Nhi, dùng thân thể mình che chắn cho nó...

Một bàn tay túm lấy Lục Kiều Kiều kéo ra, cô ngoảnh đầu lại thấy một tên bịt mặt.

Tên bịt mặt này kéo Lục Kiều Kiều ra liền vung đao lên chém An Long Nhi, Lục Kiều Kiều thấy vậy liền cười gằn lạnh lẽo; Hồng Tuyên Kiều nói đứng, trên người có

một thanh đao khác, bao giờ cũng có thể phòng bị những tình huống nằm ngoài dự liệu.

Lục Kiều Kiều bị người ta nhấc lên như nhấc một con mèo, yếu ớt lật tay rút đao, lại thành ra xuất kỳ bất ý; tên bịt mặt chỉ một lòng muốn giết An Long Nhi, đao vừa

cất lên, cổ họng đã bị đoản đao đâm cho một nhát ngọt xót, lưỡi đao ngập cần cổ.

Thanh đao chém về phía An Long Nhi khựng lại, vết chém trên cổ tên áo đen cũng ọc ọc sủi bong bóng máu, Lục Kiều Kiều và hấn cùng ngã bịch xuống người An

Long Nhi, trước khi ngất đi, cô phát hiện âm thanh này rất dễ nghe, có lẽ sẽ đắm nghiền nghe cũng không chừng.

Tôn Tồn Chân đã đánh ngã hai tên bịt mặt, vừa thấy bên Lục Kiều Kiều báo nguy, lập tức lao về chỗ đất trũng nơi cô ngã xuống, một tên khác đang định kéo Lục

Kiều Kiều để giết An Long Nhi, liền bị Tôn Tồn Chân kịp thời vung côn từ phía sau đánh ngã.

Thấy trên người Jack đã trúng nhiều nhất đao, Tôn Tồn Chân lập tức quay lại bên cạnh giúp anh giải vây. Một tên võ công tầm thường tuyệt đối không phải đối thủ

của Tôn Tồn Chân, nhưng khi y và Jack ngơ ra được một khắc, liếc sang phía Lục Kiều Kiều, lại chợt nghe An Long Nhi kêu: “Sụt đất rồi! Mau đến cứu người!”

Thì ra mặt đất ở chỗ Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ngã xuống đang bắt đầu sụt lún, cát chảy như nước lạng lẽ cuốn xuống lòng đất. Lục Kiều Kiều, An Long Nhi, và

cả đồng xác chết bên cạnh đều đang chìm xuống lòng đất sâu, An Long Nhi gắng sức kéo áo Lục Kiều Kiều, hòng nhấc cô cao lên một chút.

Thấy vậy hai người đều cả kinh thất sắc, đất lún thì cao thủ võ công cao cường hay xạ thủ bách phát trúng đều chẳng thể làm gì được. Tôn Tồn Chân tung mình lao về

phía Lục Kiều Kiều trước, người còn chưa đến nơi, Tề mi côn đã hất bay cái xác bên cạnh cô ra, sau đó thúc côn vào hông cô, hét lớn: “Kiều Kiều! Mau tỉnh lại!”

Mông bị thúc vào rất đau, Lục Kiều Kiều bất đắc dĩ bị đánh thức, mở mắt nhìn quanh quất, buột miệng chửi đồng một câu: “Tổ sư cha đứa nào lợi dụng Thiên ma chi

địa chơi trò này!”

Tôn Tồn Chân vừa lại gần cô và An Long Nhi, liền phát hiện đất dưới chân mình cũng đang sụt lún, y lập tức nhảy lùi về sau một bước, chặn Jack lại.

Tôn Tồn Chân giờ đầu côn ra nói: “Mau tóm lấy!”

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi lập tức tóm lấy thanh Tề mi côn, Jack thì ôm eo Tôn Tồn Chân dồn sức kéo về phía sau.

Đột nhiên mặt cát sôi lên sùng sục như nước, cát không trôi xuống mà ngược lại đùn lên, Lục Kiều Kiều buông bàn tay nắm đầu côn ra, đang thẫn thờ: Chậc? Lại có

chuyện tốt thế này nữa à, không cần phải trèo mà tự nổi lên?

Nhưng trên đời này làm gì có chuyện tốt lành thế, trong cát lập tức bung ra một tấm lưới lớn quấn lấy Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, cùng hai cái xác bên cạnh họ,

đồng thời cũng chặn thanh trường côn của Tôn Tồn Chân lại.

Tấm lưới bọc hai người chết và hai người sống, bị một luồng sức mạnh kéo giật sang hướng khác. Phía sau Tôn Tồn Chân và Jack bỗng xuất hiện ba bóng người, một

trong số đó yếu ớt mà lạng lẽ lướt đến giữa hai người, hai tay xò ra ấn lên ngực họ, sau đó một trái một phải cùng lúc phát ra hai tiếng sấm.

“Ầm!”

“Ầm!”

Tôn Tồn Chân và Jack bị sấm nổ bay ra xa mấy trượng. Jack nhận ra chiêu này, đây chính là Lôi pháp đã đánh nát thi thể của Hồng Quốc Du lão gia trên đỉnh Phù

Dung, lần đó cái xác của Hồng lão gia bị nổ chỉ còn lại đầu lâu.

Hiện giờ tự mình cảm nhận một phen, anh mới phát hiện không phải đau đớn bình thường, mà là đau đến mức cơ bắp khắp người đều không khống chế được giật nảy

lên, khiến toàn thân run bần bật, tim đập dữ dội đến độ tưởng như không thể chịu được nữa, từ vóc dáng, anh nhận ra người này chính là hàng xóm cũ nhà Lục Kiều

Kiều, Đặng Nghiêu.

Jack ngã xuống đất, ôm ngực yếu ớt ho khan một tiếng, run run giọng nói: “Đặng đại ca... mọi người quen nhau như vậy... mà anh cũng cho nổ à...?”

60. Chương 60: Áo Hải

Tôn Tồn Chân cũng trúng đòn nặng như Jack, nhưng từ nhỏ y đã tu luyện nội công Toàn Chân hộ thể, thương thế nhẹ hơn Jack nhiều. Y trúng phải chiêu lôi kích của

Đặng Nghiêu, văng ra xa ba trượng, song vẫn cố nén cơn đau khủng khiếp nương đà lăn tròn dưới đất mấy vòng để giảm bớt lực đạo, vừa đứng bật dậy được, y chẳng

buồn để ý đến ai, chỉ lo guồng chân đuổi theo Lục Kiều Kiều. Y đã thấy Lục Kiều Kiều và một đồng người chết bị quán vào trong lưới, mà tấm lưới ấy như một cỗ xe

kéo được gắn sau xe ngựa, đang nhanh chóng rời khỏi.

Y không để tâm ai đánh với ai, ai thắng ai thua, nhưng muốn bắt Lục Kiều Kiều đi thì tuyệt đối không được.

Khinh công của Tôn Tồn Chân rất nhanh, nhưng tấm lưới kia kéo đi cũng không hề chậm, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Bên cạnh Đặng Nghiêu còn có Kim Lập Đức và Lục Hữu, Kim Lập Đức mặc áo đen tuyền, còn Lục Hữu lại vận đạo bào màu vàng[1], trông đặc biệt nổi bật giữa

đám người. Lục Hữu cao gầy, khinh công cao cường, vừa trông thấy Tôn Tồn Chân đuổi theo Lục Kiều Kiều, liền tung mình phóng về phía y.

[1] Tác giả chú thích: Đạo giáo là chính giáo sản sinh ở Trung Quốc, có các giáo điều và lễ nghi rất nghiêm khắc, khi chính thức lập đàn làm phép bày trận, bắt buộc

pháp sư phải mặc đạo bào. Ví dụ như trong trận Xích Bích thời Tam Quốc, Gia Cát Khổng Minh lập đàn mượn gió Đông cũng phải mặc đạo bào, không phải để trên

tức Chu Du hay làm màu mè, mà chỉ là nghiêm khắc chấp hành lễ nghi lập đàn. Hôm nay Lục Hữu là chủ trận, vì vậy y cũng không ngoại lệ phải mặc đạo bào màu

vàng.

Quốc sư đã hạ lệnh phải giết chết tên tiểu đạo sĩ Tôn Tồn Chân vì một người đàn bà mà phản lại triều đình này, nhưng trong trận chiến đỉnh Phù Dung, họ lại không tìm

thấy bóng dáng y đâu. Tiêu Kiếm, người nhận lệnh truy sát y, cũng chính là anh hàng xóm Đặng Nghiêu bộ dạng hiền hòa kia, sau đó dùng Bát tự điều hồn châm men

theo con sông nhỏ đuổi đến tận Châu Giang mới phát hiện Tôn Tồn Chân đã từ bỏ vận mệnh của mình, chuyển bát tự sang một con cá nhỏ trong hồ nước, vừa uống

công trở về còn bị Quốc sư mắng chửi một trận.

Giờ Tôn Tồn Chân lại xuất hiện, cơ hội hiếm có như vậy nhất định không thể bỏ qua được. Vả lại, mục tiêu của trận chiến này chính là chặt đứt vây cánh của Lục

Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân cũng có thể coi là một trong số đó. Vốn dĩ, bọn họ chỉ định giết Jack và An Long Nhi, giờ họ Tôn tự chui đầu vào rọ, vừa khéo một mẻ lưới

đánh gọn cả đám.

Lục Hữu bị Lục Kiều Kiều chơi cho một vỏ ở phủ Thiều Châu, khiến đường đường một vị Hoàng linh quan ở Khâm Thiên giám lại bị đám quan sai không có phẩm trật

gì coi như kẻ trộm mà đuổi đánh, nên y vẫn luôn tìm cơ hội để làm Lục Kiều Kiều mất mặt một phen.

Lần này Quốc sư phát lệnh phải diệt trừ toàn bộ đám đàn ông bên cạnh Lục Kiều Kiều, y liền xung phong bày ra kỳ môn ảo trận, đích thân mặc đạo bào, lập đàn kết

gới, điều binh khiển tướng, ý đồ thể hiện uy phong trước mặt Quốc sư và đám đồng liêu, đương nhiên cũng nhằm gỡ gạc chút danh dự từ chỗ đám người của Lục

Kiều Kiều nữa.

Nhưng không ai ngờ thực lực của đám Lục Kiều Kiều lại tiến bộ nhanh như vậy, hỏa lực của súng Tây lại dữ dội như vậy, hơn nữa đám trẻ ấy lại còn liều mạng như

vậy. Mặc dù Kim Lập Đức đã tìm được một nơi phong thủy tuyệt địa cho y bố trận, khiến bát tự của đối thủ trở nên yếu ớt đến mức xúi quẩy, kế hoạch của y vẫn lần

lượt bị đánh đổ, đội Thần tiên điều từ doanh trại Bát kỳ gần đó cũng bị tiêu diệt toàn bộ. Cuối cùng vẫn phải do Ngũ quan chính đích thân ra tay, phen này y còn không

dốc sức truy sát thì không cách nào ăn nói được.

Kim Lập Đức đưa mắt nhìn Lục Hữu truy đuổi Tôn Tồn Chân, rồi lại nhìn Jack và Đặng Nghiêu, thở dài một tiếng, quay đầu chạy theo Lục Hữu, bỏ lại hai người

Đặng Nghiêu và Jack.

Jack không hiểu gì, nhưng Đặng Nghiêu thì rất rõ ý tứ của Kim Lập Đức.

Lời thề đầu tiên của người tu đạo là tránh giết chóc, dù buộc phải ra tay cũng phải nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, nhường đối phương hết mực, càng không cần

phải nói đến chuyện động sát tâm chủ động đi giết người, làm vậy ắt sẽ mất hết đạo hạnh tu hành, rơi vào ma đạo hại mình hại người, mấy tay cao thủ huyền học ở

đây sao lại không biết điều đó chứ?

Kim Lập Đức cho dù muốn báo đền nợ nước thì chỉ cần xem phong thủy cho hoàng thượng là đã làm tốt bốn phận của mình rồi, không việc gì phải tăng thêm sát

ngiệp, chuyện khó khăn này tốt hơn cứ để cho Đặng Nghiêu tự mình giải quyết. Kim Lập Đức vừa xoay người, Đặng Nghiêu đã đột nhiên xuống tấn, hai tay giao vào

nhau kết thành thủ ấn, gằn giọng quát lớn: “Vạn lý thanh quang thanh để thần lôi cấp cấp như luật lệnh!” phát ra Ngũ lôi chú uy lực mạnh mẽ của phái Thần Tiêu.

Xung quanh Jack bùng lên những đạo sấm sét ngũ sắc, âm thanh chấn động bầu không một lúc lâu, cả mặt đất cũng nhanh chóng sụt xuống.

Dứt tiếng sấm, khói bụi tan đi, Jack đã biến mất không còn tăm tích, Đặng Nghiêu xoay người đuổi theo Kim Lập Đức.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bị quần vào lưới kéo đi vùn vụt như một cái bao lớn, cô quay đầu nhìn thấy An Long Nhi đang ra sức xé lưới thì sức tỉnh ngộ, vội vàng

tìm thanh đoản đao lúc nãy cắm vào mà chưa rút ra trên cái xác bên cạnh mình.

Lần rời cái xác đầm đìa máu, tìm được cán đao trên cổ người chết, cán đao vẫn dính nhơm nhớp, nhưng không còn trơn tuột như lúc nãy nữa, cô dùng sức rút mạnh,

phát hiện vẫn không rút ra được, bèn vặn một cái, “ộc” một tiếng, cả đao lẫn máu vọt ra, Lục Kiều Kiều không sao kìm được, há miệng nôn khan.

Nhưng cô vẫn không dừng lại, một tay cầm sợi dây lưới ra sức cắt cửa. Dây thừng rất to, cô cắt mấy nhát liền vẫn không đứt, An Long Nhi kêu lên: “Cô Kiều đưa đao

cho cháu!”

An Long Nhi đứng là chuyên gia dùng binh khí, đao vừa đến tay đã cắt rách toang tấm lưới lớn, cả người chết lẫn người sống cùng lăn ra ngoài, lập tức nghe thấy tiếng

Tôn Tồn Chân vang lên: “Kiều Kiều, nằm yên dưới đất, để tôi tới công cô!”

Lời vừa dứt y đã đến bên cạnh Lục Kiều Kiều, kéo tay Lục Kiều Kiều định công cô lên lưng, nhưng sau lưng lại có tiếng lưới đao xé gió, Lục Hữu cũng đã đuổi tới

trước mặt.

Lục Hữu quát lớn: “Tôn Tham, lần trước ở đỉnh Phù Dung đao của ông mày bị mất, để thằng nhãi con nhà người oai phong một phen, hôm nay cho người biết võ công

của ông đây thế nào!”

Tôn Tồn Chân lập tức buông tay Lục Kiều Kiều ra, vung côn bước lên hai bước nghênh đón Lục Hữu, bóng côn bao bọc quanh người tiếp lấy thanh khoai đao của họ

Lục: “Lão già chết tiệt mồm miệng bắn thỉu, làm bắn cả tấm đạo bào này, đánh đi!”

Hai người lao vào nhau kịch chiến trước mặt Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, khiến khói bụi cuộn lên mù mịt, bóng người trở nên mơ hồ, côn và đao chạm nhau chan

chát như sấm rung gió giật. Kinh phong của hai loại binh khí không ngừng quét ra xung quanh, An Long Nhi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đây là lần đầu tiên nó có cơ

hội xem hai vị cao thủ võ lâm liều mạng với nhau, thì ra lại chấn động nhường này.

Lục Kiều Kiều thở không ra hơi nói với An Long Nhi: “Mở cái rương sau lưng cô ra, đưa bao thuốc phiện đây...”

An Long Nhi ngẩn người nhìn Lục Kiều Kiều, đang lúc sống chết thế này mà đột nhiên lại muốn hút thuốc phiện, lẽ nào Lục Kiều Kiều bị đánh cho đầu óc thất thường

rồi sao?

Giọng Lục Kiều Kiều cấp bách xen lẫn giận dữ: “Nhìn cái gì... muốn chết hả? Nhanh lên!”

An Long Nhi không nghĩ ngợi gì nữa, bò đến mở cái rương sau lưng Lục Kiều Kiều: “Đâu rồi? Đâu rồi?”

“Thằng ngu... ở cung Chấn...”

“À, tìm thấy rồi...” Ý Lục Kiều Kiều nói với An Long Nhi là thuốc phiện để ở giữa mé trái của cái rương, nó nhanh chóng tìm được gói thuốc Vân Nam thượng đẳng

to bằng nửa lòng bàn tay, bọc vuông vắn bằng giấy dầu.

Lục Kiều Kiều cầm gói thuốc trên tay, chẳng buồn bóc lớp giấy dầu gói bên ngoài, uể oải đưa lên miệng cắn một miếng, nuốt chửng. Sau đó, cô đưa miếng cao thuốc

phiện cho An Long Nhi, nhử mảnh giấy dầu trong mồm ra: “Mày cũng ăn một miếng đi...”

An Long Nhi lại ngớ người, Lục Kiều Kiều vội vã thúc giục: “Ăn đi... giảm đau... ăn một chút rồi gói vào cát đi...”

An Long Nhi không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức học theo Lục Kiều Kiều cắn một miếng, sau đó nhả vụn giấy dầu trong miệng ra.

Thì ra thuốc phiện vốn có dược tính rất mạnh, trước khi trở thành độc phẩm, đã từng được coi là thần dược trị bách bệnh, đặc biệt có hiệu quả giảm đau, làm tinh thần

phần chấn rất nhanh. Lục Kiều Kiều hiểu rõ dược hiệu của thuốc phiện, nên dù đang cai thuốc, cô vẫn giữ nửa bao cuối cùng bên mình, phòng khi cần dùng gấp.

Cô biết rõ nguyên nhân mình không có sức lực chiến đấu là vì cơn nghiện phát tác, không kịp thời uống thuốc; mà đơn thuốc của Tú Liên phụ nhân cho ngày hôm đó,

cô cũng đã xem xét rất kỹ càng, trong đơn có một vị thuốc là vỏ anh túc, chính là nguyên liệu để bào chế thuốc phiện, trong thuốc cai nghiện cho vỏ anh túc vào, một

mặt có thể làm giảm ho, mặt khác có thể từng bước giảm đi phân lượng vỏ anh túc, khiến người cai dần dần thoát nghiện.

Hiện giờ trong thuốc cai nghiện mà An Long Nhi sắc cho cô, lượng vỏ anh túc đã giảm đi rất nhiều, nhưng dấu sao vẫn còn một chút, cũng có nghĩa là Lục Kiều Kiều

hiện tại vẫn có thể chất của một con nghiện, thấy thuốc là phần chấn tinh thần.

Giờ là lúc mấu chốt quyết định sống chết, để duy trì sức chiến đấu, chuyện gì Lục Kiều Kiều cũng dám thử, huống hồ chỉ cần cần một miếng cao thuốc phiện.

Thuốc phiện vốn không thể ăn sống, cũng không thể dùng quá lượng. Hồng xoa dịu cơn nghiện, làm phần chấn tinh thần những khi không thể hút thuốc, con nghiện lâu

năm thường chứng mềm cao thuốc phiện ra, rồi vè thành viên nhỏ, uống một viên với nước ấm là đủ lượng, cách này gọi là “nuốt thuốc chưng”.

Cắn một miếng kiểu Lục Kiều Kiều, ăn thuốc độc như ăn kẹo thể này, nếu nghiêm trọng có thể gây chết người. Vì dù chỉ là một mẩu nhỏ, phân lượng cũng nhiều hơn

“nuốt thuốc chưng” rất nhiều rồi. Tất nhiên, Lục Kiều Kiều rất rõ điểm này, có điều cô tuyệt đối không thể để đối thủ thực hiện được ý đồ. Bọn chúng muốn bắt sống

cô; nhưng cô chỉ chấp nhận hoặc là tự do hoặc là chết.

Mặt cát chỗ Lục Kiều Kiều đang ngồi bắt đầu lún xuống, bên dưới đột nhiên thò lên hai bàn tay tóm chặt Lục Kiều Kiều kéo xuống, cô vừa vùng vẫy vừa hét lớn:

“Long Nhi! Chém đứt nó!”

An Long Nhi nuốt miếng thuốc phiện xong quả nhiên thấy cảm giác đau đớn khắp người nhanh chóng thuyên giảm, nó cầm một thanh đao sắt bên cạnh lên, lặn tới

trước mặt Lục Kiều Kiều vùng dao chém vào hai cánh tay kia.

Cánh tay đối phương như thể có mắt, trước khi thanh đao chém tới đã rút về lòng đất. Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy Tôn Tồn Chân và Lục Hữu đang

đánh nhau trời long đất lở, nhưng không thấy Jack đâu.

Cởi chiếc rương mây trên người xuống, lão đảo đứng dậy, cô cảm nhận được thể lực mình đang hồi phục, đồng thời đầu óc cũng dần tỉnh táo lại từng chút một.

Giúp Tôn Tồn Chân đánh bại Lục Hữu là chuyện cấp thiết nhất, bằng không họ không thể rảnh rang để tìm Jack. Cô rút khẩu súng ở thắt lưng ra, thả lỏng toàn thân,

gắng giữ cho nhịp thở chậm lại, bình tĩnh nắm bắt quy đạo mỗi chiêu mỗi thức cũng như cách di chuyển thân hình của họ Lục kia.

Lục Kiều Kiều nhanh chóng cảm nhận được tâm thần và tiết tấu của Lục Hữu, Tôn Tồn Chân đang chiến đấu cũng chú ý thấy ý đồ của cô, khi Lục Kiều Kiều hét lớn:

“Tránh ra!” người y đã nhảy vọt lên không trung, Lục Kiều Kiều liên tiếp bắn sáu phát, đạn bay vù qua dưới chân Tôn Tồn Chân, nhắm vào thân hình Lục Hữu.

Cũng không biết Lục Hữu có trúng đạn hay không, chỉ thấy sau khi tiếng súng vang lên, y nhanh chóng rút vào bóng tối, rồi biến mất không tăm tích.

Lục Kiều Kiều đang định gọi Tôn Tồn Chân và An Long Nhi cùng đi tìm Jack, thì trông thấy Đặng Nghiêu lướt gió từ phía trước phóng tới, mặc dù vóc người to lớn,

nhưng tốc độ của y không hề kém Lục Hữu. Y chẳng buồn liếc nhìn cô, không nói không rằng vung đao lên chém Tôn Tồn Chân, sau lưng An Long Nhi cũng thành linh

nhảy ra một tên Kim Lập Đức, cùng lúc vung đao chém về phía nó.

Kim Lập Đức đoán võ công của An Long Nhi có lẽ nằm trong tầm khống chế của mình, chỉ cần Đặng Nghiêu cầm chân Tôn Tồn Chân, bản thân y giữ An Long Nhi,

gã Tây Jack hẳn đã bị Đặng Nghiêu thu thập; vậy thì hai huynh đệ Mục Linh Mục Thập bắt một Lục Kiều Kiều chắc chắn thành công. Một khi bắt được Lục Kiều

Kiều, thì rút lui là chuyện quan trọng nhất, còn việc y có giết An Long Nhi hay không có thể hạ hồi phân giải.

Ôm tâm thái ấy, Kim Lập Đức chỉ đánh như luận bàn võ công, mỗi chiêu mỗi thức đều chặn đứng đường đi của An Long Nhi, đồng thời cũng va chạm chát chúa với

lưỡi đao của thằng bé, nhưng không hề thấy sử ra chiêu sát thủ nào.

Tôn Tồn Chân vừa ném mùi đau khổ trong tay Đặng Nghiêu, gặp lại đối phương đương nhiên bưng bưng nổi giận. Vả lại, y cũng lơ mơ cảm giác được người bắn tên

vào y trên đồi Song Long chính là họ Đặng này, nên khao khát muốn đánh ngã Đặng Nghiêu lại càng mạnh mẽ hơn gấp bội.

Y múa côn quét về phía họ Đặng, chợt phát hiện ra mình chỉ quét trúng một cái bóng, không biết Đặng Nghiêu dùng chiêu gì mà người đã ở sau lưng Tôn Tồn Chân,

Lục Kiều Kiều trông thấy, vừa buột miệng kêu lên “Cẩn thận”, Đặng Nghiêu đã vươn tay điểm vào huyệt Não không sau gáy Tôn Tồn Chân.

Tức thời Tôn Tồn Chân loạn choạng đổ về phía trước, rồi đột nhiên dừng cơn lại vươn tay ra mò mẫm như người mù, lát sau thì gầm rú như phát điên, cuồng loạn

múa côn, quét đập loạn xạ...

Lục Kiều Kiều chưa từng thấy đòn tấn công nào nhanh đến thế, lại càng không thể ngờ được người phát ra chiêu thức kinh khủng trong nháy mắt ấy lại là Đặng

Nghiêu từng làm hàng xóm hai năm với mình, cô nhìn y bằng ánh mắt kinh hoàng pha lẫn phẫn nộ, nhưng họ Đặng thậm chí chẳng thèm nhìn cô, chỉ lao thẳng tới chỗ

An Long Nhi.

Lục Kiều Kiều trông thấy bộ dạng của Tôn Tồn Chân, biết y nhất định đã trúng phải bùa của Đặng Nghiêu, chỉ là không nhận ra họ Đặng đã sử dụng chiêu thức quái

đản gì. Tiếng gào rú của y nghe thê thiết mà bất lực, Lục Kiều Kiều không thể tưởng tượng được y đang phải chịu đựng nỗi đau đớn nhường nào, nhưng kẻ tính tình

cam chịu như Tôn Tồn Chân mà phải phát cuồng lên như vậy, có thể thấy uy lực của lá bùa cùng sự tàn độc của Đặng Nghiêu.

Lục Kiều Kiều thấy sống mũi cay cay, hai mắt ứa lệ. Cô lấp đạn giờ súng chỉ về phía Đặng Nghiêu, nhưng họ Đặng cùng Kim Lập Đức đã quần lấy An Long Nhi đấu

đã không ngớt, lúc này cô đang nhập nhèm nước mắt, không dám chắc viên đạn bắn ra sẽ trúng vào ai.

Cô chùi nước mắt, một lần nữa gắng ép mình bình tĩnh lại giữa cảnh hỗn loạn, giống như lúc này đối phó với Lục Hữu, tỉnh táo và nhạy bén nắm bắt chuyển động của

Đặng Nghiêu, cô muốn bắn chết gã đàn ông đeo mặt nạ lửa cô suốt hai năm, vừa rồi còn đánh cho Tôn Tôn Chân phát điên này.

Cô loáng thoáng hiểu ra tại sao đám cung thủ che mặt lúc này càng đánh càng hăng, biết rõ đồng bọn đã chết mà vẫn liều mạng xông lên. Đó không hẳn là dũng cảm,

mà là cừu hận, mỗi thù khi thấy những chiến hữu sớm tối bên nhau của mình chết đi; từng có vô số mũi tên mang theo nỗi hận đó bắn về phía cô, giờ đây cũng sẽ có

sáu viên đạn mang theo mối hận ấy dành cho họ Đặng kia.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi chỉ như tia lửa lóe lên ấy, không ai có thời gian nghĩ ngợi gì, Lục Kiều Kiều phát hiện động tác của mình đã cứng lại.

Hai tay cô giơ súng nhắm về phía trước, không sao kéo cò, cũng không thể ngắm chuẩn vào đối phương, càng không thể buông súng hay di chuyển nửa bước. Cô dùng

hết sức vùng vẫy, lại phát hiện ra mỗi lần mình vận sức, đều giống như dồn hết lực trở lại cơ thể mình, chỉ khiến cơ bắp co thắt lại đau đớn như bị rút gân, toàn thân

càng cứng đờ.

Khóe miệng cô run run, gương mặt nở một nụ cười tuyệt vọng cổ quái, cô biết mình đã bị người ta lén lút trói chặt, kiểu trói người này gọi là Phục long chú[2].

[2] Bùa chú trói rồng.

Bị trúng Phục long chú lên người không nguy hiểm đến tính mạng, muốn giải trừ cũng không phải chuyện khó, nó giống như một ổ khóa cực kỳ kiên cố, chỉ cần tìm

được đúng chìa khóa là có thể mở ra; chỉ cần tu hành đến một trình độ nhất định, cùng với một bùa chú tương ứng là có thể dễ dàng giải trừ Phục long chú, Lục Kiều

Kiều tin rằng nếu có Tôn Tôn Chân bên cạnh, y hoàn toàn có thể giúp cô cởi trói.

Đối phương giở ra trò ấy vào thời điểm này đương nhiên không phải ngẫu nhiên, mà là sự nhận định tình hình rất sáng suốt, trong tình trạng không còn ai có thể ra tay

ứng cứu, đây là cách thức đơn giản mà hiệu quả nhất để bắt sống Lục Kiều Kiều.

Muốn sử dụng đạo pháp thì tuyệt không thể thiếu thứ nào trong ba thứ thủ ấn, phù thư, chú ngữ, nói tóm lại là thân thể phải hoạt động mới có thể phát huy tác dụng.

Lục Kiều Kiều chỉ cần kết được thủ ấn, thì cũng có thể tự giải bùa chú ếm trên người, ngặt nỗi lúc này cô lại không thể nhúc nhích, cô biết bước tiếp theo mình chỉ còn

nước buông tay mà chịu trói.

Trong khoảnh khắc, cô đã moi óc nhớ lại mấy trăm loại bùa chú mình biết, nhưng loại duy nhất không cần cử động ngón tay cũng có thể phát ra chỉ có Cửu Tự ấn.

Tay phải cô đang cầm súng, tay trái nâng bên dưới tay phải, nếu không tính khẩu súng thì động tác này của cô chính là bàn tay trái đỡ bàn tay phải, đây là thủ ấn cuối

cùng, cũng là thủ ấn mạnh nhất trong Cửu Tự ấn: Bảo bình ấn.

Cửu Tự ấn là kết giới mà Lục Kiều Kiều sở trường nhất, vì sức mạnh to lớn của, kết giới sẽ khiến nguyên thần tiêu hao cực lớn, để tránh tổn thương nguyên thần, nên

Cửu Tự ấn chia thành chín chữ chín tầng lần lượt tu luyện, khi sử dụng cũng chia thành chín chữ chín tầng mà đánh ra, vì vậy mới có câu chú ngữ "Lâm bình đầu giả

giai trận liệt tại tiền.”

Trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, Lục Kiều Kiều gấp gáp thúc đẩy Cửu Tự ấn, trong chớp mắt đã hoàn thành kết giới, mặc dù thuận lợi kết được chín thủ ấn,

nhưng bản thân cô cũng kiệt quệ sức lực, phải nằm mấy ngày mới hồi phục lại được. Giờ nếu gắng gượng phát ra Bảo bình ấn mạnh nhất, có lẽ sẽ toi mạng...

Lục Kiều Kiều mỉm cười chờ đợi, nhìn An Long Nhi đang tả xung hữu đột, liên tiếp rơi vào hiểm cảnh trước mắt, nghe thấy tiếng Tôn Tồn Chân kêu gào cuồng loạn,

cũng nhớ cả Jack không biết đã đi đâu. Những người này đang vì cô mà chịu khổ, nếu cô chết ở đây, bọn họ có lẽ còn có cơ hội sống sót, thậm chí nếu cha biết cô đã

chết rồi, có khi ông cũng bớt được một điểm yếu có thể bị uy hiếp.

Từ Quảng Châu tới đây, cô đã quen biết không ít bạn bè vào sinh ra tử, trải qua những chuyện kinh tâm động phách, đời này coi như cũng không uổng phí.

Cô bình tĩnh nhìn khẩu súng trên tay, nhanh chóng hít khí vào đan điền, cảm nhận được chân khí trong cơ thể đang chạy loạn xạ và sôi trào lên, trước đây cô chưa

từng sở hữu nội khí mạnh mẽ như vậy, đây hẳn là phản ứng mạnh do thuốc phiện gây ra.

Cô nhanh nhẹn dồn tụ nội khí từ các kinh mạch về tụ thành nội đơn, rồi chuyển hóa thành nguyên thần, dưới tác động của Bảo bình ấn, khắp người cô tỏa ra ánh đỏ

rực rỡ. Không rõ là chân khí mạnh mẽ đang bùng cháy như ngọn lửa, hay máu của người chết bắn trên người đang bốc hơi, một cái bóng hình người to gấp đôi Lục

Kiều Kiều đã bọc bên ngoài cơ thể cô.

Hai gã thanh niên mặc áo khoác chên dài tay màu xanh lam đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối, lao thẳng về phía Lục Kiều Kiều. Bọn chúng là Mục Linh và Mục

Thác, Long linh quan và Hổ linh quan của Khâm Thiên giám. Theo kế hoạch của Lục Hữu, hai người này phụ trách bắt sống Lục Kiều Kiều, kể khi này đặt lưới dưới

đất chính là chúng, mới rồi dùng Phục long chú trối Lục Kiều Kiều lại cũng là chúng.

Khóe mắt Lục Kiều Kiều liếc thấy hai người bỏ về phía mình, trong lòng chỉ thấy buồn nôn, cô không thể chấp nhận để những kẻ này chạm vào mình, dù chỉ là một sợi

tóc. Lòng cô nóng như lửa đốt, còn chưa kết thành Cửu Tự thủ ấn đã hết vang chú ngữ phát động kết giới hộ thân tầng thứ chín: ”Lâm binh đầu giả giai trận liệt tại

tiền!”

“Ầm” một tiếng, trong thân thể Lục Kiều Kiều bùng lên một quang sáng đỏ, Mục Linh và Mục Thác, An Long Nhi đang hỗn chiến với Kim Lập Đức và Đặng Nghiêu,

đều bị một luồng sức mạnh khủng khiếp hất văng ra xa.

An Long Nhi hét vang “Cô Kiều!” rồi ở dưới đất nhanh nhẹn bò về phía Lục Kiều Kiều. Nó thấy Lục Kiều Kiều vẫn giữ súng về phía trước, trên người cô bùng lên

một thiếu nữ hình thành bởi ngọn lửa, trông có vẻ cao gấp đôi Lục Kiều Kiều, đang cúi đầu buông thông hai tay...

Đây là nguyên thần của Lục Kiều Kiều đang bị Phục long chú trối chặt, cách duy nhất mà cô nghĩ ra đó là dùng nguyên thần phá vỡ bùa chú trước khi bị đối phương

bắt sống, kể cả có gây nguy hiểm cho tính mạng, cô cũng không tiếc.

Lục Kiều Kiều hét lên với An Long Nhi: ” Long Nhi, mày chạy đi, cô Kiều không sao, mau chạy đi!”

Ảo ảnh thiếu nữ đỏ như máu kia chậm rãi ngừng đầu, hai cánh tay chậm chậm dồn sức đẩy ra phía ngoài, thân thể từ từ phóng lớn, cùng với tiếng hét của Lục Kiều

Kiều, ảo ảnh thiếu nữ cũng ngửa mặt lên trời há miệng thét vang giận dữ, An Long Nhi thấy miệng cô ta càng lúc càng lớn, cho đến khi toác cả gương mặt ra, từ trong

miệng mọc ra những chiếc răng nanh dài nhọn đâm thẳng lên trời. Sau đó, kết giới lại bùng lên lần nữa, sóng khí cuộn cuộn không ngừng từ chỗ Lục Kiều Kiều lan đi

khắp bốn phương tám hướng xung quanh.

Nguyên thần Lục Kiều Kiều bắt đầu ma hóa dưới tác dụng của được tính mạng tà khí mãnh liệt của thuốc phiện, cứ tiếp tục thúc đẩy nguyên thần thể này, có lẽ cô sẽ

phá được Phục long chú, nhưng cũng có thể sẽ mất mạng.

61. Chương 61

Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức ngồi dưới đất đưa mắt nhìn nhau, Đặng Nghiêu nói: “Không lợi hại đến mức ấy chứ?” Bản thân ý hiểu rất rõ, phải tu hành mấy chục năm mới có thể khiến nguyên thần xuất khiếu[3] và dị hóa, cô bé con này không thể nào có nguyên thần lớn mạnh trong thời gian ngắn ngủi như vậy được.

[3] Nguyên thần tách ra khỏi cơ thể.

“Có phải đã uống thuốc gì không?” Kim Lập Đức cũng cho rằng Lục Kiều Kiều không thể có công lực cao cường như thế.

Mục Linh và Mục Thác đang bò về phía Lục Kiều Kiều, nhưng vừa lại gần kết giới đã bị hất văng ra lần nữa. Không phải bọn họ không có cách đối phó với Lục Kiều Kiều đã nhai thuốc phiện phát điên, chỉ có điều Quốc sư đã hạ lệnh chỉ được phép bắt sống Lục Kiều Kiều, vì vậy tất cả đều phải chịu trận cho cô đánh.

Đúng lúc này, từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa, bốn thốt khoái mã xông thẳng về phía kết giới của Lục Kiều Kiều.

Người đi đầu là một trung niên tướng mạo tuấn tú, ngựa chưa phóng đến trước mặt Lục Kiều Kiều, người đã rời khỏi yên nhảy vọt lên không trung. Anh ta hét lớn: “Cầu tặc ở đâu đến đây làm xằng!” đồng thời rút trên lưng ngựa ra một thanh trường kiếm, mũi kiếm rung rung vạch ra một đóa kiếm hoa đâm về phía Mục Linh ở gần nhất.

Đầu Lục Kiều Kiều không thể chuyển động, nhưng qua giọng nói cô đã nhận ra người mới đến chính là đại ca An Thanh Nguyên của mình.

Mục Linh Mục Thác là anh em sinh đôi, tâm ý tương thông, cùng tiến cùng lùi, vừa thấy trường kiếm đâm tới, hai người đều lăn tròn dưới đất bật dậy, hai thanh đao

cùng lúc chặn trường kiếm của An Thanh Nguyên lại, nhất thời đao kiếm chạm nhau chan chát, thêm một trận kịch chiến nổ ra.

Ba người khác cưỡi ngựa xông tới cũng lập tức nhảy khỏi yên ngựa, hai đại hán vừa chạm chân xuống đất đã rút đao chém về phía Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức, hai người Đặng, Kim chẳng còn tâm trạng chiến đấu, vừa thấy có người tấn công liền vừa lăn vừa bò lùi về phía sau. Đại hán cuối cùng vóc người cao lớn khôi vĩ, mũi thẳng mặt vuông, vừa tiếp đất liền rút một khẩu súng ngắn nhắm vào Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu lùi lại thấy một gã cao lớn rút súng nhắm chuẩn vào mình, liền thất thanh kêu lên: “Không phải chứ, lại bắn ta nữa...”

Kim Lập Đức hét: “Người huynh to, dễ ngắm...” Lời vừa dứt, người đã biến mất vào bóng đêm. Lần này Đặng Nghiêu không còn ngu ngơ nữa, y ngã người lăn tròn một vòng dưới đất, tránh được một viên đạn, rồi “bùm” một tiếng phóng khói mù ra, sử dụng phép độn thổ biến mất.

Lục Kiều Kiều trông thấy người cao to bắn súng Tây đi qua trước mặt mình, vóc dáng hết sức quen thuộc thân thiết, bèn buột miệng gọi: “Nhị ca!”

Thì ra người đàn ông cao to bắn súng Tây này là nhị ca An Thanh Viễn của Lục Kiều Kiều, anh ta lo lắng đứng bên ngoài kết giới kinh phong cuồn cuộn, nói lớn: “Nhị ca đến giúp muội đây! Tiểu Như... ta không qua được, bên đó gió lớn quá...”

An Thanh Nguyên ở phía bên kia chống đỡ tương đối thông thả trường kiếm trong tay đánh ra mười mấy chiêu liên hoàn, “đỉnh đỉnh đang đang” đẩy lùi hai anh em Mục Linh và Mục Thác, đoạn anh ta liếc sang phía Lục Kiều Kiều hét lớn: “Tiểu Như! Muội không thể gượng ép thúc đẩy nguyên thần như vậy, mau ngừng kết giới ngay!”

Lục Kiều Kiều bấy giờ mới nhớ ra, nhị ca An Thanh Viễn tính tình hào sảng, tuy hồi nhỏ là người thân với cô nhất, nhưng xưa nay anh ta ghét đọc thi thư, cũng không thích theo cha học huyền học, tuổi còn trẻ măng đã xin tiền nhà đi buôn bán với đám bạn lêu lổng, không lâu sau lại muốn phát tài lớn, còn chạy đến tận Đằng Xung ở

Vân Nam mở xưởng khai thác ngọc, làm thương nhân ngọc thạch, mấy năm mới về nhà một lần.

Vị nhị ca này của cô, hỏi anh ta xin tiền nhất định không thành vấn đề, nhưng muốn nhờ anh ta giải trừ bùa chú thì không thể nào, vì vậy Lục Kiều Kiều vội chuyển sang nói với An Thanh Nguyên: “Đại ca... Phược long chú! Là Phược long chú!”

Hai đại hán vừa dọa lui Kim Lập Đức và Đặng Nghiêu thu tay về liền chuyển sang tấn công Mục Linh, Mục Thác, xét tình thế trước mắt nhiệm vụ bắt sống Lục Kiều Kiều xem ra không thể hoàn thành, Mục Linh và Mục Thác chống đỡ mấy đao rồi cũng cướp đường bỏ chạy.

An Thanh Nguyên kêu lên: “Đừng đuổi nữa, Tiểu Như không sao là tốt rồi.”

Lục Kiều Kiều chậm chậm thu hồi kết giới, An Thanh Viễn chạy đến sau lưng đỡ cô, còn An Thanh Nguyên thì chập ngón tay thành kiếm quyết, vạch trên trán Lục Kiều Kiều một đạo Ngọc văn chú, trên không trung hiện ra một chùm đường cong màu bạch ngọc đẹp đẽ, An Thanh Nguyên xòe bàn tay vỗ xuống trán cô, hét lên một tiếng: “Tan!” toàn thân Lục Kiều Kiều liền mềm nhũn ra dựa vào lòng An Thanh Viễn.

Xương cốt và cơ thịt khắp người cô đều đau như bị ai vặn đứt lìa, ngẩng đầu lên nhìn thấy nhị ca từ nhỏ đã thân thiết nhất với mình, nước mắt liền trào ra. Nhưng Lục Kiều Kiều không có thời gian để khóc, cô trông thấy hai đại hán còn lại đã quây lấy Tôn Tôn Chân đang nổi điên vung gậy đập loạn xạ.

Cô lớn tiếng gọi: “Đừng đánh y, y là bạn tôi đấy, y bị người ta ém bùa lên rồi!”

An Thanh Nguyên nói: “Dùng bùa phép gì vậy, sao hấn cứ đập loạn xạ như thế?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Muội không biết, đại ca mau cứu y với...”

Cô vùng vẫy muốn chạy lại xem An Long Nhi, An Thanh Viễn liền bế bồng cô lên đi ra phía đó, An Long Nhi nằm gục dưới đất bất động. Lục Kiều Kiều từ nãy vẫn quan sát nó và hai người lớn chiến đấu, trong ấn tượng của cô, lúc về sau này An Long Nhi không hề trúng đao, vết thương chủ yếu của nó nằm ở trên lưng.

Lục Kiều Kiều sờ mũi An Long Nhi, thấy vẫn còn hơi thở, liền ngẩng đầu lên nói: “Nhị ca, giúp muội cứu thằng nhỏ này, muội vẫn còn một người bạn không thấy đâu, muội phải đi tìm anh ta...”

An Thanh Viễn gãi gãi đầu, nói: “Tiểu Như kiếm đâu ra lắm bạn thế?”

Lục Kiều Kiều gượng đứng lên, loạng choạng định quay lại trận địa máu loang đầy đất lúc này. An Thanh Viễn bèn kêu lên: “Đại Hải ca, Thuận Tử ca, cứ mặc kệ tên điên đó đi, qua đây cứu đứa nhỏ này, tôi và em gái ra bên kia một chút...”

Hai đại hán mà An Thanh Viễn dẫn theo là bảo tiêu mà xưởng đồ ngọc của anh ta thuê, một người tên Tần Đại Hải, một người là Lữ Thuận. Vì nghề buôn ngọc này động một chút là tiền hàng lên đến cả nghìn cả vạn lượng bạc, khai thác xong còn phải vận chuyển đi khắp nơi, vì vậy trên đường nhất định phải mời tiêu cục theo áp tải hàng.

Tần Đại Hải và Lữ Thuận đáp lời, chạy qua kiểm tra vết thương rồi bôi thuốc cho An Long Nhi, còn An Thanh Viễn công Lục Kiều Kiều chạy ra chỗ bày trận ban nãy.

Lục Kiều Kiều từ xa đã trông thấy Đại Hoa Bối đang ở giữa trận địa ra sức bới đất, liền nói với An Thanh Viễn: “Nhị ca, con chó kia là của muội đấy, qua chỗ đó đi.. ”

“Muội còn có chó nữa cơ à? Giỏi thật đấy.”

Đại Hoa Bối lôi từ rãnh đất đang đào ra một cái mũ bò, Lục Kiều Kiều vừa nhìn thấy lập tức giẫy giụa nằm bò ra đất, cùng Hoa Bối ra sức đào bới. An Thanh Viễn cũng nhận ra dưới mặt đất có người bị vùi, vội sự giúp sức của anh ta, họ nhanh chóng kéo ra một người Tây quần áo nát bươm như giẻ lau, bất động.

An Thanh Viễn kinh ngạc kêu lên: “Người Tây à! Cũng là bạn của muội luôn à?! Đã chết chưa thế?”

Lục Kiều Kiều thấy mặt Jack đầy đất cát, sắc mặt tái xám, vội dùng sức cạy miệng anh chàng, bên trong chảy ra một nắm cát lớn, cô vừa lay lắc, vừa lanh lảnh gọi: “Tỉnh lại! Tỉnh lại! Anh không lo cho tôi nữa à! Tỉnh lại mau!”

Cô vừa đánh vừa đập lên mặt Jack, rốt cuộc anh chàng cũng mấp máy miệng, rồi đột nhiên ho ra một nắm cát, phun đầy mặt Lục Kiều Kiều và An Thanh Viễn.

Lục Kiều Kiều vừa giận vừa mừng khóc lóc, đánh loạn xạ lên ngực Jack: “Làm tôi sợ chết đi được... làm tôi sợ chết đi được...”

Jack mở mắt, vừa thở hồng hộc vừa chùi mặt, nói: “Đặng đại ca... y dùng thuốc nổ tấn công tôi...”

Lục Kiều Kiều nuốt nước mắt bật cười: “Không chết là tốt rồi, được rồi... À, Tôn Tồn Chân... nhị ca công em quay lại xem Tôn Tồn Chân thế nào... Jack, anh đừng cử động, lát nữa chúng tôi sẽ quay lại bằng bó cho anh...”

An Thanh Viễn lại công Lục Kiều Kiều quay lại chỗ để hành lý, họ trông thấy An Long Nhi đã có thể ngồi dậy, An Thanh Nguyên, Tần Đại Hải và Lữ Thuận đều đang ngồi dưới đất, chau mày nhìn Tôn Tồn Chân trong bụi cỏ.

Trong bụi cỏ tối tăm, Tôn Tồn Chân quỳ một chân dưới đất, cong lưng cúi gằm đầu, hai tay nắm trường côn, giữ nguyên một tư thế.

Lục Kiều Kiều cũng ngồi xuống đất, đưa mắt nhìn cả bọn hỏi: “Y bị sao vậy, vừa nãy còn làm loạn lên, giờ đã hết rồi à?”

An Thanh Nguyên nói: “Nãy giờ y vẫn đánh đập loạn xạ, xung quanh không có ai cũng vẫn đánh. Về sau có thể là mệt quá mới dừng lại, nhưng muội đừng qua đó, rất nguy hiểm...”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Sao lại nguy hiểm chứ?”

Tần Đại Hải nhặt dưới đất một cành cây lớn dài chừng bảy tám thước, vòng ra một hướng khác, vươn tới điểm vào lưng Tôn Tồn Chân, rồi lập tức quay đầu chạy vọt; Tôn Tồn Chân vừa cảm thấy sau lưng có động, liền gào rú vùng côn đánh loạn xạ về phía ấy, võ công của y quả thực rất cao, cành cây còn chưa chạm đất đã bị y đánh cho nát vụn.

An Thanh Nguyên bắt lực lắc lắc đầu: “Sợ là điên rồi...”

Lục Kiều Kiều nghe An Thanh Nguyên nói vậy, nước mắt lại tuôn ra. An Thanh Viễn đỡ cô chậm chậm đi tới trước mặt Tôn Tồn Chân, cặp mắt họ Tôn tròn to tướng, thần thờ nhìn cô, nói một cách chuẩn xác hơn là nhìn về phía trước, ánh mắt y chỉ nhìn thẳng về một phía, chứ không dịch chuyển theo Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều khóc lóc, lớn tiếng gọi tên y, nhưng Tôn Tồn Chân không hề có phản ứng, chỉ thỉnh thoảng lại vươn tay ra xung quanh sờ rầm.

Lục Kiều Kiều vừa khóc vừa nói với An Thanh Nguyên: “Y là bạn tốt của muội... vì cứu muội nên mới thành ra thế này, đại ca, huynh cứu y với...”

An Thanh Nguyên nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn sâu vào mắt Lục Kiều Kiều, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Chúng ta không biết y trúng phải bùa chú gì, tùy tiện ra tay nguy hiểm lắm, muốn nghĩ cách nói chuyện với y, để ta xem có thể tiến vào ảo hải của y hay không...”

Nói tới ảo hải, trong những người có mặt chỉ có mình Lục Kiều Kiều hiểu được An Thanh Nguyên đang nói gì.

Có câu, một hạt cát là một thế giới, một đóa hoa là một thiên đường; con người là vạn vật chi linh, trong lòng mỗi người đều có một trời đất riêng.

Con người có rất nhiều tiềm năng tiên thiên[4], có thể thông qua tu luyện mà rút ra vận dụng; trong sâu thẳm thế giới nội tâm của con người, có một vùng đất không ai biết đến gọi là ảo hải, ảo hải này có thể mở ra bằng tâm pháp tu chân luyện đạo.

[4] Tiềm năng bẩm sinh, có sẵn từ trong phôi thai.

Ảo hải của mỗi người cũng giống như bát tự vậy, bẩm sinh đã tồn tại, đồng thời bẩm sinh đã định hình tính chất; ảo hải là nơi cư trú của nguyên thần, ảnh hưởng đến toàn bộ các hành vi vô thức của mỗi người.

Quan niệm chính tà, khuynh hướng thiện ác từ lúc sinh ra, những chuyện nhỏ nhặt tưởng chừng như đã quên lãng trong đời, tất thấy những gì người ta không muốn đề cập đến, đều rơi vào ảo hải vô biên này, không sót thứ nào.

Người bình thường chỉ ở trong mộng hoặc nhờ một cơ hội ngẫu nhiên nào đó, mới có thể thoáng thấy ảo hải của mình, thấy đều kinh ngạc trước thế giới không thể nhìn thấy khi mở mắt, đồng thời cũng cảm thán trước sự kỳ ảo tráng lệ chẳng gì sánh nổi của ảo hải; nhưng trong quá trình tu luyện nội công đạo gia, nhìn vào ảo hải của mình, thâm nhập và khống chế, sau đó thanh tẩy và để nguyên thần ra vào tự do, đều là những tầng thứ tu luyện hết sức quan trọng.

Mở ra và khống chế ảo hải của chính mình đã đòi hỏi tu vi tu hành nhiều năm, huống hồ muốn xâm nhập vào ảo hải trong nội tâm của người khác?

Trước tiên, phải có công pháp tu đạo khiến song phương tương thông, có thể dùng hai công pháp tương tự khiến cho hai ảo hải nối tiếp với nhau; kế đó yêu cầu bát tự của hai người phải tương sinh chứ không được tương khắc, để hai ảo hải sinh ra cộng hưởng tiên thiên, có thể giao hòa với nhau; cuối cùng và cũng quan trọng nhất, là hai người đều phải có ý muốn mở rộng ảo hải giao lưu, bằng không cứ quyết ý xông vào ảo hải của người khác, nhất định sẽ bị người kia kháng cự theo bản năng, dẫn đến nguyên thần của hai bên giao chiến mà lưỡng bại câu thương.

An Thanh Nguyên phát hiện Tôn Tồn Chân nhìn mà không thấy, nghe mà không ra, nhưng lại điên cuồng công kích, có thể đoán được rằng khả năng nghe nhìn của y đã bị phong bế hoàn toàn, muốn giao tiếp được với Tôn Tồn Chân, chỉ có cách duy nhất là mở ảo hải của y mà thôi.

Đây là phương pháp rất khó khăn, anh ta đưa ra phương án này cũng không biết là có ý tốt hay muốn ra đề khó nữa, nhưng lời này đã nhắc nhở Lục Kiều Kiều. Từ lúc gặp lại hai người anh trai, cô vẫn luôn trong trạng thái kinh hoảng và dự dẫm, giờ mấy người bạn đều còn sống, cô cũng mới từ từ bình tĩnh lại mà nghĩ ngợi kỹ càng về tình trạng của Tôn Tồn Chân.

Nhìn bề ngoài có vẻ như Tôn Tồn Chân thực sự đã mất đi thị giác và thính giác, nếu tính toán không sai, thì Lục Kiều Kiều hoàn toàn hiểu được tại sao hành vi của họ

Tôn lại trở nên cổ quái như vậy.

Trong lúc chiến đấu giải cứu Lục Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân đột nhiên không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, đối với y, thế giới này đã biến thành một vùng tăm tối và tĩnh lặng. Nhưng tâm trí y vẫn trong tình trạng kịch chiến, y không thấy cũng không nghe được kẻ địch, y muốn báo cho Lục Kiều Kiều biết tình trạng hiện tại của mình, nhưng như vậy chỉ khiến càng nhiều kẻ địch biết được y đã mất đi thị giác và thính giác, chuốc lấy những đòn công kích mạnh mẽ hơn bội phần mà thôi. Đối với một người không có vận mệnh, vào những lúc thế này, bất cứ đòn tấn công nhỏ nào cũng có thể trở thành trí mạng.

Y không thể dừng việc phòng thủ không mục tiêu ấy lại, cũng không thể cho người ta biết, dẫn đến cũng không thể cho Lục Kiều Kiều biết, y chỉ có thể điên cuồng gào lên để Lục Kiều Kiều chú ý đến mình mà không đến gần, bất cứ thứ gì đến gần hoặc chạm vào thân thể y, đều sẽ bị coi là công kích, bị y toàn lực phản kích và nghiền nát... bởi vì tri giác cuối cùng của y, vẫn đang trong cuộc chiến đấu kịch liệt.

Lục Kiều Kiều ở ngoài xa quỳ gối trước mặt Tôn Tồn Chân, dùng tay bịt miệng, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt mở to thất thần của y, không ngừng rơi lệ. Cô biết Tôn Tồn Chân không phải là người sợ chết, nhưng y tuyệt đối không bao giờ khuất phục chờ chết.

Nguyên thần của cô đã tiêu hao gần hết trong cuộc đại chiến bùa ẩn thân, vì một mình cô phải duy trì bùa ẩn thân cho ba người; vừa nãy, vì muốn tự mình thoát khỏi Phục long chú, cô lại dùng bầy Cửu Tự ẩn, lấy cách tự tìm đường chết cộng với tà độc của thuốc phiện mới thúc đẩy được nguyên thần ma hóa, đây căn bản là một sự tàn phá đối với thân thể và tu hành, dù sao lúc đó cô cũng đã ôm lòng quyết tử.

Cô không còn sức để vận dụng nguyên thần thâm nhập vào ảo hải của Tôn Tồn Chân nữa, đành khẽ nói với An Thanh Nguyên: “Đại ca, huynh thử xem, phải cứu lấy y...”

An Thanh Nguyên gật gật đầu hỏi: “Muội biết bát tự của y không?”

“Y không có bát tự...”

”Không biết bát tự, thì không tìm được cửa khuyết trong Ngũ hành, kể cả y là người bình thường cũng rất khó xâm nhập được vào ảo hải, huống hồ y còn có một thân

công phu cao cường như thế?”

“Không phải, bát tự của y đã dùng bùa thể thân để thoát khỏi vận mệnh, y không có số mệnh...”

“Hả?! Là vậy sao?” An Thanh Nguyên kinh ngạc đưa mắt nhìn Tôn Tồn Chân: “Nhưng cũng tốt, không có bát tự tức là không có Ngũ hành phong tỏa ảo hải... Y là người tu đạo à?”

“Y là đạo sĩ Toàn Chân phái.”

”Chắc, nội công Toàn Chân là danh môn chính phái, nếu y sẵn lòng mở ảo hải, ta cũng có thể tiến vào được. Có điều, ta phải nói trước, dù ta có thể xâm nhập vào ảo

hải của y, cũng không đảm bảo đối thoại được với y, mà còn có khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng của y nữa... Vì tâm pháp của hai người khác nhau, lại cũng không quen biết nhau, có thể y sẽ tấn công nguyên thần của ta, vừa nãy muội cũng thấy y cuồng bạo thể nào rồi, nếu xảy ra trường hợp đó, rất có thể ta sẽ khiến y bị thương nặng hơn...”

Thấy Lục Kiều Kiều gật gật đầu, anh ta liền nói với An Thanh Viễn: “Nhị đệ, đệ và hai vị huynh đệ này bảo vệ xung quanh huynh, không được để bất cứ người nào lại gần, lúc nguyên thần xuất khiếu, ta không thể bị tấn công, đệ phải bảo vệ đến lúc ta tỉnh lại, biết chưa hả?”

Sau khi sắp xếp mọi người bảo vệ xung quanh mình, An Thanh Nguyên rút trường kiếm đeo ở thắt lưng, tay trái xò ra, dùng ngón vô danh đè lên ngón cái, bắt thành Ngọc Thanh quyết, tay phải giơ kiếm lên cao quá đầu, bước lên trước trầm mình giấu kiếm khởi thế, Ngọc Thanh quyết đẩy ra, phát một chiêu Dao hoa nghênh tiên, miệng lầm bầm niệm chú, trường kiếm vung lên, chân đạp theo Thái Ất bộ pháp trên các cung vị bát quái.

Lục Kiều Kiều chưa từng thấy đại ca múa kiếm, từ hồi cô còn nhỏ, anh ta đã đi vắng, một hai năm mới về nhà một lần, mang theo đặc sản và đồ ăn ngon ở kinh thành về thăm cha mẹ, đối với đứa em gái do tiểu thiếp của cha sinh ra như cô, cũng chỉ chào hỏi qua loa, đối đãi cho phải phép chứ không được thân thiết như nhị ca An

Thanh Viễn tính tình hào sảng, có thể chơi đùa bầy bạ với cô. Vì vậy Lục Kiều Kiều trước đây chỉ thấy anh ta ăn cơm, đi lại, nói chuyện và đọc sách.

Cô có nghe cha mình nói đại ca cũng là một nhà huyền học, làm quan lớn trong cung, nhưng không ngờ vị đại ca làm quan lớn này của mình lại luyện Thái Ất kiếm pháp đến mức tiêu sái thông dong như vậy.

An Thanh Nguyên lẩm bẩm trong miệng: “Bạch khí hỗn trọc quyền ngã hành...” từ Trung cung sải bước sang cung Cấn ở phương Tây Bắc, điểm ra một kiếm, đâm mũi kiếm vạch một đạo ánh sáng xanh...

Sau đó anh ta thu kiếm nương thế giơ lên cao quá đầu rồi chém ra, xoay người nhấc chân đạp sang cung Đoài ở phía Tây, sử chiêu Sương giáng mãn địa lương, quang sáng xanh trên kiếm thông thả vận hành theo quỹ tích, cả bọn nghe thấy giọng nói tràn đầy uy nghiêm và nam tính của An Thanh Nguyên sang sảng: “Vũ bộ tương tời hợp đăng minh...”

“Thiên hồi địa chuyển bộ thất tinh...”

“Nhiếp bộ lữ đầu tế cửu linh...”

An Thanh Nguyên từ cung Đoài tung mình nhảy lên không trung, đá ra một cú Toàn phong thoái rồi rơi xuống cung Cấn ở phương Đông Bắc, sau đó bước hai bước dài sang cung Ly ở phương Nam, trường kiếm sau lưng rung lên như rồng thần quẫy đuôi, chân vừa bước tới cung Ly, lại vòng kiếm xoay người đâm ngược, sử ra chiêu Khoái mã gia tiên thế, động tác nhanh nhẹn mà thanh nhã, Lục Kiều Kiều nhìn mà thấy thanh thần trong lòng. Thì ra xem đại ca múa kiếm lại là một sự hưởng thụ tuyệt diệu như vậy, nếu không phải đang hỏa tốc cứu Tôn Tồn Chân, Lục Kiều Kiều có khi đã đứng bật dậy vỗ tay hoan hô rồi cũng nên.

An Thanh Nguyên mỗi bước niệm một câu chú, đi hết tám bước, nguyên thần đã kết tụ xong xuôi, tám cung vị mà anh ta bước qua chậm chậm bốc lên một luồng khí trắng vẩn vít, đây là chân khí hộ thân của An Thanh Nguyên, chỉ có như vậy, mới không bị tà khí xâm nhập trong lúc nguyên thần rời khỏi cơ thể.

An Thanh Nguyên, vừa trở về Trung cung lập tức lật tay giấu kiếm ra sau lưng, sải chân bước một bước dài về phía Tôn Tồn Chân.

An Thanh Viễn xưa nay không tu luyện huyền học, lại càng chưa từng trông thấy đại ca sử dụng loại đạo thuật này, khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc, chỉ sợ An Thanh Nguyên bước vào phạm vi phòng thủ của Tôn Tồn Chân mà bị tấn công.

Nhưng lúc nhìn kỹ, anh ta lại thấy An Thanh Nguyên, chỉ bắt tay thành Ngọc Thanh quyết chắn phía trước, chân dừng trong tư thế bước về phía Tôn Tồn Chân, thứ anh ta trông thấy lao về phía Tôn Tồn Chân chỉ là nguyên thần của An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên thấy trước mặt tối sầm, nguyên thần của anh ta đã cảm kiếm xông vào ảo hải của Tôn Tồn Chân.

Bốn phía tĩnh lặng như tờ, tối đen như mực, nơi này cũng giống tình trạng không mắt không tai hiện giờ của Tôn Tồn Chân, đây chỉ là hình ảnh phản chiếu trực tiếp những gì mà ngũ quan Tôn Tồn Chân cảm nhận được từ thế giới bên ngoài, đây là ngoại vật tâm trong tâm giới, không phải ảo hải.

An Thanh Nguyên biết nếu tiếp tục tiến lên trong chốn vô minh này, nguyên thần của mình sẽ có thể hoàn toàn rơi vào bên trong, vĩnh viễn không thể thoát ra được; anh ta bèn điểm liên bảy đường kiếm, đốt lên bảy ngọn tâm đăng trên không trung, sắp xếp theo vị trí Bắc Đẩu thất tinh, sau đó đạp chân cấp tốc lao lên phía trước.

Từ xa ngoảnh đầu nhìn lại, Bắc Đẩu tâm đăng tựa như chòm sao Bắc Đẩu lơ lửng trên bầu không chỉ hướng, An Thanh Nguyên có thể yên tâm đi sâu thêm một bước thâm nhập ảo hải của Tôn Tồn Chân.

Cũng không biết cứ đi trong bóng tối như thế bao lâu, không thấy bất cứ thứ gì, lại càng không tìm được ảo hải, An Thanh Nguyên bắt đầu nản lòng, muốn trở về chỗ Thất tinh tâm đăng, rời khỏi tâm giới của họ Tôn.

Khi anh ta ngoảnh đầu nhìn lại, chợt thấy bên cạnh Thất tinh tâm đăng có một người đang đứng, chỉ là khoảng cách quá xa, không nhìn thấy rõ vóc dáng. Anh ta vội vàng xông tới, hét vang: “Tôn Tồn Chân! ”

An Thanh Nguyên lao đến rất nhanh, đối phương cũng bỏ về phía anh ta như bay, nguyên thần ấy còn chưa tới trước mặt, An Thanh Nguyên đã nhìn rõ được hình thái.

Người này cao chừng hai trượng, đầu đội mũ tử kim, toàn thân vận y phục bó sát, bên ngoài khoác giáp hoàng kim, tay cầm Tề mi Kim cương bổng, oai phong凛冽,

sát khí đằng đằng... đây đâu phải Tôn Tồn Chân, mà rõ ràng là Mỹ hầu vương Tề thiên đại thánh Tôn Ngộ Không!

An Thanh Nguyên không kìm được kêu lên thất thanh: “Đại thánh gia?”

Lời còn chưa dứt, tiếng gầm của Tề thiên đại thánh đã át luôn giọng anh ta, đồng thời trường côn cũng vung lên đập thẳng xuống đầu. Kim cương bồng to bằng miệng bát quét ra một trận cuồng phong, An Thanh Nguyên lùi lại một bước, nghiêng người né chiêu, đoạn nhìn kỹ lại gương mặt của Tề thiên đại thánh này, không nhìn thì thôi, vừa nhìn toàn thân anh ta liền run lên cầm cập.

Tề thiên đại thánh trong truyền thuyết có bộ mặt như Lôi công, người thấy người sợ, quỷ gặp quỷ sầu, trẻ con trông thấy là khóc òa lên bỏ chạy; nhưng gương mặt Tôn đại thánh trước mắt An Thanh Nguyên lại không giống Lôi công, mà không có mũi cũng không có môi, trên mặt xương trắng và răng nanh tua tủa chia ra, bên ngoài bọc một chút thịt màu đỏ sẫm, cái đầu lâu chưa rửa hết này gắn trên thân hình của Tôn đại thánh, khiến người ta cảm thấy kinh khủng đến độ chỉ muốn nôn mửa.

An Thanh Nguyên lập tức nhớ ra bộ dạng Tôn Tồn Chân lúc ở bên ngoài, Tôn Tồn Chân luôn dùng vải quần chặt gương mặt của mình, chỉ lộ ra đôi mắt, y không dám dùng mặt thật đối diện với người khác, người này chẳng những không có vận mệnh, mà không có cả gương mặt nữa. An Thanh Nguyên đã hiểu, Tôn đại thánh này chính là nguyên thần của Tôn Tồn Chân.

Thì ra trong việc tu luyện đạo pháp, nhất định phải có tổ sư hoặc nguyên thần[5]. Khi chưa thành đạo, trước tiên phải tùy theo đạo phái mà mình học cùng với thiên tư cá nhân để lựa chọn tổ sư nguyên thần thích hợp, sau đó bái nhập môn hạ, khiến vị thần ấy trở thành thần hộ mệnh cho mình; nếu tu luyện đại thành, thì sẽ có thể nhân thần hợp nhất, hợp nguyên thần ban đầu với nguyên thần của bản thân làm một, đây là cảnh giới đạo học tối cao mà những người tu đạo dành cả đời theo đuổi.

[5] Nguyên thần này là một vị tôn thần để thờ phụng, không phải nguyên thần của người tu luyện vẫn được nhắc tới ở trên.

Tôn Tồn Chân có thể ảo hóa nguyên thần của mình thành hình thái tổ sư khiến An Thanh Nguyên hết sức kinh ngạc, với tu vi thâm hậu như vậy, tại sao y không thể tự cứu mình chứ?

Xem ra, đạo pháp của phái Toàn Chân chỉ coi trọng việc tu luyện nội đan của cá nhân, cũng như dưỡng sinh và nâng cao võ công bản thân, nhưng không hề trọng thị việc phát huy vận dụng nội đan, Tôn Tồn Chân lúc này giống như một con mãnh hổ có sức mà không biết dùng vào đâu, đói mà không có nanh vuốt đi bắt mồi, bị thương cũng không có nanh vuốt để báo thù...

An Thanh Nguyên vừa né tránh những chiêu côn dồn dập, vừa hét gọi Tôn Tồn Chân dừng lại, đồng thời cũng phát hiện ra xung quanh đã xuất hiện ánh sáng, lơ mơ có thể nhìn được hoàn cảnh, nói một cách chuẩn xác thì phải gọi đây là tâm cảnh mới đúng.

Anh ta thấy mỗi bước chân mình không phải giẫm lên nền đất, mà toàn là đầu lâu, cái đầu lâu nào cũng mang bộ dạng quái gở của Tôn Tồn Chân, mỗi khi chân nhấc lên đều mang theo một đóa hoa máu tung tóe.

An Thanh Nguyên trầm nghĩ, đây là tâm cảnh kiểu gì vậy? Y muốn người trong thiên hạ đều ở dưới chân mình? Y muốn người trong thiên hạ đều xấu xí giống như mình ư? Kim cương bồng của Tôn Tồn Chân mang theo mùi máu tanh nồng hùng hổ quét tới, anh ta lùi liên tiếp năm sáu bước, phát hiện sau lưng lại có tiếng gậy rít gió...

“Thuật phân thân! Tôn Tồn Chân đừng đánh nữa, ta là đại ca của Tiểu Như, ta đến để cứu ngươi đây!”

“Hừ hừ... gào...” Tôn Tồn Chân cười lạnh lẽo rồi gào lên ghê rợn, khiến hai tai An Thanh Nguyên ong ong đau nhức, mặt đất dưới chân nứt toác ra, anh ta và cả đồng đầu lâu cùng rơi xuống một vực sâu không đáy.

Trong lúc rơi nhanh xuống dưới, trước sau trái phải trên dưới của An Thanh Nguyên đều có một Tề thiên đại thánh công tới, bốn bề là vách núi cao ngất ngưỡng, dưới chân là đầm máu lớn nhón vô số đầu lâu của Tôn Tồn Chân...

An Thanh Nguyên phát hiện mình không thể nói gì, cũng không thể chạy đi đâu được, mặc dù anh ta không đoán được thực lực của Tôn Tồn Chân, nhưng cũng may còn đoán được sẽ có kết giới. Anh ta biết cứ tiếp

tục dằng dai thế này cũng không ai nghe mình nói, mà nếu nguyên thần bị Tôn Tồn Chân vây khốn ở đây, anh ta cũng sẽ biến thành phế nhân giống họ Tôn kia.

An Thanh Nguyên vội vùng kiếm đánh ra một kẻ hở giữa sáu vị Tề thiên đại thánh mặc giáp vàng, tay bắt Ngọc Thanh quyết, miệng nhắm niệm Bắc Đẩu hộ thân mật chú, bay thẳng về phía cột mốc Thất tinh tâm đằng mà mình đã bố trí trước đó.

Đại thánh gia không đuổi theo, xem ra Tôn Tồn Chân không muốn vây khốn nguyên thần của An Thanh Nguyên, mà chỉ muốn đuổi anh ta ra khỏi tâm giới của mình.

Nguyên thần An Thanh Nguyên vừa trở về cơ thể, lập tức rút kiếm vào vỏ, hai tay xoa xoa mặt, mồ hôi lạnh tứa ra đầy đầu: “Tiểu Như, ta không vào được ảo hải của y đâu, ngoại vật tâm của y giống như địa ngục vậy...”

An Thanh Nguyên vừa thoát thân khỏi tâm giới của Tôn Tồn Chân, Tôn Tồn Chân tức khắc ý thức được việc có nguyên thần xa lạ xâm nhập hoàn toàn có thể là khởi đầu cho một đợt tập kích mới, y lại dồn sức mạnh vùng trường côn quét ra tứ phía xung quanh.

Cả bọn vội vã nhường ra một vòng lớn, An Thanh Nguyên giờ mới nhìn rõ chiêu thức của Tôn Tồn Chân, liền nói với Lục Kiều Kiều: “Thì ra y dùng Đại thánh thiên môn côn, chẳng trách nguyên thần của y lại hóa thành Tôn đại thánh... vừa nãy ta xâm nhập vào liền bị sáu Tôn đại thánh khổng lồ vây công đuổi ra ngoài.”

Lục Kiều Kiều nhìn Tôn Tồn Chân thở hổn hển vùng gây đánh loạn xạ, lau nước mắt nói: “Để muối vào cho...”

An Thanh Nguyên lắc đầu: “Không được, giờ nguyên thần của muối đã tiêu hao cạn kiệt, căn bản không đủ công lực khai mở tâm giới của y, nếu còn vận dụng nguyên thần có thể nguy hiểm đến tính mạng; vừa nãy nếu không phải đại ca quát muối dùng thúc đẩy nguyên thần ma hóa, giờ có khi muối đã chết rồi cũng nên, muối có biết lúc đẩy nguy hiểm đến chừng nào hay không?”

Tần Đại Hải chột lên tiếng: “Có thể tạm thời trói y đưa về không? Chúng ta có thể ném dây thừng trói y lại, chỗ này toàn là xác chết, tôi sợ đến khi trời sáng sẽ không ổn đâu...”

Mọi người nghe vậy đều bất giác ngẩng lên nhìn vị trí của mặt trăng, Lục Kiều Kiều nhìn chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng, nói: “Giờ là ba giờ, khoảng một canh giờ nữa trời mới sáng, để muối thử xem sao... đừng trói y, y là người tự do...”

Trong lòng Lục Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân có gan từ bỏ vận mệnh của chính mình, y mới là người thực sự tự do trên cõi đời này. Dù y là kẻ mạnh hay kẻ yếu, mỗi bước đi của y hiện giờ, đều do bản thân y tự lựa chọn. Vả lại, y đã dùng quyền tự do lựa chọn ấy để theo cô đi trên con đường này, chẳng phải cô cũng đang chung hưởng sự tự do ấy của y hay sao? Cô sẽ không để một người tự do bị bắt trói. Rốt cuộc, Lục Kiều Kiều cũng phát hiện ra mình có một điểm rất giống Tôn Tồn Chân, cả hai đều có thể dùng cái chết để đổi lấy tự do.

“Long Nhi, có qua đây được không?” Lục Kiều Kiều nói với An Long Nhi đang ngồi rũ ra ở phía xa: “Đến ngồi cạnh cô Kiều...”

An Long Nhi nghỉ ngơi một lát, thể lực đã hồi phục phần nào, nó chống thanh đao đi tới bên cạnh Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi mình mẩy đầy máu tươi, đưa tay sờ lên mặt thẳng bé, hỏi: “Ngày nào mày cũng tu luyện nữ đan?”

“Dạ, vâng.”

“Giúp cô Kiều một tay.”

“Vâng.”

“Mày ngồi xếp bằng xuống sau lưng cô.” Lục Kiều Kiều cũng ngồi khoanh chân giữa An Long Nhi và Tôn Tồn Chân.

Cô nói với An Long Nhi: "Áp huyết Lao cung ở lòng bàn tay phải lên huyết Thần đạo của cô, ngón tay chỉ lên trời; áp huyết Lao cung ở lòng bàn tay trái lên huyết

Mệnh môn của cô, ngón tay chỉ xuống đất..."

Hai tay An Long Nhi liền dang ra như cánh bướm, một trên một dưới lần lượt áp dính vào lưng và eo của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nói: "Mày cứ mặc kệ cô, chỉ việc tụ khí lên thượng đan điền, dù thấy cái gì mày cũng không được buông tay khỏi người cô, bằng không cô chẳng những không cứu được Tôn Tồn Chân, mà còn biến thành giống như y vậy, có biết chưa hả?"

An Long Nhi cười nói: "Yên tâm đi cô Kiều." Sau đó nhắm mắt vận khí tụ về đan điền.

Lục Kiều Kiều cũng nhắm mắt cảm nhận mức độ đan khí của An Long Nhi, đan khí của nó mặc dù rất mỏng manh, nhưng vẫn còn tốt hơn Lục Kiều Kiều tưởng tượng, cô nhanh chóng cảm ứng được nội đan to bằng hạt đậu tương ở giữa hai chân mày thẳng bé, nếu có thêm thời gian, nó có thể luyện nội đan trên quý này to lên bằng quả trứng ngỗng, ấy là khi bắt đầu luyện ra được nguyên thần của mình.

Khi trước, Lục Kiều Kiều nhận lời dạy An Long Nhi tu luyện nội đan, cuối cùng lại thành ra giúp chính mình, điều này cô chưa từng nghĩ tới.. Vì thể chất của nam nữ

khác nhau, tâm pháp và công năng mà nam và nữ tu luyện đều có khác biệt rất lớn, ngoại trừ công pháp nam nữ song tu cực kỳ bí mật, nam đan và nữ đan căn bản không thể nào dung hợp tương thông được.

Vì vậy, cho dù công lực của An Thanh Nguyên thâm hậu chừng nào, cũng không thể giúp sức cho Lục Kiều Kiều. Ngược lại, An Long Nhi ngay từ đầu đã tu luyện nữ đan, vừa khéo tương thông với nội khí của Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều có thể mượn cổ đan khí thuần chính trong cơ thể nó một cách an toàn.

Hai bàn tay cô nắm lại để trước ngực, An Thanh Nguyên vừa nhìn đã nhận ra đây là Nội phước ấn trong Cửu Tự chân ngôn ấn, nhưng Cửu Tự ấn không phải loại thủ ấn có thể khơi thông nguyên thần, tại sao Lục Kiều Kiều lại sử dụng công pháp này? Anh ta tò mò quan sát tiếp...

Lục Kiều Kiều nhắm mắt chậm chậm đưa thủ ấn ra phía trước, sau đó hai ngón tay cái tõe ra chia lên trời, bốn ngón còn lại vẫn nắm chặt; cô xoay cổ tay hướng ngón cái tay trái chỉ xuống đất, kết thành một thủ ấn thoát nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng khiến An Thanh Nguyên thầm giật nẩy mình...

An Thanh Nguyên nghĩ: Đây là thủ ấn gì vậy? Sao mình chưa từng thấy bao giờ, cô em gái này có một số chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của mình rồi... An Long Nhi đỡ Lục Kiều Kiều, từng bước đi vào một vực sâu thăm tối.

An Long Nhi phát hiện người mình không còn đau nữa, cũng không cảm thấy máu me dính dấp khắp thân thể mình, nó quay sang nhìn Lục Kiều Kiều, chỉ thấy một mảng tối đen, nhưng qua mùi hương cơ thể quen thuộc, nó biết rằng mình đang đỡ cô đi về phía trước.

"Cô Kiều, đây là nơi nào?"

"Đây là trong tâm trí của Tôn Tồn Chân..."

"Tâm trí y tối tăm quá..."

"Không, đây chỉ là ngoại vật tâm của y... giờ y không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, tất cả đều phản ánh ở đây..."

"Chúng ta cứ đi tới thế này ă? Liệu sẽ thấy những gì?"

"Không biết... đại ca vừa nãy nói tâm trí y giống như địa ngục vậy, giờ y rất thương tâm, cũng rất sợ hãi... chắc là rất lo cho chúng ta..."

"Chúng ta cứ đi thế này là sẽ trông thấy y ă?"

"Không biết, có điều cô tin y đang quan sát chúng ta... mày nhìn phía trước xem, có thấy gì không?"

Một đứa bé trai chừng bốn năm tuổi đang chậm chậm đi về phía họ, trong bóng đêm vô tận, đứa bé toàn thân phát ra ánh sáng hòa dịu này trở thành cảnh tượng duy nhất có thể nhìn thấy được.

Lục Kiều Kiều biết đan khí của cô và An Long Nhi rất yếu ớt, bọn họ không thể chạy, cũng không thể dùng bất cứ đạo pháp nào, chỉ có thể bước từng bước một, nhưng cô vẫn vô thức rảo nhanh chân bước tới.

Đứa bé trai trông rất gầy guộc, mặc áo vải, chạy lúp xúp phía trước, thân hình loạng choạng. Họ thấy gương mặt đứa bé ấy hết như một con búp bê bán thành phẩm, vẫn chưa điêu khắc xong ngũ quan, tất nhiên không nhìn ra được biểu cảm trên bộ mặt ấy, song vẫn có thể đoán được ý tứ từ động tác thân thể của nó.

Đứa bé trai ngẩng mặt lên nhìn Lục Kiều Kiều, rồi lại nhìn An Long Nhi, tuy không có mắt, nhưng hai người có thể cảm nhận được nó đang nhìn vào gương mặt mình, sau đó đứa bé đưa bàn tay nhỏ nhắn về phía Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều cũng chìa tay ra hỏi nó: “Cậu là Tôn Tồn Chân?”

Thằng bé không trả lời, kéo tay Lục Kiều Kiều đi về phía trước.

Xung quanh dần dần xuất hiện ánh sáng, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi thấy mình đang đi trên một dòng sông khá rộng, nước sông lặng lẽ chảy dưới chân, hai bên bờ là cánh đồng hoa bảy màu trải dài vô tận, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chim, tiếng côn trùng rả rích, lũ chim nhỏ chốc chốc lại bay qua bên cạnh.

Tâm trạng đứa bé trai rất vui vẻ, mặc dù gương mặt nó không có mắt mũi tai miệng và bất cứ biểu cảm nào, nhưng nhìn bước đi nhẹ nhàng tung tăng của nó, ai cũng cảm giác được niềm vui ngây thơ hồn nhiên ấy.

Hai tay An Long Nhi đỡ Lục Kiều Kiều, vừa nhìn ngó xung quanh vừa nói: “Đây chính là địa ngục mà đại ca của cô nói sao?”

“Tất nhiên không phải, Tôn Tồn Chân nhận ra nguyên thần của chúng ta, y đang dẫn chúng ta tiến vào ảo hải...”

“Cháu cũng có ảo hải chứ?”

“Ai cũng có cả, quan trọng là đạo pháp của mày có đủ để mở ra hay không, có thể tự khống chế ảo hải như Tôn Tồn Chân đây là công lực rất cao cường rồi; nhưng y không biết vận dụng, chắc là do sư phụ y không truyền cho phương pháp...”

Lý giải của Lục Kiều Kiều về việc Tôn Tồn Chân công lực cao mà kỹ năng lại thấp, hoàn toàn xuất phát từ lý giải của cô đối với Thiên Sư đạo. Cách truyền pháp của Thiên Sư đạo là do Thiên Sư truyền thụ phù, chú, ấn cho đệ tử, chỉ có người kế nhiệm Thiên Sư mới đủ tư cách có được toàn bộ phù ấn. Bộ phù thư này, cộng với kính và ấn chính là Tam bảo của Thiên Sư đạo, đại biểu cho tầng cao nhất trong Thiên Sư đạo.

Nhưng tôn chỉ của Toàn Chân đạo là mong thế gian thanh tịnh, người người đều tu đạo thành tiên, tu luyện nội đan tính mệnh song tu đến mức tinh thâm tốt cùng, cầu mong có thể tự nhiên dần dần, đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất mà không lộ ra ngoài. Tuy rằng họ cũng có phù chú đạo pháp cơ bản, nhưng không hề có nhiều loại phù chú, bùa phép thực dụng và nhập thể như Thiên Sư đạo. Tôn chỉ tu đạo này khiến triều đình rất yên tâm, ba triều Nguyên, Minh, Thanh đều tôn Toàn Chân đạo là chính tông của Đạo giáo. Người không hiểu sâu về Toàn Chân đạo như Lục Kiều Kiều, đành cho rằng sư phụ của Tôn Tồn Chân không dạy dỗ y mà thôi.

Lục Kiều Kiều cúi đầu nhìn xuống dòng sông, qua làn nước, cô thấy bên dưới có một thế giới khác.

Dưới đáy sông là một ngọn núi cao có rừng cây rậm rạp, trên núi có rất nhiều khí chạy nhảy chơi đùa. Lũ khí vừa trông thấy Tôn Tồn Chân đi tới liền kêu chít chít loạn lên, con khí nhỏ nhất còn nhảy lên mặt sông nhào vào lòng thằng bé, Lục Kiều Kiều nghe thấy đứa bé trai ấy cười lên khanh khách, vui sướng không gì sánh nổi.

Con khí nhỏ ngồi trên vai thằng bé chơi một lúc rồi nhảy nhót trở về đàn, sau đó đứa bé trai kéo Lục Kiều Kiều xuống chân chạy nhanh.

Lục Kiều Kiều cũng không dám chạy quá nhanh, chỉ rảo chân bước đi dưới sự dìu đỡ của An Long Nhi.

Cô thấy xung quanh tối dần, một luồng gió thổi đến làm người lạnh buốt đến tâm can. An Long Nhi nói: “Cô Kiều nhìn xem, bên dưới có người.”

Lục Kiều Kiều cúi đầu quan sát, thấy dưới đáy sông có một đám tiểu đạo sĩ vừa nhảy nhót vừa làm mặt xấu, miệng hò hét “đánh yêu quái”, tay ném đá về phía đứa bé trai.

Những viên đá dưới đáy sông bay lên mặt nước, đập vào người họ, đứa bé trai lại kéo hai người guồng chân chạy. Mấy viên đá không lớn, đập vào người không thấy đau, nhưng lại nhói lên ở sâu trong tâm khảm. Lục Kiều Kiều đã hiểu, dòng sông này chính là thời gian trong ảo hải của Tôn Tồn Chân, dưới đáy sông lắng đọng tất cả những gì y từng trải qua.

Đi tiếp nữa, cô trông thấy một đạo sĩ trung niên đang dạy một đám tiểu đạo sĩ múa kiếm, đạo sĩ đó trông thấy đứa bé trai trên mặt sông liền quát lớn: “Tôn Tồn Chân, ta phạt ngươi đi gánh nước, ngươi còn ở đây làm gì hả?” Sau đó liền hùng hổ muốn đi lên trên mặt nước.

Đứa bé trai ôm lấy chân Lục Kiều Kiều, vùi mặt vào đùi cô.

Đạo sĩ trung niên vừa bước lên mặt sông, Lục Kiều Kiều thấy ông ta cao đến hơn một trượng, đạo sĩ vươn tay nhắc thẳng bé lên dùng song kiếm đánh mạnh vào chân nó. Lục Kiều Kiều cúi đầu nhìn, thấy đứa bé trai vẫn nắm chặt tay mình, nấp sau chân mình, đạo sĩ đang đánh vào một ảo ảnh khác, cô vội kéo tay thẳng bé nhanh chóng rời khỏi chỗ ấy.

Đi dọc theo dòng sông, họ không thấy lũ trẻ con nữa, mà là một đám đạo sĩ trẻ tuổi đang được đạo sĩ trung niên kia chỉ huy thu dọn hành lý. Một người trong bọn nói:

”Tôn Tồn Chân, ngươi thì sướng rồi, tất cả chúng ta đều phải vào cung, còn ngươi được xông pha giang hồ, lại nhận được nhiều bổng lộc như thế nữa...”

Một người khác lại nói: “Hắn trông như quỷ thế kia, hoàng thượng trông thấy không sợ thì đám cung nữ cũng chạy mất dép, á... á...” Nói xong y còn bắt chước giọng nữ kêu ré lên, chạy vòng quanh trong đạo xá, làm cả bọn đều cười ầm.

Một đạo sĩ bịt mặt tung mình nhảy lên khỏi mặt nước, lưng đeo hành lý tay cầm Tề mi còn cúi đầu đi khuất khỏi tầm nhìn của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều không dừng bước chân, cô biết đây đều chỉ là những mảnh vỡ của ký ức, thứ cô muốn tìm là nguyên thần thật sự của Tôn Tồn Chân.

Mới đi được mười mấy bước, cô liền trông thấy đạo sĩ bịt mặt vừa đi ra lúc nãy và đạo sĩ trung niên kia đang liều mạng chém giết nhau, hai người đánh ra toàn là sát

chiêu, đạo sĩ trẻ vừa tấn công dữ dội vừa kích động gào khóc, hỏi: “Tại sao phải giết con? Tại sao lại kiếm người giết con?” Đạo sĩ trẻ nhanh chóng giành lấy thế

thượng phong, đập cho đạo sĩ trung niên vỡ tan thành mấy mảnh, vung vãi khắp nơi. Đạo sĩ trẻ vẫn cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó, không ngừng hỏi không ngừng đánh

đập những mảnh vụn của cơ thể ấy, đến nỗi máu thịt bấy nhầy cũng không chịu dừng tay.

Mấy người bọn Lục Kiều Kiều vòng qua chỗ máu me ấy, đi tiếp về phía trước, An Long Nhi hỏi cô: “Cô Kiều, Tôn Tồn Chân giết chết sư phụ của y rồi à?”

“Cũng chưa chắc, vì ảo hải sẽ trộn lẫn những việc mình muốn làm và những việc đã làm vào với nhau, chỉ có bản thân y mới phân biệt rạch ròi được thôi. Người ngoài như chúng ta không thể biết được.”

An Long Nhi nói: “Cô Kiều nhìn kia, bên dưới là nhà cô!”

Lục Kiều Kiều nhìn xuống, quả nhiên trông thấy ngô Hình Lan ở Trần Đường, Quảng Châu, đây là góc nhìn từ trên nóc Vạn Hoa quán xuống giếng trời nhà cô. Cô

thấy một gã đàn ông trẻ tuổi ngồi trên nóc Vạn Hoa quán, nét mặt như cười mà không phải cười, cúi nhìn xuống dưới. Cô còn trông thấy một Lục Kiều Kiều đang nằm trên chõng tre hút thuốc phiện. Nhìn lại người

trẻ tuổi kia, bên cạnh y không ngờ lại có thêm một Lục Kiều Kiều cùng y ngồi trên nóc nhà, hai người đang nhìn vàng dương lặn xuống ở phía xa xa, nói nói cười cười.

Lục Kiều Kiều không nhịn được mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên, dòng sông đã biến thành một cái hồ lớn, một lò luyện đan khổng lồ nổi dập dềnh trên mặt nước, bên

cạnh lò luyện đan là Tôn Tồn Chân bịt mặt đang đứng, đứa bé trai kéo tay cô đến đây không biết đã biến mất tự bao giờ.

Lục Kiều Kiều nhận ra, đây là trung tâm ảo hải của Tôn Tồn Chân, cái lò này là nơi y luyện đan, là tâm điểm quan trọng nhất đối với người tu đạo, vì vậy nguyên thần

của Tôn Tồn Chân tử thủ ở đây, đứa bé trai lúc nãy, chẳng qua chỉ là phân thân đi đón bọn họ vào mà thôi.

Họ đi tới bên cạnh Tôn Tồn Chân, thấy y dùng khăn che mặt bao kín cả đầu lại. Lục Kiều Kiều khẽ hỏi y: “Tôn Tồn Chân, tôi đến rồi đây, anh cảm thấy thế nào?”

Tôn Tồn Chân đưa tay chỉ vào mắt mình, rồi lại chỉ vào tai mình.

“Cái gì khiến anh thành ra như vậy?”

Tôn Tồn Chân lắc đầu, sau đó chỉ tay ra phía sau.

Lục Kiều Kiều nhìn lên bầu không ở phía ấy, thấy trên trời ghim một tấm bùa sắt khổng lồ, trông rất kinh khiếp, chiếm cả một góc trời, bên trên là những ký hiệu mà cô

không hiểu gì.

Cô vội vàng nhìn sang lò luyện đan, trên thân lò vẽ các quẻ tượng theo phương vị bát quái, theo vị trí đối ứng của quẻ tượng trên thân lò và lá bùa sắt, cô có thể nhận

ra đây là huyết Nảo không ở sau gáy, xem ra Đặng Nghiêu đã ghim vào đây một lá bùa sắt, tước đoạt toàn bộ năng lực cảm tri bằng ngũ quan của Tôn Tồn Chân, chỉ

để lại xúc giác.

“Tôi không hiểu lá bùa này, sau khi rời khỏi ảo hải của anh, tôi sẽ dẫn anh đi trị bệnh...”

Tôn Tồn Chân không ngờ lại vẫn lắc đầu.

“Anh không muốn tôi rời khỏi đây à?”

Tôn Tồn Chân lần này không lắc đầu nữa, tim Lục Kiều Kiều thất lại, nếu Tôn Tồn Chân thật sự không muốn nguyên thần của cô rời đi, y hoàn toàn có năng lực vậy

khốn nguyên thần của cô và An Long Nhi lại đây, cho đến khi cả ba người cùng chết.

Lục Kiều Kiều nói với y: “Chìa tay ra.”

Tôn Tồn Chân ngoan ngoãn đưa tay ra, cô cũng giơ tay mình ra, nắm lấy bàn tay y, đoạn nói: “Đây là tay tôi, hãy nhớ lấy... sau khi tôi ra ngoài, anh nắm lấy tay tôi, đi

theo tôi, được không?”

Tôn Tồn Chân nắm tay Lục Kiều Kiều, rốt cuộc cũng gật đầu.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi phát hiện dưới chân gồ lên, một đám mây dày đặc bốc lên từ mặt hồ, đưa ba người họ lên tận bầu trời. Tốc độ bay càng lúc càng

nhanh, hồ nước và lò luyện đan dưới chân cũng thu nhỏ lại bằng một bát nước, mây mù xuất hiện dưới chân bọn họ, nhìn ra phía xa là núi non sông nước mà cả đời

Tôn Tồn Chân đã đi qua.

Lúc này Lục Kiều Kiều bất giác nghĩ đến thôn Lũng Hạ mà cha cô sắp xếp gả cô tới. Nếu nửa đời sau đều sống ở đó, suốt đời không rời khỏi thôn làng, xa nhất cũng

chỉ lên huyện thành đi chợ phiên, liệu ảo hải của cô sẽ lớn được chừng nào?

Tôn Tồn Chân không biết đã biến mất từ khi nào, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đột nhiên cảm thấy mình đã trở về với thân thể.

Khi Lục Kiều Kiều hóa giải thủ ấn thần bí ấy, mở mắt ra lần nữa, cô nhận ra thể lực và tinh thần mình đều khá lên, có lẽ do đan công của An Long Nhi đã giúp cô phần

nào, mà cũng có thể là Tôn Tồn Chân đã dùng đan khí Toàn Chân thuần hậu trợ lực cho cô.

An Thanh Nguyên và An Thanh Viễn đều sấn tới hỏi: "Tiểu muội, thế nào rồi, có được không?"

Lục Kiều Kiều nhìn Tôn Tồn Chân trước mặt, ngẫm nghĩ một lúc mới định thần lại: "Y đã dẫn muội vào trong ảo hải."

An Thanh Nguyên thở phào nhẹ nhõm: "Chắc, vậy thì tốt rồi, ta chỉ lo y cảnh giác quá, gây bất lợi cho muội."

"Không sao rồi, muội muốn đưa y lên núi Thanh Nguyên..."

An Thanh Nguyên ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại lên núi Thanh Nguyên?"

"Muội dắt Tôn Tồn Chân dậy trước đã, chốc nữa từ từ nói..." Lục Kiều Kiều dứt lời liền chậm chậm đi về phía Tôn Tồn Chân, chìa tay mình đặt vào tay y.

Tôn Tồn Chân vẫn ở trong tư thế chiến đấu, một tay chạm rãnh mồ mẫm, một tay cầm Tề mi côn. Y vừa chạm vào tay Lục Kiều Kiều, bàn tay liền run lên nhẹ nhẹ, rồi

lập tức nhích lại gần.

Khi đã thật sự nắm được bàn tay Lục Kiều Kiều, y nhớ ra đây chính là cảm giác bên trong ảo hải. Xương bàn tay cô rất nhỏ, cảm giác rất mềm mại, chỉ khác là ẩm

ướt hơn lúc ở trong ảo hải, không biết là mồ hôi hay máu.

Y nắm tay Lục Kiều Kiều, đầu óc trống rỗng.

Trong tình trạng không nhìn được, không nghe được, xúc giác của con người sẽ trở nên cực kỳ mẫn cảm. Trong tình cảnh mất đi toàn bộ khả năng cảm nhận bằng ngũ

quan, bàn tay Lục Kiều Kiều liền trở thành toàn bộ thế giới của Tôn Tồn Chân. Lúc này, y có thể cảm nhận được tất cả mọi chi tiết trên bàn tay bé nhỏ ấy.

Khi mình khôi phục lại khả năng cảm tri bằng ngũ quan, thì sẽ phải buông tay Lục Kiều Kiều ra; nếu có thể lựa chọn, y thà mất đi tất cả cũng muốn được nắm tay cô

thế này mãi mãi. Đương nhiên, y không được lựa chọn, điều y có thể làm chỉ là nhớ thật kỹ, vĩnh viễn trân trọng cất giấu thử cảm giác diệu kỳ này.

Tôn Tồn Chân yên tâm nhắm lại đôi mắt không nhìn thấy gì, hơi ấm của cô lan tỏa đến tận tâm can y, máu của cô chảy qua bàn tay y rồi mới trở về trái tim, trong tay y

đang nắm chặt niềm hạnh phúc và tín nhiệm lớn nhất đời. Nếu lúc này sau lưng có bắn tới ba mũi Tam thi câu mệnh tiền nữa, y cũng cam tâm đón nhận cái chết.

Jack mình mẩy đầy máu me ngồi trên lưng ngựa thong thả đi tới, trên tay còn dắt theo một con ngựa nữa, Đại Hoa Bối lon ton bên cạnh. An Long Nhi trông thấy vậy

không khỏi bật cười: "Anh Jack giỏi thật, bị thương như vậy còn tìm được ngựa về cơ à?"

Jack "phì" một tiếng, nói bằng giọng thều thào sống dở chết dở: "Đầu ngựa to thế này cơ mà, thông minh lắm, anh huyết sáo một cái là chúng quay lại ngay..."

An Thanh Nguyên đã gặp Jack ở Phạt Sơn, vừa trông thấy anh chàng liền bước lên hỏi: "Jack tiên sinh, anh cũng ở đây à? Bị thương có nặng không?"

Vừa nói, anh ta vừa chìa tay bắt tay Jack. Mới nắm vào tay, Jack đã kêu toáng lên: “A! Đau, chỗ nào cũng đau, đừng chạm vào tôi!”

Thấy Lục Kiều Kiều cứ nắm tay Tôn Tồn Chân mãi, Jack thở hồng hộc, trợn mắt lên nói: “Lục Kiều Kiều... hắn ta đang làm gì thế?”

“Cái làm cái gì?”

“Tay hắn ta làm sao...”

“Y bị thương, tôi để y nắm tay tôi còn dắt y đi chứ.”

Jack lập tức gào toáng lên: “Này Lục Kiều Kiều... Anh không bị thương chắc? Khắp người anh đều bị thương đây này!”

“Phì!” Lục Kiều Kiều phun ra một hạt ô mai, đập trúng mặt Jack: “Người ta mù cả mắt, điếc cả tai rồi, anh mà bị như thế thì tôi cũng dắt anh.”

Jack lập tức im bật, một lúc sau mới nói: “Sorry...”

Sau đó anh lại nghĩ ngợi giây lát, hỏi: “Y sẽ như vậy mãi à?”

“Ừ! Cả đời này tôi sẽ kéo tay dẫn y đi khắp nơi.” Lục Kiều Kiều bực tức trả lời Jack.

An Long Nhi thu dọn đồ đạc dưới đất còn có thể dùng được, Lục Kiều Kiều lật tung các thứ lên mà vẫn không tìm thấy con búp bê vải mặc kỳ bào cô ưa thích nhất,

đành thu thập những thứ tìm được. Cả bọn chia nhau lên ngựa, cô và Tôn Tồn Chân cười chung một con, quay đầu đi lên núi Thanh Nguyên.

62. Chương 62: Vô Vị Thiên

Trời vẫn chưa sáng, cả bọn vòng khỏi đường cái quan men bờ Cán Giang, theo đường nhỏ quay ngược lại, đi thẳng lên núi Thanh Nguyên.

Trên đường lên núi, ngựa không thể chạy nhanh, Lục Kiều Kiều mới kể chuyện An gia trang bị thiêu rụi, phát hiện viên gạch lát sàn bị lật lên làm ám hiệu, nhặt được

nhãn của cha, dọc đường bị quan sai chặn lại kiểm tra, rồi rơi vào ảo trận kỳ môn cho hai người anh nghe.

Có điều, chuyện Tôn Tồn Chân luôn theo dõi họ trong thời gian dài, và việc đổi long huyết thiên tử lấy vàng ở núi Phù Dung thì cô không nhắc đến.

Cô cũng hỏi chuyện biết được, thì ra nhị ca An Thanh Viễn của cô mấy năm nay vẫn luôn ở Đằng Xung mở xưởng khai thác ngọc, tháng trước anh ta nhận được thư của đại ca, nói đã tìm thấy tiểu muội An Thanh Như ở Quảng Châu, nhưng nhà của cô đã bị người ta vô cớ phá hoại, rất có thể nhà cũ ở Giang Tây cũng xảy ra chuyện. Vì vậy, anh ta liền dẫn theo hai tiểu sư vãi và trở về. Tiếc rằng về đến nhà thì phát hiện An gia trang đã bị thiêu rụi, cha cũng không biết ở đâu, liền báo quan lập án điều tra. Không lâu sau, đại ca An Thanh Nguyên cũng trở về phủ Cát An, sau khi hai huynh đệ gặp nhau, họ vẫn luôn chờ đợi Lục Kiều Kiều trở về. Vì An gia trang đã bị thiêu hủy, mọi người không có chỗ trú chân, An Thanh Viễn đành phái người ngày ngày quay về An gia trang trông chừng.

Hôm nay vừa nghe nói em gái đã trở về, hai huynh đệ lập tức qua sông đuổi theo Lục Kiều Kiều. Chẳng ngờ, lại gặp phải một trận ác chiến.

Phương Đông dần hửng sáng, cả bọn cưỡi ngựa đi qua cánh cổng màu đỏ tươi trên núi Thanh Nguyên, phong cảnh đột nhiên thay đổi. Bên tai văng vẳng tiếng suối róc

rách không ngừng như xa như gần; bốn phía núi non sừng sững, nguy nga hùng vĩ.

Trước khi trời sáng là thời điểm lạnh nhất, mấy người trẻ tuổi bọn Lục Kiều Kiều vừa trải qua huyết chiến đều thiếu y phục, lạnh run lên cầm cập trong tiết cuối thu. An

Thanh Nguyên mang theo nhiều hành lý nhất, anh ta đưa cho Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân một chiếc áo choàng, rồi lại phát cho Jack và An Long Nhi thêm một chiếc nữa.

An Thanh Nguyên hỏi Lục Kiều Kiều: “Muội quen người nào trên núi Thanh Nguyên à? Thực ra chúng ta xuống phủ Cát An cũng có khách điểm ở được...”

Lục Kiều Kiều ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Cha có một người bạn cũ ở chùa Tịnh Cư trên núi, muội muốn tìm tung tích của cha nên lên đây để hỏi thử.”

Cô hơi lấy làm lạ, không hiểu sao An Thanh Nguyên lại xa lạ với bạn bè của cha mình như thế, có phải cha cô cố ý không cho anh ta biết không?

Nhị ca An Thanh Viễn cũng bắt lời: “Nhị ca cũng không biết cha có bạn trên núi... nhưng bạn bè cha nhiều lắm, cứ hỏi thế này chẳng phải quá phiền phức sao?”

Lục Kiều Kiều nói: “Lão hòa thượng ở gần An gia trang nhất, vì vậy cứ hỏi ông ấy trước đã. Vốn muội định đến phủ Cát An đợi hai huynh, đồng thời lên núi tìm lão

hòa thượng, muội đã để lại thư trong phòng các huynh ở An gia trang rồi đó.”

“Lại còn là lão hòa thượng à? Cha chúng ta cũng giới kết bạn thật đấy, loại người nào cũng quen hết.” Nhị ca An Thanh Viễn tính tình hướng ngoại, nói năng xưa nay đều không phân lớn nhỏ.

Vòng vèo mấy lượt ở lưng chừng núi, cả bọn liền trông thấy một khoảng đất bằng phẳng. Nhìn từ trên đường núi xuống, chỉ thấy cây rừng rậm rạp, trong rừng rải rác

mấy mái ngói lưu ly nhấp nhô, nơi này chính là chùa Tịnh Cư mà hồi nhỏ Lục Kiều Kiều thường theo cha đến thăm lão hòa thượng.

Lục Kiều Kiều thông thạo đường núi ở đây, nhanh chóng vòng tới cửa chùa, vừa khéo nghe thấy bên trong đang đánh chuông sớm, mấy tiểu hòa thượng đi ra mở cửa quét sân.

Tiểu hòa thượng trông thấy trước cửa có một đám người đi tới, ai nấy đều cầm vũ khí, có mấy người mình mẩy còn đầm đìa máu tanh, đều kinh ngạc ra mặt.

Lục Kiều Kiều dẫn theo Tôn Tồn Chân xuống ngựa, bước tới nói với họ: “Xin hỏi có Vô Vị đại sư ở đây không?”

Một tiểu hòa thượng trong bọn thấy Lục Kiều Kiều xinh đẹp đáng yêu, theo lẽ thường ắt không phải là người xấu, bèn trả lời Vô Vị đại sư đang ở bên trong làm khóa sớm.

Lục Kiều Kiều nhờ hòa thượng vào thông báo một tiếng, sau đó gọi cả bọn xuống ngựa đứng trước cửa đợi đại sư sắp xếp.

An Thanh Nguyên nghe pháp hiệu của Vô Vị đại sư, lấy làm hứng thú hỏi Lục Kiều Kiều: “Pháp hiệu của hòa thượng này thật hiếm có, thông thường đều là những tên

kiểu như Minh Tuệ Tịnh Thiện gì đó, muội có biết tại sao ông ta lại đặt pháp hiệu là Vô Vị không?”

”Hỏi muội theo cha đến đây, có nghe bọn họ nhắc đến chuyện này. Ông ấy rất thích ăn các món chay ngon, nhưng đồ ăn nhà bếp làm hằng ngày chẳng có mùi vị gì cả;

ông ấy thường nhân lúc có khách đến, nói là phải chiêu đãi khách, tranh thủ vào bếp đích thân làm các món chay ngon lành, tên các món ăn ấy toàn là gà quay chay,

sườn chay... gì gì đó.

Một lần sư trụ trì hỏi ông ấy, đồ ăn con nấu và đồ ăn nhà bếp nấu có khác biệt gì không? Ông ấy bảo không có gì; sư trụ trì liền nói, nếu không khác gì, thế con đang

làm gì vậy? Ông ấy nói, con ăn vào thì không thấy khác biệt, nhưng muốn dẫn dắt người khác hướng Phật mà cứ cho người ta ăn các món chay vô vị, người ta ăn một

lần là bỏ đi rồi. Chúng ta trước tiên phải giữ lại mùi vị của những đồ ăn mặn để người ta ăn chay, sau đó từ từ giảm mùi thịt, như vậy mới có thể mở rộng thiện môn, kết thiện duyên rộng khắp...”

An Thanh Nguyên cười ha hả nói: “Hòa thượng này thú vị thật, về sau ông ấy có làm thức ăn cho các vị thí chủ nữa không?”

Lục Kiều Kiều nói: “Chuyện về sau mới gọi là thú vị, sư trụ trì nghe ông ấy nói vậy, liền tặng cho một bức hoành phi, bên trên viết hai chữ ‘Vô Vị’ lớn, để ông ấy treo trong Thiền phòng của mình, ngày ngày nhắc nhở bản thân chớ nên tham vui ăn uống.

Không lâu sau, sư trụ trì qua đời truyền lại vị trí ấy cho Vô Vị đại sư, ông ấy liền viết thêm vào hai chữ đại tự của trụ trì tiền nhiệm hai chữ nữa, một trước, một sau, thành kỳ vị vô cùng[1]...”

[1] Mùi vị ấy vô cùng vô tận.

“Kỳ vị vô cùng? Ha ha ha...” Cả đám người nghe xong câu chuyện về Vô Vị đại sư đều phá lên cười.

Trước cửa chùa xuất hiện một hòa thượng vừa gầy vừa lùn vừa già, trên người khoác tăng bào gọn gàng sạch sẽ, hai mắt sáng rực có thần, chống một cây thiền trượng

cao gấp đôi người mình, vừa thấy Lục Kiều Kiều đã giơ thiền trượng chỉ vào đầu cô quát hỏi: “Bên trong này là thứ gì?”

Lục Kiều Kiều đáp: “Chẳng có gì cả.”

Lão hòa thượng lại quát, lần này nghiêm giọng hơn: “Không có cái gì?”

Đây là lễ chào hỏi của Thiền môn, trí tuệ sắc sảo của Thiền môn xưa nay vẫn thể hiện qua những lời vấn đáp chan chát, trong chớp mắt ngăn ngừa làm người ta ngộ ra

Phật tính, nhưng Lục Kiều Kiều chẳng qua chỉ nghe Vô Vị đại sư và cha mình nghiền ngẫm Thiền cơ từ nhỏ nên học được đôi chút cung cách đối đáp chứ thực ra chẳng hiểu gì Thiền ý căn bản bên trong, cô thấy Vô Vị đại sư tiếp tục truy hỏi, liền ngậy ra một hồi không biết trả lời thế nào, sau đó bật cười khúc khích, trả đũa luôn: “Không có mùi vị nữa rồi... ha ha ha...”

Vô Vị đại sư nghe cô nói thế cũng cười nói: “Con quỷ nhỏ, chỉ được cái miệng, chứ bảo cháu tu thiền thật cháu đâu có chịu...”

Lục Kiều Kiều giới thiệu mọi người cho Vô Vị đại sư, Vô Vị đại sư cũng nhận thấy có chuyện không bình thường, lập tức sắp xếp chỗ nghỉ cho cả bọn, rồi tìm người

băng bó bôi thuốc cho Jack và An Long Nhi.

Sau bữa sáng, Vô Vị đại sư hẹn đám Lục Kiều Kiều đến phòng khách gặp mặt. Jack và An Long Nhi bị thương nặng, đành phải ở lại phòng nghỉ ngơi, Lục Kiều Kiều tắm rửa chải chuốt xong xuôi, rồi dẫn Tôn Tồn Chân cùng tới phòng khách.

Vừa bước qua cửa, cô liền trông thấy bên trong ngoài Vô Vị đại sư, còn có bốn người đàn ông nét mặt nghiêm trang đang ngồi trong trà thất.

Bốn người này ăn mặc kiểu dị tộc, xem ra không giống người Hán hay người Bát Kỳ.

Hai người trong số họ cạo trọc đầu, tăng bào trên người vừa nhìn đã biết ngay là tăng bào, nhưng nhìn kỹ lại không giống kiểu dáng mà Vô Vị đại sư đang mặc; hai

người còn lại tuy có tóc, phía sau đầu cũng tết bím, nhưng lại không cạo trán như người Hán và người Mãn, mà cạo từ trán đến đỉnh đầu, tạo thành một mảng trọc lốc

ở giữa.

Qua sự giới thiệu của Vô Vị đại sư cô biết được, bốn người này là khách đến từ Nhật Bản, người lớn tuổi nhất trông cũng không quá ba mươi mấy, vận tăng bào, tên là

Hotta Masayoshi; người trẻ nhất chỉ mười mấy, cỡ ngang tuổi An Long Nhi, cũng mặc tăng bào, tên là Hotta Masatomo; hai người còn lại một người đeo song kiếm một dài một ngắn, thoát nhìn có vẻ hiền lành, nhưng nhìn kỹ lại thấy toàn thân y từ trên xuống dưới đều toát lên một lực căng như thể loài báo, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng lao tới, tên là Miyabe Ryokura, người còn lại khoảng hơn hai mươi, bộ dạng thanh tú, nhưng ánh mắt lại thâm trầm thu liễm, thần thái nhàn nhã, như một người

trung niên đã nhìn thấu thể thái nhân tình. Tên y là Niwa Kumo.

Hai huynh đệ An Thanh Nguyên và An Thanh Viễn cũng cùng bước vào, An Thanh Nguyên vừa trông thấy Hotta Masayoshi liền ngẩn ra một thoáng, ngoảnh đầu hỏi

Vô Vị đại sư: “Vô Vị đại sư, vị này là khách quý từ đâu đến vậy?”

Vô Vị đại sư cười ha hả nói: “Vẫn là đại ca biết nhìn người nhất, họ từ Nhật Bản vượt đường xa tới đây, vị này là Hotta Masayoshi... Masayoshi quân, đây là An Thanh Nguyên, con trai ruột người bạn già của lão nạp, còn đây là An Thanh Viễn, họ với Tiểu Như là người một nhà, là anh em... khà khà...”

Mọi người làm quen nói chuyện phiếm một hồi, Lục Kiều Kiều là con gái mà không sợ mất thể diện, một tay dắt Tôn Tồn Chân, một tay kéo Vô Vị đại sư sang một bên, thuật lại chuyện cha mình đã mất tích hai năm, An gia trang bị thiêu hủy cùng tình trạng cần cứu chữa gấp của Tôn Tồn Chân.

Phía bên kia, An Thanh Nguyên mỉm cười hỏi Hotta Masayoshi: “Hotta tiên sinh thân ở ngôi cao, lại vượt đường xa thâm nhập vào một thị trấn nhỏ trong lục địa Trung

Quốc, chẳng hay có việc gì vậy?”

Hotta Masayoshi mỉm cười, không nói không rằng nhìn An Thanh Nguyên, nhưng thiếu niên Hotta Masatomo bên cạnh y lại cất tiếng trả lời: “Núi Thanh Nguyên là đạo tràng của Thiền tông thất Tổ, Hành Tư tông sư, sáu trăm năm trước, Đạo Nguyên tiên sư đã từ núi Thanh Nguyên truyền bá Tào Động tông đến Nhật Bản, từ đó trở đi, tăng nhân Nhật Bản thường trở về núi Thanh Nguyên để lễ Tổ; Tào Động Thiền tông là tín ngưỡng của gia tộc Hotta, lần này cha tôi muốn hoàn thành nguyện vọng bấy lâu nay, nên đặc biệt vượt đường xa tới đây.”

An Thanh Viễn nghe chẳng hiểu gì, bèn quay sang hỏi đại ca An Thanh Nguyên: “Nhật Bản là nơi nào thế?”

“Nhật Bản là một nước ngoài biển Đông, rất gần Trung Quốc, đôi bên đã qua lại cả nghìn năm nay rồi.” An Thanh Nguyên giải thích qua loa, rồi lại nói với Hotta Masayoshi: “Nom Hotta tiên sinh dáng gấu thể hổ tai như tai voi, mũi như túi mật treo ngược, miệng như chim ưng, không giống người tu đạo, lẽ nào là trọng thần của

triều đình Nhật Bản?”

Người thanh niên có vẻ nho nhã Niwa Kumo mỉm cười nhìn Hotta Masayoshi, thấy Hotta gật gật đầu, anh ta bèn cất lời nói với An Thanh Nguyên: “Chủ công là Trung

Lão của Mạc Phủ, quan đại danh của vùng Sakura, tương đương với tri châu của Trung Quốc. Có điều, nhìn An tiên sinh cũng không giống khách dâng hương bình

thường, hẳn là một vị quan cao của Đại Thanh rồi?”

An Thanh Nguyên lắc đầu cười cười nói: “Tại hạ chỉ là một giáo thư quen lo việc khoa cử thôi, Hotta chủ công lại là bậc trọng thần được cất đất phong hàm, không cùng một cấp bậc với tri châu của Đại Thanh, tại hạ lại càng không thể so sánh được... ha ha ha... Hotta tiên sinh chắc không phải chỉ đến lễ Tổ, người ở đất khách nhất định có nhiều điều bất tiện, có gì cần Thanh Nguyên giúp xin cứ nói ra, chớ nên khách khí.”

Hotta Masayoshi đưa tay ra làm động tác bảo mọi người dừng lại, Niwa Kumo lập tức ngừng nói, Hotta lên tiếng: “Cảm tạ ý tốt của An tiên sinh, thực không dám giấu, lần này tại hạ đến đây là muốn cầu được đạo làm cho đất nước mạnh lên.”

Những người có mặt đều sững sờ trước chủ đề lớn bất ngờ này, tất cả người Trung Quốc không hẹn mà cùng thâm nghĩ, đang yên đang lành đột nhiên nói ra chuyện

này liệu có phải hơi quá rồi không? Trong tư tưởng nho gia của Trung Quốc, xưa nay vẫn là bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính (không ở vị trí ấy thì không lo toan việc ấy);

kể cả có nói, thì cũng không tùy tiện buột miệng nói ra trước mặt người lạ, giờ Hotta Masayoshi không nói thì thôi, vừa mở miệng ra đã bàn chuyện quốc gia đại sự, khiến cả phòng tiếp khách đều yên ắng hẳn đi.

Hotta Masayoshi nói: "An tiên sinh, ngài là quan viên lo việc khoa cử, hẳn phải đọc vô số sách vở, nhìn thấu được đại thế trong thiên hạ... Mạc Phủ hiện nay đang thực

hiện chính sách bế quan tỏa cảng dọc bờ biển Nhật Bản, toàn bộ Nhật Bản chỉ có cảng Nagasaki là cho phép thuyền buôn của Hà Lan và Trung Quốc cập bến, và lại

người nước ngoài còn không được phép đặt chân lên nước Nhật...

Nhưng những nhân sĩ có kiến thức trong nước Nhật đều lần lượt nhận ra, hàng hóa Tây Dương từ bên ngoài đến tốt hơn hàng Nhật Bản sản xuất rất nhiều, vũ khí cũng

càng ngày càng tân tiến, thuyền hàng và súng pháo của bọn họ đã đến cửa ngõ Nhật Bản, nếu lần sau là chiến hạm xuất hiện thì phải tính sao?

Trước đây Đại Thành cũng thực thi chính sách chỉ thông quan một cửa, cả nước chỉ có cảng Quảng Châu cho tàu buôn nước ngoài dừng đỗ, Nhật Bản hiện tại chính là như vậy; cuối cùng, vì Đại Thanh từ chối yêu cầu khẩn thiết của các nước Tây Dương về việc thông thương, đã dẫn đến cuộc chiến Thông thương mấy năm trước đó nước Anh phát động, hẳn An tiên sinh vẫn còn nhớ rõ?"

Hotta Masayoshi vừa nhắc đến cuộc chiến tranh Nha Phiến lần thứ nhất trong lịch sử Trung Quốc, trong các ghi chép bên phía Anh quốc, cuộc chiến này được gọi bằng tên "cuộc chiến Thông thương". An Long Nhi cũng mất cha mẹ trong cuộc chiến tranh này.

An Thanh Nguyên là mệnh quan triều đình, nghe thấy một người nước ngoài nói chuyện quốc sự của Đại Thanh, không khỏi từ từ chau mày lại, ánh mắt trở nên nặng

nề trang nghiêm.

Hotta Masayoshi và ba người Nhật Bản khác vẫn ngồi im lìm bất động, sống lưng ưỡn thẳng, cả bốn người ngồi tĩnh lặng như một bức tranh, chỉ thấy miệng Hotta Masayoshi khe khẽ chuyển động, tiếng Hán của ông ta không lưu loát cho lắm nhưng âm điệu thấp trầm rất uy nghiêm.

63. Chương 63

"Hiện giờ các nước Tây Dương không ngừng đưa ra yêu cầu thông thương với Mạc Phủ. Mở cửa biển, chính quyền Mạc Phủ sợ quyền lực bị ảnh hưởng; không mở cửa biển, Nhật Bản sẽ ngày càng lạc hậu, Mạc Phủ cứ kéo dài hết năm này đến năm khác như vậy, rồi chỉ bước vào vết xe đổ của Đại Thanh, bị các cường quốc Tây

Dương khơi ra một trận chiến Thông thương khác ở Nhật Bản, lúc đó Nhật Bản sẽ bị người Tây áp chế ở khắp mọi nơi như Đại Thanh ngày nay..."

An Thanh Nguyên chen vào hỏi: "Hotta tiên sinh cũng nói sau chiến tranh Thông thương, Đại Thanh bị người Tây áp chế ở mọi mặt, vậy ngài đến Trung Quốc thì tìm được đạo gì cho nước mạnh lên đây?"

Hotta Masayoshi nói: "Năm trước, ở chỗ một thương nhân Trung Quốc, tại hạ tìm được một cuốn sách tên là Hải quốc đồ chí, tuy rằng chỉ có một tập, nhưng tại hạ xem xong liền mất ngủ suốt ba ngày... Trong sách nhắc đến việc dùng kỹ thuật của người Tây để đối phó người Tây, dùng hệ thống chính trị của người Tây trị lý quốc gia, đồng thời cũng đưa ra chiến lược tổng thể nhằm đối phó với nền kinh tế và quân sự của các cường quốc phương Tây, vẽ ra hải đồ thế giới, thậm chí còn thu thập cả kỹ thuật Tây Dương của các ngành nghề khác nhau nữa. Tư tưởng của quyển sách này vừa hay có thể giải quyết được nguy cơ mà chính quyền Mạc Phủ đang phải đối mặt hiện nay, thậm chí còn có thể biến nguy cơ ấy thành cơ hội, đáng tiếc tại hạ chỉ có được tập đầu tiên. Bộ sách này có thể giúp Đại Thanh xưng bá thiên hạ, đồng thời cũng có

thể giúp Nhật Bản xưng bá thiên hạ, vì vậy tại hạ mới lập tức đích thân đến Trung Quốc, muốn tìm toàn bộ Hải quốc đồ chí...”

“Hải quốc đồ chí của Ngụy Nguyên?”

“An tiên sinh quả nhiên có biết pho sách này?” Trong Hotta lóe lên vẻ kích động lạ thường.

“Lấy đạo của người Tây để đánh trả người Tây, dùng đạo của người Tây để đối đãi lại với họ, học theo sở trường của họ mà chế phục lại họ...”

“Đúng thế! Đây chính là nội dung tại hạ đọc được trong tập đầu tiên, An tiên sinh đã đọc hết cả bộ sách này rồi?!” Hotta Masayoshi kích động đứng bật dậy nói: “Tại hạ đã không nhìn lầm An tiên sinh, ngài thật sự có thể hiểu được những gì tại hạ nói.”

An Thanh Nguyên lịch sự đứng lên nói: “Mấy năm trước khi tại hạ còn làm giám học trong cung, bên dưới có dâng lên một bộ sách này để Thánh thượng xem xét,

Thanh Nguyên cũng xem qua một chút, toàn bộ có một trăm hai mươi quyển, phần ngài xem chắc là quyển đầu tiên, trong đó có nhiều quan điểm khiến Thanh Nguyên rất thán phục.”

Hotta Masayoshi đột nhiên quỳ thụp xuống trước mặt An Thanh Nguyên, ba người còn lại cũng lập tức ra phía sau ông ta, nhất tề quỳ xuống trước An Thanh Nguyên.

Hotta Masayoshi nói: “Xin An tiên sinh nhất thiết phải giúp tại hạ tìm được một bộ Hải quốc đồ chí, ngài có thể đưa ra giá tiền điều kiện gì cũng được, xin kính nhờ An tiên sinh.”

Hotta Masayoshi nói xong, bốn người Nhật Bản cùng cúi rạp đầu sát đất, An Thanh Nguyên vội vàng đỡ Hotta Masayoshi dậy nói: “Chớ nên đa lễ, ngài hãy nghe

Thanh Nguyên nói rõ tình hình trước đã, mọi người hãy ngồi lên, ngồi đi ngồi đi...”

Lục Kiều Kiều chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp người Nhật Bản ở đây. Mấy năm nay thương nhân các nước đến Quảng Châu càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng cô cũng thấy có thương nhân Nhật Bản, nhưng một vị quan Nhật Bản lại lên tận núi Thanh Nguyên ở sâu trong lục địa cao đàm khoát luận chuyện quốc gia đại sự, vượt ngàn dặm xa tìm sách quý để mở cửa biển cho Nhật Bản thì thực sự nằm ngoài tưởng tượng của Lục Kiều Kiều. Qua cuộc đối thoại giữa đại ca An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi, cô cảm giác được sức nặng của việc nước, cũng cảm nhận được chuyện mà họ đang nói có liên quan đến từng người dân bình thường nhất trong thiên hạ, khiến cho người xưa nay chưa từng hỏi đến việc nước như cô cũng chăm chú lắng tai lên lắng nghe.

An Thanh Nguyên đỡ mấy người Nhật Bản ngồi dậy, chậm rãi nói: “Thực ra bộ sách này không phải nói tìm là tìm được ngay, bằng không hôm nay Hotta tiên sinh cũng không ở chùa Tịnh Cư này rồi... Người viết sách Ngụy Nguyên là văn nhân trong dân gian, một người ủng hộ quan viên chủ chiến Lâm Tắc Từ trong chiến tranh Nha Phiến, sau khi chiến sự thất bại, Lâm Tắc Từ bị mất chức quan, song vẫn bỏ tiền giúp Ngụy Nguyên viết xong bộ Hải quốc đồ chí, còn muốn tìm thư điểm để xuất bản nữa.

Nhưng khi sách được đưa vào cung thẩm duyệt, nó liền bị hầu hết các quan viên phản đối. Trong sách nói dùng cách của người Tây để thay đổi Trung Quốc, tức là muốn biến Trung Quốc thành giống như các quốc gia Tây Dương, đây là cách thức mà không một vị quan nào có thể chấp nhận; trên dưới trong triều đều nhất trí rằng

Đại Thanh ta là nước lớn của Thiên triều, ngoài việc khiến Tây Dương biến thành Trung Quốc ra, những chuyện khác đều không cần phải nghĩ đến; các quan đều cho rằng quyển sách này làm đám người Tây thêm kiêu căng, phá hoại sự uy nghiêm của nước mình, những kỹ thuật Tây Dương mà sách đề xướng nên học theo đều là mấy trò bàng môn tà đạo, sẽ khiến dân chúng đắm chìm thất chí; mà trong sách còn nhắc đến việc học theo chế độ triều cương của các nước Tây Dương, nói ‘không có quân chủ, chỉ lập trưởng quan, quý tộc... xử lý việc nước’, lại còn ‘người thủ lĩnh không làm cả đời, hết bốn năm là thay đổi’ ... không lập quân chủ đã là tội đại nghịch bất đạo, còn đòi hỏi quan viên không được cha truyền con nối, bốn năm thay đổi một lần trưởng quan lại càng không thể được. Bộ sách này lập tức bị hoàng thượng cấm chỉ, tin rằng cũng chỉ có vài ba bản được in ẩn ở trong dân gian mà thôi...”

Thần sắc Hotta Masayoshi lập tức trở nên âm trầm: “Chắc... ra là vậy...”

An Thanh Nguyên vỗ vai Hotta Masayoshi nói: “Hotta tiên sinh chớ nản lòng, An Thanh Nguyên không phải đám quan viên hủ lậu ấy, tại hạ hiểu được suy nghĩ của ngài. Nếu Hotta tiên sinh đã có chí muốn cho nước mạnh, Thanh Nguyên sẽ gắng sức giúp ngài tìm kiếm bộ sách này, một khi tìm thấy lập tức giao đến tay Hotta tiên sinh.”

Hotta Masayoshi quay đầu nhìn An Thanh Nguyên, nghiêm nghị gật gật đầu nói: “Vô cùng cảm tạ ngài đã hiểu cho, Hotta nhất định sẽ báo đáp An tiên sinh trọng hậu.

Nhưng ngay cả Hoàng đế Đại Thanh cũng căm ghét bộ sách này như thế, cho dù tại hạ có lấy được, Thiên hoàng và Tướng quân chắc gì đã tiếp nhận nó đây...”

Hotta Masatomo chợt lên tiếng nói với cha: “Phụ thân đại nhân từng nói, samurai tuyệt đối không được từ bỏ mộng tưởng của mình, Hotta Masatomo nhất định sẽ ủng hộ phụ thân đại nhân đến cùng.”

An Thanh Nguyên cũng nói: “Phải đấy, chưa thử qua thì làm sao biết không được. Ừm... các vị đến chùa Tịnh Cư được bao lâu rồi?”

Hotta Masatomo nói: “Mười lăm ngày rồi.”

An Thanh Nguyên lại hỏi: “Tại hạ có chuyện này không được rõ lắm, không biết các vị có thể giải đáp cho chăng?”

Hotta Masayoshi nói: “Xin An tiên sinh chỉ giáo.”

“Nếu các vị muốn nhanh chóng tìm được Hải quốc đồ chí thì phải đến các hiệu sách trong thành lớn mà tìm, vả lại còn không thể chậm trễ, giờ đường đường là quan đại danh đứng đầu một vùng lại ở ngôi chùa nhỏ hẻo lánh này suốt mười lăm ngày, không phải đặc biệt đến đây để tham thiền đấy chứ?”

Vô Vị đại sư nheo nheo mắt nhìn bọn họ, không nói một lời.

Tay trái của Miyabe Ryokura nhẹ nhàng đặt lên thanh trường kiếm nơi thắt lưng, ngón cái chống vào cán, đẩy lưỡi kiếm ra khỏi vỏ; An Thanh Nguyên đột nhiên rút phất trường kiếm ra, dẫn tới một bước giờ kiếm đâm thẳng trước ngực Miyabe Ryokura.

Ánh đao lóe lên, trong phòng khách vang lên tiếng kim loại chạm nhau chát chúa.

An Long Nhi nghỉ ngơi được một lúc, định ra ngoài xem Lục Kiều Kiều ở đâu, vừa đi qua trước cửa phòng tiếp khách liền nhìn thấy màn kinh tâm động phách ấy.

Miyabe Ryokura bật dậy khỏi ghế bước lên một bước, rút kiếm đón lấy chiêu kiếm của An Thanh Nguyên, đồng thời chém tạt vào ngực anh ta.

Cánh tay cầm kiếm của An Thanh Nguyên bị bật văng lên cao, Miyabe Ryokura giờ đang đứng ở vị trí lúc này anh ta vừa đứng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi chỉ như tia lửa lóe lên ấy, hai người đã đổi vị trí cho nhau.

Miyabe Ryokura còn chưa đứng thẳng người dậy, đã thu kiếm về vỏ. An Thanh Nguyên hạ trường kiếm xuống, thanh kiếm vẫn chấn động phát ra những tiếng “u u” hồi lâu. Anh ta kê ngón tay lên sống kiếm, đợi chấn động dừng lại rồi cũng thu kiếm về.

Khi anh ta xoay người lại, mọi người trông thấy ngực áo chên của anh ta đã bị Miyabe Ryokura rạch một vết dài chừng một thước.

Miyabe Ryokura quay lại nói với An Thanh Nguyên: “Thất lễ rồi.” Đoạn hơi khom người một cái.

An Thanh Nguyên cũng chấp tay nói: “Đa tạ đã nhường.” Sau đó chậm chậm cởi bỏ chiếc áo bị rách đưa cho Lục Kiều Kiều cầm.

Hotta Masayoshi đứng dậy dẫn ba người Nhật Bản tới trước mặt An Thanh Nguyên khom người hành lễ, nói với thái độ khá đúng mực: “Vô cùng xin lỗi, là thuộc hạ của tại hạ thất lễ, xin An tiên sinh thứ cho.” Sau đó, ông ta lại ngồi xuống.

An Thanh Nguyên cười cười đáp: “Kiếm thuật của Miyabe tiên sinh cao cường, kiếm pháp Nhật Bản đã khiến An Thanh Nguyên được mở rộng tầm mắt, khâm phục, khâm phục. Nếu không phải Miyabe tiên sinh nương tay, tại hạ chắc đã mất mạng ở đây rồi...”

Không chỉ An Thanh Nguyên nói vậy, thực ra mỗi người Trung Quốc có mặt tại nơi này đều hết sức kinh ngạc. Lục Kiều Kiều không khỏi nghĩ đến tốc độ rút súng của Jack, nếu Jack và Miyabe Ryokura cùng rút súng và kiếm trên người mình, không biết là ai sẽ nhanh hơn nhỉ?

An Long Nhi vừa đến trước cửa phòng tiếp khách thì nhìn thấy cảnh tượng này, lại càng khâm phục võ công của Miyabe Ryokura sát đất. Nó học võ đã nhiều năm, luyện đủ Nam quyền Bắc cước, đao thương kiếm côn, lý giải của nó đối với công phu cũng không ngoài lấy nhanh đánh chậm, thấy chiêu phá chiêu. Nó từng thấy công phu của Tôn Tồn Chân và Lục Hữu, đã cảm thấy tốc độ của hai người nhanh lắm rồi, vận dụng và phá giải chiêu thức cao minh lắm rồi, không ngờ Miyabe

Ryokura này chỉ một đao đánh bại địch thủ, tựa như không có chiêu thức gì cả, An Long Nhi căn bản không nhìn được trước khi thu kiếm về vỏ y đã làm gì. Nó chỉ thấy An Thanh Nguyên trúng đao, mà lưỡi đao được không chế tới mức xuất thần nhập hóa, khiến nó không thể không chấn động tận tâm can.

Nó cảm thấy loại võ công này tuyệt đối không bình thường, Miyabe Ryokura chỉ tung ra một kiếm, y không thắng ở chiêu thức, cũng không hoàn toàn thắng ở tốc độ, thực ra kiếm của An Thanh Nguyên cũng không hề chậm chút nào, trong đây nhất định có điểm gì khác với các loại võ công bình thường nó vẫn thấy...

Từ khi rời khỏi Quảng Châu, nó gặp không ít kỳ ngộ, nhưng đến lúc này nó mới cảm nhận được thế nào gọi là núi cao còn có núi cao hơn. An Long Nhi không dám quấy rầy người lớn nói chuyện, chỉ len lén lách đến đứng phía sau Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều giơ chân đẩy cho nó một cái ghế, bảo nó ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống ghế, cặp mắt nó vẫn tò mò nhìn chằm chằm vào Miyabe Ryokura, quan sát kiểu tóc kỳ dị của y, rồi lại nhìn thanh trường kiếm y giắt ở thắt lưng. Nó phát hiện cách thức đeo kiếm của Miyabe Ryokura rất khác với người Trung Quốc: Binh sĩ hoặc bảo tiêu của Trung Quốc, đều dùng dây thừng hoặc dây xích đeo đao ở thắt lưng, bước đi đung đưa đung đưa, lúc chạy thì phải dùng tay đề lên cán đao, ngăn không cho đao đung đưa rơi xuống; nhưng vỏ kiếm của Miyabe Ryokura lại cắm vào bên trong thắt lưng, áp sát người, kiếm và người nhập thành một, khi người hoạt động, kiếm cũng lặng lẽ vận động theo.

Nó còn phát hiện thanh kiếm Nhật Bản kia có hình dáng rất khác với đao kiếm của Trung Quốc, thân kiếm dài hẹp tuy chỉ rút ra trong một chớp mắt ngắn ngủi, nhưng nó cũng nhận ra hình dạng này sẽ khiến thanh kiếm chuyển động nhanh hơn rất nhiều.

Miyabe Ryokura cũng phát hiện ra An Long Nhi vẫn nhìn mình chằm chằm, y hơi cúi người mỉm cười với nó từ phía xa, tỏ ý chào hỏi. An Long Nhi cũng cười cười, học theo y mà khẽ cúi người xuống, nhưng chợt cảm thấy sống lưng đau nhói lên. Bấy giờ nó mới sực nhớ đêm qua mình trúng một đao sau lưng, còn để lại một vết thương rõ ràng.

An Thanh Nguyên cởi áo chên ngoài rồi ngồi trở lại ghế, nói: “Tại hạ vừa hỏi nguyên nhân các vị ở lại chùa Tịnh Cư lâu như thế, kiếm của Miyabe tiên sinh đã bật khỏi vỏ, kiếm của tại hạ vừa rời vỏ, kiếm của Miyabe tiên sinh lại còn nhanh hơn... Ha ha, đây không phải kiếm nhanh, mà là tâm nhanh mới đúng. Nhanh thì có nhanh đấy, nhưng trong mắt Thanh Nguyên, sự nhanh ấy lại như chim sợ cành cong... Trên mặt Miyabe tiên sinh có sát khí, hẳn là trước khi tới đây đã xảy ra một số chuyện, lẽ nào Hotta tiên sinh bị người khác truy đuổi mà chạy tới nơi này?”

An Long Nhi đột nhiên phát hiện, An Thanh Nguyên rất giống Lục Kiều Kiều, từ cách suy nghĩ, phong cách nói chuyện, đến cả giọng điệu cũng giống. An Long Nhi chớp chớp mắt nhìn Lục Kiều Kiều, nhận ra đường nét thanh tú trên gương mặt hai người giống nhau y đúc, anh trai và em gái là như vậy sao?

Hotta Masayoshi chỉnh lại dáng ngồi, hướng mặt về phía An Thanh Nguyên, nói bằng giọng bình tĩnh và uy nghiêm: “Hiện tại quốc sách của Tướng quân Mạc Phủ là phong tỏa quốc gia, tại hạ vẫn luôn đề nghị mở cửa học theo nước ngoài, đi ngược với chính sách của Tướng quân, một số vị đại danh và lão thần cho rằng tại hạ có âm mưu lật đổ, muốn tiêu diệt gia tộc Hotta để trừ đi hậu hoạn.

Hotta lần này vội vã đến Trung Quốc tìm sách mong cho nước mạnh dân giàu, một là không yên tâm để đứa con này một mình ở lại Nhật Bản, sợ nó gặp điều bất trắc, hai là cũng muốn nó đến Trung Quốc mở mang

kiến thức, vì vậy mới dẫn nó theo. Nhưng những kẻ hoài nghi lòng trung của Hotta lại phái ninja bám theo truy sát, muốn tạt hạ chết trên đất Trung Quốc, như vậy bọn họ sẽ có thể loại trừ kẻ địch mà chẳng ai hay biết.

An tiên sinh nhân lực hơn người, đúng là trước khi tới chùa Tịnh Cư, chúng tôi đã trải qua nhiều trận chiến đấu. Nếu An tiên sinh muốn cái đầu này của tại hạ, xin mời xuống núi quyết một trận sinh tử, đừng ở đây quấy nhiễu sự thanh tịnh của cửa Thiền...”

An Thanh Nguyên cao giọng cười lớn, nói: “Hotta tiên sinh thẳng thắn hào sảng, quả là phong độ của bậc đại tướng! Thanh Nguyên hôm nay được quen biết các vị thật đúng là phúc tổ ba đời.”

Vô Vị đại sư này giờ vẫn ngồi xếp bằng trên ghế xem náo nhiệt, vì vóc người ông lùn nhỏ, nên cái ghế bát tiên ở dưới tựa như chiếc giường vậy. Lúc này, ông đột nhiên nhảy phốc xuống đất, chống thiền杖 đi ra giữa phòng, cười cười nói với Hotta Masayoshi: “Hotta tiên sinh không cần phải nghĩ ngợi nhiều, Thanh Nguyên là con trai bạn cũ của bản trụ trì, sẽ không can dự vào chuyện quốc sự của Nhật Bản, cậu ấy cũng vừa nhận lời sẽ giúp các vị tìm Hải quốc đồ chí, vì sự an cư lạc nghiệp của dân chúng hai nước, tất cả hãy cùng cố gắng đi... Được rồi, xin các vị thí chủ nghe bản trụ trì sắp xếp, khụ khụ, thanh quy của Thiền môn là quá Ngộ không ăn, quá giờ trưa là không có cơm đâu, lát nữa mọi người ăn nhiều một chút... Những người bị thương có thể ở lại trong chùa dưỡng thương, bản trụ trì vừa này đã xem qua, bệnh của các vị đều có thể chữa được, có điều việc giúp đỡ là tùy duyên, thí chủ nào dư dật hãy chủ động quỳ chút tiền dầu đèn...”

Sau đó Vô Vị đại sư đưa mắt nhìn Tôn Tồn Chân, Lục Kiều Kiều ở bên cạnh nhún vai cười không ngớt, chỉ là cô vẫn ngậm chặt miệng lại, không dám cười lên thành tiếng.

Nét mặt Vô Vị đại sư không lộ cảm xúc gì, nhìn Lục Kiều Kiều một cái rồi tiếp tục nói: “Có tiền hay không có tiền, thân phận cao thấp thế nào, thì vào chùa Tịnh Cư cũng là chúng sinh bình đẳng, các vị khách nhà họ An hãy tuân theo thanh quy của Thiền môn tham gia lao động, công việc cụ thể sẽ do chấp sự sắp xếp; các vị khách nhà Hotta ngày ngày đều làm việc, huynh muội họ An các người cũng đừng để thua kém người ta...”

Lục Kiều Kiều cố nhịn cười, làm ra vẻ thông minh nói: “Cháu biết rồi, trên Bách tượng thanh quy có nói, một ngày không làm, một ngày không ăn.”

Vô Vị đại sư nói với Lục Kiều Kiều: “Nhớ tốt lắm, hôm nào không làm việc cháu chớ có ăn vụng đấy, ta sẽ phạt cháu ngồi thiền đó.”

Lục Kiều Kiều lè lưỡi, không dám nói gì nữa.

“Con đường tham thiền của Tào Động tông chúng ta, chính là một mực ngồi thiền, Tiểu Như cháu chớ nên coi thường việc ngồi thiền, có thời gian ta sẽ đích thân dạy cho cháu...” Lục Kiều Kiều vừa nghe Vô Vị đại sư dạy dỗ, mặt mũi lập tức nhả lại như quả mướp đắng.

An Thanh Nguyên chấp tay nói với Vô Vị đại sư: “Gia phụ mất tích, Thanh Nguyên có việc gấp muốn được thỉnh giáo đại sư, chẳng hay...”

“Ba mươi ngày sau bản trụ trì mới trả lời câu hỏi của các vị, trong vòng ba mươi ngày này, chỉ có ta được hỏi các vị, các vị không được hỏi ta, cứ vậy đi. Mọi người đến phòng ăn giúp một tay chuẩn bị dùng bữa.” Vô Vị đại sư nói xong liền vung thiền杖 ra ngoài cửa, tựa như chỉ huy thiên quân vạn mã.

Mấy người nhà họ An không ngờ Vô Vị đại sư lại sắp xếp như vậy, nhưng giờ mình đang có việc cầu người ta, có nôn nóng mấy cũng đành nhẫn nhịn, dờ khóc dờ cười hành lễ với ông, rồi lục tục kéo nhau ra khỏi phòng tiếp khách.

Bốn người Nhật Bản xem chừng đúng là ngày nào cũng làm việc ở đây, về mặt người nào người nấy đều bình tĩnh trang trọng, hành lễ với Vô Vị đại sư rồi cũng ra khỏi phòng khách.

Sau bữa trưa, ngoài những người bệnh, toàn bộ đều phải ở lại nhà bếp dọn dẹp.

An Thanh Nguyên và Lục Kiều Kiều đang rửa nồi, An Thanh Viễn vốn chẳng hề muốn làm chuyện này, nhưng thấy cả đại ca cũng phải đi rửa nồi, đành dẫn theo hai tiểu sư đi xách nước rửa sàn nhà.

Lục Kiều Kiều ngồi xổm trên bệ bếp, dùng xẻng đánh cơm cháy, cô vừa làm vừa hỏi An Thanh Nguyên: “Đại ca, trong triều đình có phủ Quốc sư không?”

“Phủ Quốc sư? Không thể nào, đây là cơ cấu của triều Minh, Đại Thanh không có nơi nào như thế cả.”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Thế phủ Quốc sư triều Minh làm cái gì vậy?”

An Thanh Nguyên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Đưa ra kế sách cho hoàng thượng.”

Lục Kiều Kiều nói: “Văn võ bá quan cũng có thể đưa ra kế sách cho hoàng thượng mà, Quốc sư có điểm gì đặc biệt hơn chứ?”

64. Chương 64

“Quốc sư còn xem phong thủy cho hoàng thượng nữa.”

Lục Kiều Kiều tò mò nhích lại gần An Thanh Nguyên nói: “Này, đại ca, phong thủy của hoàng thượng Đại Thanh chúng ta có phải do đại ca xem không đây?”

An Thanh Nguyên cười ha hả nói: “Muội mơ tưởng hão huyền thật đấy, phong thủy của hoàng thượng Đại Thanh đã định ra từ hai trăm năm trước rồi, đâu đến lượt ta xem, ta chỉ lo việc biên mục hoàng lịch ở Khâm Thiên giám, chưa từng quản việc xem phong thủy, sau khi điều qua Hàn Lâm viện thì hoàn toàn thành một gã giáo thụ rồi.”

“Chắc... thế đại ca nói xem, kẻ nào lại vì Long Quyết mà ép chúng ta chạy qua chạy lại thế nhỉ? Hôm qua nếu không phải đại ca đến cứu, suýt chút nữa là muội mất mạng rồi đó.”

An Thanh Nguyên buông giẻ cọ nổi xuống, cũng thở dài nói: “Ba viên gạch lật lên ở An gia trang chính là để dẫn dụ muội đi về phía Bắc, trận pháp Kỳ môn độn giáp đêm hôm qua là để bắt sống muội, có phải muội biết chuyện gì mà chưa nói cho đại ca hay không?”

Lục Kiều Kiều vốn định thăm dò xem An Thanh Nguyên có phải người của phủ Quốc sư hay không, chẳng ngờ lại bị người ta quật ngược cho một câu, liền ỉu xiu ngồi trên bệ bếp cúi gằm đầu nhìn vào trong cái nôi: “Chuyện của muội mấy năm trước chắc huynh cũng biết, muội rời nhà lâu như vậy, còn biết được chuyện gì chứ? Phải rồi, đại ca có gieo quẻ bói về việc của cha chưa?”

An Thanh Nguyên chỉ cười cười đầy bất lực: “Sao ta lại chưa bói chứ? Chỉ cần biết cha vẫn còn sống là yên tâm phần nào rồi, xem quẻ tượng thì cha đang ở phía Bắc phủ Cát An. Nhưng phía Bắc rộng lớn như vậy, tìm làm sao được? Kể cả trong phủ Cát An nhỏ bé này, nếu muốn giấu một người, có khi cả đời cũng không tìm được ấy chứ.”

Lục Kiều Kiều lại xấp lại gần, nói: “Đại ca có biết bát tự của cha không? Chúng ta có thể dùng Diêm vương điều hồn chú lần theo, hì hì, giống như lúc đại ca truy theo tung tích của muội ấy.”

Lục Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào mắt An Thanh Nguyên, tập trung toàn bộ tinh thần chờ đợi để tìm chút sơ hở lộ ra trên gương mặt hoặc trong ánh mắt anh ta.

An Thanh Nguyên đưa tay nhặt cơm cháy bỏ vào thùng, đợi lát ngâm nước là có thể đem cho gà ăn, lắc lắc đầu nói “Kha kha, lúc ta truy theo muội có dùng Diêm vương điều hồn chú đâu, khi tới bến dò Thanh Nguyên, thấy toàn quan sai vậy ở đây, hỏi người ta mới biết muội đã chạy lên phía Bắc, còn biết muội đã nổ súng ở bến đò nữa... Cha xưa nay rất coi trọng việc giữ kín bát tự không lộ ra bên ngoài, ta cũng chỉ biết ngày sinh của ông chứ không biết chính xác giờ sinh.”

An Thanh Nguyên nhẹ nhàng đưa vấn đề của Lục Kiều Kiều về lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, không lộ ra chỗ nào không tự nhiên, cô cũng đành ngoan ngoãn nghe tiếp.

“Với lại một ngày có mười hai canh giờ, chúng ta cũng không thể làm mười hai cái Điều hồn châm, chia cho mười hai người đi truy lùng được, vì vậy vẫn không thể dùng Điều hồn chú... chỉ cần cha còn sống, chúng ta vẫn còn thời gian để tìm kiếm. À, phải rồi, Vô Vị đại sư hình như biết điều gì đó, nhưng ông ấy cứ tỏ vẻ thần bí, lại còn bắt chúng ta ở đây một tháng mới chịu nói. Theo muội thì ông ấy muốn giở trò gì vậy?”

Nhị ca An Thanh Viễn cũng xấp lại gần bếp, ngó đầu vào nói: “Hồi trước đệ cũng không biết cha có bạn là hòa thượng trên núi này, sao Tiểu Như lại biết thế?”

Lục Kiều Kiều nói: “Các huynh đều đi ra ngoài từ sớm mà, bao nhiêu năm chỉ có muội với cha, lúc các huynh không có nhà, thỉnh thoảng cha lại dẫn muội lên núi tìm người nói chuyện, về sau thì quen với Vô Vị đại sư... lúc các huynh về nhà, ngày nào cha cũng ở nhà với các huynh, mà lão hòa thượng lại chẳng bao giờ xuống núi thăm cha cả, đương nhiên các huynh không biết cha quen với ai rồi.”

Nhị ca An Thanh Viễn lại nói: “Ta ra ngoài làm ăn đã mười năm, cha quen biết ông ấy được bao lâu rồi?”

“Ừm, chắc cũng khoảng mười năm gì đấy, đại ca còn lên kinh làm quan từ trước đấy nữa, lại càng không biết chuyện của cha.” Lục Kiều Kiều nói đi nói lại, trong giọng điệu lại thêm mấy phần trách móc hai người anh trai không thường xuyên về thăm cha.

An Thanh Viễn nhìn tiểu muội dẩu môi lên, lấy làm ngại ngùng, bèn mò trong người lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ: “Tiểu Như, nhị ca có quà cho muội đây... muội xem...”

“Oa!” Trước mặt Lục Kiều Kiều xuất hiện hai chiếc bông tai bằng ngọc xanh sẫm ngả đen hình lá liễu, sáng óng ánh, được bọc vàng hết sức tinh xảo, nhìn kỹ lại, màu xanh của miếng ngọc trông như thể đang chảy xuống phía dưới, sắc ngọc đậm đều mà sinh động.

Lục Kiều Kiều đón lấy bằng cả hai tay, không giấu nổi nụ cười tươi như hoa nở, cặp mắt cũng phát ra ánh sáng màu xanh lục như hai chiếc bông tai.

“Đây là đồ tốt gì vậy ạ?”

“Loại ngọc này gọi là Khởi La, chuyên dùng để làm bông tai cho các cô gái...” Vừa nói đến ngọc thạch, hai mắt nhị ca An Thanh Viễn cũng giống như Lục Kiều Kiều, sáng lên sắc xanh lục, miệng thao thao bất tuyệt: “Miếng ngọc này ban đầu to như quả bí đao ấy, lúc mới đào lên trông đen sì sì, không thương gia nào ra giá cả, nhà chủ cũng không nhìn ra được nó có gì hay ho, nghĩ cũng chẳng bán được mấy tiền, bèn vứt vào trong chuồng ngựa để lát sàn.”

Ba đời sau, miếng ngọc ngày ngày bị vó ngựa giày xéo lên, không ngờ lại lộ ra sắc ngọc bên trong. Một hôm ánh mặt trời chiếu vào, nó phản xạ ra ánh sáng màu xanh, để chủ nhà phát hiện được, người chủ mới vội vàng vàng cho mài giũa kiểm tra, vừa nhìn liền ngả ngửa người, thì ra đây là thứ phi thúy cực phẩm, không phải màu đen, mà là xanh quá, xanh đến mức thoát nhìn tưởng màu đen, nếu cắt ra làm trang sức, thì thứ ngọc này càng mỏng lại càng xanh...”

“Chà...” Lục Kiều Kiều nghe đến há hốc miệng không ngậm lại được, nước dãi chảy cả ra ngoài.

“Sau đó thì sao? Hả... hả?”

An Thanh Nguyên thấy hai em nói chuyện vui vẻ như vậy, cũng cười cười hòa theo.

An Thanh Viễn nói: “Về sau, trong một ngày hội, người chủ đã đem ngọc chế tác thành một bộ trang sức cho vũ nữ đeo vào, đám vũ nữ ấy mặt trắng bóc, miệng thoa son đỏ chót, tai đeo phiến ngọc xanh đen, ba thứ màu sắc ấy tôn nhau lên, quả thực là mỹ diệu tuyệt trần...”

Lục Kiều Kiều gơ hai chiếc bông tai bằng ngọc Khởi La lên trước mắt, ngây ngất nói: “Muội cũng có thể trang điểm kiểu ấy mà...”

“Huynh đã nói hết đâu... người chủ đó còn dùng các phiến ngọc làm thành một chiếc đèn lồng, thấp lửa bên trong, buổi tối nhìn từ bên ngoài những phiến ngọc màu xanh đen được ánh sáng chiếu vào trở nên xanh ngắt đẹp vô cùng, khiến ai ai cũng muốn cướp lấy một miếng. Số bông tai ngọc ấy liền nổi tiếng chỉ trong một đêm, vì nó được khai thác ở Khởi La, thế nên gọi là ngọc Khởi La. Muội giờ lên chỗ có nắng mà xem...”

Lục Kiều Kiều lập tức nhảy khỏi bếp, bước ra trước cửa gơ chiếc bông tai ngọc lên cao, chỉ nghe cô “a” lên một tiếng, miệng há hốc ra không khép lại nổi.

“Nhị ca, sau khi tìm được cha muội muốn theo huynh đi Vân Nam buôn ngọc, a... trò này vui quá!”

An Thanh Nguyên cười cười lắc đầu: “Hai đứa mà đi với nhau thì chẳng có chuyện gì tốt lành cả đâu, ài...”

Sau tiếng thở dài, thần sắc anh ta bỗng trở nên ảm đạm: “Ta cũng thật mong hai đứa có thể vui vẻ đi Vân Nam chơi, chỉ sợ cục thế thiên hạ không ổn định, lúc đó đừng nói là chơi, giữ mạng thôi cũng thành vấn đề rồi.”

An Thanh Viễn nghe đại ca nói thế, liền đổi chủ đề: “Đại ca, nhà chúng ta là thế gia huyền học, cục thế phong thủy của cha bày ra là vô địch thiên hạ, bát tự của chúng ta cha cũng tính qua rồi, nếu có chuyện thì cha đã nói cho chúng ta từ lâu, người ta nói sinh tử có số, phú quý do trời, số mệnh đã định sống đến tám mươi tuổi, muốn chết năm bảy chín tuổi cũng khó cơ mà...”

“Nhảm to rồi...” An Thanh Nguyên và Lục Kiều Kiều đồng thanh hồi đáp lại vị nhị ca tính tình tùy tiện này.

“Đại ca, đại ca nói đi, hi hi...” Lục Kiều Kiều rụt cổ lại, cười cười.

”Được rồi... nhị đệ, người ta nói sống chết có số, phú quý do trời, không sai, nếu thiên hạ thái bình thì đương nhiên là vậy, nhưng thiên hạ đại loạn thì không thể nói như thế; chẳng hạn năm ngoài Hoàng Hà vỡ đê, nước ngập năm tỉnh, trong một đêm dân chúng hai bên bờ chết mấy chục vạn người, thê ly tử tán, tan cửa nát nhà nhiều không kể xiết, mấy chục vạn người chết đấy, đều là số phải chết hay sao? Kể cả số họ phải chết đi chăng nữa, thì cũng phải chết cùng một thời gian như thế hay sao?”

Vì vậy cha mới dạy chúng ta, số trời không thể đổi, nạn lớn không thể thoát, nếu đại khí số không tốt thì bát tự của một cá nhân, dù phú quý trường thọ thế nào, cũng sẽ bị hủy diệt...”

Những lời của An Thanh Nguyên nói chữ nào cũng có lý có lẽ, nhưng Lục Kiều Kiều lại nhớ tới chuyện đâm xấu xa ở phủ Quốc sư tối qua đã bày trận pháp Kỳ môn độn giáp ở Thiên ma chi địa đối phó với bọn họ, cách làm của chúng chính là lợi dụng sát khí của hoàn cảnh xung quanh toàn diện công phá bát tự của cá nhân.

Nhị ca An Thanh Viễn gật đầu lia lịa: “Nói phải lắm, vì vậy mới nói những người làm ăn bọn đệ tốt nhất vẫn phải chọn nơi nào tốt lành tử tế. Đệ nghĩ trong những người chết ở hai bên bờ Hoàng Hà năm ngoài, cũng có không ít người buôn ngọc thạch, ai mà ngờ được tới đến nước lên là chết hết cả đầu chứ.”

An Thanh Nguyên lại bật cười: “Cái tật mê tiền này hết thuốc chữa rồi, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện bán ngọc kiếm tiền... Đệ làm ăn chứ nên chỉ nghĩ đến tiền, ít nhiều cũng phải để ý tới cục thế trong thiên hạ, nếu nhìn chuẩn, nhỏ thì có thể yên thân qua cơn sóng gió, lớn ắt có thể mượn thế mà thành nghiệp lớn, kiếm một món tiền lớn thật sự...”

“Chà...” Lục Kiều Kiều và An Thanh Viễn đều đồng thanh trầm trồ kinh ngạc. Lục Kiều Kiều nói: “Đại ca mà đi buôn đảm bảo sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nhị ca là cái chắc...”

Lúc này Vô Vị đại sư vào kiểm tra công việc, vừa bước vào ông đã nói: “Các người cũng thật quá lắm, đã tới chỗ của lão nạp rồi vẫn trốn vào một góc nói chuyện tiền bạc, không thể nói chuyện thiên được à?”

An Thanh Viễn cười hờn hậu đáp: “Ha ha ha... đại sư, có tiền mới có thể quỳ nhang đèn được chứ.”

Vô Vị đại sư đảo mắt nhìn Lục Kiều Kiều hỏi: “Làm có quen không?”

“Không quen...”

Vô Vị đại sư hoàn toàn không có vẻ thương hại gì cô: “Làm thêm mấy ngày thì sẽ quen thôi.”

An Thanh Nguyên hỏi Vô Vị đại sư: “Đại sư, vừa nãy chấp sự bảo chúng cháu đem cơm cháy ngâm nước cho gà ăn, vậy chúng cháu ở chùa Tịnh Cư có thể ăn thịt gà không?”

Vô Vị đại sư nhìn ra bên ngoài nhà bếp, trong bụi cỏ có mấy con gà mái đang đi vơ vẩn, đoạn quay sang nói với An Thanh Nguyên: “Lũ gà đó không thể ăn được, chỉ dùng để đẻ trứng thôi... ta nói cho các người biết, nơi đây là chốn Phật môn thanh tịnh không được sát sinh, chỗ đó có ba mươi bảy con gà mái, toàn bộ đều có tên, thiếu con nào ta sẽ đi tìm các người tính sổ con đó.”

Lục Kiều Kiều ngạc nhiên hỏi: “Hòa thượng chẳng phải chỉ ăn chay thôi sao? Sao lại ăn cả trứng gà thế à?”

Vô Vị đại sư nghe cô hỏi vậy, liền nhếch miệng lên cười cười, nhặt trong thùng ra một hạt cơm, hỏi ngược lại: “Hạt cơm này, có sinh mệnh hay không?”

“Có.”

“Không có.”

An Thanh Viễn và Lục Kiều Kiều đồng thời trả lời, cũng cùng lúc nhận được hai cái gõ của Vô Vị đại sư vào trán: “Cả hai đều sai.”

“Nói có, hoặc không, đều quá đơn giản. Vạn vật trong thiên hạ đều có sinh mạng, bất cứ thứ gì, những thứ các người thoát nhìn thấy động hay bất động, đều phải trải qua bốn giai đoạn trưởng thành, định hình, tàn hoại, tiêu tan vào hư không, Phật dạy thành trụ hoại không chính là chỉ đại định số này. Nhưng trong vô số sinh linh lại phân thành hai loại lớn, một là chúng sinh hữu tình, một là chúng sinh vô tình, Tiểu Như, hữu tình là gì?”

“Cháu biết, chính là có tình cảm... ôi cha!” Lục Kiều Kiều vừa dứt câu, đã lại bị gõ cho một trượng lên đầu.

“Không hiểu thì đừng có giả vờ hiểu, chúng sinh hữu tình tức là những sự sống có tư tưởng suy nghĩ, chúng sinh vô tình là những sự sống không có tư tưởng suy nghĩ... cháu nhìn hạt cơm này, nó do một hạt giống lớn lên thành cây lúa, vì vậy nó sống, Phật môn dạy không được sát sinh, chúng ta lại ăn nó, há chẳng phải cũng bằng giết nó đấy sao? Thực ra không phải như vậy, nó không có tư tưởng, vì vậy nó là một dạng chúng sinh vô tình, có thể ăn được, chỉ cần chúng ta trân trọng nó, nghiêm túc cảm nhận ý nghĩa thực sự của thể giới này từ trong nó, thì chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm mà dùng nó làm thực phẩm.”

Vô Vị đại sư nói xong liền bỏ hạt cơm ấy vào miệng, nhắm mắt chậm chậm thưởng thức, bộ dạng như thể đang ăn thứ mỹ vị gì vô cùng ngon ngọt vậy, sau một hồi đắm say mê mải, ông mới mở mắt ra hỏi: “Tiểu Như, trứng gà là chúng sinh hữu tình hay chúng sinh vô tình vậy?”

Lục Kiều Kiều chạy ra tới cửa, chuẩn bị sẵn đường thoát rồi mới lên tiếng: “Hạt gạo không có đầu óc nhưng cũng không thể nở ra thành con gà mái, nhưng trứng gà mặc dù không có đầu óc, sau khi ấp xong lại thành con gà mái có óc rồi, vì vậy trứng gà là chúng sinh hữu tình, hòa thượng không thể ăn!”

Cô nói xong liền nhảy vọt ra cửa, thò đầu vào nhà bếp xem phản ứng của Vô Vị đại sư.

Vô Vị đại sư hỏi An Thanh Viễn: “Tiểu Như nói có đúng không?”

An Thanh Viễn đáp: “Đúng rồi... ai cha...” Trên đầu lại trúng một trượng.

An Thanh Nguyên cố nhịn không bật cười ra tiếng, Vô Vị đại sư lại quay sang hỏi anh ta: “Tiểu Như nói có đúng không?”

An Thanh Nguyên chỉ cười cười lắc đầu, ngậm miệng không dám nói gì.

Vô Vị đại sư bước đến chặn để thức ăn, kiễng chân lấy trong cái giỏ chỗ cao nhất ra một quả trứng gà cầm trên tay, vẻ mặt phần nộ nói: “Chẳng biết các người đọc sách vở quỷ quái gì, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu... gà mái phải có gà trống đập thì mới đẻ trứng nở ra gà con được, trong chùa chúng ta không có gà trống, gà mái chỉ đẻ ra trứng điếc không ấp ra gà con, sao có thể là chúng sinh hữu tình được chứ?”

Vô Vị đại sư nói xong, liền phát cho mỗi người một quả trứng không ấp ra được gà con, bảo họ cảm về linh ngộ thiên cơ, ngày mai trả trứng lại cho nhà bếp. Trong bếp lập tức rộ lên một trận cười sảng sặc.

65. Chương 65: Trảm Tâm

Lục Kiều Kiều trở về phòng mình, Tôn Tồn Chân đã ăn hết bữa cơm trưa.

Lục Kiều Kiều lại lấy quả trứng gà luộc mang từ bếp về bóc vỏ ra, đặt vào lòng bàn tay Tôn Tồn Chân, lấy ngón tay viết lên đó một chữ “ăn.”

Tôn Tồn Chân lắc lắc đầu, đưa quả trứng về phía trước, ý bảo Lục Kiều Kiều hãy ăn đi.

Lục Kiều Kiều nhìn gương mặt quần băng của y, cười cười đẩy bàn tay cầm quả trứng ấy lên miệng y.

Tôn Tồn Chân ăn xong, cô lại rót cho y một chén nước.

Sau đó cô lau người cho Tôn Tồn Chân, thay một bộ tăng bào sạch sẽ, trải nệm và chăn xuống đất, viết vào lòng bàn tay y một chữ “ngủ”, Tôn Tồn Chân ngoan ngoãn nằm xuống đất, Lục Kiều Kiều cũng lên giường.

Cô đã một ngày một đêm liền không ngủ, có lẽ vì trước đó nhai một miếng thuốc phiện lớn, nên mặc dù giờ đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng hễ nhắm mắt vào là cô lại không tài nào ngủ được, đầu không thể nào ngừng suy nghĩ vô số những chuyện khác nhau.

Vừa nãy Vô Vị đại sư đã lặng lẽ ghé qua xem xét thương thế của Tôn Tồn Chân, ông nói giờ Tý đêm nay sẽ có người đến trị bệnh cho y, bảo Lục Kiều Kiều cứ yên tâm đợi, trong thời gian ngắn đừng rời khỏi chùa Tịnh Cư.

Vô Vị đại sư là bậc đại trí, ông đã sắp xếp như vậy thì nhất định có lý do của mình. Tuy Lục Kiều Kiều rất muốn biết cha mình đang ở nơi nào, kể cả có phải dùng mười hai chiếc kim Diêm vương điều hồn, tìm liên tục mười hai lần cô cũng sẵn lòng, nhưng người bạn thân của cha là Vô Vị đại sư mặc dù biết cô đang nôn nóng tìm cha, vẫn yêu cầu cô ở lại, chứng tỏ rất có thể ông có đáp án. Lúc này, tùy tiện rời khỏi chùa Tịnh Cư, tự mình cầm đầu cầm cổ đi tìm bừa là hành vi vô cùng xuẩn ngốc.

Lục Kiều Kiều đã quen với việc người của phủ Quốc sư có thể tập kích bất cứ lúc nào, đại ca An Thanh Nguyên cũng luôn khiến cô có một cảm giác gượng gạo khó tả. Đêm qua, lúc cô chuẩn bị cho nổ kết giới để ngọc đá cùng tan với đám xấu xa kia, đại ca liền ở đâu nhảy ra ứng cứu, nhưng Lục Kiều Kiều lại không dám khẳng định đại ca mình chỉ ngẫu nhiên chạy đến. Trong thiên hạ này có nhiều chuyện trùng hợp như thế hay sao?

Sau đó, đại ca nói không thể cứu được Tôn Tồn Chân cũng làm Lục Kiều Kiều bất ngờ. Theo như cô quan sát thấy, dù là phong thủy hay đạo pháp, công phu của đại ca An Thanh Nguyên đều cao cường hơn cô rất nhiều, nhưng anh ta chỉ thử một chút rồi bỏ cuộc luôn, chuyện này khiến Lục Kiều Kiều liên tưởng đến việc xảy ra ở Quảng Châu; hôm đó anh ta và Lục Kiều Kiều cùng đẩy cửa bước vào nhà cô, trông thấy nhà cửa bị phá hoại, cô và anh ta cùng gieo quẻ tìm nguyên nhân, ngay cả cô cũng dễ dàng tính ra được kẻ vào nhà phá hoại là người ở chốn cửa quan, vậy mà An Thanh Nguyên lại không tính ra. Hai chuyện này đều khiến Lục Kiều Kiều có cảm giác, đại ca vẫn luôn giấu giếm cô chuyện gì đó.

Lục Kiều Kiều nhìn Tôn Tồn Chân nằm ngủ dưới đất, lại nghĩ đến Đặng Nghiêu.

Tốc độ xuất chiêu nhanh như bóng ma ấy của Đặng Nghiêu vượt xa trình độ võ công của Tôn Tồn Chân, đương nhiên cũng vượt xa cả Sơn Đông khoái đao Lục Hữu đánh ngang tay với họ Tôn. Y hoàn toàn có thể chém bay đầu Tôn Tồn Chân từ phía sau, nhưng y lại không dùng đao, mà chỉ xuất ra một chỉ khiến Tôn Tồn Chân biến thành bộ dạng như lúc này, có phải y đang cứu Tôn Tồn Chân?

Lục Kiều Kiều nhắm mắt, từ từ chấp nối lại những việc Đặng Nghiêu đã làm.

Sau khi cô, Jack và An Long Nhi phá Kỳ môn ảo trận, ba người của phủ Quốc sư mới đột nhiên xuất hiện tấn công. Nghe Jack nói, lúc đó Đặng Nghiêu chủ động xuất chiêu tấn công anh và Tôn Tồn Chân.

Chiêu Chương tâm lôi đánh sát người đầu tiên không giết chết Jack, khi những người khác đều đuổi theo Lục Kiều Kiều, Đặng Nghiêu lại phát động lôi kích đánh vào mặt đất xung quanh Jack, tạo thành một trận lở đất vùi anh chàng dưới lớp cát bùn. Tiếng sấm ầm ầm lúc đó cô cũng nghe thấy, quả là một trận sấm lớn, nếu Đặng Nghiêu thật sự muốn lấy mạng Jack, không cần phải đánh đến mức sấm động vầng trời như thế làm gì, vả lại chỉ đánh xuống đất chứ không đánh người; y chỉ cần áp sát người cho nổ doanh một tiếng như lúc đánh tan xác Hồng lão gia là có thể biến Jack thành mười tám mảnh thịt vụn rồi, nhưng y lại không làm cách đó.

Sau khi Đặng Nghiêu rền rang chôn sống Jack, y phi thân tới tấn công Tôn Tồn Chân, chỉ trong nháy mắt đã tước đoạt khả năng cảm giác bằng ngũ quan của họ Tôn, rồi quay ra lại dùng đao đánh mười mấy chiêu với An Long Nhi vốn đã bị trúng đao ở sau lưng, đến nỗi cô gần như có cơ hội nổ súng bắn chết y.

Lúc Đặng Nghiêu dùng sấm sét đánh xuống mặt đất chôn sống Jack xung quanh không có ai, lúc y dùng ngón tay điểm bùa tập kích Tôn Tồn Chân cũng không ai nhìn thấy; khi Kim Lập Đức và y cùng so đao với An Long Nhi, y lại biến thành một tay võ lâm cao thủ.

Tất cả những chuyện này thật kỳ lạ, chỉ có thể chứng tỏ một điều, Đặng Nghiêu không hề có ý muốn giết người?

Cũng chứng tỏ rằng y chưa từng xuất chiêu lúc có người quan sát, y đang ẩn giấu một sức chiến đấu vô cùng cao cường. Tại sao? Đặng Nghiêu muốn làm gì?

Lục Kiều Kiều mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Làm xong công việc trong nhà bếp, An Thanh Viễn dẫn theo hai bảo tiêu xuống núi nghỉ qua đêm. Một là vì hành lý của họ vẫn còn để trong khách điểm ở phủ Cát An, hai là bảo người làm ăn ngày ngày đều vui chơi ăn uống như anh ta bỏ hết tục niệm đến đây lao động quả thực rất khó khăn, vậy nên An Thanh viễn nói sẽ lên núi thăm đại ca và muối muối hằng ngày, như vậy vừa có thể mang cho họ đồ dùng và các món ngon, cũng tiện việc thăm dò các tin tức khác ở phủ Cát An nữa.

Đại ca An Thanh Nguyên thì nói đã nhiều năm không gặp em gái, muốn ở lại trên núi với cô mấy ngày, cũng tiện thể hỏi thăm Vô Vị đại sư về tình hình của cha, nên quyết định ở lại chùa hằng ngày lao động và tham thiền, tu hành một thời gian ngắn.

Chùa Tịnh Cư quả nhiên không có bữa tối, người bệnh như Jack và An Long Nhi cũng chỉ được chia thêm mỗi người một quả trứng gà, ăn một miếng là hết rồi ôm bụng đói meo lên giường ngủ.

Lục Kiều Kiều tắt đèn trong phòng, lặng lẽ ngồi đả tọa luyện đơn, cùng Tôn Tồn Chân đợi đến giờ Tý.

Đúng giờ Tý, cô thấy bên ngoài có người xách lồng đèn tới phòng mình gõ cửa, liền vội vàng chạy ra mở cửa. Vô Vị đại sư dẫn theo một người trẻ tuổi vóc dáng thanh tú bước vào, anh ta là một trong những người Nhật Bản cô gặp ở phòng khách sáng hôm nay, Niwa Kumo.

Vô Vị đại sư xoay tay đóng cửa lại, nói: “Tiểu Như, Niwa tiên sinh đây là một âm dương sư, cậu ấy luôn ủng hộ chủ trương mở cửa đất nước học theo phương Tây, vì muốn giúp Hotta tiên sinh nên mới cùng ông ấy đến Trung Quốc.”

Niwa Kumo đặt lồng đèn xuống, mỉm cười cúi đầu chào Lục Kiều Kiều, rồi cất tiếng: “An tiểu thư, sáng hôm nay khi mới gặp cô và Tôn tiên sinh, tại hạ đã nhận ra Tôn tiên sinh bị mất thị giác và thính giác, nhưng lại không phải do mất mù tai điếc; tại hạ có gieo thử một quẻ, quẻ tượng cho thấy là trúng phải tà thuật nên mới như vậy, về sau Vô Vị đại sư cũng có nhắc tới chuyện này, bởi thế tại hạ to gan đến xem thử một phen.”

Lục Kiều Kiều nghe Niwa Kumo nói thế, lập tức cảm tạ hai người, sau đó hỏi: “Niwa tiên sinh có nhìn ra được là tà thuật gì không? Có thể trị được hay không?”

Niwa Kumo nói: “Tà thuật tước đoạt cảm giác của ngũ quan thì có nhiều loại lắm, nhưng về lý thuyết đều là phong tỏa kinh mạch, chỉ cần có thể men theo kinh mạch tìm được căn nguyên của bệnh, xem bệnh mà trị, thông thường đều giải quyết được... Người có năm cơ quan cảm giác là mắt, tai, mũi, miệng và thân thể, giờ Tôn tiên sinh đã mất đi cảm tri của ngũ quan trên đầu, nhưng vẫn còn xúc giác, chứng tỏ đối phương ra tay vẫn nương tình, không hề muốn y chết, tà thuật này thoát đầu đã không có oán niệm phải hạ sát địch thủ cho bằng được, vì vậy tại hạ sẵn lòng thử một phen...”

Lục Kiều Kiều nhường chỗ cho Niwa Kumo, đồng thời viết chữ lên tay Tôn Tồn Chân, bảo y có người đến trị bệnh, y hãy bình tĩnh. Niwa Kumo đến trước mặt Tôn Tồn Chân, tay trái vén ống tay áo phải lên, tay phải bắt thành kiếm quyết đặt giữa mình và họ Tôn, sau đó miệng lầm nhảm niệm mật quyết, đầu ngón bàn tay phải từ từ phát ra ánh sáng trắng. Anh ta vừa niệm chú, vừa điểm nhẹ nhàng mà dày đặc lên trán Tôn Tồn Chân, từ quỹ đạo của luồng ánh sáng trắng nơi đầu ngón tay, có thể nhận ra một hình sao năm cánh.

Luồng ánh sáng trắng phát ra từ đầu ngón tay Niwa Kumo không phải đơn khí Đạo giáo do tu luyện mà thành, mà là linh khí anh ta lấy từ tự nhiên thông qua phép thiên nhân giao hòa, trong thuật âm dương của Nhật Bản gọi là Thức thần.

Ngôi sao năm cánh này là Tinh thức thần do linh khí của tinh tú trên trời tụ thành, Niwa Kumo đang điều khiển Tinh thức thần tiến vào kinh mạch của Tôn Tồn Chân để tìm kiếm nguyên nhân căn bệnh. Tinh thức

thần nhanh chóng xoắn lại thành một luồng khí trắng ngấm vào trán họ Tôn, Lục Kiều Kiều lo lắng đưa mắt nhìn Vô Vị đại sư, nhưng đại sư chỉ mỉm cười gật đầu, ý bảo cô cứ yên tâm.

Tinh thức thần dưới dạng luồng khí trắng sau khi xâm nhập qua trán Tôn Tồn Chân nhanh chóng lan tỏa khắp kinh mạch trên đầu, thoáng cái đã bốc ra qua mắt tai mũi miệng của y, chỉ thấy Tôn Tồn Chân đột nhiên mở mắt, tròn mắt đảo tròn xung quanh, rõ ràng là vẻ mặt của người có thể nhìn thấy cảnh vật.

Lục Kiều Kiều mừng như phát điên, lập tức nắm tay y hỏi: “Sao rồi? Có phải nhìn được rồi không?”

Lời vừa dứt, cô liền thấy Tôn Tồn Chân đau đớn nhắm nghiền mắt lại, hai tay ôm đầu kêu lên một tiếng “đau”, sau đó oằn người gục đầu trên ghế.

Niwa Kumo trầm giọng nói: “Không tìm được huyết vị phong bế rồi...” Sau đó ngón tay miết thành kiếm chỉ vạch trên không trung một vòng, luồng khí trắng Tinh thức thần trong mắt đã thu về đầu ngón tay, đồng thời từ huyết Não không ở sau gáy Tôn Tồn Chân, một luồng khí trắng khác lững lờ bốc lên như một sợi dây gai màu trắng, đây là ký hiệu mà Tinh thức thần lưu lại để đánh dấu kinh mạch không thể thông qua; Niwa Kumo nhìn thấy luồng khí trắng này, hai mắt sáng bừng, đưa tay ra dấu bảo Lục Kiều Kiều ấn đầu Tôn Tồn Chân, đừng để y ngẩng đầu lên.

Lục Kiều Kiều một tay vẫn nắm chặt tay Tôn Tồn Chân, tay kia nhẹ nhàng đặt lên gáy, để y giữ nguyên tư thế gục đầu xuống; Niwa Kumo nhắm mắt lại, đưa ngón tay vào luồng khí trắng đang bốc lên ấy, niệm Hợp thần chỉ chú, cảm nhận tất cả thông tin Ngũ tinh thức thần truyền đến từ lá bùa bị ếm. Ngón tay anh ta bắt giác dao động nhẹ theo tiếng niệm chú, luồng khí trắng không hề tan đi do chuyển động của ngón tay, mà bị vạch từ trên xuống dưới thành một bùa chú phức tạp, Lục Kiều Kiều

nhận ra đạo bùa này, đây chính là hình vẽ trên lá bùa sắt khổng lồ bên trong ảo hải của Tôn Tồn Chân. Có điều, cô chưa từng thấy loại bùa này bao giờ.

Niwa Kumo cũng không hiểu đạo bùa này, nhưng thông qua Tinh thức thần, anh ta có thể cảm tri được lá bùa đã vươn sâu vào trong kinh mạch của Tôn Tồn Chân, đồng thời cũng cảm giác được tâm trạng của người ếm bùa. Bùa là vật dẫn truyền sức mạnh tinh thần mãnh liệt của người làm ra chúng, giữa bùa và người có quan hệ mật thiết. Từ trong tâm pháp của lá bùa sắt, Niwa Kumo cảm nhận được tâm trạng mâu thuẫn của người ếm lá bùa này, dường như y cũng là bất đắc dĩ.

Niwa Kumo phất ống tay áo, thu Tinh thức thần về. Anh ta nói với Lục Kiều Kiều: “Đạo bùa này không phải để sát nhân, nó không hề làm đứt đoạn chính khí của Tôn tiên sinh đây, nhưng nó đã bám rễ ăn sâu vào kinh mạch của y rồi, khí trong cơ thể đi qua huyết Não không sẽ phải qua đạo bùa này trước, nó dùng một phương thức rất đặc biệt sinh trưởng bên trong cơ thể...”

Cặp mắt to của Lục Kiều Kiều lo lắng nhìn Niwa Kumo, cô hỏi: “Có thể cứu không?”

Nhưng Niwa Kumo lại cười cười nói: “Không nhất định phải cứu, đây không phải là bùa tà, ở trong cơ thể Tôn tiên sinh nhưng lại không gây ảnh hưởng đến tính mạng của y, ngược lại còn có thể kích phát giác quan thứ sáu của y nữa...”

Vô Vị đại sư nghe thấy anh ta nói vậy, cũng mỉm cười gật đầu, Lục Kiều Kiều lại như rơi vào giữa đám mây mù, chau mày ngơ ngác nhìn hai người họ.

Niwa Kumo mời mọi người ngồi xuống, sau đó giải thích với Lục Kiều Kiều: “Người ếm đạo bùa này không muốn giết Tôn tiên sinh, trong đạo bùa không có khí hung sát, nó cũng không đánh đứt kinh mạch, chỉ phong tỏa bốn giác quan mắt tai lưỡi mũi, tập trung vào giác quan thứ sáu...”

Lục Kiều Kiều há hốc miệng, cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, hoàn toàn không hiểu Niwa Kumo đang nói gì.

Vô Vị đại sư nhìn bộ dạng của cô không nhịn được phì cười thành tiếng, đoạn nói: “Ha ha, Tiểu Như không phải là người trong Phật môn, cách giải thích của Niwa tiên sinh thâm ảo quá... Tiểu Như, Phật học phân các tri giác con người dùng để cảm nhận thế giới thành tám loại, người ta thông thường có ít nhất là sáu loại, chính là nhãn thức, dùng mắt để nhìn; nhĩ thức, dùng tai để nghe; thiệt thức, dùng lưỡi để nếm; tị thức, dùng mũi để ngửi; thân thức, dùng làn da và nhục thể để cảm giác, chẳng hạn như dễ chịu và đau đớn, tê và ngứa, mềm và cứng, những thứ này đều cảm nhận bằng thân thức; nhưng con người còn có một giác

quan thứ sáu là ý thức, ý thức chính là tư tưởng cảm giác của cháu, ví dụ như vui buồn giận ghét đều là do ý thức cảm nhận; nếu một người có thể từ bỏ cảm nhận bằng nhục thể, mà chuyên tâm phát triển khả năng cảm nhận bằng ý thức, y hoàn toàn có thể dùng giác quan thứ sáu này, tức là ý thức để thay thế năm giác quan cấp thấp, giống như của động vật mà ta vừa nói đến trước đó...”

Lục Kiều Kiều nói: “Có phải là nhắm mắt cũng nhìn thấy các thứ được hay không? Để nguyên thần xuất khỏi cơ thể cũng vậy mà.”

Niwa Kumo nói: “Đúng, giờ Tôn tiên sinh bị che đi bốn giác quan, không thể nhìn và nghe, chỉ vì xưa nay y vẫn luôn dựa vào mắt để nhìn, dựa vào tai để nghe, một khi mất đi hai giác quan lập tức rơi vào mê muội và sợ hãi; với người bình thường thì tình trạng như y là hết cứu rồi, nhưng lúc Thức thần của tôi xâm nhập kinh mạch của y, cảm thấy nội khí của y rất mạnh mẽ, đạo bùa này lại tập trung khả năng cảm tri của bốn giác quan còn lại dồn cả vào giác quan thứ sáu, giác quan thứ sáu của y giờ đây mạnh hơn trước gấp bốn lần...”

Lục Kiều Kiều vẫn hoang mang không hiểu gì cả: “Thế thì sao, chúng ta mặc kệ y à?”

Niwa Kumo nói: “An tiểu thư nghe tại hạ nói hết đã, Thức thần cảm nhận được tâm trạng của người ếm bùa lúc ra tay cực kỳ mâu thuẫn, giống như đang làm chuyện mà mình rất không muốn làm vậy, trong khí của đạo bùa này, tại hạ cảm giác được sự áy náy và hổ thẹn...”

Nói tới đây, Niwa Kumo nhắm mắt ngừng nói, cẩn thận hồi tưởng lại tâm trạng mình cảm nhận được trong lúc niệm Hợp thần chi chú lúc nãy, sau đó mở mắt, lấy trong túi vải hoa đeo ở thắt lưng ra một ống tre rất tinh xảo.

Ông tre to bằng cái chén, dài chưa đầy nửa thước, bên trên có nắp. Niwa Kumo mở nắp ra, gõ gõ mấy cái lên ống, phát ra âm thanh trong trẻo vui tai, sau đó nhanh nhẹn úp ngược cái ống xuống mặt bàn, như người ta chơi đồ súc sắc vậy. Khi anh ta nhẹ nhàng nhấc ống tre lên, trên bàn có thêm sáu con súc sắc làm bằng trúc trắng xếp ngay ngắn chồng lên nhau.

Lục Kiều Kiều nhìn mặt súc sắc hướng về phía Niwa Kumo, từ trên xuống dưới, điểm số lần lượt là bốn hai sáu sáu hai năm.

Niwa Kumo nhìn điểm số liền nhoẻn cười, nói với Lục Kiều Kiều: “Quả nhiên là tâm trạng trần trở không thể bình tĩnh được, gieo được điềm lành Anh đào nở lại, nếu

An tiểu thư bằng lòng đợi, bảy ngày sau người ếm bùa sẽ đến giúp Tôn tiên sinh giải trừ...”

“Tốt vậy sao?!” Lục Kiều Kiều lòng đầy kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ không thể tưởng tượng mà cũng không dám tin vào lời tiên đoán này, nhưng trong lòng cô lại vô cùng mong mỗi điều này là sự thật. Rốt cuộc, cũng có lúc cô cảm nhận được tâm trạng bồn chồn của người đến xin xem bói.

Trước đây, chỉ có Lục Kiều Kiều bói quẻ cho khách, nhìn khách thoát vui thoát buồn, bản thân đứng ngoài, hờ hững bàng quan chỉ coi đây là trò vui; giờ khi mình ở vào vị trí ấy, mới thật sự cảm giác được mỗi một chữ người gieo quẻ nói ra, có sức ảnh hưởng lớn như thế nào với mình.

“Có điều...”

Niwa Kumo vừa nói ra câu “có điều”, quả tim Lục Kiều Kiều lập tức từ trên tầng không rơi xuống hồ băng lạnh buốt, tim thất lại làm trán rịn mồ hôi lạnh.

“Có điều cái gì!”

“Nếu Tôn tiên sinh nguyện ý, xin đừng lãng phí cơ hội cực tốt này. Y hoàn toàn có thể theo Vô Vị đại sư tham thiền, cường hóa giác quan thứ sáu của mình, khai mở tâm nhãn và tâm nhĩ, sau này còn có thể đột phá đến năng lượng vô hạn của giác quan thứ bảy, có điều cần phải bỏ đi bốn giác quan của thân xác phàm tục này...”

Niwa Kumo nói đến chuyện phải từ bỏ thân xác phàm tục làm Lục Kiều Kiều thấy gai cả người, cô hỏi Vô Vị đại sư: “Vừa nãy đại sư giải thích đến giác quan thứ sáu, còn giác quan thứ bảy và thứ tám là gì vậy ạ?”

Vô Vị đại sư nói: “Giác quan thứ bảy là vị na thức, hơi giống với ảo hải trong Đạo giáo, đây là sức mạnh ở tầng sâu nhất của cơ thể người. Nếu có thể mở ra vị na thức, tâm nhãn của Tôn tiên sinh có thể nhìn xa hơn mắt thường, tâm nhĩ có thể nghe rõ hơn tai thường, tai và mắt đối với y sẽ không còn đáng một xu; giác quan thứ tám là a lại da thức, đối với Phật môn, đây là cảnh giới vô sắc vô tướng, tương đương với tầng cao nhất của Đạo giáo là thiên nhân hợp nhất. Ha ha, tất nhiên, lão nạp chỉ nói ví dụ để cháu hiểu thể thôi, hai thứ không thể so sánh với nhau được, bằng không thì trên đời này cũng không cần phải phân thành Phật giáo với Đạo giáo nữa.”

Lục Kiều Kiều nói: “Cháu hiểu được đại khái rồi, có điều, quyết định cuối cùng phải hỏi Tôn Tồn Chân, tôi nay cháu nói chuyện với y, ngày mai sẽ trả lời hai vị đại sư, đa tạ hai vị đại sư.” Nói xong, cô liền chấp tay trước ngực, lần lượt cúi mình vái mỗi người một vái thật sâu.

Sau khi Vô Vị đại sư và Niwa Kumo rời khỏi phòng, Lục Kiều Kiều quyết định tiến vào ảo hải của Tôn Tồn Chân lần nữa.

Trong ảo hải rực rỡ ánh dương ấy, Lục Kiều Kiều trở lại tâm hồ đặt lò luyện đan kia, trên mặt hồ nở đầy hoa sen, mùi hương thoang thoảng.

Tôn Tồn Chân đang nhàn nhã ngồi bên cạnh lò luyện đan, nhìn con thuyền nhỏ ở phía xa xa, trên thuyền có một đứa bé trai và một đứa bé gái đang vừa đùa giỡn vừa hái hoa sen. Thấy Lục Kiều Kiều đến tâm hồ, y liền đứng dậy gọi cô đến ngồi cạnh, cùng ngắm cảnh đẹp trên mặt hồ. Lục Kiều Kiều nói lại với y kết quả bói toán của Niwa Kumo, cùng với sự giải thích của Vô Vị đại sư về tám loại giác quan.

Cô bảo Tôn Tồn Chân: “Anh nhất định sẽ khỏe lại, nhưng anh phải lựa chọn, muốn dùng mắt và tai trên thân xác phàm này, hay là từ bỏ mắt và tai, sau này dùng giác quan thứ sáu thay thế...”

Tôn Tồn Chân ngẫm nghĩ rất lâu, rồi đứng dậy nhìn sang lò luyện đan đang hừng hực lửa nói: “Tôi muốn mạnh mẽ hơn, tôi sẵn sàng từ bỏ cặp mắt và đôi tai này.”

Lục Kiều Kiều lại nói với y: “Thực ra cũng có thể thế này, anh cứ đợi bảy ngày đã, nếu Đặng Nghiêu không đến giải bùa cho anh, lúc ấy anh hãy đi tham thiền, hoặc chúng ta có thể đi tìm cao thủ khác trị bệnh cho anh cũng được mà...”

Lòng tự tôn của Tôn Tồn Chân không cho phép y cầu xin người khác, đợi được cứu, bị thương hại và được giúp đỡ. Trên người y đột nhiên hiện ra một bộ giáp vàng, trên tay cầm thanh Kim cương bổng, trầm giọng nói: “Tôi không cần người khác cứu, tôi chỉ muốn trở nên mạnh mẽ hơn...”

Lục Kiều Kiều lắc đầu: “Anh đã mạnh lắm rồi, không cần phải từ bỏ thân thể bình thường để trở nên mạnh mẽ hơn đâu.”

Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, giọng điệu của Tôn Tồn Chân bắt đầu trở nên gắt gỏng: “Thân thể của tôi bình thường sao? Bẩm sinh Tôn Tồn Chân này đã không phải là người bình thường rồi!”

Lời vừa dứt, Tôn Tồn Chân đã biến mất khỏi chỗ Lục Kiều Kiều, rồi xuất hiện ở phía bên kia tâm hồ, bay lên không trung gầm một tiếng giận dữ, giờ gây đập xuống mặt hồ, mặt nước bắn tóe lên một cột sóng cao ngất trời, như thể có sấm nổ bên dưới.

Lục Kiều Kiều lo lắng đứng dậy nhìn Tôn Tồn Chân trông như một người khổng lồ ở phía xa: “Tại sao phải tự làm tổn thương thân thể mình để mạnh hơn? Anh có thể trở về như trước kia, anh cũng có thể sống bình thường mà...”

Tôn Tồn Chân lại trở về trước mặt Lục Kiều Kiều, mặc áo vải cúi cúi gầm đầu xuống đất: “Tôi không biết tại sao chúng lại truy sát cô, có điều bọn chúng ra tay càng lúc càng tàn độc... với năng lực hiện tại của tôi thì hoàn toàn không thể bảo vệ được cô, lại còn hết lần này đến lần khác chuốc phiền phức cho cô nữa, vì vậy tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn, tôi nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa...”

Khóe mắt Lục Kiều Kiều đã hơi ươn ớt: “Anh vì tôi?”

Tôn Tồn Chân xoay người quay lưng về phía Lục Kiều Kiều, hồi lâu sau mới nói: “Tôi đã quyết định rồi.”

Sáng hôm sau, chùa Tịnh Cư đánh chuông sớm, Tôn Tồn Chân liền theo Vô Vị đại sư vào thiền đường, mãi không thấy ra.

Lục Kiều Kiều được chấp sự tăng sắp xếp đến nhà bếp phụ việc; An Thanh Nguyên đã thay tăng y, xắn gọn tay áo, chủ động cùng bốn người nhà Hotta ra khu ruộng rau bên ngoài chùa cuốc đất trồng cây.

An Thanh Nguyên tinh thông lịch sử Trung Quốc, nắm rõ triều chính và luật lệ Đại Thanh, có kiến giải sâu sắc riêng về sự thành bại hưng vong của các triều các đại, Hotta Masayoshi vốn là một nhà chính trị nên rất hợp chuyện với An Thanh Nguyên. Họ nhanh chóng tụ lại một chỗ, vừa có thể cùng hưởng thụ thú ruộng vườn nơi sơn dã, đồng thời cũng thoải mái bàn chuyện quốc sự hai nước Trung Nhật.

Mấy ngày sau đó, An Thanh Nguyên thỉnh thoảng lại đến thăm Jack và An Long Nhi bị thương, nói mấy chuyện vui vẻ trong nhà với Lục Kiều Kiều, còn đầu chủ yếu là giảng giải về Hải quốc đồ chí mà anh ta từng xem qua cho Hotta Masayoshi.

Anh ta cố gắng giảng giải lại những phần mình còn nhớ, Niwa Kumo ngồi bên cạnh tỉ mỉ ghi chép nội dung cuộc nói chuyện của hai người, đến tối Hotta Masayoshi xem lại một lượt, hôm sau sẽ cùng An Thanh Nguyên thảo luận xem lý luận trị nước trong đó có thể thực hành hay không, nên thực thi như thế nào, Thiên xá của nhà

Hotta nghiêm nhiên trở thành một dạng cơ quan ngoại vụ của hai nước.

Lục Kiều Kiều thấy Tôn Tồn Chân đến chỗ Vô Vị đại sư liền mấy ngày không thấy bóng dáng đâu, ngày nào cũng nghe Vô Vị đại sư nói anh ta rất ổn, bảo Lục Kiều Kiều đừng lo lắng, cô đành để ông xử lý việc của họ Tôn.

Cứ đến chiều có thời gian rảnh rỗi là cô lại chạy đến chỗ Jack thảo luận.

Hôm nay cô kể với Jack và An Long Nhi về những hành vi kỳ quái và những điểm đáng ngờ của Đặng Nghiêu trong Kỳ môn ảo trận, Jack bứt một cọng râu nheo nheo mắt ngẫm nghĩ, Đại Hoa Bối nằm rạp ghéech mũi lên khe cửa, An Long Nhi trước tiên thuật lại tình hình lúc đó: “Hôm ấy lúc chui ra khỏi lưới, Kim Lập Đức liền chạy tới chém cháu, hai người ở bên cạnh không nhìn ra được, chứ đao của hắn đều không chém lên người cháu, mà chỉ phong tỏa mọi lối cháu có thể chạy, giống như muốn giữ chân cháu lại đó, không ngừng đánh với hắn... Sau đó Đặng Nghiêu cũng tới, lúc đỡ đao của y cháu không thấy tổn sức lắm, nhưng y khác với Kim Lập Đức, đao của y không chém vào vị trí, mà cứ nhắm vào đao của cháu, tóm lại là thanh đao trên tay cháu cứ kêu lên không ngừng, đinh đang đang văng cả óc, nếu không cầm vững tay, có khi đã bị y đánh cho văng cả đao đi rồi...”

Lục Kiều Kiều cũng vắn vể cầm giống Jack, nhưng cô không có cọng râu nào mà bứt, đành xoa xoa cằm nói: “Nếu đao của Long Nhi mà rơi thì nhìn ra rồi, anh nói xem liệu y có chém Long Nhi không nhỉ?”

“Vậy thì sẽ đuổi cho Long Nhi chạy, hai người bọn hắn ở phía sau đuổi, đương nhiên là đuổi mãi không kịp...”
Mấy ngày nay Jack không cạo râu, tóc cũng dài ra một chút, thoạt nhìn đầu anh chàng trông như một cái xúp lơ màu vàng to tướng, anh nheo nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phân tích một cách sâu sắc: “Tôi rất hiểu quan lại Đại Thanh, bọn họ muốn giữ được chức vị của mình thì không thể để xảy ra sai sót, nhưng một số quan viên trong trường hợp không thể để xảy ra sai sót, cũng không muốn làm ra những chuyện quá thương thiên hại lý, vì vậy thường làm qua loa lấy lệ, làm cho có để tiện bề ăn nói, tôi nghĩ Đặng Nghiêu chính là loại này; nếu đặt giả thiết trên cơ sở bối cảnh tâm lý như thế, vậy thì mọi việc làm kỳ quái của y đều có thể giải thích hợp lý được... đúng, chỉ có như vậy mới hợp lý thôi...”

Lục Kiều Kiều lập tức kéo ghế băng tới, ra vẻ thần bí hỏi: “Nói đi xem nào, thế là sao hả?”

Jack hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn ngang nhìn dọc rồi nói với Lục Kiều Kiều: “Đại ca em đâu rồi?”

“Đi tìm Hotta đánh cờ rồi.”

“Vậy thì tốt, tôi chú ý anh ta lâu rồi...”

“Hả! Tôi cũng thế đấy!”

“Chắc... chốc nữa sẽ nói chuyện của anh ta, giờ tôi nói về Đặng Nghiêu trước...”

Jack vẫy tay gọi An Long Nhi và Lục Kiều Kiều xích lại gần, ba người ngồi thành một vòng tròn trên chiếc giường lớn kê theo dãy.

”Còn nhớ trận chiến trên đỉnh Phù Dung không? Năm người của phủ Quốc sư đến phá cái xác, nhưng người chúng ta đã gặp và nói chuyện, chỉ có Đặng Nghiêu, Kim

Lập Đức và Lục Hữu... Lúc ở trên đỉnh Phù Dung, ba người bọn họ xông ra đánh nổ cái xác trước tiên, về sau khi không thể dừng được nữa, mới tung ra thêm hai người khác nhanh như chớp tấn công tôi... Sau đó ở phủ Thiệu Châu, ba người họ lại đi chung, không thấy hai người kia... lần này trong Kỳ môn ảo trận, vẫn là ba người họ đánh trận đầu, cuối cùng mới là hai người kia vụt ra bắt em, hai người không cảm thấy bọn họ không phải là người cùng một nhóm hay sao?”

An Long Nhi gạt gù trầm tư, Lục Kiều Kiều lấy ngón tay chống cằm nói: “Nói vậy cũng phải, trình tự xuất hiện như vậy đã thành quy củ rồi, tôi nghĩ lần sau bọn chúng mà xuất hiện thì cũng thế đấy...”

Jack nói: “Dù là nguyên nhân gì, chắc chắn bọn họ chia thành hai nhóm, mà trong nhóm của Đặng Nghiêu có hai người sẽ không hạ độc thủ giết người, chỉ có tên Lục Hữu kia tàn độc nhất, hề rút dao là phải thấy máu. Em xem lần trước lúc chúng ta bắt thích khách ở hoa viên của lão Phạm ấy, y đã chém một dao đứt lìa cả hai bàn tay Mã Kiệt luôn, vả lại lần này còn do y bố trí Kỳ môn ảo trận nữa, em còn khen y thật oách...”

“Chậc... công phu của người ta giỏi hơn anh mà.” Lục Kiều Kiều nói với vẻ thực sự cầu thị, làm Jack tức đến phỏng mang trợn mắt: “Nhưng tôi bắn súng giỏi.”

An Long Nhi thấy hai người họ lại bắt đầu nói chuyện đầu đầu, lập tức khổng chế lại cục diện: “Lạc đề rồi, lạc đề rồi, vừa mới đang nói chuyện Đặng Nghiêu cơ mà.”

Jack định thần lại tiếp tục nói: “Ok, trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, Đặng Nghiêu không tham gia chiến đấu, y làm nổ xác chết rồi chạy luôn, có thể nói là tôi bắn súng dọa y chạy mất, nhưng xét cái cách y vừa ra tay liền tấn công xác chết, tôi đoán y vốn không có ý định đả thương ai; đến đêm hôm đó y vừa xuất hiện liền cùng lúc ra tay với tôi và Tôn Tồn Chân nhưng chúng tôi lại không bị y đánh cho nát bét, trong khi rõ ràng y có năng lực này, tại sao y có thể giết mà lại không giết, nhưng cứ phải là người ra tay đầu tiên như vậy chứ?”

An Long Nhi nói: “Từ tình hình lúc đó có thể nhìn ra mục đích của chúng, bọn chúng muốn giết em và anh Jack, bắt sống cô Kiều, nếu y ra tay trước thì người khác sẽ không ra tay, mà đi truy sát những kẻ khác. Y tấn công anh Jack thì còn có thể nương tay, người khác mà ra tay thì anh ấy chết là cái chắc.”

Jack nói: “Đúng, anh cũng nghĩ thế, vì sau đó y đánh sấm sét vào anh, đánh ra một đồng sấm sét mà không trúng phát nào, rõ ràng là muốn tất cả nghe thấy y đang ra tay; tiếng sấm này không phải dành cho Kim Lập Đức nghe, vì anh thấy Kim Lập Đức có ý rời đi để y phóng sấm sét, y phóng sấm sét ra là để cho hai kẻ nhanh như điện chớp bắt sống Lục Kiều Kiều nghe; y không muốn người khác thấy anh còn sống nằm trên mặt đất, nên đã đánh cho đất sụt xuống vùi anh bên dưới.”

“Tôi nghĩ không hoàn toàn là vậy đâu, lúc Đại Hoa Bối kéo anh ra, anh sắp chết đến nơi rồi...” Lục Kiều Kiều lắc đầu nói: “Còn một điểm nữa, y là đạo sĩ của phái Thần Tiêu, đạo sĩ có giới điều không được giết người, tự vệ thì lại là chuyện khác, đạo sĩ nào không xấu xa đến cực điểm thì sẽ không bao giờ động sát tâm chủ động ra tay trước. Chưa chắc y không dám giết người, mà chỉ là y ra tay có chừng mực để không trực tiếp giết chết anh; còn việc anh chết hay không, thì còn phải xem số mạng tốt đến chừng nào, không liên quan gì đến y cả. Chừng mực xuất thủ này có thể thấy rõ ở chỗ Tôn Tồn Chân, hai lần họ Tôn trúng chiêu của y, Tam thi câu mệnh tiền với lá bùa sắt gì đó lần này, đều là có thể sống mà cũng có thể chết, có người cứu thì sống, không ai cứu thì chết là cái chắc, đây chính là tín hiệu khi ra tay của Đặng Nghiêu... gián tiếp giết người.”

An Long Nhi nói: “Nhưng y ra tay với Tôn Tồn Chân rất nặng, chỉ để lại một cơ hội sống rất mong manh thôi.”

Jack nói: Hai người không qua lại nhiều với quan viên triều Thanh nên không hiểu mấy chuyện này đâu, Tôn Tồn Chân vốn là người của triều đình, giờ y là phản đồ, cấp trên nhất định đã hạ lệnh truy sát y, Đặng Nghiêu xuất thủ như vậy là đã nói tay lăm rồi đó. Tôi còn để ý thấy, mỗi khi hai người nhanh như chớp bắt sống Kiều Kiều kia có mặt, Đặng Nghiêu đều ra tay rất dữ dội, cơ hồ không muốn hai tên kia cảm thấy y nương nhẹ. Hai tên kia như thể vẫn luôn đi phía sau giám sát mấy người bọn họ làm việc, đến lúc cần

thiết mới xuất hiện giúp một tay vậy, hai nhóm này có lẽ không hề đoàn kết một lòng. Y đánh cho Tôn Tồn Chân đến mức này, coi như đã

có cái ăn nói với cấp trên, đối với bản thân y lại không coi là giết người, vả lại tôi nghe nói đạo bùa ấy còn cho Tôn Tồn Chân một cơ hội để khai phá giác quan thứ sáu nữa, vì vậy việc mấy ngày nữa y đến giải bùa cho Tôn Tồn Chân là hoàn toàn có thể.”

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, u uẩn thở dài một tiếng: “Giờ tôi thật tình rất muốn gặp Đặng Nghiêu, Long Nhi, lúc nào tâm trạng mày tốt, bói hộ cô xem bao giờ thì y đến nhé...”

Jack xoa xoa tay với Lục Kiều Kiều, mỉm cười thần bí nói: “Em không phát hiện Đặng Nghiêu rất mạnh sao? Trong một giây đã có thể đánh ngã Tôn Tồn Chân đấy, y còn là Đại ca của chúng ta nữa... chắc...”

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đưa mắt nhìn nhau: “Phải rồi! Y mà đến đây thì tốt quá!”

“Hai người hiểu ý tôi thì tốt rồi, giờ nói đến Đại ca của em...”

Jack tìm bình trà uống một ngụm, hắng giọng rồi bắt đầu phân tích: “An Thanh Nguyên và Đặng Nghiêu đã gặp nhau ở Quảng Châu, mà Đặng Nghiêu lại không muốn giết người, vì vậy khi anh ta xuất hiện cứu em, Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức liền bỏ chạy ngay là chuyện hoàn toàn có thể... nhưng hai người thân pháp nhanh như điện kia có nhiệm vụ bắt sống em, sau khi Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức bỏ chạy, hai tên đó hoàn toàn có thể phóng sấm sét giết chết tất cả những người có mặt tại hiện trường, sao có thể bị An Thanh Nguyên đánh cho mấy kiếm đã chạy mất tiêu luôn vậy?”

Lục Kiều Kiều nói: “Trước khi lên đỉnh núi Phù Dung, Long Nhi từng bói một quẻ, đối thủ hẳn là có sáu người, chứ không phải năm, nhưng lần nào chúng ta cũng chỉ thấy có năm tên, tên cuối cùng từ đó đến giờ vẫn không hề xuất hiện, trực giác của tôi mách bảo tên cuối cùng ấy chính là Đại ca.”

Jack nói: “Anh ta đến cứu em rất đúng lúc, không có nghĩa là trùng hợp, cũng không có nghĩa là anh ta muốn giúp em; vì những kẻ muốn bắt em, cũng không muốn em chết...”

An Long Nhi chen vào: “Nhưng Đại ca và nhị ca của cô Kiều cùng đến cứu chúng ta, nhị ca của cô không thể cũng là đồng bọn với đám người ở phủ Quốc sư nữa chứ?”

Nhưng Lục Kiều Kiều lại nói: “Đại ca thừa sức tính ra kết quả của trận chiến để điều tiết thời gian xuất hiện ở chiến trường, cha từng nói ông ấy đã dạy Đại ca phép bấm độn Gia Cát mã tiền, đây là thuật bói toán chuyên dụng của Gia Cát Lượng ở chiến trường năm xưa.”

An Long Nhi nói: “Nói như vậy cũng không có chứng cứ, chỉ là đoán mò mà thôi.”

Jack dịch đến cạnh tường, dựa lưng vào nói: “Đúng, không có chứng cứ gì cả, tôi chỉ cảm giác anh ta có vấn đề thôi; có điều nếu Đặng Nghiêu muốn đến đây, mà anh ta lại đúng là người của phủ Quốc sư, vậy thì Đặng Nghiêu phiền phức to rồi.”

Lục Kiều Kiều xoay người bước xuống giường: “Tôi phải nghĩ cách gặp Đặng Nghiêu, y tiềm phục bên cạnh tôi những hai năm trời, y biết toàn bộ tình hình.”

An Long Nhi ở Thiên xá nghỉ ngơi mấy ngày, buổi sáng đọc sách, tối lại chăm chỉ luyện công phu nữ đan, nhờ thuốc tốt của chùa Tịnh Cư và hiệu quả tu luyện, vết đao chém sau lưng nó hồi phục rất nhanh, Chẳng mấy ngày nó đã thử xuống giường vận động, chủ động đến chỗ chấp sự tăng hỏi việc để làm.

Jack và An Long Nhi ngủ chung một phòng, An Long Nhi đi làm việc, anh chàng ở một mình trong phòng rồi việc cũng chạy đến nhà bếp giúp Lục Kiều Kiều.

Chấp sự tăng thấy An Long Nhi bị thương, bèn đưa ra mấy công việc nhẹ nhàng cho nó tự chọn, nhưng An Long Nhi lại chủ động chọn việc lên núi gánh củi với Miyabe Ryokura và Hotta Masatomo, một là có thể lên núi hít thở không khí trong lành, hai là nó rất muốn xem lại thanh kiếm mấy hôm nay nó vẫn canh cánh không thể nào quên được. Về tình xảo của võ kiếm, đường cong thanh nhã của thân kiếm, tốc độ xuất kiếm và thu kiếm nhanh như điện chớp của Miyabe Ryokura, đều làm

An Long Nhi đắm đuối. Miyabe Ryokura cũng nhớ thằng bé này vừa gặp đã nhìn anh ta chăm chăm, vì vậy anh ta biết nó có chủ ý với thanh kiếm của mình.

Anh ta là sư phụ dạy kiếm thuật cho thiếu chủ Hotta Masatomo, đã quen việc dạy trẻ con, cũng không ngại phải dắt theo một đứa nữa, nên vui vẻ để An Long Nhi theo mình lên núi gánh củi.

Sự thật là, hằng ngày khi họ lên núi gánh củi, anh ta và Hotta Masatomo mới mười mấy tuổi đầu đều dành ra một nửa thời gian để luyện kiếm, giờ nếu An Long Nhi cũng cùng luyện tập, vừa khéo Hotta Masatomo có thêm một đối thủ.

Mỗi người mang theo một con dao chặt củi lên núi, sau một canh giờ, ai nấy đều chặt được hai bó củi to tướng. Cả bọn ngồi trên con dốc ở lưng chừng núi nghỉ ngơi,

An Long Nhi lại nhìn chằm chằm vào thanh kiếm dài đeo ở thắt lưng Miyabe Ryokura.

Hotta Masatomo hỏi An Long Nhi: “Người thích thanh kiếm ấy à?”

“Ừ, thích.”

“Người cũng biết kiếm pháp?”

“Biết.”

“Vậy thì tốt quá, chúng ta luyện kiếm chung được không?” Hotta Masatomo vui vẻ đưa ra lời mời tử đấu.

Hai đứa trẻ nhanh chóng dùng dao chặt củi làm một thanh kiếm gỗ vừa tay với mình, bày ra trận thế ở sườn núi.

Hotta Masatomo chậm rãi đi vòng quanh An Long Nhi mấy bước, rồi dừng lại ở chỗ hơi cao hơn trên triền dốc. An Long Nhi giơ tay che kiếm, đợi thời cơ xuất chiêu.

Hotta Masatomo cầm kiếm trên tay trái, hơi khom người với An Long Nhi, rồi giơ hai tay dựng đứng thanh kiếm ở giữa người, mũi kiếm chỉ chéo vào giữa hai chân mày An Long Nhi.

Miyabe Ryokura kêu lên: “Bắt đầu!”

Hiệu lệnh bắt đầu mới phát ra được một nửa, Hotta Masatomo đã nhảy lên không trung. Mắt An Long Nhi hoa lên, nó thấy ánh dương rực rỡ chói mắt, cùng với tiếng hét như sấm động từ trên cao giáng xuống, thanh kiếm gỗ đã chém xả thẳng xuống đầu.

Nhanh vậy sao! Tim nó như thể muốn dừng lại, vội lùi về sau một bước, giơ kiếm lên đầu đỡ lấy.

“Lách cách!” thanh kiếm gỗ của An Long Nhi đã bị chém gãy, trên tay chỉ còn lại nửa khúc cây.

Kiếm gỗ của Hotta Masatomo mang theo kiếm khí chém xuống đỉnh đầu An Long Nhi, rồi dừng sững lại cách đầu nó chừng một lòng tay, chỉ có kiếm khí lướt qua mặt nó. Trong chớp mắt, hai thanh bé đều khựng lại, không khí xung quanh cũng như đông đặc.

Mồ hôi lạnh và một ý nghĩ túa ra trong đầu An Long Nhi: Mình đã chết rồi...

Hotta Masatomo chậm chậm nhấc kiếm lên, lùi lại ba bước, thu kiếm khom người chào, An Long Nhi bấy giờ mới định thần lại được.

Nó chớp chớp mắt nghĩ về việc vừa xảy ra lúc nãy, nhưng không sao hồi tưởng lại toàn bộ sự việc trong chớp mắt ngắn ngủi đó. Nó thầm nghĩ: vừa nãy đối phương tấn công trước, nhờ tập kích đột ngột nên mới thắng, nếu lại một lần nữa, để mình giành thế chủ động tấn công trước, nhất định sẽ gỡ gạc được. Nghĩ đoạn, nó liền ném thanh củi gãy xuống đất, bước tới cạnh đó đeo một thanh kiếm gỗ khác, nói với Hotta Masatomo: “Lại lần nữa.”

Dứt lời nó liền giơ kiếm chém xả xuống đầu Hotta Masatomo, Hotta Masatomo không chịu lùi bước, cũng đồng thời dùng cả hai tay giơ kiếm lên, nhắm vào An Long Nhi chém một đường từ trên xuống.

Hai thanh kiếm gỗ chạm nhau trên không, nhưng không hề phát ra tiếng va chạm như trong dự đoán của An Long Nhi. Thanh kiếm gỗ của Hotta Masatomo dính sát vào kiếm của An Long Nhi rồi trượt nghiêng xuống, dẫn hướng xuất kiếm của An Long Nhi chệch sang mé ngoài người nó. Hotta Masatomo hất được thanh kiếm gỗ của đối phương, kiếm chiêu xoay đủ vòng từ bên dưới lên đỉnh đầu, biến động tác trượt kiếm giảm lực lúc nãy thành đòn lực phát lực trước khi xuất chiêu. Khi An

Long Nhi mới thu kiếm về được nửa chừng chuẩn bị xuất chiêu khác, kiếm gỗ của Hotta Masatomo đã lại chém xuống đầu nó rồi.

An Long Nhi luống cuống giờ kiếm lên đỡ chiêu, hai thanh kiếm gỗ đập vào nhau trên đỉnh đầu nó đánh “chát” một tiếng, thanh kiếm của Hotta Masatomo nương theo lực đạo bật lên. An Long Nhi thấy kiếm của đối phương bật ra, đang định xoay chuyển cổ tay xuất chiêu chém xuống đầu Hotta Masatomo; nhưng thanh kiếm gỗ của Hotta Masatomo tuy có bật ra, song không hề rời khỏi phạm vi phía trên đỉnh đầu đối thủ, thăng bé giờ kiếm cao quá đỉnh đầu mình, lưỡi kiếm vừa bật lên không trung, nó liền dẫn tới một bước, lại dè lưỡi kiếm xuống, nhằm vào má trái của An Long Nhi mà chém.

An Long Nhi vừa mới nghĩ đến việc xuất chiêu đã lại phải thu tay về, vả lại nó cầm kiếm gỗ trên tay phải, má bên trái là góc chết mà nó khó thu kiếm phòng thủ nhất, lúc này chiêu sau còn hoảng loạn hơn chiêu trước, nó chỉ đành buộc lòng thu hồi chiêu thức tấn công, kéo giật thanh kiếm về chắn phía trước đầu. Chém dứt một kiếm, đòn công kích của Hotta Masatomo lại lặp lại, nhanh nhẹn mà tràn đầy biến hóa, thanh kiếm gỗ chém về phía An Long Nhi như mưa sa. Hotta Masatomo từng bước áp sát tấn công, An Long Nhi liền tiếp thối lui mười mấy bước, Hotta Masatomo liền tiếp tấn công mười mấy đao, lừa An Long Nhi đến phía sau cây đại thụ bên ngoài bãi đất trống.

Miyabe Ryokura lớn tiếng gọi hai đứa trẻ dừng lại, An Long Nhi lăn tròn dưới đất rồi lồm cồm bò dậy, đứng thở hồng hộc.

Hotta Masatomo đã lùi ra giữa bãi đất trống, nhưng tâm trí An Long Nhi thì vẫn ở lại trong những đòn tấn công mạnh mẽ của đối phương khi nãy, nó cảm thấy sợ. Nó đã vào sinh ra tử rất nhiều lần, theo lý mà nói thì giờ có bảo nó chết nó cũng không chớp mắt lấy một lần, nhưng lúc này nó lại cảm thấy một nỗi sợ dâng lên tự đáy lòng mình.

Nó dồn sức thở hắt ra một hơi, để bản thân mình phấn chấn lên một chút, thua một trận chỉ là chuyện vặt vãnh, nhưng rốt cuộc là mình sợ cái gì vậy? Tại sao lại sợ?

Không thể nào, đây chỉ là kiếm gỗ, nhất định do sức khỏe của mình chưa hoàn toàn hồi phục, tim đập hơi nhanh mà thôi. Nghĩ đoạn, An Long Nhi chạy tới giữa bãi đất trống, nói với Hotta Masatomo: “Lại lần nữa!”

Hotta Masatomo nhận ra An Long Nhi đang nóng nảy, tâm trạng không ổn định, nó giạng chân đứng giữa bãi đất, hai tay cầm kiếm gỗ giấu ra phía sau lưng, mũi kiếm nghiêng nghiêng chỉ xuống mặt đất, sau đó lặng lẽ nhìn đối thủ.

Thế đứng này gọi là Bát tướng, là một chiêu thức lấy tĩnh chế động, lấy lùi làm tiến, hết sức hiệu quả khi đối phó với địch thủ có ý niệm chủ động tấn công mạnh mẽ.

Hotta Masatomo nắm bắt chuẩn xác tâm trạng của An Long Nhi, cũng đã chuẩn bị ứng phó một cách hết sức chuẩn xác.

An Long Nhi nhìn từ phía trước mặt không thấy thanh kiếm gỗ mà Hotta Masatomo giấu sau lưng, nó cũng ý thức được trong chiến đấu mà không thấy vũ khí của đối phương là chuyện nguy hiểm đến chừng nào, nhưng đối thủ đã thể hiện rõ ràng là đang đợi nó tấn công, lúc này nó cũng không thể dằng dai như đàn bà được.

Nó đã nghĩ kỹ rồi, chiêu đầu tiên chém từ trên đỉnh đầu xuống, đối phương chỉ có nước lùi hoặc đỡ, bất kể là phản ứng thế nào, chiêu thứ hai của nó cũng sẽ chọn quãng đường ngắn nhất đạp bước đâm thẳng tới, đối phương chỉ cần lách người né tránh hoặc đỡ lấy chiêu thứ hai này, nó có thể quần lấy mà dùng chiêu thức khoái đao, chủ động tấn công liên hoàn. Hễ đối phương rơi vào thế công lấy nhanh đánh nhanh của nó, không thể phản kích, thì việc còn lại chỉ là tìm ra sơ hở của đối phương để đánh trúng nữa thôi.

An Long Nhi chậm chậm bước tới cách Hotta Masatomo chừng vài bước, từ từ hít vào một hơi, sau đó đột nhiên xông tới xuất chiêu chém vào đầu Hotta Masatomo.

Thanh kiếm gỗ áp xuống đỉnh đầu Hotta Masatomo, thăng bé quả nhiên kéo chân trước về, thân hình lùi nhanh ra sau, An Long Nhi thấy thanh kiếm gỗ của mình hạ xuống trước ngực Hotta Masatomo đúng như dự liệu, liền trầm mình xuống, nhằm vào bụng đối phương mà đâm kiếm ra.

Chân trước của Hotta Masatomo thu về nhưng không dừng lại, mà lùi hẳn ra sau một bước lớn, đồng thời, cậu ta đưa kiếm từ sau lưng lên tới đỉnh đầu, sau khi tránh chiêu kiếm chém tạt từ trên xuống của An Long Nhi, thanh kiếm của cậu ta cũng lập tức từ trên cao chém xuống đầu đối thủ.

An Long Nhi đâm ra một kiếm, đối thủ vừa lùi lại, trên đỉnh đầu liền vang lên tiếng gió rít, thanh kiếm gỗ đã chém trúng lưng nó cùng với một tiếng thét mạnh mẽ.

Để có thể đâm ra một kiếm toàn lực này, nó đã cúi người lao về phía trước, phần lưng hoàn toàn để lộ, muốn biến chiêu thức đâm ra thành hướng lên trên phòng thủ là

điều không thể. Chỉ nghe “bốp” một tiếng, lưng An Long Nhi bị trúng một đòn nặng nề, cộng với vết thương do dao chém trước đó vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, An

Long Nhi đau đớn rú lên thảm thiết, ngã lăn ra đất.

Hotta Masatomo chém trúng một kiếm, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào An Long Nhi dưới đất, chìa mũi kiếm về phía đối thủ, chậm chậm lùi lại ba bước rồi mới thu kiếm về. Cậu ta thấy An Long Nhi sắc mặt tái nhợt, muốn bò dậy nhưng hai tay lại không vận nổi sức, vội vàng bỏ kiếm gỗ chạy tới đỡ An Long Nhi ngồi sang một bên.

Miyabe Ryokura cởi áo An Long Nhi, thấy vết dao chém kéo dài sau lưng nó, lập tức cởi áo ngoài trải xuống đất, bảo nó từ từ nằm xuống nghỉ ngơi.

Hotta Masatomo ngồi xổm trước mặt An Long Nhi, giọng nói đầy vẻ áy náy: “Thật tình xin lỗi người, ta không biết người đang bị thương, ta lẽ ra không nên khiêu chiến, mong người bỏ quá cho.”

Nói rồi, cậu ta cúi rạp người sát đất. An Long Nhi vội vàng xua tay: “Không, không, là tôi muốn xem kiếm thuật của hai người thôi, kiếm thuật của các vị thật là lợi hại.”

Miyabe Ryokura cười cười nói: “Thực ra kiếm thuật của Long Nhi cũng rất khá, vừa nãy thiếu chủ Hotta xuất chiêu Liên hoàn trăm mà cậu đỡ được hết, trình độ coi như không tệ rồi... thể năng và phản ứng của cậu rất nhanh, lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chỉ là không có một sư phụ giỏi thôi.”

An Long Nhi nghe tới đây, cố nhịn vết thương đau nhức trên lưng bò dậy, quỳ xuống trước Miyabe Ryokura nói: “Miyabe tiên sinh, cháu rất muốn học kiếm thuật của ngài, ngài nhận cháu làm đồ đệ được không?”

Miyabe Ryokura nghe tới đây liền bật cười, đặt tay lên vai An Long Nhi nói: “Tuy rằng tư chất của cậu rất tốt, nhưng bốn bọn tôi không có nhiều thời gian ở Trung Quốc, tôi cũng không dạy cậu được gì đâu, tôi nghĩ nếu mỗi ngày cậu có thể cùng luyện kiếm với thiếu chủ Hotta, trong thời gian ngắn, kiếm thuật của cậu nhất định sẽ nâng cao đáng kể đấy.”

“Chà! Vậy thì tốt quá, đa tạ sư phụ, đa tạ thiếu chủ Hotta!” An Long Nhi không ngờ Miyabe Ryokura lại sáng khoái như vậy, mừng rỡ ra mặt đập đầu với Miyabe Ryokura.

Miyabe Ryokura cười ha hả nói: “Không cần gọi tôi là sư phụ đâu, tôi cũng muốn thiếu chủ Hotta có người bạn luyện kiếm chung mà, chuyện này đối với cậu ấy là cơ hội học tập rất tốt, cậu cứ gọi tôi là tiên sinh là được rồi, tiên sinh chẳng phải cũng có ý nghĩa là thầy giáo sao?”

An Long Nhi mừng rỡ nói: “Vâng, tiên sinh... cháu muốn thỉnh giáo một chút, vừa nãy cháu có chỗ nào không ổn vậy? Có phải chiêu thức của cháu không bằng kiếm pháp của thiếu chủ Hotta? Hay là cháu không đủ nhanh, lực không đủ mạnh?”

Miyabe Ryokura nheo nheo mắt cười, nhìn Hotta Masatomo nói: “Thiếu chủ Hotta, cậu có thể nói ra cách nghĩ của mình không?”

Hotta Masatomo nãy giờ vẫn ngồi dưới đất, nó quay sang “vâng” một tiếng với Miyabe Ryokura, sau đó xoay người lại nhìn An Long Nhi nói: “Từ khi hiệp đấu đầu tiên còn chưa bắt đầu, Long Nhi đã thua rồi...”

An Long Nhi kinh ngạc đến nỗi quên cả cảm giác đau đớn trên lưng, tò mò tròn to mắt lên đợi Hotta Masatomo nói tiếp.

“Nguyên nhân là thế này, nơi chúng ta luyện tập là một triền dốc, trước khi bắt đầu, ta đã bước lên chỗ dốc cao, lại chiếm vị trí xoay lưng về phía mặt trời, nhưng người vẫn không hề phát giác ra, vì vậy kể cả trình độ võ công của hai chúng ta ngang nhau, ta cũng sẽ chiến thắng người vì chiếm nhiều ưu thế hơn.”

Hotta Masatomo vừa giải thích, An Long Nhi lập tức tỉnh ngộ, nó nhớ lại tốc độ và sự mãnh liệt của đối phương khi xuất chiêu, còn cả tia nắng chói lóa mắt mình, khiến mình không nhìn rõ đối phương vào thời điểm cần tranh thủ phòng ngự nhất, thì ra tất cả đều là kết quả vận dụng địa hình và thời tiết của Hotta Masatomo.

Miyabe Ryokura lại tiếp lời: “Nói đúng lắm, Long Nhi không chỉ thua dưới kiếm của thiếu chủ Hotta, mà còn thua cả đất trời này nữa, thiếu chủ Hotta đã vận dụng tất cả các ưu thế có thể tận dụng bên cạnh mình, còn cậu thì chỉ vận dụng có bản thân mình và thanh kiếm... Kiếm thuật không chỉ là kiếm thuật, kiếm thuật là binh pháp, là quá trình dung hợp của con người và trời đất, vì vậy kiếm thuật Nhật Bản nói kiếm thiên nhất tâm, chính là chỉ đạo lý này.”

“Kiếm thiên nhất tâm?” An Long Nhi không hiểu gì cả, liền lặp lại câu nói này.

Hotta Masatomo lại nói: “Khi Miyabe tiên sinh nói bắt đầu luyện tập, nhất định Long Nhi rất trông chờ phải không? Tiên sinh vừa dứt lời ‘bắt đầu’, nhất định Long Nhi sẽ xuất kiếm, nếu ta cũng xuất kiếm vào lúc đó thì ta sẽ chậm mất một bước, vì thế ta đã bắt đầu tấn công ngay khi Miyabe tiên sinh nói chữ đầu tiên, vậy mới khiến cho người trở tay không kịp.”

An Long Nhi lại chau mày nói: “Vậy là phạm quy mà, người ta còn chưa nói dứt câu bắt đầu.”

Miyabe Ryokura lắc đầu nói: “Long Nhi, võ thuật chỉ có thắng và thua, trong lúc luyện tập chỉ cần không nhân lúc người ta gặp nguy khốn, không đánh lén sau lưng, thì đều là giành phần thắng một cách chính đáng; vả lại, trong chiến đấu chúng ta không thể mong đợi đối phương là người tuân theo quy củ, thua tức là thua, cậu cần phải học được điểm này.”

“Vâng.”

“Còn một điểm nữa cậu cần phải hiểu, yếu lĩnh của việc xuất kiếm là trước cả trước cả trước...” Miyabe Ryokura nói một câu mà An Long Nhi nghe chẳng hiểu gì.

“Cái gì mà trước với cả trước cả trước?”

Miyabe Ryokura nói: “Khi hai người chiến đấu, cậu muốn rút kiếm thì đối phương cũng muốn xuất chiêu, nếu muốn nhanh hơn đối thủ, thì chỉ có thể trước khi mình muốn chém...”

“Trước khi mình muốn chém thì đã chém ra rồi?” An Long Nhi hiểu ra ý của Miyabe Ryokura, nhưng nó chưa bao giờ có tâm thái ấy cả, nó chỉ biết muốn thắng thì phải nhanh hơn đối phương, nhưng chưa từng nghĩ là phải nhanh hơn cả bản thân mình, còn nhanh hơn cả suy nghĩ muốn chém đối phương của mình nữa, nhanh như vậy tức là nhanh đến chừng nào?

Miyabe Ryokura nói: “Đúng, phải chém đứt cả tâm ý muốn chém của đối thủ.”

“Trăm tâm?”

“Đúng, trăm tâm!”

An Long Nhi nhắm mắt hồi tưởng lại nhát kiếm kinh tâm động phách ngay hiệp đầu đầu tiên đó, thật sự là rất nhanh, nhanh đến mức khiến tâm trí nó nảy ra ý nghĩ chết chóc, đây hẳn chính là cảm giác tâm bị trăm rồi... hồi tưởng lại cảm giác ấy, tim An Long Nhi không khỏi run bắn lên.

Miyabe Ryokura lại hỏi Hotta Masatomo: “Thiếu chủ Hotta, cậu nói xem hiệp thứ hai, tại sao cậu thắng Long Nhi?”

Hotta Masatomo gật đầu đáp một tiếng, sau đó nói: “Hiệp thứ hai Long Nhi chủ động tấn công, chiêu thứ nhất và thứ hai, Long Nhi công thủ rất nghiêm mật, nhưng ta đã giành tấn công trước lúc cậu ấy hít thở lấy hơi sau chiêu thứ hai, làm loạn tiết tấu của Long Nhi... Lúc hít vào lấy hơi là thời điểm sức chú ý của người ta bị tấn mắc nhất, ta tấn công vào lúc đó, bất luận thế nào, người cũng không thể thắng ta về phần ứng chiêu thức và khí thế được, huống hồ, khi hít vào, sức lực cũng không thể dồn tụ được; sau đó mỗi kiếm

ta đều nhằm lúc người hít vào, vì vậy chắc người đã bị chém cho thở không ra hơi, cảm thấy tim đập loạn nhịp...”

An Long Nhi giờ đã hiểu được cảm giác sợ hãi không đứng trỗi lên trong lòng mình ấy là từ đâu ra, đó là nỗi sợ do hơi thở và tiết tấu của cơ thể bị nhiễu loạn, nỗi sợ khi cơ thể đột nhiên không còn chịu sự khống chế của bản thân nữa; mỗi khi Hotta chém ra một kiếm, lòng tự tin của An Long Nhi đối với việc điều khiển cơ thể mình lại giảm đi một phần, sau mười mấy kiếm, nó đã rơi vào trạng thái hoang mang, không thể khống chế được nữa.

An Long Nhi lẩm bẩm hỏi: “Thiếu chủ Hotta sử dụng Liên hoàn trăm?”

Miyabe Ryokura nói: “Không, Liên hoàn trăm chỉ là chiêu thức mà cậu nhìn thấy. Thực ra thiếu chủ Hotta dùng tâm của cậu ấy để trăm vào tâm của cậu, đây là... Hô hấp trăm.”

“Dùng tâm chém vào hơi thở của tôi, chém xuống vào lúc tâm trí tôi yếu ớt nhất...”

An Long Nhi nhất thời không thể tiếp nhận và lý giải một loại lý luận võ thuật không liên quan gì đến chiêu thức như vậy, đầu óc nó đột nhiên nảy ra vô số vấn đề và đáp án, những ý nghĩ xoay chuyển cực nhanh trong đầu không ngừng bành trướng, càng khi nói đến chuyện dung hợp được những tâm pháp và chiêu thức này lại với nhau.

Miyabe Ryokura vỗ vỗ lên vai An Long Nhi nói: “Cậu trở về nghĩ cho thật kỹ xem, ngày mai quay lại luyện tập tiếp. Tốc độ và phản ứng của cậu đều rất tốt, cũng có cơ sở võ công Trung Quốc, cậu không nhất thiết phải học chiêu thức võ thuật Nhật Bản, nhưng tâm pháp kiếm thuật cũng sẽ khiến võ công của cậu tăng trưởng thêm một bậc.”

Những lý luận võ thuật vừa tiếp nhận này hoàn toàn nằm ngoài tầm tưởng tượng của An Long Nhi, nó thực sự cần thời gian để tiêu hóa chúng, nên cũng học theo Hotta Masatomo khom người với Miyabe Ryokura: “Vâng, Miyabe tiên sinh.” Đoạn, nó đưa mắt nhìn sang đối thủ cùng luyện tập trong tương lai của mình, cùng cười phá lên.

66. Chương 66: Đại Phong Thủy

Mấy ngày sau đó, An Long Nhi đều theo Hotta Masatomo, Miyabe Ryokura lên núi gánh củi, sau khi kiếm đủ củi, nó liền học kiếm thuật với Miyabe Ryokura, luyện tập các chiêu thức mới học được với Hotta Masatomo.

Đến tối, nó vẫn duy trì việc tu luyện công phu nữ đan, nhưng cũng đã thử tìm cách lĩnh ngộ ý nghĩa của Kiếm thiên nhất tâm.

Vì luôn ở trong trạng thái luyện công kéo dài, buổi tối khi mọi người đi ngủ, lại chính là lúc nó bắt đầu tu luyện, khi nó hoàn tất việc luyện công, trời vẫn chưa sáng hẳn.

Khi ấy, nó sẽ thấp đèn đọc sách phong thủy.

Tối hôm ấy, như thường lệ khoảng nửa đêm về sáng là lúc An Long Nhi đọc sách, nó nghe thấy Đại Hoa Bối bên phòng Lục Kiều Kiều sửa lên mấy tiếng, sau đó lại nghe tiếng Lục Kiều Kiều vỗ đầu con chó, tiếp sau đó, bên ngoài có người đẩy cửa đi lại. An Long Nhi đưa mắt nhìn Jack, thấy anh chàng ngủ say như con lợn chết, dừng nói tiếng chó sủa, dấu sấm sét giáng xuống chắc cũng chẳng dậy nổi. Nó đi ra cửa, thấy An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi đang ở ngoài hành lang, chuẩn bị đi đâu đó.

An Thanh Nguyên thấy An Long Nhi, lập tức giơ ngón tay đặt lên miệng, khẽ “suyt” một tiếng, đoạn tới bên cạnh nó, thì thầm hỏi: “Vẫn chưa ngủ à?”

“Cháu đang đọc sách.”

“Lên đỉnh núi uống rượu không?”

An Long Nhi đọc sách cũng hơi chán, nghe người khác rủ nửa đêm lên núi chơi đương nhiên rất mừng, càng làm nó bất ngờ hơn nữa là, người lúc nào cũng có khí độ của bậc đại ca như Thanh Nguyên lại có lúc nghịch ngợm lén lút trốn ra ngoài uống rượu, sự tương phản này mới thực sự khiến An Long Nhi không thể từ chối.

Nó gật gật đầu, về phòng cất sách, tắt đèn rồi cùng An Thanh Nguyên, Hotta Masayoshi trèo tường ra khỏi chùa Tịnh Cư.

Ba người nhanh nhẹn băng qua khu rừng độ cuối thu lên đỉnh núi, làm lay động bóng cây dưới ánh trăng. Gió núi thổi qua, khắp núi rừng đều là tiếng rì rào trầm thấp như sóng vỗ của những tán lá rừng.

Có lẽ vì từ nhỏ đã lớn lên ở đây nên quen đường, cũng có thể do trong mình ẩn chứa công phu hơn người, An Thanh Nguyên luôn đi trước dẫn đầu, An Long Nhi bám sát phía sau, Hotta Masayoshi đi sau cùng phải cố gắng mới theo kịp hai người.

Trên tay An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi đều xách một cái giỏ tre, nhưng trông An Thanh Nguyên rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, anh ta không chỉ nhanh, mà bước chân cũng rất nhẹ. Gặp những chỗ khe rãnh, An Long Nhi chỉ thấy anh ta cầm giỏ tung mình nhẹ nhàng nhảy qua, quay đầu lại nhìn Hotta Masayoshi thì không được thoải mái thông dong như thế, mà chỉ có thể vừa nhảy vừa bò chật vật leo qua.

Không lâu sau, ba người đã lên đến đỉnh núi Thanh Nguyên, cả bọn đặt giỏ tre trên tay xuống, xắn ống tay áo lặng lẽ nhìn vàng nguyệt đang chìm dần về phía trời Tây.

Đã sắp tới ngày rằm, trăng mỗi ngày một tròn thêm, dù đã ngả Tây nhưng vẫn sáng vàng vạc.

Dưới ánh trăng là trăm nghìn nếp nhà của phủ Cát An, dòng Cán Giang rộng lớn chậm chậm chảy qua phía trước phủ, chính giữa dòng sông là hòn cô đảo nổi tiếng

Bạch Lộ Châu. Giữa núi Thanh Nguyên và dòng Cán Giang, là một khoảng đồng bằng mệnh mông.

“Thiên hạ... thiên hạ thật làm người ta mê đắm...” Hotta Masayoshi cảm khái từ tận đáy lòng.

An Thanh Nguyên đưa mắt nhìn xuống dưới, hai tay chắp sau lưng hỏi Hotta Masayoshi: “Nhật Bản có phong cảnh đẹp thế này không?”

Hotta Masayoshi khe khẽ gật đầu, thấp giọng đáp: “Có, phong cảnh Nhật Bản rất giống với Giang Tây, núi là núi, sông là sông...”

“Nhớ nhà hả?”

“Nhớ chứ, thật lòng ta rất muốn uống một bát canh miso...”

“Ha ha ha...” An Thanh Nguyên cao giọng cười lớn nói: “Hôm nay Thanh Nguyên đã chuẩn bị danh tửu của Giang Tây để giải nỗi sầu nhớ quê cho Hotta huynh đây... Nhìn xem, Lý Độ cao lương.”

An Thanh Nguyên vừa nói vừa mở nắp vò rượu, An Long Nhi lập tức ngửi thấy mùi rượu xộc lên mũi. Hotta Masayoshi lại nói: “Mùi rượu mạnh mẽ mà thơm nồng, không uống thì hối hận, mà uống rồi cũng hối hận...”

An Thanh Nguyên chia chén cho mọi người, sau đó hỏi: “Uống rồi cũng hối hận là sao?”

“Hễ uống là say, hễ uống là say...”

An Long Nhi xưa nay không uống rượu, An Thanh Nguyên nài ép rót cho nó một chén, sau đó cụng chén nói với cả bọn: “Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh[1].”

[1] Hai câu trong bài Tương tiễn tửu của Lý Bạch.

Xưa nay thánh hiền đều bật tiếng

Chỉ có bọn rượu danh lừng thôi!

(Bản dịch Khương Hữu Dụng)

Ba người nâng chén uống cạn, ngoài An Thanh Nguyên, hai người còn lại đều lập tức ho sù sù.

Hotta Masayoshi thở hắt ra hơi, nói: “Rượu Trung Quốc mạnh thật đó, uống một ngụm là quên hết cả vợ cả con...”

An Thanh Nguyên đặt ly rượu vào giỏ tre, mở giỏ còn lại, lấy ra một cái khay có nắp, mở nắp ra dòm vào, thấy bên trong là củ cải nóng hôi hổi, hầm với nấm đông cô vừa mềm vừa thơm. Anh ta nói: “Long Nhi, củ cải hầm rượu này là do chúng ta trồng đó, cậu phải nếm thử mới được.”

Nói đoạn, anh ta chia cho mỗi người một que tre dài, cả bọn xiên củ cải hầm lên nhấm với rượu.

An Long Nhi cảm thấy An Thanh Nguyên cũng hiền hòa dễ gần không thua gì Lục Kiều Kiều, còn mang đến cho người khác cảm giác ổn định chín chắn và an toàn, ở bên cạnh An Thanh Nguyên, nó rất có lòng tin, tựa hồ chuyện gì cũng có thể giải quyết được vậy.

Khi An Thanh Nguyên hỏi An Long Nhi sao lại ở nhà Lục Kiều Kiều, nó liền kể tòng tộc mọi chuyện ở Quảng Châu. An Thanh Nguyên lại hỏi An Long Nhi có học phong thủy chưa, An Long Nhi trả lời, Lục Kiều Kiều có đưa cho nó một đồng sách bảo tự đọc, chỗ nào không hiểu thì đi hỏi cô.

Nói đến phong thủy, An Thanh Nguyên lại quay sang hỏi Hotta Masayoshi: “Hotta huynh, Nhật Bản có phong thủy không?”

Hotta Masayoshi đã ngà ngà say, nói năng cũng bắt đầu lớn tiếng hơn: “Có chứ, phong thủy của Nhật Bản không đơn giản chút nào, năm đó Đại Quyền Hiện[2]... ừm, chính là Tokugawa Ieyasu[3] khi xây dựng thành Edo, chính là dựa theo bố cục phong thủy, trong vòng hai trăm năm, thành Edo đã từ một thành thị nhỏ phát triển thành đại thành thị, khí thế hoành tráng vô cùng...”

[2] Hay còn gọi là Chiếu Đại Quyền Hiện (Tōshō Dai-Gongen, 徳宗大権現), tước hiệu thần thánh được phong cho Tokugawa Ieyasu sau khi ông qua đời.

[3] Tokugawa Ieyasu (1543-1616) là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản. Ông là người sáng lập và cũng là vị Shōgun (Tướng quân) đầu tiên của Mạc Phủ

Tokugawa, nắm quyền từ sau trận Sekigahara năm 1600 cho đến Minh Trị Duy Tân năm 1868.

An Thanh Nguyên cười cười nói: “Vậy Hotta huynh có biết xem phong thủy không?”

“Ta nào có biết, nhưng âm dương sư Niwa Kumo của ta lại biết đó.”

An Thanh Nguyên cười ha hả nói: “Hotta huynh không biết sao? Ở Trung Quốc chúng ta, đến trẻ con cũng biết, ha ha... Long Nhi, cậu qua đây xem phong thủy của phủ Cát An đi.”

Ba người liền đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, An Long Nhi chỉ tay về phía dòng Cán Giang nói: “Phủ Cát An ở sát bên dòng Cán Giang, trước mặt thiếu minh đường, Cán Giang lại hình thành nên dòng chảy phản cung thủy đối với Cát An, vì vậy cháu đoán phủ này chỉ có thể theo thời thế mà hưng vượng nhất thời, không thể liên tục hưng vượng quá một trăm tám chục năm.”

Hotta Masayoshi uống hết ly rượu, lớn tiếng nói: “Phản cung thủy là cái gì, phản cung thủy nhất định là không tốt sao?”

An Thanh Nguyên vỗ vỗ lên vai ông ta nói: “Hotta huynh, trẻ con Trung Quốc nói mà huynh còn không hiểu, cần phải khiêm tốn học tập đó... Hãy nhìn dòng Cán Giang bên dưới kia, có phải giống như một cây cung khổng lồ đặt trên mặt đất hay không, Cán Giang chảy vòng qua núi Thanh Nguyên, chỗ chúng ta đang đứng đây chính là ở bên trong cây cung ấy, nếu lấp ở đây một mũi tên dài ngàn trượng bắn về phía Tây, là có thể bắn tới tận Anh quốc... Phủ Cát An thì khác, phủ Cát An nằm bên ngoài cây cung lớn này, giống như bị cây cung nhắm vào vậy, địa hình này trong phong thủy gọi là phản cung thủy, là đất đại hung đấy.”

Hotta Masayoshi trợn mắt lên: “Nói bừa, sao có thể vì cung có thể bắn tên, mà nói dòng sông giống như cây cung tạo thành đất hung được? Huynh lừa tôi, ha ha ha, huynh lừa tôi...”

“Hừ hừ...” An Thanh Nguyên cười khẩy một tiếng, lại chắp hai tay ra sau lưng, xoay người lại hỏi Hotta Masayoshi: “Hotta huynh đánh trận bao giờ chưa?”

“Đánh rồi.”

“Nếu để huynh công chiếm Giang Tây, huynh có chiếm cứ phủ Cát An không?”

“Tất nhiên là có.”

“Tại sao vậy?”

Nói đến đánh trận, thái độ Hotta Masayoshi liền trở nên nghiêm túc: “Phủ Cát An chặn giữa đường sông Cán Giang, là yết hầu giữa hai miền Nam Bắc, địa hình xung quanh có đồng bằng, có núi cao, tiến có thể

công, lùi có thể thủ, giữ được ắt sẽ thắng, để mất ắt sẽ bại. Chỉ cần chiếm được phủ Cát An trước, phía Bắc có thể xua quân lên Dự Chương, phía Nam khống chế Linh Nam, được phủ Cát An tức là được cả Giang Tây... tôi nghĩ không chỉ mình tôi, bất cứ tướng lĩnh nào nhìn thấy địa hình Cát An, cũng đều có chiến lược tấn công chiếm cứ phủ này.”

An Thanh Nguyên cũng nghiêm sắc mặt nói: ”Hotta huynh từ xa đến đây mà vừa thoáng nhìn đã nhận ra nơi này là trọng địa của nhà binh, huống hồ những người

Trung Quốc đã đánh trận ở đất này suốt mấy nghìn năm? Chiến sự mà nổ ra ở Giang Tây, ắt hẳn sẽ đánh tới phủ Cát An trước tiên, triều đại nào phủ này cũng bị nạn binh đao khói lửa, mỗi lần chiến tranh là máu chảy thành sông, mấy nghìn năm nay đến một nửa thời gian là loạn lạc binh đao, bị đám tướng lĩnh như các người coi là trận địa, liệu đây có phải là đất lành cho trăm họ sinh sống hay không?”

“Đây rõ ràng là cường từ đoạt lý, cố mà gán ghép vào, không phải đang nói chuyện phong thủy!” Hotta Masayoshi uống thêm mấy chén nữa, bắt đầu không còn khách khí mà tranh biện với An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên cũng hứng khởi lên, giọng nói càng lúc càng lớn: “Được, vậy tôi nói chuyện phong thủy với Hotta huynh, phủ Cát An nằm bên ngoài vòng cung của dòng Cán Giang, mặt đất bị nước sông ngày đêm xói mòn suốt nghìn năm qua, trong khi đất ở bên dưới chân núi Thanh Nguyên càng ngày càng nhiều, đất đai của phủ Cát An sẽ càng ngày càng ít, địa lý càng ngày càng không ổn định. Bên dưới phủ Cát An nếu là đất thì sẽ bị trôi đi, không phải đất thì chỉ có đá cục không chút sinh khí, thử hỏi làm sao có thể xây nhà an cư lạc nghiệp? Địa khí không ổn định thì lòng người cũng không ổn, chỉ riêng một thể phản cung thủy này thôi đã đủ khiến phủ Cát An ngày đêm không được yên ổn rồi đây...”

Hotta Masayoshi thán phục đến nước không còn gì để nói, An Long Nhi xưa nay chưa từng nghe Lục Kiều Kiều giảng giải phong thủy với khí thế hùng hồn như vậy bao giờ, cảm thấy không thể chỉ xem vài quyển sách mà lĩnh ngộ hết được sự cao thâm của phong thủy, cũng phục vị đại ca này của Lục Kiều Kiều sát đất.

An Thanh Nguyên nói xong, lại nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn xuống núi, trầm giọng hỏi An Long Nhi: “Long Nhi, nếu để cậu xây dựng lại phủ Cát An, cậu sẽ xây thế nào?”

An Long Nhi đáp: “Sách phong thủy có nói, núi ảnh hưởng đến nhân đinh, nước ảnh hưởng tới tài khí, cháu sẽ xây dựng phủ Cát An bên dưới núi Thanh Nguyên, một là có thể khiến dòng Cán Giang chảy vòng quanh phủ, tạo thành thế đất đại cát dây ngọc quấn lưng, hai là có thể dựa vào núi Thanh Nguyên, được cả sơn lẫn thủy như vậy, tự nhiên sẽ hưng vượng phát đạt.”

An Thanh Nguyên trầm ngâm giây lát, đoạn nói: “Đúng thì đúng rồi, nhưng minh đường bên dưới núi Thanh Nguyên này có hạn, chỉ vài trăm thửa ruộng còn con thì phát triển được mấy chứ? Nếu có ngày phủ Cát An được xây bên dưới núi Thanh Nguyên, thì bờ bên kia cũng có thể trở thành một minh đường lớn, Cán Giang chảy qua minh đường, một cây cầu lớn bắc qua hai bờ Đông Tây, tiếp nối địa khí của long huyết và minh đường, như vậy mới là lúc phủ Cát An được thái bình hưng vượng thực sự.”

An Long Nhi nhìn dòng Cán Giang trải rộng bên dưới chân núi, phải cần một cây cầu lớn đến chừng nào mới đủ đây?

“Long Nhi, cậu thấy nơi này liệu có xảy ra chiến tranh không?” Hình như hôm nay An Thanh Nguyên muốn khảo hạch An Long Nhi, không ngừng hỏi nó các vấn đề khác nhau.

An Long Nhi nói: “Cháu chưa vào phủ Cát An bao giờ, không biết tình hình phong thủy của nha phủ ra sao, nhưng phủ Cát An bây giờ đại khái là mặt hướng Đông, lưng dựa Tây, hứng lấy sát khí của phản cung thủy, nên phải lấy phương Đông để luận việc hung. Giờ đang là vận Cửu tử hữu bật, phương Đông phạm vào giao kiếm sát, phủ Cát An sẽ có nạn binh đao trong kỳ Cửu vận này, tức là trong vòng mười năm tới.”

An Thanh Nguyên gật đầu: “Chuẩn thì chuẩn rồi đấy, nhưng chưa đủ chi tiết. Sát khí của phủ Cát An đúng là ở phương Đông, nhưng ngọn nguồn của sát khí lại là phương vị quẻ Nhâm từ phương Bắc theo nước dòng Cán Giang mà đến; trong Cửu vận, phương Nam là vận Hỏa, phương Bắc thuộc Thủy, kết hợp tạo thành đất đại hung tam sát đối xung, vả lại Ngũ hoàng đại hao hung tinh lại bay đến phương Bắc, phủ Cát An hứng nước từ phương này, địa hình không có gì ngăn trở, nước mang theo sát khí phá thành mà vào, tôi đoán sáu năm sau ắt có chiến loạn, việc xảy ra vào năm Nhâm Tý...”

Hotta Masayoshi bấm ngón tay tính toán, đoạn nói: “Sáu năm sau chính là năm Chuột.”

An Long Nhi uống ba ly rượu Lý Độ cao lương, toàn thân nóng bừng, đứng dưới ánh trăng cúi nhìn địa thế phong thủy với An Thanh Nguyên, cao đàm khoát luận chuyện thiên hạ, cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

An Thanh Nguyên đặt tay lên vai An Long Nhi nói: “Long Nhi, cậu hãy nhìn đi, sáu năm sau nơi này sẽ thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, nam thì trộm cướp nữ thì đi điếm, dân chúng đối con cho nhau mà ăn, tình cảnh ấy chẳng ai muốn trông thấy cả...”

An Long Nhi cũng không muốn thiên hạ trở nên như vậy, cha mẹ nó chết trong chiến loạn, khiến nó chán ghét chiến tranh tự sâu thẳm trong lòng, nhưng kể cả tính ra được sắp có chiến tranh, thì bản thân nó làm được gì chứ? Trước đại thế của thiên hạ, một đứa trẻ có cơm mà ăn, sống sót được đã là tốt lắm rồi. Nó nói: “Nếu thực sự phải đánh trận, thì cũng chẳng có cách nào...”

An Thanh Nguyên hít sâu một hơi, nghiêm nghị bảo An Long Nhi: “Những người có mặt trên đỉnh núi này ngày hôm nay, đều có thể góp một phần sức lực để thiên hạ thái bình, cậu cũng có thể... Long Nhi cậu nhỏ tuổi như vậy đã tài kiêm văn võ, cậu mà không làm được thì còn ai làm được nữa đây? Cậu có nghĩ sau này mình muốn làm gì chưa?”

An Long Nhi cảm thấy đầu nóng bừng lên, đừng nói nó chưa từng nghĩ đến chuyện sau này, kể cả bây giờ bảo nó nghĩ, nó cũng chẳng nghĩ được gì, hiện tại nó chỉ biết đi theo Lục Kiều Kiều là niềm vui lớn nhất trên đời, ở bên cạnh cô, nó mới có cảm giác hạnh phúc chân thực.

Nó lí nhí trả lời: “Sau này... cháu chưa nghĩ tới chuyện sau này...”

“Cậu có thể mãi mãi đi theo Lục Kiều Kiều không?”

“Cháu không biết...”

“Cậu chưa từng nghĩ đến việc đi con đường riêng của mình sao?”

“Cháu không biết... cháu chưa từng nghĩ đến...”

“Lục Kiều Kiều hơn cậu sáu bảy tuổi, con bé chẳng mấy chốc sẽ thành gia lập thất, sinh con đẻ cái, cậu cũng vẫn đi theo nó à?”

An Long Nhi bắt đầu thấy đau đầu, nó dùng cả hai tay xoa mạnh lên mặt, muốn khiến bản thân tỉnh táo thêm một chút.

An Thanh Nguyên lùi lại sau mấy bước, “soát” một tiếng, rút trường kiếm ở thắt lưng ra, thuận thế giơ lên cao, mũi kiếm hơi rung, chênh chếch chỉ lên bầu trời. Anh ta loạng choạng ngã nghiêng sang một bên như người say rượu, An Long Nhi và Hotta Masayoshi đều kinh hoảng kêu lên “Cẩn thận”, định bước tới đỡ lấy An Thanh Nguyên. Nhưng An Thanh Nguyên lại lộn nhào một vòng trên không, trường kiếm đâm xuống theo một góc độ kỳ dị, sau đó liên tiếp bước những bước nhỏ, ánh kiếm loang loáng bốn phương, múa ra một đường Bát tiên kiếm phiêu diêu linh động.

An Long Nhi nhận ra bộ kiếm pháp này, vội vàng kéo Hotta Masayoshi lùi ra, cùng thưởng thức một màn túy kiếm hiếm có.

An Thanh Nguyên cất giọng trầm bổng ngâm lên giữa ánh kiếm loang loáng lưu động:

Túy lý khiêu đăng khán kiếm,

Mộng hồi xuy giác liên doanh.

Bát bách lý phân huy hạ chá,

Ngũ thập huyền phiên tái ngoại thanh,

Sa trường thu điểm binh...[4]

[4]. Những câu này trích trong bài từ Phá trận tử của Tân Khí Tật.

Say khướt khêu đèn ngắm kiếm,

Mộng về còi rúc liên thanh.

Tiệc mở lộc khao đều quân tướng,

Đàn sáo lừng vang khúc quân hành,

Sa trường thu điểm binh.

(Bản dịch Nguyễn Khắc Phi)

An Long Nhi đang nhìn như say như mê, An Thanh Nguyên đột nhiên trượt tới một bước, chỉ mũi kiếm vào trước cổ họng nó, quát lên dữ dội: “Thiên hạ đại loạn, đại trượng phu không kiến công lập nghiệp an thiên hạ còn đợi lúc nào nữa!”

An Long Nhi đỏ mặt tía tai nhìn mũi kiếm trước mặt, sau đó lại thấy An Thanh Nguyên mạnh mẽ thu kiếm vào bao, không nói được lời nào. Một thiếu niên thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ về tương lai của mình, làm sao nghĩ đến đại sự thiên hạ, kiến công lập nghiệp cơ chứ? Sau khi cha mẹ nó qua đời, nó đến nhà của sư phụ mãi võ Sái Tiều, việc quan trọng nhất chính là nghe lời và chăm chỉ; khi được bán qua tay Lục Kiều Kiều, việc nó cần làm cũng vẫn là nghe lời và chăm chỉ, nó gần như cho rằng nghe lời và chăm chỉ chính là cuộc sống, chỉ cần như vậy là có thể duy trì được bản thân mà sống tiếp. Giờ đây, An Thanh Nguyên lại đột nhiên nói với nó những đạo lý lớn lao này, không phải nó không động lòng, mà là những chuyện đó quá xa xôi, căn bản không thể nào với tới được, nên nó chỉ biết đứng ngây ra nhìn anh ta.

An Thanh Nguyên ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng phía trời Tây, trầm ngâm lẩm bẩm:

Tân khổ tao phùng khởi nhất kinh,

Can qua liêu lạc tứ chu tinh.

Son hà phá toái phong phiêu nhứ,

Thân thể phù trầm vũ đả bình.

Hoàng Khủng than đầu thuyết hoàng khủng,

Linh Đinh dương lý thán linh đinh.

Nhân sinh tự cổ thù vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh[5].

[5] Đây là bài thơ Quá Linh Đinh dương (Qua biển Linh Đinh) của Văn Thiên Tường đời Tống.

Cay đắng gian nan trải phận đành

Can qua lưu lạc bốn năm quanh

Cuộc đời bèo bọt mưa trôi dạt

Sông núi hoa càn gió tước banh

Hải sợ bến đầu nghe hải sợ

Lênh đênh bể tận thán lênh đênh

Người đời tự cổ ai không chết

Lưu giữ lòng son sáng sử xanh.

(Bản dịch Đông A)

“Cậu biết bài thơ này của ai viết không?”

An Long Nhi từ nhỏ đã được đọc bài thơ này, nó lập tức trả lời: “Đại anh hùng kháng Nguyên, Văn Thiên Tường[6].”

[6] Văn Thiên Tường (1236-1282) tự Tống Thụy, hiệu Văn Sơn, tên Vân Tôn. Thiên Tường là tên bạn đặt cho lúc ông 20 tuổi đến Giang Tây thi cống sĩ. Ông sống vào

thời nhà Tống bị Mông Cổ xâm lấn. Năm 1271, Hốt Tất Liệt cử binh đánh Nam Tống. Hai thành Tương Dương và Phàn Thành bị vây chặt, thủ đô Lâm An bị uy hiếp.

Ông mộ binh được vạn người, kéo về bảo vệ Lâm An. Khi quân Mông Cổ đến đánh Lâm An, quan quân triều đình bỏ chạy, ông đảm nhận chức sứ giả đến trại quân Nguyên đàm phán. Không ngờ ông bị bắt, nhưng sau trốn được chạy về Nam mộ binh đánh tiếp cùng với Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu. Sau cùng lực lượng không đối chọi nổi, ông bị bắt đem về Đại Đô (Bắc Kinh). Hốt Tất Liệt đã chiêu hàng nhưng ông quyết không đầu hàng, cuối cùng bị xử trảm tại đây năm 47 tuổi.

“Cậu biết ông ấy là người ở đâu không?”

“Không biết...”

An Thanh Nguyên chỉ kiếm xuống chân núi: “Văn Thiên Tường là nhân sĩ phủ Cát An, dưới chân núi này... chính là quê nhà của Hữu thừa tướng Đại Tống Văn Thiên Tường...”

Lời của An Thanh Nguyên khiến đầu An Long Nhi nóng bừng lên, thì ra mảnh đất dưới chân nó chính là cổ hương của một vị anh hùng, phong phạm danh sĩ của An Thanh Nguyên, e rằng cũng không thể tách rời mảnh đất này.

An Thanh Nguyên quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt An Long Nhi, nói: “Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, sớm lập đại chí thì đời này mới không hối hận. Giờ đây quốc gia thù trong giặc ngoài, triều đình đang lúc coi trọng nhân tài, các chí sĩ nhiệt huyết chớ nên chậm trễ, phải mau ra sức vì nước vì dân...”

An Long Nhi thấy sự tín nhiệm và kiên định trong ánh mắt An Thanh Nguyên, bèn thử dò hỏi: “Cháu thì có thể làm được gì chứ?”

An Thanh Nguyên nói: “Bọn quỷ Tây Dương đã phá tan cửa ngõ quốc gia, nếu còn không khai quan thông thương với nước ngoài, mạnh dạn tiến hành biện pháp theo các nước phương Tây, giang sơn Đại Thanh sẽ như vàng trắng tàn lặn xuống núi Tây, mất trong một sớm một chiều; trong nước thì lũ phản tặc tụ tập, giữa lúc quốc nạn ngập đầu, bọn chúng lại ở những nơi triều đình không với tới kịp mà thăm sát sinh linh, giành lấy lợi riêng, dân chúng làm sao có thể an cư lạc nghiệp được đây? Cứ tiếp tục thế này, thiên hạ sẽ chỉ biến thành địa ngục trần gian...”

An Long Nhi không hiểu nhiều quan hệ nhân quả, nhưng nói tới địa ngục trần gian thì nó đã có những trải nghiệm sâu sắc.

Thành Quảng Châu nhiều năm trước, khi bị quân đội Anh công phá đã biến thành một bãi chiến trường đầy máu tanh, tình cảnh ấy đến nay vẫn còn rành rành trước mắt An Long Nhi, mỗi khi ánh đao lóe lên, hay tiếng súng nổ vang, là có một sinh mạng biến mất, thêm một gia đình tan nát.

Ánh mắt nó dần dần toát lên sự phẫn hận và sát khí lạnh như băng tuyết, hơi thở cũng nặng nề hơn.

An Thanh Nguyên lại nói: “Giờ triều đình trong thì dẹp loạn phủ, ngoài phải đánh ngoại xâm, là một nhà huyền học có thể bói toán ra được đại thế của thiên hạ trong tương lai, phá địch trước khi chiến tranh nổ ra... mới là thượng sách để bảo vệ quốc gia. Chỉ khi thiên hạ thái bình, chúng ta mới có thể trung hưng lại quốc uy của thiên triều, khiến bốn phương thần phục dưới chân thiên triều ta, Long Nhi ngày đó, hẳn cũng giống như Hotta tiên sinh đây, trở thành bậc đại anh hùng được cất đất phong hầu ở dưới một người mà trên cả vạn người rồi.”

An Long Nhi gật gật đầu với An Thanh Nguyên: “An đại thúc, xin chú dạy Long Nhi phải làm sao...”

Nghe thấy tiếng sủa của Đại Hoa Bối, Lục Kiều Kiều nằm trên giường mở bừng mắt, cô vỗ vỗ lên đầu nó mấy cái, ừ ừ mắng nó không được sủa nữa, sau đó tập trung tinh thần lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Cô nghe thấy An Long Nhi ra cửa, thì thầm nói mấy câu với An Thanh Nguyên, sau đó mấy người bọn họ rời khỏi hành lang phía trước tầng xá, cô cũng tung người nhảy xuống giường. Cô giắt súng lục và thanh Tụ lý đao lên người, “xùy” một tiếng với Đại Hoa Bối, dặn nó ngoan ngoãn ở yên trong phòng trông nhà, rồi lặng lẽ lên tới trước cửa Thiên phòng của Vô Vị đại sư khẽ gõ hai tiếng, sau đó leo qua bức tường đầu hồi chùa Tịnh Cư ra ngoài.

Ra khỏi chùa Tịnh Cư, cô liền đi về phía sườn Đông núi Thanh Nguyên. Nửa đêm về sáng, mặt trăng ở bầu trời phía Tây, nên dốc núi phía Đông tối đen như mực. Cô chạy tới bên cạnh một ngôi đình nghỉ chân nhỏ ven đường, nấp trong bụi cỏ. Lát sau, một bóng người cao lớn chạy tới, mang theo tiếng gió phàn phật, khi bóng người ấy đến trước đình nghỉ chân, Lục Kiều Kiều định thần nhìn kỹ, thì ra là Tôn Tồn Chân công Vô Vị đại sư trên lưng. Vóc dáng Vô Vị đại sư rất nhỏ, Tôn Tồn Chân công ông không hề tốn sức chút nào. Hai người bọn họ hợp lại thành một, thân hình đương nhiên phải cao lớn.

Vô Vị đại sư mặc bộ tăng y bó sát người khi lao động, trên tay vẫn cầm cây thiền杖 cao gấp đôi người. Ông vừa xuống đất liền rảo chân chạy tới bên cạnh Lục Kiều Kiều ngồi xuống, nhe răng cười với cô.

Lục Kiều Kiều rút ra một thanh Tụ lý đao đưa cho Vô Vị đại sư, đại sư trợn tròn mắt lên lắc đầu, xua xua tay, tỏ ý mình không cần thứ đó. Không cần thì thôi, Lục Kiều Kiều cắt đao vào ống tay áo, tìm một bụi cây nhỏ ngồi vào trong, nhìn Tôn Tồn Chân đứng ở bãi đất trống phía đối diện.

Âm dương sư Niwa Kumo đã tính ra được đêm nay Đặng Nghiêu sẽ đến giải bùa cho Tôn Tồn Chân, nên bấy ngày nay Lục Kiều Kiều đều vắt óc nghĩ cách làm sao gặp được Đặng Nghiêu một lần. Hiện giờ cách này là phương án tốt nhất mà cô có thể nghĩ ra. Gặp nhau như vậy, chắc có thể cùng Đặng Nghiêu mở lòng nói chuyện.

Không bao lâu, sau lưng Lục Kiều Kiều có tiếng người khe khẽ gọi cô, vừa nghe đã biết là giọng của Đặng Nghiêu.

Lục Kiều Kiều quay người lại, gọi: “Đặng đại ca... huynh ở đâu đấy? Ra đây đi...”

“Đến đây... khe khẽ cái miệng thôi...” Đặng Nghiêu đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối, Lục Kiều Kiều đâm mạnh một cú lên ngực y, mắng: “Đồ chết tiệt, giám thị tôi suốt hai năm, giờ lại còn truy sát tôi nữa, người bị trúng đạn lần trước chính là huynh, vậy mà còn không chịu nhận, đánh chết huynh... đánh chết huynh...” Lục Kiều Kiều dẫu môi lên đâm liên hồi vào ngực Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu lách người né sang một bên, nói: “Suyt suyt... bé cái miệng thôi... còn đánh nữa à... đừng đánh nữa... gọi Tôn Tham qua đây, tôi giải bùa cho hắn...”

Sau khi Tôn Tồn Chân bước tới, bốn người ngồi tùm lại trong bụi cây tối om, Lục Kiều Kiều giới thiệu Vô Vị đại sư và Đặng Nghiêu với nhau, Đặng Nghiêu liền hỏi:

“Tôn Tham thế nào rồi? Có nhìn thấy gì không?”

“Còn phải đợi huynh nữa chắc, Vô Vị đại sư đã chữa khỏi cho y rồi, hôm nay chính là đợi huynh đến nói chuyện đây...”

Đặng Nghiêu chấp tay nói với Vô Vị đại sư: “Chắc chắc, thật ngại quá, làm phiền đại sư rồi, tôi chẳng qua là bất đắc dĩ thôi, cấp trên hạ lệnh phải giết y, tôi làm như vậy coi như phẩy y đi, cũng có thể báo cáo là hoàn thành nhiệm vụ, đằng nào y cũng không còn bất tự, cấp trên không truy được, coi như người chết là xong chuyện.”

Lục Kiều Kiều nói: “Tôn Tồn Chân chữa khỏi, coi như bỏ qua, chúng tôi đều nhất trí cho rằng huynh không phải kẻ xấu xa tội độ, tin rằng huynh cũng có chỗ khó xử, nhưng huynh phải khai ra, các người đang làm gì? Tại sao cứ đuổi theo tôi như vậy?”

Đặng Nghiêu ra vẻ khó xử: “Tôi là công sai, việc công phải làm, có vợ có con phải nuôi, làm xong chuyện lại phải về kinh báo cáo; tôi cũng không muốn thương tổn đến ai, mọi người làm tốt việc của mình là xong. Kiều Kiều, tôi nói với cô...”

Đặng Nghiêu nói tới đây, liền đưa mắt nhìn Vô Vị đại sư và Tôn Tồn Chân đang nhích tới gần. Lục Kiều Kiều gật đầu nói: “Đều là người nhà cả, huynh cứ nói đi...”

“Cấp trên nhất quyết phải lấy cho bằng được Long Quyết của nhà các người đây, cô chỉ cần giao ra, triều đình sẽ phong thưởng; cô là nhân tài phong thủy, hiện giờ triều đình cầu tài như khát nước, nếu cô hợp tác với bọn tôi, làm tốt chuyện này, năm nào cũng có đầy bổng lộc, nửa đời sau cô không cần phải lo nghĩ gì nữa. Cô chạy trốn làm gì chứ?”

Đặng Nghiêu vừa dứt lời, Lục Kiều Kiều lập tức nói ngay: “Đúng vậy, tại sao tôi phải chạy chứ? Chẳng phải do các người ra tay trước hay sao? Tính tôi thế nào huynh biết rồi còn gì, mua chuộc tôi là xong, suốt dọc đường cứ dọa tôi, tôi đương nhiên phải chạy trốn rồi... Đấy, tại sao không nói với tôi ngay từ đầu đi? Hừ... hừ...”

Lục Kiều Kiều cười khẩy nhìn Đặng Nghiêu, chỉ nghe y đáp: “Đó đều do Quốc sư sắp xếp, cô quen thân với nhà tôi như vậy, sao tôi lại ra tay nặng với cô được chứ?”

Tôi mà là Quốc sư, thì đã mua chuộc cô từ lâu rồi...”

“Quốc sư là ai vậy?” Lục Kiều Kiều đột nhiên hỏi.

Đặng Nghiêu thoáng ngần người: “Chuyện này không thể nói cho cô được. Cô phải biết rằng, một con đường thênh thang đang trải ra trước mắt cô, sự việc hoàn thành thuận lợi, Tôn Tồn Chân có thể được xá miễn, y không phạm phải tội gì lớn, chẳng qua chỉ không hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, giờ coi như bị cách chức điều tra một hồi, quay lại lập công chuộc tội còn có thể thăng lên một cấp...”

Tôn Tồn Chân nói: “Ông đừng lừa gạt tôi, triều đình sẽ tuyệt đối không buông tha cho tôi đâu.”

Đặng Nghiêu vui vẻ nói: “Chà, người có thể nghe được rồi à?!”

Vô Vị đại sư chen miệng vào nói: “Lợi hại không, y đã khai mở được thiên nhãn và thiên nhĩ, nghe còn rõ hơn cả nhà ông ấy chứ, ha ha ha...”

Lục Kiều Kiều đợi mọi người nói hết mấy câu bông đùa, tất cả yên lặng trở lại, mới lạnh lùng hỏi: “Đặng đại ca, huynh cũng là người tu đạo, giới điều thứ ba chính là cấm nói một đằng nghĩ một nẻo, hãy thành thực nói cho tôi biết, Quốc sư có phải anh trai của tôi không?”

Đặng Nghiêu nhìn vào mắt Lục Kiều Kiều, miệng ngậm chặt không nói gì.

Lục Kiều Kiều lại nói: “Cha tôi là bậc đại phong thủy sư, long huyết mà ông ấy đích thân điểm cho ông nội có tên là Phượng Hoàng Sải Cánh, lấy núi Sùng Hoa làm núi tổ, lấy núi Thanh Nguyên làm núi triều bái, vận khởi về đường văn bút, con trai trưởng trong nhà ắt hẳn phải lên đến chức Tam công, nhưng anh tôi lại nói mình chỉ là một giáo thư nghèo ở Hàn Lâm viện? Đùa tôi chắc, với lại, tôi mười năm không gặp anh ta một lần, anh ta vừa xuất hiện nhà tôi liền bị phá, không phải anh ta thì còn ai vào đây được nữa?”

Đặng Nghiêu gãi đầu nói: “Chắc, thôi thì tôi nói cho cô vậy, các phong thủy sư không chịu gia nhập với triều đình ở Quảng Đông đều bị hỏi tội rồi, anh cô khổ tâm không muốn cô đi vào đường lầm lạc, thấy tôi có vợ có con, vì vậy mới sắp xếp cho tôi ở bên cạnh để tiện bề trông chừng cho cô, nếu là phong thủy sư khác thì sớm đã bị gô cổ rồi...”

“Chắc... thì ra là vậy...” Mọi thắc mắc trong lòng Lục Kiều Kiều đều đã tìm được lời giải, việc cô cần làm bây giờ chỉ là xem đại ca An Thanh Nguyên tiếp tục diễn vở kịch này như thế nào thôi.

Đặng Nghiêu nôn nóng nói: “Kiều Kiều, mau làm cho xong chuyện, giao Long Quyết cho đại ca cô là chúng ta đều có thể yên thân, làm ra lắm chuyện như thế để làm gì chứ?”

Vô Vị đại sư cũng cười cười hỏi Lục Kiều Kiều: “Đúng đấy, làm ra lắm chuyện như thế để làm gì chứ?”

Lục Kiều Kiều không nói gì, cô đứng dậy ra khỏi bụi cây, đi tới chỗ sườn dốc có thể nhìn xuống chân núi. Ba người còn lại đứng lên theo, thực ra thì chen chúc ở đó nói chuyện cũng tức cười.

Lục Kiều Kiều quay đầu lại hỏi Đặng Nghiêu: “Đặng đại ca, tại sao huynh lại lén lút tới đây mà không thể quang minh chính đại?”

Đặng Nghiêu đáp: “Còn phải hỏi nữa à, cấp trên hạ lệnh giết y, giờ tôi đang kháng lệnh, đương nhiên phải lén lút rồi.”

“Đặng đại ca, tôi biết huynh là người tốt, chuyện đến nông nổi này đều do mệnh lệnh của cấp trên và ý nguyện của huynh khác nhau... một triều đình mà không thể khiến quan viên cam tâm tình nguyện làm việc cho mình, còn đáng để huynh bán mạng nữa hay không?”

Đặng Nghiêu bước lên một bước, đặt ngón tay lên miệng nói: “Suýt, cô muốn làm phản đấy à, tuyệt đối không được nói năng kiểu ấy...”

Lục Kiều Kiều cười cười, vẫy tay gọi ba người chụm lại chỗ mình, nhỏ giọng nói với họ: “Tôi phản từ lâu rồi, tôi đã điểm ra thiên tử long huyết có thể lật đổ triều đình

Đại Thanh, vị thiên tử mới sẽ nhanh chóng đăng cơ, y còn nợ tôi một vạn lượng vàng nữa...”

Đặng Nghiêu cả kinh thất sắc, Lục Kiều Kiều giữ chặt cổ tay anh ta lại, trầm giọng nói thật nhanh: “Đặng đại ca... huynh có biết Long Quyết là gì không?”

“Là sách phong thủy?”

“Huynh nói xem, là sách phong thủy kiểu gì?”

“Không biết, tôi là đạo sĩ, tôi chỉ biết thuật phong thủy thông thường thôi.”

Bàn tay Lục Kiều Kiều vẫn bóp chặt cổ tay Đặng Nghiêu: “Đó là thuật phong thủy thiên tử, lập thiên tử dùng Long Quyết, mà trăm thiên tử cũng dùng Long Quyết,

Long Quyết xuất hiện, thiên hạ ắt sẽ thay triều đổi đại, máu chảy thành sông, trăm nghìn đầu người rơi xuống đất, huynh có muốn tôi giao Long Quyết ra cho anh ta không? Có muốn không?”

Đặng Nghiêu bị dọa cho bần thần cả người; Tôn Tồn Chân đầu chít khăn vuông, trên mặt phủ một tấm vải đen như cái rèm cửa, nhưng từ động tác cũng có thể nhận ra y lập tức nhìn thẳng vào Lục Kiều Kiều, chấn động toàn thân khi cô nhắc đến thuật phong thủy thiên tử; chỉ có Vô Vị đại sư vẫn nheo mắt mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn người này rồi lại quay sang nhìn người kia, tựa như một ông bác hàng xóm hoàn toàn không liên quan gì, chỉ đến xem náo nhiệt vậy.

Lục Kiều Kiều nhướng đôi mắt hạnh to tròn lên nhìn chăm chăm vào Đặng Nghiêu, Đặng Nghiêu lắp bắp nói: “Không... không phải vậy chứ, có thuật phong thủy như vậy sao?”

Lục Kiều Kiều rút thanh đao ở thắt lưng y ra, huơ lên trước mặt y, sau đó lại “xoẹt” một tiếng rút trở vào vỏ: “Huynh là quân nhân sao? Huynh muốn giết người à?”

Thần Tiêu phái các người sở trường nhất là hô phong hoán vũ, đánh sấm giáng sét, vốn dĩ nên mang đến nước cam lồ tưới tiêu ruộng đất cho dân chúng trong thiên hạ, huynh mang đao để làm gì? Đó là vì cấp trên của huynh bắt các người phải đeo, vì các người không thể dùng tiền bạc và quan chức để mua được Long Quyết...”

Sau đó, Lục Kiều Kiều buông tay Đặng Nghiêu ra, rút khẩu súng còn ở thắt lưng chìa vào dưới cằm đối phương: “Ba tháng trước tôi chỉ là một nữ nhi yếu đuối, giờ tôi phải đeo súng giết người, tại sao? Vì có người biết rằng không thể mua được Long Quyết từ tôi, hần chỉ có thể ép bức! Lừa gạt! Cướp đoạt! Bất chấp giết bạn bè tôi, giết những người vô tội, hần chính là đại ca của tôi, An Thanh Nguyên. Trong cung bảo điển huyền học gì chẳng có, tại sao anh ta phải đến cướp Long Quyết? Đường đường là Quốc sư tại sao phải ngày ngày ở chùa Tịnh Cư đào củ cải, giả điên giả khùng quyết cướp bằng được Long Quyết? Bởi vì chỉ có Long Quyết mới là thuật phong thủy có thể thay đổi thiên hạ, anh ta có mục đích không thể nói với người khác, huynh biết là gì không? Có biết không?”

Đặng Nghiêu phen này thực sự bị dọa cho sững người, y nói: “Đám thuộc hạ chúng tôi cũng không tiện hỏi cấp trên quá nhiều việc... chắc, đằng nào thì cũng rất khó nói cho rõ, Kiều Kiều, triều đình đâu sao cũng là triều đình, sẽ không tự đánh đổ mình, dù Long Quyết có cực kỳ lợi hại chẳng nữa, triều đình cũng sẽ không dùng nó để phá hoại giang sơn đâu...”

Lục Kiều Kiều hạ khẩu súng trên tay xuống, cười khẩy: “Hừ... huynh cũng chứng kiến sự việc trên đỉnh Phù Dung rồi đấy, các người đào mộ tổ nhà người ta lên, phá hoại cả một long mạch, khiến cả một gia tộc, cả một thôn làng phải chịu họa diệt môn, tất cả chỉ vì một kẻ muốn vĩnh viễn làm hoàng đế, và một số kẻ muốn vĩnh viễn làm nô tài cho triều đình Đại Thanh, huynh nói xem một triều đình như vậy mà có được Long Quyết thì sẽ làm gì chứ? Triều đình như thế liệu có yêu thương bảo vệ giang sơn này hay không? Huynh có muốn tôi bán Long Quyết đổi lấy quan chức bổng lộc của triều đình hay không? Huynh cũng có vợ có con có hương thân phụ lão đầy nhé Đặng đại ca...”

Đặng Nghiêu đã không còn gì để nói nữa, y nhìn cả bọn thở dài một tiếng nặng nề, sau đó chấp tay chào mọi người, thân hình lùi lại, biến mất trong bóng đêm.

Lục Kiều Kiều kích động diễn thuyết xong, thở hắt ra một hơi dài, lật tay rút súng vào bao, chấp tay lại vái Vô Vị đại sư và Tôn Tồn Chân: “Hai vị đại sư, hết chuyện rồi, Lục Kiều Kiều về đi ngủ đây.” Dứt lời, cô liền quay đầu chạy về chùa Tịnh Cư.

Tôn Tồn Chân công Vô Vị đại sư lặng lẽ phóng lên đỉnh cao nhất của núi Thanh Nguyên.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều chải chuốt xong xuôi đi ra khỏi phòng, thấy An Thanh Nguyên cũng vừa khéo bước ra, hai người đưa mắt nhìn nhau, gật đầu cười với nhau một cái, đều cảm thấy đối phương ngủ không đủ giấc, hơn nữa còn có nhiều ẩn ý.

An Thanh Nguyên bước đến nói: “Tiểu Như dậy sớm thế, chốc nữa nhị đệ lên núi thăm chúng ta, ba huynh muội cùng đi quét mộ cho ông nội được không?”

Lục Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu: “Trở về lâu như vậy, hiếm khi cả hai vị ca ca đều có mặt, đi quét mộ cho ông nội đương nhiên là được rồi.”

“À... vậy thì tốt, lúc muội làm việc trong nhà bếp, nhớ chuẩn bị một ít bánh trái và hương hoa để bái tế, sau bữa trưa chúng ta sẽ lên núi...”

Lục Kiều Kiều nói: “Có cần chuẩn bị rượu không?”

An Thanh Nguyên lấy tay xoa xoa đầu, nhướn mày nói: “Trong chùa không có rượu, chắc chỗ nhị đệ có đấy... khi khi...”

Lục Kiều Kiều cúi đầu che miệng cười cười nói: “Muội còn nghĩ thấy mùi rượu cơ mà.” Nói xong liền quay người đi vào trong bếp.

An Thanh Nguyên nhìn Lục Kiều Kiều đi qua cánh cổng tròn của khu tăng xá, hai hàng mày khê chau lại, nếu không chú ý thì rất khó phát hiện ra.

Buổi trưa, quả nhiên An Thanh Viễn mang một rương to toàn đồ ăn ngon lên núi, sau đó, An Thanh Nguyên dẫn cả bọn cùng đi quét mộ cho ông nội.

An Thanh Nguyên đề nghị cho An Long Nhi cùng đi để mở mang tầm mắt, Jack là người ham chơi, vết thương đã lành lại tương đối, tất nhiên cũng muốn ra ngoài cho khuây khỏa, vì vậy cả bọn đều xin Vô Vị đại sư cho nghỉ lao động một buổi, cùng dắt ngựa rời khỏi núi Thanh Nguyên.

Phủ Cát An ở phía Tây núi Thanh Nguyên, cách một con sông; mộ tổ của nhà họ An ở núi Sùng Hoa, nằm phía Đông núi Thanh Nguyên, cưỡi ngựa từ chùa Tịnh Cư mất khoảng một canh giờ.

Mấy người cẩn thận dắt ngựa xuống núi Thanh Nguyên, tới đồng bằng thì phóng nhanh chừng một canh giờ, cuối cùng leo lên một con đường núi dốc đứng, đến lưng chừng núi, cả bọn quay đầu nhìn lại, thấy đều không khỏi trầm trồ trước phong cảnh hiện ra trước mắt.

Ngoảnh nhìn về phía Tây, dưới chân là núi non trùng điệp, đằng xa là hai đỉnh cao của núi Thanh Nguyên, xa nữa có thể lơ mơ trông thấy dòng Cán Giang uốn lượn như sợi dây bạc trên mặt đất; nhìn sang hai mé tả hữu, quang cảnh lại càng hào hùng, thì ra núi non hai bên đều nhô cao trải rộng, tựa như phượng hoàng đập cánh bay lên, toàn cục tràn đầy sinh cơ, động tĩnh tương hỗ hết sức chặt chẽ.

Cả bọn xuống ngựa, An Thanh Nguyên thông đường thạo lối, đi thẳng tới một bụi cỏ, bảo mấy người cùng xắn tay quét dọn cỏ khô. Một ngôi mộ đá hình chữ nhật từ từ hiện ra. Trên bia mộ viết hàng chữ “An công Kinh Kỳ chi mộ”, ngoài ra còn một hàng chữ nhỏ khắc thời gian hạ táng, tên người xây mộ và hướng mộ, mé ngoài cùng khắc bốn chữ, “Phượng Hoàng Sải Cánh”.

Mấy người dọn dẹp sạch sẽ xung quanh ngôi mộ, nhổ hết cỏ dại, liền trông thấy trên đỉnh mộ hơi khum khum có những phiến đồng to bằng lòng bàn tay xếp ngay hàng thẳng lối. Lục Kiều Kiều đưa tay lau phiến đồng, thấy bề mặt nó phát ra sắc đồng đỏ dụ. Chỉ có loại đồng thượng hảo hạng đã qua tôi luyện mới có màu sắc này, không hề có vết hoen gỉ nào. Cô ngạc nhiên thốt lên: “Chà chà, sao lại có những phiến đồng này nhỉ, hồi nhỏ sao muội không thấy?”

An Thanh Viễn cũng bước tới xem xét: “Phải đấy, ta cũng không có ấn tượng gì, cái này để làm gì thế?”

An Thanh Nguyên đang bày biện đồ cúng, ngẩng đầu lên nhìn rồi nói: “Chắc là cha thêm vào để bảo vệ mộ tổ đấy, như vậy có thể bao bọc thêm cho quan tài đá bên trong.”

An Long Nhi và Jack cũng sấn tới nhìn ngó, An Long Nhi vừa trông thấy những phiến đồng ấy liền nói: “Ừa? Đây chẳng phải bố cục Tướng quân mặc giáp sao? Thì ra đúng là có bố cục phong thủy này...”

Vừa nghe An Long Nhi nói thế, Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên đều dừng lại nhìn An Long Nhi, sau đó đưa mắt lên nhìn nhau.

An Long Nhi không biết có phải mình vừa lỡ lời gì hay không, lúng túng hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia.

Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn nhau chăm chăm, bầu không khí đột nhiên trở nên kỳ dị.

Ngay cả An Long Nhi còn nhìn ra được bố cục Tướng quân mặc giáp, Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên lại không nhận ra hay sao? Không phải, chỉ là hai người bọn họ đều đang nói dối, và lại còn biết đối phương cũng đang nói dối.

Cục thế Tướng quân mặc giáp này chuyên để thôi thúc vận hiển quý theo đường võ nghiệp, phối hợp với thế núi thế sông, có thể chuyển văn nghiệp thành võ nghiệp, một mình nắm trăm vạn giáp binh trong thiên hạ, quyền thế khuynh đảo cả triều đình.

Cả Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên đều biết giờ có nói gì cũng chỉ là thừa thãi, tiếp tục giả ngây cũng chẳng ý nghĩa gì, đây rõ ràng là cục thế phong thủy của một người bày ra chuẩn bị cho thiên hạ đại chiến. Người này nếu không phải An Thanh Nguyên, thì chính là An Vị Thu, cha của bọn họ.

Lục Kiều Kiều chậm chậm lùi mấy bước đứng bên cạnh Jack. Jack ở bên Lục Kiều Kiều đã lâu, cũng hết sức nhạy cảm với bầu không khí kiêu này, vả lại, anh đã nghi ngờ An Thanh Nguyên từ lâu. Giờ đây khi An Long Nhi vô ý chỉ ra bố cục Tướng quân mặc giáp, Jack lập tức ý thức được Lục Kiều Kiều lùi lại bên cạnh, là hy vọng được mình che chở. Anh bèn đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, tỏ ý mình đã chuẩn bị xong xuôi.

Nhị ca An Thanh Viễn của Lục Kiều Kiều không hiểu xảy ra chuyện gì, còn hỏi An Long Nhi: “Long Nhi cũng biết xem phong thủy à, nói cho chúng ta biết về phong thủy ở đây đi... Ha ha, nghe cha giảng giải phong thủy nhiều rồi, giờ nghe Long Nhi giải thích chắc hẳn thú vị lắm, nói đi nào...”

An Long Nhi nhìn An Thanh Nguyên rồi lại nhìn Lục Kiều Kiều, cảm giác có gì đó rất không ổn, không biết hai người họ đang muốn làm gì nữa. Ánh mắt Lục Kiều Kiều vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mặt An Thanh Nguyên, nhưng miệng lại bảo: “Long Nhi, mày cứ nói đi, mày thấy phong thủy ở đây thế nào?”

“Vâng, cô Kiều...” An Long Nhi quay đầu nhìn về núi Thanh Nguyên ở phía Tây, nói: “Trên bia mộ có đề huyệt tượng này là Phượng Hoàng Sải Cánh, có thể thấy là vì lúc long mạch khai mở kết huyệt ở đây, hai cánh long hổ hai bên không hề bọc vào, mà lại trải rộng nhô cao sang hai phía. Hai dãy núi ở hai bên trải rộng vươn xa, chỉ việc con cháu phải tứ tán, nhưng hình thế lại tốt lành, vì vậy con cháu sẽ công thành danh toại ở xa ngoài ngàn dặm, công danh tiền tài đều ở phương xa.”

An Thanh Viễn vừa nghe tới đây liền tỏ ra rất vui vẻ: “Đúng đấy, nhóc con cũng giỏi ra phết, ta đúng là phải đến Vân Nam mới biết thế nào là kiếm tiền to, tiền tài ở phương xa mà, đúng đúng đúng! Nói tiếp đi... hì hì...”

An Long Nhi lại tiếp lời: “Ở đây có một mạch đất thấp nhỏ chắn phía trước, giống như đặt một bàn trà phía trước long huyệt, đây là Ấn sơn của long huyệt, đại biểu con cháu đời sau ăn no mặc ấm, dễ dàng được phú quý giàu sang...”

An Long Nhi liếc Lục Kiều Kiều, thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào An Thanh Nguyên. An Thanh Nguyên lại chấp tay quay mặt ra phía ngoài núi, đôi mắt ngắm núi Thanh Nguyên phía xa, tựa hồ đang chăm chú lắng nghe nó giảng giải phong thủy vậy.

An Long Nhi thấy tình thế như vậy, đành tiếp tục nói: “Huyết Phượng Hoàng Sải Cánh này lấy núi Thanh Nguyên làm sa tinh, núi Thanh Nguyên có hai ngọn chính, một ngọn nhô cao thành Văn bút tinh, lợi cho quan tước quyền quý; một ngọn đầu tù thấp hơn thành Kim chung tinh, lợi cho tài vận; đại khái là khiến hai vị đại thúc một người làm quan lớn, một người phát tài to...”

Lục Kiều Kiều thấy An Thanh Nguyên quay người nhìn ra phía xa, tinh thần không có gì là căng thẳng. Cô lại quay sang nhìn An Long Nhi, ánh mắt cũng lạnh lẽo tựa băng sương, hệt như khi nhìn An Thanh Nguyên vậy.

“Còn thấy gì nữa? Chỉ nói về sơn mà không bàn về thủy sao?”

An Long Nhi chưa từng thấy Lục Kiều Kiều nhìn mình như vậy, nó cảm thấy môi khô khốc, lưỡi nóng rát, liền nuốt nước bọt tiếp lời: “Thủy... thủy là thế này, dòng Cán Giang ở đằng xa quần quanh bên ngoài đại cục thể Phượng Hoàng Sải Cánh, nước ôn hòa và tinh khiết, khiến khí vận của cục thể phong thủy này được kéo dài. Trong Tuyệt tâm phú có viết: Núi ngoài núi trùng điệp, bổ khuyết che chắn, tức là nói Án sơn và hai ngọn núi đại biểu cho phú và quý ở phía trước long huyết có thể bổ trợ cho khuyết điểm hai cánh Thanh Long, Bạch Hổ tản ra, khiến nơi này vẫn có thể trở thành một cục thể phong thủy tốt lành. Câu tiếp theo là: Nước ngoài nước chắn ngang, cung tròn nở căng, ý chỉ bên ngoài núi Thanh Nguyên có dòng Cán Giang uốn quanh có thể bảo hộ cho người đời sau...”

Lục Kiều Kiều ngắt lời: “Không phải hỏi mày về Cán Giang, cô hỏi mày về nước ở bên phía Thanh Long ấy...”

Trên trán An Long Nhi rịn mồ hôi lạnh: “Nước ở mé trái phía Thanh Long... mé trái...”

Lục Kiều Kiều trợn tròn mắt lên, giơ ngón tay chỉ vào mũi nó quát: “Mày là cái loại gì vậy, còn chưa học xem phong thủy đã học xem sắc mặt người khác rồi, người nói dối không có tư cách làm phong thủy sư, nói đi!”

Nhị ca An Thanh Viễn ngăn người, Jack cũng bước tới bên cạnh Lục Kiều Kiều vỗ nhẹ lên vai cô nhưng cô vùng vằng hất tay anh ra, An Thanh Nguyên vẫn chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài núi.

An Long Nhi xoay người nhìn sang mé bên trái nói: “Hai con sông ở phương Thanh Long tụ thành ngã ba sông, hợp lưu chảy vào dòng Cán Giang, vốn là tượng đại cát, một là để bao bọc lấy chỗ khuyết ở mé này, hai là cũng đại biểu con gái trong nhà thông minh lanh lợi xinh đẹp khỏe mạnh, đáng tiếc hai con sông hợp lưu này một bên thì trong sạch, một bên lại đục ngầu, đây đại ngọc biến thành cái cạp quần, con gái trong nhà sẽ làm đi đi...”

Lục Kiều Kiều đi tới bên cạnh mộ phần, vỗ tay lên phiến đồng trên mộ hỏi: “Long Nhi, mày nói xem, cái này là gì?”

Những lời không dám nói nhất An Long Nhi cũng đã nói rồi, đã có đà nói thật, nó buột miệng đáp luôn: “Cái bọc mộ này gọi là Tướng quân mặc giáp, có thể chuyển hóa toàn bộ long khí trong bố cục phong thủy thành khí hưng vượng theo đường vô nghiệp, con cháu sau này có thể nắm trăm vạn binh mã, tung hoành thiên hạ.”

Lục Kiều Kiều lại truy vấn: “Bên nào có thể được khí hưng vượng này? Nam hay nữ?”

“Giáp đồng của tướng quân bọc trên thân mộ, toàn bộ con cháu đều sẽ đầu quân làm tướng.”

An Thanh Viễn thấy Lục Kiều Kiều nói năng gay gắt, liền đi tới bên cạnh ôm vai cô nói: “Tiểu Như, nói chuyện phiếm thôi mà, Long Nhi đùa đấy, đừng nghiêm trọng quá... nhé...”

Lục Kiều Kiều thấy An Thanh Viễn ra mặt pha trò, bèn hít sâu một hơi, rồi cũng đi tới phía trước dốc núi nhìn ngã ba sông ở mé bên trái. Sông Phú Thủy từ trấn Phú

Điền ở xa chảy tới, màu nước trong xanh; sông Lũng Giang phát nguồn từ núi Sùng Hoa, uốn chín khúc mười tám chỗ ngoặt chảy từ trên đỉnh núi xuống, đây vốn là thế

Cửu khúc thủy nhiễu minh đường có khí thế nhất, phú quý cát tường nhất trong phong thủy, nhưng khi đi qua trấn Hạ Trị ở bên trái núi Sùng Hoa, dòng sông lại trở nên đục ngầu. Hai dòng sông một trong một đục hợp lại thành một dòng chảy đục đục ở phía trước trấn Hạ Trị, chảy vào Cán Giang.

Vì nước sông bị ô nhiễm, đai ngọc chín khúc đã biến thành cạp vảy chín khúc, trong lòng Lục Kiều Kiều hiểu rất rõ, vận mệnh của cô chính vì vậy nên mới thay đổi.

Nhiều năm trước, trấn Hạ Tri bắt đầu có nông dân mở phường thủ công, từ nhuộm vải làm giấy đến làm đồ trang sức nhỏ, hay kính Tây, thứ gì cũng có. Những chủ phường này đa phần đều học được một chút tay nghề trong xưởng Tây ở Quảng Châu, trở về liền phỏng theo mà sản xuất các món đồ Tây ấy.

Một số phường thủ công vốn mở ở phủ Cát An, nhưng vì suốt ngày ồn ã hoặc bốc mùi khó chịu, nên đều bị quan phủ đuổi ra khỏi huyện thành. Nhưng để tiện vận chuyển hàng hóa, bọn họ không thể đi quá xa khỏi bến sông Cát An, mà chỉ tập trung dưới chân núi Thanh Nguyên ở bên bờ kia sông Cán Giang, tạo thành một thị trấn phường thủ công khá đông đảo.

Các chủ phường thủ công mua đất xây nhà, rồi lại chiêu mộ nông dân đi làm, công việc không nặng nhọc mà thu nhập lại rất cao. Thoạt đầu, nông dân địa phương thấy quê mình hàng hóa tấp nập ngày một hưng vượng thì mừng lắm, nhưng chẳng bao lâu sau, họ liền phát hiện ra vấn đề, cá chết dưới sông mỗi lúc một nhiều, nước sông càng lúc càng đen, dân phong trong thị trấn không còn thuần phác như trước nữa, những người rời bỏ thôn làng đi nơi khác càng lúc càng nhiều, mùa màng năm sau kém hơn năm trước, mọi người bắt đầu hoài nghi không biết có phải do phong thủy có vấn đề gì hay chẳng.

Năm đó, cha Lục Kiều Kiều đã từng giải quyết dạng tranh chấp này cho trấn Hạ Tri, nhưng cuối cùng dân làng và chủ phường thủ công vẫn mất kiểm soát và nổ ra xung đột, động gươm động giáo với nhau. Khi quan phủ đến điều đình, vì các phường thủ công xưa nay vẫn nộp thuế không ít, chủ phường lại mua chuộc đám quan viên, nên quan phủ cứ dây dưa kéo dài việc xử lý như thường lệ, thay hết đời quan này đến đời quan khác, mà sự việc vẫn không có phương án giải quyết.

Lâu dần, người phải ra đi lại là nông dân địa phương, chỉ còn toàn chủ phường thủ công và công nhân của họ lưu lại, vùng hạ du sông Lũng Giang hoàn toàn biến thành một con sông đen ngòm. Cũng chính vào thời điểm này, Lục Kiều Kiều được cha cô dùng một món nợ ân tình lớn đưa đến thư viện Bạch Lộ Châu, trở thành học sinh nữ duy nhất trong toàn thư viện.

Lục Kiều Kiều từ nhỏ đã biết bố cục phong thủy của cha bày ra quyết không phải loại tầm thường, bấy lâu vẫn luôn mộng tưởng một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng sông Lũng Giang đổi màu không phải chuyện sức người có thể khống chế được, càng khiến Lục Kiều Kiều không thể ngờ là, khi thể dây lưng ngọc biến thành cạp vảy, bản thân cô lại bị ảnh hưởng lớn đến nhường ấy. Đây không phải vấn đề phá giải Ngũ hành của một bố cục phong thủy, mà là phá hoại toàn bộ hoàn cảnh phong thủy, muốn trốn không được muốn cứu cũng chẳng xong. Muốn chọn được đất báu phong thủy, cần đến kỹ thuật và cả vận may, bảo chọn nơi đất khác để di táng tiền nhân đâu phải chuyện dễ dàng, vì vậy, sau khi quan sát mức độ bị phá hoại của bố cục phong thủy, xác định chỉ ảnh hưởng đến con gái út An Thanh Như, cha họ đã quyết định duy trì nguyên dạng cục thể này để đảm bảo cho hai người con trai được đại phú đại quý, mà buộc lòng bỏ qua vấn đề ảnh hưởng bất lợi đối với con gái.

Đại ca và nhị ca đều biết vụ việc tai tiếng của cô ở thư viện Bạch Lộ Châu, vì vậy lần gặp lại này, mọi người đều né tránh không nhắc chuyện hồi đó để khỏi chạm vào vết thương lòng của Lục Kiều Kiều. Giờ thấy cô chủ động nhắc đến, cả hai người anh hoàn toàn lý giải được sự bất lực và bi phẫn trong lòng cô.

Lục Kiều Kiều ngơ ngẩn nhìn dòng Lũng Giang đã chuyển sắc đen ngòm, An Thanh Nguyên đi tới trước mộ phần dâng hương tế bái. Nhị ca An Thanh Viễn an ủi Lục

Kiều Kiều mấy câu, rồi cũng đến trước mộ dâng hương, để lại một mình cô đứng trên dốc núi.

Lục Kiều Kiều quay lại nhìn bóng lưng hai người anh đang quỳ bái, rồi nhìn giáp đồng bọc trên mộ. Cô đoán bố cục Tượng quân khoắc giáp này không phải tác phẩm của An Thanh Nguyên, nếu là anh ta làm, sao anh ta lại chủ động đề nghị lên núi táo mộ làm gì? Càng không bọc giáp toàn bộ ngôi mộ để con cái trong nhà đều đầu quân làm tướng. Đây nhất định là sự an bài của cha cô.

Lục Kiều Kiều hận cha mình, nhưng vẫn không ngừng suy nghĩ tại sao cha lại sắp xếp như thế? Giờ ông đang ở nơi nào?

Kỳ thực, dù có nghĩ hay không, đáp án đã ở trước mặt họ rồi, đó chính là Vô Vị đại sư.

Vô Vĩ đại sư đã nói, bọn họ không cần hỏi han gì cả, ba mươi ngày sau, ông sẽ nói cho họ biết. Vậy thì, điều duy nhất có thể làm lúc này chính là chờ đợi.

Lục Kiều Kiều đang đợi, An Thanh Nguyên cũng đang đợi.

Cả bọn lặng lẽ xuống núi, sau khi trở về chùa Tịnh Cư cũng chẳng nói nói cười cười như trước. Hai bên lòng đã hiểu lòng, đều biết rất rõ, mọi sự vờ vịt giờ không còn

cần thiết nữa. Vô Vĩ đại sư thỉnh thoảng lại đến thăm bọn họ, sự lạnh nhạt giữa Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên cũng lọt vào mắt ông, nhưng ông vẫn giữ nguyên nụ cười nheo nheo mắt ấy, với ai cũng nói cười thân thiết.

Ngày lại ngày trôi đi, Tôn Tôn Chân cũng không xuất hiện ở nơi nào khác ngoài đại điện, Vô Vĩ đại sư nói y đang tu đạo, sắp sửa quy y Phật Tổ rồi.

An Long Nhi ngày ngày theo Miyabe Ryokura lên núi chặt củi luyện kiếm pháp, Lục Kiều Kiều và Jack mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, rèn luyện thể lực và khổ luyện võ công; An Thanh Nguyên vẫn ra ruộng rau lao động với Hotta Masayoshi như trước, hai người thường thì thầm nói chuyện gì đó.

Bên trong chùa Tịnh Cư quá đổi bình lặng này bao trùm một bầu không khí như thể đại chiến sắp sửa nổ ra.

Kể từ ngày đầu tiên mấy huynh muội nhà họ An đến đây, mỗi ngày Vô Vĩ đại sư đều chú ý nhất cử nhất động của họ, thực ra, ông đã đợi ngày này suốt ba năm rồi.

Ông và An Vĩ Thu là bạn tốt từ mười năm trước, ba năm trước An Vĩ Thu đến chùa Tịnh Cư để lại một mảnh giấy, trên giấy chỉ viết ba chữ. An Vĩ Thu nói với ông: Nếu có một ngày con tôi đến tìm đại sư, đại sư hãy đợi khi nào cả ba đứa đến đủ, rồi chọn một người mà đại sư thích nhất để giao thứ này cho nó.

Vô Vĩ đại sư hỏi An Vĩ Thu thế nghĩa là sao, An Vĩ Thu chỉ cười không đáp; Vô Vĩ đại sư lại hỏi đứa con mà ông thích cần phải có điều kiện gì không, An Vĩ Thu đáp, chỉ cần theo ý thích cá nhân của đại sư là được.

Quả nhiên, Vô Vĩ đại sư đã đợi được đến ngày này, ba đứa con của An Vĩ Thu đều đến chùa Tịnh Cư. Ông đã gặp Lục Kiều Kiều, rất thích cô gái tính tình quá thông minh này, vì tính tình ông cũng thế. Nhưng Vô Vĩ đại sư chưa gặp An Thanh Nguyên và An Thanh Viễn, nếu không quan sát kỹ lưỡng một thời gian, làm sao biết được có đứa nào đáng yêu hơn? Bởi vậy ông đã yêu cầu cả ba ở lại ba mươi ngày.

Từ ngày Lục Kiều Kiều lén lút hợp mưu với ông ra sau núi gặp gỡ Đặng Nghiêu, Vô Vĩ đại sư đã biết đầu đuôi chuyện về Long Quyết, cũng biết ý nghĩa ba chữ mà

An Vĩ Thu để lại là gì. Long Quyết quan trọng nhường ấy, khiến ông thâm cảm thấy may mắn vì mình đã không khinh suất giao ra lời nhắn của An Vĩ Thu.

Trong nhiều ngày quan sát, ông nhận thấy cậu cả An Thanh Nguyên say sưa việc nước, lòng ôm thiên hạ, nhưng tính toán lại quá sâu xa, nên thường làm quá mọi việc; cậu hai An Thanh Viễn gan dạ, tham tài lại trượng nghĩa, tâm tư không thể nói là không tinh tế, có điều tầm mắt hơi ngắn, chỉ sợ thứ gì vào tay anh ta rồi cũng trở thành tiền vốn để kiếm lời; cô út Lục Kiều Kiều tâm địa thuần khiết, bảo cô ham tài, chỉ bằng nói là ham chơi thì chính xác hơn. Cô là người quá ham chơi, tính cách tò mò mạo hiểm khiến Vô Vĩ đại sư cảm giác thế nào cũng có ngày cô phải chịu thiệt thòi. Nhưng kiểu người này mới là những người sống thú vị nhất, thêm nữa, mặc dù Lục

Kiều Kiều không quan tâm đến việc nước, nhưng trước sự đúng sai phải trái, cô lại rất cố chấp, cũng rất mềm lòng, đây là điều làm Vô Vĩ đại sư thích nhất.

Vô Vĩ đại sư là bạn tri giao với An Vĩ Thu, đương nhiên biết được cách nghĩ của bạn mình. Thông tin ông ta để lại quá quan trọng, mà trong lòng ông ta, đứa con nào cũng là tốt nhất, làm sao ông ta có thể quyết định nên đưa cho đứa nào? Trong tình huống đó, tốt hơn hết là để một người ngoài cuộc mà mình tin cậy đưa ra lựa chọn.

Vô Vĩ đại sư hiểu, An Vĩ Thu muốn ông đại diện cho người trong thiên hạ để chọn ra đứa con thích hợp nhất, nhưng Vô Vĩ đại sư lại chỉ có thể đại biểu cho chính bản thân ông mà thôi.

Vô Vị đại sư cười thầm trong bụng, lão An à, ông biết ta xưa nay vẫn hay đùa cợt với người chết mà, giờ ông không có mặt, lại ném trách nhiệm chọn lựa lên người ta, ta đành phải chọn theo sở thích của mình vậy, đừng mong ta thay người trong thiên hạ làm việc lớn gì cả. Ta là hòa thượng, đương nhiên thích đứa nào có thiên ý.

Đến ngày thứ hai mươi tám, Vô Vị đại sư gọi Lục Kiều Kiều vào thiền phòng của ông, rút trên giá sách ra một quyển, rồi lấy tờ giấy kẹp trong sách, nói với Lục Kiều

Kiều: “Đây là chữ của cha cháu để lại, ông ấy nói nếu mấy huynh muội các cháu đến đây, ta hãy chọn đứa nào ta thích nhất giao lại cho nó. Ta thấy cháu dễ thương nhất, thôi thì chọn cháu vậy.”

Lục Kiều Kiều đón lấy tờ giấy mở ra xem, đọc được ba chữ do chính tay cha cô viết: Phủ Thiên Sư. Cô không nói không rằng bước tới chỗ cây đèn châm lửa đốt rụi tờ giấy, sau đó nghiêm trang chấp tay vái Vô Vị đại sư một vái, rồi xoay người ra khỏi cửa.

Vô Vị đại sư nhìn theo bóng Lục Kiều Kiều, đột nhiên phá lên cười ha ha: “Quả nhiên không chọn làm người, có thiên ý, ha ha ha ha!”

Lục Kiều Kiều ra khỏi phòng Vô Vị đại sư, vẫn đến nhà bếp làm việc như thường lệ, cô tìm cơ hội nói chuyện với Jack, bảo An Long Nhi đến trưa thu dọn hành lý, đừng đi đâu cả, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, ba người nhân lúc không ai để ý, lẳng lặng ra chuồng ngựa, Jack tháo dây hai con ngựa của mình, còn Lục Kiều Kiều thì dắt con ngựa của đại ca An Thanh Nguyên ra. Ba con ngựa cao lớn lẳng lặng xuống núi qua lối cửa sau của chùa Tịnh Cư, lao về phía núi Long Hồ như một làn khói nhạt.

67. Chương 67: Vào Thành

Vô Vị đại sư và Tôn Tồn Chân đứng trên nóc Đại Hùng bảo điện của chùa Tịnh Cư, lá vàng rụng xơ xác khắp núi, con đường nhỏ xuống núi cuộn lên một đám bụi mù nho nhỏ, ba thốt khoải mã lặng lẽ biến mất khỏi tầm nhìn của hai người.

Vô Vị đại sư nhìn Tôn Tồn Chân đứng bên cạnh mình, gương mặt y vẫn hướng về phía cuối con đường nhỏ. Ông nói với Tôn Tồn Chân: “Cậu đã mở được thiên nhãn và thiên nhĩ, chỉ còn cách một bước nữa là đến Phật cảnh, không đi tiếp thì thật lãng phí. Ta muốn giữ cậu lại đây tham ngộ Phật pháp, có điều, ta biết cậu sẽ không ở lại...”

Tôn Tồn Chân quay lại nhìn Vô Vị đại sư, y mặc bộ tăng y màu đen bó sát người, tấm khăn vuông chít trên đầu phủ xuống thành một tấm màn đen, muốn lễ độ nói chuyện với người khác, thì phải hướng mặt đối diện với người ấy.

“Đại sư, người ta tại sao phải tham thiền niệm Phật?”

Bao năm nay, Vô Vị đại sư đã trả lời vô số các câu hỏi loại này, sớm đã có đáp án chính thức, ông mỉm cười đáp: “Để rời xa khổ ải, có được hoan lạc.”

Tôn Tồn Chân nói: “Tôi không cảm thấy khổ.”

“Nếu bảo cậu ở lại đây thì sao?”

“Khổ.”

Vô Vị đại sư cười cười lắc đầu nói: “Cậu thế này là si rồi... khi nào cảm thấy khổ, thì quay lại đây vậy.”

Trong lòng Tôn Tồn Chân vẫn luôn có một nghi vấn lớn, y quỳ một chân trước mặt Vô Vị đại sư nói: “Dám hỏi đại sư...”

“Hà...” Vô Vị đại sư đã biết Tôn Tồn Chân muốn hỏi gì, ông đặt một tay lên đầu y, nói: “Thiên địa một lòng, sinh tử như nhau... đi đi...”

Tôn Tồn Chân dập đầu bái tạ Vô Vị đại sư, tung người nhảy xuống nóc Đại Hùng bảo điện, rồi cũng dắt ngựa đi qua cửa sau chùa Tịnh Cư rời khỏi núi Thanh Nguyên.

Vô Vị đại sư quay lại Thiền phòng của mình, liền thấy An Thanh Nguyên sắc mặt sa sầm, hấp tấp bước vào, anh ta chấp tay hành lễ với ông rồi mở miệng hỏi ngay:

“Đại sư, Tiểu Như đã rời khỏi nơi này rồi ư?”

Vô Vị đại sư mỉm cười gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

An Thanh Nguyên tựa như đang gắng hết sức áp chế cảm xúc của mình, lại hỏi Vô Vị đại sư: “Xin hỏi cha tôi có để lại gì ở chỗ đại sư không? Ngài đã giao thứ gì cho Tiểu Như rồi?”

Vô Vị đại sư hỏi ngược lại: “Sao cậu biết lão An có để lại thứ gì ở chỗ ta vậy? Chẳng phải cậu nên hỏi xem ta có biết cha cậu đang ở đâu không sao?”

An Thanh Nguyên tức đến nỗi phải ngửa mặt nhắm mắt hít sâu vào một hơi, đoạn cất tiếng: “Vô Vị đại sư, chuyện này liên quan đến sự hưng vong của quốc gia, xin ngài đừng đùa cợt với Thanh Nguyên nữa, ngài đã giữ chân chúng tôi ở đây cả tháng rồi, dù thế nào cũng phải có một câu trả lời mới phải.”

Vô Vị đại sư nói: “Ba năm trước cha cậu có tới đây nói rằng, ông ấy biết thiên hạ này không thái bình được nữa, để đảm bảo những chuyện về sau, ông ấy có để lại cho ta một tờ giấy, bảo ta chọn đứa nào ta thích nhất trong ba huynh muội các người thì đưa cho đứa ấy. Ha ha... ta đã giao cho Tiểu Như rồi.”

“Trên giấy viết gì?”

Vô Vị đại sư không trả lời câu hỏi này, chỉ nhẹ nhàng đáp: “Ta sống được đến ngày hôm nay, nhìn thấy ba huynh muội các người đến chùa Tịnh Cư, cũng coi như không mang theo một mớ nghi vấn sang cõi chết, thật sự rất được an ủi.”

An Thanh Nguyên nghe ra được, Vô Vị đại sư đang nói với anh ta, ông sẵn sàng chết bất cứ lúc nào, nhưng muốn ông nói ra thì dứt khoát không thể. Anh ta chấp tay sau lưng, siết chặt nắm tay kêu răng rắc. Vô Vị đại sư lại hỏi tiếp: “Lão An còn sống không?”

An Thanh Nguyên hần học lờ mắt nhìn Vô Vị đại sư, phát tay áo xoay người bỏ đi, nhưng Vô Vị đại sư gọi giật anh ta lại, đưa cho hai bánh trà phổ nhĩ: “Thanh

Nguyên, cậu giữ lại một phần cho mình, phần kia thay ta giao cho lão An, đây là trà phổ nhĩ lâu năm thượng hảo hạng, đừng lãng phí.” Nói xong, ông vỗ nhẹ lên mu bàn tay An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên ôm đầy một bụng tức tối mà không phát tiết được, cầm hai bánh trà đi ra khỏi cổng chùa, Mục Linh Mục Thác đã dắt ngựa đứng bên ngoài đợi sẵn. Vừa trông thấy hai người, An Thanh Nguyên liền hỏi ngay: “Bọn chúng có phát hiện Lục Kiêu Kiêu xuống núi không?”

“Phát hiện rồi, đã bám theo.”

“Lần này không thể bám theo từ xa nữa, đuổi kịp thì lập tức bắt sống Lục Kiêu Kiêu, phát hiện ra ba người Jack, Tôn Tồn Chân, An Long Nhi cứ xử quyết ngay tại chỗ. Các người lập tức điều ba mươi kỵ binh từ Lục doanh, hai canh giờ sau tập hợp xuất phát ở bến Thanh Nguyên, đợi ta xuống núi xem tình hình bọn chúng rồi sẽ có sắp xếp cụ thể, đi đi.”

Sau đó, An Thanh Nguyên quay lại tăng xá trong chùa Tịnh Cư, bước vào phòng của Hotta Masayoshi.

Lục Kiêu Kiêu, Jack và An Long Nhi lặng lẽ xuống núi Thanh Nguyên, men theo Cán Giang đi lên phía Bắc.

Lục Kiêu Kiêu đã thay áo ngắn như đàn ông, đầu chít khăn. Trên ngựa của ba người đều đeo hai hòm đồ ăn, vật dụng đã chuẩn bị sẵn, trên lưng ngựa của An Long

Nhi còn có hai cái giỏ lớn, một bên là bát đĩa và thực phẩm khô như bột mì, gạo, bên kia là con Đại Hoa Bối, này giờ vẫn thò đầu ra ngoài tò mò ngắm nhìn phong cảnh hai bên đường.

Lục Kiêu Kiêu dẫn đầu, bọn họ thúc ngựa phóng như bay, chạy một mạch mấy canh giờ đến khi toàn thân ngựa ướt đầm mồ hôi mới dừng lại bên cạnh dòng suối nơi lưng chừng núi cho chúng nghỉ ngơi uống nước.

An Long Nhi lấy lương khô ra chia cho cả bọn, Lục Kiêu Kiêu bấy giờ mới có thời gian kể cho hai người biết mọi chuyện đã xảy ra. Thì ra, từ sau khi hai người con trai rời khỏi nhà, tiểu thiếp của An Vị Thu, tức mẹ

Lục Kiều Kiều cũng mắc bệnh qua đời, ông ta rất hiếm khi ở nhà một mình, thường mang theo Tiểu Lục Kiều Kiều đi du ngoạn khắp nơi, lên núi kiểm chứng mộ huyết. Ông ta coi Lục Kiều Kiều như hòn ngọc trên tay, suốt ngày kể các câu chuyện phong thủy cho cô vui vẻ.

Đến khi Lục Kiều Kiều lớn hơn chút nữa, An Vị Thu bắt đầu dạy cô thuật phong thủy, còn truyền cho cô công pháp tu tập nữ đan. Lục Kiều Kiều thiên tư đỉnh ngộ, nhanh chóng nhuần nhuyễn thuật phong thủy Dương Công, còn học được một thân đạo pháp Thiên Sư chính tông nữa.

Về sau An Vị Thu nhân cơ hội cả nhà đoàn tụ, đã nói ra bí mật về Long Quyết mà gia tộc họ gìn giữ. Từ đó, Lục Kiều Kiều bắt đầu nghĩ cách xem xem phong thủy trong Long Quyết là như thế nào. Đây là sự tò mò bình thường đối với một phong thủy sư, trong môn phong thủy học này, núi cao còn có núi cao hơn, học tập phong thủy chính là quá trình không ngừng tìm tòi và kiểm chứng.

Ngày ngày cô đều nằn nì An Vị Thu đòi xem Long Quyết, An Vị Thu thấy hai đứa con trai đều không có bên cạnh, một cô bé con cho dù có biết chút ít phong thủy

Long Quyết cũng không gây ra vấn đề gì lớn, vì vậy đã tìm trong thư phòng, sao lại hai quyển cho Lục Kiều Kiều xem chơi. Một quyển là Tầm long quyết chuyên về thuật tìm kiếm long mạch thiên tử, một quyển là Ngự long quyết, giảng về thuật khống chế long khí của long mạch thiên tử. An Vị Thu từng nghiêm túc cảnh cáo Lục Kiều Kiều, ông ta cho cô xem hai tập trước của Long Quyết, chỉ là để cô biết ngoài trời còn có trời khác, cô tuyệt đối không thể nói ra trên đời này có Long Quyết, cũng không được cho ai biết mình đã xem qua hoặc biết sử dụng, bằng không ắt sẽ dẫn đến họa sát thân.

Cuối cùng, An Vị Thu còn bảo Lục Kiều Kiều đọc thuộc một câu khẩu quyết, nói là dựa theo khẩu quyết này thì có thể tìm được quyển cuối cùng, tức là Trảm long quyết.

Khẩu quyết chỉ có một câu, Lục Kiều Kiều nhìn một lần là thuộc ngay, về sau cô cũng thường xuyên bỏ thời gian nghiên cứu hàm nghĩa bên trong nó, lật tung khắp trong nhà ngoài nhà, cả xung quanh mộ của ông nội cũng tìm vô số lần, chỉ thiếu nước đào quan tài của ông nội lên xem, nhưng cô chưa bao giờ tìm thấy Trảm long quyết. Sau mấy năm tìm kiếm, Lục Kiều Kiều dần cũng nản lòng, vì khi lớn lên cô hiểu ra rằng dấu sao mình chỉ là con gái, vật quan trọng như vậy, có truyền cũng không đến lượt mình, chẳng qua vì cha quá sủng ái, nên mình mới có cơ duyên xem qua hai tập đầu, thực sự không nên tham cầu quá đáng nữa.

Giờ khi Vô Vị đại sư đưa cho cô xem ba chữ “Phủ Thiên Sư”, cô lập tức hiểu được câu khẩu quyết mà cha bắt học thuộc lòng không hề sai, chỉ là nhầm địa điểm mà thôi. Chỉ cần đến được phủ Thiên Sư, cô sẽ có thể dựa theo khẩu quyết để tìm ra nơi giấu Trảm long quyết.

An Long Nhi tò mò hỏi: “Phủ Thiên Sư là nơi nào? Cách chỗ này có xa không ạ?”

Lục Kiều Kiều vừa ăn bánh uống nước vừa trả lời: “Phủ Thiên Sư ở núi Long Hồ thuộc tỉnh Giang Tây, cách nơi này xa lắm, cô cũng chưa đi bao giờ...”

Jack nói: “Chúng ta có thể hỏi người trên đường xem đi như thế nào, em vừa xuống núi đã chạy lên phía Bắc, có phải là đi bừa không?”

“Không phải đi bừa, tôi đã xem bản đồ địa hình Giang Tây rồi, nhà chúng tôi hỏi trước bản đồ gì cũng có hết...” Lục Kiều Kiều nuốt một miếng bánh to tướng, nói: “Núi Long Hồ là đất khởi nguồn của Thiên Sư đạo, ở đó có các Thiên Sư đã truyền thừa gần hai nghìn năm nay.”

Jack kinh ngạc thốt lên: “Chà! Gia tộc truyền thừa hai nghìn năm cơ à, tôi cũng muốn đi xem nữa!”

Lục Kiều Kiều nói: “Từ đây xuất phát có hai con đường, một là đường xa, tuy tương đối thuận lợi, nhưng trạm kiểm soát trên đường cũng nhiều, tôi tính phải mất mười lăm ngày; đường kia thì gần hơn, toàn là đường núi, đương nhiên về cơ bản không có trạm gác, đại khái đi chừng mười ngày, hai người nói xem nên đi đường nào?”

An Long Nhi nói: “Thế thì phải xem cô có vội không đã?”

“Rất vội!” Lục Kiều Kiều đáp: “Giờ đại ca chắc hẳn đã biết cô có một số đầu mối để tìm Trảm Long quyết rồi, đột nhiên lén lút bỏ đi như thế chỉ có một nguyên nhân duy nhất...”

An Long Nhi tiếp lời: “Chính là muốn cắt đuôi bọn họ.”

“Không, bọn họ biết bát tự của cô, cô không bao giờ thoát được bọn họ đâu, chỉ có thể nhanh hơn họ, có được Long quyết trước một bước, vì vậy bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để truy sát hai người, sau đó bắt sống cô...”

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều nói thế, liền nói ra suy nghĩ của mình: “Nếu chúng ta vội đi, đương nhiên là chọn đường gần ít trạm kiểm soát hơn rồi, đường nào cũng không cắt đuôi được bọn họ, chỉ bằng giảm bớt chướng ngại ở phía trước.”

Nhưng Jack lại nói: “Anh thấy không phải vậy, nếu chúng ta đi đường núi thì rất khó thúc ngựa chạy nhanh, bọn họ chỉ cần đo thể lực với chúng ta, ắt hẳn sẽ đuổi kịp.”

Nhưng nếu đi đường xa, một là có thể phi ngựa chạy nhanh, hai là những lúc nguy hiểm có thể trà trộn vào thị trấn và những chỗ đông người, trên đường cũng dễ bổ sung đồ tiếp tế, sẽ bớt nguy hiểm hơn.”

An Long Nhi nghe xong cũng cảm thấy rất có lý, không tìm được gậy đầu lia lịa.

Lục Kiều Kiều nói: “Đúng, tôi cũng nghĩ thế đấy, đạo hành quân thà xa còn hơn hiểm, đi thêm mấy bước trên đường lớn thông thoáng, ngược lại còn có thể đến đích nhanh hơn, an toàn hơn.”

An Long Nhi lại nói: “Cháu vẫn lo trên đường lớn có quá nhiều chốt chặn, chúng ta đã bị quan binh tra hỏi một lần ở bến Cát An, suýt chút nữa là xảy ra chuyện...”

“Ừm...” Lục Kiều Kiều phì hơi ra đằng mũi, một tay chống cằm ngẫm nghĩ.

Đang xa có tiếng vó ngựa văng lại, Lục Kiều Kiều và Jack lập tức rút súng lên đạn nấp ra phía sau gốc cây. Nhưng An Long Nhi lại giơ tay lên với người trên lưng ngựa, cả bọn trông thấy người này mặc áo đen tuyền, trên lưng ngựa còn đeo một thanh trường côn, hóa ra chính là Tôn Tồn Chân từ phía sau đuổi tới.

An Long Nhi chạy tới đầu tiên, mừng rỡ nói: “Tôi còn tưởng anh ở lại chùa Tịnh Cư rồi chứ, sao anh tìm được chúng tôi vậy?”

Lục Kiều Kiều cũng chạy đến bên cạnh Tôn Tồn Chân cười cười hỏi y: “Anh vẫn dùng Diêm vương điều hồn chú bám theo phải không, cây châm đó không phải bị tôi tịch thu rồi sao?”

Tôn Tồn Chân tung mình xuống ngựa nói nhanh: “Mau thu dọn đồ đạc, bọn họ ở phía sau đuổi tới rồi kìa.”

Nói xong, y liền cùng mấy người bọn Lục Kiều Kiều dọn dẹp hành lý chất lên ngựa, Lục Kiều Kiều vẫn căn vặn: “Anh chưa trả lời tôi, có phải dùng Điều hồn châm không?”

Tôn Tồn Chân dừng lại, hướng miếng vải đen che mặt về phía Lục Kiều Kiều, nói: “Tôi dùng giác quan thứ sáu để nhìn và nghe, khác với mọi người...”

Jack cũng chạy tới tò mò hỏi: “Anh có thể không cần dùng mắt và tai mà cũng nghe nhìn được hả? Dùng giác quan thứ sáu nhìn thì như thế nào? Có phải nhìn được rất xa hay không?”

Lục Kiều Kiều đẩy Jack ra xa, giục: “Mau thu dọn đồ đạc đi, sau này từ từ hỏi... chắc, Tiểu Tôn, có phải thật sự nhìn được rất xa không?” Lục Kiều Kiều vẫn hết sức tò mò, nhưng Tôn Tồn Chân không rảnh trả lời cô, chỉ cầm cúi chất hành lý lên ngựa.

Họ nhanh chóng thu dọn xong hành lý, lên ngựa chuẩn bị xuất phát, Lục Kiều Kiều đột nhiên kêu ré lên: “Tôi có cách rồi! Chúng ta có thể đi qua bất cứ chốt chặn nào, hãy!”

Ba người đàn ông quay đầu lại nhìn cô, nét mặt ngơ ngác.

Lục Kiều Kiều nhìn ba bọn họ, cười rữ rượi đến nỗi suýt ngã lăn xuống ngựa, cười chán chê, cô mới hạ lệnh: Lập tức đến thị trấn gần nhất mua một cỗ xe ngựa lớn, xuất phát!

Buổi hoàng hôn, ráng chiều đầy trời, bọn họ đến một thị trấn nhỏ phồn hoa, hỏi ra mới biết nơi này là trấn Kim Xuyên cách phủ Cát An hai trăm dặm, xem ra chọn đường xa để đi đích xác hiệu quả hơn nhiều.

Lục Kiều Kiều nói với cả bọn, hiện giờ đám người truy đuổi bọn họ sẽ không nhân từ như trước nữa, dọc đường không thể ăn ngon ở sướng nữa, đành mua một ít đồ ngon rồi trốn vào các thôn làng nhỏ trong núi tá túc thôi.

Bốn người bọn họ ở chùa Tịnh Cư ăn cơm chay của Vô Vị đại sư suốt một tháng trời, mồm miệng nhạt nhẽo muốn chết, đến đây vừa thấy có chợ lập tức triển khai mua tranh bán cướp, sau nửa canh giờ, hành lý của họ đã biến thành một cỗ xe bốn ngựa kéo kiệu Trung Quốc, trên xe chất đầy rượu thịt đủ ăn mấy ngày và một đồng quần áo mới. Sau đó, bốn người nhanh chóng đánh xe rời khỏi trấn Kim Xuyên trong đêm, lánh vào một thôn nhỏ cách đó chừng mười mấy dặm tá túc.

Có bạc trắng mở đường, họ nhanh chóng vào ở trọ trong một nhà nông rộng rãi song không nổi bật lắm, bốn người chia nhau làm cơm tắm rửa, sửa soạn thu xếp, rốt cuộc cũng có thể ngồi xuống cùng ăn một bữa cơm có thịt. Cả bọn cứ nhìn Tôn Tồn Chân chăm chăm, muốn biết trên mặt y che mảnh vải như thế thì làm sao ăn cơm. Không ngờ tướng ăn của y lại rất nho nhã, sắp xếp bát đĩa

ngay ngắn chỉnh tề hoàn toàn tuân theo lễ nghĩa của một đạo sĩ, đưa từng miếng nhỏ thức ăn vào khe hở trên tấm che mặt, chẳng cần nhiều động tác đã ăn xong hết bát cơm mà mấy người bọn Lục Kiều Kiều vẫn chưa nhìn ra y ăn như thế nào.

Sau khi cơm no rượu say, mọi người ngồi dưới ngọn đèn dầu ăn lạc muối của chủ nhà biếu. Lục Kiều Kiều bảo Tôn Tồn Chân đi chuẩn bị, Tôn Tồn Chân liền mang thuốc màu, phấn trang điểm và son môi, cùng với bột đắp mặt màu trắng mua ở trấn Kim Xuyên ra bày lên bàn.

Lục Kiều Kiều nói: “Bốn người chúng ta, có người Tây cao lớn, có người vóc nhỏ mặt bịt khăn kín mít, có thằng bé tóc vàng, lại có cả một cô gái xinh đẹp nữa...”

Cả bọn người ồ lên cười, Lục Kiều Kiều lại tiếp lời: “Bốn người này rất quái dị, đi trên đường rất nổi bật, càng không phải nói đến chuyện qua trạm kiểm soát, vì vậy tôi quyết định sẽ cải trang để lên đường, giống như lúc trước Tôn Tồn Chân theo dõi chúng ta vậy. Bốn người chúng ta vừa khéo có thể tổ hợp thành một gia đình, Jack làm bố, lát nữa anh cạo tóc đi, đội cái mũ quả dưa tôi mua cho anh, bằng không đám tóc vàng kia vừa nhìn đã biết ngay là Tây rồi, thêm cặp kính màu nâu này nữa, cái này đắt lắm đấy, đeo xong phải trả lại cho tôi...”

Lục Kiều Kiều vừa nói vừa đeo cặp kính râm màu nâu lên sống mũi Jack: “Vậy là che đi được cặp mắt nâu của anh, để cái mũi trông cũng không đến nổi quá cao; màu tóc của An Long Nhi cũng nổi bật quá, đầu vàng khè thế kia, ai nhìn cũng nhận ra, mày cạo đầu đi cho cô, đội mũ quả dưa lên đóng giả làm con của Jack, hai cha con cùng cạo trọc đầu.”

An Long Nhi gật đầu đồng ý, đằng nào thì chuyện Lục Kiều Kiều đã sắp xếp, nó đều tán đồng.

“Tôn Tồn Chân tiếp tục đóng giả phụ nữ, vì anh đóng giả rất giống, anh làm vợ của Jack, tức là mẹ của tôi...” Lục Kiều Kiều chưa nói hết, tiếng cười đã bật ra trước.

Lục Kiều Kiều ném cả đồng vó lạc lên mấy người còn lại, cả bọn mới từ từ yên lặng, Jack lên tiếng trước: “Tôi có thể đóng giả làm bố, nhưng có thể để Lục Kiều Kiều giả vợ của tôi không, Tôn Tồn Chân và An Long Nhi làm con...”

“Còn lâu tôi mới đóng vợ anh nhé...” Lục Kiều Kiều lập tức đáp lại: “Làm như cách của tôi thì chỉ cần Tiểu Tôn làm một cái mặt nạ giả, rồi bôi chút bột màu lên mặt anh để có sắc mặt như người Trung Quốc thôi; còn nếu tôi giả làm mẹ của bọn họ, một là người tôi thấp thế này, người ta sẽ nghi ngờ hai đứa con này có phải do tôi sinh ra hay không; hai là phải bôi trát rất nhiều phấn màu lên mặt tôi để hóa trang, cuối cùng còn phải đóng giả làm bà già nữa, hừ...”

Lục Kiều Kiều chưng ra vẻ mặt rất không tình nguyện, cứ như sắp khóc tới nơi, Jack lập tức bước tới chân thành an ủi: “Chắc, quả bí đỏ của tôi ơi, đừng hóa trang nữa, em làm con gái tôi đi vậy...” Nói đoạn vòng tay ôm lấy Lục Kiều Kiều, liền bị Lục Kiều Kiều ngồi trên ghế giơ chân đạp văng ra.

Nhưng An Long Nhi lại nói: “Thực ra anh Jack nói có lý, cháu là người Quảng, nói giọng Quảng Đông, đến giờ cũng chỉ miễn cưỡng nghe hiểu được tiếng Giang Tây; Jack trước đây chỉ làm ăn ở Quảng Châu, tiếng Trung Quốc của anh ấy thực ra cũng là tiếng Quảng bạch thoại, điểm này là sơ hở nhất; nếu Jack và Tôn Tồn Chân đóng giả bố mẹ, khi quan sai hỏi chuyện, để họ đối đáp không an toàn bằng để cô Kiều ra mặt. Lúc này, nếu cô Kiều dùng thân phận con gái ra nói lý lẽ và điều kiện với quan sai, vừa nhìn đã thấy là quá chua ngoa, lại không hợp lẽ thường. Nếu cô Kiều làm mẹ, tuy rằng hóa trang hơi vất vả, nhưng lúc qua trạm kiểm soát lại có thể thoải mái đối đáp với đám quan sai...”

Mọi người nghe xong đều lần lượt gật đầu khen phải, Lục Kiều Kiều đành nói: “Được rồi, vậy hai người làm con tôi, tự đặt cho mình một cái tên đi, đừng để đến lúc ấy gọi nhầm tên đấy nhé... Tiểu Tôn làm cho tôi một cái mặt nạ bà già mặt vuông nanh nọc vào, đến lúc qua chốt trạm kẻ nào gây chuyện với tôi, tôi sẽ cho nó một phát súng chết luôn, khừ khừ!” Lục Kiều Kiều khinh chân rút súng, làm dáng như sắp bóp cò.

An Thanh Nguyên dẫn bốn người Nhật Bản rời khỏi núi Thanh Nguyên, đến bến Thanh Nguyên hội họp với đội nhân mã của Mục Linh Mục Thác. Biết được nhóm người Lục Kiều Kiều đi về phía Bắc, anh ta liền sắp xếp Mục Linh dẫn người đuổi theo đám Đặng Nghiêu đang bám sát Lục Kiều Kiều, còn mình và Mục Thác thì dừng lại ở trấn Văn Phong cách phủ Cát An năm mươi dặm về phía Bắc.

Họ tiến vào trấn Văn Phong, đi vòng vèo trên phố, rồi bước vào một tòa nhà lớn.

Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà này ngoài tường cao cửa rộng ra thì không có gì đặc biệt, nhưng mở cửa đi vào trong, vòng qua chiếu bích, sẽ bắt gặp bảy tám vệ binh cầm đao chờ sẵn ở sảnh trước. Họ vừa thấy An Thanh Nguyên liền quỳ một chân xuống thi lễ, một người có vẻ là đội trưởng bước lên, hành lễ rất nhanh rồi báo cáo: “An lão gia thường ngày thức dậy vào giờ Mão, giờ Tỵ dùng cơm, cơm trưa xong thì ngủ một giấc ngắn, giờ Dậu chỉ ăn chút trà lá quả khô, sức khỏe bình thường, không có bệnh tật gì, mỗi tháng bọn thuộc hạ đều thu xếp gánh hát đến diễn một vở cho An lão gia xem. Gần đây thời tiết khô hanh, An lão gia có hơi ho nhẹ, đã dặn nhà bếp làm nước quýt muối để lão gia uống tiêu đờm...”

An Thanh Nguyên vừa đi vào sảnh trong vừa vỗ vỗ vai viên đội trưởng nói: “Vất vả cho người rồi, Hồ đội trưởng, tâm trạng An lão gia thế nào?”

“An lão gia vẫn nói cười với thuộc hạ, một mình xem sách trong phòng, cũng có khi đánh một bài Thái Cực quyền...”

“Vậy thì tốt, được rồi, người lo việc của mình đi, để tự ta vào trong.” An Thanh Nguyên xua Hồ đội trưởng đi, tự mình cùng Mục Thác đi thẳng vào sảnh trong.

Ngoài cửa có bốn vệ binh cầm đao canh gác, sau khi An Thanh Nguyên đi vào, bọn họ lập tức đóng chặt cửa lại. Từ sảnh trong đi vào nữa là một mảnh sân nhỏ trống không, xung quanh có năm căn phòng ở hai bên và ở giữa. Hai phòng ở mé ngoài sát cửa là phòng của vệ binh, vừa trông thấy An Thanh Nguyên bước vào, cả đám lập tức cung kính hành lễ, An Thanh Nguyên hỏi thăm An lão gia đang ở đâu, tên vệ binh nói đang trong thư phòng. An Thanh Nguyên liền đi tới trước cửa một gian phòng, gõ nhẹ lên cửa hỏi: “Cha, Thanh Nguyên đến thăm người đây.”

Một giọng nói sang sảng từ trong thư phòng vọng ra: “Vào đi.”

An Thanh Nguyên để Mục Thác đợi bên ngoài, một mình bước vào rồi đưa tay đóng cửa lại, quỳ xuống trước mặt một ông già cao lớn trắng kiện: “Thanh Nguyên bất hiếu, đến giờ mới quay lại thăm cha được.”

Ông già trước mặt An Thanh Nguyên chính là người cha mất tích một cách thần bí mà Lục Kiều Kiều đi khắp nơi tìm kiếm, An Vị Thu. Ông nhìn An Thanh Nguyên nói: “Được rồi, đừng làm mấy trò màu mè ấy nữa, người đã ra ngoài làm những gì rồi?”

An Thanh Nguyên lấy ra một con búp bê vải mặc kỳ bào màu xanh đưa cho An Vị Thu: “Cha, con tìm được Tiểu Như rồi.”

An Vị Thu giằng lấy con búp bê vải lật giở xem kỹ một hồi, khóe mắt chợt ướt: “Người tìm thấy Tiểu Như rồi? Nó giờ ra sao? Sống có tốt không?” Lời còn chưa dứt, nước mắt đã tràn ra.

An Thanh Nguyên đỡ An Vị Thu ngồi xuống ghế, đoạn trả lời: “Con tìm được Tiểu Như ở Quảng Châu, nó sống không được thoải mái lắm, còn đổi tên mới gọi là Lục Kiều Kiều, con phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được nó... Bất tự của nó thế nào cha biết rồi đấy, vận đào hoa quần thân, cộng thêm phong thủy ở mộ của ông nội bị phá hoại, nó muốn lấy chồng cũng không dễ dàng, vì vậy...”

An Thanh Nguyên nói mập mờ, khiến An Vị Thu cứ ngỡ Lục Kiều Kiều ở Quảng Châu làm kỹ nữ mưu sinh, là anh ta đã cứu cô ra ngoài, nhất thời lệ già già chã tuôn rơi. Ông gắng nén cảm xúc, nhắm mắt lại một hồi lâu mới cất tiếng: “Tiểu Như số khổ, ta đã không nuôi dạy nó tử tế... Nói cho ta biết, người làm gì nó rồi?”

An Thanh Nguyên cũng ngồi xuống bên cạnh An Vị Thu, dịu giọng nói: “Cha, cha là cha con, nó là muội muội của con, con có thể làm gì nó chứ? Nhưng cục thể thiên hạ càng lúc càng căng thẳng, giờ đây quyền quyết định xử lý Tiểu Như thế nào đã không còn nằm trong tay con nữa, mà ở trong tay cha... Tuy nó muội muội của con thật, nhưng dẫu sao cũng chỉ do thứ thiếp sinh ra, con gái do thứ thiếp sinh ra ở gia đình bình thường, sợ rằng cũng chỉ thuộc loại gả đi rồi là chẳng ai còn nhớ đến nữa...”

An Vị Thu giơ tay lên trước mặt, bàn tay run rẩy dữ dội, ngón tay ông đang chậm chậm bấm độn tính toán, một lúc sau ông ngẩng đầu lên, nhìn An Thanh Nguyên bằng cặp mắt đỏ ngầu: “Thanh Nguyên, người gạt ta, đây là quả Lôi thủy giải, thủy mộc tương sinh đắc lệnh, Tiểu Như vẫn đang sống khỏe mạnh đang đi về phía Bắc, nó không ở trong tay người.”

“Cha, con không gạt cha, cha cũng không tính sai, quả giải này chính là ý áp giải, bất tự của Tiểu Như mệnh hàn lại thiếu hỏa, tuy bây giờ là mùa đông, quả được lợi, nhưng lại cũng là tiết mà bất tự của nó hàn khổ nhất; con không nhốt nó lại, con chỉ cho nhiều binh mã đưa nó lên kinh, vì vậy giờ nó đang lên phía Bắc...”

“Người... người...” An Vị Thu tức đến nỗi nước mắt đầm đìa, nói không nên lời, ông phẫn nộ đập bàn đứng dậy nói: “Người không thể cho ta gặp Tiểu Như một lần sao?”

An Thanh Nguyên vội rót trà cho An Vị Thu, vẫn giữ thái độ hết sức hòa dịu: “Cha bớt giận, cha biết con muốn gì rồi mà? Con là con trai trưởng của nhà họ An, nhà

chúng ta là gia tộc truyền thừa Long Quyết cả nghìn năm nay, cha truyền Long Quyết cho con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tội tình gì phải giữ rịt lấy chứ? Con có được Long Quyết thì chẳng cần gây tổn thương đến Tiểu Như nữa, còn có thể sắp xếp cho nó vào hậu cung làm nữ quan hầu hạ hoàng hậu nương nương, nó thông minh lanh lợi như thế, hoàng hậu nhất định sẽ rất yêu thích...”

An Vị Thu ủ rũ ngồi xuống, khàn khàn giọng nói: “Thanh Nguyên, người cứ làm quan cho tốt, làm người cho tốt, Long Quyết rồi cũng sẽ truyền đến tay người thôi, nhưng người lại muốn Long Quyết để cắt đứt long mạch thiên tử ở khắp nơi, ta làm sao có thể truyền cho người được chứ, người có hiểu không...”

“Nhưng cha cũng không thể truyền nó cho người khác chứ?”

“Ta sẽ không truyền Long Quyết cho người, cho người chẳng khác nào cho triều đình, triều đình có được Long Quyết, chẳng lẽ có thể làm hoàng đế thêm một lần nữa chắc? Triều đình nhất định sẽ dùng Long Quyết để chặt đứt long mạch thiên tử trong thiên hạ, như vậy sẽ khiến sinh linh đồ thán. Ta càng không truyền Long Quyết cho người khác, cục thể thiên hạ không ổn định, Long Quyết xuất thế nhất định sẽ có người dấy binh phản Thanh, cuối cùng cũng vẫn là một trận mưa máu gió tanh.

Nếu mong thiên hạ thái bình, Thanh Nguyên, người đừng đi tìm Long Quyết nữa... trên đời này có thể không có Long Quyết, chỉ dùng phong thủy Dương Công, trăm họ cũng có thể an cư lạc nghiệp mà.”

An Thanh Nguyên sớm đã biết rõ thái độ của An Vị Thu, cha anh ta không hề hy vọng Long Quyết có bất cứ tác dụng gì, ông không muốn bộ kỳ thư này được bất cứ bên nào, dù là triều đình hay dân gian sử dụng.

Anh ta nói với An Vị Thu: “Cha, rõ ràng cha nói một đằng nghĩ một nẻo, con gặp Vô Vị đại sư rồi, ông ấy nhờ con mang bánh trà này cho cha.” Dứt lời, anh ta lấy một bánh trà phổ nhĩ đưa cho An Vị Thu.

An Vị Thu nặng nề đón lấy bánh trà, hỏi: “Tiểu Như đưa người đi tìm đại sư phải không? Chỉ có Tiểu Như mới biết đường tìm đến đó...”

“Đúng, nhị đệ cũng đang ở phủ Cát An, chúng con cùng lên núi Thanh Nguyên, chắc hẳn cha cũng tính được rồi.”

An Vị Thu vừa nghe nói vậy liền trở nên kích động, nghẹn ngào nói: “Thanh Viễn cũng đang ở Cát An? Mau đưa nó đến gặp ta, ta... ta rất nhớ nó...”

An Thanh Nguyên vẫn làm bộ bất lực nói: “Giờ thì chưa được, nó đang đợi con bố trí xem nên tìm cha thế nào, nếu vẫn chưa tìm được Long Quyết, con thực sự không còn lòng dạ nào lo những việc riêng ấy nữa, có lẽ cũng không thể sắp xếp được hướng đi của nhị đệ...”

An Vị Thu nghe tới đây thì lửa giận đã bốc cao ba trượng, hất ly trà trên mặt bàn đi, lớn tiếng mắng chửi: “Thằng nghịch tử này, người dám dùng em trai em gái để uy hiếp ta à! Người giam lỏng ta hai năm trời, ta

niệm tình cha con, đã truyền cho người Tầm long quyết và Ngự long quyết, giờ người vẫn chưa nản lòng tà, lại còn muốn nhiều hơn, người có biết Trảm long quyết là cái gì không? Trảm long quyết là cấm thuật, có thể hủy thiên diệt địa, người rút cuộc muốn giết bao nhiêu người nữa hả?!”

An Thanh Nguyên quỳ thụp xuống đất, khẩn thiết nói: “Con không dám, từ xưa đã có câu, trung hiếu không thể vẹn cả đôi đường, giờ thiên hạ sắp đại loạn tới nơi, nếu không thể khống chế bạo loạn trước khi nó bùng phát, sau này nhất định sẽ không thể vãn hồi được! Thanh Nguyên không dám bất hiếu, nhưng trung quân báo quốc cũng là đạo lý cha đã dạy Thanh Nguyên từ nhỏ, xin cha cho con biết giờ phải làm sao cho tốt đây?!”

An Vị Thu giờ ngón tay chỉ vào đỉnh đầu An Thanh Nguyên nói: “Muốn thiên hạ thái bình, trăm họ giàu có, phải dựa vào chính sách nhân nghĩa, yêu dân như con, bớt hình phạt, giảm thuế khóa, thiên hạ đại loạn là cái sai của thiên hạ sao? Thiên hạ đại loạn là thất bại của triều đình! Các người không lo tìm hiểu nỗi khổ của trăm họ trước khi bạo loạn bùng phát để mau chóng vỗ về an ủi, lại chỉ muốn tiên phát chế nhân, dân gian sao có thể không loạn cho được...”

An Thanh Nguyên quỳ dưới đất, nhưng vẫn ngẩng cao đầu trả lời An Vị Thu, không hề núng thối: “Thay triều đổi đại là do thiên mệnh, cha hẳn cũng hiểu rất rõ điều này, nhưng mỗi lần thay triều đổi đại đều dẫn đến chiến loạn liên miên, tử thương vô số, nếu Long Quyết có thể kiềm chế đại loạn trước khi bùng phát, để triều đình có đủ thời gian biến pháp yên dân, há chẳng phải còn nhân nghĩa hơn cả thiên mệnh hay sao? Cha từng dạy con, tin rằng có số mệnh không bằng không có số mệnh, dùng tổn thất nhỏ đổi lấy sự yên ổn cho thiên hạ, đây chính là ý nghĩa tồn tại của Long Quyết đấy!”

An Vị Thu đau đớn nói: “Người đang cưỡng từ đoạt lý, ta từng nói với người, huyền học không có thiện hay ác, thiện ác chỉ ở lòng người. Dùng chém giết để chế phục chém giết, có khác gì dùng cường bạo đối lấy cường bạo không? Người đã đến chùa Tịnh Cư, chắc hẳn biết ở chỗ Vô Vị đại sư có tin tức về Trảm long quyết; nếu Vô Vị đại sư đồng ý giao Long Quyết vào tay người, ta sẽ vui biết chừng nào, như vậy chứng tỏ ta đã nhìn lầm người, con ta là người tốt, chứ không phải loại tham công danh, hừng hực dã tâm, nếu có được Long Quyết sẽ gây họa cho thương sinh như ta vẫn tưởng. Nhưng một hòa thượng không hề có tục niệm như Vô Vị đại sư cũng không thích nổi người, không muốn giao Long Quyết cho người, giờ người đi hai tay không đến trước mặt ta như vậy, ta thất vọng lắm, đau lòng lắm, người có biết không?”

An Thanh Nguyên nghe An Vị Thu nói vậy cũng không sao giữ được bình tĩnh nữa. Từ nhỏ anh ta đã cần cù hiếu học, tuổi còn trẻ đã giành được công danh, năm nào cũng thăng quan tiến tước, rất được cha yêu thương, vậy mà giờ đây người cha ấy lại nhiếc móc anh ta bằng những lời lẽ nặng nề chưa từng có, khiến An Thanh Nguyên không sao tiếp nhận nổi. Anh ta bi phẫn đứng bật dậy hỏi: “Cha thất vọng về con như vậy, tại sao lại lăng lạng sắp đặt cục thế phong thủy Tướng quân mặc giáp lên mộ phần của ông nội, để ba huynh muội đều có vận mệnh tông quân, khiến con còn tưởng hoàng thượng ân điển, để một văn quan như con cũng có thể dùng mặt lệnh điều động binh mã trong thiên hạ?”

An Vị Thu đáp: “Giờ người mới phát hiện thì muộn rồi, bố cục Tướng quân mặc giáp có thể đưa hậu nhân vào con đường binh nghiệp trong ba năm, cục thế phong thủy này đã được ta bố trí từ lúc tính ra thiên hạ sắp có biến nhằm bảo vệ cho mấy huynh muội các người sống sót qua thời loạn thế. Thiên hạ mà loạn, trong ba đứa con ta, có thể sẽ có đứa dùng đến Long Quyết. Nhưng nếu mấy đứa tàn sát lẫn nhau, thì đứa nào có Long Quyết sẽ thắng. Ta là cha, ta có nỡ để đứa nào phải chết hay chẳng? Ta đành giao số mệnh này cho một người không hỏi thể sự lựa chọn, giao cho ông trời lựa chọn... Thanh Nguyên, hôm nay con không có được Trảm long quyết, đó là ý trời, đừng đi tìm nữa, hãy đưa Thanh Viễn và Tiểu Như về đây, chúng ta vẫn là người một nhà, thế được không?”

An Vị Thu đưa tay nắm lấy tay An Thanh Nguyên, An Thanh Nguyên biết cuộc nói chuyện này sẽ không có kết quả, Lục Kiều Kiều trong lúc này cũng sẽ càng đi càng xa, anh ta còn phải tranh thủ thời gian đuổi kịp cô, vì vậy chỉ gật gật đầu vờ nhẹ lên tay An Vị Thu rồi nói: “Cha, cảm ơn cha đã tính toán sâu xa như thế, nhưng chưa chắc con đã dẫn được bọn chúng về gặp cha đâu. Hai tháng trước trên đỉnh Phù Dung ở Quảng Đông, Tiểu Như đã cùng với bọn phản loạn tống xuống long huyết thiên tử Tiềm Long Thôn Kim, năm năm sau Đại Thanh sẽ đối mặt với họa diệt quốc... Thanh Nguyên chuyển này đi sẽ phải dốc hết sức kìm con sóng dữ này lại, sợ rằng không thể sống trở về gặp cha nữa, cha hãy bảo trọng...”

“Hả?!” An Vị Thu kinh hãi đến lão đảo cả người, run rẩy ngồi phịch xuống ghế, một tay cầm con búp bê

vải của Lục Kiều Kiều lên nói: “Tiểu Như nó... lại dám dùng đến Long Quyết? Không thể nào, người gạt ta, nó lấy đâu ra gan lớn chừng ấy?”

An Thanh Nguyên đỡ An Vị Thu ngồi ngay ngắn lại, rồi nói: “Giờ con tìm Trảm long quyết đã không chỉ để phòng trước nữa rồi, mà là để thu dọn đồng phiền phức Tiểu Như gây ra, cha, cha vẫn không thể cho con biết hay sao?”

“Không thể nào, ta không tin chuyện này, Thanh Nguyên, người không cần gạt ta...” An Vị Thu kích động đến nỗi không thể suy nghĩ gì được nữa, An Thanh Nguyên cũng không còn thời gian dây dưa với ông, anh ta gọi vệ binh bên ngoài vào chăm sóc cha mình, rồi cáo từ rời khỏi tòa nhà ấy.

Mấy ngày sau, bên ngoài cửa Nam thành Nam Xương, một cỗ xe bốn ngựa kéo lao sầm sập vào giữa đội ngũ kiểm soát ngoài cửa thành. Phía trước có hai người trẻ tuổi đội mũ quả dưa đang đánh xe, đứa trẻ tầm mười ba mười bốn là An Long Nhi, thanh niên khoảng hơn hai mươi là Tôn Tồn Chân, bên cạnh bọn họ còn có một con chó mực, chính là Đại Hoa Bối đã được nhuộm đen lông.

Trong xe là một ông bác cao lớn và một bà cô béo lùn; ông bác do Jack đóng giả cạo đầu trọc lóc, đầu cũng đội mũ quả dưa, trên mũi đeo kính râm, còn dán râu giả bạc trắng; Lục Kiều Kiều đóng giả làm một bà béo nung núc những thịt, mặt vuông eo thô, miệng méo xệch, mắt lúc nào cũng trợn lên, trên môi còn một nốt ruồi đen to tướng, vừa nhìn đã biết là loại người không dễ dây vào.

Mỗi người vào thành phải nộp hai mươi đồng tiền qua cửa, đoàn người chầm chậm đi qua cửa thành, xếp hàng ném tiền đồng vào cái giỏ để ở đó. Lục Kiều Kiều từ xa đã nhìn thấy trên tấm biển có ghi giá vé vào thành, liền lấy trong túi ra một trăm đồng cầm sẵn trên tay.

Khi xe ngựa đến dưới cổng thành, phía trước là mười mấy tên binh sĩ thủ thành. Hai tên phụ trách kiểm tra đang lật giở hành lý của người qua đường, ngoài ra còn hai tên khác phụ trách thu tiền, đám còn lại đều đứng ở bên trong bên ngoài cửa thành canh chừng.

Đến lượt cỗ xe của bọn Lục Kiều Kiều, hai tên binh sĩ thò đầu vào trong xe nhòm ngó, lấy gậy chọc chọc vào hành lý của họ, Bên ngoài xe, một tên phụ trách thu tiền cầm quyển sổ lớn và bút lông hỏi: “Vào thành làm gì?”

Lục Kiều Kiều lập tức phụ trách việc đối đáp: “Về nhà mẹ đẻ.”

“Ở đâu?”

“Trấn Hồ Phường.”

“Tên là gì?”

Lục Kiều Kiều trừng mắt lên nhìn hấn nói: “Vương Hữu Tài.”

“Còn lão kia?”

“Lão là Vương Hữu Tài.”

“Còn bà?”

“Nhị Anh Tử.”

“Hai người là gì của nhau.”

“Lão là đàn ông của tôi.”

“Chắc, bảo lão tự đi mà nói... lão tên là gì?”

Jack ngậm miệng không dám nói gì, tròn mắt đảo loạn lên phía sau cặp kính râm.

Lục Kiều Kiều ném tiền vào giỏ, rồi lập tức ngoác họng ra kêu toáng lên: “... Này này! Các người ở đây thu bao nhiêu tiền một người?”

“Hai mươi đồng.”

Giọng Lục Kiều Kiều lại càng lớn hơn, hét lên như một mụ đàn bà đánh đá: “Bốn người chúng tôi chỉ cần nộp tám mươi đồng thôi, tôi bỏ một trăm đồng vào rồi! Mau trả lại hai mươi đồng đây!”

Hai tên binh sĩ kiểm tra rút đầu ra khỏi xe, lấy gậy ấn Lục Kiều Kiều trở về chỗ ngồi, quát lên với An Long Nhi: “Đi mau! Người tiếp theo!”

An Long Nhi nghe lời đánh xe ngựa vào thành, Lục Kiều Kiều thò đầu khỏi khoang xe, quay lại chửi bới: “Phì! Hai chục đồng ấy cho các người mua thuốc đấy!”

Jack ngồi trong xe sướng đến nỗi cứ khua chân múa tay, miệng không ngừng nói: “Lão là đàn ông của tôi, là đàn ông của tôi, ha ha ha...” làm Tôn Tồn Chân và An Long Nhi đang đánh xe cũng bật cười.

Ra khỏi thành Nam Xương từ cửa Tây là có thể rời khỏi bờ Cán Giang, đi dọc sông Phù Hà theo hướng Đông Nam thì đến núi Long Hồ, lộ trình đã đi được một nửa, vì vậy họ không có tâm trạng lượn lờ dạo phố, mà nhanh chóng đánh xe qua chợ đi thẳng đến cửa Tây thành.

Ra khỏi thành cũng phải xếp hàng, nhưng không cần nộp tiền, thời gian xếp hàng cũng tương đối nhanh.

Lúc họ xếp hàng ở cửa thành, gần ra đến nơi thì đột nhiên con Đại Hoa Bối sửa lên mấy tiếng.

Tinh thần bốn người lập tức trở nên căng thẳng cực độ, bốn cặp mắt nhìn nhau một cái rồi lại đảo ra xung quanh, An Long Nhi một tay bịt chặt miệng Đại Hoa Bối, tay kia cố ra vẻ tự nhiên giữ cương ngựa.

Phía sau vang lên tiếng vó ngựa, Jack và Lục Kiều Kiều vén rèm cửa sau lên nhìn, liền giật nảy cả mình, thì ra mấy người đang đuổi tới là Đặng Nghiêu, Kim Lập Đức và Lục Hữu. Bọn họ đều mặc áo bó sát, thắt lưng đeo dao, thúc ngựa phi nhanh tới cửa Tây thành.

Lục Kiều Kiều biết mình và Tôn Tồn Chân đã hóa trang, khó bị phát hiện nhất. Còn gương mặt kia của An Long Nhi quá anh tuấn, trừ phi che kín mặt nó đi, bằng không chỉ thoáng trông là nhận ra nó ngay; Jack lại càng phiền phức, thân hình cao lớn như thế, hễ ai đã gặp anh một lần, thì chỉ nhìn mông cũng nhận ra.

Lục Kiều Kiều nhân lúc ba người kia còn ở phía sau, khẽ kêu lên: “Long Nhi, mau lặn vào trong.”

An Long Nhi ôm Đại Hoa Bối lộn một vòng ra sau, nhanh nhẹn lặn vào trong khoang xe, Lục Kiều Kiều đổi vị trí với nó, gần như cùng lúc ngồi lên ghế trước, sánh vai với Tôn Tồn Chân cùng đánh xe.

Bốn người đều vã mồ hôi lạnh xếp hàng, đúng lúc bọn họ bước đến chốt kiểm tra, Đặng Nghiêu dẫn theo Kim Lập Đức và Lục Hữu xông thẳng tới trước cửa Tây, dừng lại bên cạnh cỗ xe của họ, giơ ra kim bài của triều đình chuẩn bị qua cổng.

Chẳng ngờ con Đại Hoa Bối ngửi thấy mùi Đặng Nghiêu rất quen thuộc, liền thò đầu ra sửa một tiếng, khiến An Long Nhi hoảng hốt dùng cả hai tay bóp mạnh vào mũi nó.

Lục Hữu cảm thấy tiếng chó sửa này rất quen tai, lúc ở trên nóc khách điểm của nha môn phủ Thiệu Châu, y đã khốn đốn một phen với Đại Hoa Bối, bị tiếng sửa bất thành linh của nó và phát súng của Lục Kiều Kiều làm cho thấm hại hết sức, giờ nghe lại đương nhiên có phản ứng.

Y chau mày đưa mắt nhìn quanh, không thấy con chó nào, bèn hỏi Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, có nghe thấy tiếng chó sửa không?”

Đặng Nghiêu đảo mắt nhìn tứ phía: “Không có, đi thôi, còn phải lên đường nữa đấy.”

Lục Hữu liếc mắt nhìn bà già và gã thanh niên ngồi trên xe ngựa, hậm hực theo Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức ra khỏi cửa thành.

Lại có binh sĩ thò đầu vào khoang xe ngựa kiểm tra, thấy một ông già cao lớn và một đứa nhỏ ôm con chó mực, hẩn hỏi An Long Nhi: “Tay người làm sao mà đen sì sì vậy?”

Tay An Long Nhi vẫn đang ghì chặt cái mũi dài của Đại Hoa Bối, hơi lạnh và ẩm trên mũi chó phả vào tay nó, nó nhìn tên binh sĩ ấy chớp chớp mắt, không biết nên trả lời thế nào. Lục Kiều Kiều thâm giật nảy mình: hồng bét, mực nhuộm lông con chó bị phai màu rồi. Cô vội quay đầu, làm bộ dữ dằn như hung thần ác sát thấp giọng mắng An Long Nhi: “Cái thằng chết toi này, cứ suốt ngày nghịch... mực của cha mày thôi, học hành thì chẳng thấy tiến bộ, chỉ lấy mực ra chơi thì được nước mẹ gì chứ.”

Tên binh sĩ quay đầu lại nói: “Không phải đâu bà thím, hình như là con chó kia bị phai màu...”

Lục Kiều Kiều thò tay đập lên đầu An Long Nhi một cái: “Xùy! Tự mày chơi chưa chán, lại còn bôi lên mình con chó nữa, đợi chốc nữa về nhà xem tao có đánh chết mày không.”

Bọn Đặng Nghiêu cũng nghe thấy phía sau có chuyện, liền quay đầu lại nhìn, thấy một bà thím béo ú đang thò đầu vào trong xe mắng chửi, nói chuyện chó má gì đấy.

Đặng Nghiêu nói: “Không có gì đâu, đi thôi.”

Nhưng Lục Hữu lại nói: “Lão Tiêu, lấy Điều hồn châm ra xem nào.”

Kim Lập Đức cũng nói: “Hôm nay đi cả ngày rồi, sắc trời cũng không còn sớm, tìm chỗ nào nghỉ ngơi thôi, đừng làm nữa.”

Lục Hữu như thể không nghe thấy, ghim ngựa quay lại chỗ xe ngựa của Lục Kiều Kiều.

Tôn Tồn Chân thấy Lục Hữu quay đầu vòng trở lại, biết lần này không thể tránh được nữa, y đưa chân đá nhẹ vào chân Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều quay lại trông thấy Lục Hữu, hiểu ra ngay tình thế lúc này ác liệt thế nào, cô thầm hạ quyết tâm thấp giọng bảo Tôn Tồn Chân: “Xông lên!” đoạn lập tức đứng dậy đá cho tên binh sĩ đang kiểm tra khoang xe một cước giữa mặt, khiến hắn đập đầu vào tường thành ngã lẩn ra ngất xỉu tại chỗ. Lục Kiều Kiều rút súng giấu trong người ra, chỉ vào đầu

Lục Hữu hét lớn: “Cản đường thì chết!”

Cửa Tây thành cũng có mười mấy binh sĩ, thêm cả đám người qua kẻ lại, vừa trông thấy có người tập kích quan binh, lập tức trở nên hỗn loạn như bầy ong vỡ tổ. Mọi người bỏ chạy tứ tán, nhưng đám quan binh đã lập tức ập tới chỗ cỗ xe. Lục Hữu nhìn hòng súng đen ngòm, không dám nhúc nhích.

Tay Lục Kiều Kiều hơi trầm xuống, một viên đạn bắn vào con ngựa Lục Hữu đang ngồi. Chỉ thấy đầu ngựa trúng đạn, con ngựa đổ vật xuống đất, đám binh sĩ còn lại vừa trông thấy súng Tây thì đều tránh ra nằm rạp xuống. Tôn Tồn Chân thừa cơ vung roi quất ngựa xông thẳng ra khỏi cửa thành.

Hòng súng của Lục Kiều Kiều vừa rời khỏi đầu y, Lục Hữu không đợi ngựa ngã xuống đất, đã tung mình nhảy lên đập vào vách tường bên trong hốc cửa thành, nung thể lộn một vòng trên không trung, rơi xuống nóc xe ngựa.

Đằng trước cỗ xe là Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đang ngồi trên ngựa, họ thấy cỗ xe bốn người kéo xông thẳng tới, một bà béo cầm dây cương, giơ súng Tây hò hét xung phong về phía mình, vội kéo ngựa tránh sang hai bên. Đặng Nghiêu hét bảo Lục Hữu: “Lục Hữu! Mau xuống đây, cẩn thận súng của bọn chúng đấy!”

Lời vừa dứt, Jack đã từ trong khoang xe bắn ngược lên nóc, nhưng Lục Hữu không dừng lại trên đó, mà chân vừa chạm vào nóc xe đã dang rộng hai tay lao bổ vào Lục Kiều Kiều ngồi đánh xe phía trước, toan ôm cô lặn xuống đất. Lục Hữu vừa mới bị Lục Kiều Kiều “bắn người bắn ngựa trước”, y lập tức muốn cho Lục Kiều Kiều nếm mùi thế nào gọi là “bắt giặc bắt vua trước”...

Hành động của Lục Hữu dù rất dũng mãnh nhưng lại quá xung động, trong xe là bốn kẻ từng trải giang hồ, công phu đầy mình, lại đã tôi luyện qua huyết chiến, y làm vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết. Hai tay y còn chưa chạm tới Lục Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân đã nhìn Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức phía trước, tay phải rút thanh Tề mi côn trong khoang xe ra quét về phía họ; tay trái giơ lên trên đầu Lục Kiều Kiều tóm chặt cổ tay Lục Hữu, trợ tay ném văng y ra ngoài xe, suốt quá trình không nhìn Lục Hữu lấy một lần.

Thì ra giác quan thứ sáu của Tôn Tồn Chân đã vượt khỏi phạm vi thị giác của mắt, y nhìn người khác lúc nói chuyện với người đó, chẳng qua chỉ là phép lịch sự mà thôi.

Một tháng trước Lục Hữu đánh ngang tay với Tôn Tồn Chân, một tháng không gặp, không ngờ họ Tôn đã đề thăng lên một trình độ võ học khác, điều này khiến Lục Hữu hết sức kinh ngạc. Y không phá giải được chiêu Cầm nã thủ cực nhanh ấy của Tôn Tồn Chân, chỉ có thể lộn người trên không, rời khỏi xe ngựa, thuận đà hóa giải lực ném của đối phương.

Kinh công của Lục Hữu không kém, một cú ngã như vậy hoàn toàn không gây thương tổn gì cho y, y vừa chạm đất liền rút đao cầm trên tay, guồng chân đuổi theo xe ngựa. Jack thò khẩu súng ra sau xe, nhắm vào họ Lục mà bắn.

Lục Hữu vốn đã đến gần xe ngựa, nhưng tài bắn súng của cao bồi Viễn Tây không phải chỉ để biểu diễn, mà là thiện xạ trăm phát trăm trúng, Lục Hữu chạy vòng vèo để né tránh họng súng của Jack, nhưng cũng đồng thời không thể giữ được tốc độ ban đầu.

Hai thốt ngựa của Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đuổi theo bên cạnh Lục Hữu, Đặng Nghiêu hét lớn: “Lục Hữu mau lên ngựa của tôi, cậu điên rồi! Chúng có súng Tây đấy, đừng đuổi nữa!”

Lục Hữu vừa nghe vậy lập tức nhảy lên lưng ngựa Đặng Nghiêu, nói với y: “Lão Tiêu, đuổi mau lên, mau lên!”

Nhưng Đặng Nghiêu lại kéo đầu ngựa dạt sang lề đường, nhìn cỗ xe của bọn Lục Kiều Kiều đi xa hẳn, y mới giữ tốc độ đuổi theo. Lục Hữu ngồi phía sau, nôn nóng hét toáng lên: “Các huynh làm gì vậy?! Đuổi mấy ngày trời mới bắt kịp bọn chúng, người đã ở trước mặt rồi, các huynh lại thả cho chạy mất thế hả?”

Đặng Nghiêu cũng nổi nóng, y dứt khoát ghim cương lại, nhảy xuống đất, vung roi ngựa lên nói: “Muốn chết thì tự đi mà đuổi! Tháng trước cậu vừa mới ăn một phát súng của Lục Kiều Kiều, tôi cũng bị trúng đạn, giờ vẫn muốn đi chết nữa hả? Tôi là quan văn, không lo việc giết người phóng hỏa, chúng ta làm rồi thì cần bọn Bát kỳ doanh với Lục doanh làm quái gì? Chúng ta là huynh đệ, tôi không muốn cậu chết, cậu tưởng lần nào đạn cũng bắn vào người chắc, lần nào cũng có thể móc đầu đạn ra là coi như xong chuyện chắc, loại súng Tây đấy có thể bắn chết người đó! Bắn nổ tung cái đầu ra đó!”

Lục Hữu nhảy xuống ngựa, tức tối vung tay đập mạnh vào gốc cây nhỏ ven đường, làm lá cây xào xạc rụng đầy đất.

Kim Lập Đức cũng lấy túi nước bằng da dê trên yên ngựa đi tới, vỗ vỗ vai Lục Hữu nói: “Lão Tiêu nghĩ cho chúng ta thôi... chúng ta là người của Khâm Thiên giám chứ có phải bộ Binh đâu, cần gì phải bán mạng. Vả lại, sao lần nào cũng là chúng ta vào sinh ra tử đánh trận đầu chứ? Vì Mục Linh Mục Thác là người Bát Kỳ, bọn chúng có thể theo Quốc sư đi sau mà chơi, còn người Hán chúng ta thì bị coi như Thiên Lôi chỉ đầu đánh đấy... Lục huynh đệ, cậu nghĩ xem, nghĩ xem... uống chút nước đi.”

Đặng Nghiêu cũng bước tới nói với Lục Hữu: “Huynh đệ, nếu cậu vẫn còn nhận đại ca này, thì phải tin rằng tôi không muốn hại cậu... phía sau chính là đội binh mã của Lục doanh tới chi viện, chúng ta không phải vội chỉ cần không để mất đầu chúng là được, đứng không nào? Tôi còn muốn cùng cậu về kinh uống rượu nghe hát nữa cơ...”

Lục Hữu thấy hai đồng liêu lớn tuổi hơn đều khuyên mình như vậy, cũng dần dần bình tĩnh lại: “Hiểu rồi, tâm ý của các huynh tôi đều hiểu, không cần phải nói nhiều nữa... tôi về chỗ cửa thành thu dọn hành lý trên ngựa, chốc nữa sẽ đuổi theo.”

68. Chương 68: Thấy Đao Trong Sương

Trải qua một trận xung đột dữ dội nữa ở cửa thành Nam Xương, nhóm người Lục Kiều Kiều biết mình đã bị truy binh đuổi sát gót, cả bọn không dám ăn uống trên đường hoặc vào trọ trong những khách điểm lớn thoải mái nữa, ngày ngày đều đi hết tốc lực cho tới khi bốn thốt ngựa kiệt sức mới thôi.

Bốn người chia làm bốn ca lần lượt nghỉ ngơi, buổi tối ẩn mình ở những chốn hoang thôn dã điểm, lại để An Long Nhi không cần phải ngủ dẫn theo Đại Hoa Bối phụ trách canh đêm.

Đêm hôm ấy, bốn người dừng chân ở một khách điểm vắng trong ngôi làng nhỏ, cả bọn ngồi quây quần dưới ánh đèn mờ mịt, đang chuẩn bị ăn cơm, Jack lấy trong chiếc rương da của mình một bình rượu bằng sắt hình bầu dục mặt ngoài bọc da, rót cho mỗi người một chén.

Lục Kiều Kiều lâu lắm chưa uống rượu Tây của Jack, hiếm khi nào anh chàng lại rộng rãi như hôm nay, cô vừa cầm lên định uống thì Jack đã vội vàng ngăn lại, đoạn nói với cả bọn: “Trước khi ăn, xin mọi người hãy cùng tôi cầu nguyện, khi tôi nói đến câu Amen cuối cùng, mọi người cùng nhắc lại theo nhé.”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Tại sao phải cầu nguyện? Đồ ăn nguội hết cả rồi...”

Jack nói: “Nhanh lắm mà, cầu nguyện trước rồi ăn sau... nào, chắp hai tay vào giống như tôi đây này, cúi đầu xuống.”

Lục Kiều Kiều học theo Jack, mười ngón tay đan vào nhau thành nắm đấm, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ: “Đây là Ngoại phước ẩn trong Cử Tự ẩn đấy, anh cũng biết cơ à!”

“Đừng nói mà!” Jack nghiêm trang nạt Lục Kiều Kiều: “Cảm tạ Chúa giáng sinh xuống đời chuộc tội thay chúng con, cảm tạ Chúa đã ban cho sinh mạng để con đến nước Trung Quốc xa xôi này, cảm tạ Chúa để con tìm thấy người con yêu nhất, chúng con là những kẻ hầu hèn mọn của Người, chúng con tin vào sự nhân từ và vạn năng của Người, cầu Chúa Giê-su ban cho chúng con trí tuệ và lòng dũng cảm, để chúng con không phải nghi hoặc trước sự dò xét; không bị sợ hãi trước hiểm nguy, để chúng con được Người chỉ dẫn chiến thắng tất cả, để chúng con có thể vui vẻ khỏe mạnh, để con có thể vĩnh viễn ở bên Kiều Kiều, Amen.”

Cả bọn đồng thanh nói theo: “Amen.”

Sau khi mấy người nói xong, Jack liền dẫn đầu gơ ly rượu lên nói: “Chúc mọi người lễ Giáng sinh vui vẻ!”

Mặc dù mấy người bọn Lục Kiều Kiều không biết Giáng sinh là lễ gì, nhưng cứ có rượu uống là tốt, huống hồ còn là rượu vodka xưa nay chưa từng nếm, sau khi cùng chén, ai nấy đều làm một hơi, ho sặc sụa rồi mặt đỏ bừng bừng ngồi xuống ăn cơm.

Lục Kiều Kiều hỏi: “Vừa nãy anh nói cái gì mà a với chẳng men thế!”

“Amen... nghĩa là hy vọng có thể như vậy, mong là được như thế.” Jack giải thích, nhưng không gấp thức ăn cho vào miệng, mà đi ra chỗ rương hành lý lấy ba cái hộp bọc trong vải hoa, đưa cho Lục Kiều Kiều, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân mỗi người một cái.

Lục Kiều Kiều rất thông minh, cô nói: “À, tôi biết rồi, cầu nguyện là chú ngữ của Tây Dương các anh, Amen chính là câu Cấp cấp như luật lệnh mà chúng tôi hay nói, thế còn đây là cái gì?”

Jack ngồi xuống bàn, nói: “Cầu nguyện không phải chú ngữ, mà là trò chuyện với Thiên Chúa, đây là quà Giáng sinh tôi tặng cho mọi người, trong lễ Giáng sinh, người nào cũng nhận được quà.”

Lục Kiều Kiều vừa nghe thấy có quà liền hớn hở: “Mấy ngày trước mới vừa Đông chí, thì ra hôm nay chính là lễ Giáng sinh của người Tây các anh đấy à, có quà thì tốt quá, tôi tưởng chỉ có Tết mới được quà thôi chứ?” Cô vừa mở cái hộp ra vừa nói: “Cả cái gói to tướng này là gì đây? A... khăn choàng lông cừu mềm quá! Dễ chịu quá dễ chịu quá...”

Lục Kiều Kiều vui vẻ áp mặt vào tấm khăn lần qua lần lại, Jack thấy vậy thì sung sướng vô cùng, anh nói: “Thời tiết càng lúc càng lạnh, chiếc khăn choàng lông cừu của Đức này rất cuộc cũng có thể dùng được rồi, lần trước đốt xe ngựa tôi còn không nỡ vứt đi... tiếc là trong xe bị cháy rất nhiều thứ, bằng không tôi sẽ có quà hay hơn cho Long Nhi và Tôn Tồn Chân, à, hai người mở ra xem có thích hay không?”

An Long Nhi mở hộp ra, thấy một con dao găm vỏ da, liền rút ra xem xét kỹ lưỡng, thấy lưỡi dao ánh lên hàn quang, sống dao khắc một hàng chữ Tây. Nó ngạc nhiên thốt lên: “Con dao nhỏ này đẹp thật, sắc lắm phải không anh Jack?”

Jack đáp: “Đây là dao găm do Thụy Sĩ sản xuất, tốt nhất thế giới đấy.”

An Long Nhi nghe nói vậy lại càng thích thú, cứ cầm trên tay ngắm nghía không nỡ rời, luôn miệng cảm ơn.

Tôn Tồn Chân mở hộp ra, lại thấy bên trong có một cái hộp nhỏ bằng bạc khắc hình chim ưng tung cánh hết sức tinh xảo, bên ngoài hộp còn có một bánh răng nhỏ, y nghi hoặc cầm lên xem xét, sau đó mở nắp hộp, trông thấy bên trong có rất nhiều chi tiết, nhưng không hiểu dùng để làm gì.

Jack thấy y không hiểu, liền vươn tay cầm lấy, “tách” một tiếng bật nắp ra, ngón tay vẩy nhẹ, ngọn lửa lập tức nảy lên, thì ra là một chiếc bật lửa bằng bạc.

Lục Kiều Kiều vừa trông thấy bật lửa, lập tức sấn tới xem: “Cái này hay thế...”

Tôn Tồn Chân nhận lại chiếc bật lửa, cũng “tách” một tiếng, bật ra ngọn lửa, thích thú đến độ bật ra tiếng cười ha hả từ sau tấm màn đen che mặt, còn nói cảm ơn Jack.

Lục Kiều Kiều thấy vậy bèn ỉu xiu, cô muốn đổi quà với Tôn Tồn Chân, nhưng Jack ngăn lại nói: “Em biết dùng ngón tay châm lửa, y không biết, với lại bật lửa là đồ dùng của đàn ông, con gái không dùng...”

Lục Kiều Kiều xiu mặt bảo Jack: “Ừ... tôi cũng muốn bật lửa nữa mà...”

Tôn Tồn Chân liền đưa ngay bật lửa ra cho Lục Kiều Kiều, Jack vội vàng nói: “Vẫn còn một chiếc, không phải tranh giành, vẫn còn một chiếc bật lửa nữa...” Nói đoạn liền lục lọi một hồi rương hành lý, moi ra được một chiếc khác hơi cũ một chút, nhưng kiểu dáng cũng tinh xảo đáng yêu hệt như chiếc lúc nãy.

Lục Kiều Kiều neho mắt nhìn cái rương của Jack: “Bên trong còn có gì nữa thế?”

“Có gì cũng không thể cho em hết được, cho em rồi anh vẫn phải tự vác đi, ha ha ha...” Jack nói cũng đúng, cả bọn chỉ có mấy người như thế, không phải vác rương này thì vác hòm kia, cho ai cũng vậy cả thôi.

Lục Kiều Kiều thở dài một tiếng, quần chiếc khăn lông cừu trắng quanh cổ nói: “Lâu lắm không được nhận quà rồi, Giáng sinh hay thật đấy, cảm ơn anh.” Nói xong, cô liền nắm lấy tay Jack.

An Long Nhi đột nhiên nói: “Không phải nói lễ Giáng sinh ai ai cũng có quà sao? Anh Jack không có quà à?”

Jack mỉm cười nói: “Anh đã có món quà lớn nhất rồi, Thượng đế đã dẫn đường cho anh quen biết mọi người, quen biết Kiều Kiều, anh vô cùng cảm tạ tất cả những gì mọi người mang đến cho anh, ở Trung Quốc mấy năm nay, à không, trong suốt cuộc đời anh, ba tháng này là vui vẻ nhất...”

Anh thuận tay vỗ nhẹ lên cánh tay An Long Nhi, tay kia cũng nắm chặt bàn tay Lục Kiều Kiều, gật đầu mỉm cười với Tôn Tồn Chân.

Lục Kiều Kiều lí nhí nói: “Trên người tôi ngoài ngân phiếu ra thì chẳng có thứ gì hay ho cả, con búp bê vải của tôi lại đánh mất rồi, vốn có thể tặng anh một con búp bê vải...”

Jack vẫn nắm chặt tay Lục Kiều Kiều không buông, anh nói với cô: “Có em là đủ rồi, em là món quà lớn nhất Thượng đế ban tặng cho tôi, búp bê Trung Quốc của tôi.”

Lục Kiều Kiều đỏ mặt cúi đầu, lần này cô đỏ mặt thật chứ không phải cố ý làm ra vẻ ngượng ngùng, tự sâu thăm nội tâm cô dâng lên một cảm giác xao động. Có điều, cô lại lập tức ngẩng đầu lên nói: “Phải rồi, nói cho chúng tôi biết lễ Giáng sinh là lễ gì đi?”

Vậy là cả bọn vừa ăn cơm, vừa nghe Jack kể chuyện Giê-su ra đời ở Jerusalem, sau đó đi truyền đạo trong dân gian, cuối cùng bị đóng đinh chết trên cây thập giá.

Lục Kiều Kiều nghe xong cảm thán nói: “Thì ra Su sẽ vĩ đại như vậy, đến thế gian này để cứu vớt chúng ta, rồi lại cam lòng bị đóng đinh trên cây thập giá để chuộc tội cho chúng ta, nhưng chúng ta tặng quà nhau là ý gì vậy?”

Jack nói: “Để thể hiện sự nhân từ của Chúa trời, để mỗi người trên thế giới này đều được chia sẻ niềm vui trong ngày hôm nay, cũng là để chúng ta nhớ rằng cho đi thì tốt hơn là nhận lấy.”

Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Cho thì tốt hơn là nhận, lão hòa thượng cũng nói y như thế.”

Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “Em có gì muốn nói với Thượng đế không? Em cũng có thể cầu nguyện.”

“Được thôi.” Lục Kiều Kiều lập tức chấp hai tay lại cúi đầu nhắm mắt nói: “Thượng đế à, con muốn có nơi ăn chốn ở có tiền bạc có nhà cửa, xin ngài phù hộ con gặp dữ hóa lành, gặp hiểm thành an, một vốn bốn lời, trăm điều thuận lợi, cấp cấp như luật lệnh, Amen.”

Jack và An Long Nhi nghe vậy thì cười bò ra bàn, nước mắt nước mũi giàn giụa, chỉ riêng Tôn Tồn Chân vẫn ngồi yên gắp đậu muối nhắm với vodka.

Tối hôm ấy, Lục Kiều Kiều gọi Jack sang phòng mình, đóng chặt cửa lại, dưới ánh sáng đỏ của lò lửa, cô chậm chậm cởi bỏ y phục trên người, chỉ để lại một chiếc khăn lông cừu trắng muốt dài thượt quấn trên mình.

Jack kéo tấm chăn bông dịu dàng cuộn Lục Kiều Kiều lại bế lên giường.

Thân thể Lục Kiều Kiều nõn nà mịn màng như đồ sứ trắng, Jack bế cô lên chỉ thấy tay mình nhẹ vô cùng, giống như đang nâng một sợi lông ngỗng có thể bay vút bất cứ lúc nào vậy,

Anh nhẹ nhàng đặt Lục Kiều Kiều lên giường, hai tay cô vòng lên bá lấy cổ anh, cặp mắt long lanh này giờ vẫn chăm chú nhìn dán vào gương mặt Jack. Jack chưa bao giờ nhìn kỹ Lục Kiều Kiều ở khoảng cách gần như vậy. Ba tháng trước, Lục Kiều Kiều mà anh gặp ở Quảng Châu sắc mặt lúc nào cũng nhợt nhạt như tờ giấy trắng, làm gương mặt thanh tú của cô toát lên vẻ chán chường đầy chất quý tộc; còn Lục Kiều Kiều hôm nay trải qua ba tháng bốn ba liều mạng, người không gầy đi, ngược lại, mặt còn lộ vẻ hồng hào khỏe mạnh, khiến người ta nảy sinh khao khát, chỉ muốn người phụ nữ này làm mẹ của các con mình.

Cô khẽ hé làn môi, hơi thở đều đặn phả vào môi và cằm Jack, Jack vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ hồng lên vì ánh lửa trong lò của Lục Kiều Kiều, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng.

Một giọt lệ lăn dài trên khóe mắt cô, hai tay cô kéo đầu Jack vào lòng mình, nhắm mắt một lúc thật lâu, Jack cũng nhắm nghiền mắt lại, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập của Lục Kiều Kiều.

Jack lắng nghe rất chăm chú, anh đang tập trung hết tinh thần để cảm nhận cơ thể này, trong tấm thân nhỏ bé ấy, ẩn chứa linh hồn mà anh chưa bao giờ có, đồng thời sẵn lòng dùng cả tính mạng mình để bảo vệ.

Anh cảm thấy cơ thể Lục Kiều Kiều nóng dần lên, mặt hơi ẩm ướt, không biết do giọt nước mắt kia hay là tại mồ hôi. Anh thì thầm bên tai Lục Kiều Kiều: “Đây là quà Giáng sinh hả...”

“Không phải... đây là cái thứ hại anh...”

Lục Kiều Kiều áp mặt vào mặt Jack, lần tìm đến bờ môi anh, khẽ hôn lên đó, sau đó dùng hai tay nâng mặt anh lên hỏi: “Không muốn à?”

“Muốn, từ lần đầu tiên gặp em đã muốn rồi...”

Lục Kiều Kiều thở hắt ra, khe khẽ nói: “Đeo bám bao nhiêu lâu mới được... anh lỗ vốn to rồi...”

Jack mỉm cười, một tay chống xuống để khỏi đè lên người cô, tay kia vuốt ve vạt tóc trước trán Lục Kiều Kiều, trán cô hơi ẩm, những lọn tóc dính bết vào làn da: “Ba tháng trước anh cũng cảm thấy như thế, nhưng sau này anh phát hiện... thực ra anh không thể có được em, thứ anh có chỉ là quyền được trao đi...”

Lục Kiều Kiều chậm chậm cởi y phục trên người Jack, sau đó từ từ trượt tay vào bên trong lần áo, ú ớ nói: “Vậy thì... anh trao đi đi...”

Động tác nhẹ nhàng chậm chạp của Jack khiến Lục Kiều Kiều đắm chìm trong cảm giác an toàn và ấm áp, khoái cảm dâng trào hết đợt này đến đợt khác lại làm cô không kiềm được mà mở mắt ra, nhìn người đàn ông trong đầu chứa một thứ tư tưởng hoàn toàn xa lạ như đến từ một thế giới khác, nhưng lại sẵn sàng đi theo mình không cần bất cứ lý do gì ấy, lòng Lục Kiều Kiều chợt dấy lên một khao khát chưa từng có, cô đột nhiên ôm chặt thân thể Jack, ngừng lại, hốt hển hỏi anh: “Đàn ông ở nước các anh có lấy phụ nữ không còn trong trắng không?”

Jack bị cú dừng đột ngột của cô làm cho đỏ bừng cả mặt, mở miệng trả lời theo phản xạ: “Đương nhiên rồi...”

“Học... học... người đã kết hôn thì sao?”

“Có chứ... chỉ cần hai người yêu nhau... đương nhiên là có... học...”

Jack vẫn đang dồn sức ưỡn người lên, Lục Kiều Kiều không làm được, phát ra tiếng rên rỉ: “Ừm... người đã có con... có con rồi thì có muốn không...”

Jack cắn nhẹ vào tai Lục Kiều Kiều, ú ớ trả lời: “Yêu một người... tức là yêu tất cả những gì của người ấy... kể cả đứa trẻ nữa...”

Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu đi, rồi xoay lại cắn vào tai Jack thì thầm: “Em đã kết hôn ở quê... có một đứa con...”

Jack ôm cô chặt hơn, cổ nhin cảm giác sướng khoái ở tai, hít sâu vào một hơi khí lạnh: “Anh cần em... đứa trẻ lớn chừng nào rồi... a... mau dẫn nó đi gặp anh... anh làm bố nó, dẫn nó đi Mỹ chơi...”

Nói xong, anh vòng tay ôm qua lưng Lục Kiều Kiều, nâng cái cổ nhỏ xinh của cô lên, hôn sâu vào miệng cô...

Lục Kiều Kiều đắp chăn bông, nằm phục trên người Jack. Cô phát hiện thì ra dùng đàn ông làm nệm nằm rất dễ chịu, có điều, chỉ nằm trên loại đàn ông lồng ngực rộng như Jack mới có cảm giác như nằm trên giường.

Đầu óc cô mơ màng, nhắm mắt lại mà lại không ngủ, cô đang dùng chút tỉnh táo còn sót lại, kết hợp với từng tác da thịt trên thân thể để cảm nhận thứ cảm giác không thể hình dung pha trộn giữa quyến luyến và không sợ hãi tất thấy ấy, đoạn lẩm bẩm hỏi Jack: “Anh còn nhớ lúc này em nói gì không?”

“Em nói em đã kết hôn, có con...” Bàn tay Jack không ngừng chậm chậm vuốt ve tấm lưng cô.

“Anh... có nhớ anh nói gì không?”

“Anh nói mình thành hôn, cùng nuôi con... Lục Kiều Kiều, anh thích trẻ con...”

“Anh cũng thích cả chó nữa... em thấy anh rất thích con Đại Hoa Bối.”

Jack thấp giọng ậm ừ một tiếng, nhớ đến con Đại Hoa Bối từng cứu mình một mạng, lại cũng từng chuốc họa cho cả bọn khê bật cười thành tiếng.

Lục Kiều Kiều áp mặt vào ngực Jack, gác tay lên vai anh nói:

“Em gạt anh đấy... em không có con...”

“Cũng được... chỉ cần có em là được...”

“Biết anh muốn lấy em... em vui lắm, cảm ơn anh...”

Jack nghe thấy cô nói vậy thì lấy làm lạ hỏi: “Em là phong thủy sư, không phải còn biết xem bói nữa sao? Em có thể bói xem anh có muốn lấy em không mà?”

Lục Kiều Kiều chống người nhô lên khỏi lồng ngực Jack, yếu ớt bò tới trước mặt anh, mệt mỏi nhìn Jack rồi mỉm cười gục xuống vai anh, chậm chậm thì thầm vào tai:

“Lòng người khó đoán... em có thể tính ra mình thành thân vào lúc nào, cũng có thể bói ra chồng em là người như thế nào, vóc dáng ra sao... nhưng em không bói ra được người đó là ai...”

“Nhất định là anh rồi.”

“Ừm...” Lục Kiều Kiều dựa vào vai anh nhoẻn cười gật gật đầu, từ lần đầu tiên gặp Jack, cô đã nhìn ra được người đàn ông này không biết gạt người, trực giác còn mách bảo cô rằng, anh ta sẽ không gạt cô.

“Nếu như...” Lục Kiều Kiều không nói tiếp, chỉ ôm chặt lấy cổ Jack.

“Nếu như gì?”

“Nếu như ngày mai chúng ta sẽ chết... hôm nay chúng ta thành hôn nhé...”

“Ngày mai chúng ta sẽ chết à?”

“Anh có sợ không?”

“Ở bên em, anh không sợ...”

Lục Kiều Kiều chậm rãi di ngón tay trên mặt Jack, nhẹ giọng nói: “Thứ mà phủ Quốc sư muốn là Long Quyết chứ không phải anh, anh bỏ đi... thì sẽ không chết, nhưng nếu anh không đi... họ có đủ năng lực phá hoại bất tự của con người ta, nghịch thiên sát nhân, Su sẽ của anh cũng không phù hợp được anh đâu.”

Jack vươn tay ra nắm tay Lục Kiều Kiều áp lên ngực mình, nghiêng mặt cọ cọ vào vạt tóc mai ẩm ướt của cô, đoạn nói: “Em phiền phức thật... anh muốn đi thì đã đi lâu rồi, nếu có thể cùng chết với em, nhất định là sự an bài tốt nhất mà Thượng đế dành cho anh, chúng ta cứ thế đi...”

Jack nói dứt lời liền trở mình bước xuống giường, sau khi đắp chăn cho Lục Kiều Kiều lại chạy đi rửa mặt mặc quần áo. Anh sửa soạn xong xuôi rồi mới đi tới bên giường, hai tay nâng tay Lục Kiều Kiều lên, quỳ một chân trước mặt cô. Hành động này làm Lục Kiều Kiều giật nảy mình tỉnh hẳn ngủ, ngồi bật dậy.

Jack dịu dàng mỉm cười, đỡ cô vào trong chăn, sau đó lại quỳ xuống nói:

“Anh, Jack White xin được cưới Lục Kiều Kiều làm vợ, để cô trở thành người bạn và người yêu trong cuộc đời. Anh xin thề với Thượng đế chí cao chí thánh: Anh trân trọng tình yêu của chúng ta dù là hiện tại, tương lai, hay vĩnh hằng. Anh sẽ tin tưởng em, tôn trọng em, anh sẽ cùng cười với em, cùng khóc với em. Anh sẽ yêu em trung thành, cho dù sau này giàu có hay nghèo khổ, gian nan hay sung sướng, khỏe mạnh hay bệnh tật, anh cũng sẽ ở bên em cùng trải qua. Cho dù sắp tới có xảy ra điều gì, anh cũng sẽ luôn ở đây. Giống như anh đưa tay ra cho em nắm chặt, anh sẽ giao phó cả sinh mạng mình cho em. Lục Kiều Kiều, xin em hãy lấy anh...”

Hai mắt Lục Kiều Kiều nhìn chăm chăm vào mắt Jack, đôi môi run rẩy thả ra một hơi, rồi không sao hít vào được, nước mắt tuôn trào như suối. Cô đưa tay kia cho Jack, anh vẫn quỳ dưới đất, chậm chậm nhích người lại gần hơn.

Hai tay Lục Kiều Kiều ôm ghì cổ Jack, cô nghẹn ngào đến nỗi không thở nổi, nấc lên một tiếng, áp mặt vào mặt Jack lặng lẽ gật gật đầu.

Đêm hôm ấy, Tôn Tồn Chân ở trong phòng vui đầu ngủ, An Long Nhi không ngồi tĩnh tọa luyện đan cả đêm, mà cùng Đại Hoa Bối dựa lưng vào tường, nhìn than trong lò lửa đến tận khi trời sáng, tay không ngừng mân mê lưỡi dao lạnh cứng của con dao găm Thụy Sĩ.

Trời tờ mờ sáng, Lục Kiều Kiều và Jack đã ra khỏi phòng. Lục Kiều Kiều không buộc tóc thành một bím lớn phía sau đầu hay búi lên thành hai cái sừng cừu non giống hồi trước nữa; hôm nay cô vén hết tóc ra sau đầu, búi lệch thành một búi lớn, lại thả mấy lọn tóc dài hững hờ buông xuống. Đây là kiểu tóc của phụ nữ đã có gia đình, khiến cô trang trọng hơn ngày thường mấy phần, nét mặt cũng toát lên một vẻ nữ tính và bình yên chưa từng có.

Cô còn thay bộ đồ nam bó sát người dạo gần đây vẫn hay mặc để tiện bỏ chạy và chiến đấu, khoác lên mình chiếc kỳ bào bằng gấm hồng tím, cổ quần khăn lông cừu trắng muốt, trông tinh tươm tại mà hân hoan.

An Long Nhi mở cửa ra thấy Jack và Lục Kiều Kiều, liền bị bộ dạng của cô làm cho giật nảy cả người.

Lục Kiều Kiều mỉm cười kéo tay Jack vào phòng, nói với An Long Nhi và Tôn Tồn Chân: “Tôi giới thiệu một chút, đây là phu quân của tôi, Jack White, chúng tôi đã thành thân, kết làm chồng vợ.”

Lục Kiều Kiều nói xong, Jack liền đưa tay kéo cô vào lòng, hôn lên trán. Lục Kiều Kiều nhoẻn cười vui sướng, tựa đầu vào ngực anh.

An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đều đỏ ra, trở mắt nhìn hai người trước mặt, không biết nên làm gì cho phải. Lục Kiều Kiều trông thấy bộ dạng ngây ngốc của họ, cảm thấy cần phải dạy cho họ biết một chút đạo đối nhân xử thế, bèn nói:

“Hai người phải chúc mừng chúng tôi trăm năm hạnh phúc, tóc bạc răng long, sớm sinh quý tử, con cháu đầy đàn đi chứ, nói mau... An Long Nhi nói trước...” Dứt lời, cô chỉ tay vào An Long Nhi.

An Long Nhi nói không chút biểu cảm: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, tóc bạc răng long...”

Ngón tay Lục Kiều Kiều chỉ tới trước mặt Tôn Tồn Chân, họ Tôn xưa nay chưa bao giờ nói những lời này, bối rối gãi gãi đầu, khó khăn lắm mới rặn ra được một câu: “Sớm sinh quý tử... chắc chắn, tôi không biết nói...”

Jack vỗ vai Tôn Tồn Chân, rồi lại ôm An Long Nhi nói: “Cám ơn lời chúc phúc của mọi người, hôm nay chúng tôi cần tổ chức hôn lễ, chúng ta mau lên đường, tới thị trấn trước mặt mời mọi người uống rượu mừng.”

Bốn người vội vàng thu dọn hành lý, sắp xếp xe ngựa, vung roi lên đường trong ánh ban mai.

Sau hai canh giờ, họ đã đến một thị trấn lớn tên là Đặng Gia Phụ. Hỏi thăm người dân bản địa biết được từ Đặng Gia Phụ men theo sông Bạch Thập đi về phía Đông Nam một canh giờ sẽ đến núi Long Hồ, phủ Thiên Sư không ở trên núi Long Hồ, mà ở thị trấn Thượng Thanh dưới chân núi.

Lục Kiều Kiều biết hôm nay đã là ngày cuối cùng, cũng là canh giờ cuối cùng, chỉ có ngựa không dừng vó đi thẳng tới phủ Thiên Sư lấy được Long Quyết, họ mới có thể giành lấy toàn bộ quyền chủ động.

Jack rất muốn ở lại thị trấn bày tiệc mừng, cả bọn vui vẻ một phen, nhưng Lục Kiều Kiều đã khuyên anh từ bỏ ý định này, họ vào quán ăn trong trấn gọi bữa mấy món, ăn vội ăn vàng rồi lại lập tức khởi hành.

Men theo sông Bạch Thập, đi mấy chục dặm đường lớn bằng phẳng, họ nhanh chóng nhận ra địa hình hai bên bờ sông đầy những núi non trùng điệp, quang cảnh tú lệ mà hùng tráng. Nhưng cả bọn đều hiểu rõ hiện đang là thời khắc quan trọng, không ai có lòng thưởng thức cảnh núi non sông nước của núi Long Hồ nữa. Đối với họ, đường càng hẹp, hình thế lại càng nguy hiểm.

Lục Kiều Kiều bắt đầu nói cho mọi người biết bố trí tác chiến của cô, đây là kế hoạch cô đã nghĩ rất nhiều ngày, cân nhắc lợi hại kỹ càng rồi mới quyết định.

Bất tự của Lục Kiều Kiều luôn bị phủ Quốc sư bám theo, vì vậy cô đi lấy Long Quyết là hành động cực kỳ ngốc nghếch, nếu bị chặn đánh dọc đường thì bao nhiêu công sức trước đây đem đổ sông đổ biển hết cả. Bởi thế, cô bèn để An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đi lấy Long Quyết, mình và Jack sẽ cưỡi ngựa tách ra, tiếp tục đánh lạc hướng nhân mã của phủ Quốc sư.

Sau khi lấy được Long Quyết, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân sẽ lập tức mang sách về Quảng Châu, tìm Lan tỷ, bà chủ của thuyền hoa Thiên Đức, giấu Long Quyết trong thuyền đợi cô và Jack quay về. Nếu gặp phải nguy hiểm, thực sự không có cách bảo vệ Long Quyết, thì thà rằng tiêu hủy nó đi chứ không thể để lọt vào tay kẻ khác.

Khi họ xuống xe chia ngựa và hành lý, Tôn Tồn Chân đột nhiên nhảy mấy bước lên ngọn một cây cao, nhìn về phía sau, từ xa thấy một đoàn người ngựa đang lao về phía họ.

Lục Kiều Kiều vội kéo An Long Nhi lại bên cạnh, ghé tai nói cho nó biết khẩu quyết để lấy được Long Quyết, sau đó bảo nó và Tôn Tồn Chân: “Tôi và Jack sẽ đánh lạc hướng bọn chúng, hai người lập tức xuất phát đến phủ Thiên Sư, nhanh lên!”

Jack gọi Đại Hoa Bối đến bên cạnh, ngồi xuống đưa hai tay nâng đầu nó chà mạnh mấy cái, Đại Hoa Bối vui vẻ lè lưỡi liếm tay và mặt anh, đuôi không ngừng ngoáy tít. Jack lại ôm đầu nó, nói nhỏ vào tai nó mấy lời gì đó, đoạn dặn dò An Long Nhi: “Long Nhi, cố gắng mang theo Đại Hoa Bối, đừng vứt nó lại nhé.”

An Long Nhi gật gù: “Biết rồi, em còn, Đại Hoa Bối sẽ còn.” Nói xong, nó liền ôm Đại Hoa Bối bỏ vào cái giỏ trên lưng ngựa, cùng mọi người tiếp tục chạy về phía Đông Nam.

Không biết do ngựa của họ bốn ba đường dài mệt mỏi, thể lực cạn dần hay do ngựa của đám truy binh phía sau khỏe mạnh vượt trội, bốn người cảm thấy không sao kéo dài được khoảng cách, ngược lại càng lúc càng bị đuổi sát hơn. Họ chạy được chừng nửa canh giờ trên con đường núi duy nhất, đám truy binh phía sau đã gần đến mức ngoảnh đầu lại có thể lơ mơ trông thấy, phía trước xuất hiện một thị trấn nhỏ, tám biển nhỏ tả tơi phía trước thị trấn đề hai chữ “Thượng Thanh”, xem ra đây chính là trấn Thượng Thanh, phủ Thiên Sư nằm ở nơi này.

An Long Nhi đang định quát ngựa phóng vào, Lục Kiều Kiều đã gọi giật lại: “Đợi đã, chạy với bọn cô một lát nữa, qua rặng núi phía trước, đến chỗ bọn truy binh phía sau không nhìn thấy hãy quay đầu lại, vào trấn từ phía sau!”

An Long Nhi nghe thấy có lý, mình có thể nhìn thấy truy binh, đối phương cũng có thể trông thấy mình, giờ vào trấn ở đây, sẽ bị bọn chúng chia ra truy kích, vì vậy liền đi theo Lục Kiều Kiều tới chỗ mỏm núi phía trước. Lục Kiều Kiều quay đầu lại không thấy bóng kẻ địch đuổi theo, liền giơ roi ngựa chỉ vào sườn núi, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân lập tức kéo ngựa xoay đầu chạy lên núi.

An Long Nhi không biết lần này chia tay phải bao lâu sau mới có thể gặp lại Lục Kiều Kiều, ngồi trên lưng ngựa phóng như bay mà vẫn quay đầu lại liếc nhìn lần nữa, nhưng không thấy cái bóng mặt xanh quen thuộc, mà chỉ thấy một mảng hồng tím rực rỡ như hoa đào, tôn lên một gương mặt xinh đẹp.

Lục Kiều Kiều và Jack lao như bay rời xa họ, An Long Nhi trông thấy Lục Kiều Kiều đang ngoảnh đầu lại vẫy tay với nó, lòng chợt chua chát, quay đầu lại quát mạnh roi vào con ngựa bên dưới, vượt qua mỏm núi để tới phía sau trăn Thượng Thanh. Đám truy binh đằng sau không phát hiện ra An Long Nhi và Tôn Tôn Chân đã lẳng lẳng chuyển hướng lên núi, lao vọt qua phía dưới.

An Long Nhi trông thấy rõ ràng, đội binh mã này mặc quân phục của Lục doanh, ở giữa cũng có một số người mặc thường phục. Đội ngũ của họ rất dài, vừa nhìn đã thấy đến năm sáu chục người, lúc đại đội người ngựa phóng qua, tiếng vó ngựa như có khí thế giẫm nát cả cõi lòng, chấn toang gan phổi người ta. Đối mặt với đám binh mã ùn ùn như nước triều ấy, trong lòng An Long Nhi chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Lục Kiều Kiều quay đầu lại thấy An Long Nhi và Tôn Tôn Chân đã lên núi, liền vung roi thúc ngựa chạy về phía trước, cô hét lên hỏi Jack: “Anh nói gì với Đại Hoa Bối thế?”

Jack cũng lớn tiếng trả lời: “Anh bảo Đại Hoa Bối phải sống cho tốt, học theo anh mà tìm một con chó cái... ha ha ha...”

Lục Kiều Kiều vung roi quát về phía Jack quát lên: “Đánh chết anh bây giờ, sau này em kiếm một con chó cái về cho ngủ với anh.”

Jack vừa tránh cú quát roi vừa cười, Lục Kiều Kiều tranh thủ bỏ một quả ô mai vào miệng, đoạn quay đầu nhìn truy binh đằng sau, rồi hỏi Jack: “Anh chuẩn bị bao nhiêu viên đạn?”

“Sau khi đốt xe ngựa thì cũng không còn mấy thuốc súng nữa, ở đây anh chỉ có hơn ba mươi viên, còn em?”

“Em có hơn hai mươi viên, phía sau chắc có đến mấy chục người cơ đấy, tính sao bây giờ?!”

Jack cũng quay đầu lại nhìn, truy binh đã đuổi gần đến mức có thể nhìn thấy thân hình, anh nói: “Nếu đi qua chỗ nào địa hình tốt, chúng ta dừng lại, chủ động tấn công, như vậy bắn chính xác hơn.”

“Được!”

Ngay sau đó, phía trước xuất hiện một dốc núi, dưới chân dốc có một chiếc cổng cũ kỹ, bên trên đề bốn chữ lớn Đại Thượng Thanh Cung, họ thúc ngựa đi qua cổng, lại thấy một dãy bậc đá dài dẫn lên núi, Jack nói: “Đánh ở đây thôi, chúng ta lên trước đi.”

Đi hết dãy bậc đá lên ngọn núi nhỏ, họ trông thấy một đạo quán đã xập xệ đổ nát, nhìn lối đi rộng rãi bên đường có thể nhận ra năm xưa nơi này từng hưng vượng nhường nào. Mặt đất phía trước lối đi dựng một tấm bia đá lớn đã gãy đôi, bên dưới có bốn chữ “Vô quan xuống ngựa”. Đi tiếp qua một hành lang hai bên là tường cao đổ nát, đằng xa có một đại điện không còn biển bài gì, hai cánh cửa lớn nghiêng ngả như hai chiếc răng cửa bị ai đánh cho lung lay, bên trong tối om như mực.

Jack và Lục Kiều Kiều nhanh chóng kéo ngựa buộc vào chỗ kín đáo trong bụi cây, chia nhau mỗi người đeo một rương mây đựng hành lý quay đầu chạy xuống núi. Quay lại chỗ tấm bia đá “Vô quan xuống ngựa”, đi tiếp nữa là dãy bậc đá dài, xuống được đến nửa chừng, họ liền trông thấy cả đại đội nhân mã tập kết bên dưới dãy bậc đá, mấy thớt ngựa đi đầu đã xếp thành một hàng ngang xồng lên.

Jack giơ tay chỉ sang phía bên kia bậc đá, hai người tách ra lăn tròn nắp phía sau gốc cây to ở hai bên bậc thang, đại đội nhân mã lên núi.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, họ đã nghe thấy cả tiếng thở của lũ ngựa, Jack trông thấy viên quan dẫn đầu đội mũ gấn lông công đi qua bên cạnh mình, không ngờ y lại mặc giáp kín cả người, trên ngựa còn đeo khiên và cung tên.

Viên quan đi qua giữa Jack và Lục Kiều Kiều, nhưng không phát hiện ra bọn họ, khi đám binh sĩ phía sau ủa lên theo, Jack đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều, trở khẩu súng trên tay về phía viên quan dẫn đầu, rồi đột nhiên nhắm vào lưng y bóp cò, bắn y rơi xuống ngựa; Lục Kiều Kiều cũng đồng thời nhắm vào đầu tên binh sĩ ở trước mặt mình nổ súng.

Trong chớp mắt đã có hai người ngã xuống, tiếng súng bất ngờ làm lũ ngựa đã đi lên bậc đá sợ đến nỗi không ngừng hí vang, toan bỏ chạy, hai thớt ngựa đi đầu sau khi giật mình kinh hãi lại phát hiện người cưỡi trên lưng mình đã rơi xuống đất, lập tức chạy loạn hết lên lại xuống, đám binh sĩ trên lưng ngựa cũng hoảng loạn, nhao nhao toan kéo ngựa xuống núi.

Jack và Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn vọt ra từ sau gốc cây, điểm xạ một cách bình tĩnh nhịp nhàng, không hề hoảng loạn, trước khi đám binh sĩ trên bậc đá kịp lùi xuống chân núi, họ đã bắn chết mấy người.

Dưới núi có người hét lớn: “Lùi lại! Xuống ngựa bày trận!”

Jack mặc kệ hành động của đám binh mã dưới chân núi, họ còn phải tranh thủ chút thời gian ít ỏi trước khi chúng xông lên để trang bị cho mình. Anh gỡ hai bộ giáp trụ trên xác chết ra, cùng Lục Kiều Kiều chia nhau khoác lên người, sau đó cầm một chiếc khiên khoác lên tay trái. Jack chưa từng dùng khiên, chiếc khiên này lại nặng hơn anh tưởng tượng. Có điều, anh không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, vội vàng xông tới bên cạnh các xác chết khác trên bậc đá để thu thập đao và cung tên.

Anh vừa ôm được hai ống tên, phía sau đã nghe thấy tiếng bật dây cung, Jack lập tức công khiên lách ra phía sau gốc cây to, giữ Lục Kiều Kiều trong tầm nhìn, mỗi người một bên phòng thủ bậc đá.

Đội binh mã dưới chân núi nhanh chóng sắp xếp xong đội hình tấn công lên bậc đá dốc và chật hẹp dẫn lên núi. Đám binh sĩ chia thành từng tổ bốn người, xếp thành trận thế hình vuông, hai người phía trước giữ khiên ngồi chồm hổm che cho hai người cũng chồm hổm đằng sau, bọn họ cứ tiến một bước lại ngồi thụp xuống một lần, từ từ di chuyển lên núi. Tấm khiên rất lớn, có thể che kín một người ngồi xổm, từ góc độ của Jack và Lục Kiều Kiều nhìn xuống, căn bản không thể nhìn thấy bốn người đầu tiên tấn công lên núi, mà chỉ thấy hai tấm khiên da to tướng hình tròn, tựa như con quái vật đang trợn tròn hai mắt áp sát lại gần họ.

Lục Kiều Kiều biết uy lực của khẩu súng còn trên tay mình, khiên của quân đội thông thường đều chỉ làm bằng mây hoặc da bọc ván gỗ, không thể ngăn được đạn súng Tây. Cô lẳng lặng thò đầu ra phía ngoài thân cây, nhắm chuẩn vào khiên nổ súng, ý đồ bắn xuyên qua khiên hạ sát tên binh sĩ nấp phía sau... Sau khi bóp cò, chỉ nghe một tiếng “bụp”, đạn đã bắn trúng khiên, nhưng lại phát ra thứ âm thanh trầm đục kỳ lạ, không hề có cảm giác nó đã xuyên thấu. Thế công của hai tấm khiên chừng lại một thoáng, nhưng không có người nào ngã xuống.

Jack và Lục Kiều Kiều còn đang ngạc nhiên, tên binh sĩ phía sau tấm khiên đã đứng dậy bắn tên về phía họ, Jack vội kêu lên một tiếng nhắc Lục Kiều Kiều cẩn thận, cả hai cùng lúc rút nhanh về phía sau thân cây. Hai mũi tên dài bay vút tới kèm theo tiếng rít gió, ghim sâu vào thân cây họ đang ẩn nấp, khiến cả hai đều hoảng hồn trợn tròn mắt nhìn nhau qua bậc đá.

Đội khiên bốn người vừa trông thấy Jack và Lục Kiều Kiều nấp ra sau thân cây, biết trong một thoáng họ không thể lộ ra nổ súng, trong đội liền có người phát lệnh: “Lên mười bước!” Bốn người liền rảo chân bước lên mười bậc đá, sau đó ngồi xổm dưới đất, nhích từng bước một. Đội khiên thứ hai lập tức bám theo, những đội còn lại cũng đã chờ sẵn dưới chân núi, đợi thời cơ tiến lên.

Jack chau mày, giữ chiếc khiên nặng nề trên tay lên, cầm báng súng đập mấy cái, chiếc khiên phát ra những âm thanh “cành cạch” trầm đục, thì ra đám truy binh này sớm biết súng Tây lợi hại, nên đã bỏ ra một số tiền lớn, dùng khiên sắt để vây hãm bọn họ.

Sau khi biết được chiến thuật của đối phương, Jack cũng học theo chúng dùng khiên che chắn thân mình, nửa ngồi nửa chạy sang phía bên kia bậc cấp tụ họp với Lục Kiều Kiều.

Đối phương cũng không ngốc, Jack vừa rời khỏi thân cây to che chắn thì một trận mưa tên đổ xuống rào rào, đập vào tấm khiên kêu đinh đinh đang đang ầm ỉ, anh đến bên cạnh Lục Kiều Kiều, nói với cô: “Em bắn một phát vào khiên của chúng, anh sẽ bắn tên đứng lên, anh đếm đến ba thì bắn nhé... một hai ba.”

Jack dùng khiên hộ thân lao ra khỏi thân cây che chắn, Lục Kiều Kiều đồng thời cũng xuất hiện bên dưới tấm khiên bắn vào khiên của đối phương. Sau tiếng súng của Lục Kiều Kiều, quả nhiên có bốn tên cung thủ đứng lên bắn tên về phía họ, Jack nhắm ngay vào đầu một tên trong đó, đối phương lập tức ngã xuống, nhưng vẫn có bốn mũi tên bay về phía chiếc khiên của anh.

Jack và Lục Kiều Kiều lại nấp ra sau thân cây, anh nói: “Phù, cái khiên này nặng quá, cầm nó thì không bắn nhanh được, em bỏ súng xuống cầm khiên xông ra, để anh bắn...”

Lục Kiều Kiều đón lấy cái khiên dựng trên mặt đất, sau đó dùng cả hai tay đẩy nó ra khỏi thân cây, Jack rẽ người phía sau cô giống như đám cung thủ bên dưới. Lục Kiều Kiều phát hiện chiếc khiên này quả nhiên

rất nặng nề, thật khó cho Jack vừa nẩy một tay xách nó lâu như vậy.

Đằng trước đã có người yểm hộ, hai tay được giải phóng, Jack lập tức khôi phục lại sự dũng mãnh ban đầu, anh nhổm người lên bắn phát đầu tiên vào tấm khiên dẫn trước, khi ba tên cung thủ đối phương đứng lên bắn tên, tay thiện xạ miền Tây là anh liền phát huy khả năng sát thương khủng khiếp. “Pằng pằng pằng”, ba tiếng súng liền thành một nhịp, không trượt phát nào bắn gục ba tên cung thủ, hai đội khiên mới tiến lên được nửa chừng vội vàng kéo thi thể lùi xuống bảy tám bước.

Jack thấy đối phương rút lui, liền nói với Lục Kiều Kiều: “Chúng ta cũng lùi lại, nơi này địa hình nguy hiểm, nếu bọn chúng vòng ra phía sau, tấn công từ trên xuống thì hai chúng ta chết chắc, mau lên núi.”

Lục Kiều Kiều giắt súng vào người, tay cầm cung tên, Jack xách chiếc khiên nặng nề cùng thanh đao ở phía sau yểm hộ, hai người nhanh chóng rút lên trên núi.

Mấy đội khiên bổ sung dưới chân núi đang định đuổi lên theo, thì một giọng trầm tĩnh vang lên: “Dừng! Bả tổng, đừng tấn công nữa, thương vong lớn quá rồi, hãy khiêng các huynh đệ tử thương xuống trước đã.”

Người vừa lên tiếng chính là An Thanh Nguyên, nắm vị Quan chính của Khâm Thiên giám đều đứng xung quanh anh ta, bốn người Nhật Bản bọn Hotta Masayoshi thì đứng phía sau, hai bên bọn họ là hai đội binh mã đã xuống ngựa ngồi chồm hổm lập thành trận thế hình vuông. Hai nhóm này có một nhóm là kỵ binh mượn từ Lục doanh ở phủ Cát An, tổng cộng ba mươi người; nhóm còn lại là hai mươi binh sĩ điều từ doanh trại phòng thủ thành Nam Xương, lúc mượn binh, An Thanh Nguyên đã nhắc nhở rằng đối phương có súng Tây, quan quân trong các doanh trại này liền nghĩ đến việc mang khiên nặng để phá giải.

Súng ống cuối thời Thanh đều là loại súng bắn một phát lại phải nhồi hỏa được một lần, với kinh nghiệm đối phó loại súng họ thành thực phối hợp sử dụng cung tên và khiên nặng để tấn công Lục Kiều Kiều và Jack, nhưng đám quan quân này nằm mơ cũng không ngờ được, súng Tây đã tiến tiến đến mức có công năng bắn liên hoàn, khiến cho Lương bả tổng dẫn đội tham chiến cứ ngỡ rằng trên núi có đến năm sáu người.

Vì bả tổng của doanh trại phòng thủ thành Nam Xương là quan chức có phẩm trật, cấp cao hơn mấy đội trưởng đội binh mã đến từ phủ Cát An, nên An Thanh Nguyên đã giao toàn bộ binh mã cho Lương bả tổng này chỉ huy. Lương bả tổng vốn định giành công trước mặt đám quan cao của triều đình, nên mấy đợt binh sĩ xông lên đầu tiên đều là người của doanh trại thành Nam Xương, khốn nỗi phen này xuất quân bất lợi, ngay từ đầu đã bị phục kích dữ dội, binh mã Nam Xương do y dẫn theo tiêu hao mất một nửa. An Thanh Nguyên thấy vậy lập tức bảo dừng ngay việc tấn công không có hiệu quả này.

Một chiến thuật đã thất bại, có dùng nữa cũng chỉ tiếp tục thất bại, An Thanh Nguyên không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Anh ta gọi mấy binh sĩ xông lên tuyến đầu lúc này lại, hỏi xem vừa rồi trông thấy đối phương có bao nhiêu người, binh sĩ đáp có một nam một nữ, chỉ có hai khẩu súng Tây. An Thanh Nguyên nghe xong chau mày lại, chấp tay sau lưng, dùng Tiểu Lục Nhâm bấm độn tính toán.

“Kỳ lạ thật...” An Thanh Nguyên trầm ngâm nói một câu, rồi cất đặt nhân thủ:

“Toàn bộ ngựa để lại dưới chân núi, những người bị thương ở lại đây nghỉ ngơi băng bó và trông ngựa; Tiêu Kiềm, Lục Hữu và lão Kim, mấy người cùng Lương bả tổng dẫn theo hai mươi người lên núi từ phía chính diện; Mục Linh Mục Thác dẫn hai mươi người lên núi từ mé bên, chặn đường rút lui của chúng, phát hiện ra phạm nhân nam thì xử quyết tại chỗ, phạm nhân nữ bắt sống cho ta. Đi!”

Mọi người nhận lệnh xong lập tức tổ chức tiến lên núi, An Thanh Nguyên và bọn Hotta Masayoshi cũng chạy như bay lên các bậc thang đá.

Thì ra Hotta Masayoshi ở Trung Quốc vẫn luôn bị các ninja truy sát, trước đó, bốn người này lánh mình trong chùa Tịnh Cư cũng chính vì nguyên nhân ấy. Lần này, An Thanh Nguyên nói với họ, mình sắp phải dẫn binh rời khỏi chùa Tịnh Cư, nếu bốn người Hotta Masayoshi theo quân đội của mình rời chùa, họ có thể an toàn lên đường dưới sự bảo vệ của đoàn quân, không dễ gì bị đám ninja kia ám sát.

Điều kiện An Thanh Nguyên đưa ra là, nếu nhà Hotta có thể giúp anh ta hoàn thành nhiệm vụ, anh ta đảm bảo sẽ giúp Hotta Masayoshi tìm được trọn bộ Hải quốc đồ chí, đồng thời còn phái binh hộ tống bọn họ lên thuyền về Nhật Bản. Trước điều kiện tốt như thế, Hotta Masayoshi đương nhiên nhận lời ngay lập tức. Nhưng Hotta Masayoshi vẫn không hiểu tại sao An Thanh Nguyên phải truy sát em gái ruột của mình, An

Thanh Nguyên cũng không giải thích nhiều, chỉ nói với Hotta Masayoshi, tất cả đều lấy việc nước làm trọng, anh ta không thể vì người đó là em gái mình mà nường tình được. Anh ta cũng chỉ yêu cầu bốn người Nhật Bản bọn họ phối hợp với mình trong quá trình tác chiến mà thôi.

Hotta Masayoshi cảm thấy như vậy dường như không có gì quá đáng, vả lại đây là đất nước của người khác, chuyện nhà của người khác, bản thân ông ta cũng không phán xét được thể nào là phải trái đúng sai, cứ xem cần phải phối hợp những gì rồi tính, bèn dẫn người của mình theo An Thanh Nguyên đến nơi này.

Trên đường, An Thanh Nguyên đối đãi với họ rất khách khí và chu đáo, tới vừa nãy tấn công lên núi, lúc tiếng súng nổ vang, anh ta vẫn để người nhà Hotta bọn họ ở phía sau, như vậy Hotta Masayoshi cũng không còn gì để nói nữa. Giờ khi An Thanh Nguyên hạ lệnh lên núi, bọn họ cũng cầm đao cầm kiếm bám sát theo sau.

Jack và Lục Kiều Kiều lùi lên núi, trở lại chỗ tấm bia gãy đề chữ “Võ quan xuống ngựa”. Tấm bia này vốn có lai lịch không nhỏ, thì ra cung Đại Thượng Thanh này là đạo quán do các đời Thiên Sư tọa trấn, tấm bia này được hoàng đế tiền triều đích thân ngự bút ban tặng, nguyên văn là “Văn quan xuống kiệu, Võ quan xuống ngựa”, bất cứ quan viên nào cũng không có tư cách cưỡi ngựa ngồi kiệu vào cung Đại Thượng Thanh, muốn bái kiến Thiên Sư thì đi bộ mà vào. Bên cạnh tấm bia có một ngôi đình lớn hình vuông, gọi là đình Hạ Mã, có mười hai cây cột trụ, dù đồ nát điêu linh, song vẫn có thể nhận ra được vẻ huy hoàng năm xưa.

Từ đình Hạ Mã đi vào đạo quán là một con đường dài hẹp hai bên có tường cao đồ sộ, Jack vừa nhìn thấy địa hình này liền nói với Lục Kiều Kiều: “Chúng ta phục kích ở đây một lần nữa, lên bờ tường mai phục.” Nói xong, anh nhảy lên bờ tường trước, rồi thò tay xuống kéo Lục Kiều Kiều lên.

Jack ngoảnh đầu lại quan sát, phía trong tường là một dãy thần miếu, cũng đã đồ sộ tiêu điều, anh nghĩ vậy cũng tốt, nếu không giữ được cửa ải này, họ có thể lập tức lùi vào trong miếu.

Lục Kiều Kiều cũng trông thấy cảnh tượng phía sau, nhưng trong mắt cô, nơi này không chỉ là một dãy những ngôi miếu đồ sộ, mà còn thoáng một trận pháp phong thủy. Có điều, cô cũng không có nhiều thời gian để nghĩ kỹ, chỉ thoáng ngăn ngừa giây lát rồi lập tức tập trung phục kích truy binh.

Cô vừa mới leo lên bờ tường rút súng ngắm chuẩn hướng từ đình Hạ Mã đi tới, đám binh sĩ phía sau đã đuổi tới nơi. Hai tên binh sĩ vừa xuất hiện trong tầm nhìn của họ, tiếng súng lập tức vang lên, cả hai tên lập tức ngã lộn ra đất. Nhưng lại có một số lớn binh sĩ ủa vào đình Hạ Mã, tất cả đều nấp phía sau các cây cột lớn.

Lần này Lục Kiều Kiều và Jack đã thông minh hơn, họ chiếm lấy tiên cơ, hai khẩu súng nhắm chuẩn vào đình Hạ Mã, tuyệt đối không để đối phương có cơ hội bắn tên, chỉ cần phía sau cột có người lộ ra một phần thân thể, họ sẽ lập tức nổ súng áp chế. Hai mươi binh sĩ do Đặng Nghiêu và Lục Hữu dẫn đầu bị dồn ép ra phía sau các cây cột, không thể nhúc nhích được gì.

Đặng Nghiêu liếc mắt nhìn về phía con đường nhỏ dẫn lên núi, thấy An Thanh Nguyên và mấy người Nhật Bản đang chạy lên như bay. An Thanh Nguyên thấy họ bị chặn ở đó, cũng không tiến vào đình Hạ Mã mà chỉ đứng trên bậc cấp chỗ không nhìn thấy con đường dẫn vào đạo quán, dùng ngón tay vạch một đường trước mặt, ra hiệu cho bọn họ tấn công mạnh mẽ hơn nữa.

Đặng Nghiêu đưa mắt nhìn An Thanh Nguyên vẻ ngơ ngác không hiểu, nhưng hai tay Lục Hữu đã kết ấn chữ “khôn”, ngón cái và ngón vô danh hai tay đập lại, cổ tay dán chặt vào nhau, xoay dừng lại trước ngực, miệng lẩm nhẩm gì đó, xung quanh đình Hạ Mã bỗng dâng lên sương trắng cuộn cuộn.

Lục Kiều Kiều trông thấy sương trắng bỗng dưng bốc lên, trong chớp mắt đã bao trùm cả đình Hạ Mã, còn tiếp tục tràn về phía con đường họ đang phòng thủ, lập tức đứng dậy nói: “Tấn công tới rồi, Jack, lùi mau...” Hai người khom lưng chạy trên bờ tường vào sâu bên trong con đường hẹp.

Họ chạy đã nhanh, sương trắng tràn đến còn nhanh hơn. Sương trắng tràn từ đình Hạ Mã vào con đường hẹp như thủy triều dâng, Lục Kiều Kiều biết rõ, bên trong màn sương trắng này tuyệt đối chẳng phải hư không, mà là đao và tên có thể lấy mạng người ta.

Sương mù đã vây quanh hai người, Lục Kiều Kiều ngược mắt quan sát, thấy bốn bề trắng xóa, giơ tay lên trước mặt không thấy ngón, cô áp sát vào người Jack, níu chặt tay anh không buông ra nữa, miệng khẽ nói:

“Cắt súng đi, dùng đao!”

Tay trái Jack nắm chặt tay Lục Kiều Kiều, anh cắt súng đi rồi rút thanh đao dài mới nhặt được lúc nãy, kéo tay cô một cái, hai người nhẹ nhàng nhảy xuống con đường hẹp bên dưới. Lục Kiều Kiều hiểu ý Jack, kỳ thực, lúc ở trên bờ tường Jack có thể lựa chọn nhảy vào phía trong tường bỏ chạy chứ không phải nhảy xuống con đường bên ngoài đầy sương mù và binh sĩ. Nhưng sự an toàn trong thời gian ngắn ấy, chỉ khiến đối phương bảo tồn được nhiều thực lực, trong tình huống lấy ít địch nhiều như thế này, sương mù dày đặc chưa chắc đã là ưu thế của đối phương. Đối với một cặp vợ chồng tay nắm tay cảm nhận vị trí của đối phương thì những tên binh sĩ phân tán ra kia thực chẳng khác nào những kẻ mù dờ.

Hai người vừa chạm đất liền ngồi thụp xuống, Jack kéo Lục Kiều Kiều lần mò đi ngược trở lại. Jack giơ thanh đao ra phía trước dò đường, xung quanh hai người toàn tiếng bước chân và tiếng thở, thỉnh thoảng lại có tiếng lưỡi đao rít gió vù qua trên đầu. Lục Kiều Kiều cảm thấy bàn tay Jack đột nhiên siết chặt, bên tai nghe tiếng hai thanh đao chạm nhau đánh “keng” một tiếng, đồng thời tay Jack cũng kéo giật cô về phía trước.

Lục Kiều Kiều đã hiểu ra, đây là đao của Jack chạm vào người đối phương, sau khi anh gạt đao của đối phương đi liền kéo mình về phía anh cảm giác được là có người, đao của người đó đã bị Jack gạt ra, chỉ cần thuận theo phương hướng ấy đâm tới, là có thể tiêu diệt kẻ địch.

Hai người tâm ý hợp nhất, thanh Tụ lý đao của cô không chút do dự phối hợp với mã đao của Jack, đâm thẳng về phía trước.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mặt Lục Kiều Kiều nóng bừng, cô biết, đây là do máu bắn lên. Sau đó, cô nghe thấy tiếng người ngã xuống, rồi tiếng bước chân rào rào lùi ra xa. Jack lắng nghe tiếng bước chân ở gần họ nhất, rồi lại lặng lẽ áp tới, thanh đao dài giơ ra trước mặt, chạm phải thứ gì rồi, thứ đó lập tức lùi lại. Lùi lại tức là người! Jack sải chân bước lên một bước, thanh đao dựa theo cảm giác đâm tới... “A!” Lại một tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng người lăn lê bò lùi ra xa.

Jack kéo Lục Kiều Kiều cấp tốc đuổi theo những tiếng bước chân lùi lại ấy, đến khi thanh đao chạm phải bức tường, anh liền ngồi xổm xuống góc tường, đồng thời kéo cô ra phía sau, rồi lại vòng thanh đao ra thăm dò.

Trên đầu anh có tiếng lưỡi đao rít gió, Jack nhanh chóng vung đao lên che chắn thân mình, tức thì tiếng binh khí chạm nhau dồn dập vang lên. Lục Kiều Kiều bị Jack kéo ra sau lưng, nhưng qua thân thể anh, cô cảm nhận được những cú chém dồn dập của Jack chỉ đối lại thể công còn nhanh hơn của đối phương, hơn nữa kẻ này dồn lực vào thanh đao rất nặng, trình độ này tuyệt không tầm thường, trực giác mách bảo cô, đối phương chính là Khoái đao Lục Hữu.

Không đợi Jack chém thêm mấy đao nữa, Lục Kiều Kiều đã ngậm Tụ lý đao ngang miệng, tay phải mò xuống bao rút súng ra, bắn một phát về phía có tiếng đao giao thủ với Jack.

“Pằng!” Súng vừa nổ, đối phương lập tức rút lui, nhưng tiếng súng này rõ ràng đã tiết lộ cho kẻ địch biết vị trí của họ, tiếng bước chân xung quanh cùng lúc đổ dồn về phía họ.

Jack vừa nghe thấy tiếng bước chân dồn dập xông về phía mình, lập tức chạy men theo bức tường, kéo Lục Kiều Kiều lùi về phía đình Hạ Mã. Chạy được khoảng mười mấy bước, anh đột nhiên nhảy sang phía bức tường đối diện rồi chạy ngược lại, thì ra anh chạy như vậy là muốn phân tán đội hình của đối phương. Chiêu này hết sức hiệu quả, khi anh vung đao vọt sang phía bức tường bên kia, thanh đao trên tay lại chạm vào một tên địch khác; tay nắm chặt tay Lục Kiều Kiều, Jack chẳng còn e ngại gì cả, chạm phải bất cứ ai anh cũng có thể vung đao lên chém; anh lại kéo Lục Kiều Kiều ra sau lưng, không nói không rằng chém về phía cảm giác có người, một đao, hai đao va chạm trên đầu. Song tên binh sĩ này không giống mấy người bị họ âm thầm hạ thủ lúc nãy, hắn kêu toáng lên: “Bọn chúng ở đây, mau tới đi!” đồng thời múa loạn thanh đao đang cầm trên tay.

Lục Kiều Kiều nghe thấy rất rõ, tiếng đao chạm nhau ở phía trên, tiếng kêu cũng ở phía trên, người này đang đứng thẳng. Cô không đợi Jack kéo mình tấn công, mà chủ động rút đao rùn thấp người quét về phía thân dưới của kẻ địch. Ba đao quét qua nhanh chóng, phát ra hai tiếng động như thể đao đã ngập vào

xương. Lục Kiều Kiều cảm thấy rất đầm tay, đồng thời, tiếng kêu thảm thiết và âm thanh ngã xuống của đối phương cũng báo hiệu rằng cô đã thành công.

Lục Kiều Kiều hưng phấn nói với Jack: “Lại hạ thêm một tên nữa rồi, mau rút lui thôi!” Lúc này, họ cảm thấy một cơn gió mát lướt qua mặt. Bàn tay Jack lại siết chặt thêm, hai người đều hiểu sương mù sắp tan đi, mà họ lại đang đứng giữa đường, không có chỗ nào để ẩn trốn, xung quanh toàn là binh sĩ đối phương, lại còn ba tên cao thủ của Khâm Thiên giám nữa.

Lục Kiều Kiều kéo tay Jack thuận theo hướng gió, anh liền giơ đao ra phía ấy, hai người tâm ý tương thông, cùng chạy về phía cuối con đường. Họ đều hiểu, chỉ có cách chạy theo hướng gió, với tốc độ ngang với cơn gió thì mới có thể ẩn thân trong làn sương mù lâu thêm một chút, từ đó có cơ hội rời khỏi con đường hẹp tựa như một cái lồng khổng lồ này.

Trong quá trình chiến đấu vừa nãy, họ đã nhanh chóng khám phá được phương pháp tay nắm tay tác chiến, chiến đấu trong sương mù dày đặc lập tức trở thành ưu thế của hai người. Jack và Lục Kiều Kiều chạy theo cơn gió, hễ thanh mã đao trên tay Jack chạm phải người, sau khi gạt binh khí của đối phương ra, Lục Kiều Kiều liền phối hợp với anh hạ sát đối phương. Hôm nay là hôn lễ của họ, tân lang và tân nương tay nắm tay giữa màn sương trắng, nhảy một điệu valse chết chóc trong nền nhạc tấu bằng chiến đao trên con đường mở ra bằng máu.

Gió mỗi lúc một lớn, họ liền tiếp hạ sát mấy tên binh sĩ trong sương mù, cảnh vật xung quanh dần trở nên rõ ràng. Bốn phía quanh họ là những bức tường đổ nát và đám binh sĩ bao vây, Lục Kiều Kiều vội kéo Jack lách vào trong chỗ tường đổ. Đám quan quân triều đình vừa nãy đã ném mùi lợi hại của súng Tây, vừa thấy sương tan, ai nấy đều tự tìm chỗ ẩn nấp, trở mắt ra nhìn mục tiêu chạy vào khu miếu mạo đổ nát mà hùng vĩ.

An Thanh Nguyên và các võ sĩ nhà Hotta đứng ở đầu con đường hẹp, từ đằng xa đã nhìn thấy Lục Kiều Kiều và Jack chạy vào chỗ bức tường đổ. Anh ta phát hiện phương pháp thả sương mù của Lục Hữu cũng không thành công, từ tiếng kêu thảm thiết của đám binh sĩ, rõ ràng màn sương này đã trở thành ưu thế tác chiến của hai người kia. Trước tình hình đó, anh ta bèn niệm một đạo Thanh phong chú, xua tan sương mù dày đặc, hồng quan sát xem Lục Kiều Kiều chiến đấu ra sao.

An Thanh Nguyên tính ra được An Long Nhi đã tách nhóm đi về phía Tây, nhưng điều này không có nghĩa mục tiêu của thằng bé là Long Quyết. Với sự giảo hoạt của Lục Kiều Kiều, sắp xếp cho An Long Nhi tách ra làm kế nghi binh cũng không có gì là lạ, nếu anh ta lập tức quay đầu đuổi theo An Long Nhi, vậy thì Lục Kiều Kiều vốn biết Long Quyết ở đâu sẽ nhân cơ hội ấy mà giành lấy. Một người muốn giành đoạt Long Quyết sẽ gắng hết sức để giữ mạng, nhưng nếu cô liều mạng tác chiến, chứng tỏ họ đang kéo dài thời gian, vậy anh ta cũng không cần tốn thêm thời gian ở đây nữa.

Lần này tự mình đôn đốc tác chiến, anh ta cũng nhìn ra được biểu hiện qua quýt của Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức. Khi kiểm tra hồ sơ, An Thanh Nguyên đã biết Đặng Nghiêu là viên quan lão luyện chu đáo nhất, nhưng y cứ liên tục giả điên giả ngốc, hết lần này đến lần khác buông tha cho Jack và Tôn Tồn Chân. Trước đây, An Thanh Nguyên chưa lần nào tận mắt nhìn bọn họ tác chiến, mà chỉ nghe báo cáo sau khi kết thúc, kể cả có nghi ngờ cũng không thể tùy tiện định tội; vì vậy vừa nãy sau khi chia binh làm hai, anh ta liền đích thân đi theo đám người bọn Đặng Nghiêu, xem bọn họ chiến đấu ra sao. Theo những gì anh ta tận mắt chứng kiến ngày hôm nay, Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đúng là có hiềm nghi tiêu cực kháng lệnh, chỉ có Lục Hữu là dốc hết sức chấp hành. Có điều, trước mắt An Thanh Nguyên cũng không quản được quá nhiều việc như vậy, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ trong lòng. Bên kia bức tường chính là quần thể miếu mạo mà Lục Kiều Kiều chạy vào, An Thanh Nguyên rảo chân chạy tới cuối con đường hẹp, đứng ở vị trí có thể nhìn thấy những ngôi miếu đó. Đám binh sĩ đều phục ở bên ngoài không dám tiến vào, An Thanh Nguyên ra lệnh cho Đặng Nghiêu: “Tiêu đại nhân, dẫn theo mười người mang cung tên vòng ra sau núi, xua bọn chúng tới chỗ chúng ta.”

Đặng Nghiêu lập tức nhận lệnh, dẫn người lần vào các bụi cỏ, âm thầm tiến về phía năm sáu ngôi miếu đổ nát bên đó.

An Thanh Nguyên lại bảo Lục Hữu: “Lục đại nhân, đi theo Tiêu đại nhân đi...”

Lục Hữu đưa mắt nhìn An Thanh Nguyên, An Thanh Nguyên nhắm mắt khẽ gật đầu. Lục Hữu hiểu anh ta muốn mình giám sát Đặng Nghiêu bèn chấp tay một cái rồi đuổi theo họ Đặng.

An Thanh Nguyên lại gọi Kim Lập Đức đến bên cạnh, nói: “Kim đại nhân, người là địa quan trong cung, sở trường nhất là phong thủy, hãy xem nơi này là bố cục gì vậy?”

Họ Kim gầy gò thấp nhỏ, mang vóc dáng điển hình của người phương Nam, y nhanh nhẹn nhảy lên bờ tường quan sát một hồi, sau đó nhảy xuống bẩm với An Thanh Nguyên: “Quốc sư, chín gian miếu ở đây xếp thành bố cục hình Phượng hoàng, nhưng không có tượng Phượng hoàng tung cánh bay cao, chắc là bố cục Chu tước phục ma.”

An Thanh Nguyên nói: “Ừm, mắt quan sát của người cũng không tệ, nơi này đích thực là Phục ma chi địa. Theo người nên bắt mấy người này thế nào?”

Kim Lập Đức đáp: “Phượng hoàng phục ma, không dồn lực vào mỏ phượng mà ở vuốt phượng, dựa theo bố cục trước mắt, ở mé núi có một ngôi tháp đổ, nguyên bản có lẽ là hình đầu phượng và mỏ phượng, nhưng tháp đổ như phượng mất đầu, muốn thoát khỏi bố cục này thì từ phương vị ấy là dễ nhất, trước tiên phải chia quân ra chặn giữ ở đó. Nếu bọn chúng không chạy được, thì có thể dồn vào vị trí vuốt phượng hoàng trong bố cục này, nơi đó là Phục ma chi địa chí âm chí tà, vì vậy mới xây dựng điện chính trên lưng phượng dưới như vuốt phượng để trấn áp. Trong gian điện đó, tam muội chân hỏa của người ta sẽ bị tắt lại.”

An Thanh Nguyên nghe y nói hết, lập tức dặn dò: “Tốt lắm, người và Lương bả tổng dẫn theo những người khác canh chừng bên dưới tòa tháp đổ.”

Sau đó, anh ta quay lại chấp tay nói với Hotta Masayoshi: “Hotta tiên sinh, nhờ các vị canh chừng ở chỗ này, đối phương có mấy người các vị đều đã gặp cả rồi, ngoài Lục Kiêu Kiêu ra, những kẻ khác đều xử quyết tại chỗ.”

Hotta Masayoshi khom người nhận lời, An Thanh Nguyên liền một mình đi vào trong quần thể miếu mạo đổ nát.

69. Chương 69: Điện Phục Ma

Lục Kiêu Kiêu và Jack nhảy vào quần thể miếu mạo, rồi chạy một mạch vào sâu bên trong. Cuộc phục kích lần này đã làm tiêu hao khoảng hai mươi người của đối phương nên họ rất hài lòng. Họ vừa chạy vừa đếm số đạn được còn lại, mỗi người chỉ còn bảy tám viên đạn, đối phó với hơn bốn mươi người nữa, không thể dùng mười mấy viên đạn này mà giải quyết.

Lục Kiêu Kiêu nói với Jack: “Chúng ta phải đột kích ra ngoài, đến tường bao phía sau núi thì nhảy ra, sau đó lên núi, giằng co với chúng ở trong núi...”

Jack đáp một tiếng rồi theo Lục Kiêu Kiêu chạy lên chỗ đất cao trong tầm mắt. Phía trước đã là bức tường bao bong tróc bám đầy bụi đất ở sau núi, nhưng họ còn chưa đến gần, đã trông thấy trong đồng cỏ dưới chân tường đột nhiên có binh sĩ đứng vọt dậy bắn tên về phía mình, bảy tám mũi tên cùng lúc cùng lúc nhắm vào Jack và Lục Kiêu Kiêu. Hai người trông thấy có tên bắn tới, vội vàng lăn nhanh xuống sau bệ đá bên dưới ngôi miếu.

Jack rút súng cầm trên tay, hần học nói: “Shit, bọn này còn biết chúng ta muốn chạy hướng nào cơ à? Xông lên vậy!”

Một mũi tên găm xuống trước mặt anh, anh lập tức nhô đầu lên tìm mục tiêu xạ kích. Nhưng khi nhô lên, anh không thấy người đang lấp tên, mà thấy hai binh sĩ đang nhả dây cung, cùng với những mũi tên bay về phía mình, Jack còn chưa kịp giương súng lên ngắm đã phải rút đầu trở về.

Mũi tên “soạt” một tiếng cắm phập ngay trên đỉnh đầu Jack, anh lại cố lộ đầu lên để bắn, nhưng một mũi tên khác đã đợi sẵn anh ở đó, tiết tấu xạ kích của Jack hoàn toàn bị đối phương khống chế. Anh thầm nhủ: “Hồng bét, không thể xông qua được rồi.”

Lục Kiều Kiều ở phía sau Jack, nói với anh: “Lúc này không thể tiết kiệm đạn được nữa, em nổ súng xong, anh lập tức nhổm lên bắn người...” Vừa dứt lời, cô cũng chẳng buồn quan sát bên ngoài, nâng súng giơ tay ra bắn bừa. Cô nghĩ chỉ cần dọa cho đối phương phải né tránh trong một tích tắc, nhân khoảng trống này, Jack có thể giành lại quyền chủ động.

“Pằng!” một tiếng nổ vang, bảy tám binh sĩ bắn tên dưới bức tường vây phía sau núi quả nhiên phục hết xuống bụi cỏ, chỉ trong chớp mắt ngăn ngử ấy, Jack đã giành được tiên cơ, nhổm người lên chĩa súng vào bên dưới bức tường.

Trong tích tắc ấy, Jack neho mắt ngắm qua nòng súng, không ngờ lại trông thấy một binh sĩ ngã vật ra, còn những tên khác thì nằm rạp người xuống đất. Anh cảm thấy thật tức cười, chẳng lẽ Lục Kiều Kiều lại may mắn đến vậy? Ngay sau đó, lại có mấy tên binh sĩ cùng lúc nhổm dậy bắn tên, Jack lập tức kéo cô, bốn người ngã xuống.

Cả đời Jack chưa bao giờ gặp chuyện gì có lời như vậy, trong lòng lấy làm thắc mắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Súng của anh vẫn chĩa về phía bức tường bao, những binh sĩ còn lại không dám đứng lên nữa, nhưng lại nghe thấy có tiếng quát tháo và đánh nhau ở chỗ họ nhìn thấy được vắng tới, anh và Lục Kiều Kiều chăm chú lắng nghe, hoá ra là tiếng của Đặng Nghiêu và Lục Hữu.

Trong tiếng đao chạm nhau liên tiếp, loáng thoáng nghe thấy Lục Hữu lớn tiếng quát: “Quốc sư sớm đã đoán được người sẽ giúp chúng... lập tức theo ta trở về, sẽ tha cho người tội chết!”

Đặng Nghiêu cũng nói với Lục Hữu: “Đừng đánh nữa, ta không trở về đâu, chuyện này ta không làm được nữa... huynh đệ, đừng bức ta...”

Jack và Lục Kiều Kiều rốt cuộc cũng hiểu ra, vừa nãy không phải ba phát súng bắn gục được bốn người, mà là Đặng Nghiêu âm thầm hạ thủ lúc Jack nổ súng, cùng lúc bắn gục binh sĩ với anh. Lục Kiều Kiều biết đây là cơ hội hiếm có, cô nấp mấy viên đạn cuối cùng rồi nhảy ra khỏi bụi đá che chắn, khom lưng chạy về phía bức tường. Jack bám sát theo sau, nòng súng vẫn luôn ngắm về phía mấy tên binh sĩ đang nấp trong bụi cỏ, bọn chúng vừa thấy Jack và Lục Kiều Kiều giơ súng Tây nhắm về phía mình, đều hoảng hốt ném bỏ cung tên, lồm cồm bò đi.

Jack và Lục Kiều Kiều đã trông thấy được Đặng Nghiêu và Lục Hữu, khoai đao của họ Lục chém xuống Đặng Nghiêu như mưa, nhưng Đặng Nghiêu vẫn luôn miệng “Đừng đánh nữa,” vừa dùng đao chặn đỡ, bảo vệ thân mình mà men theo tường bao lùi lại. Lục Kiều Kiều hét lớn: “Đặng đại ca, tránh ra!”

Đặng Nghiêu quay đầu lại nhìn, thấy Lục Kiều Kiều đang giương súng lên ngắm vào Lục Hữu, chỉ cần y nhảy ra khỏi vòng chiến, cô sẽ có thể bóp cò, nhưng y lại hét lớn: “Đừng nổ súng!” rồi lập tức dùng thân thể mình chắn giữa Lục Hữu và Lục Kiều Kiều, Lục Hữu thấy Đặng Nghiêu quay đầu, chính là thời cơ tuyệt hảo để xuất chiêu, liền vòng đao qua đầu chém thẳng xuống má bên phải của họ Đặng. Đao của Lục Hữu rất nhanh, khi Đặng Nghiêu vừa nói dứt lời với Lục Kiều Kiều, chặn nòng súng của cô rồi quay đầu lại, đao của họ Lục đã chém tới trước mặt, da mặt y thậm chí còn cảm nhận được khí lạnh từ đao tỏa ra.

Trước nguy cơ không thể tránh né cũng không thể chống đỡ ấy, theo bản năng, Đặng Nghiêu gầm lên một tiếng dữ dội tựa mãnh thú, chấn động cả hồn phách người nghe, không khí ở xung quanh tựa như bị sấm đánh tan. Trên người y bùng phát một ảo ảnh hình thú khổng lồ, nếu buộc phải nói con thú này giống con gì, thì chỉ có thể miễn cưỡng nói nó giống một con gấu; con gấu này ngực nở eo nhỏ, hai cánh tay to như thân cây một người ôm, lông lá toàn thân đâm ra tua tủa như thể sắp nổ tung đến nơi.

Cùng với tiếng gầm, Đặng Nghiêu cũng buông thanh đao trên tay ra, tay phải giơ phất lên đỉnh đầu, rồi bằng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, tiến một bước về phía Lục Hữu, tay trái ở trước ngực đánh ra nhằm thẳng vào ngực họ Lục, lòng bàn tay phát kinh lực, đây chính là một chiêu cực khó phá giải trong Bát Cực quyền, gọi là Mãnh hổ lên núi! Đặng Nghiêu đánh ra chiêu này hết sức bình ổn, khí thể như đẩy được cả ngọn núi, phát huy hết mức Thập tự kinh đặc biệt mà chỉ có Bát Cực quyền mới có, đây phong thái của một bậc đại tôn sư. Trong tiếng sấm nổ ấy, thanh đao của Lục Hữu bị đánh văng mất tầm, bản thân y bị kinh lực đánh gãy cả xương lồng ngực, người bắn đi như một viên đạn, văng ra xa bốn năm trượng, hôn mê bất tỉnh.

Đặng Nghiêu cũng không nhìn Lục Kiều Kiều, y không thu hồi nguyên thần hình con gấu lớn, xoay người

vòng sang phía bức tường bao bên cạnh, một tay che đầu, một tay chắn trước ngực, sử ra chiêu Thiết sơn kháo trong Bát Cực quyền, dùng một bên lưng tông thẳng vào bức tường. lại một tiếng nổ lớn, gạch đá vụn bắn tung té, trên tường xuất hiện một lỗ lớn đủ cho hai người chui lọt. Vừa đục thủng tường, nguyên thần của Đặng Nghiêu lập tức thu hồi, y lùi lại bên cạnh bức tường, đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều cũng nhìn Đặng Nghiêu qua đám khói mù mịt, y đã không còn vẻ hiền lành, rụt đầu rụt cổ sợ sinh chuyện như trong ấn tượng của cô nữa, ánh mắt kiên cường mà mạnh mẽ, trên mặt bị Lục Hữu chém toạc một vết thương dài, máu vẫn đang chảy không ngừng, cặp môi dày không nhếch lên phẳng phất nụ cười như thường ngày nữa, mà mím chặt lại, cả người toát lên khí thế hùng hực.

Lục Kiều Kiều biết Đặng Nghiêu đã làm phản, y sẽ không quay lại bên cạnh An Thanh Nguyên nữa, cô chạy tới chỗ họ Đặng, kéo ống tay y, cùng chui vào lỗ hổng trên tường.

Đặng Nghiêu gạt tay cô, đỡ lưng Lục Kiều Kiều đẩy cô ra ngoài. Đúng lúc này, trên đầu họ vang lên một tràng tiếng “lách cách” dồn dập, Đặng Nghiêu vừa nghe thấy, cánh tay đang đẩy Lục Kiều Kiều ra liền giật ngược về, kéo cô vào bên trong tường, liên tiếp lùi ba bốn bước, rồi nhảy ra xa mấy trượng...

Jack vô cùng quen thuộc với loại âm thanh này, đây là Địa đế lôi pháp của huynh đệ Mục Linh Mục Thác, trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, anh suýt nữa đã chết trong tay họ. Lần này vừa nghe thấy tiếng, anh lập tức phối hợp, lùi lại né tránh theo Đặng Nghiêu. Cả bọn vừa mới lùi ra, mặt đất dưới cái hốc trên tường đã vọt ra một đạo sấm sét, làm bụi và đá vụn bắn tung tóe.

Đặng Nghiêu thấy đạo sấm sét xuất hiện, đương nhiên cũng biết anh em họ Mục từ phía sau núi vòng tới quần thể miếu mạo chặn đánh, bèn nói với Lục Kiều Kiều và Jack: “Lùi lại mau, bọn chúng lợi hại lắm.” Lời còn chưa dứt, trong hốc tường đã có tên bắn ra vèo vèo, mang theo tiếng rít gió sượt qua bên cạnh họ, ba người nhanh nhẹn lách vào một đại điện ẩn trốn.

Jack dùng súng áp chế đám binh sĩ do anh em họ Mục dẫn theo, Lục Kiều Kiều thở hổn hển nói với Đặng Nghiêu: “Đặng đại ca, lần này huynh tiêu đời rồi, vợ con huynh vẫn còn ở Quảng Châu kia mà... hay là huynh ra ngoài đầu hàng đi, để bọn tôi tự chạy là được rồi...”

Đặng Nghiêu ngồi xổm xuống dưới đất, phủi bụi trên người nói: “Chắc, nói sao nhỉ? Quảng Châu cũng không phải nơi thái bình, tôi đã bàn với lão Đức, đưa vợ con về quê cả rồi, trong thời gian ngắn chắc không có chuyện gì đâu. Đừng nói chuyện này nữa, Quốc sư ấy... chính là anh trai cô, y rất giỏi Thất Ất trận pháp, cô muốn thoát ra thì không thể xông bừa như vậy được, về cơ bản chạy tới đâu cũng nằm trong tính toán của y cả, nếu cô tinh thông phong thủy thì chọn một hướng rồi hãy xông ra, đừng làm bừa...”

Lục Kiều Kiều nghe y nói xong, lập tức lấy la bàn ra tính toán phương vị. Tên chốc chốc lại bay vọt qua trên đầu, cả bọn cũng thi thoảng phải nằm rạp xuống né tránh. Lục Kiều Kiều đưa mắt quan sát xung quanh, tranh thủ khoảng trống lộ đầu ra quan sát các đại điện khác, miệng phát ra một tiếng “ôi chà”, Đặng Nghiêu hỏi cô ôi cái gì, Lục Kiều Kiều nghiêng răng nói: “Chỗ này không chỉ là đạo quán thôi đâu, mà là một trận pháp phục ma, là trận pháp Thiên sư đạo dùng để trấn áp tà khí... Nếu thiên sư bình thường làm phép trừ tà, chỉ cần dùng pháp khí và lò hương bày ra bố cục như vậy là xong, nhưng ở đây lại dùng rất nhiều đại điện bày cục, có thể đang trấn áp thứ gì đó rất kỳ quái...”

Jack sốt ruột nói: “Em cứ bảo chạy lối nào là được, sắp hết đạn rồi, chọn nhanh lên đi!”

“Đừng làm ồn! Em đang tính đây... năm Bính Ngọ tháng Tân Sửu, chỗ nào cũng liên hoàn thành một tử cục, cắt không đứt, phá không tan, không có lối nào để xông ra cả, phải đợi tháng sau mới thoát ra được!” Lục Kiều Kiều kêu lên, Jack và Đặng Nghiêu cũng đồng thanh thốt: “Không phải chứ, tính kiểu gì vậy?”

Đặng Nghiêu nói: “Thôi không tính nữa, đi theo tôi đi.” Nói xong, y liền kéo Lục Kiều Kiều chọn đại một hướng mà chạy, Jack cầm súng đoạn hậu, nhưng đạn chẳng mấy chốc đã dùng hết, họ còn chưa kịp chạy đến chỗ bức tường bao, tên ở đằng sau đã đuổi theo như hình với bóng, lại dồn cả bọn vào góc tường một gian đại điện khác. Đặng Nghiêu nói: “Hai người tìm nơi nào mà xông ra đi, để tôi cản bọn chúng lại.” Dứt lời, hai tay y liền kết ấn, rùn người xuống, cùng với tiếng giậm chân, một làn khói mù bên cạnh Lục Kiều Kiều, Đặng Nghiêu cũng biến mất theo làn khói ấy. Lục Kiều Kiều và Jack mặc dù biết y và Tôn Tồn Chân đều tinh thông Ngũ hành độn pháp, nhưng trông thấy một người sống sờ sờ đột nhiên biến mất ở khoảng cách gần như vậy, cả hai đều hết sức kinh ngạc.

Mục Linh và Mục Thác dẫn theo hai nhóm mười người đi lên chỗ cao trên hậu sơn của cung Đại Thượng Thanh quan sát tình thế bên dưới, vừa thấy tường bao bị Đặng Nghiêu đánh thủng, hai người lập tức phát ra sấm sét phong tỏa lỗ hổng đó lại, rồi cùng đám binh sĩ tràn vào cung Đại Thượng Thanh. Nhưng đạo pháp mạnh mẽ cũng không thể đối phó với súng Tây, khẩu súng còn của Jack thì thoảng lại vang lên, khiến hai người đều e ngại. Cầm cự một hồi, đột nhiên thấy Đặng Nghiêu dẫn bọn họ chạy sâu vào quần thể miếu điện, súng Tây cũng dần dần không nhả đạn nữa, hai người liền chỉ huy binh sĩ tiến vào bắt người.

Đám binh sĩ đang tùm tùm đuổi ra phía sau đại điện, thỉnh thoảng Đặng Nghiêu xuất hiện ở giữa cả bọn như một bóng ma, làm không ít tên kinh hoàng kêu toáng lên. Thân hình và thủ pháp của Đặng Nghiêu nhanh như điện chớp, vừa xuất hiện giữa đám binh sĩ, hai tay đã tóm tay của hai tên, lần lượt vặn về hai hướng khác nhau. Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết và tiếng xương cốt gãy lìa, cánh tay của hai tên kia đã bị trật khớp, đau đến nổi lăn lộn dưới đất.

Những tên khác lập tức ủa tới cứu viện, nhao nhao vung đao lên đâm chém về phía Đặng Nghiêu. Đặng Nghiêu không né cũng chẳng tránh, xuống tấn tiếp chiến, đến một đao liền tiếp một đao, vừa ra tay đã ấn lên cổ tay đối phương, rồi sử chiêu phân thân thác cốt; tất cả những tên vung đao lên chém, đều có chung kết quả tay phải bị trật khớp ngã lăn ra đất. Đặng Nghiêu tựa như một con gấu lớn xông vào giữa ruộng ngô, thành thực mà lão luyện bề gãy rất nhiều bắp ngô lớn.

Mục Linh Mục Thác không ngờ Đặng Nghiêu lại có chiêu này, lúc định thần lại nhìn rõ Đặng Nghiêu đang làm gì, thì đã có mười mấy binh sĩ bị bề trật khớp cánh tay hoặc cổ tay nằm lăn lộn dưới đất, tiếng kêu thảm vẳng trời. Kiểu đánh giáp lá cà mà không giết người này khiến cung Đại Thượng Thanh còn giống địa ngục nhân gian hơn cả lúc này. Mục Linh vội hét lớn: “Tản ra! Toàn bộ tản ra, không được đến gần hắn!”

Những tên khác vừa tản ra, Mục Linh Mục Thác liền cùng lúc vung đao từ hai hướng theo thế gọng kìm kẹp Đặng Nghiêu vào giữa, hai thanh đao chạm nhau trên không trung, họ chỉ chém trúng một luồng khói mù, thân thể to lớn của họ Đặng đã lại biến mất trước mặt họ như một cái bóng.

Lục Kiều Kiều ở trong góc trông thấy Đặng Nghiêu xông ra bề tay đối phương vừa nhanh vừa hiệu quả, trong lòng mừng rỡ, vội kéo tay Jack nói: “Thành công rồi, chúng ta chạy mau.” Mới chạy được mười bước, Đặng Nghiêu đã quay lại bên cạnh họ, y cũng nói: “Chạy mau, chạy mau!” Lục Kiều Kiều thấy bộ dạng nghiêm trọng của Đặng Nghiêu, lại không nhịn được bật cười thành tiếng.

Mục Linh Mục Thác là quý tộc Bát Kỳ từ nhỏ đã tu luyện, công phu cao hơn hẳn Lục Kiều Kiều và Jack, mà Đặng Nghiêu dẫn theo cô và Jack lại không thể chạy nhanh được, thoáng cái họ đã bị huynh đệ họ Mục đuổi tới sau lưng. Đặng Nghiêu kêu lên một tiếng: “Hai người chạy trước đi”, rồi xoay người lại đối mặt với Mục Linh Mục Thác, khuỳnh chân xuống tấn, hai tay tách ra, lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng ngũ sắc, loáng thoáng nghe thấy tiếng sấm sét ù ùng vang lên quanh mình y.

Mục Thác quát lớn: “Tiêu Kiếm, người phản rồi! Người muốn làm gì hả?”

Đặng Nghiêu trầm giọng nói: “Người Mãn muốn làm hoàng đế của người Hán, có thể không phản sao? Cho ta xem công pháp Mật tôn của các người đi... hãy!”

Tiếng hét vừa vang lên, y đã nhanh chóng tiến lên hai bước, hai tay lần lượt đánh về phía Mục Linh và Mục Thác, hai quang sáng đỏ rực to như cái đầu tấc thì bay ra khỏi lòng bàn tay.

Mục Linh lách mình lách ra phía sau Mục Thác, còn Mục Thác lại không hề né tránh, cũng bước về phía Đặng Nghiêu một bước, hai tay để trước ngực, cổ tay, ngón cái và ngón út dính vào nhau, lòng bàn tay và ba ngón còn lại xòe ra, kết thành liên hoa ấn mà Đạo giáo không có; Mục Linh lách ra phía sau người Mục Thác, thân thể hai người liền dính chặt vào nhau như một, tay trái y nắm lại, áp xuống hông bên trái, tay phải từ sau vươn ra trước, lòng bàn tay hướng lên trên, bảo hộ trước ngực hai người, hình thành nên hình thái pháp thân của Tứ thủ Tát Thùy Bồ tát, miệng lầm nhảm Đại Minh chú vạn ứng vạn linh của Mật tông.

Cùng với tiếng chú ngữ “úm ma ni bát nê hồng”, trước mặt Đặng Nghiêu đột nhiên nở ra một đóa hoa sen trắng tinh khiết...

Hai luồng sáng do Đặng Nghiêu phát ra đã bay khỏi tay, nhưng vẫn nằm trong sự thao túng của y, khi trông thấy hai người bọn đối phương tụ lại một chỗ, hai tay y liền đan vào nhau trước ngực, hai quả cầu sét đang tách ra hai hướng lập tức hợp lại thành một, bay về phía anh em họ Mục với khí thế mãnh liệt hơn.

Một tiếng nổ lớn vang lên, quả cầu sét đập vào đóa sen trắng, sóng khí cuộn cuộn làm nền đá dưới chân họ nứt toác như mai rùa. Lúc này, Đặng Nghiêu cảm thấy bên cạnh mình có một bóng người lướt qua, tuy không nhìn rõ là ai, nhưng theo suy đoán thông thường, cũng chỉ có An Thanh Nguyên mới có tốc độ nhanh như thế. Đặng Nghiêu không kịp kiểm tra xem đòn tấn công của mình có hiệu quả hay không, lập tức xoay người đuổi theo hướng Lục Kiều Kiều và Jack.

Khi y quay lại bên cạnh hai người kia, An Thanh Nguyên đã đứng trước họ, mặt đối mặt với Lục Kiều Kiều. Chỗ này là thông đạo nối giữa hai đại diện, một đầu bị An Thanh Nguyên chắn, đầu còn lại cũng lập tức bị Mục Linh và Mục Thác chặn mất, An Thanh Nguyên giơ tay ra hiệu cho hai huynh đệ Mục Linh Mục Thác ngừng tấn công, sau đó bước lên hai bước.

Súng của Jack đã hết đạn, trên tay chỉ cầm một thanh mã đao, nhưng Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn rút phất khẩu súng ra, hai tay cầm súng chỉ vào An Thanh Nguyên, quát lên the thé: “Đứng yên, đừng qua đây!”

An Thanh Nguyên lập tức dừng lại, xòe lòng bàn tay chìa sang hai bên nói: “Tiểu Như đừng sợ, ta là đại ca của muội, sẽ không làm hại muội đâu... muội thành thân rồi phải không?”

An Thanh Nguyên thấy Lục Kiều Kiều búi tóc lệch, đây là kiểu tóc của phụ nữ đã thành hôn dưới triều Đại Thanh. Ngoài ra, anh ta còn thấy cô mặc một bộ kỳ bào màu tím đỏ khác hẳn thường ngày, tấm khăn lông cừ trắng muốt trên cổ đã bị máu nhuộm đỏ lấm tấm, tựa như hoa mai trên tuyết, đẹp dễ lạ thường.

Lục Kiều Kiều chìa súng vào An Thanh Nguyên nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ của chúng tôi, đại ca muốn tặng lễ vật gì vậy?”

An Thanh Nguyên cười cười nói: “Muội buông súng xuống, đại ca thứ gì cũng có thể tặng muội...” Nói đoạn, anh ta hướng ánh mắt sang phía Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, người cũng làm tốt lắm. Năm xưa ta thấy người tính tình nhân hậu, nên mới phái người chăm lo cho muội muội, không ngờ đến giờ tình cảm của các người lại khăng khít như vậy. Trong lòng ta cũng được an ủi... người quay lại đi, chúng ta đâu phải kẻ địch.”

Lục Kiều Kiều đảo mắt một vòng, lập tức hỏi Đặng Nghiêu: “Huynh không phải tên Đặng Nghiêu à?”

Đặng Nghiêu nhìn An Thanh Nguyên đáp: “Tôi là Đặng Nghiêu, trên đời này không còn ai là Tiêu Kiếm nữa. Quốc sư, xin lỗi, tôi chỉ là một hàn sĩ tu đạo, nhà có vợ đại con thơ, ngài đã biết rõ rồi, kẻ này không có lòng lo việc nước, lại càng không muốn tạo thêm sát nghiệp nữa, thực sự không thể tiếp tục ra sức vì triều đình. Ngài hãy niệm tình tôi đã bôn ba nhiều năm vì triều đình cũng không mắc phải sai lầm gì, mà tha cho tôi một con đường sống đi.”

An Thanh Nguyên hòa dịu nói: “Không cần khách khí như thế, người chỉ cần viết một lá đơn từ chức trình lên bộ Lại, ta còn có thể giúp người xin thêm tiền hồi hương nữa.”

Đặng Nghiêu không hề bị lung lay, đáp: “Quốc sư, tôi cũng không phải kẻ ở trong triều đình ngày một ngày hai nữa, chuyện chém giết của phủ Quốc sư thế nào tôi đây nắm rất rõ; những đồng liêu từng vào phủ Quốc sư làm việc, người nào ngã bệnh bị thương phải từ chức, hoặc làm trái quy tắc bị cách chức, đều không rõ tung tích. Hễ rời khỏi phủ Quốc sư, kết cục của tôi thế nào tôi cũng không biết nữa. Tôi sẽ không cùng ngài trở về bộ Lại trình đơn từ chức đâu. Bao năm nay ngài đối đãi với tôi không bạc, quan chức cao, bổng lộc cũng không thấp, nhưng chỉ có hai năm cuối cùng này, khi ở bên Kiều Kiều, tôi mới cảm thấy mình giống một con người, không còn phải âm thầm đi giết người nữa...”

Lục Kiều Kiều tròn mắt lên nhìn Đặng Nghiêu: “Trước đây huynh là thích khách à?”

“Đúng, nhưng khi Quốc sư sai tôi đến ở cạnh nhà cô, ông ấy không hề ra lệnh cho tôi hạ thủ.” Nói tới đây, Đặng Nghiêu hít sâu vào một hơi, nói với An Thanh Nguyên: “Quốc sư, tôi coi Kiều Kiều như con gái mình vậy, cô ấy không có lòng dạ xấu xa gì, chỉ là hơi nghịch ngợm một chút, tôi không ra tay được với một cô gái nhỏ, tôi tin ngài cũng không nỡ ra tay, ngài hãy giơ cao đánh khẽ buông tha cho chúng tôi đi...”

An Thanh Nguyên nghiêng người nhường đường, cười cười nói: “Được, các người đi trước đi, ta chỉ muốn nói vài câu với Tiểu Như thôi.”

Jack đưa tay cầm khẩu súng của Lục Kiều Kiều, hòng súng vẫn chỉ vào An Thanh Nguyên: “Cô ấy là vợ tôi, dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng phải ở bên cạnh Kiều Kiều.”

An Thanh Nguyên bật cười: “Vị muội phu Tây này của ta cũng thật có tình có nghĩa, được thôi, Jack, cậu là người làm ăn, chắc cũng đã biết ta đến vì cái gì, chúng ta làm một cuộc giao dịch thôi...”

Lục Kiều Kiều không đợi An Thanh Nguyên nói hết đã ngắt lời: “Đừng giao dịch với y, người làm ăn chúng ta coi trọng nhất là thành tín, cũng coi trọng giá tiền nữa, y không có tư cách mua thứ y cần!”

An Thanh Nguyên nghiêm mặt nói với Lục Kiều Kiều: “Việc ta làm là dẹp tặc phi, bình thiên hạ, ta vì dân chúng trong thiên hạ được an cư lập nghiệp, vì bảo vệ giang sơn Đại Thanh ...”

Lục Kiều Kiều nói: “Người chỉ muốn thăng quan phát tài, lấy lòng lão hoàng đế, làm con chó cho người Mãn thôi!” Cô nói dứt lời, liền bước lên một bước, trường kiếm của An Thanh Nguyên đã bay khỏi vỏ, y giơ tay vung kiếm chặn ngang thông đạo nói: “Vua dùng lễ đãi bầy tôi, bầy tôi phải trung với vua. Hoàng triều thay đổi là do thiên mệnh, một ngày thiên hạ còn là của Đại Thanh, kẻ làm bầy tôi phải có trách nhiệm bảo vệ giang sơn Đại Thanh ...”

Nhưng Jack đã lớn tiếng nói: “Bullshit! Vua với tôi cái gì chứ? Mọi người sinh ra đều bình đẳng, tổng thống của nước Mỹ không phải do Thượng đế an bài, mà là do dân chúng tôi lựa chọn; mọi người đều có quyền tự do sinh sống, cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc của riêng mình, chính phủ tồn tại là để đảm bảo những quyền lợi này của nhân dân, nhân dân sẽ có quyền loại trừ nó, xây dựng một chính phủ mới. Đại Thanh các người làm cho Trung Quốc đầy rẫy tham quan, dân chúng lầm than, anh lại còn muốn dùng Long Quyết để làm hại nhân dân, giúp đỡ cái chính phủ hủ bại vô năng ấy, chúng tôi không thể để anh có được Long Quyết !”

Lục Kiều Kiều và Đặng Nghiêu đều không ngờ mình tạo phản lại có lý lẽ lớn lao như thế, cả hai nhìn Jack với ánh mắt kính phục. Lục Kiều Kiều còn tỏ ra hết sức ngưỡng mộ: “Phu quân, chàng vĩ đại quá.”

Jack vẫn giương súng chỉ về phía An Thanh Nguyên, anh nghiêng đầu khẽ nói với cô: “Đây là tuyên ngôn độc lập của nước Mỹ, không biết có đọc sai hay không nữa...”

An Thanh Nguyên không bao giờ nghĩ rằng tư tưởng trung quân đã truyền qua mấy nghìn năm của Trung Quốc lại bị Jack phản bác như vậy, đứng trước tranh chấp về tư tưởng kiểu này, người nhẫn nại đến mấy cũng bị chọc giận, anh ta chỉ kiếm vào mặt Jack mắng: “Cầm miệng! Đất không có chỗ cao chỗ thấp làm sao thành sông hồ, người không có tôn có ty đâu thể thành triều cương, thiên hạ không có âm và dương, vua và tôi, cha và con, vợ và chồng, thì còn gì là thiên hạ nữa, Trung Quốc có nền văn hóa chính trị mấy nghìn năm, không đến lượt một tên ngoại quốc như ngươi ở đây múa mép gạt người, không giao Long Quyết ra, ta chỉ còn cách đại nghĩa diệt thân thôi vậy!”

Lục Kiều Kiều phản ứng cực nhanh, nhân lúc An Thanh Nguyên đang kích động, vừa nói dứt bốn chữ đại nghĩa diệt thân cô đột nhiên quát lớn: “Cầm thú đội lốt người! Người đã giết hại cha ruột của mình rồi sao?”

“Ta không giết cha, người đang ở trấn Văn Phong!” An Thanh Nguyên không gánh vác nổi tội danh giết hại cha ruột, buột miệng biện giải, khiến Lục Kiều Kiều biết được sự tình, cô lập tức truy vấn: “Cha không giao Long Quyết cho ngươi, nên từ hai năm trước ngươi đã giam ông ấy vào nhà lao rồi?”

An Thanh Nguyên lập tức biết mình trúng kế, chỉ kiếm vào Jack, nhưng mắt vẫn nhìn Lục Kiều Kiều nói: “Tiểu Như, ta là con trưởng nhà họ An, ta có trách nhiệm bảo vệ Long Quyết, Đặng đại ca, Jack, chúng ta đều là người một nhà, chúng ta có thể cùng bảo vệ Long Quyết .”

“Thối lắm, cha muốn giao thì đã giao cho ngươi lâu rồi, ông ấy đã nhận ra ngươi là kẻ tâm thuật bất chính, Vô Vị đại sư cũng nhìn ra được ngươi không phải người tốt, thế nên không ai chịu nói cho ngươi cả. Ngươi có gan thì giết ta ở đây đi, rồi đi giết Vô Vị đại sư, giết cả cha nữa, đến khi tất cả bị ngươi sát hại, ngươi sẽ có thể thăng quan phát tài! Ngươi chẳng những bán mình bán mạng bán trái tim, ngươi còn bán cả người thân trong nhà, bán cả khí tiết của người Hán chúng ta, ngươi thậm chí còn không bằng một ả kỹ nữ!” Lục Kiều Kiều biết cha mình đang nằm trong tay An Thanh Nguyên, cũng tức giận bừng bừng, the thé mắng chửi An Thanh Nguyên.

Giương mặt An Thanh Nguyên lập tức đỏ bừng lên, nhất thời tắc tị không nói được lời nào, mũi kiếm trên tay bắt đầu run lên khe khẽ, Mục Linh và Mục Thác chặn phía sau bọn Lục Kiều Kiều lại cất tiếng: “Lũ

chó Hán, giang sơn của các người đã thuộc về Đại Thanh chúng ta từ hai trăm năm trước rồi, nếu các người thuận theo triều đình còn có thể kéo dài chút hơi tàn...”

“Bọn lợn Măn!” Lục Kiều Kiều quay người lại áp chế Mục Linh Mục Thác, cái lộn là sở trường của đàn bà, cô chỉ vào mặt hai huynh đệ họ Mục, hoàn toàn không hề tỏ ra kém thế mắng lại: “Ta gặp rất nhiều người Măn rồi, chỉ có hai người là xấu xí nhất, hai người lại còn dùng chung một bộ mặt nữa, thật mất mặt! Cho các người nói cho sướng miệng đấy, để xem còn lẩn lút được gì nữa không!” Cô vừa dứt lời liền chập ngón tay lại thành kiếm chỉ, vẽ một đạo bùa Thiên hỏa trên tay trái, hét lớn một tiếng “Hỏa!” rồi vung tay chém mạnh về phái Mục Linh Mục Thác, một quãng lửa hình bán nguyệt lao bổ về phía hai người. Huynh đệ họ Mục nhanh nhẹn vô cùng, thoát cái đã tách sang hai bên né tránh đạo bùa Thiên hỏa của cô, đoạn vung đao bổ tới Lục Kiều Kiều từ hai phía khác nhau.

Jack vừa nghe Lục Kiều Kiều thổi bùng ngọn lửa chiến tranh, liền hiểu ngay ý cô. An Thanh Nguyên không chết, thì họ không thể sống sót rời khỏi đây, cô không muốn ra tay với anh ta, chỉ vì niệm chút tình ruột thịt, nhưng Jack có thể nổ súng mà không e ngại điều gì. Jack mặc kệ trong súng còn bao nhiêu đạn, cứ bắn trước rồi tính sau, giọng Lục Kiều Kiều vừa cất lên, anh đã nhắm vào An Thanh Nguyên bóp cò.

An Thanh Nguyên sớm đã dồn hết chú ý vào khẩu súng trên tay Jack, ngón trỏ của Jack vừa mới nhúc nhích, An Thanh Nguyên đã lách người né tránh. Phát đạn đầu tiên vừa sượt qua mặt anh ta, Jack vội bắn tiếp phát thứ hai, nhưng An Thanh Nguyên từ lâu đã nghiên cứu đối thủ của mình cực kỳ kỹ lưỡng, anh ta biết cách thức bắn liên hoàn và số lượng đạn của loại súng này, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, và cách người bắn súng đủ gần thì vẫn có thể tránh đạn. Vừa tránh đạn, anh ta còn sai một bước rõ dài tới trước mặt Jack, khi Jack nổ phát súng thứ hai, thanh trường kiếm trên tay An Thanh Nguyên đã đâm ngược từ dưới lên trên. Tay phải Jack đột nhiên đau nhói, anh liền giơ cao lên theo phản xạ, mu bàn tay đã bị mũi kiếm đâm xuyên, nhưng anh vẫn nắm chặt báng súng. Thanh kiếm của An Thanh Nguyên liên tiếp đâm tới, đầu mũi kiếm cứ nhắm vào tim Jack để tấn công, anh ta làm như vậy chỉ có một mục đích, chính là hạ sát Jack trong thời gian ngắn nhất.

Đặng Nghiêu phát hiện Lục Kiều Kiều đột nhiên châm ngòi phát động chiến đấu, khiến ba mặt cùng lúc thụ địch, y vừa lo lắng Lục Kiều Kiều không tránh được đao của huynh đệ họ Mục, lại biết rõ Jack không có căn cơ võ công thâm hậu, không thể né được những đòn tấn công tàn độc của An Thanh Nguyên, bèn vươn tay phải ra kéo Lục Kiều Kiều về phía sau lưng mình, tay trái cùng lúc ẩn về phía đỉnh đầu An Thanh Nguyên.

Mũi kiếm của An Thanh Nguyên đã đâm vào ngực Jack, tuy Jack không tránh được chiêu kiếm, nhưng dẫu sao cũng đã trải qua một thời gian tập võ, thấy trước ngực nhói đau liền thuận thế lùi lại hai bước giảm bớt đi mấy phần lực đạo, đồng thời tay trái nắm chặt lấy lưỡi kiếm đâm vào ngực mình, trên người anh đang mặc áo giáp lột được của binh sĩ, trường kiếm đâm vào chừng một lóng tay thì không thể đâm tiếp cũng không thể rút ra, khiến An Thanh Nguyên không khỏi giật mình kinh hoảng.

Jack dùng tay trái bắt lưỡi kiếm, tay phải cầm súng chỉ vào đầu An Thanh Nguyên, hai mắt trợn tròn hét một tiếng lớn, khí thế như muốn ngọc đá đều nát, nhắm thẳng vào đầu đối phương nổ súng.

An Thanh Nguyên không ngờ Jack lại đánh kiểu liều mạng như vậy, kiếm không rút ra được cũng không thể biến chiêu, đầu lại bị gí một hòng súng vừa lạnh vừa cứng, bên tai nghe tiếng sấm ì ùng, anh ta biết ngay lời chửi của Đặng Nghiêu lại đánh tới. Đạn súng Tây và lời chửi đều không phải thứ có thể dùng đầu đón đỡ được, trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhất có thể, buông kiếm bỏ chạy.

Anh ta vừa buông tay liền lướt người ra phía sau hai tượng, tránh được viên đạn và lời chửi. An Thanh Nguyên không cho đối phương có cơ hội nghỉ lấy hơi, chân vừa chạm đất, hai tay đã chập lại thành kiếm quyết, ngón tay phải lỏng trong bàn tay trái, ngón tay chìa lên trời, tạo thành Kiếm ấn, sau đó ngón tay phải rút ra đâm về phía Jack. Một luồng ánh sáng trắng tựa như lưỡi kiếm cùng lúc bay vút về phía cổ họng anh.

Đặng Nghiêu một bên kéo Lục Kiều Kiều ra, bên kia vung chưởng đánh lùi An Thanh Nguyên, đang quay người lại đối phó với anh em họ Mục, trông thấy tư thế ấy của An Thanh Nguyên, vội vàng hét lớn: “Cẩn thận Kiếm khí!” Lục Kiều Kiều đã nương theo đà kéo xoay người chắn trước mặt Jack, cô biết kiếm khí của Thiên sư đạo lợi hại nhường nào. Trước đạo kiếm khí dữ dội ấy, cô căn bản không có thời gian niệm chú kết

ấn, chỉ kịp đan hai tay vào nhau bắt thành Ngọc Thanh quyết bảo vệ trước ngực, đẩy nguyên thần ra đón đỡ đạo kiếm khí ấy.

An Thanh Nguyên chỉ thấy trước mặt đột nhiên hiện ra một ảo ảnh thiếu nữ màu xanh nhạt quen thuộc, thiếu nữ này cao hơn Lục Kiều Kiều một cái đầu, eo bó tay áo dài, mái tóc dài bay bay. Anh ta từng trông thấy ảo ảnh này trong Kỳ môn ảo trận dưới chân núi Thanh Nguyên, đây là nguyên thần của Lục Kiều Kiều. Nhưng anh ta không hề thu tay về, ngược lại còn vận dụng kiếm pháp, hóa ra năm đạo kiếm khí, tăng tốc đâm về phía cô.

Lục Kiều Kiều miệng niệm chú lầm rầm, Ngọc Thanh quyết lật lại, khí thể của thiếu nữ ảo ảnh đột nhiên biến đổi, trên tay trái đột nhiên hiện ra một chiếc khiên chắn trước người, tay phải giơ cao một thanh trường kiếm hướng lên bầu không. An Thanh Nguyên nhận ra đây là Thần của vạn thần, Cửu Thiên Huyền Nữ có địa vị chí cao vô thượng trong Thiên Sư đạo. Sáu đạo kiếm khí đâm xuyên qua chiếc khiên tạo thành bởi nguyên thần, bắn vào người Lục Kiều Kiều, làm giáp trụ kêu lên rồn rảng, Lục Kiều Kiều hự một tiếng, ngã ngửa vào lòng Jack...

Đặng Nghiêu trông thấy Lục Kiều Kiều có ý chặn đạo kiếm khí lại, lập tức xoay người lách vào giữa chiêu đao của anh em họ Mục, vươn tay túm lấy ngực hai người. Đặng Nghiêu vừa ra tay đã trúng, hai chân y giẫm xuống đất bổ nhào về phía trước như hổ vồ, người nẩy lên không trung ấn hai anh em họ Mục xuống đất; một tiếng sấm nổ văng trời vang lên, hai anh em họ Mục lần lượt bị Đặng Nghiêu giáng cho một đòn lôi kích mãnh liệt. Tuy bọn họ có mật pháp hộ thân của thượng sư Mật tông, nhưng cũng bị đòn đánh giáng lá cà của Đặng Nghiêu làm cho toàn thân co giật dữ dội, cảm giác đau đớn từ trong ra ngoài ập đến từng đợt như sóng cồn, vừa lật người đứng dậy được lại ngã lăn ra đất.

Đặng Nghiêu không dừng lại, xoay người tiếp chiến với An Thanh Nguyên. Y vừa tung chưởng về phía An Thanh Nguyên vừa kêu lên: “Hai người mau chạy đi!”

Công phu quyền cước của An Thanh Nguyên hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đặng Nghiêu, anh ta né tránh và đón đỡ thế công của Đặng Nghiêu hết sức ung dung, chỉ có điều vẫn không thể tìm cơ hội đuổi theo Lục Kiều Kiều. Anh ta nói với Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, người đừng có quên, vợ con người vẫn ở Quảng Châu...”

Để cho Lục Kiều Kiều có thêm thời gian chạy trốn, hai tay Đặng Nghiêu múa lên, áp sát vào An Thanh Nguyên, y ngoác miệng ra cười mắng: “An Thanh Nguyên, người thật chẳng ra gì, đường đường đại quan tam phẩm mà lại dùng vợ con ra uy hiếp ta, phí! Người chỉ là cái hạng lưu manh đầu đường xó chợ mà thôi!”

Mặc dù chống đỡ được đòn tấn công của Đặng Nghiêu, không để lời chửi mắng của đối phương chạm vào thân thể mình, nhưng An Thanh Nguyên cũng phải khốn đốn nhiều phen. Anh ta bắt đầu liên tiếp lùi lại phía sau, song vẫn lên tiếng đáp lời: “Gia quyền của võ quan, hay quan viên bên ngoài đều phải lưu lại kinh sư, đây là luật lệ của triều đình... người nào làm quan cũng đều như vậy, ta thấy người làm quan nhiều năm nên đã buông lỏng cho vợ con người... cùng với người, trong phủ Quốc sư có quan viên nào được biệt lệ như vậy hay không? Một thân công phu này của người giấu giếm cũng sâu thật, xem ra người sớm đã mang lòng tạo phản rồi...?”

Đặng Nghiêu bước chân như bay, vận dụng chiêu thức linh hoạt, đẩy lùi An Thanh Nguyên, miệng vẫn mắng: “Triều đình Mãn Thanh trên dưới đều là thổ phỉ, trách nhiệm của bá quan là quản lý triều cương, tạo phúc cho dân, các người dựa vào cái gì mà bắt giữ gia quyền của quan viên? Triều đình như vậy, người trong thiên hạ đều muốn tạo phản hết! Lão tử phản đấy!” Y tranh thủ khoảng trống quay đầu lại nhìn Lục Kiều Kiều, thấy cô và Jack không ở trên thông đạo nữa, nhưng Mục Linh Mục Thác cũng đã biến mất. Y thâm giật mình đánh thót, tự nhủ chẳng lẽ lại có phiền phức gì, liền bỏ An Thanh Nguyên lại xoay người đuổi theo...

Lục Kiều Kiều trúng phải sáu đạo kiếm khí, lồng ngực như bị người ta dùng sáu cây côn cùng lúc chọc vào, đau đến nỗi không thở nổi, nước mắt đã ứa ra khóe mắt, Jack rút thanh trường kiếm trên ngực ra, hai tay đều bị lưỡi kiếm cắt cho rách toác, máu tươi đầm đìa, máu ở ngực cũng không ngừng chảy, anh cố nhịn đau, đoạn hỏi: “Kiều Kiều, em vẫn ổn chứ?”

Hai tay Lục Kiều Kiều ôm trước ngực, thở hổn hển nói: “Đau quá... khụ khụ... đau quá... khụ khụ... hả? Hình

như cũng không đau lắm...” Thực ra trong lòng Lục Kiều Kiều cũng lấy làm bất ngờ, cô không hề nghĩ mình có thể sống sót mà đi trước kiếm khí của An Thanh Nguyên, không ngờ nguyên thần của mình lại mạnh mẽ đến mức làm tiêu giảm sức mạnh của kiếm khí, khiến kiếm khí đâm vào thân thể nhưng không xuyên qua tạo thành vết thương trí mạng, cô vừa hít thở sâu vừa cảm nhận cảm giác đau đớn từ từ giảm dần. Thực ra, đây chính là công dụng của hai tháng liên tục uống thuốc cai nghiện, rồi ngày ngày rèn luyện thân thể, cùng với một tháng tịnh tâm ở chùa Tịnh Cư, đây mới chính là trình độ thực sự của Lục Kiều Kiều.

Cô vừa lấy lại chút hơi sức, liền trông thấy thương thể của Jack, cũng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Jack nhìn xuống lồng ngực mình đáp: “Vết thương bên ngoài, cầm máu là được, chạy mau...”

Họ trông thấy Mục Linh Mục Thác đã bị đánh ngã, Đặng Nghiêu vẫn đang áp đảo An Thanh Nguyên, Lục Kiều Kiều bèn đỡ Jack lập tức đỡ Jack chạy theo hướng ngược lại. Mục Linh Mục Thác cùng lúc bỏ dưới đất dậy, loạng choạng đuổi theo hai người bạn Lục Kiều Kiều.

Quần áo trên người anh em họ Mục đã bị Đặng Nghiêu cho nổ thành vãi vụn, trước ngực cháy đen, máu thịt bầy nhầy, bọn họ giật tay áo chưa bị nổ nát trên người xuống, để lộ bắp thịt cường tráng. Trông thấy Lục Kiều Kiều và Jack chạy vào một gian đại điện đồ sộ, bên ngoài toàn là gạch ngói vỡ và rường cột gãy nát, dưới đất trước cửa đại điện có một tấm biển đồ, bên trên đề chữ “Phục Ma chi điện”.

Bọn họ không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng đuổi vào bên trong. Mặt đất bên trong đại điện cũng ngổn ngang ngói vỡ, xung quanh phủ đầy bụi bặm và những mảnh mạng nhện lớn, trên cửa sổ đều treo phướn màu vàng, trên mỗi tấm phướn ấy đều vẽ bùa cổ Thiên Sư bằng chữ triện cao ngang người, loại bùa này đến thời nhà Thanh đã không còn ai biết dùng nữa. Gian đại điện này được bao vây bằng những lá bùa Thiên Sư khổng lồ, ánh sáng khi tỏ khi mờ, vừa vào bên trong đã cảm thấy một luồng khí âm hàn ập đến, không phải cảm giác lạnh của mùa đông, mà là sự run rẩy từ trong sâu ý thức, khiến người ta khiếp hãi.

Trong đại điện trống rỗng, không có khám thờ, bài vị và tượng thần như các miếu đường khác, chính giữa chỉ có một cái giếng đồ, bên trên đề một tấm sắt hình chữ nhật, trên tấm sắt cũng có khắc một đạo bùa Thiên Sư bằng chữ triện.

Jack đứng một mình bên cạnh giếng, nhìn hai anh em họ Mục thở hồng hộc. Hai bàn tay bị thương bởi lưỡi kiếm vẫn đang không ngừng chảy máu, năm ngón tay đau đến mức không thể khép lại được, chỉ biết buông thõng xuống run rẩy như thể hai bộ móng vuốt cứng đờ yếu ớt. Áo giáp của anh bị thủng một lỗ nơi lồng ngực, máu tươi tràn ra lỗ hổng ấy từng giọt từng giọt theo nhịp thở.

Mục Linh nhìn ngó xung quanh, rồi lại nhìn Jack và Mục Thác, phát hiện không thấy Lục Kiều Kiều đâu, Mục Thác cũng giống y, đảo mắt quanh quất kiếm người.

“Pằng!”

Tiếng súng vang lên, khi Mục Linh nhìn sang phía phải, y trông thấy Lục Kiều Kiều đứng phía sau cây cột, tay trái cầm ngược một thanh đoản đao, tay phải cầm súng gác lên tay trái, hòng súng đen ngòm ngắm vào giữa hai chân mày của y nổ ra một đóa hoa lửa xinh đẹp... viên đạn bay từ bên trong đóa hoa lửa ấy lọt vào đầu y, xuyên qua sự sống và ý nghĩ của y, mang theo não tủy của y tiếp tục bay về phía đầu Mục Thác. Y không thể nói năng hay hành động gì nữa, chỉ có thể nhìn thân thể mình mất đi không chế ngã gục xuống, nhìn đệ đệ của mình nghiêng đầu né tránh viên đạn ấy.

Y trông thấy viên đạn bắn rụng tai phải của Mục Thác, Mục Thác không bịt tai lại, mà bất chấp tất thấy ôm lấy y, lớn tiếng gọi ca ca, ca ca. Y còn trông thấy Lục Kiều Kiều toàn thân đầy máu hét lớn nhảy lên không trung, vung đao bổ nhào về phía Mục Thác.

Mục Linh không nhìn thấy một đao ấy của Lục Kiều Kiều có đâm trúng Mục Thác hay không, trước mắt y hiện lên thảo nguyên trải dài mênh mông vô tận và bầu trời tựa như đám mây trắng, bên tai văng lại tiếng ca du mục du dương cao vút.

Mục Thác vẫn chưa nhận thấy cái chết đột nhiên xảy đến bên cạnh mình, y kêu lên một tiếng “ca ca”, đang định đỡ Mục Linh dậy, liền trông thấy Lục Kiều Kiều nhảy lên không trung, cầm ngược thanh đoản đao lưỡi hẹp bổ về phía mình. Lục Kiều Kiều mặc kỳ bào rộng thùng thình màu tím đỏ, bên ngoài khoác áo giáp, khắp người từ trên xuống dưới đều là vết máu, trong mắt cô, y nhìn thấy sát khí cuồng bạo.

Mục Thác đang vướng một tay đỡ anh trai, không có thời gian để dùng chiêu thức biến hóa gì, y cũng hét lớn một tiếng, vung nắm đấm quét về phía Lục Kiều Kiều. Dao đâm trúng rồi, nắm đấm cũng trúng mục tiêu, Mục Thác dùng cánh tay bị thanh đao chém phải gạt Lục Kiều Kiều về phía cây cột lớn trong điện, cả người cô đập mạnh lên thân cột rồi trượt xuống đất. Lúc này, Jack lập tức rút thanh mã đao sau lưng xông nhanh về phía Mục Thác...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Mục Thác bắt đầu đã hiểu ra chuyện gì, anh trai song sinh của y đã bị súng Tây bắn chết, không bao giờ tỉnh lại nữa, hai người này một lòng muốn giết cả y, điều trước mắt y cần làm không phải là hoàn thành nhiệm vụ, mà là cầu sinh, và quan trọng hơn nữa là báo thù. Y không thể ngờ nữ nhân người Hán yếu ớt như con chó xù trong mắt y lại hung mãnh đến nhường ấy. Từ nhỏ, y ở trong vương phủ, đã được học rằng người Hán là nô tài, trong thiên hạ này chỉ có người Mãn mới là chủ nhân, vì vậy trong quân đội, người Mãn cầm ấn tín, trong nha môn, người Mãn nắm quyền hành, tất cả đều như vậy từ khi y sinh ra trên cõi đời này, trong cuộc đời y, đây là đạo lý hết sức hiển nhiên; y lại càng không thể ngờ, bao nhiêu vị đại sư và nhà huyền học đã xem số mạng cho hai anh em bọn y đều nói, hai người tương lai có thể kế vị vương hầu, thế nhưng anh trai sinh cùng thời điểm, có cùng bát tự với y lại đã chết, lại có phải các đại sư đã tính sai rồi hay không? Có phải bản thân y cũng sẽ chết ở nơi này? Người có cùng bát tự cũng sẽ chết cùng một lúc, vậy mới đúng!”

Nguy cơ làm trời dậy vô số nguy hoặc và bản năng cầu sinh, nhất định y phải làm điều gì đó trước khi thanh mã đao của Jack chém xuống đầu mình.

Chết là khổ, yêu-ly biệt là khổ, ngũ uẩn[1] bùng cháy cũng là khổ, những nỗi khổ này trong nháy mắt đều dồn lên người Mục Thác, chỉ có Văn Thù Bồ tát trí tuệ vô lượng mới có thể khiến y sở hữu sức mạnh để đối mặt với hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt. Đứng trước đòn tấn công của Jack, y không xông lên nghênh đón, mà ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể Mục Linh, hai tay dùng ngón cái quặp vào ngón đeo nhẫn, ngón giữa và ngón út chạm nhau, hai ngón tay trở hơi chẻ ra, kết thành Văn Thù ấn để kết nối trực tiếp nhất với Thượng sư.

[1] Ngũ uẩn (), cũng gọi là Ngũ ấm (), là năm nhóm tượng trưng cho năm yếu tố tạo thành con người, toàn bộ thân tâm. Ngoài ngũ uẩn đó ra không có gì gọi là cái “ta”.

Ngũ uẩn gồm:

Sắc (), chỉ thân và sáu giác quan (hay còn gọi là lục căn, bao gồm mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý), do Tứ đại chủng tạo thành, đó là bốn yếu tố đất, nước, gió, lửa. Sắc tạo nên các giác quan và đối tượng của chúng.

Thụ (), tức là toàn bộ các cảm giác, không phân biệt chúng là dễ chịu, khó chịu hay trung tính.

Tưởng (), là nhận biết các tri giác như âm thanh, màu sắc, mùi vị..., kể cả nhận biết ý thức đang hiện diện.

Hành (), là những hoạt động tâm lý sau khi có tưởng, ví dụ chú ý, đánh giá, vui thích, ghét bỏ, quyết tâm, tỉnh giác. Hành là đối tượng đã tạo nên nghiệp thiện ác...

Thức (), bao gồm sáu dạng ý thức liên hệ tới sáu giác quan: Ý thức của mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Thức phụ thuộc vào sáu căn tiếp xúc với sáu trần để hình thành nên sáu thức. Nếu không có thức người ta sẽ không phân biệt được màu sắc hay âm thanh v.v...

Y lẩm nhẩm niệm chân ngôn trong miệng: “Nam mô A lợi da...”

Jack nghe thấy thứ âm thanh mềm mại mà thấp trầm ấy truyền vào đầu, hai chân không kim được mà mềm nhũn quỳ xuống, mắt anh tối sầm lại, vết thương trên người cũng không thấy đau nữa, tựa hồ đã ngừng chảy máu, nhưng đây không phải vết thương đã khép miệng, mà do nhịp tim đang chậm lại, tất cả máu trong người đều đang từ từ dừng lưu chuyển..

“Bát la nhập phọc la, A ưu lý a nạp, ly bà ly bà đế, cầu kha cầu khả đế...”

Chân ngôn cứ lẩm nhẩm niệm lên, bóng tối trong đại điện bắt đầu tụ về phía Mục Thác, Lục Kiều Kiều cũng cảm thấy nhịp tim chậm lại, thân thể lạnh dần, hai mắt tối sầm lại giống như Jack, cô lớn tiếng hét với anh: “Đừng nghe! Bịt tai vào, đây là Đoạt Mệnh Phạn âm!” Jack nghe thấy vậy lập tức buông đao bịt chặt tai lại, toan đứng dậy xông tới trước mặt Mục Linh đá bay y. Nhưng hai chân anh lập tức nhũn ra, hai mắt tối sầm lại, quỳ gục xuống đất, chỉ có thể cố gắng lết từng bước về phía trước. Anh biết chỉ cần

tên người Mãn này còn tiếp tục niệm chú, cả anh và Lục Kiều Kiều đều sẽ chết ở đây, lúc này, kể cả có phải cần cổ họng y, thì cũng phải cần cho y chết.

“Nam mô tát đa ma, tam miệu tam bồ đề, tất đế hộ lỗ lỗ, Quán tự tại Bồ tát...”

Xương cốt toàn thân Lục Kiều Kiều đều đau nhức, cô gắng gượng giắt khẩu súng đã bắn hết sạch đạn vào người, ném Tụ lý đao đi, cô không còn hơi sức để ngồi dậy dùng hai tay kết ấn nữa, chỉ có thể cắn đứt đầu ngón tay mình. Trong tiếng niệm chân ngôn thấp trầm không hề gián đoạn, đầu ngón tay bị cắn đứt không đau đớn cũng không chảy máu, Lục Kiều Kiều biết đây là Vô Sắc Phật cảnh mà Đoạt Mệnh Phạn âm gây ra cho mình, nếu cô không thể hút được máu mình, cô sẽ niết bàn tại nơi đây.

Cô hút một bùm máu lớn từ đầu ngón tay, một tay chống người dậy, phun lên không trung một màn sương máu, rồi dùng đầu ngón tay vạch đám máu trên không ấy thành một đạo huyết phù hình xoắn ốc, miệng niệm nhanh Hâm Hồn huyết chú: “Tà linh hâm lạc chư sát diệt vong, thần nào dám thấy, quỷ nào dám can! Cửu Thiên Huyền Nữ thần binh hỏa cấp như luật lệnh! Hâm!”

Đối phó với âm thanh giết người kia, chỉ có thể dùng thủ đoạn giết người, mặc dù số lượng bùa chú hung mãnh Lục Kiều Kiều học được không nhiều, nhưng để tự vệ, cô vẫn có mấy chiêu cấm thuật cuối cùng mà cha dạy cho từ thuở nhỏ. Hâm Hồn huyết phù này chính là một trong những cấm thuật cứu mạng ấy, khi huyết phù bắn vào thân thể đối phương, có thể xua hồn phách hẳn ra ngoài cơ thể. Nếu sau khi trúng thuật không chiêu hồn nhập xác, đối thủ sẽ cứ vậy mà biến thành một cái xác sống.

Cùng với tiếng quát nhanh của Lục Kiều Kiều, vệt máu đỏ sậm hình xoắn ốc phủ lên người Mục Thác, nhưng chỉ đổi lại tiếng niệm chú chói tai nghe như ma quỷ khóc gào của đối phương, âm thanh như lưỡi kiếm đâm vào óc họ: “Na da bà tát đa, bàn tát bàn đà ni, ma ma ấn dật na, hổ hâm đô lô ung...”

Huyết phù bị tiếng Phạn âm đánh tan trên không trung, Jack và Lục Kiều Kiều cùng lúc kêu ré lên, hai tay ôm đầu cuộn tròn người quỳ dưới đất, loáng cái, trong đầu họ hiện ra mọi nỗi khổ sở từng trải qua trong cuộc đời này, nỗi chua xót vô hạn cùng với cảm giác tuyệt vọng xưa nay chưa từng có tràn lên trong tâm trí, đời người là khổ, chỉ có chết đi mới giải thoát được, giờ có cơ hội trước mắt đây, mau chết đi, sẽ lập tức thành Phật.

Kim Lập Đức và Lương bả tổng dẫn theo bảy tám tên binh sĩ ngồi bên dưới ngôi tháp đổ, hai người đang chuyển nhau một cái tẩu thuốc, mỗi người một hơi hút rất thoải mái. Kim Lập Đức nói: “Bả tổng, món thuốc lá sợi này của ông đúng là thơm ngon ngọt vị, khi nào có dịp kiểm cho tôi hai bao nhé.”

Lương bả tổng hít hít mũi, để lộ hàm răng ám khói thuốc đen sì nói: “Một bao thôi Kim đại nhân, hai bao nhiều quá, ngài hút không hết sẽ bị mốc đấy, thứ này phải gói chung với lá rau để giữ ẩm thì mới có hương vị, ngài xem...” Nói xong, liền rút trong túi đựng thuốc lá ra một lá rau cải nhần nhúm đã khô quăn lại.

Bên trong đạo quán thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng sấm và tiếng súng nổ, âm thanh chiến đấu và tiếng kêu la thảm thiết lúc vang lên chỗ này, lúc vang lên chỗ kia, nghe mà khiến người ta phải chau mày. Lương bả tổng nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài nói: “Có cần đi xem thế nào không?”

Kim Lập Đức lập tức giơ tay kéo y trở về phía sau ngôi tháp nói: “Xem cái gì mà xem, ông có phải chức quan thấp quá, đến cái mạng cũng không đáng tiền nữa hay không hả? An đại nhân đã ra quân lệnh yêu cầu chúng ta canh chừng ở đây, thì cứ canh chừng cho tốt là được rồi, cái thứ súng Tây ấy có phải ông chưa nếm mùi lợi hại đâu.”

Chức quan của Kim Lập Đức tương đương với tri phủ thành Nam Xương, cao hơn bả tổng cửu phẩm đến tám cấp, Lương bả tổng tuyệt đối hoan hỉ phục tùng sắp xếp của y, còn lấy làm may mắn vì mình được theo một vị thượng cấp tốt, bèn nhe răng ra cười nói: “Khụ khụ, đúng là rất lợi hại, súng Tây bây giờ bắn nhanh như thế, so với súng bắn chim của Thần Cơ doanh thì mạnh hơn nhiều...”

Kim Lập Đức lại hỏi Lương bả tổng: “Đám huynh đệ phía sau là người Nam Xương phải không?”

“Vâng, tôi cũng phải dẫn theo đám huynh đệ của mình chứ?”

Kim Lập Đức vỗ vỗ vai y nói: “Đúng, dẫn theo là tốt, ông còn phải dẫn họ về nhà nữa, giờ cứ canh chừng ở đây, không có mệnh lệnh mới thì đừng làm bừa, đừng để An đại nhân đánh giá chúng ta... Nào, các huynh đệ cũng lại đây làm một hơi thuốc đi.”

Lúc này, bọn họ đột nhiên nghe thấy âm thanh còn lớn hơn lúc nãy, không phải là tiếng sấm và tiếng sấm nổ, mà là tiếng đại điện sụp đổ sau vụ nổ, Kim Lập Đức móc la bàn hướng về phía âm thanh phát ra đo lường, thấy kim la bàn không ngừng chuyển động, đây là một trong La kinh bát kỳ, mười năm cũng không có cơ hội gặp một lần, chứng tỏ xung quanh đây có ác linh quấy phá, một sự kiện lớn chưa từng có đang diễn ra. Kim Lập Đức nói: “Hồng bát, có chuyện lớn rồi, các người dừng ra ngoài, không có lệnh thì không được hành động gì, cứ ngồi đến khi trời tối mà không có chuyện gì xảy ra thì mang theo đám bị thương lập tức trở về thành Nam Xương phục mệnh.”

Đặng Nghiêu nhanh chóng trở lại vị trí của Lục Kiều Kiều trước khi cô biến mất, rồi thuận theo đường đó chạy trở về, từ xa đã trông thấy tòa đại điện lớn nhất nằm chính giữa quần thể miếu mạo, bên trong văng ra tiếng niệm chú bằng tiếng Phạn như ma khóc sói tru, lại có tiếng kêu thảm thiết của Lục Kiều Kiều và Jack, càng khiến y bất ngờ hơn nữa là, từ bốn phía xung quanh đại điện, khói đen cuộn cuộn bốc lên.

Đã biết được nơi cần đi, có thể sử dụng Ngũ hành độn hình thuật, y dùng thuật độn thổ đột nhiên xuất hiện ở chính giữa điện Phục Ma, vừa liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, bên tai lập tức nghe thấy Phạn âm khiến người ta chán ghét. Y không đợi cơ thể mình có bất cứ phản ứng khó chịu nào, không chút do dự lướt tới phía sau Mục Thác, lòng bàn tay mang theo một đạo bùa sắt đập thẳng vào gáy đối phương.

Toàn thân Mục Thác không có bất cứ phản ứng nào, nhưng thân thể lại đột nhiên chúi về phía trước một cách yêu dị, tránh được đòn công kích của Đặng Nghiêu, y xoay người trên không trung đứng giữa điện Phục Ma, hai mắt trợn trừng hét lên uy mãnh: “Già đồ sắt ni sam, nam mô tô lô đa, kha la pha xả na!”

Trên người Mục Thác thỉnh thoảng phát ra ánh sáng đen, hiện lên pháp thân của Văn Thù Bồ tát, điện Phục Ma phát ra một tiếng nổ lớn rồi sụp đổ, gạch ngói và rường xà ào ào trút xuống từng người trong đại điện. Đặng Nghiêu nhảy tới bên cạnh Lục Kiều Kiều, một tay xốc cô lên rồi nhảy tới chỗ Jack, nhưng một thanh xà đã rơi xuống đầu, giờ muốn ra khỏi đại điện cũng không còn kịp nữa. Y cấp tốc kết ấn nguyên thần bên trong cơ thể ra ngoài, ảo ảnh con thú khổng lồ hình gấu lại xuất hiện trên người Đặng Nghiêu. Đặng Nghiêu gầm lên một tiếng, phát ra một đạo sấm sét xông thẳng lên trời, đánh gãy thanh xà ngang chuẩn bị rơi xuống đầu, đồng thời cũng đánh tan nát mọi thứ phía bên trên.

Tấm sắt dày trên giếng cổ ở chính giữa đại điện đang từ từ mềm ra như một mảnh giấy dày bị thấm nước, nhưng bốn góc tấm sắt còn chưa rũ xuống thì một luồng khói đen khổng lồ bên trong cái giếng đã đánh bay nó đi. Khói đen xông thẳng lên không trung, tản ra thành vô số luồng kiếm đen nhỏ hơn thuận theo cơn gió Bắc bay về phía Nam.

An Thanh Nguyên lấy lại thanh trường kiếm, đang đuổi về phía điện Phục Ma, nhưng từ xa anh ta đã nghe tiếng Phạn âm của Mục Thác, kể đó lại trông thấy đại điện sụp đổ và luồng khí đen bay về phương Nam, An Thanh Nguyên lập tức gầm lên điên loạn đạp gió bổ về phía điện Phục Ma. Anh ta căn bản không quan tâm bên trong đống đổ nát của đại điện ấy có người nào, đang xảy ra chuyện gì, thân hình vừa phóng lên không trung, chỉ lo vung kiếm phóng ra kiếm khí, liên tục chém đứt đám khí đen. Anh ta kinh hãi run giọng hét lên: “Các người gây họa lớn rồi! Mau áp chế ma khí lại! Mục Linh Mục Thác lập tức phóng hỏa, Tiêu Kiếm đánh nổ miệng giếng cho ta!”

Đặng Nghiêu phát ra cương khí, nguyên thần thú hóa đang bộc phát bùng bùng, nhưng pháp thân Văn Thù Bồ tát của Mục Thác lại bị sóng khí từ giếng cổ phía sau làm cho biến mất tăm mất tích. Tiếng Đoạt Mệnh Phạn âm dừng lại, Lục Kiều Kiều và Jack chỉ còn thoi thóp cũng tỉnh lại giữa làn ranh sống chết. Lục Kiều Kiều mở đôi mắt đầm nước mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại đau đớn như thể có ngàn vạn mũi kim nhỏ đâm vào da thịt, cô đưa mắt nhìn tình hình xung quanh, lại nghe thấy tiếng gọi của An Thanh Nguyên, lập tức sực tỉnh, hiểu ngay ý anh ta.

Thì ra núi Long Hồ phong cảnh tú lệ này có địa chất hồng sa nham, địa chất này rất dễ bị nước và gió ăn mòn hình thành nên đủ loại hình thế kỳ quái như rồng như hổ, như tiên cô như đạo sĩ... có điều, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng rất dễ sản sinh ra những hang động sâu không đáy dưới lòng đất, không bao giờ có ánh mặt trời rơi vào. Địa hình này trong phong thủy được gọi là đất Thiên Ngục. Bên dưới núi Long Hồ áp chế một long mạch Thiên Ngục, long khí trong thiên mạch này là ma khí chí âm chí tà trong thiên hạ, một khi lọt vào nhân thể, sẽ kích động ma tính của người trong thiên hạ, khiến cho người người đều khát máu hiểu sát, dùng mọi thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi, thế gian sẽ trở thành địa ngục nhân gian.

Lục Kiều Kiều chưa từng đến núi Long Hồ, không biết phong thủy nơi này thế nào, nhưng qua lời An Thanh Nguyên, cô chợt nhớ đến chuyện xảy ra vào thời nhà Tống trong cuốn tiểu thuyết chương hồi Thủy Hử mình từng đọc hồi nhỏ. Bấy trăm năm trước, Hồng thái úy của triều Tống đã mở ra giếng cổ trong điện Phục Ma này, thả ra Thiên Cang Địa Sát một trăm linh tám sát tinh, khiến anh hùng Lương Sơn Bạc càn quét Trung Nguyên, gần như hủy diệt Đại Tống. Từ sau đó, các đời Thiên Sư đều trấn thủ tại điện Phục Ma, dùng đạo pháp mạnh nhất để phong ấn ma khí Thiên Ngục này. Hiện giờ, nơi này có trận pháp phong thủy Phục Ma dán đầy bùa cổ Thiên Sư, trên miệng giếng cổ còn có một lá bùa Thiên Sư bằng sắt trấn áp, chỉ là không thấy đạo sĩ Thiên Sư canh giữ miệng giếng ở đâu.

Lục Kiều Kiều không hiểu tại sao nơi này không có đạo sĩ, nhưng cô đã hiểu, luồng khí đen trước mắt, chính là Thiên Ngục mà năm xưa Hồng thái úy trông thấy, lời của An Thanh Nguyên hoàn toàn chính xác, muốn tiêu diệt ma khí âm tà này, chỉ có cách dùng lửa, muốn chặn ma khí này tiếp tục lan ra bên ngoài chỉ có thể cho nổ miệng giếng. Cô bất chấp cơn đau đớn dữ dội, nhổm dậy dùng hết đan khí trên người kết ấn niệm chú, kéo trong lòng bàn tay một khối cầu lửa lớn không ngừng đánh về phía cái giếng. Đặng Nghiêu cũng hiểu ý An Thanh Nguyên, không hề thu hồi nguyên thần lại, cùng Lục Kiều Kiều kết ấn niệm chú, sau khi cô đánh ra khối cầu lửa, y cũng phóng một luồng sấm sét vào trong giếng.

Luồng khí đen phun ra trong giếng gặp lửa liền bùng cháy dữ dội, một ngọn lửa đỏ xông thẳng lên trời, một luồng hỏa khí khác lại bắn xuống giếng, bên dưới vang lên tiếng gió gầm trong hang động ầm ầm. Cùng lúc ấy, miệng giếng trúng phải đòn lôi kích sục vào bên trong, mặt đất hiện ra một cái hố không ngừng mở rộng và sụt lún.

An Thanh Nguyên đã lao vào trong đại điện, chỉ còn mấy bước nữa là tới sau lưng Đặng Nghiêu, cùng lúc anh ta thấy Đặng Nghiêu và Lục Kiều Kiều đang làm phép bịt miệng giếng lại, Mục Thác đã lách tới bên cạnh, nhấc một thanh xà gãy lớn đường kính nửa thước chiều dài cả trượng, hần học quét mạnh vào lưng Đặng Nghiêu. An Thanh Nguyên này giờ dồn hết chú ý vào khí đen trong giếng, anh ta không biết Mục Linh đã chết, lại càng không biết Mục Thác nổi điên lên như thế, lúc trông thấy Mục Thác ra tay, muốn kêu y dừng lại đã không kịp nữa, đành xoay chuyển kiếm khí đánh vào thanh xà ngang trên tay Mục Thác.

Thanh xà nhà tức thì bị kiếm khí cắt thành mấy khúc, nhưng đà bay vẫn không giảm chút nào, bắn thẳng vào lưng Đặng Nghiêu với đủ mười phần lực đạo; khi bắn ra, một khúc lại đập mạnh vào gáy Lục Kiều Kiều đang quỳ bên cạnh Đặng Nghiêu. Hai người đang dồn toàn bộ sức lực bịt miệng giếng lại, không ngờ sau lưng có người đánh lén, lập tức trượt chân ngã vào trong hố, Jack vừa mới tỉnh táo được một chút, mở mắt trông thấy Đặng Nghiêu và Lục Kiều Kiều ngã nhào, anh vươn tay ra tóm lấy một người toan kéo lại, không để đối phương ngã xuống, nhưng ngay sau đó, anh nhận ra mình cũng bị kéo vào một vực sâu không đáy, thân thể va chạm vào vách động, không ngừng lăn lộn trượt xuống dưới...

Mục Thác rõ ràng đang trong cơn cuồng loạn cực độ, hai ngón tay út của y đan vào nhau trước ngực, ngón trỏ xò ra kết thành Giáng Tam Thể Minh Vương ấn, điên cuồng hét lên một tràng chú ngữ: “Nặng mặc tất để lý dã tha vĩ già nam đất tha nghiệt đa nam, ám!” chân hướng vào bên trong nhấc lên rồi dang ra, giậm mạnh xuống đất, mặt đất trong đại điện cũng theo đó mà rung lên, bụi mù đất vụn mù mịt, hố giếng so với lúc này còn sụt nhanh hơn, dữ dội hơn, bao nhiêu gạch đá vụn và xà nhà gãy xung quanh đều nhanh chóng bị hút vào trong.

An Thanh Nguyên đặt tay lên vai Mục Thác quát lớn: “Mau dừng lại!”

“Vĩ la thị vĩ ma hà thính yết la phục nhật la lý sa đa sa đa...” Mục Thác đã không để ý đến An Thanh Nguyên, chỉ không ngừng niệm chú ngữ, chân phải y lại nhấc lên, quét một vòng vào phía trong rồi giậm mạnh xuống đất cùng với lời niệm chú, mặt đất trong đại điện chấn động lần nữa, sóng khí chấn động khiến An Thanh Nguyên phải lùi lại mấy bước. Anh ta trông thấy miệng giếng hút vào một lượng lớn đất đá vụn và tường vỡ, không ngờ đã bị lấp bằng, liền bỏ tới trước mặt Mục Thác, hai tay giữ lấy vai y hét lớn: “Dừng lại! Ta bảo ngươi dừng lại!” Sau đó tát mạnh một phát vào mặt đối phương.

Mục Thác rốt cuộc cũng dừng lại, y hần học nhìn An Thanh Nguyên, rồi lập tức chạy tới chỗ Mục Linh chết, dùng hai tay bới gạch đá dưới đất, thoáng cái lôi được thi thể Mục Linh, ôm ra khoảng đất trống bên ngoài điện Phục Ma đặt xuống. Y vội vàng lau mặt sạch sẽ cho Mục Linh, ân cần gọi: “Ca ca, tỉnh lại đi ca ca, ca ca, có nghe thấy không? Ca ca?”

An Thanh Nguyên nhìn mặt đất trong điện, đã không thấy dấu vết nào của miệng giếng nữa, bọn Lục Kiều Kiều sống chết thế nào không rõ. Có điều, anh ta biết chắc nơi này là đất Thiên Ngục, dưới lòng đất có thể có trăm nghìn hang động giúp cô trốn thoát, vả lại anh ta cũng nắm rõ bát tự của Lục Kiều Kiều, bát tự của cô em gái do thứ thiếp sinh ra này tuy rất yếu, nhưng có mạng quý nhân, muốn cô chết thực không phải chuyện dễ, chỉ cần không tận mắt trông thấy cô chết trước mặt thì không phải quá lo lắng. Vả lại, nếu Lục Kiều Kiều xuất hiện trở lại trên mặt đất, anh ta cũng có thể dùng Diêm vương điều hồn chú nhanh chóng tìm được cô, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là chinh đồn đội ngũ tìm cho được Long Quyết, nghĩ tới đây, An Thanh Nguyên liền thả lỏng tâm tình, đi ra ngoài xem xét tình trạng của Mục Thác.

Mục Thác thấy An Thanh Nguyên nhảy tới bên cạnh mình, an ủi một câu “kìm nén bi thương”, hai tay vẫn ôm chặt thi thể Mục Linh, cất tiếng hỏi: “Quốc sư, các sư đại lạt ma trong cung đều nói chúng ta có thể kiến công lập nghiệp, kế thừa tước vị, ca ca của ta sao lại chết như vậy? Sao có thể được? Bát tự của chúng ta giống nhau, tại sao ta lại không chết?”

An Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn khí đen trên trời, luồng khí đen đang thuận theo gió Bắc tràn về phương Nam,. Trong đầu đã có quá nhiều việc không thể giải quyết được: huyết Tiềm Long Thôn Kim đã táng Hồng lão gia mà không tìm thấy Trảm long quyết; việc an trí cho cha và hai em trong nhà chưa đâu vào đâu; Đặng Nghiêu phản bội và Mục Linh chết đi khiến anh ta không thể giao người lại cho Khâm Thiên giám; ma khí thoát ra tràn về phương Nam khiến các tỉnh Hồ Nam, Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam đều có diêm mư phản, chỉ sợ sẽ xảy ra tạo phản còn mạnh mẽ hơn cả Lương Sơn Bạc năm đó; anh ta không những không ăn nói được với triều đình, mà hiện giờ, gần như không thể ăn nói được với bất cứ phe phái nào. An Thanh Nguyên mím chặt môi, không muốn trả lời câu hỏi vô vị này của Mục Thác.

Nhưng tâm tư của Mục Thác vẫn quanh quẩn ở đó, y ngồi dưới đất, hai mắt dờ dẩn nhìn An Thanh Nguyên nói: “Quốc sư, ngài là nhà huyền học cao cường nhất triều đình ta, ngài vẫn chưa xem mệnh cho hai anh em chúng ta, nói ta biết trước, rốt cuộc huynh đệ chúng ta đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Dọc đường tới đây, An Thanh Nguyên đều dẫn theo hai huynh đệ họ Mục bên cạnh, chính vì bọn họ là thân thích của vương gia, vương gia nói muốn để con cái rèn luyện một phen, trước khi xuất hành đã đích thân giao hai người này cho anh ta, mặt khác, đây rõ ràng cũng là một truyền thống mà triều đình đang chấp hành. Triều đình Đại Thanh trước nay không bao giờ để một cơ quan hoàn toàn do người Hán chủ quản, huống hồ đây là nhiệm vụ bí mật do quan viên người Hán đơn độc chấp hành, hai huynh đệ này đối với An Thanh Nguyên, cũng có thể coi là một sự giám thị.

Anh ta không muốn mình về kinh không giao lại được người, vì vậy hễ có chuyện gì nguy hiểm một chút đều để quan viên người Hán đi làm, còn hai tên thiếu gia này thì dẫn theo bên cạnh, tự mình bảo hộ. Hai huynh đệ này chưa thể nói là được nuông chiều sinh hư, thì cũng có thể gọi là ngang ngược cần quấy, từ nhỏ đã hoành hành bá đạo ở kinh thành, giờ trưởng thành, bá khí ấy vẫn không thay đổi. Hai người làm việc nghiêm túc, đánh trận dũng mãnh là một ưu điểm lớn, nhưng bọn họ hành động theo cảm tính, tính cách hẹp hòi xung động, lại khiến ta luôn phải nghĩ cách khống chế, dọc đường cũng không biết là ai chiếu cố cho ai. Giờ chết đi một người, trong lòng An Thanh Nguyên lại thấy nhẹ nhõm một cách khó hiểu. Lúc về kinh, đương nhiên không tránh khỏi phiền phức lớn, nhưng mà trước mắt...

Mục Thác vẫn đang chờ đợi đáp án, An Thanh Nguyên nhìn y từ trên xuống dưới một lượt, đoạn lạnh lùng nói: “Người tưởng chuyện gì cũng hỏi một câu là có đáp án ngay chắc? Hỏi một câu là có người trả lời người à? Có điều, người là tiểu vương gia, An Thanh Nguyên này cũng không dám không đáp... Để ta nói cho người biết, chỉ cần song bào thai có ngoại hình khác biệt một chút thôi, số mạng luôn là một hung một cát; nếu ra đời vào giờ dương thì con trưởng hung, ra đời giờ âm thì con thứ hung; trong hai người, ca ca đã chết rồi, có phải các người sinh vào giờ dương hay không?”

Mục Thác lấy làm khó hiểu, nói: “Đúng vậy... chúng ta sinh vào giờ Dần, nhưng mà... nhưng mà bao nhiêu năm nay sao không có ai nói với chúng ta, chưa từng có ai nói, ai ai cũng đều nói là tốt? Người nào nói cũng là tốt!” Mục Thác càng nói lại càng kích động, cuối cùng lắc mạnh thi thể Mục Linh mà truy vấn An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên hít sâu một hơi, hết sức nhẫn nại nói với y: “Các người là tiểu vương gia, ông nội các người chính là vương gia, ai dám đắc tội với nhà các người đây? Kẻ nào dám nói những lời khó nghe trước

mặt nhà các người đây? Để ta nói cho người biết, sau này nếu người làm vương gia thì cũng như bây giờ thôi, người vẫn không thể nghe được những lời nói thật!”

Mục Thác không ngờ đáp án nghe được từ miệng An Thanh Nguyên lại tàn khốc như thế, chỉ biết dờ dẩn nhìn đối phương. An Thanh Nguyên thấy y không còn gì để nói nữa, bản thân mình trả lời nhiều như vậy, coi như cũng nể mặt lắm rồi, bèn quát lớn: “Mục Thác nghe lệnh! Người và Lương bả tổng lập tức quét dọn chiến trường trở về thành Nam Xương nghỉ ngơi đợi lệnh, bảy ngày sau nếu không có tin của ta thì quay lại đây thăm dò, nếu vẫn không có tin tức thì hãy tự mình về kinh phục mệnh!”

Mục Thác thần thờ đáp một tiếng “vâng”, vẫn ôm xác Mục Linh ngồi dưới đất. An Thanh Nguyên đang định thối còi bực gọi Kim Lập Đức, liền trông thấy họ Kim cầm đao khí thế hùng hổ chạy tới, vừa chạy vừa gọi: “Quốc sư, thế nào rồi? Có bắt được phản tặc hay không?”

“Phí lời, người không thấy hả? Đi theo ta!” An Thanh Nguyên đưa mắt về phía huynh đệ họ Mục ở dưới đất, Kim Lập Đức xưa nay rất hiểu đạo làm người, thoát nhìn một cái đã biết ngay xảy ra chuyện gì, khẽ nhướn mày lên rồi lập tức ngậm miệng, theo An Thanh Nguyên nhanh chóng đi tới lối vào quần thể miếu mạo.

Bốn võ sĩ Nhật Bản Hotta Masayoshi vẫn luôn canh chừng ở lối vào đạo quán, nhưng họ cũng không rảnh rồi. Niwa Kumo này giờ vẫn căng thẳng tính toán kết quả, Miyabe Ryokura sớm đã dùng dây thừng leo lên nóc đạo quán, liên tục nhảy qua nhảy lại trên nóc các gian đại điện, theo dõi toàn bộ quá trình. Khi luồng khí đen xông lên trời, bọn Lục Kiều Kiều bị chôn vùi trong giếng cổ, Miyabe Ryokura nhanh chóng trở về bên cạnh Hotta Masayoshi báo cáo lại toàn bộ tình hình. Sau khi nghe Niwa Kumo giảng giải về luồng khí đen ấy, cả bọn đều biết Trung Quốc sắp xảy ra chuyện gì.

Đối với Hotta Masayoshi, quan trọng hơn cả là ông ta biết An Thanh Nguyên chiến đấu vì Long Quyết. Long Quyết là gì thì bọn họ không biết, nhưng họ biết, trong mắt An Thanh Nguyên và hoàng đế Đại Thanh, Long Quyết còn quan trọng hơn Hải quốc đồ chí. Chuyến đi Trung Quốc lần này, nếu họ không tìm được Hải quốc đồ chí, nhưng lại có cơ hội giành được Long Quyết mà Quốc sư Đại Thanh liền chết tranh đoạt cũng coi như không uổng công. Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi ắt sẽ có cơ hội, họ lặng lẽ chờ An Thanh Nguyên trở ra.

An Thanh Nguyên dẫn theo Kim Lập Đức bước mấy bước đã hiện ra trước mặt đám người nhà Hotta Masayoshi. Anh ta chấp tay nói với bốn người: “Phiền các vị áp trận ở đây...”

Hotta Masayoshi nghiêng người đáp lễ, rồi quan tâm hỏi: “Vừa nãy bên trong có tiếng súng và tiếng sấm, Thanh Nguyên huynh không sao chứ?”

An Thanh Nguyên đáp: “Hotta huynh thật có lòng, giờ chúng ta phải đi tìm Long Nhi, không biết các vị có tiện không...”

Hotta Masayoshi nói: “Thanh Nguyên huynh là đại tướng quân, chúng ta nghe huynh sai khiến.” Hotta Masayoshi ngoài miệng nói vậy, kỳ thực đã sinh lòng tò mò với Long Quyết, kể cả An Thanh Nguyên lập tức đưa họ về Nhật Bản, họ cũng sẽ vòng ngược lại để điều tra chân tướng của Long Quyết.

An Thanh Nguyên nói: “Vậy thì phiền các vị rồi, ở đây ta có một lọn tóc của An Long Nhi, Niwa tiên sinh có phương pháp nào tìm ra nó không?”

Niwa Kumo mỉm cười gật đầu nói: “Chỉ cần có lông tóc và móng tay của nó, có thể dùng thuật âm Dương tìm ra người, An tiên sinh thực là suy tính sâu xa, chúng ta hãy xuống núi chuẩn bị ngựa trước đã, được không?”

Nói xong, sáu người liền vội vã xuống núi lên ngựa, lúc đi tới chân núi, Niwa Kumo lấy ra một tấm giấy bùa hình vuông, rút ra một sợi tóc vàng đặc biệt của An Long Nhi gấp vào trong đó. Anh ta bắt quyết vạch hờ trên giấy một đạo bùa, hai tay buông lên không trung, tấm giấy bùa liền biến thành một con bướm trắng bay ra khỏi lòng bàn tay.

An Thanh Nguyên không kìm được thốt lên tán thưởng: “Thuật âm Dương của Nhật Bản quả có một phong thái khác hẳn...”

Niwa Kumo nở nụ cười diễm tĩnh vốn có, nói với An Thanh Nguyên: “Chúng ta đi theo con bướm là có thể tìm thấy An Long Nhi.” Nói xong, cả bọn đều phóng ngựa đuổi theo hướng cánh bướm trắng kia bay đi.

70. Chương 70: Quyết

Sau khi An Long Nhi và Tôn Tồn Chân tách nhóm với bọn Lục Kiều Kiều, liền lên núi để đại đội binh mã đuổi theo phía sau đi qua, rồi lập tức xuống núi đi vào trấn Thượng Thanh .

Trấn Thượng Thanh thoạt nhìn bề ngoài chỉ là một thị trấn nhỏ bình thường, chính giữa có một con đường cái, hai bên là nhà dân. Họ thúc ngựa vào trong trấn, nhanh chóng thấy giữa thị trấn có một cổng chào cao lớn hướng ra phía sông Lô Khê, trên tấm biển sơn son thếp vàng viết năm chữ lớn màu vàng to như cái đầu, “Tự Hán Thiên Sư phủ.” Trước cổng chào là một đôi kỳ lân đá cao to, bên cạnh có một dãy cột đá để buộc ngựa, Tôn Tồn Chân đang định xuống ngựa, thì An Long Nhi đã lập tức ngăn y lại, vẫy tay ra hiệu cho y đi theo mình, hai người cưỡi ngựa vòng ra phía sau phủ Thiên Sư.

Không vòng qua thì không biết, đi một vòng quanh phủ Thiên Sư mới hay nơi này rộng tới mấy chục mẫu đất, chẳng rõ bên trong có bao nhiêu phòng ốc đại diện nữa. Họ buộc ngựa vào một thân cây nhỏ, ôm Đại Hoa Bối ra cho nó trông ngựa và hành lý, rồi hai người phi thân phóng lên tường.

Từ trên bờ tường nhìn xuống là một vườn hoa rộng lớn và hoa lệ, thi thoảng có một hai thị nữ trẻ tuổi đi qua, trông như nơi ở của một nhà giàu có nào đó. Tôn Tồn Chân hỏi An Long Nhi: “Có cần tôi đi với cậu không? Đi trộm ra hay phải hỏi người để lấy?”

An Long Nhi vẫn chăm chú quan sát địa hình trong phủ Thiên Sư, miệng trả lời Tôn Tồn Chân: “Cô Kiều nói cho tôi khẩu quyết địa hình, không dặn là phải hỏi người tìm Long Quyết, chúng ta cũng không phải đến mượn tiên, để người ta trông thấy lại phải phí lời giải thích, đám ở phía sau sẽ nhanh chóng đuổi tới đây... vì vậy chỉ có cách là tập trung lực lượng lấy được đồ về tay trong thời gian ngắn nhất thôi, chúng ta cùng đi một lượt đi.”

Tôn Tồn Chân và An Long Nhi đều lòng như lửa đốt, không muốn nói dù chỉ một câu thừa thãi, trao đổi xong xuôi liền men theo bờ tường nhanh chóng lao vào khu vực giữa của phủ Thiên Sư.

Phủ Thiên Sư này là nơi ở của các đời Thiên Sư, đồng thời cũng tượng trưng cho hạch tâm của Đạo giáo trong thiên hạ[1].

[1] Tác giả chú thích: Kể cả ngày nay, đạo sĩ trên toàn thế giới đều phải đăng ký tại phủ Thiên Sư ở núi Long Hồ thì mới được thừa nhận là đạo sĩ chân chính, nói theo ngôn ngữ hiện đại, thì phủ Thiên Sư này là nơi duy nhất được chỉ định phát giấy chứng nhận đạo sĩ trên toàn cầu.

Từ thời Thiên Sư đầu tiên là Trương Đạo Lăng thời Hán tới những năm Đạo Quang, Thiên Sư trong phủ Thiên Sư đã truyền thừa được sáu mươi đời, xét về mặt huyết mạch chính thống, ở Trung Quốc chỉ có gia tộc Khổng tử ở Sơn Đông đã truyền thừa nghìn năm là sánh được. Giống như miếu Khổng, phủ Thiên Sư đã được các đời hoàng đế nhiều lần phong thưởng, diện tích càng lúc càng lớn, điện tể, cung thất trong phủ ngày một nhiều lên, những thay đổi và dấu vết của Đạo giáo qua từng thời kỳ đều lắng kết trong phủ Thiên Sư. Nhưng tới những năm giữa thời Đạo Quang, lại xảy ra một sự thay đổi xưa nay chưa từng có, trước mặt An Long Nhi và Tôn Tồn Chân, là một khung cảnh hoang tàn điêu linh, phía sau vẻ bề ngoài lộng lẫy lộ ra những gian nhà lớn đổ nát tăm tối.

An Long Nhi men theo bức tường chạy như bay, chẳng khác ở trong nhà mình, Tôn Tồn Chân không biết khẩu quyết địa hình, vì vậy chỉ theo sát phía sau thẳng bé làm trợ thủ. Đến khu vực giữa phủ Thiên Sư, trước mặt họ là gian đại diện cao nhất trong phủ, An Long Nhi ra hiệu cho Tôn Tồn Chân dừng lại, ngồi thụp xuống quan sát tám hoành phi trước cửa đại diện, bên trên đề bốn chữ lớn “Ngọc Hoàng đại diện”, từ trong điện vắng vắng truyền ra tiếng tụng kinh lầm rầm, có mấy đạo sĩ đang chậm chậm tiến vào.

Có điều, nơi này không phải mục tiêu của An Long Nhi, nó chẳng qua chỉ lấy điểm này làm mốc, hòng tìm nơi tiếp theo được nhắc đến trong khẩu quyết.

Khẩu quyết mà Lục Kiều Kiều đưa cho nó là: Ngọc Đế cần khôn trung, Hồ Tiên Giáp Tý hậu; tâm hoài Thảm tướng quân, chân nhân bộ canh tẩu. Khẩu quyết này đã khiến Lục Kiều Kiều vắt óc nghiền ngẫm

suốt mười năm, lật tung cả nhà mình lên để tìm, nhưng không sao hiểu được rốt cuộc mấy câu này có ý nghĩa gì; nhưng An Long Nhi vừa tới phủ Thiên Sư, mọi vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Ngọc Đế đương nhiên chỉ đại diện Ngọc Hoàng rồi, nhưng mà cần khôn trung không phải chỉ khoảng giữa cung Càn và cung Khôn trong tám cung bát quái, mà là chỉ khe hở giữa quẻ Càn và quẻ Khôn trong la bàn chuyên dụng của các phong thủy sư phái Tam Nguyên, khe này vừa khéo chính là hướng từ Nam sang Bắc.

An Long Nhi ngoảnh đầu lại nhìn, phía sau đại diện Ngọc Hoàng là điện Hồ Tiên, nó liền dẫn Tôn Tồn Chân vòng qua bờ tường. Trong điện Hồ Tiên văng ra tiếng cổ cầm, tiếng đàn tản mát mà sục sôi, không hay mà cũng chẳng có tiết tấu, tựa hồ có thể nhận ra tâm tình rối loạn của người gảy đàn.

Bọn họ không để tâm đến những chuyện ngoài lề ấy, tiếp tục đi vòng tới một cái sân lớn, ở giữa là một tòa điện Đại Chân Vũ, một bên là cục Pháp Lục, bên kia chính là điện Giáp Tý. An Long Nhi khẽ nói nhỏ một câu “điện Giáp Tý” với Tôn Tồn Chân, đoạn nhảy xuống bên dưới tường bao trước, sau đó hai người men theo tường bao đi ra phía sau điện Giáp Tý. Theo suy đoán của An Long Nhi, Giáp Tý hậu chính là phía sau của điện Giáp Tý này. Phía sau điện Giáp Tý là tường điện và tường bao xung quanh phủ Thiên Sư, giữa hai bức tường có một khóm trúc, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đứng bên cạnh khóm trúc ấy gãi đầu. Tôn Tồn Chân hỏi: “Có phải đào ở chỗ này không?” An Long Nhi đáp: “Khẩu quyết nói là ‘Hồ Tiên Giáp Tý hậu’, phía sau điện Hồ Tiên chính là điện Giáp Tý rồi còn gì, Giáp Tý hậu không phải chính là chỗ này sao?”

Tôn Tồn Chân nói: “Không đúng, trong điện Giáp Tý còn một Giáp Tý hậu nữa, chính là sau lưng Giáp Tý Thái Tuế Kim Biện tướng quân, mau vào trong điện xem...” Y vừa nói vừa chạy trước An Long Nhi. An Long Nhi không kịp phản ứng, lòng thầm thắc mắc không hiểu tại sao Tôn Tồn Chân lại biết chuyện bên trong Đạo giáo như thế? Hẳn những người từng làm đạo sĩ đều biết Giáp Tý hậu là cái gì? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng người nó đã phóng theo Tôn Tồn Chân ra phía sân, vòng tới cửa chính của điện Giáp Tý.

Bên kia sân là Pháp Lục cục, nơi lưu trữ hồ sơ, bí điển của các triều đại, bên trong cửa có một lão đạo sĩ đi ra, vừa khéo trông thấy hai người lạ tướng mạo ăn mặc đều cổ quái chạy vào điện Giáp Tý, đang định cất tiếng hỏi là ai, thì người đàn ông che mặt áo đen dáng người nhỏ nhắn đã vung gậy lên đập vỡ khóa cửa xông vào điện, sau đó thiếu niên đầu chít khăn cũng xông vào theo.

Lão đạo sĩ thấy vậy liền nghĩ, hai kẻ này không phải trộm thì còn là gì nữa, vội hô hoán: “Người đâu! Mau tới điện Giáp Tý bắt trộm!”

An Long Nhi vừa vào trong điện Giáp Tý, Tôn Tồn Chân liền xoay tay chốt cửa lại. Họ đảo mắt quan sát, chỉ thấy giữa đại điện trống không, phía trước mặt có một tấm hoành phi lớn đề chữ “Thiên thu vạn đại”, phía trước, bên phải và bên trái đều có ban thờ dài, trên ban thờ là sáu mươi bức tượng thần cao chừng hai thước đặt ngay ngắn. Các tượng thần này đều ăn mặc kiểu võ tướng, phía trước mỗi tượng thần đều có một tấm biển dựng thẳng đứng, bên trên đề tên người đại biểu cho sáu mươi Giáp Tý, hay còn được gọi là Trị Niên Thái Tuế. Tương truyền, mỗi năm đều có một vị tướng quân tương ứng chuồng quân khí vận của cả năm đó, nếu có người phạm phải Thái Tuế, thì có thể đến điện Giáp Tý này để bái vị Thái Tuế tương ứng hồng hóa giải tai họa trong năm. Giáp Tý hậu mà Tôn Tồn Chân nói đến, chính là sau lưng bức tượng của Giáp Tý Thái Tuế Kim Biện đại tướng quân.

Bọn họ vừa nhìn đã trông thấy Giáp Tý Thái Tuế đứng ở vị trí chính giữa thần điện, bèn tức khắc chạy tới phía trước bức tượng quan sát, phía sau Giáp Tý Thái Tuế nhìn ngang nhìn dọc thể nào cũng chỉ có một bức tường, hoàn toàn không có gì khác.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gọi của lão đạo sĩ: “Các người là ai! Mau mở cửa ra, ta đã gọi người đến rồi, các người mà làm chuyện xấu chúng ta sẽ bắt giải lên quan đấy!” Liền sau đó là một tràng tiếng đập cửa dồn dập, vừa nghe đã biết ít nhất có năm sáu người đang ở bên ngoài đập cửa quát tháo, cũng có người thử dùng chìa khóa mở cửa, nhưng Tôn Tồn Chân đã chốt trong, bọn họ không sao dùng những phương pháp văn minh để mở cánh cửa ấy được.

Tôn Tồn Chân chẳng buồn liếc mắt nhìn ra phía cửa, nhảy phắt lên ban thờ dùng gậy chọc vào bức tường phía sau tượng Giáp Tý Thái Tuế, làm phát ra một tiếng “đang”, âm thanh tựa như một chiếc chuông đồng rất nặng, hai người đều ngạc nhiên, thì ra bức tường này là tường sắt rỗng. Chọc liên mấy cái mà bức tường không có phản ứng gì, Tôn Tồn Chân liền khom lưng thò tay ra phía sau tượng Giáp Tý Thái Tuế lần mò.

Bức tượng có vẻ chắc chắn lại trơn nhẵn, y cứ rờ qua rờ lại, An Long Nhi lo lắng hỏi: “Sao vậy? Có phát hiện gì không?” Nó còn chưa dứt lời, Tôn Tồn Chân đã đâm một đấm vào lưng tượng Thái Tuế, phát ra tiếng vỡ rất lớn, làm An Long Nhi giật nảy mình, đồng thời cũng khiến âm thanh quát tháo bên ngoài càng lớn hơn nữa.

Tôn Tồn Chân thò tay vào phía sau tượng Giáp Tý Thái Tuế, mò được một cái tay nắm, y cầm vào dùng sức kéo mạnh lên, trên bức tường sau lưng liền có chín viên gạch gồ ra, xếp thành hình vuông.

“Nhanh lên nhanh lên, câu tiếp theo là gì!” Tôn Tồn Chân vừa nhìn đã biết đây là một cái Cửu cung mật tỏa, phải dùng phương thức phi cửu cung ít nhất cũng có bốn năm chục loại, y tin rằng cơ quan này không cho người ta lần lượt thử hết, mà họ chỉ có một cơ hội duy nhất, ấn sai một bước có thể sẽ khiến cơ quan bị khóa chặt vĩnh viễn. Mặc dù đã vào mùa đông, ai nấy đều mặc áo bông, song người An Long Nhi vẫn đầm đìa mồ hôi, nó vội vàng đọc câu tiếp theo: “Tâm hoài Thắm tướng quân, chân nhân bộ canh tẩu.”

Tôn Tồn Chân lại nói: “Thắm tướng quân gì chứ, bên chỗ Thắm tướng quân làm gì có cái gì! Khẩu quyết kiểu gì kì vậy!”

An Long Nhi hiểu Thắm tướng quân là chỉ một vị Thái Tuế khác trong điện Giáp Tý, nó đang quay đầu lại ngó nghiêng tìm kiếm tượng Thái Tuế Tinh Quân đó, thì Tôn Tồn Chân đã nhảy xuống nói: “Không cần tìm nữa, chỗ Thắm tướng quân không có gì cả đâu.”

An Long Nhi nói: “Huynh thấy chỗ đó không có gì à? Sau lưng Giáp Tý tướng quân chẳng phải có cơ quan đấy còn gì?”

Tôn Tồn Chân bực mình, hậm hực hừ một tiếng, nhảy phắt tới bên cạnh một bức tượng Thái Tuế vung côn đập xuống, tiếng loảng xoảng vang lên, tượng thần bị đập cho vỡ tung tóe, bên trong và trên ban thờ đều không có gì cả. An Long Nhi giờ mới thấy tấm biển phía trước bức tượng Thái Tuế ấy viết rằng: “Đinh Mão Thắm Hưng, Thắm Hưng là Đinh Mão, Đinh Mão là cái gì? Là cái gì? Cô Kiều có ở đây thì tốt quá... cô Kiều sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Cô ấy làm sao mà nghĩ ra cách nhỉ? Chân nhân canh bộ tẩu, chân nhân canh bộ... Tôn Tồn Chân! Có bao nhiêu loại chân nhân canh bộ?”

Tôn Tồn Chân rảo bước tới phía sau cánh cửa đang bị rung lắc nảy giờ, đập mạnh một cú, cánh cửa bị rung lên từ trong ra ngoài, phát ra tiếng động rất lớn, đám đạo sĩ bên ngoài đều hoảng hốt im bật một hồi. Y lớn tiếng nói với An Long Nhi: “Canh bộ gì mà chẳng là chân nhân canh bộ, Thái Bạch chân nhân, Thái Ất chân nhân, Thái Cực chân nhân, tất cả đều là chân nhân, có trời mới biết là ông nào chứ?”

“Tôi biết rồi...” An Long Nhi đang gãi đầu đột nhiên lóe lên một tia linh cảm: “Đinh Mão là Thái Ất, Đinh là hảo, thuộc dương, vì vậy dùng chữ Thái trong Thái Dương làm đại biểu, Mão là địa chi, song lại ẩn tàng một thiên can, chính là Ất...”

An Long Nhi còn đang nói dở, Tôn Tồn Chân đã bước mấy bước xông lên chỗ ban thờ Giáp Tý Thái Tuế, vung thanh Tề mi côn nhanh chóng đánh lên chín viên gạch lồi ra trên tường theo thứ tự của Thái Ất canh bộ, hai người đồng thanh đọc thành tiếng: “Cấn, Tốn, Khôn, Càn, Chấn, Đoài, Khảm, Ly, mở ra!”

Sàn nhà dưới chân họ mở ra một cái hố lớn, hai người và cả ban thờ cùng rơi xuống dưới, tiếng đập cửa quát tháo bên ngoài cũng im bật, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

An Long Nhi và Tôn Tồn Chân không bị trượt quá sâu, họ cảm thấy mình chỉ rơi khoảng hai trượng là ngã xuống một tấm ván sắt. Hai người đứng lên nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy bốn bề đều tối đen như mực, giơ tay ra chạm chạm lần mò một lúc, họ phát hiện mình đang ở bên trong một cái lồng sắt rộng chừng một trượng vuông.

Sàn nhà phía trên đã khép lại, An Long Nhi thò đầu vào giữa các chấn song sắt, đo thử khoảng cách giữa chúng, rõ ràng nó không thể chui ra được, vóc dáng Tôn Tồn Chân còn cao to hơn nó, lại càng không có khả năng lách ra ngoài. Nó vươn tay ra phía ngoài lồng sờ mó, chỉ thấy trống không, hai người họ tựa như đang bị treo trong một khe nứt chết chóc không có cả thời gian lẫn không gian. An Long Nhi mặc kệ đây là nơi nào, chỉ chăm chăm sờ lần khắp cái lồng hòng tìm ra cửa lồng hay khóa lồng, như vậy ít nhất cũng biết được phải dùng cách gì để phá khóa đi ra.

Tôn Tồn Chân đứng phía sau An Long Nhi, hai tay khoanh trước ngực, thanh Tề mi còn kẹp trong tay, để mặc cho An Long Nhi lần sờ mó cái lồng sắt, y chỉ lẳng lặng không nói một lời nhìn chăm chăm vào khoảng không tầm tới phía trước. An Long Nhi vừa sờ mó vừa nói với Tôn Tồn Chân: “Huynh cũng qua lần dò đi, xem có cửa hay khóa gì không...”

Tôn Tồn Chân đứng bất động nhìn về phía trước, đáp: “Không cần, cái lồng này chỉ mở được từ bên trên hoặc bên dưới, bốn phía đều không có cơ quan... nơi này là tầng xép nằm giữa mặt đất và địa lao, bên trên là đá phiến, bên dưới cũng là đá phiến, cách chúng ta mười trượng phía trước có một cầu thang, bên trên cầu thang có một cánh cửa, sẽ có người đến xem chúng ta, nhanh thôi...”

An Long Nhi dừng tay lại nói: “Sao huynh biết, huynh trông thấy à? Sau khi đến điện Giáp Tý, hình như cái gì huynh cũng biết?” Nó nghi hoặc nhìn Tôn Tồn Chân, nhưng chỉ thấy bóng tối vô tận, song Tôn Tồn Chân lại có thể nhận ra vẻ nghi vấn và không tín nhiệm đầy trong mắt nó. Tôn Tồn Chân lấy trong người ra chiếc bật lửa Jack tặng, nhét vào tay An Long Nhi, An Long Nhi cầm lấy bật lên, chiếc bật lửa lóe ra một tia lửa chói mắt.

Đến khi mắt có thể thích ứng với ánh sáng, An Long Nhi nhận ra khung cảnh quả nhiên giống như những gì Tôn Tồn Chân nói, trước mắt nó là một không gian chật hẹp bức bối do đá phiến ghép thành. Trên bậc thang phía xa có một đạo sĩ trung niên đang đi xuống, An Long Nhi chỉ thấy ông ta mặc đạo bào, tay cầm một vật trông như cái gậy, chắc là trường kiếm, nhưng vì tối quá nên không nhìn rõ bộ dạng mặt mày thế nào.

Đạo sĩ đó đứng trên bậc thang, nhìn về phía cái lồng từ đằng xa, chăm chú một hồi, đoạn lại không nói không rằng tiếp tục đi xuống địa lao, biến mất khỏi tầm mắt An Long Nhi. An Long Nhi lớn tiếng gọi: “Đạo gia! Đạo gia! Thả chúng tôi ra...”

Gọi liên mấy tiếng mà không ai trả lời, An Long Nhi đành im lặng đợi người ta đến xử lý. Nó bắt đầu nghi ngờ không biết khẩu quyết của Lục Kiều Kiều có chính xác không, ngộ nhờ Lục Kiều Kiều bị người truyền khẩu quyết cho cô ám hại há chẳng phải rất nguy hiểm sao? Nhưng nghĩ tới đây, nó lại thầm cảm thấy may mắn, dù cho có người muốn hại Lục Kiều Kiều, đối phương cũng không thể ngờ được kẻ bị vây khốn ở đây lại là An Long Nhi. Muốn bắt cô Kiều sao? Làm gì có chuyện dễ như vậy? Chỉ là không biết cô Kiều bây giờ thế nào, chẳng rõ đã thoát được bọn truy binh hay chưa?

Nó đang nghĩ ngợi lung tung một hồi, lồng sắt đột nhiên rơi xuống dưới, nó và Tôn Tồn Chân rơi xuống một căn phòng quái dị bốn mặt đều là gạch đỏ. Căn phòng rộng chừng hai trượng vuông, bốn mặt tường gạch đều ở rất xa, hai người họ không thể với tay tới, cái lồng nằm chính giữa phòng, một đạo sĩ trung niên đang đứng ngay trước mặt hai người.

Đạo sĩ ấy xoa tóc ngang vai, hàm râu trên miệng trông như mấy ngày chưa cạo, chỉ có bộ đạo bào trên người mới khiến người ta cảm thấy ông ta là một đạo sĩ. Vóc dáng ông ta hơi gầy, hai mắt trông như ngủ không đủ giấc, trên tay cầm một cây gậy bằng gỗ đen.

Cây gậy gỗ đen ấy dài ba thước năm phân, đầu tròn thân thẳng đuôi nhọn, toàn thân đen nhánh được đánh bóng cẩn thận, bên trên khắc hoa văn rất tinh xảo, nhìn kĩ thì thấy hoa văn ở phần giữa là tề chỉnh và phức tạp nhất, làm nó nhớ đến ba mũi Tam thi câu mệnh tiền từng ghim sau lưng Tôn Tồn Chân. Trên ba mũi tên ấy vẽ đầy bùa, trên cây gậy gỗ đen này cũng chỉ chít những bùa chú. An Long Nhi vừa nhìn đã nhận ra đây là loại gậy tùy thân của các phong thủy sư, chỉ là nó không ngờ thứ công cụ mà các phong thủy sư ngày ngày đều mang theo người ấy lại có thể đẹp đẽ tinh xảo nhường này.

Đạo sĩ uể oải cầm cây gậy, hai mắt nửa nhắm nửa mở như thể chưa ngủ dậy, ông ta thả lỏng cần cổ, ngoẹo đầu, nhìn hai người một lúc, rồi cất tiếng hỏi An Long Nhi: “Người biết cây gậy này là gì không?”

An Long Nhi lắc đầu.

“Không biết thì các người đến đây làm gì?” Đạo sĩ lùi tới cạnh tường, cây gậy gỗ đen buông thõng bên người, hai mắt trợn lên nhìn trần nhà, chờ An Long Nhi trả lời.

An Long Nhi thấy tình hình như vậy thì rất bất ngờ, nó cũng không thể nói mình đến đây để lấy Long Quyết, giờ vẫn chưa tìm thấy, chẳng lẽ bảo người ta thả mình ra để đi tìm? Nó chỉ có thể cố gắng suy đoán xem nếu là cô Kiều thì sẽ đối phó với đạo sĩ này như thế nào.

Nhưng Tôn Tồn Chân lại cất tiếng hỏi đạo sĩ: “Ông tới đây làm gì vậy?”

Đạo sĩ bật cười thành tiếng, cười đến nỗi cả người dựa vào tường đều rung lên bần bật: “Đây là nhà ta, ta đến đây xem kẻ nào vào nhà ta... phải rồi, các người là ai thế?”

Lần này An Long Nhi đã thông minh hơn, nó học theo Tôn Tồn Chân hỏi ngược lại: “Thế ông là ai?”

“Ha ha ha...” Câu hỏi của An Long Nhi làm đạo sĩ cười rộ lên một trận, cười đến nỗi chảy nước mắt: “Chắc chắc, ta là ai hử... các người cũng thú vị thật, ta tên là Trương Bồi Nguyên, còn các người? Tự tiện xông vào nhà ta, không báo danh thì xem ra cũng không phải phép cho lắm nhỉ?”

An Long Nhi xưa nay vốn rất lễ độ, vừa nghe đạo sĩ nói mình tự tiện xông vào nhà người ta, nó liền cảm thấy hơi ngượng ngùng, bèn dứt khoát trả lời thành thực: “Cháu tên là An Long Nhi, huynh ấy là Tôn Tồn Chân, chúng cháu dựa theo một khẩu quyết tìm đến nơi này.”

Trương Bồi Nguyên dựa vào tường, ngồi xổm cúi đầu nhìn xuống đất, mái tóc dài xõa ra che phủ khuôn mặt, ông ta cứ cúi đầu như thế cất tiếng hỏi: “Khẩu quyết ở đâu mà có?”

“An Vị Thu.”

Trương Bồi Nguyên bấy giờ mới ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng nhìn An Long Nhi hỏi: “Sao ông ta không tự đến?”

“Ông ấy mất tích hai năm rồi.”

“Vậy các người làm sao có được khẩu quyết?”

“Trước khi mất tích, ông ấy đã truyền lại cho con gái, con gái ông ấy bảo cháu đến đây.”

“Con gái ông ta không tự đến, mà lại để các người đến sao?” Trương Bồi Nguyên mở miệng châm biếm, thân thể không ngừng lắc lư: “Người hại chết người ta rồi mới trộm được khẩu quyết đó phải không?”

“Không phải, cháu không bao giờ hại cô Kiều!” An Long Nhi vừa nghe thấy câu này liền lập tức lớn tiếng biện bạch, khiến Trương Bồi Nguyên cười thêm một chập nữa, trong tiếng cười ấy, An Long Nhi nói tiếp: “Cô Kiều bảo cháu đến lấy một thứ rất quan trọng.”

Trương Bồi Nguyên khịt khịt mũi: “Thói đời kiểu gì vậy? Để một đứa trẻ đến lấy một thứ rất quan trọng... người... người biết thứ đấy là cái gì không?”

“Biết.”

“Là cái gì?”

Trò thăm dò này của Trương Bồi Nguyên làm Tôn Tồn Chân và An Long Nhi sốt ruột vô cùng, Tôn Tồn Chân dứt khoát nói: “Chúng tôi có nói cho ông cũng vô dụng, ông có thì đưa ra đây, không có thì mau thả chúng tôi ra, chúng tôi phải hỏa tốc đi cứu người.”

“Tốt thôi, các người có giỏi thì tự ra khỏi căn phòng này đi.” Trương Bồi Nguyên nói xong liền lấy một cây đuốc trên tường xuống, quạt tay vào ngọn lửa một cái, cả gian phòng lập tức bùng lên ánh lửa, xung quanh đều là ngọn lửa màu xanh lam pha lẫn sắc đỏ. An Long Nhi lùi lại một bước, rùn người xuống giơ cánh tay lên che mặt, ngọn lửa cháy phừng phừng một hồi rồi dừng lại. Khi nó ngẩng đầu lên, cái lồng đã biến mất khỏi gian phòng, Trương Bồi Nguyên cũng không còn ở đó nữa, trước mặt chỉ có bốn bức tường không có cửa nẻo gì.

Nó buột miệng hỏi: “Cái lồng đâu rồi?”

Tôn Tồn Chân chỉ lên phía trên, An Long Nhi ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy cái lồng đã được treo lên trần nhà, nó lập tức lao tới cạnh tường sờ mó xem chỗ nào có khe hở cửa, nó biết chắc Trương Bồi Nguyên này không thể nào tựưng xuất hiện trong phòng được, nhất định là có lối ra vào nào đó mà mình không trông thấy.

Tôn Tồn Chân tựa như đã biết ở đâu có lối ra, y lấy một cây đuốc trên tường rồi nhảy tới góc phòng, đưa tay ấn lên một viên gạch đỏ, để lộ khe hở chỉ đủ cho một người chui qua. An Long Nhi cũng cầm một cây

đuốc, rồi bám theo Tôn Tồn Chân lách người ra khỏi gian phòng, trước mắt họ là một hành lang hình vuông quay xung quanh gian phòng vừa này.

An Long Nhi lập tức lấy la bàn trên người ra, nhưng lại phát hiện kim la bàn không ngừng chuyển động rất nhanh trong vị trí một cung, đây là Đường châm trong La kinh bát kỳ, An Long Nhi đã từng thấy trong Kỳ môn ảo trận của Lục Hữu bày ra bên dưới chân núi Thanh Nguyên. Lục Kiều Kiều nói với nó, Đường châm xuất hiện, chứng tỏ dưới đất có thâm đàm quái huyết, giờ bọn họ đã ở dưới lòng đất, chỉ có thể lý giải rằng nơi này chính là thâm đàm quái huyết. Bốn phía đều không có trăng sao cây cỏ để tham chiếu phương hướng, như vậy cũng không thể biết được mũi kim đang di động bên trong cung vị nào, càng không thể tính toán được đang xảy ra chuyện gì.

An Long Nhi vô vọng thu la bàn lại hỏi Tôn Tồn Chân: “Có phải sau khi mở thiên nhãn, huynh có thể nhìn thấy cửa ra vào và cơ quan chạp bấy ở đâu hay không?”

“Những cơ quan ở gần thì nhìn thấy được.”

“Vậy huynh dẫn đường đi.”

Tôn Tồn Chân lại lắc đầu nói: “Có nhiều phòng quá, bốn phía xung quanh đều là các gian phòng, không biết gian nào có lối ra...”

“Vậy huynh thử mở bừa một cánh cửa ra xem thế nào?”

Tôn Tồn Chân bèn ấn lên viên gạch đỏ ở bức tường cạnh đó, lại mở ra một cánh cửa lật khác. Hai người đi vào, thấy trước mắt không phải căn phòng hình vuông nữa, mà là một thông đạo dài quanh co khúc khuỷu, nhìn sang bên trái thì thông đạo uốn khúc về phía trước. Tôn Tồn Chân nói: “Chỗ này còn có nhiều cơ quan hơn nữa, hai bên thông đạo toàn các cánh cửa.”

An Long Nhi biết tình hình lần này rất gay go, đây là một mê cung ngầm khổng lồ dưới lòng đất, có các gian phòng hình vuông cùng thông đạo ngoằn ngoèo hình rắn, mà la bàn của nó lại đã không còn công hiệu, nếu xông bừa chỉ tổ càng bị vây khốn ở đây lâu hơn. Nó ngẩng đầu lên nhìn cây đuốc trên tay, ngọn lửa dựng thẳng đứng, có thể thấy không có không khí lưu động, cũng có nghĩa là hai đầu thông đạo đều không có cửa mở ra.

Nó rút con dao găm Jack tặng cho, cắt một ống tay áo bông của mình nhét vào khe cửa lật vừa mới đi ra lúc này, đoạn nói với Tôn Tồn Chân: “Huynh đứng ở đây đợi, tôi sẽ chạy men theo thông đạo này xem phía bên kia có gì không, huynh cứ đếm từ một tới hai trăm mà tôi vẫn chưa quay lại, thì hãy đi về phía đó tìm tôi.”

Tôn Tồn Chân gật gù đầu, An Long Nhi cầm đuốc trên tay, chạy về phía con đường ngoằn ngoèo bên phải.

Nó vừa chạy, miệng vừa lẩm nhẩm đếm, tay không ngừng rút bông từ ống tay áo bị cắt ra rải xuống đất. Nó chạy rất nhanh, khi đếm tới bốn mươi thì đã tới cuối thông đạo. Phía trước là một bức tường, nhưng nó tin rằng trên bức tường này chắc chắn có cửa lật, liền nhanh chóng dùng nắm tay gỗ lên từng viên gạch có thể là chốt mở cơ quan, quả nhiên thoáng cái đã gõ đúng, chỉ nghe cách cách một tiếng, trên tường liền mở ra một khung cửa lật.

An Long Nhi giờ đuốc vào trong khua khua, rồi thò đầu vào, thấy bên trong là một gian phòng hình vuông, giống hệt như gian phòng nó đi ra, ba mặt đều là tường. Nó lách người vào rồi tụt một chiếc giày bông ra kẹp dưới cửa, để cánh cửa không đóng lại được, sau đó đi tới bức tường mé bên phải cửa tìm kiếm chốt lấy cơ quan.

An Long Nhi biết nếu cứ thuận theo hướng của thông đạo này, tức là tìm cửa ở bức tường đối diện với cánh cửa nó đi vào, thì sẽ chỉ đi vào một vòng tròn quái ác, nếu tìm cửa ở bức tường mé bên trái, thì sẽ quay vào mé trong của thông đạo ngoằn ngoèo này, chỉ có đi ra phía ngoài của thông đạo gấp khúc, mới hòng phá vỡ được lối tư duy của đối phương.

Nó cũng không hy vọng tìm được cửa trên bức tường này, vì nó biết mỗi cánh cửa đều được thiết kế để khiến bọn họ đi nhầm đường. Nó đã học được trong chiến thuật của Lục Kiều Kiều rằng, không bao giờ thuận theo tư duy của đối phương, trong chiến đấu chỉ nên xông về phía kẻ địch không muốn mình đi tới. Nó dò dẫm từng viên gạch trên cả bức tường ấy, quả nhiên không có chốt lấy cơ quan nào để mở cửa. Phía sau

văng lại tiếng Tôn Tồn Chân đi tới, vì An Long Nhi đã dùng chiếc giày chặn cửa lật lại, nên y tìm tới đây rất dễ dàng.

Vừa trông thấy Tôn Tồn Chân, nó liền hỏi: “Huynh thấy trên tường này có cơ quan gì không?”

Tôn Tồn Chân nói: “Đây là tường đặt, không có cơ quan.”

An Long Nhi rút dao găm ra nói: “Vậy thì tốt, để tôi khoét một cái lỗ xem thế nào.”

Nhưng Tôn Tồn Chân đã nói: “Không cần phải khoét, cậu đi giày vào đi, để đẩy tôi.”

Nói dứt lời, y liền cởi bao hành lý sau lưng xuống, lấy ra hai ống kim loại sáng bóng, hai cái ống này một đầu kín một đầu hở, Tôn Tồn Chân lồng hai cái ống vào hai thanh Tề mi côn, khiến thanh trường côn lập tức biến thành Kim cương bổng của Tôn đại thánh. An Long Nhi không ngờ Tôn Tồn Chân lại trang sức cho cây côn của mình đẹp đến vậy, vừa xỏ giày vừa trợn tròn mắt lên nhìn xem y muốn làm gì.

Tôn Tồn Chân đứng thẳng, hai tay nâng côn, giơ cao quá đầu giơ ra thế cao bình, sau đó nhanh chóng lùi lại phía sau xuống tấn, thanh Tề mi côn bọc sắt hai đầu kéo về phía sau thành thế trung bình, một đầu côn chỉ về phía bức tường muốn công phá, An Long Nhi biết chiêu tiếp theo, đầu côn sẽ đâm ra. Nó còn thấy hai đầu côn phát ra ánh sáng bàng bạc, không phải ánh sáng màu đỏ do ánh lửa hắt lên, thứ ánh sáng tỏa ra từ trong ra ngoài này, do thân côn phát ra. Ánh bạc vừa lóe lên, cây gậy bịt kim loại đã đâm về phía bức tường gạch đỏ như một tia chớp bạc trong tiếng quát của Tôn Tồn Chân.

Tiếng va đập dữ dội vang lên, bức tường bị chọc thủng một cái lỗ to bằng đầu người, bụi bay mù mịt khắp phòng, nhưng An Long Nhi mặc kệ, nó lập tức tới chỗ lỗ hổng thò cây đuốc qua bên kia. Thằng bé liếc mắt nhìn, phía bên kia vẫn là một gian phòng bốn mặt đều là tường gạch đỏ. Nó cùng Tôn Tồn Chân dùng tay khoét rộng lỗ hổng trên tường, bấy giờ mới phát hiện đây là tường đôi hai lớp gạch, nếu dùng dao găm như lúc này nó định làm thì ít nhất phải nửa canh giờ mới nạy ra được một viên gạch. Kể cả có dùng dùi sắt thì cũng phải tốn một khắc thời gian, nhưng Tôn Tồn Chân chỉ cần chọc một cái lỗ thủng, công lực của y so với lúc bị bắt ở đồi Song Long dường như đã khác nhau một trời một vực, chắc hẳn đây là kết quả tu luyện với Vô Vị đại sư ở chùa Tịnh Cư. An Long Nhi đã liều mạng giao đấu với Tôn Tồn Chân một lần, rất hiểu cây côn trên tay họ Tôn nặng chừng nào, nó nhìn cái lỗ trên tường mà rung mình, nếu hôm nay Tôn Tồn Chân đánh nó một côn, chỉ sợ đánh cho thân thể nó gãy ngang lưng chứ chẳng chơi.

Hai người nhanh chóng khoét rộng lỗ hổng, cơ người chui qua phía bên kia, Tôn Tồn Chân quan sát thấy bức tường đối diện cũng không có cơ quan, mà nơi nào không có cơ quan thì chính là người bày ra cục diện này không muốn kẻ bị vây khốn bên trong đi tới, không đánh vào đây thì còn đánh vào đâu nữa? Tôn Tồn Chân lại giở ra chiêu cũ, đâm mạnh một côn, phía bên kia vẫn là một gian phòng. An Long Nhi nói với Tôn Tồn Chân: “Đây là gian thứ ba rồi đấy, huynh còn sức không?”

Tôn Tồn Chân nói: “Tôi còn chưa dùng sức đâu. Bên kia có người, cậu tắt đuốc đi, rút dao ra chuẩn bị chiến đấu, xem còn đây!”

“Ầm ầm!” Tôn Tồn Chân chọc thủng một cái lỗ lớn đủ cho một người chui qua trên tường, phía bên kia có ánh đèn chiếu sang, Tôn Tồn Chân không nhìn qua lỗ thủng quan sát tình hình bên ngoài mà nhảy vọt lên phóng sang bên kia. An Long Nhi cũng làm theo, nó thấy mình đang quỳ ở góc một căn phòng lớn rộng chừng bảy tám trượng vuông.

Bốn bức tường trong căn phòng lớn này cũng bị bịt kín, trên tường cắm đuốc chiếu sáng, xung quanh không có đồ đạc gì, chỗ này thực ra chỉ là một mật động hình vuông mà thôi. An Long Nhi biết, trong mắt Tôn Tồn Chân, tất cả đều chỉ là giả tượng, ở đây chắc chắn có cửa lật để ra vào; chính giữa căn phòng là một bức âm dương bát quái đồ lớn khảm bằng cẩm thạch trắng, bên trên còn có một sợi dây đồng vòng qua tám quẻ, vừa nhìn đã biết là một lộ tuyến canh bộ trong phi cửu cung.

Tôn Tồn Chân ở ngay gần An Long Nhi, chân xuống tấn, tay cầm trường côn chỉ vào một người ở bên kia gian phòng, chính là đạo sĩ Trương Bồi Nguyên để tóc xỏa mặt mày râu ria lúc này. Trương Bồi Nguyên nhìn hai người trẻ tuổi nghiêm túc trước mặt, phá lên cười sảng khoái. An Long Nhi nói với ông ta: “Trương đạo trưởng, chúng cháu đã thoát ra rồi, nếu không có chuyện gì khác, chúng cháu phải lập tức rời khỏi đây, xin ông chờ ngăn cản.”

An Long Nhi thầm nghĩ, cái chỗ quái quỷ này không có Long Quyết, thì coi như uống công một chuyến vậy. Xong vào nơi của người ta là không đúng, nhưng nó và Tôn Tồn Chân không làm ai bị thương, cũng không gây ra chuyện lớn gì, bây giờ hai người lập tức rời đi thì vẫn còn kịp đuổi theo xem bọn Lục Kiêu Kiêu an nguy thế nào. Tuy chỗ này không có Long Quyết, nhưng An Long Nhi cũng không thấy hụt hẫng, bằng không nó sẽ phải lập tức mang Long Quyết đi Quảng Châu, chẳng biết còn phải xa Lục Kiêu Kiêu bao lâu nữa.

Trương Bồi Nguyên cười chán chê rồi nói với hai người: “Các người buông mấy thứ trên tay kia xuống đi, hay là muốn đánh ta hả?”

An Long Nhi nghe ông ta nói thế, liền cất dao găm đi, Tôn Tồn Chân cũng lập tức thu côn đứng bên cạnh nó. Nó hỏi Tôn Tồn Chân: “Lối ra ở chỗ nào? Chúng ta phải ra ngoài thôi, tôi muốn đi giúp cô Kiêu...”

Tôn Tồn Chân đi thẳng tới một góc tường, nhưng Trương Bồi Nguyên lại đột nhiên cất tiếng: “Cứ vậy là đi sao? Các người không cần Trảm long quyết nữa à?”

An Long Nhi và Tôn Tồn Chân lập tức đứng yên tại chỗ, tim An Long Nhi đập rộn cả lên, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nó quay ngoắt lại hỏi Trương Bồi Nguyên: “Ông có Long Quyết ? Có thể đưa cho chúng cháu được không? Chúng cháu đến là để lấy Long Quyết.”

Trương Bồi Nguyên vẫn giữ nguyên bộ dạng hờ hững, tay phải tung tung cây gậy gỗ đen, tay trái giơ lên vẫy vẫy hai người, ý bảo bọn họ đi tới chỗ mình, còn bản thân thì đã dựa vào tường, thuận đà ngồi bệt luôn xuống đất.

An Long Nhi chưa từng thấy đạo sĩ nào lờ phờ đến thế, có điều dáng vẻ này của Trương Bồi Nguyên lại khiến nó bớt phần nào cảnh giác. Một người muốn hại người khác, sát khí sẽ lộ ra ánh mắt, còn trong ánh mắt Trương Bồi Nguyên, nó chỉ thấy vẻ hờ hững rồi việc của một gã lang thang. Nó và Tôn Tồn Chân chậm chậm bước tới, Trương Bồi Nguyên lại vẫy tay bảo hai người cùng ngồi luôn xuống đất, bọn họ đành ngồi trên Bát quái đồ dưới sàn.

Trương Bồi Nguyên nói bằng giọng trầm đục: “Cái mê cung này, vốn là để các người đi hết, rồi ra từ cánh cửa kia thì ta mới có thể giao Trảm long quyết... giờ thì tốt rồi, các người đục thủng tường xông thẳng tới đây luôn, ta có nên đưa cho các người hay không? Hả?”

An Long Nhi nói với Trương Bồi Nguyên: “Chúng cháu có việc gấp nên mới làm vậy, mong Trương đạo trưởng hiểu cho, nếu ông có Long Quyết, xin ông nhanh chóng đưa cho chúng cháu đi.” Nó nói xong, liền quỳ xuống trước mặt Trương Bồi Nguyên dập đầu sát đất, hồi lâu vẫn chưa ngẩng lên.

Trương Bồi Nguyên trợn mắt lên nhìn trần nhà, sau đó bực tức nói với An Long Nhi: “Ngẩng lên đi, đừng gọi ta là Trương đạo trưởng, phải gọi là Trương Thiên Sư...”

Tôn Tồn Chân nghe ông ta nói vậy cũng không có phản ứng gì, nhưng An Long Nhi thì tỏ ra hết sức kinh ngạc: “Ông chính là Trương Thiên Sư? Vì vậy ông mới nói phủ Thiên Sư chính là nhà ông.”

“Ta không giống sao? Khụ khụ... ta là Thiên Sư đời thứ sáu mươi, Trương Bồi Nguyên, phải rồi, ra ngoài đừng nói với ai là đã gặp ta đấy nhé.” Trương Bồi Nguyên đùa nghịch xoay xoay cây gậy gỗ đen trên tay, chậm rãi nói:

“Từ đời Thiên Sư triều trước đã truyền xuống sứ mệnh bảo vệ Trảm long quyết, nhưng ta chưa bao giờ trông thấy Trảm long quyết, mà chỉ biết được một số việc liên quan đến Long Quyết thôi. Các Thiên Sư đời trước để lại cây Lôi thích này, cùng với một mật quyết chỉ có Thiên Sư mới được truyền dạy: Giáp tý tiền, Hồ Tiên hậu, Thiên Ngục khai, Tam nương tẩu. Tặng Lôi thích, truyền thần phù, âm dương khí, khu Long Quyết... Cha ta, ông nội ta, ông nội của ông nội ta đều ngày đêm ngấm nghĩ xem rốt cuộc là có ý quái quỷ gì, đến hôm nay rốt cuộc ta đã hiểu...”

An Long Nhi lấy làm kỳ quái, tại sao mọi người đều vì Long Quyết, nhưng mỗi nhà lại có một bộ khẩu quyết khác nhau, kỳ quái hơn nữa là Trương Bồi Nguyên lại nói ra khẩu quyết có vẻ rất bí mật đó với thái độ như đang chuyện phiếm vậy. Nó thắc mắc: “Trương Thiên Sư, ông nói những chuyện này cho chúng cháu là có ý gì? Ông không muốn giao Long Quyết sao?”

Trương Bồi Nguyên nở một nụ cười đầy ý vị, đôi mắt sáng rực thấp thoáng sau mái tóc dài buông xõa nhìn về phía An Long Nhi: “Ta cho ngươi Trảm long quyết, ngươi có biết dùng không? Kể cả có biết cũng không dùng được, sức mạnh cuối cùng của Trảm long quyết nằm ở đây...” Trương Bồi Nguyên nói tới đây, liền giơ cây gậy đen trên tay lên, khiến An Long Nhi cơ hồ muốn giơ tay ra giật lấy.

“Ngồi yên nghe ta nói đã, Trảm long quyết có thể chặt đứt long mạch thiên tử không chỉ là một cuốn sách, mấy câu khẩu quyết...” Trương Bồi Nguyên nói xong thì xoay người nằm ngửa ra sàn, tựa như một chú chó bị ngứa ở lưng cọ cọ chỗ ngứa xuống đất: “Chắc... chắc... các ngươi có thể tới được đây thì đều là người tu đạo, biết một Giáp Tý tuần hoàn có sáu mươi thiên can địa chi, đến sáu mươi một thì lại bắt đầu lại từ đầu, ta đây, là Thiên Sư đời thứ sáu mươi, vì vậy ‘Giáp Tý tiền’ trong mật quyết, chính là chỉ ta. Điện Hồ Tiên các ngươi có biết không?”

Lúc ở trên bờ tường trước khi tiến vào, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đều trông thấy trong phủ Thiên Sư có một gian điện Hồ Tiên, vì vậy liền đồng thời gật đầu với Trương Bồi Nguyên. Giờ nghĩ lại, tiếng cổ cầm rối loạn văng ra trong điện Hồ Tiên lúc này, chắc cũng là do vị Thiên Sư rồi việc Trương Bồi Nguyên này diễn tấu.

Trương Bồi Nguyên thấy hai người gật đầu, lại tiếp tục nói: “Phía sau điện Hồ Tiên có một cửa ngấm, từ nhỏ ta đã biết ở đó có cơ quan, nhưng dùng đủ mọi cách mà vẫn không mở ra được.

Lúc đi hỏi cha ta, ông ấy nói mật quyết chính là gợi ý để mở cửa. Đến khi các ngươi lên lút mở cửa trong điện Giáp Tý, ta mới hiểu ra ý nghĩa của đoạn mật quyết này, thì ra không phải dùng mật quyết của ta để mở cửa ngấm phía sau điện Hồ Tiên, mà phải dùng mật quyết của các ngươi. Thiên Sư chỉ bảo vệ nơi cất giữ Trảm long quyết, nhưng người họ An các ngươi mới có thể mở được cánh cửa này... Vùng núi Long Hồ này là đất Thiên Ngục, từ lâu ta đã biết điểm này, vì vậy trước nay vẫn cho rằng ‘Thiên Ngục khai’ trong mật quyết, là chỉ việc địa chấn làm mặt đất nứt toác ra, nhưng vừa này ta lần đầu tiên đi xuống mê cung dưới lòng đất này, lấy được Lôi thích, Trảm long quyết và trông thấy Tam nương canh bộ đồ, mới biết hóa ra Thiên Ngục là chỉ mê cung này...”

Trương Bồi Nguyên nói xong, lật ngón tay chỉ chỉ vào bức Bát quái đồ dưới sàn: “Đây là Tam nương phu nhân canh bộ, dùng bộ pháp và tuyến đường này có thể thuận lợi đi qua mê cung tới nơi này. Ha ha ha... ha ha ha...” Trương Bồi Nguyên nói tới đây thì không nhịn được, lại cười phá lên một trận: “Bộ pháp này nằm ở phía ta, ý là muốn ta vào xem các ngươi là người thế nào, sau đó tùy theo tình hình để đưa ra cho các ngươi một thử thách, kẻ không thể ra khỏi mê cung tuyệt đối không phải người tu đạo tu tiên, ta có thể ra ngoài đóng cửa nhốt các ngươi ở đây đến chết. Nhưng mà các ngươi lại khoét lỗ trên tường để tới đây, chắc... các vị lão Tổ tông cũng chẳng thể ngờ được đâu...”

An Long Nhi chau mày hỏi: “Chúng cháu khoét lỗ trên tường đi thẳng tới đây, thì ông không giao Long Quyết?”

Trương Bồi Nguyên nằm dưới sàn nhà, hai tay ôm cây gậy Lôi thích, nhìn lên trần nói: “Đạo có thể giảng thì không phải là đạo. Kẻ đạt đại đạo, khéo mà như vụng, trí mà như ngu, biết đi theo Tam cô nương canh bộ tất nhiên là đạo, nhưng tên gốc biết khoét lỗ trên tường... cũng coi như đại trí nhược ngu rồi... các ngươi có biết Long Quyết là gì không?”

An Long Nhi nghe Trương Bồi Nguyên nói câu nào cũng có lý, chắc không có gì giả trá, liền thành thực trả lời: “Long Quyết là thuật phong thủy thiên tử, có thể lập một triều đại, cũng có thể phá một triều đại.”

Trương Bồi Nguyên gồi đầu lên một cánh tay nói: “Biết được thì tốt, nhưng các ngươi có biết, Long Quyết là loại thuật phong thủy không thể dùng các pháp khí phong thủy bình thường để khu động hay không, trước tiên cần phải có khí âm dương...”

An Long Nhi hỏi: “Khí âm dương là cái gì?”

Trương Bồi Nguyên đáp: “Thiên địa vạn vật đều do hai khí âm dương giao hòa mới có thể sinh thành, muốn khu động long mạch thiên tử, thì không thể chỉ dùng khí thuần dương của đàn ông, mà cần phải dùng khí thuần âm của đàn bà mới hợp với lẽ trời đất. Phong thủy sư tìm được long mạch thiên tử rồi, phải có nam nữ cùng hợp lực sử dụng hai khí âm dương mới có thể mở huyết đánh thức rồng, mà nếu muốn trảm long... thì phải dùng máu huyết của nam và nữ phun lên Lôi thích, dùng máu tể trời đất trước, mới có thể dùng

Lôi thích này trảm sát long mạch Thiên tử, còn trảm thế nào, trảm vào đâu... thì trong sách đều có cả rồi...” Nói xong, ông ta lấy trong người ra một quyển sách quảng xuống đất.

An Long Nhi nhìn xuống quyển sách Trương Bồi Nguyên tùy tiện ném xuống đất, lập tức vươn tay ra cầm lên xem, trong sách quả nhiên toàn khẩu quyết và bản đồ địa lý, nhưng dù sách đã cầm trên tay, nó vẫn trần trần nhìn cây gậy gỗ đen được gọi là Lôi thích kia.

Trương Bồi Nguyên lặn một vòng dưới đất ngồi dậy, hai chân khoanh tròn, tay chống cằm, ngón tay chậm chậm vân vê sợi râu: “Lúc này khi các người đào tường, ta tranh thủ thời gian xem qua Trảm long quyết này, trảm sát long mạch ngoài việc phải tìm ra tử huyệt của long mạch, còn phải dùng pháp lực của Thiên Sư đạo nữa. Ta là Thiên Sư, các người có chìa khóa vào đây rồi, thì ta phải có nghĩa vụ truyền phép... nhưng ta không ngờ người đến lấy Trảm long quyết lại có tới hai người, điều làm ta bất ngờ nhất không phải các người đục lỗ trên tường, mà là hai người cùng đến một lượt đấy. Các người nói xem, ta nên truyền Trảm long quyết có thể hủy diệt một triều đại này cho ai đây?”

Trương Bồi Nguyên nhìn người này rồi lại nhìn người kia, bộ dạng có vẻ chỉ muốn thiên hạ đại loạn, ông ta đang đợi An Long Nhi và Tôn Tồn Chân tranh đấu, nếu hai người này đánh nhau, thì loại người tham lam tàn bạo ấy không xứng đáng được truyền Trảm long quyết, ông ta sẽ lập tức xông ra khỏi mê cung, việc truyền pháp quyết để đời sau hãy tính.

An Long Nhi quay đầu lại nhìn Tôn Tồn Chân, họ Tôn khẽ gật đầu, nó liền quay sang khẩu đầu với Trương Bồi Nguyên nói: “Xin Trương Thiên Sư truyền cho cháu.”

“Ồ! Khụ khụ, các người cũng đồng lòng quá nhỉ.” Trương Bồi Nguyên hơi ngạc nhiên trước phản ứng này, mỉm cười chăm chú quan sát hai người bọn họ một hồi, sau đó lại nói: “Vậy các người hãy ngồi yên đừng động đấy, ta muốn thăm dò công lực của các người trước...”

Trương Bồi Nguyên lật tay đâm cây Lôi thích vào bức tường phía sau, “soạt” một tiếng, cây gậy đã cắm ngập quá nửa vào bức tường gạch đỏ, chỉ để lại tay nắm chừng một thước bên ngoài. An Long Nhi thấy cây gậy đen ấy đâm vào tường gạch mà như đâm vào đậu phụ, có vẻ như Lôi thích quá cứng lại có vẻ bức tường quá mềm, cũng không có mấy bụi đất bắn ra, từ điểm này có thể thấy công lực của Trương Bồi Nguyên tinh thuần tới nhường nào. Ông ta biểu diễn màn này, một là để cho hai người trẻ tuổi biết mình có đủ tư cách truyền pháp lực, hai là bảo họ đừng hy vọng có thể làm bừa. Trương Bồi Nguyên ta khoét lỗ trên tường đẹp hơn người nhiều.

Trương Bồi Nguyên ngồi xếp bằng tròn, đùi nhẹ nhàng ép xuống dưới một cái, đã bay vọt lên lộn nhào một vòng trên không trung, rơi xuống giữa hai người, hai tay lần lượt ấn lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu. Hai người lập tức cảm thấy một luồng khí tinh thuần ấm áp chậm chậm từ đỉnh đầu lan tỏa đi khắp toàn thân, hơi ấm còn vận hành trong cơ thể, Trương Bồi Nguyên đã nhảy lên bức Bát quái đồ ở giữa phòng, chắp tay sau lưng, thần thái hồng hào quắc thước, vẻ uể oải biếng nhác lúc này đã biến mất, lớn giọng hỏi: “Tôn đạo trưởng, người có nội công tinh thâm của phái Toàn Chân, đã đạt tới trình độ của pháp sư bậc cao rồi, xin hỏi đến đây có công việc gì? Liễu Tinh Nam đạo trưởng là gì của người?”

Tôn Tồn Chân quay lưng lại phía Trương Bồi Nguyên, cũng chẳng buồn ngoảnh đầu đáp: “Liễu Tinh Nam là sư phụ của tôi, có điều giờ tôi đã không còn là đạo sĩ Toàn Chân nữa, tôi cũng không phải đến vì Long Quyết mà chỉ giúp Long Nhi lấy được Long Quyết, những chuyện khác thấy đều không liên quan, Long Nhi mà đi thì tôi cũng đi, sẽ không quay trở lại nữa.”

Trương Bồi Nguyên biết, yêu cầu cơ bản của một đạo sĩ là tôn sư trọng đạo, nếu Tôn Tồn Chân vẫn là đạo sĩ của phái Toàn Chân, y tuyệt đối không dám nói như vậy, một khi đã nói năng quyết liệt như thế, đằng sau chuyện này hẳn phải có ân oán lằng nhằng phức tạp vô cùng, đương nhiên Trương Bồi Nguyên cũng không muốn biết những chuyện đó làm gì. Có điều, Tôn Tồn Chân bày tỏ thái độ như vậy làm ông ta rất yên tâm. Ông ta lại hỏi An Long Nhi:

“Trên người người có công pháp nữ đan của phe Thiên Sư đạo ta, người là đàn ông, người học ở đâu ra cái thứ ấy thế?”

An Long Nhi ngồi xếp bằng tròn, xoay người lại trả lời Trương Bồi Nguyên: “Cháu học công phu luyện nữ đan của cô Kiều, cô ấy là con gái của An Vị Thu.”

“Chắc chắc, đúng là ý trời.” Trương Bồi Nguyên khẽ cười lên hai tiếng, ánh mắt bừng lên một sắc thái kỳ dị: “Trăm long sát mạch, vốn dĩ cần phải một nam một nữ cùng lúc vận dụng Tử thần ngự long khí, nhưng trên người người lại có công pháp nữ đan âm nhu, được Tam muội dương hỏa của nam nhi để luyện thời gian dài, công lực lại sâu thêm một tầng nữa, nên một mình người cũng có thể sử dụng Trăm long quyết rồi. Ý trời, đúng là ý trời! Có người như người đến lấy Trăm long quyết, khí số Đại Thanh tận rồi. Trăm long quyết không chỉ là một quyển sách, trong sách có dạy người cách tìm được tử huyết của long mạch thiên tử, nhưng chỉ khi dùng Lôi thích đâm vào tử huyết thì mới có thể trăm sát long mạch một cách triệt để, mà muốn vận dụng Lôi thích thì lại cần đến Trăm long quyết chân chính.”

An Long Nhi lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Cây gậy này chính là Lôi thích ạ? Lôi thích là cái gì?”

Trương Bồi Nguyên trả lời nói: “Đi nhỏ Lôi thích ra đây.”

An Long Nhi đi tới bên cạnh bức tường, hai tay nắm lấy cây Lôi thích đen kịt dùng sức kéo mạnh, nhưng không rút ra được. Nó lại đập một chân lên tường, dồn sức vào hai tay lần nữa, song cây Lôi thích cắm trong tường vẫn không hề nhúc nhích.

Lúc này Trương Bồi Nguyên nói với nó: “Sư phụ người đã tạo cho người một nền tảng rất tốt, luyện ra được Ngũ sắc nội đan, với công lực của người hiện tại thừa sức rút Lôi thích ra rồi, có biết về bùa không vậy?”

“Chưa học bao giờ.”

“Làm theo lời ta nói, tay chụm lại thành kiếm quyết, vận nội đan đến đầu ngón tay, vẽ ra Đại Minh Thần hỏa ẩn ở khoảng không phía trên tay nắm Lôi thích, làm theo ta!” Trương Bồi Nguyên nói xong liền dùng ngón tay vạch lên không trung một loạt những đường nét phức tạp và đẹp đẽ, An Long Nhi nhìn qua một lần, liền làm theo, vẽ lên phía trên tay nắm của Lôi thích, sau khi vẽ xong, Trương Bồi Nguyên nói với nó: “Nội đan dừng ở tay, nắm vào Lôi thích rút ra!”

An Long Nhi nắm lấy Lôi thích, bắt đầu dùng sức một cách nhẹ nhàng, nhưng vừa hơi dồn lực một chút, Lôi thích đã trượt ra luôn, cảm giác như thể rút cái chày cán bột ra khỏi nắm bột đang nhào mềm nhũn vậy. Tim An Long Nhi đột nhiên đập dồn dập, tâm trí nó đang mạnh mẽ tiếp nhận một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Trước đây, khi nhìn Lục Kiều Kiều vẽ bùa niệm chú, nó đều chỉ coi là trông thấy thần tích hoặc xem ảo thuật, thần kỳ thì cũng thần kỳ thật, nhưng cảm giác chấn động ấy tuyệt đối không mạnh mẽ và khoáng hậu như lúc này. Khi mình tự cảm nhận được sức mạnh thần kỳ như trong mộng ấy, trong lòng nó chợt nhận thấy thế giới mà nó biết mười mấy năm nay đã đột nhiên biến đổi, đây là một thứ sức mạnh vượt trên mọi thứ mà thường ngày nó vẫn biết, vẫn thấy, thứ sức mạnh này thậm chí còn vượt trên cả bản thân nó nữa, lẽ nào đây chính là đạo?

Niềm vui không sao kiềm chế nổi khiến nó nở một nụ cười tự đáy lòng, sau khi nhẹ nhàng rút cây Lôi thích ra cầm trên tay, cây gậy truyền cho nó một sự tự tin xưa nay chưa từng có, một thứ cảm giác quyền lực không gì sánh nổi, những bùa chú ngoằn ngoèo khắc trên Lôi thích mở ra trước mắt nó một thế giới rộng lớn vô cùng tận. Nó chậm chậm xoay người lại phía Trương Bồi Nguyên, qua vẻ kinh ngạc của nó, Trương Bồi Nguyên có thể nhìn ra đây là một đứa trẻ chưa từng tiếp xúc với đạo thuật, và ông ta cũng rất vui lòng truyền thụ Trăm long quyết cho đứa nhỏ thuần khiết này. Ông ta nói với An Long Nhi: “Cây gỗ thích từng bị sét đánh rất hiếm có, gỗ thích từng bị sét đánh có ẩn chứa dương khí mạnh mẽ nhất trong trời đất, trong Thiên Sư đạo, nó được coi là nguyên liệu chế tạo pháp khí chí cao vô thượng, từ đời Thiên Sư đầu tiên, ấn phù của các đời đều dùng Lôi thích điêu khắc mà thành. Cây gậy Lôi thích trên tay người chính là pháp khí chí cương chí dương trong thiên hạ, chỉ có pháp khí như vậy, công với Trăm long quyết, mới có thể trăm sát được long mạch.”

Trương Bồi Nguyên ngưng lại giây lát, để An Long Nhi rời bỏ cây Lôi thích cho thỏa, sau đó lại nói: “Trong Thiên Sư đạo, quyết không chỉ là khẩu quyết, mà còn phải phối hợp với thủ ấn, bộ pháp và chú ngữ, thậm chí còn phải cộng thêm cả bùa chú thì mới được gọi là quyết, Trăm long quyết cũng vậy. Người phải học của ta bộ pháp và thủ ấn, mới có thể vận dụng Trăm long quyết hoàn chỉnh đi trăm sát long mạch, bằng không khi người đến phía trên long mạch, dù có đào núi khoét non thế nào chẳng nữa, long mạch ấy vẫn có ngày tái sinh. Nếu không phải người trăm long mạch, vậy thì cần một nam một nữ cùng lúc vận dụng Trăm long quyết theo hai hướng chính phản mới có hiệu quả... Được rồi, chúng ta không có nhiều thời gian, lập tức vào trong Bát quái đồ, đứng trước mặt ta làm theo những gì ta làm, cả quá trình không cần vận dụng

đan công chỉ học động tác là được rồi.”

An Long Nhi buông Lôi thích ra đi tới trước mặt Trương Bồi Nguyên, hai người chia nhau đứng ở vị trí âm dương như trên Bát quái đồ, chân trái của Trương Bồi Nguyên bước lên trước chân phải, hơi rùn người xuống, hai tay làm ra một động tác giống như bắt quyết, ngón cái và ngón út chạm nhau chèn lên ngón đeo nhẫn, ngón trỏ và ngón giữa chìa thẳng lên trời, ngón tay bàn tay phải lồng vào bàn tay trái. Ông ta nói với An Long Nhi: “Chân bước Kỳ lân bộ, tay bắt Triều thiên ấn...” An Long Nhi chăm chú quan sát, dồn hết toàn bộ sự chú ý chăm chăm mô phỏng theo động tác của Trương Bồi Nguyên, bắt đầu lần lượt học từng chiêu từng thức của Trảm long quyết mà Lục Kiều Kiều bọn họ đã dùng cả sinh mệnh mình để tìm kiếm.

Sau một canh giờ, An Long Nhi đã học hết Trảm long quyết, toàn thân đều đầm mồ hôi, còn Trương Bồi Nguyên thì vẫn giữ dáng vẻ thong thả ung dung, tiên phong đạo cốt. Tôn Tôn Chân ngồi dưới đất, lặng lẽ xoay lưng về phía hai người. Trương Bồi Nguyên yêu cầu An Long Nhi thề độc, chỉ được truyền miệng chứ tuyệt không được ghi lại thủ ấn, bộ pháp và chú ngữ của Trảm long quyết, vì vậy An Long Nhi cũng không dám nôn nóng rời khỏi đây nữa, nó phải đảm bảo khi rời khỏi phủ Thiên Sư, mình đã nhớ kỹ tất cả những gì học được ngày hôm nay.

Lúc này, dưới lòng đất vang lên tiếng nổ ì ầm trầm đục, trong tiếng nổ không ngừng lại thấp thoáng kèm theo tiếng rít gào the thé, cả mê cung ngầm không ngừng rung lên nhẹ nhẹ, khiến người ta cảm giác như thể một nguy cơ lớn lao sắp ập đến cạnh bên. Cả bọn đều dừng lại, Trương Bồi Nguyên bấm ngón tay lên tính toán, An Long Nhi lập tức lấy la bàn trên người ra, nó thấy kim la bàn không liên tục đảo qua đảo lại như lúc trước nữa, mà đang không ngừng xoay chuyển rất nhanh, chứng tỏ xung quanh có tà khí rất mạnh tồn tại. Cả nó và Trương Bồi Nguyên đều không hẹn mà thốt lên: “Hong hét!”

Trương Bồi Nguyên nói: “Các người ở đây, để ta ra xem sao.” Ông ta vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài bức tường có người đang đập cửa hò hét dữ dội, âm thanh rất xa xôi mờ mịt, không rõ người bên ngoài đang gào thét chuyện gì, nhưng có thể tưởng tượng ra được mức độ khẩn cấp của sự việc. Trương Bồi Nguyên lại nói: “Lớn chuyện rồi, các người đừng đi bữa bãi, An Long Nhi tự mình luyện tập thêm mấy lần nữa, ta ra ngoài trước xem sao.” Nói xong, ông ta chạy tới trước một bức tường, đẩy cánh cửa lật ra rồi khỏi mê cung dưới lòng đất.

Khi ông ta trở lên mặt đất từ phía sau điện Hồ Tiên, liền trông thấy phủ Thiên Sư đã trở nên hết sức rối loạn, toàn bộ đạo sĩ đều đã chạy ra khỏi các đại điện đến chỗ thông thoáng nhìn về phía Đông, phía đó chính là hướng của cung Đại Thượng Thanh, trên núi có một luồng khí đen bốc thẳng lên trời. Trương Bồi Nguyên biết rất rõ đó là gì, khi có người đến lấy Trảm long quyết, đồng thời cũng có người lên cung Đại Thượng Thanh thả ra ma khí trong Thiên Ngục, cuộc đại loạn thiên hạ tám trăm năm trước sẽ tái diễn lần nữa.

Ông ta biết người thả ma khí Thiên Ngục ra dĩ nhiên cũng nhằm vào Trảm long quyết, vì vậy liền tổ chức các đạo sĩ trong phủ Thiên Sư lại, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị cung tên vũ khí, bố trí phòng thủ các nơi trong phủ Thiên Sư, đồng thời phái hai người đi về phía cung Đại Thượng Thanh thăm dò. Bận bịu sắp xếp mất chừng hai khắc thời gian, Trương Bồi Nguyên vội vàng quay về mê cung dưới lòng đất, lấy ra một quyển sách nhét vào tay An Long Nhi, nhưng không nói gì, chỉ bảo An Long Nhi: “Nơi này đã trở nên rất nguy hiểm, người học xong rồi thì nhanh chóng đi đi. Nhớ kỹ, làm gì cũng phải dựa vào lương tâm, thuận theo ý trời, tận hết sức người... khi nào thiên hạ thái bình thì về đây trả lại Trảm long quyết.”

An Long Nhi quỳ thụp xuống trước mặt Trương Bồi Nguyên nói: “Đa tạ Trương Thiên Sư.” Dứt lời, nó nhanh chóng dập đầu ba cái, cất Trảm long quyết và quyển sách Trương Bồi Nguyên mới đưa cho vào lòng, tay cầm Lôi thích, rồi cùng Tôn Tôn Chân lên mặt đất theo lối Trương Bồi Nguyên vừa đi vào.

Khi bọn họ mở cửa ngầm phía sau điện Hồ Tiên, vẫn còn chưa ló đầu lên khỏi mặt đất, đã trông thấy một con bướm trắng đang bay lượn phía trước mặt.

Trương Bồi Nguyên vừa ngẩng lên nhìn con bướm trắng ấy, liền cười khẩy một tiếng nói: “Trò vật vánh mà cũng dám đến phủ Thiên Sư khoe khoang.” Nói đoạn, ông ta phất ống tay áo về phía con bướm, con bướm “phù” một tiếng, bốc cháy trên không trung hóa thành tro tàn rơi xuống đất. Trương Bồi Nguyên lại quay sang bảo An Long Nhi: “Các người bị người ta theo dõi rồi, thành thật nói cho ta biết, đối phương là ai, có bao nhiêu người?”

An Long Nhi thành thực trả lời: “Bọn họ đều là người của triều đình, trước khi tới đây cháu thấy có khoảng sáu mươi tên cưỡi ngựa.”

Trương Bồi Nguyên nghe xong lập tức bấm đốt ngón tay tính toán, vừa nhắm vừa nói: “Không ngoài dự liệu, bao đời nay chỉ có triều đình vong quốc mới bắt chấp tất cả để tìm kiếm Trảm long quyết, lúc thiên hạ thái bình thì chẳng ai nghĩ đến thứ này cả. Giờ đối phương cũng không còn nhiều người như vậy nữa rồi, các người hãy đi theo lối phía sau phủ đi. Trì Tú...” Lúc này đằng trước bọn họ có một đạo sĩ trẻ tên là Trì Tú đi tới, anh ta đã buộc thắt lưng bên ngoài đạo bào, hông đeo trường kiếm, lưng đeo túi tên đầy, tay cầm một cây cung mây, đang rảo bước chạy về phía trước phủ Thiên Sư, chuẩn bị phòng vệ ứng chiến. Nghe Trương Bồi Nguyên gọi tên mình, anh ta lập tức chạy tới trước mặt họ.

“Trương Thiên Sư, có gì dặn dò ạ?”

“Dẫn hai vị đạo huynh này ra theo cửa ngạch, nhanh lên!”

“Vâng, xin đi theo tôi!” Trì Tú vẫy tay với Tôn Tồn Chân và An Long Nhi, lập tức dẫn họ chạy về phía hậu viện.

Trương Bồi Nguyên vội vã chạy ra khỏi điện Ngọc Hoàng, từ xa đã nghe thấy tiếng đánh giết, khi ông ta rảo chân phóng ra khỏi gian chính của điện Ngọc Hoàng, một cái bóng cao lớn mang theo tiếng gió phần phật cũng lao nhanh về phía ông ta, trên không trung vang lên một tiếng quát: “Triều đình bắt khâm phạm, người không liên quan tránh ra!”

Thân hình người kia nhanh thì có nhanh thật, nhưng Trương Bồi Nguyên vẫn nhìn rõ trước mặt mình không chỉ có người, mà còn một thanh trường kiếm chém đến tựa như rần bạc đang múa lượn. Trương Bồi Nguyên không lùi nửa bước, giơ chân hất cái bồ đoàn dưới đất lên, bồ đoàn bay vèo vào mặt người kia, cước thứ hai đã như bóng với hình lách qua khoảng trống của kiếm, đá vào bụng đối phương.

Người kia thấy tầm mắt đột nhiên bị cản trở, liền nhanh nhẹn thu kiếm chém nát bồ đoàn, không đợi chân Trương Bồi Nguyên đá tới, y đã giơ chân trước lên đập vào lòng bàn chân họ Trương. Hai cước đụng nhau, hai người tách ra hai hướng, giữa màn bông vải bay đầy trời, Trương Bồi Nguyên trông thấy một người đàn ông trung niên cao lớn, nét mặt thanh tú nho nhã.

Trương Bồi Nguyên lại đưa mắt nhìn quanh, mấy chục đạo sĩ đang chống lại bốn võ sĩ ăn mặc kỳ quái, các đạo sĩ rõ ràng không phải đối thủ của bốn người này, liên tục có người bị thương ngã xuống, chỉ có thể vừa đánh vừa lui.

Trương Bồi Nguyên nhếch miệng hỏi: “Ruồi nhặng cũng dám đến phủ Thiên Sư làm loạn, các người là ai?”

An Thanh Nguyên lấy trong ngực áo ra một lệnh bài bằng vàng giơ ra trước mặt Trương Bồi Nguyên: “Tại hạ là Hàn Lâm viện Đại học sĩ An Thanh Nguyên, con trai của An Vị Thu, hiện đang tra án, cần bắt một đứa trẻ tóc vàng, Trương Thiên Sư nếu không lập tức giao người, thì hãy nhường đường để hạ quan tự mình đi tróc nã.”

An Thanh Nguyên khí thế hùng hổ, nói năng lẩn lút, Trương Bồi Nguyên nghe xong chỉ cười khẩy một tiếng rồi đáp: “Người là con trai của An Vị Thu? Cũng họ An à, khụ khụ, quan to quá đề chết người ta đấy, Hàn Lâm viện Đại học sĩ là quan văn, bắt người cái gì chứ? Ta biết người đến đây là vì cái gì rồi...”

“Biết rồi thì tốt, một là giao người, không thì giao Long Quyết ra, bản quan không có thời gian nói chuyện phiếm với ông.”

“Khụ khụ... toàn là người hiểu chuyện, vậy thì không cần nói nữa, Vương đạo trưởng! Có người mạo xưng mệnh quan triều đình xông vào phủ Thiên Sư cướp của giết người, đóng cửa giết giặc cho ta! Phóng tên!”

Trương Bồi Nguyên vừa phát lệnh, Vương đạo trưởng phụ trách phòng thủ bên trong liền xoay người đóng cánh cửa lớn lại, những đạo sĩ đang chiến đấu khác đồng loạt lùi về sau, tất cả đạo sĩ trên mái nhà, dưới mái hiên đồng loạt buông tên về phía bốn người Nhật Bản và An Thanh Nguyên.

Bọn Hotta Masayoshi thấy tên bay tới rào rào, cách duy nhất chính là xông thẳng về phía trước, chỉ cần quần lấy Trương Bồi Nguyên, đám đạo sĩ muốn bắn tên sẽ phải kiêng dè, sau khi xông được vào trong điện

Ngọc Hoàng, tình thế hẳn sẽ đổi khác. Vì vậy, bốn cái bóng cùng An Thanh Nguyên đồng thời bổ thẳng tới Trương Bồi Nguyên đang trấn giữ trước cửa lớn của Ngọc Hoàng đại điện.

Trương Bồi Nguyên lần này lại lướt người bay về phía sau, An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi cùng các gia thần đồng loạt xông vào trong điện Ngọc Hoàng. Khi họ đặt chân vào trong, trước mắt đột nhiên sáng bừng, bên trong đại điện biến thành một vùng hư không sáng trưng, năm người đứng giữa một không gian trống trơn, xung quanh hoàn toàn không có gì, nhìn bên trái bên phải cũng chỉ thấy có mấy người phe mình mà chẳng thấy bóng dáng Thiên Sư Trương Bồi Nguyên đâu.

Niwa Kumo mỉm cười bước lên trước nói: “Ảo thuật của Thiên Sư thật khiến người ta khâm phục, tại hạ xin phô bày cái xấu vậy.” Vừa nói, anh ta vừa xòe chiếc quạt giấy trên tay ra, vạch một vòng tròn trên không trung, bên trong vòng tròn ấy tối đen như mực, bóng tối tức thì lan rộng ra khắp bốn phía, nhanh chóng phủ lấp lên hư không sáng bừng, trên ngón tay bắt quyết của anh ta ánh lên mấy điểm sáng trắng, chậm chậm chuyển động theo các ngón tay, một ngôi sao năm cánh phát ra ánh sáng trắng từ đầu ngón tay nhảy lên không trung, sau đó bay tản ra năm hướng. Đây là Ngũ tinh thức thần của Niwa Kumo, lơ lửng trên cao, chiếu sáng xung quanh. An Thanh Nguyên và mấy người còn lại thấy Trương Bồi Nguyên đang đứng ở đằng xa, đầu tóc xòa ra, hai tay khoanh trước ngực nghiêng đầu nhìn bọn họ hờ hững như không.

An Thanh Nguyên vươn kiếm xông về phía Trương Bồi Nguyên, người còn chưa tới, tiếng quát đã vang lên: “Trương Thiên Sư, giờ chính là cơ hội để ông lập công, không có thời gian cho ông nghỉ ngơi đâu, hãy giúp hạ quan làm tốt chuyện này, ta có thể đảm bảo giúp ông khôi phục chức vị!” Lời vừa mới dứt, Ngũ tinh thức thần đã tụ thành một luồng ánh sáng trắng, đâm thẳng về phía Trương Bồi Nguyên trước cả An Thanh Nguyên...

Lời của An Thanh Nguyên đã nói trúng vào nỗi đau trong lòng Trương Bồi Nguyên, nhưng lại khiến ông ta càng thêm khinh thường và phẫn nộ. Thì ra Thiên Sư đạo truyền thừa từ thời Hán hai nghìn năm trước, dù thiên hạ thay triều đổi đại ra sao, xưa nay vẫn chưa từng có vị quân vương nào dám coi thường vị trí thống lĩnh Đạo giáo của Thiên Sư, Thiên Sư trong phủ từ xưa đều được các triều hoàng đế phong làm đại quan nhị phẩm. Nhưng đến triều Thanh, triều đình lại độc tôn Phật giáo, đối với Đạo giáo chỉ võ về một cách tượng trưng, trong triều có lập ra Đạo lục ty cùng với Tăng lập ty để quản lý đạo sĩ và tăng nhân, nhưng địa vị của Đạo lục ty còn xa mới bằng Tăng lục ty. Thiên Sư thống lĩnh các đạo phái trong thiên hạ vào cung cũng chỉ như con gái do tiểu thiếp sinh ra, không hề được coi trọng. Vả lại, vị trí Thiên Sư trong Đạo lục ty cũng do đạo sĩ Toàn Chân nắm giữ, như vậy địa vị của Thiên Sư đạo đã bị Toàn Chân đạo áp chế.

Đến thời Đạo Quang, cũng chính là lúc Trương Bồi Nguyên tiếp nhận vị trí Thiên Sư chưa lâu, hoàng đế Đạo Quang ra thánh chỉ giáng phẩm cấp của Thiên Sư từ nhị phẩm xuống ngũ phẩm, một lần giáng liền sáu cấp, từ mỗi năm đều vào triều tấn kiến đổi thành từ giờ không cần vào kinh tấn kiến. Trương Bồi Nguyên như bị sét đánh trúng, danh dự hai nghìn năm của Thiên Sư đạo đã bị hủy trong tay ông ta, trách nhiệm lịch sử này, thử hỏi làm sao ông ta gánh vác cho nổi?

Mấy năm nay Trương Bồi Nguyên coi sóc tòa phủ Thiên Sư rộng lớn mà suy bại điều linh này, nỗi bi thương trong lòng không biết tỏ cùng ai, có nỗi khổ hay chuyện gì không vui cũng chỉ có thể nuốt vào bụng. Bản thân ông ta là Thiên Sư đời thứ sáu mươi, là thống lĩnh trên danh nghĩa của Đạo giáo trong thiên hạ, lẽ nào lại có thể tìm một người mà ôm đầu khóc lóc? Trương Bồi Nguyên ngày ngày đều nhìn sao tính lịch, tìm hiểu xem Đạo giáo còn bao nhiêu tiền đồ, tông pháp hai nghìn năm liệu có bị hủy trong tay mình hay không. Ông ta từ lâu đã chú ý đến thủ ấn và bộ pháp Trảm long quyết mà tổ tiên truyền lại, nhưng lại không biết Lôi thích là gì? Kỳ thư ở nơi đâu? Ông ta từng suy đoán thời đại này có thể kết thúc bởi Trảm long quyết, cũng có thể sẽ nhờ Trảm long quyết mà mở ra một thời đại mới, ông ta cần phải biết kho báu mà tổ tiên truyền lại ấy có thể vẫn hồi lại cục thế này hay không. Trương Bồi Nguyên tinh thông thuật chiêm tinh bói toán, biết chắc rằng ngày này sẽ tới, tính thì cũng tính rồi, kết quả cũng có, nhưng chờ đợi là việc khiến người ta vô cùng sốt ruột, đâu có tính ra được thì sao chứ?

Hôm nay khi có người xông vào điện Giáp Tý, cửa ngầm phía sau điện Hồ Tiên mở ra, Trương Bồi Nguyên liền biết cơ hội đã tới...

Khi ông ta hoàn thành sứ mệnh lịch sử của một vị Thiên Sư là truyền thụ Trảm long quyết cho An Long Nhi, thì lại nghe được những lời này từ miệng An Thanh Nguyên, điều này đối với Trương Bồi Nguyên rõ ràng là một sự chế giễu sâu cay. Trải qua nhiều năm chán nản và trầm luân, ông ta đã dần hiểu được một

đạo lý, bèn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Ngũ tinh thức thần đang bắn thẳng tới mặt, cao giọng nói: “Tinh thần của Đạo giáo là do triều đình tứ phong ư? Đạo là sáng tạo chính khí và công lý trong trời đất, Đạo là ở lòng người! An Thanh Nguyên, tên cầu quan nhà ngươi làm mất hết mặt mũi của Thiên Sư đạo rồi!”

Nói dứt lời, ông ta xông tới Ngũ tinh thức thần và trường kiếm của An Thanh Nguyên, đồng thời rút từ sau lưng ra một cây dù Thiên Vương còn cao hơn người, chiếc dù mở ra đánh bay đòn tấn công của Ngũ tinh thức thần, rồi lập tức khép lại, Trương Bồi Nguyên một tay cầm dù hết sức nhẹ nhàng, đâm về phía An Thanh Nguyên, hướng đâm không ngờ lại hết như đường kiếm của An Thanh Nguyên, cũng không chút khách khí nhắm vào cổ họng của kẻ địch.

Có câu dài một phân là mạnh một phân, trường kiếm của An Thanh Nguyên làm sao có thể so chiều dài với dù Thiên Vương, mũi nhọn của chiếc dù đâm tới cổ họng, anh ta không thể đỡ cũng không thể gạt, chỉ đành lách người né tránh. An Thanh Nguyên nghiêng đầu để mũi dù đâm qua, rồi xoay người lách ra phía sau lưng Trương Bồi Nguyên, định vượt qua ông ta xông vào sâu trong phủ Thiên Sư.

Trương Bồi Nguyên đứng ở đây chính là để ngăn cản mấy kẻ xâm nhập này, sớm đã bất chấp tất cả, dùng phương pháp đóng cửa đánh chó để giải quyết, làm sao có thể để anh ta dễ dàng vượt qua như thế? Ông ta vung dù Thiên Vương xòe ra ném về phía bốn người bọn Hotta Masayoshi, chiếc dù xoay tròn như một bánh xe khổng lồ cắt về bốn người Nhật Bản, còn bản thân ông ta lại nhảy lên không trung, tay kia điểm về phía An Thanh Nguyên, quát lớn: “Định!”, một lá bùa vàng nhanh chóng bay tới sau lưng An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên sớm đã đoán được sẽ có chiêu này, xoay người phóng ra một luồng kiếm khí bắn vào lá bùa màu vàng. Bùa giấy bị đánh nát thành một đốm hoa lửa, đà phóng đi của anh ta vẫn không dừng lại, nhưng chợt dừng mạnh vào một bức tường đá. Thì ra bùa định thân của Trương Bồi Nguyên chỉ là hư chiêu, mục đích thực sự của ông ta là đánh lạc hướng chú ý của An Thanh Nguyên, hòng thi triển thuật vây khốn của Thiên Sư đạo, Minh Lao chú.

An Thanh Nguyên đưa tay sờ thử thấy tường đá băng lạnh như sắt, ngoảnh đầu nhìn lại, bức tường đã kéo dài ra hình thành nên một nhà ngục bằng đá hình tròn, Trương Bồi Nguyên đang bắt lấy dù Thiên Vương bay trở về tay, quét mạnh về phía Miyabe Ryokura. An Thanh Nguyên sức hiểu ra, đối thủ của anh ta đã không còn quan tâm đến tước vị hay sinh tử, mà muốn rửa sạch sự sỉ nhục của hoàng đế Đạo Quang đối với Thiên Sư đạo, cuộc chiến mà anh ta đang phải đối mặt cũng không còn là cuộc chiến tranh đoạt Long Quyết nữa, mà là sự tranh đấu giữa triều đình Đại Thanh và Thiên Sư đạo...

Trương Bồi Nguyên vừa xông ra khỏi điện Ngọc Hoàng, Trì Tú liền dẫn theo An Long Nhi và Tôn Tồn Chân định rời phủ Thiên Sư theo lối cửa sau, nhưng mới chạy được vài bước, đã nghe ở đằng sau vang lại tiếng con Đại Hoa Bối sửa, vừa nghe tiếng, hai người biết ngay nhất định có kẻ lẹ mặt tiếp cận vườn sau của phủ Thiên Sư. Vì cửa ngách của phủ Thiên Sư không phải ở vườn sau, rõ ràng là có kẻ cố tình vòng qua vườn sau, mới bị Đại Hoa Bối phát hiện.

Trì Tú không hề biết tiếng chó sủa bên ngoài tường có ý nghĩa gì, nhưng bọn họ lập tức hiểu ra ngay, vì trước mặt đột nhiên xuất hiện hơn hai chục người áo đen bịt mặt, chia thành ba nhóm trái, phải, giữa, ba người đi đầu tiên hai tay cầm trường đao, những người phía sau toàn bộ đều cầm câu liêm, cán câu liêm nối với một sợi xích sắt dài, đầu bên kia còn đeo một quả chùy sắt nhỏ. Ba tên bịt mặt đi đầu lẳng lặng vung đao lên chém về phía ba người họ. Trì Tú giương cung lấp tên, quát hỏi một câu: “Các người là ai?”

Lời còn chưa dứt, đối phương đã xông tới trước mặt, Trì Tú đành phải buông dây cung bắn tên ra, nhưng đối phương tránh né nhanh nhẹn lạ thường, vừa tránh được tên, hai tay đã vung trường đao từ dưới đất hất ngược lên chém xéo về phía Trì Tú. Trì Tú bước chéo một bước né đi, tên bịt mặt lập tức vọt qua sau lưng anh ta, mấy tên cầm câu liêm phía sau lại đánh tới. Kiểu tấn công liên hoàn không gián đoạn này khiến người chỉ được tập luyện đơn đả độc đấu trong thời gian dài như Trì Tú luống cuống tay chân, ra sức né tránh, chỉ biết vung cây cung lên quật loạn xạ đón đỡ đòn tấn công dồn dập của kẻ địch, song trên người vẫn bị chém trúng năm sáu nhát.

An Long Nhi nhớ ra Miyabe Ryokura từng kể với nó về loại người có bộ dạng thế này cùng với những thứ binh khí kỳ quái trước mặt, bèn lớn tiếng kêu lên: “Cẩn thận! Bọn chúng là ninja Nhật Bản, toàn bộ đều là thích khách!” Lời vừa mới dứt, ở cửa điện Hồ Tiên và cục Pháp Lục đã có rất nhiều đạo sĩ chạy ra trợ

chiến, bọn họ kêu to: “Đạo huynh tránh ra, bắn tên!” An Long Nhi, Tôn Tồn Chân và Trì Tú xoay người chạy về phía điện Hồ Tiên, cung tên của các đạo sĩ nhắm ra rất chuẩn xác, tất cả đều lướt qua bên cạnh ba người nhắm về đám ninja. Nhưng giữa đám ninja đột nhiên bùng lên một tia sáng chói mắt, trong khoảnh khắc các đạo sĩ nhắm mắt lại, một nhóm ninja đã nhảy lên nóc điện Giáp Tý, một nhóm khác tấn công về phía cửa cục Pháp Lục, còn nhóm thứ ba thì trực chỉ điện Hồ Tiên mà bọn An Long Nhi đang lùi về.

Thì ra hai mươi mấy tên ninja này chính là quân đoàn Nhật Bản vượt biển đến Trung Quốc để giết chết Hotta Masayoshi. Vì ở Nhật Bản, Hotta Masayoshi có sức ảnh hưởng chính trị đặc biệt trong chính quyền Mạc Phủ, phái bảo thủ trong Mạc Phủ đã quyết tâm ám sát ông ta, vì vậy dù bọn Hotta Masayoshi chỉ có bốn người, nhưng kẻ phía sau bức màn đã dùng rất nhiều vàng bạc mời ninja dày kinh nghiệm chiến trường trà trộn vào Trung Quốc, tiến hành truy sát nhà Hotta Masayoshi không ngừng nghỉ.

Khi bốn người nhà Hotta Masayoshi ẩn náu trong chùa Tịnh Cư, ninja đích thực đã để mất dấu bọn họ, nhưng hai tháng sau, chúng lại phát hiện ra nhà Hotta Masayoshi và quan binh Đại Thanh cùng đến núi Long Hồ. Năng lực lần theo dấu vết của đám ninja này cao hơn mấy kẻ tiêu cực chênh mảng như Đặng Nghiêu nhiều. Bọn họ sớm đã nhận ra Lục Kiều Kiều và An Long Nhi tách ra hai đường đồng thời, khi giám sát ở cung Đại Thượng Thanh, qua đoạn đối thoại giữa Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên, họ biết được trận huyết chiến này là vì một quyển sách phong thủy thần bí tên là Long Quyết. Yamashita Hagakure không ngăn được hứng thú với thứ bảo vật tâm cơ này, đầu Hotta Masayoshi tuy đáng tiền, nhưng dấu sao cũng chỉ hữu hạn, mà Long Quyết lại là bảo vật không thể dùng tiền bạc đo đếm được. Yamashita Hagakure không phải võ sĩ thuộc quyền ai, ninja chỉ trung thành với bản thân họ, nhiệm vụ của chủ thuê phải hoàn thành, mà thứ mình muốn cũng nhất định phải về tay, thế nên sau khi tìm phục đợi được thời cơ thích hợp nhất, Yamashita Hagakure liền quyết đoán ra tay.

Đám ninja nhảy xuống khỏi nóc điện Giáp Tý ném về phía các đạo sĩ bên dưới một loạt phi tiêu, những phi tiêu hình chữ thập này đánh bay các mũi tên bay tới, đồng thời cũng bắn về những người phát tên, các đạo sĩ không tránh né kịp lần lượt ngã xuống, những người tránh được phi tiêu lập tức đỡ đồng bọn bị thương lùi lại.

Cục Pháp Lục là nơi cất giữ kinh điển đạo gia và hồ sơ giấy tờ, bên trong chỉ không có Trảm long quyết, còn lại toàn là bảo thư bí điển, vì vậy các đạo sĩ trong điện đều liều chết tử thủ. Mấy đạo sĩ đứng sau cửa cục Pháp Lục xông lên đóng cửa lớn lại, cắt đôi đội hình của đám ninja tấn công vào điện, chỉ có mấy tên xông được vào, xem ra bên trong cũng khó tránh khỏi một trường ác đấu.

Thủ lĩnh của đám ninja Yamashita Hagakure hiểu rất rõ, đối với ninja, đạo lý duy nhất chính là trực tiếp đạt được mục đích, ở nơi này chỉ có một người duy nhất mang Long Quyết mà thôi. Nghĩ vậy y bổ thẳng tới chỗ An Long Nhi. Nhân lúc tia sáng bùng lên, y nhảy tới trước mặt An Long Nhi chém xả một đao, chợt thấy An Long Nhi cầm một cây gậy ngắn bằng gỗ đen, trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi nó đã gờ ngón tay lên vạch vào cây gậy một đạo phù ấn, sau đó dùng cả hai tay vung gậy lên cũng chém bổ vào mặt mình.

Đao của Yamashita Hagakure chém vào đầu An Long Nhi theo phương từ trên xuống, Lôi thích của An Long Nhi cũng ép sát vào lưỡi đao của kẻ địch theo phương từ trên xuống dưới, nhìn từ bên cạnh thì thấy hai người đều dùng một chiêu thức giống nhau, nhưng thực ra, phương hướng công kích và lực đạo lại khác hẳn. Chiêu này tuyệt đối không phải là võ thuật Trung Quốc, đao của Yamashita Hagakure đã bị An Long Nhi khéo léo đẩy lệch đi nửa phân, đao chém xuống nhưng không trúng bất cứ thứ gì, ngược lại còn bị Lôi thích của An Long Nhi đè lên trên. Yamashita Hagakure thấy đao thế đã đứt, đang định nhấc đao lên tiếp tục tấn công, Lôi thích của An Long Nhi đã nương thế hất lên đâm vào cổ họng y, y hét lớn một tiếng, chiêu thức của Kiếm Hào Cục chỉ có ở bản thổ Nhật Bản, tại sao lại xuất hiện trên người một thằng nhóc tóc vàng ở vùng núi Trung Quốc này được chứ?

Chiêu thức đã bị chiếm mất tiên cơ, lùi lại chỉnh đốn rồi tái chiến là chiến thuật tốt nhất, Yamashita Hagakure đột nhiên lùi nhanh một bước né tránh, nhưng An Long Nhi đã liên tiếp bước lên, hai tay giơ Lôi thích chém xả xuống. Những đòn tấn công này không thể trảm sát được Yamashita Hagakure, nhưng lại khiến y phát hiện ra cây gậy bằng gỗ đen kia cứng rắn như gậy sắt, lực đạo và tốc độ chém xuống đều đạt tới cực hạn mà y có thể chống đỡ, đây là do võ công của thằng nhóc này cao cường, hay có liên quan đến cây gậy gỗ đen trong tay nó? Nếu là lý do thứ hai, vậy thì cây gậy này cũng là một bảo vật hiếm có. Lôi thích và Long Quyết đều hấp dẫn lòng tham của Yamashita Hagakure, đồng thời trong lúc chiến đấu y cũng biết

được nguồn gốc của những chiêu thức này, y vừa chống đỡ vừa lùi lại, cùng lúc lớn tiếng hét: “Giết thẳng lối tóc vàng này trước, kiếm thuật của nó là của phái Shinto Munen (Thần Đạo Vô Niệm lưu), nó là người nhà Hotta!”

Câu nói này đã định tính cho An Long Nhi, nếu giết được An Long Nhi, vừa có thể tính là giết chết một gia thần nhà Hotta, lại có thể đoạt được Long Quyết, chuyện một hòn đá ném chết hai con chim này, bất cứ tên ninja nào cũng sẽ dốc toàn lực thực hiện. Vả lại, bọn họ sớm đã biết chuyện Hotta Masayoshi đến Trung Quốc cầu sách, nếu để ông ta có được Long Quyết trong tay, há sẽ chẳng phải hỏng hết mọi chuyện hay sao? Vì vậy, đám ninja vừa nghe thấy Yamashita Hagakure nói, lập tức quay hết mũi giáo chĩa về phía An Long Nhi, từ bốn phương tám hướng tràn tới như nước thủy triều.

An Long Nhi đã không còn là đứa trẻ chỉ biết dùng thể lực chiến đấu như ngày trước nữa, nó dùng Đại Minh Thần hỏa ẩn vừa học được khi nãy truyền công lực vào Lôi thích, cây gậy gỗ trên tay nó nhẹ như cán trúc, nhanh như tia chớp, triển khai một cuộc chiến công phòng không ai có thể xen vào với Yamashita Hagakure. Nhưng Yamashita Hagakure là cao thủ ninja được người ta dùng rất nhiều vàng bạc thuê đến Trung Quốc giết người, sở hữu thực lực và võ nghệ cao nhất quân đoàn ninja, y sao có thể bị thực lực của An Long Nhi áp đảo? Mới đầu y liên tiếp thoái lui, chẳng qua chỉ là phương pháp hóa giải cao minh trong lúc trở tay không kịp mà thôi, sau mười mấy chiêu, Yamashita Hagakure đã không chế ngược lại tiết tấu công kích của đối phương...

Tôn Tồn Chân và An Long Nhi vừa rút vào điện Hồ Tiên, Yamashita Hagakure liền quần lấy An Long Nhi, hai người lập tức triển khai tấn công phòng thủ dồn dập như bánh xe lửa, ngay cả Tôn Tồn Chân cũng không có cách nào xen vào giữa, nhưng y lại có thể nắm được toàn bộ hành tung của đám ninja còn lại. Phía sau Yamashita Hagakure là hơn hai mươi tên cầm câu liêm gắn xích chờ thời cơ công kích, có điều, mỗi hành vi của hơn hai mươi tên này đều không thoát khỏi thiên nhãn của y. Y giương côn cản ở phía sau điện Hồ Tiên, chặn đám ninja bên ngoài. Đám ninja không ngừng dùng phi tiêu, câu liêm, cũng như trực tiếp tiến công vào Tôn Tồn Chân, nhưng đều bị cây côn bọc kim loại và côn pháp Đại Thánh Thiên mô côn đánh lùi, chốc chốc lại có ninja trúng côn tử thương ngã xuống trước mặt họ Tôn, chẳng mấy chốc, dưới chân y đã chất thêm năm cái xác ninja.

Điện Hồ Tiên không rộng lắm, An Long Nhi tung người lên chủ động nhảy xuống lối vào mê cung dưới lòng đất, nó biết mê cung này được bố trí theo lộ tuyến của bộ pháp Tam nương phu nhân, một tên ninja Nhật Bản rất có thể chưa từng học qua các bộ pháp phức tạp của Đạo giáo, kể cả hắn có trông thấy đồ hình bộ pháp Bát Quái Tam Nương phía trước mê cung thì cũng chưa chắc đã hiểu được gì, càng không nói tới chuyện có thể dựa theo đồ án ấy mà ra khỏi mê cung. An Long Nhi tâm ý đã quyết, liền dẫn dụ Yamashita Hagakure nhanh chóng quay lại mê cung.

Vượt qua gian sảnh trên sàn có khắc hình bát quái, An Long Nhi không kịp tìm kiếm cửa vào mê cung, mà nhảy luôn qua lỗ thủng trên tường do Tôn Tồn Chân dùng côn khoét để tiến vào. Yamashita Hagakure quả nhiên đuổi riết không buông, cũng nhảy vào theo nó. Y đuổi theo qua ba lỗ thủng trên tường, rồi lại qua hai cánh cửa lật, rốt cuộc cũng nhận ra âm mưu của thằng bé tóc vàng này, y đã lọt vào một mê cung tăm tối, xung quanh chỉ có những gian phòng gạch đỏ bốn phía đều không có cửa nẻo gì, bất luận thế nào cũng không thể đi ra được.

Mặc dù đang chiến đấu kịch liệt với quân đoàn ninja, song Tôn Tồn Chân cũng nhận ra An Long Nhi cố ý dẫn dụ Yamashita Hagakure vào mê cung. Y lập tức cảm thấy có vấn đề: đó là một mê cung phức tạp, ngay cả la bàn cũng không phân định được phương hướng; An Long Nhi dẫn dụ kẻ địch vào đó là hành vi thông minh, nhưng bản thân nó liệu có thể ra khỏi nơi đó hay không? An Long Nhi cần có y phối hợp, y không nghĩ ngợi nhiều nữa, lộn ngược một vòng trên không trung về phía điện Hồ Tiên, rồi cũng lao xuống mê cung. Đám ninja đối thủ của y chỉ còn chưa đầy hai chục tên, nhưng tên nào tên đó đều hăng hái đuổi theo Tôn Tồn Chân xuống dưới.

Các đạo sĩ đang phối hợp với Tôn Tồn Chân tác chiến trên mặt đất, phát hiện đám ninja thành linh chuyển hướng một cách kỳ lạ, đồng thời nhận ra trong điện Hồ Tiên mà ngày ngày mình vẫn đi qua không ngờ lại có một cánh cửa ngầm lớn thông xuống lòng đất. Tất cả tuy rằng hết sức kinh ngạc, song cũng không chút do dự đuổi theo xuống mê cung, vì bọn họ đều hiểu rất rõ rằng, nơi đám ninja tấn công vào, nhất định là có thứ chúng muốn nhất. Bảo vệ phủ Thiên Sư, giết hết lũ ninja như đám cường bạo xâm nhập kia, là chức

trách của mỗi đạo sĩ nơi này.

71. Chương 71: Số Mệnh Vô Minh

Trong giếng nhốt ma khí ở cung Đại Thượng Thanh, chôn vùi Lục Kiều Kiều, Jack và Đặng Nghiêu.

Sau khi ám toán Đặng Nghiêu và Lục Kiều Kiều từ phía sau, khiến họ ngã vào trong giếng, Mục Thác còn dùng nội công Mật tông bít chặt miệng giếng lại, hồng bào mối thù Lục Kiều Kiều giết anh mình.

Ba người bọn Lục Kiều Kiều ngã vào trong giếng, chỉ cảm thấy bên trong có một mùi chua mốc khó chịu xộc lên mũi, không thể hô hấp bình thường. Ba người cứ thế rơi thẳng mười mấy thước xuống đáy giếng phủ đầy cành lá khô, nhưng cái giếng này không hề bằng phẳng, mà là một mặt dốc lớn, ba người ngã dúi dụi vào nhau rồi lập tức bắn ra tiếp tục lăn xuống dưới.

Lúc này, trên miệng giếng vang lên một tiếng nổ lớn, vô số gạch ngói xà nhà gãy rơi xuống đầu họ như thác lũ, may thay, chính dòng lũ những thứ đổ nát này lại mang đến cho bọn họ một luồng không khí mới.

Thì ra vào thời Tống, sau khi cái giếng bị mở ra khiến cho thiên hạ đại loạn, Trương Thiên Sư thời đó đã dùng bùa sắt niêm phong kín lại, đến nay được hơn tám trăm năm. Trong giếng vốn dĩ có vô số cành khô và rác rưởi, bị bít kín nhiều năm cộng với ma khí tích tụ, đã hình thành nên khí mỏ nồng độ cực cao. Lúc này, Lục Kiều Kiều dùng thần hỏa của Thiên Sư đạo khu trừ tà khí trong giếng, đồng thời cũng nhen lên khí mỏ trong đó. Nơi này là đất Thiên Ngục, bên dưới có vô số hang động, khí mỏ bị đốt sẽ lập tức gây nổ liên hoàn dưới lòng đất, khi vụ nổ xảy ra, không khí bùng lên dữ dội, rồi lại lập tức co lại mạnh mẽ, hút vào không khí tươi mới từ bất cứ đường ra nào có thể. Thêm nữa, Mục Thác cố ý đánh sập miệng giếng, lại càng khiến không khí được hút vào mãnh liệt dị thường.

Bọn Lục Kiều Kiều rơi xuống đáy giếng rồi lại tiếp tục trượt xuống, dọc đường tối đen như mực, họ chỉ cảm thấy mặt đất rất dốc, đà trượt không thể dừng lại được, bốn phía đều rất chật hẹp, khiến họ bị va đập đau điếng. Áo giáp trên người Jack và Lục Kiều Kiều cũng bị cọ xát cho rách rưới tả tơi. Đặng Nghiêu vừa gắng hết sức giữ cho bản thân không bị mất trọng tâm trước địa hình dốc, vừa kêu lớn hỏi Lục Kiều Kiều đang ở đâu.

Tiếng kêu thăm của Lục Kiều Kiều và tiếng hồi đáp của Jack làm Đặng Nghiêu rất yên tâm, vì hai người họ đều ở trên đầu y, y không còn phải e ngại điều gì nữa, lập tức miệng niệm mật chú tay bắt kiếm quyết chỉ thẳng xuống dưới, một đạo hỏa lôi đỏ rực phóng ra theo hướng trượt xuống của ba người.

Quầng sáng đỏ bắn vào khoảng không dưới chân họ, men theo quỹ đạo bay ra của quầng sáng họ trông thấy mình đang trượt xuống một hang động dốc dài và khúc khuỷu, con đường phía trước càng lúc càng hẹp. Quầng sáng đỏ bay một lúc lâu ở nơi nó chạm phải khối đá rồi tan đi, họ thấy điểm tận cùng của hang dốc, một khe đá rất hẹp về phía dưới.

Khe đá tận cùng này xem ra chỉ có thể cho hai người lọt qua, vả lại bốn phía xung quanh toàn vách đá đỏ au, bề mặt đá không sắc nhọn nhưng cũng không phải là trơn nhẵn. Đặng Nghiêu trượt xuống đầu tiên, hai chân y choãi ra chống người vào giữa khe đá, sau đó dang hai cánh tay ra chuẩn bị đón bắt Lục Kiều Kiều và Jack. Quả nhiên Đặng Nghiêu mỗi tay bắt được một người, nhưng xung lực mạnh mẽ cũng ép y xuống chỗ thấp nhất trong khe đá.

Cùng với tiếng kêu thăm “ai cha” của Đặng Nghiêu, ba người đều đáp đất an toàn. Họ kẹt bên trong khe đá chật hẹp. Lục Kiều Kiều chúc đầu xuống đất, còn Jack thì vẫn giữ tư thế đứng bình thường, hai người bị vách đá hai bên ép cho dính chặt vào nhau, Jack đang nâng eo Lục Kiều Kiều để cô không trượt thêm xuống dưới. Hai chân Jack giẫm lên đầu và vai Đặng Nghiêu, còn Đặng Nghiêu thì bị kẹp ở chỗ thấp nhất bên dưới khe đá.

Jack là người đầu tiên cất tiếng: “Đặng đại ca, thật xin lỗi, tôi giẫm lên đầu anh rồi.”

Lục Kiều Kiều bị chèn ép đến nỗi méo mó cả mặt mày lại hét lên: “Đừng nhúc nhích, đầu gối của anh thúc vào mũi em rồi đấy!”

Đặng Nghiêu nói: “Không sao, cũng đâu phải cố ý... nghĩ một chốc đã, lát rồi nghĩ cách ra khỏi đây...”

Lục Kiều Kiều bị ngã một phen thừa sống thiếu chết, giờ vẫn chưa hết hoảng hồn, cô nghe thấy Đặng Nghiêu ở bên dưới mình, bèn ngẩng đầu nói với y: “Đặng đại ca... phù... lại phiền huynh cứu chúng tôi lần nữa rồi, huynh... đã cứu chúng tôi rất nhiều lần, thật đúng là quý nhân...”

“Đã quen thân vậy rồi, đừng khách khí...” Đặng Nghiêu chậm chậm nhúc nhích thân mình, rút hai tay ra, vừa nói với Lục Kiều Kiều: “Đúng như cô tính toán, đạo quán bên trên kia đúng là không ra được... nhưng giờ chúng ta như thế này, có được tính là đã xong ra rồi hay không?”

Xương cốt khắp người Lục Kiều Kiều đều đau ê ẩm, giờ đầu chúc xuống đất chân chống lên trời, lại không thể xoay người trong khe đá, tinh thần đang cực kỳ sa sút, cô thở hồng hộc, rầu rĩ nói: “Chúng ta đã rời khỏi cung Đại Thượng Thanh đâu... chẳng qua là bị vây khốn ở mười tám tầng địa ngục sâu nhất bên dưới điện Phục Ma mà thôi...”

Lúc này Jack chợt lên tiếng: “Anh nhớ ra một chuyện, đám ngòi tù ở miền Tây thịnh hành nhất là đào hầm dưới gầm giường để vượt ngục... vì trên tường bao toàn binh lính, không thể ra từ phía ấy được, chỉ có dưới đất là không ai canh gác...”

Đặng Nghiêu nghe anh nói vậy, cũng có được chút gợi ý: “Có lý lắm, lao ngục không có cửa thoát, nơi yếu nhất đương nhiên không phải cửa, mà chính là bản thân lao ngục ấy.”

Nhưng Lục Kiều Kiều thì khóc rống lên: “Hai người có phải bị va đập cho ngu đi rồi không! Đám tù tội ấy chỉ đào đất thôi, chứ nếu là một gian nhà ngục bốn phía đều là tường đá, nhét người vào giữa khe đá, thì ai thoát ra được?”

Jack chợt thấy trên đầu lạnh buốt, ra là một giọt nước nhỏ xuống đầu, anh liền ngẩng đầu quan sát, xung quanh không có tia sáng nào, càng không nói đến chuyện nhìn rõ được tình hình phía trên. Nhưng tình huống có tệ hại thế nào chẳng nữa, thì tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh vẫn là quan trọng nhất. Anh lắc lắc chân Lục Kiều Kiều nói: “Kiều Kiều, trong phong thủy nói nơi này là địa hình gì vậy?”

“Á!” Cú lắc của Jack làm Lục Kiều Kiều kêu ré lên, cô hét lớn: “Chân em đau quá!”

Jack vội lần sờ cả hai chân cô một lượt, phát hiện chiếc quần bông của Lục Kiều Kiều rách toạc một lỗ lớn ở đầu gối, thò tay vào trong thấy ẩm ướt, có thể là máu chảy, vả lại vừa chạm vào chỗ đó, Lục Kiều Kiều liền kêu đau dữ dội, Jack nói với cô:

“Kiều Kiều, đầu gối em có thể thể bị gãy xương rồi...”

Đầu gối Lục Kiều Kiều đúng là không chịu nổi đụng chạm, vừa chạm vào đã đau thấu xương, mồ hôi túa ra đầm đìa khắp người. Cô thở hồng hộc hỏi Jack: “Chân em vẫn còn đấy chứ?”

“Còn... còn cả hai chân...”

Nghe thấy vậy, Lục Kiều Kiều mới yên tâm trợn mắt lên: “Hôm qua lúc cầu hôn em anh có nói, dù em bệnh tật hay khỏe mạnh, có chân hay không có chân, anh cũng không bỏ em đấy nhé.”

Jack đau lòng ôm chân Lục Kiều Kiều nói: “Đúng vậy, anh đã nói, nếu chân em mà gãy, anh sẽ cõng em cả đời.”

Lục Kiều Kiều đoán chắc mình sẽ chết ở đây, nhưng nghe Jack nói thế, trong lòng vẫn rất sung sướng, cô cúi đầu hỏi: “Vừa nãy anh nói phong thủy cái gì thế?”

Đặng Nghiêu tiếp lời cô: “Jack hỏi địa hình chỗ này trong phong thủy gọi là gì.”

Lục Kiều Kiều nói: “Chỗ này... chỗ này là đất Thiên Ngục, đá trên núi toàn là màu đỏ, các khối đá trên mặt đất và dưới lòng đất đều có rất nhiều hang động, phương hướng các hang động này lại khác nhau, vì vậy khí lưu và long khí dưới lòng đất cực kỳ hỗn loạn, cũng luôn ẩn chứa những thứ cổ quái, tựa như luồng ma khí lúc này chính là thiên hạ độc nhất vô nhị... địa hình này đa phần gặp phải chiến loạn binh hỏa, nói chung là thiên hạ đánh trận gì thì người ở đây cũng dính dáng vào hết.”

Jack nghe nói tới đây, liền mò được trong người cái bật lửa, bật lên xem thương thế của Lục Kiều Kiều, rồi giờ lên cao quá đầu quan sát tình hình xung quanh.

Đầu gối Lục Kiều Kiều bị xây xước sưng vù lên một mảng lớn, chắc là gãy xương; trên đầu anh là một hang động hẹp vươn sâu vào bóng tối, vách động ẩm ướt, có đọng vài giọt nước, trên vách đá còn một số rãnh nước hình thành lâu năm, nhưng trong khe đá nơi họ đang đứng lại không hề có nước đọng.

Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “Vừa nãy em nói đất Thiên Ngục có rất nhiều hang động à?”

“Ừ.”

“Hai người có nghe thấy tiếng gì không?” Được Jack nhắc nhở, Lục Kiều Kiều chăm chú lắng nghe, quả nhiên nghe thấy có tiếng nước chảy rất nhẹ, xa xôi. Jack lại nhắc Lục Kiều Kiều và Đặng Nghiêu: “Vách động này có nước thấm ra, nhưng chỗ chúng ta đứng lại không có nước đọng, chứng tỏ rằng nước có đường thoát, hai người xem liệu ở gần đây có hang động khác hoặc sông ngầm hay không?”

Đặng Nghiêu dứt khoát nói luôn: “Mặc xác gần đây có hang động hay sông ngầm hay không, chúng ta cũng không thể ở đây chờ chết được, hai người bịt tai vào, tôi chuẩn bị cho nổ đây...”

Y vừa nói xong liền giơ hai tay kết ấn niệm chú, sau đó hai bàn tay giao nhau trước ngực tay trái áp lên vách đá bên phải, tay phải áp lên vách đá bên trái, miệng quát lớn một tiếng: “Phá!” dồn tụ công lực mạnh nhất đời, phát ra Ngũ lôi đồng loạt đánh vào vách đá quanh người.

Sức mạnh sấm sét đánh vào khối đá ở hai bên Đặng Nghiêu, cùng với tiếng nổ ì ầm điếc tai, khối đá dưới bàn tay y bị đánh toát ra hai khe nứt kéo dài đến tận trung tâm, đá vụn bắn tung tóe trên hai cánh tay, ống tay áo của y cũng bị sấm sét chấn động nát bươm, cánh tay to khỏe gân guốc bị đá vụn vạch toát ra những vết máu thịt bầy nhầy. Bên trong khối đá truyền ra tiếng nứt răng rắc, Đặng Nghiêu bắt đầu cảm thấy nền đá dưới chân lơi lỏng, không bao lâu sau, âm thanh nứt nẻ của tảng đá từ xa lan dần đến dưới chân họ Đặng, rồi bên dưới hẫng một cái, ba người lại rơi xuống lần nữa cùng với vô số khối đá lớn.

Trong mắt Đặng Nghiêu xuất hiện một mảnh sáng trắng, y đã ở trong bóng tối quá lâu, mắt bị lóa không mở ra được, thứ y trông thấy chỉ có bóng tối mịt mù. Trong lúc rơi xuống, y lơ mơ trông thấy trong bóng tối phía trên đỉnh đầu, Jack đang ôm ngược Lục Kiều Kiều, bên cạnh hai người họ là vô số những tảng đá lớn, tất cả đều đang ở trên đầu y, đổ ập xuống phía y. Tình hình vô cùng nguy cấp, nhưng hoàn cảnh lại không cho y quá nhiều thời gian suy nghĩ, lúc Đặng Nghiêu nhìn rõ tình hình bên trên, lại chợt cảm thấy mình mẩy lạnh toát, người đã rơi xuống nước.

Đặng Nghiêu chìm xuống rồi lại ngẩng đầu lên, thấy bốn phía là nước trong như ngọc bích, Jack và Lục Kiều Kiều cũng rơi xuống nước, y vươn tay ra kéo Lục Kiều Kiều rồi dồn hết sức bơi về phía trước. Y biết những tảng đá lớn màu đỏ sẽ rơi xuống ngay bây giờ, mỗi tảng đều có thể đập chết người, dù bơi về hướng nào cũng an toàn hơn là ở một chỗ dưới cơn mưa đá oanh kích.

Vô số tảng đá rơi xuống nước tạo nên chấn động mạnh mẽ và những tiếng ầm ầm vang dội, nước xung quanh cuộn lên ập về phía ba người đang lặn ra phía ngoài, chốc chốc lại có một tảng đá lớn rơi xuống bên cạnh họ làm cuộn lên bọt khí cùng những xoáy nước cuộn cuộn, Đặng Nghiêu và Jack kéo theo Lục Kiều Kiều bắt chặt tất cả lặn một mạch ra khỏi phạm vi đá rơi.

Mắt cả bọn bắt đầu thích ứng với môi trường, đã có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, ba người trôi lên khỏi mặt nước mới phát hiện ra mình đã nổi lên giữa dòng sông Lô Khê bên dưới chân núi Long Hồ. Hai bờ sông Lô Khê là vách đá đỏ dựng đứng, khe nứt trong lòng núi bên dưới giếng phong ấn đã đưa bọn họ đến chân một vách đá, lại có Đặng Nghiêu trí dũng song toàn đánh vỡ nham thạch dưới chân, khiến cả bọn rơi xuống dòng nước mà thoát ra ngoài.

Lục Kiều Kiều vừa nổi lên mặt nước liền ho sặc ho sụa, Jack và Đặng Nghiêu thì mừng rỡ đập tay ăn mừng, hai người kéo Lục Kiều Kiều bơi lên bờ, Đặng Nghiêu bảo Jack: “Ô lại chăm sóc cho Lục Kiều Kiều, tìm quần áo khô cho cô ấy mặc vào, tôi phải đi phủ Thiên Sư ngay, ca ca của cô ấy nhất định sẽ đến đó, nếu vậy thì Long Nhi và Tôn Tôn Chân chết là cái chắc.”

Lục Kiều Kiều lại run cầm cập nói: “Tôi tôi tôi tôi tôi cũng muốn đi phủ Thiên Thiên Thiên Sư, tôi tôi tôi tôi tôi muốn biết Long Nhi lấy được Trảm long quyết chưa chưa chưa...”

Cô vừa nói vừa toan đứng lên, nhưng cảm giác đau nhói ở đầu gối tức thì khiến cô ngã vào lòng Jack, Jack lập tức xoay người vòng tay công Lục Kiều Kiều lên lưng, nói với Đặng Nghiêu: “Đặng đại ca, chúng ta

cùng đi.”

Phủ Thiên Sư vốn chỉ cách cung Đại Thượng Thanh nửa canh giờ đi bộ, giờ họ rơi từ miệng giếng xuống khe đá trong lòng núi, rồi lại trượt xuống sông Lô Khê, coi như đã đi đường tắt xuống núi. An Thanh Nguyên và người nhà Hotta xuất phát không lâu, bọn Lục Kiều Kiều cũng đuổi theo về phía phủ Thiên Sư. Bọn họ nhanh chóng chạy tới trấn Thượng Thanh, đến trước cửa phủ, thấy bên ngoài cánh cổng cao lớn của tòa phủ đệ có một hàng ngựa, vừa nhìn đã biết là của đám người An Thanh Nguyên. Kim Lập Đức đang nhàn tản ngồi dưới chân ngựa, vừa trông thấy bọn Đặng Nghiêu chạy tới, y liền bước lên đón: “Lão Tiêu, nghe Quốc sư nói huynh phản rồi à? Sao lại thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đặng Nghiêu vừa thấy Kim Lập Đức cũng tỏ ra rất quan tâm: “Phản hay không phản khó nói lắm, giờ không giải thích rạch ròi được, lúc nào rảnh rồi nói sau nhé. Sao huynh lại ở đây, tình hình thế nào rồi? Quốc sư đâu?”

“Quốc sư và mấy người Nhật Bản đập cửa xông vào, vừa nãy đánh một trận long trời lở đất trong ấy, giờ lại không thấy có động tĩnh gì nữa...”

Đặng Nghiêu ngơ ngác không hiểu, y ngạc nhiên hỏi: “Bên trong đánh đến long trời lở đất, công phu của huynh cao cường như vậy lại ngồi ở đây làm gì?”

“Phì, vừa nãy lúc tới đây tôi ngã từ trên ngựa xuống, bị thương gân cốt ở chân đau muốn chết đi sống lại, đành phải ở đây trông ngựa cho bọn họ...”

Đặng Nghiêu đưa mắt nhìn Kim Lập Đức vẻ dò xét, vị đại nội phong thủy sư này gầy nhỏ nhưng mặt mày hồng hào, chạy được nhảy được, vừa nhìn đã biết là giỏi trò để trốn tránh công vụ, hồi tưởng lại, trước đây lão yêu tinh này cũng đã nhiều lần như vậy. Y vỗ mạnh lên vai Kim Lập Đức, nói với giọng đầy ẩn ý: “Bảo trọng, việc gì nên làm thì cứ làm thôi, huynh đệ vào trong đây.”

Ba người bọn Lục Kiều Kiều chạy một mạch vào phủ Thiên Sư, đi qua vô số cổng chào và thần điện, cuối cùng đi qua điện Ngọc Hoàng tới chỗ điện Hồ Tiên. Dọc đường, chỉ thấy khắp nơi bữa bãi, một vài nữ nhân đang chăm sóc cho các đạo sĩ bị thương, dưới đất còn mấy thi thể người áo đen, quả nhiên đúng như lời Kim Lập Đức nói, không thấy đánh nhau nữa.

Lục Kiều Kiều sớm đã đọc thuộc mật quyết tìm sách mà cha cô truyền cho, cô cũng như An Long Nhi, nhanh chóng dựa theo mật quyết tìm đến phía trước điện Giáp Tý, Đặng Nghiêu vung chưởng đánh bay cửa lớn đại điện, họ trông thấy ở ngay phía trước có một miệng hang rộng chừng một trượng, thông thẳng xuống lòng đất tối tăm. Vừa thấy cảnh tượng này, Lục Kiều Kiều liền biết An Long Nhi đã thuận lợi phá giải được mật quyết tiến vào địa cung. Đặng Nghiêu đề nghị nhảy xuống, nhưng Lục Kiều Kiều lại sợ chết không chịu, vừa mới thoát chết trong một cái giếng, giờ lại bảo cô nhảy xuống một cái giếng không biết bên dưới có gì, Lục Kiều Kiều thực sự không thể chấp nhận nổi cuộc sống kiểu ấy. Vì vậy, bọn họ liền quay ra ngoài tìm kiếm lối thoát, chẳng mấy chốc đã phát hiện cửa ngầm đi xuống mê cung dưới lòng đất phía sau điện Hồ Tiên.

Đi qua cửa ngầm xuống cầu thang đá kéo dài, rồi qua một cánh cửa lật, họ tiến vào một gian đại sảnh trên sàn vẽ hình bát quái, bên trên bát quái có đồ hình bộ pháp Tam Nương canh bộ mà Lục Kiều Kiều rất quen thuộc, trong đại sảnh chỉ có thi thể một người áo đen và hai đạo sĩ, có thể đoán được nơi này từng xảy ra một trận ác đấu. Bốn phía xung quanh đại sảnh toàn là tường gạch đỏ, trên một mặt tường có lỗ thủng to như cái sọt, Lục Kiều Kiều vừa nhìn liền biết ngay đây là lỗ được khoét từ phía bên kia ra, vì trên sàn đã có đồ hình bộ pháp Tam Nương canh bộ, nếu đây là đường đi vào, thì người đi từ gian phòng này sẽ không cần phải đục tường mà đi như thế. Cái lỗ trên tường chỉ chứng tỏ có người từng xông từ bên trong ra ngoài theo lối này, và rất có thể người đó chính là An Long Nhi và Tôn Tồn Chân từ điện Giáp Tý đi vào.

Đột nhiên, bên ngoài gian đại sảnh thấp thoáng vẳng lại tiếng kêu thảm thiết, khiến ba người hết sức căng thẳng. Lục Kiều Kiều bấm đốt ngón tay tính toán, biết được trong phòng còn có phòng, phía bên kia bức tường, có kẻ đang sát nhân. Phủ Thiên Sư lúc này vẫn chưa kết thúc ác chiến, bên ngoài kia vẫn còn buộc ngựa của An Thanh Nguyên và bốn người Nhật Bản, chứng tỏ bọn An Thanh Nguyên đang ở trong phủ Thiên Sư và chưa có được Long Quyết, bọn Lục Kiều Kiều cũng sẽ lập tức phải đối mặt với một cuộc chém giết.

Jack cống Lục Kiều Kiều trên lưng, nhặt câu liêm có gắn sợi xích dài sáu thước bên cạnh xác người áo đen dưới đất lên, anh quấn chặt một đầu dây xích vào cổ tay mình, đưa câu liêm cho Lục Kiều Kiều. Hai người họ đã không cần phải dùng lời để giải thích gì với nhau nữa, Lục Kiều Kiều biết Jack sẽ cống cô xông thẳng vào trong, Jack chính là ngựa của cô, dây xích này chính là cương ngựa, chỉ cần cô không buông câu liêm, Jack cũng tuyệt đối không buông sợi dây xích nối liền giữa hai người.

Lục Kiều Kiều ở trên lưng Jack đón lấy câu liêm, không nói không rằng quấn luôn đoạn xích nối với cán câu liêm vào cổ tay phải của mình, tay cầm câu liêm, khễ hôn lên cổ Jack từ phía sau, rồi thì thầm bên tai anh: “Đi thôi, kể cả em có chết, sợi xích này cũng sẽ quấn trên tay em.”

Đặng Nghiêu nhặt thanh trường kiếm bên cạnh xác chết một đạo sĩ, theo chỉ dẫn của Lục Kiều Kiều, ba người tìm được cửa vào mê cung trên tường một cách chuẩn xác, rồi lặng lẽ tiến vào bên trong.

Đặng Nghiêu một tay cầm đuốc, một tay cầm trường kiếm bảo vệ bên cạnh Lục Kiều Kiều, chậm chậm lần mò tiến lên theo lộ tuyến của bộ pháp Tam Nương. Các gian phòng bên trong đều giống hệt nhau, họ lắng lắng ghi nhớ những gian phòng từng đi qua, chăm chú lắng nghe âm thanh từ các phòng khác. Không biết tại các phòng xung quanh họ không có người, hay là vách tường cách âm hiệu quả mà dọc đường chỉ thấy tối đen như mực và tĩnh lặng rợn người.

Tuyến đường họ đi hoàn toàn phù hợp với tuyến đường phá giải mê cung, mỗi gian phòng trên tuyến đường này đều trống hươ trống hoác, cũng không thấy có dấu vết đánh nhau. Ba người đang nghi hoặc, thì đã đến một gian phòng chính giữa đặt một cái lồng sắt lớn. Cửa lồng mở to, trên tường có bốn giá cắm đuốc, nhưng chỉ còn hai cây đuốc, bọn Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, đều ngầm hiểu nơi này chính là nơi An Long Nhi và Tôn Tồn Chân bắt đầu tiến vào mê cung.

Lục Kiều Kiều nói với Đặng Nghiêu: “Đặng đại ca, chúng ta phải tìm Long Nhi, nhưng nếu lúc này nó lại đi ra thì chúng ta không kịp chặn nó, hay là huynh đến chỗ lối ra bên ngoài săn đợi nó, lúc chúng tôi ra cũng có người tiếp ứng.”

Nhưng Đặng Nghiêu lại nói: “Cô đang bị thương, Jack cống cô cũng không tiện vận động, hai người ra ngoài trước đi, để tôi tìm Long Nhi được rồi.”

“Tôi không mệt, Lục Kiều Kiều nhẹ lắm, khả khả.” Jack trông có vẻ rất thoải mái, nhưng anh lại nghe thấy Lục Kiều Kiều nói vậy cũng được, để cho Đặng Nghiêu tìm người, còn bọn họ ra ngoài chờ, liền cống Lục Kiều Kiều theo đường cũ trở ra. Đặng Nghiêu thì đẩy một cánh cửa lật khác, rời khỏi tuyến đường theo bộ pháp Tam Nương canh bộ, tùy cơ tìm kiếm trong mê cung.

Lục Kiều Kiều và Jack lùi lại hai gian phòng, đẩy cánh cửa lật tiếp theo, trong phòng liền vang lên tiếng rít gió vù vù, còn kèm theo cả tiếng ọc ọc phát ra từ trong cổ họng. Lục Kiều Kiều thẳm run lên, bàn tay rịn mồ hôi. Âm thanh này cô đã từng nghe, trong Kỳ môn ảo trận bên bờ sông Cán Giang, khi thanh Tụ lý đao trong tay thọc vào cổ họng một người bị mất, cổ họng kẻ ấy phun máu thành vòi cũng phát ra âm thanh hết như vậy. Lúc đó, âm thanh này còn phát ra ở ngay bên tai cô, rõ ràng đến độ khiến người ta lạnh người.

Jack không đi vào ngay mà dùng chân chặn cửa, để Lục Kiều Kiều thò đuốc soi vào bên trong, họ trông thấy một mảng máu lớn phun lên tường, một đạo sĩ nét mặt bình tĩnh đang dựa vào góc tường co giật, cổ họng bị cắt một vết sâu, máu không ngừng tuôn ra khỏi bàn tay đang bịt chặt vết thương của anh ta.

Nhát đao này vừa nhanh vừa sâu, lại còn rất mới, hẳn người xuất đao vẫn còn ở trong phòng, lúc này không thể cứu đạo sĩ được, mạo hiểm xông vào, thanh đao ấy rất có thể chém về phía họ. Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn đạo sĩ, đang định giơ đuốc nhìn lên thì trên không chợt vang lên tiếng xích sắt loảng xoảng cùng tiếng rít gió gấp gáp, một thanh câu liêm gắn dây xích từ trên một góc trần nhà nhanh chóng quét xuống đầu cô.

Lục Kiều Kiều hét lớn một tiếng “lùi”, giơ câu liêm lên vung một cái trước mặt, đánh bật thanh câu liêm của đối phương khỏi đường bay ban đầu, nhưng thanh câu liêm của cô cũng bị chấn động tuột khỏi tay. Jack vừa nghe hiệu lệnh rút lui, nửa bước chân đã đặt vào phòng lập tức rút về, tiện thể còn nhắc chân đá cửa lật đóng lại.

Lục Kiều Kiều giật sợi xích như kéo cương ngựa, Jack lách ngang nắp sang bên cạnh cánh cửa; cô rung rung sợi xích buộc ở cổ tay, giật thanh câu liêm trở về cầm chặt lấy, giơ cao quá đầu, bàn tay cô hơi run run, chỉ

cần khe cửa có chút động tĩnh gì, cô sẽ lập tức chém thẳng xuống.

Cánh cửa lật lặng lẽ hé ra một chút, một quả cầu nhỏ bốc khói ném vào căn phòng Lục Kiều Kiều và Jack đứng, Lục Kiều Kiều đang căng thẳng cực độ, vừa thấy có động tĩnh, tức khắc dùng hết sức chém xuống, ánh bạc lóe lên nhưng chỉ chém vào khoảng không, còn cô vì dùng sức quá mạnh mà suýt ngã khỏi lưng Jack. Lục Kiều Kiều thấy chém trượt, lại có quả cầu khói bay vào phòng, không biết lát nữa quả cầu này sẽ có biến hóa gì, liền tức tối quát lớn: “Dừng! Đập cửa!” đoạn kéo Jack tới trước cánh cửa lật, Jack và Lục Kiều Kiều đã tâm ý tương thông, anh biết cầu khói bay vào trước, bước tiếp theo nhất định đối phương sẽ xông vào, lúc này không đập cửa thì còn đợi tới bao giờ nữa?

Đập mạnh vào cánh cửa đang hé ra, phía bên kia quả nhiên đập phải một người, chỉ nghe một tiếng rú “á” thảm thiết, cánh cửa bật ngược trở về, khép lại trên tường. Jack nói: “Ha ha, đập vỡ mũi rồi!” đoạn tung chân đá thêm cú nữa rồi lách sang một bên.

Quả cầu tỏa khói mù mịt, kèm theo mùi khó ngửi xộc lên mũi, khói nhanh chóng tỏa lan khắp xung quanh. Jack lập tức ho khù khụ, Lục Kiều Kiều nhân lúc mình chưa bị sắc khói, ném cây đuốc trong tay trái sang phía bên kia cửa lật, tay bắt kiếm quyết miệng niệm chú ngữ, tỉ mỉ vạch trên không trung một đạo Thanh phong phù của Thiên Sư đạo, sau đó chỉ ngón tay về phía cánh cửa. Trong phòng tức khắc cuộn lên một cơn gió, thổi hết khói về phía gian phòng có tên ninja. Bên phòng kia lập tức có người dập tắt đuốc, nhưng lại không ngờ khói sẽ cuộn sang phía phòng mình, tiếng ho vang lên ngay tắp lự. Lục Kiều Kiều đẩy một cái lên vai Jack toan xông qua, nhưng anh lại “suyt” một tiếng, dùng tay nâng câu liêm của Lục Kiều Kiều lên, đứng bên cạnh cánh cửa lật.

Trước cửa quả nhiên có động tĩnh, một luồng gió mạnh lướt qua, Lục Kiều Kiều hét lớn: “Chém!” câu liêm từ trên chém xả xuống. Tay cô có cảm giác chém trúng người, người đó hự lên một tiếng, rồi lặn vào bức tường phía bên kia, nhưng lưỡi câu liêm chém xuống quá mạnh nên đã cắm vào người đối phương không thể rút ra, khiến Lục Kiều Kiều và Jack cũng ngã lặn

ra đất.

Lục Kiều Kiều ngồi dưới đất trông thấy một người khác ở trong phòng đang vung đao chém về phía vị trí họ vừa đứng lúc nãy. Thì ra đối phương có hai tên ninja xông sang phòng bên này, nhưng vì tốc độ quá nhanh, người bị cô chém trúng lại là tên theo phía sau. Lục Kiều Kiều vừa ho sặc sụa, hai tay vừa ra sức lay động thanh câu liêm cắm trên người đối phương, toan rút nó ra. Jack thì tranh thủ bóng tối, kéo sợi xích sắt, lặn ra xa Lục Kiều Kiều mấy bước, cổ tay rung một cái cuộn dây xích thành một vòng, quăng vào tên ninja còn lại đang ho sù sụ.

Tên ninja đã biết đồng bọn bị giết, đầu dễ gì bị dây xích quăng trúng, hấn men theo góc tường, lùi mấy bước phóng lên trần tránh khỏi sợi xích, rồi lập tức từ bên trên bổ tới chỗ Lục Kiều Kiều.

Mặc dù trong mê cung tối om, lại không có đuốc, nhưng tên ninja này biết, nơi đồng bọn mình chết cũng nhất định là nơi kẻ địch đang hiện diện, vả lại, Lục Kiều Kiều đang ho sặc sụa, chỉ dựa vào thính giác cũng có thể nhận biết được vị trí của cô.

Thời gian quá ngắn, thanh câu liêm của vẫn chưa rút về được, đã nghe trên không trung có tiếng gió rít, tay cô quần trên xích sắt không thể rút ra, đương nhiên cũng không thể tránh né đòn tấn công của đối phương, cô lập tức giơ tay còn lại rút Tụ lý đao thuận thế vung ra. Jack cũng biết cú ném của mình bị trượt, đối thủ đang từ trên cao bổ xuống chỗ Lục Kiều Kiều, anh lập tức bật dậy khỏi sàn nhà, dang rộng hai tay nhào về phía tên ninja.

Tên ninja đang ở trên không bị Jack ôm chân kéo xuống đất, hai tay hấn chống xuống sàn nhà, lật người bắt chéo hai chân kẹp cổ Jack, đang định kéo anh lại bên cạnh để chém giết, thì chợt phát hiện đầu mình bị Lục Kiều Kiều ôm chặt, đồng thời trên cổ mát lạnh, một luồng khí mát rượi từ cổ họng ủa vào khoang ngực, hóa ra cổ họng đã bị thanh Tụ lý đao cắt lìa.

Jack thấy hai tên ninja đã bị giết, lập tức công Lục Kiều Kiều toàn thân đầm đìa máu trên lưng, để cô cầm bật lửa, tiếp tục chạy về phía trước. Họ theo đường cũ đi qua mấy gian phòng nữa, dọc đường trông thấy xác các đạo sĩ la liệt, đang định đẩy một cánh cửa ra, chợt thấp thoáng nghe thấy bên kia tường có tiếng

binh khí va chạm nhau, rồi cửa lật bị người ta đẩy ra, Lục Kiều Kiều vội vàng tắt lửa, vung câu liêm chém về phía cánh cửa mở ở độ cao ngang đầu người.

Cùng với một tiếng “Đừng chém! Là tôi đây!” Cánh tay vung đao của Lục Kiều Kiều bị một bàn tay tóm lấy, Jack và Lục Kiều Kiều cũng mừng rỡ reo lên: “Tôn Tồn Chân?”

Tôn Tồn Chân lách người vào phòng, lập tức kể vắn tắt cho Lục Kiều Kiều nghe tình hình từ lúc y tiến vào mê cung, thì ra Tôn Tồn Chân muốn tìm An Long Nhi, nên đã dẫn luôn cả mười mấy tên ninja và một đám đạo sĩ cùng vào mê cung, giờ nơi này đã biến thành một địa ngục máu tanh tối như mực, trong mỗi căn phòng bất cứ giây phút nào đều có thể xảy ra tàn sát.

Tôn Tồn Chân nói: “Để tôi bảo vệ hai người ra sảnh bên ngoài, sau đó quay lại tìm Long Nhi, nếu gặp Đặng Nghiêu tôi cũng sẽ gọi ông ta luôn.” Ba người bàn bạc xong xuôi vội vàng dựa theo tuyến đường của bộ pháp Tam Nương canh bộ lùi ra sảnh phía ngoài.

Vừa bước vào một gian phòng khác, Tôn Tồn Chân đã đưa tay ấn Jack dừng lại, còn suýt một tiếng ra hiệu cho hai người dừng nói chuyện. Trong bóng tối, Jack và Lục Kiều Kiều không thấy gì cũng không nghe có bất cứ âm thanh nào, nhất thời không hiểu họ Tôn đang làm gì, đành đứng yên bất động, hết sức đề phòng.

Đột nhiên có tiếng tường vỡ ầm ầm cùng tiếng hét thê thảm, sau đó Tôn Tồn Chân lại kéo Jack đi qua một cánh cửa khác.

Jack và Lục Kiều Kiều không nhìn thấy gì, chỉ nghe mà rồn tóc gáy, Lục Kiều Kiều khẽ hỏi Tôn Tồn Chân: “Này, vừa nãy huynh làm gì thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Tồn Chân không trả lời, lại “suýt” thêm một tiếng nữa, Lục Kiều Kiều lập tức ngậm miệng, lẳng lặng cầm bật lửa trên tay.

Quả nhiên trong bóng tối lại có tiếng ầm ầm, đồng thời cạnh tường phát ra tiếng kêu thê thảm, Lục Kiều Kiều liền bật lửa, trong khoảnh khắc tia lửa lóe lên, bọn họ trông thấy Tôn Tồn Chân rút thanh Tề mi còn đầu bọc kim loại từ trên tường về, đang nghiêng người phát lực đâm về phía một bức tường khác, đầu côn nhuốm đầy máu tươi còn đang bắn tung tóe. Trong mắt họ, Tôn Tồn Chân đã biến thành một hình ảnh động lòng người.

Bốn phía lại trở thành tối om như mực, đúng như dự đoán, lại một tràng tiếng ầm ầm và tiếng rú thảm, đầu óc Lục Kiều Kiều trống rỗng, lòng đau nhói lên. Cô thấy mũi mình cay cay, đánh lửa sáng lên, nhìn Tôn Tồn Chân rút thanh Tề mi còn lại đứng trước mặt mình và Jack. Cô run run giọng hỏi y: “Huynh có thể nhìn thấy những người đứng ở sát tường đó à?”

Tôn Tồn Chân gật gật đầu.

“Sau khi mở thiên nhãn đều như vậy à?”

Tôn Tồn Chân không trả lời câu hỏi của Lục Kiều Kiều, dùng côn làm trụ xoay lưng lại với cô và Jack, hơi cúi thấp đầu, từ bờ vai y, Lục Kiều Kiều nhìn thấy vẻ yếu ớt và bị thương.

“Huynh xoay người lại cũng có thể nhìn thấy chúng tôi đúng không?”

“...”

Lục Kiều Kiều thấp giọng lẩm bẩm: “Đêm qua huynh có thể thấy chúng tôi trong phòng...”

Bóng lưng Tôn Tồn Chân khẽ run rẩy, ba người trầm mặc một lúc, Tôn Tồn Chân không nói không rằng đi sang phía một bức tường khác, vung côn đâm vào mặt tường.

Tường đổ, tiếng rú thảm thiết. Tôn Tồn Chân đánh hai đường côn giao nhau thành hình chữ thập, đục một lỗ lớn trên tường, tung mình nhảy vào một gian phòng khác, chân đạp lên xác chết vừa ngã xuống, thanh Tề mi còn đâm về phía một tên ninja cầm trường đao khác.

Trường côn rút ra, tên ninja còn chưa ngã xuống, Tôn Tồn Chân đã găm lên gươm dữ khiến người ta rúng động tâm can, múa cây côn trên đỉnh đầu thành một vầng sáng lạnh lẽo như vầng nguyệt, dưới ánh sáng của chiếc bật lửa, hàn quang tựa như một lưỡi đao đầy máu chém xả xuống đầu tên ninja kia.

Cùng với tiếng va đập như xương gãy, tên ninja văng ra đập người vào tường rồi trượt xuống đất, đầu bị đập nát thành những mảnh nhỏ dính trên tường, chậm chậm chảy xuống.

Toàn thân Lục Kiều Kiều run lên bần bật, cô không ngờ trên đời này lại có thứ năng lực nhìn xuyên tường như thế, cũng không ngờ trường côn của Tôn Tồn Chân đã biến thành đao; cô vẫn đang cố gắng hồi tưởng lại phản ứng của Tôn Tồn Chân buổi sáng sau khi Jack qua đêm ở phòng mình.

Y có đồ kỵ không? Y có thương tâm không? Nhưng Lục Kiều Kiều biết, y đang kiềm chế, và vẫn đi theo mình, không hề đổi thay.

Tiếng hét và cách thức giết người tàn bạo của Tôn Tồn Chân khiến Jack hoảng sợ lùi lại hai bước, qua những lời đối đáp của y với Lục Kiều Kiều, anh đại khái cũng đoán biết được tâm trạng họ Tôn lúc này. Nhưng anh chẳng phải cũng yêu cùng một người với y hay sao? Cho dù rất tiếc cho y, nhưng anh có thể làm gì đây?

Tôn Tồn Chân không kéo Jack đi về phía trước nữa, y lẳng lặng xông thẳng tới, lần lượt vung côn đánh sập những bức tường trước mặt. Gặp phải phòng nào có ninja, y không đợi chờ hay âm thầm cách vách giết người nữa, mà xông thẳng tới trước đánh phủ đầu, điên cuồng trút hết bực bội và phẫn nộ vào thanh Tề mi côn.

Ba người giẫm lên một con đường máu, nhanh chóng trở lại gian đại sảnh có khảm hình Bát quái đồ trên sàn nhà, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn khác với những gì họ trông thấy lúc tiến vào.

Sau khi phá vỡ tường gạch, đà lao của Tôn Tồn Chân không hề giảm đi, y xông thẳng tới bức tường đối diện, rồi dừng phắt lại sát tường, trường côn vung ngược quét về phía một người áo xám cầm đao, đầu côn bị đối phương vung đao chặn lấy làm bắn ra một đóa hoa lửa chói mắt cùng tiếng sắt thép rổn rảng, người áo xám cũng thuận thế lùi về sau làm giảm bớt lực đao. Hẳn chính là thủ lĩnh của quân đoàn ninja Yamashita Hagakure.

Lục Kiều Kiều và Jack từ trong lỗ trên tường chui ra mới nhìn thấy, An Long Nhi đang bị năm tên ninja ép vào một góc tường vây công, vì vậy Tôn Tồn Chân vừa xông ra sảnh ngoài đã lập tức vung côn lên giải vây cho nó.

An Long Nhi đã bị năm tên ninja chém cho bị thương khắp người, mặt mũi sưng vù, khóe miệng rỉ máu. Nó cầm Lôi thích trên tay, ánh mắt cuồng bạo khổ chiến, bất kể tránh né tới đâu, trước mặt cũng mọc ra ngay một tên ninja chém tới. Nó thấy Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân xuất hiện, nhưng không hề rút khỏi vòng chiến đấu, mà ngược lại còn găm lên hăng hái, dốc toàn lực phản công bọn ninja.

Tôn Tồn Chân vừa xông ra liền tập kích Yamashita Hagakure từ phía sau, vốn muốn giải vây cho An Long Nhi, nhưng câu đầu tiên An Long Nhi thốt lên lại không phải là chào hỏi Lục Kiều Kiều và họ Tôn, mà là hét bảo Tôn Tồn Chân: “Tránh ra, để tôi giết hắn!”

Lời vừa dứt, nó dùng Lôi thích hất văng câu liêm của những tên ninja khác, vung gậy bổ về phía Yamashita Hagakure. Tôn Tồn Chân nghe nó nói thế, lập tức lặn người đổi vị trí với Yamashita Hagakure, lướt qua bên cạnh An Long Nhi, lao thẳng tới bốn tên ninja dùng câu liêm.

Bên kia Tôn Tồn Chân đuổi giết bọn ninja, còn bên này An Long Nhi và Yamashita Hagakure cũng bắt đầu triển khai một trận kịch chiến lấy yếu địch mạnh.

Lục Kiều Kiều chỉ thấy An Long Nhi sử dụng kiếm chiêu nhanh nhẹn lão luyện đối kháng với Yamashita Hagakure, chiêu nào cũng lấy công đổi công, hoàn toàn không quan tâm gì đến sự sống chết của bản thân. Cây Lôi thích đen tuyền lấp lánh sáng bóng lên, mỗi chiêu đánh ra, đều mang theo tiếng rít sắc bén. Yamashita Hagakure là ninja được người ta dùng tiền thuê, hẳn chỉ bán bản lĩnh giết người, chứ không bán mạng, bởi vậy, trong tình huống một kẻ cần mạng còn một kẻ bất cần, An Long Nhi cũng miễn cưỡng đánh ngang tay được với đối thủ.

Trừ đi sự chênh lệch về chiêu thức, lực đạo và tốc độ của Lôi thích trên tay An Long Nhi cũng đủ đối kháng với một võ thuật gia, trình độ này Lục Kiều Kiều chưa từng thấy qua. Cô có nghe Tôn Tồn Chân nói An Long Nhi đã học được tâm pháp Long Quyết từ Trương Thiên Sư, võ học được nâng lên hẳn một bậc như vậy, hẳn chính là biểu hiện của tâm pháp Long Quyết.

An Long Nhi và Yamashita Hagakure quẩn lấy nhau, ngay cả Tôn Tồn Chân cũng không thể nhúng tay vào, Lục Kiều Kiều và Jack đều không phải cao thủ võ lâm, ở bên cạnh lại càng không biết ra tay thế nào, cô hét lên với An Long Nhi: “Đừng cậy mạnh! Mau lùi lại, Đặng đại ca sẽ lại đây giúp chúng ta, mau lùi lại đi!”

An Long Nhi hoàn toàn không có vẻ gì là bình tĩnh lại, lửa giận trong mắt nó còn mãnh liệt hơn cả đối thủ, vừa dồn dập tấn công Yamashita Hagakure vừa hét lớn: “Long Quyết đang ở chỗ cháu, cô Kiều bắt lấy!” Dứt lời liền tấn công liên hồi ép Yamashita Hagakure lùi lại, rồi lấy Trảm long quyết ném ngược ra phía sau lưng.

Yamashita Hagakure vừa thấy Trảm long quyết ném xuống đất, hai mắt sáng bừng lên, tức khắc dồn lực vào chân bổ về phía quyển sách. An Long Nhi đợi chính giây phút này, khi ánh mắt Yamashita Hagakure nhìn về phía Trảm long quyết dưới đất, Lôi thích trong tay thẳng bé đã chém chéo vào đầu đối phương.

Yamashita Hagakure nghiêng người né tránh, đồng thời vung đao tạt ngang chém vào An Long Nhi. Trên bụng An Long Nhi lập tức có thêm một vết máu, nhưng nó không hề thu chiêu đỡ đao, mà dùng Lôi thích tạt ngược lên theo đường chém xuống vừa nãy, nhằm vào gáy Yamashita Hagakure. Chiêu “Trảm hồi” này vốn là chiêu thức gồm thủ cả tấn công và phòng bị của phái Shinto Munen, nhưng khi An Long Nhi đánh ra lại theo cách lấy mạng đổi mạng, Yamashita Hagakure gặp phải cách đánh này quả thực không biết đối phó thế nào, đành gắng gượng thu đao về vòng qua đầu tiếp chiêu.

Lục Kiều Kiều không hề muốn An Long Nhi chơi trò quyết đấu với ninja, điều cô muốn chỉ là mọi người an toàn lấy được Trảm long quyết rồi rời khỏi đây, hai tay cô liền kết thủ ấn, tạo thành ấn chữ Lâm, ấn đầu tiên trong Cửu Tự ấn. Đây là pháp thuật có thể phát ra lực định thân của Bất Động Minh Vương, cô không biết những bùa phép trực tiếp giết người, nhưng ít nhất cũng có thể định thân Yamashita Hagakure lại, để An Long Nhi nhanh chóng giải quyết hấn.

Khi cô kết thành ấn thủ giờ lên không trung, đang định đọc chú ngữ, thì bị Yamashita Hagakure liếc mắt phát hiện ra. Từ lúc Jack công Lục Kiều Kiều xuất hiện, hấn đã luôn chú ý đến người phụ nữ này. Với kinh nghiệm của một ninja như hấn, nữ nhân xuất hiện ở những nơi nguy hiểm xưa nay đều không phải kẻ yếu, ngược lại còn là những đối thủ nguy hiểm hơn đàn ông bội phần. Hấn vừa trông thấy Lục Kiều Kiều hai tay kết ấn, thành linh bỏ rơi An Long Nhi không đánh nữa, cũng không quan tâm đến Trảm long quyết dưới đất, mà thu đao vào vỏ rồi tung người lùi về góc tường, hai tay không ngờ cũng kết thành ấn chữ Lâm. Trong mắt An Long Nhi lúc này chỉ có đối phương tiến hay lùi, đối phương vừa lùi tới cạnh tường, nó đương nhiên cũng hăng hái xông lên truy kích.

Lục Kiều Kiều kinh hoàng, còn chưa niệm chú ngữ đã thất thanh hét lên: “Long Nhi đừng qua đó!”

Cùng lúc ấy, cô nghe thấy Yamashita Hagakure niệm ra một tràng chú ngữ thấp trầm: “NAN, HEYO, DOU, SIA, KAY, ZIN, NIKU, JI, ZEN!” đồng thời hai tay thay đổi làm ra những thủ ấn giống hệt như Cửu Tự ấn.

Gần như cùng lúc với hấn, Lục Kiều Kiều cũng kết ra chín thủ ấn, gấp rút niệm ra chín chữ chân ngôn: “Lâm, Bình, Đấu, Giả, Giai, Trận, Liệt, Tại, Tiên!”

Chú ngữ khác nhau, thủ ấn giống nhau, Lục Kiều Kiều hoàn toàn không thể tưởng tượng pháp thuật của đối phương sẽ có hiệu quả như thế nào, cô chỉ còn cách sử ra Cửu Tự ấn với đối phương, dùng kết giới đảm bảo phe mình ở thế thất bại, mới có khả năng mưu cầu ưu thế tiếp theo.

Từ đầu ngón tay Lục Kiều Kiều bay ra một quả cầu ánh sáng màu xanh bên trong thấp thoáng sắc đỏ, quả cầu ánh sáng nhanh chóng nở to thành một lồng sáng có ánh lửa chuyển động bên trong, bao trọn khoảng không gian trước sau cô và Jack chừng hai trượng. Sau đó, Lục Kiều Kiều lại lớn tiếng gọi An Long Nhi vào kết giới.

An Long Nhi lẫn vào trong kết giới, ngẩng đầu lên không thấy Yamashita Hagakure đâu, nó đưa mắt nhìn quanh quất, chỉ thấy Tôn Tồn Chân đã đánh ngã bốn tên ninja còn lại, đang phi thân vung côn lên đánh về phía mình.

Thì ra Cửu Tự ấn này rất mạnh mẽ, nên từ lâu đã truyền đến Nhật Bản và được các tôn giáo cũng như các lưu phái võ thuật hấp thu, sau một thời gian dài phát triển ở Nhật Bản, Cửu Tự ấn ở trong các môn phái khác nhau đều có công dụng khác nhau. Thủ lĩnh của phái ninja Koga như Yamashita Hagakure đương

nhân cũng tinh thông Cửu Tự ấn, phát động Cửu Tự ấn có thể khiến tốc độ và sức mạnh của hắn tăng lên đáng kể, đồng thời cũng khiến hắn sử dụng được công phu quan trọng nhất đối với ninja, thuật ẩn thân.

Sau khi Yamashita Hagakure niệm chú ẩn thân, ngoài Tôn Tồn Chân đã khai mở thiên nhãn, không ai có thể nhìn thấy sự tồn tại của hắn nữa, cũng may lúc này Tôn Tồn Chân vừa khéo giải quyết xong mấy tên ninja kia, liền trông thấy Yamashita Hagakure đang ẩn hình vung dao trầm sát An Long Nhi, y lập tức ở phía sau Yamashita Hagakure vung côn lên giải cứu.

Khi đầu côn Tôn Tồn Chân lóe lên một đám hoa lửa, An Long Nhi cuộn người lăn về phía quyền Trảm long quyết, nó nhát lên định giao cho Lục Kiều Kiều, nhưng cô đang tập trung toàn bộ tinh thần niệm chú kết ấn, hai tay Jack thì vòng ra phía sau đỡ chân Lục Kiều Kiều. Thấy bọn họ đều không thể rút tay ra đón lấy Trảm long quyết, An Long Nhi liền cất quyền sách vào ngực áo.

Trong đại sảnh chỉ còn một mình Tôn Tồn Chân đang lớn tiếng hò hét, nhảy lên nhảy xuống, nhưng âm thanh đinh đinh đang đang chói tai phát ra nơi đầu thanh Tề mi côn của y, cùng với tiếng đao rít gió và sự ngăn chặn trong không khí, đều chứng tỏ y đang chiến đấu với một kẻ địch đáng sợ.

Yamashita Hagakure đang liên tục va đập vào kết giới của Lục Kiều Kiều, bên rìa kết giới chốc chốc lại xuất hiện bóng dáng của hắn, vì mỗi khi hắn tiến vào kết giới của cô, thuật ẩn thân sẽ mất đi hiệu lực, qua đó, mọi người cũng có thể thấy sức chiến đấu của đối thủ của Tôn Tồn Chân đang không ngừng tăng lên.

Tôn Tồn Chân đột nhiên trúng đao trên vai, y tinh thông thuật Ngũ hành độn hình, trong khoảnh khắc ấy cũng biến mất khỏi mặt đất, sau đó xuất hiện trên không trung vung côn chém xuống. Chỗ cây côn quật xuống hiện ra thân hình Yamashita Hagakure, nhưng trong nháy mắt trúng côn ấy, hắn lại biến đi cùng với một tiếng hự, rồi xuất hiện sau lưng Tôn Tồn Chân.

Ánh bạc lướt qua, Tôn Tồn Chân không kịp thu côn về, sau lưng bị đâm trúng một đao rất sâu, y lại biến mất trên không, xuất hiện sau lưng Yamashita Hagakure dùng côn kẹp chặt cổ kẻ địch. Lần này, Yamashita Hagakure không tránh né được nữa, hai người đều hiện ra chân thân ở giữa đại sảnh.

Lục Kiều Kiều và Jack chỉ biết trợn mắt há hốc miệng ra nhìn, kiểu chiến đấu xuất thần nhập hóa này, họ thực sự chưa bao giờ chứng kiến, nói gì đến chuyện nhúng tay giúp đỡ. An Long Nhi thấy Yamashita Hagakure đã hiện ra chân thân, và lại còn bị Tôn Tồn Chân khóa chặt, liền vung cổ tay quăng sợi dây thừng gắn phi tiêu ra, quay một vòng cạnh người rồi nhắm vào đầu Yamashita Hagakure ném tới.

Đao pháp ninja của Yamashita Hagakure có thể dùng cả đoản đao lẫn trường đao, y không gấp rút hóa giải nguy cơ trên cổ, mà vận hơi nín thở gồng lên đỡ lấy thanh trường côn đè xuống cổ họng, xoay lưỡi của trường đao áp sát hông mình, đâm ngược về phía sau.

Động tác của y vừa nhanh vừa bất ngờ, khi Tôn Tồn Chân cảm giác được thì lưỡi đao đã tới sát thắt lưng rồi. Thân thể y hơi vận đi, nhưng thanh đao đã đâm xuyên qua mạng sườn, dưới tác động của cơn đau dữ dội, hai tay y liền co giật buông lỏng ra. Thanh đao đâm máu của Yamashita Hagakure rút từ sau ra trước, chém vào mũi phi tiêu gắn dây bay tới trước mặt. An Long Nhi không hề có ý định thu hồi mũi tiêu, nên mũi tiêu sắt cùng thanh trường đao va vào nhau với lực đạo lớn nhất mà An Long Nhi có thể ném ra, mũi tiêu lập tức bị chém làm hai nửa.

Lúc này, An Long Nhi mới hơi tỉnh táo lại, trong lòng thầm nhủ, đây đúng là một thanh đao tốt.

Có điều, thanh đao tốt ấy sau khi đâm bị thương Tôn Tồn Chân, liền bỏ tới chỗ kết giới, An Long Nhi rút dao găm ở thắt lưng ra, cũng găm lên phóng về phía Yamashita Hagakure. Đây đã là đợt xung sát cuối cùng, An Long Nhi gần như tay không tác sát lao ra ngoài kết giới, mặt đối mặt với tên ninja mạnh nhất, ngoại trừ cái chết, bản thân nó cũng không nghĩ ra sẽ có kết quả bất ngờ nào khác. Nhưng có thể chết trước mặt Lục Kiều Kiều, An Long Nhi tuyệt đối không lùi bước. Đúng như dự đoán, trường đao của Yamashita Hagakure chém xuống đầu An Long Nhi, nhưng hắn chợt nhận ra đà lao lên của mình bị một luồng sức mạnh khổng lồ cản lại, thanh đao không thể thu về, chém sượt qua mặt An Long Nhi, còn bản thân hắn bị một luồng sức mạnh từ hướ{ng khác đẩy văng lên tường...

An Long Nhi trúng đao trên mặt, không kịp ghì lại, đâm sầm vào một người. Nó ngã phịch xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đặng Nghiêu đang đứng tấn vững vàng ở vị trí ban nãy của Yamashita Hagakure, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế của chiêu Bát Cực quyền tên “Lý môn trù đỉnh” vừa đánh bay

Yamashita Hagakure, trông rất có phong độ của một cao thủ, ánh mắt đánh thép nhìn chăm chăm về phía tên ninja đến từ Nhật Bản.

Thì ra sau khi tìm kiếm khắp mê cung, giết chết mấy tên ninja mà vẫn chưa tìm được An Long Nhi, Đặng Nghiêu liền theo đường cũ trở lại gian sảnh phía trước, vừa khéo trông thấy An Long Nhi và Yamashita Hagakure liều mạng xông vào nhau, y bèn lập tức xuất chiêu giải cứu cho thành bé.

Sau khi bị đánh văng lên tường, Yamashita Hagakure liền ngồi chồm hổm trên bề mặt bức tường thẳng đứng tựa như trên tường có lực hút, ánh mắt như mắt sói đảo một vòng qua toàn bộ những người có mặt trong đại sảnh, đoạn lại thu đao vào vỏ, hai tay lồng vào nhau kết thành một chữ “tĩnh” lớn (), sau đó rút đao sau lưng ra vung mạnh, toàn bộ đại sảnh lập tức biến thành lồi trợn, mặt đất nổ tung bùng, tiếng sấm vang động khắp trời.

Lục Kiều Kiều quát lớn: “Mọi người mau lui vào trong kết giới!”

Gần như cùng lúc Yamashita Hagakure phát bạo lôi, kết giới dạng hỏa cầu của cô cũng mở rộng ra khắp gian đại sảnh với năng lượng cực lớn và tốc độ cực nhanh. Bạo lôi mạnh nhất của ninja tựa như mưa rào đổ xuống chiếc dù khổng lồ đang xòe rộng, tuy rằng thanh thế kinh người, song cũng không thể nào đánh trúng người bên dưới tán dù.

Trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, Lục Kiều Kiều cũng từng sử dụng chiêu này, nhưng lần đó vì bản thân yếu ớt, kết giới bảo vệ bị đối phương đánh vỡ, cô và Jack cũng suýt mất mạng. Lần này, sau khi trải qua trận chiến ở cung Đại Thượng Thanh trước đó, cô và Jack đã như nỗ lực hết đà, Lục Kiều Kiều sử dụng Cửu Tự ấn mà không hề có lòng tin tất thắng, chỉ là quyết chí dốc toàn lực đánh liều một phen mà thôi; nhưng trong tình huống nguy cấp nhất này, cô đã cảm nhận được tốc độ và trình độ thu phát kết giới của mình, cảm giác thực chất và sức mạnh của kết giới đều khác hẳn so với hồi ở đỉnh Phù Dung.

Bát tự của Lục Kiều Kiều lấy “mộc” làm dụng thần[1], nội đơn tu luyện ra có màu xanh lục, kết giới màu xanh nhạt là loại kết giới cô luyện thành từ ý niệm bảo vệ chính mình, còn giờ đây cô đã phát ra được kết giới giống như quả cầu lửa, chứng tỏ cô đã đạt đến cảnh giới từ mộc sinh hỏa. Lần này, Lục Kiều Kiều hết sức tự tin dùng kết giới phản kích lại Yamashita Hagakure. Không hút thuốc phiện, lại trải qua khổ luyện sau vô số trận chiến, Lục Kiều Kiều không còn là cô gái yếu ớt dựa vào là đồ như trước nữa, thân thể và tâm trí cô đều đã mạnh mẽ đủ để đối kháng với bất cứ cao thủ hạng nhất nào.

[1] Đây là một khái niệm trong mệnh lý học, dụng thần là mấu chốt của bát tự, là một hoặc hai loại trong Ngũ hành có thể gây nên các tác động đến bát tự, khiến cho Ngũ hành của bát tự được cân bằng.

Tôn Tồn Chân và An Long Nhi nhanh chóng lách người vào trong kết giới, tụ tập bên cạnh Lục Kiều Kiều, nhưng Đặng Nghiêu thì lại nhảy về phía Yamashita Hagakure đang ngồi chồm hổm trên tường đứng khoảng khắc kết giới tỏa rộng.

Yamashita Hagakure nhìn bạo lôi do mình dùng hết công lực cả đời phát ra bị đối phương chặn lại như chặn mưa sa, quả cầu lửa đang không ngừng lớn thêm kia đánh văng bạo lôi của hắn lên không trung, dồn ngược lại về phía hắn. Hắn lạnh lùng quan sát toàn bộ cảnh tượng ấy, trong đầu không ngừng xoay chuyển suy nghĩ đối sách. Các ninja phái Koga hắn dẫn theo có thể đều đã chết hết, dưới đất còn nằm cái xác trong số họ, phải chăng là đối thủ quá mạnh? Hay là hắn chỉ huy bất lực?

Hắn thấy tất cả đối thủ đều tụ về bên cạnh thiếu nữ gầy chân mặc áo giáp kia, cô ta là ai? Tại sao lại có sức hút mạnh đến vậy? Hắn lại thấy một người đàn ông cường tráng như con gấu, nhảy từ đồ hình Bát quái trên sàn lên không trung bổ nhào về phía mình. Y mặc áo bông chen bó sát người, không có hai ống tay áo, để lộ ra hai cánh tay đầy vết thương, máu me lấm tẩm, chứng tỏ đối phương cũng vừa trải qua chiến đấu giống như hắn, kẻ này nhất định là người sống sót từ một chiến trường khác chạy tới đây, y vừa xuất hiện trong gian đại sảnh này đã dùng thực lực tuyệt đối đánh lui hắn, chỗ mạng sườn bên phải bị đối phương đánh trúng vẫn đau thấu tim, giờ y lại chủ động tấn công trong lúc hắn rơi vào tình thế cực kỳ bất lợi...

Quy tắc của ninja cho phép Yamashita Hagakure rời khỏi cuộc chiến không có cửa thắng này, nhưng tôn nghiêm của một ninja khiến hắn không thể trốn tránh thời khắc sinh tử trong đời mình. Hắn lăm lăm nhắm niêm một câu chú ngữ, dồn sức vào hai chân đạp lên tường nhảy về phía Đặng Nghiêu, thanh đao mang theo một luồng hắc quang cùng tiếng gầm như yêu ma chém xả xuống Đặng Nghiêu từ trên không trung.

Đao này được Cửu Tự ấn của phái Koga hỗ trợ, nhanh đến không thể tránh né, không thể đón đỡ, Đặng Nghiêu vươn tay trái ra, mang theo sấm sét đánh vào khuỷu tay phải của Yamashita Hagakure, thọc thẳng vào giữa hai cánh tay đang vung dao của hắn. Hai tay Yamashita Hagakure hơi rút về, tránh được thế phá đao chuẩn xác của Đặng Nghiêu, dùng dao chém ra phá đòn lôi kích, phá chưởng thế, chém về phía vai trái của Đặng Nghiêu với khí thế không gì cản nổi.

Hai người đều tiếp chiến trên không trung, không ai có thể lách tránh hay lùi lại, tay trái Đặng Nghiêu không thể thọc vào giữa hai tay đối phương phá đao, chỉ còn cách duy nhất là dùng tay tiếp đao. Trước khi lưỡi dao chém tới, y xoay cổ tay nắm chặt lấy đoạn thanh đao phía sau, đây là nơi dày nhất đồng thời cũng kém sắc bén nhất trên lưỡi đao, nhưng vừa chạm vào, Đặng Nghiêu đã cảm nhận được sự sắc bén có thể cắt lìa tất cả. Trong đầu y lóe lên ý nghĩ, đây là một thanh bảo đao.

Đặng Nghiêu thâm hạ quyết tâm: tay có thể lìa, nhưng đối thủ nhất định phải trả giá.

Tay trái của Đặng Nghiêu đã bị đao cắt sâu tận xương, nhưng y vẫn vận hết sức lực tóm lưỡi đao kéo về phía mình, dùng mười thành công lực đánh thẳng vào lồng ngực Yamashita Hagakure đang không thể rút hai tay ra phòng thủ.

Trong tiếng sấm ì ùng lại vang lên một tiếng nổ động trời, mọi người có mặt trong đại sảnh đều không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, sự tĩnh lặng ấy khiến một khoảnh khắc cũng trở nên dài đằng đẳng đáng sợ.

Thân thể Yamashita Hagakure như bị xé nát, hắn cảm nhận được sự giác ngộ của kẻ sắp lìa đời. Khoảnh khắc này, tất cả mọi thứ trước mắt hắn, mọi thứ mà hắn chiến đấu để giành được đột nhiên đều không còn quan trọng nữa; chỉ cần có thể dẫn những ninja đã sẵn lòng theo hắn đến Trung Quốc vì mộng tưởng kia, mang theo lưỡi câu liềm dùng để thu hoạch mùa màng, cùng trở về ngọn núi và thôn làng nhỏ hiền hòa ở Koga...

Mặt đất phía trước điện Giáp Tý chấn động làm dấy lên một lớp bụi mù, rồi nứt toác theo đường mai rùa và sụp xuống, chính giữa chỗ sụt ấy xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ, bên trong quả cầu lửa, một con thú lớn hình dạng như gấu đang dang rộng hai tay đánh bay những phiến đá rơi xuống, nhảy lên không trung, hóa thành một cơn lốc xoáy.

Đặng Nghiêu vẫn nắm thanh đao của Yamashita Hagakure, một tay máu chảy ròng ròng, một tay ôm An Long Nhi nhảy về phía điện Hồ Tiên; Jack công Lục Kiều Kiều, một tay kéo cây trường côn của Tôn Tồn Chân bước ra khỏi cái hố lớn đang không ngừng sụt xuống.

Tôn Tồn Chân vừa trở lại phía trước Hồ Tiên điện, liền ngã gục xuống, trên lưng y có một vết thương dài, chỗ mạng sườn cũng có một lỗ máu xuyên thấu cơ thể. Y thở hồng hộc, nhưng vẫn lớn tiếng nói: “Mau đến điện Ngọc Hoàng, Trương Thiên Sư đang ở đó...”

Đặng Nghiêu, Lục Kiều Kiều và Jack chưa từng gặp Trương Thiên Sư, cũng không biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, việc gấp lúc này là phải băng bó cho Tôn Tồn Chân trước đã, Jack đặt Lục Kiều Kiều xuống, rồi vội vàng giúp Đặng Nghiêu băng bó cho họ Tôn.

Tôn Tồn Chân đẩy Đặng Nghiêu ra nói: “An Thanh Nguyên và đám người Nhật Bản, còn cả Trương Thiên Sư đều ở trong điện Ngọc Hoàng, mọi người mau đến đó đi!” Cả bọn vừa nghe thấy ba chữ An Thanh Nguyên, lập tức đưa mắt nhìn nhau, An Long Nhi thậm chí chẳng buồn nghĩ ngợi đã cầm Lôi thích phóng về phía đó, Đặng Nghiêu lập tức gọi giắt nó lại, dúi thanh đao của Yamashita Hagakure vào tay.

An Long Nhi cầm đao trên tay, mới phát hiện ra thanh đao rất nhẹ, cảm giác cầm trên tay rất dễ chịu; nó nhìn kỹ lưỡi đao, thấy thanh đao này hơi khác đao của bọn Miyabe Ryokura sử dụng, tuy thân đao cũng dài và hẹp, nhưng lưỡi đao lại thẳng tắp không hề có độ cong, còn hơi ngắn hơn đao của võ sĩ nhà Hotta một chút, một vết sáng mờ màu đen chậm chậm di chuyển trên bề mặt lưỡi đao, đoạn sau đao khắc sâu hai chữ “Vô Minh”. Xem ra, Vô Minh chính là tên của thanh đao này. Nó không có nhiều thời gian ngắm nghía bảo đao, lập tức giắt Lôi thích vào thắt lưng, cầm thanh Vô Minh đao chạy thẳng về phía điện Ngọc Hoàng.

Đối với An Long Nhi, Trương Thiên Sư là người truyền thụ Trảm long quyết, Miyabe Ryokura dạy nó tâm pháp kiếm thuật tinh diệu, An Thanh Nguyên mặc dù không ngừng đuổi giết Lục Kiều Kiều, nhưng An Long Nhi vẫn cảm thấy An Thanh Nguyên có đạo lý của anh ta. Bất luận cuộc chiến của họ kết quả thế nào, thì cũng là điều An Long Nhi không hề muốn thấy.

Nó cầm đao chạy vào điện Ngọc Hoàng, chỉ thấy một gian đại điện không bóng người, ở giữa là bức tượng Ngọc Hoàng Đại đế, bốn phía xung quanh là Tứ Đại Thiên Vương lo cho mưa thuận gió hòa, nhưng có một vị Thiên Vương lại thiếu mất pháp bảo cầm tay, lẽ ra ông ta phải cầm một cây dù lớn, trong đại điện không hề có dấu tích của cuộc chiến, An Long Nhi thầm nghĩ, có phải Tôn Tồn Chân nhìn lầm rồi không? Chẳng lẽ Trương Thiên Sư đã mời An Thanh Nguyên và mấy người Nhật Bản kia đi uống trà rồi?

Nó nghiêng ngó nhìn quanh một vòng, vẫn không phát hiện ra điều gì, sau đó trông thấy Đặng Nghiêu chạy vào. Đặng Nghiêu vừa vào trong điện Ngọc Hoàng liền đan hai tay vào nhau, lòng bàn tay trái hướng ra ngoài, lòng bàn tay phải hướng vào trong, ngón tay giao nhau tạo thành một lỗ hình lục lăng, kết ra Thiên nhân ấn có thể nhìn thấu các giới. Y nhìn qua Thiên nhân ấn đảo một vòng quanh điện Ngọc Hoàng, rồi nói với An Long Nhi: “Trương Thiên Sư đã tạo ra Minh Ngục kết giới vây khốn An Thanh Nguyên và người Nhật Bản, giờ bọn họ đang chiến đấu, đặt tay lên vai tôi đi...”

Sau đó Đặng Nghiêu xòe hai lòng bàn tay hướng lên trời, ngón út móc vào nhau, ngón giữa chìa lên, ngón cái và ngón vô danh chạm nhau phía sau ngón giữa, kết thành Song Lôi ấn, miệng lầm nhảm niệm: “Này linh hiển hóa, khuyên khắc lâm đao.” Trong nháy mắt, hai người biến mất khỏi Ngọc Hoàng điện, tiến vào không gian kết giới của Trương Thiên Sư, Minh Ngục giới.

Trước mắt hai người tối sầm, họ liền phát hiện ra mình đang ở trong một bức tường vây, Trương Bồi Nguyên đang vung cây dù Thiên Vương, khí thể như thể Kim Cương hiện hình, áp đảo An Thanh Nguyên và các võ sĩ nhà Hotta. Các võ sĩ nhà Hotta liên tục xông lên hòng thăm sát Trương Bồi Nguyên, nhưng mỗi lần tấn công đều bị phản kích mạnh mẽ gấp bội, An Thanh Nguyên vừa trông thấy Đặng Nghiêu và An Long Nhi tiến vào tường vây, lập tức hét lớn với nó: “Long Nhi, nguy hiểm, mau rời khỏi đây!” An Long Nhi vẫn luôn có cảm giác An Thanh Nguyên rất quan tâm đến mình, giờ đây lại càng thêm luống cuống không biết phải xử lý ra sao.

Đặng Nghiêu vừa tiến vào tường vây liền nói với Trương Bồi Nguyên: “Trương Thiên Sư, Đặng Nghiêu phái Thần Tiêu đến giúp ngài trừ ma quỷ!” Lời còn chưa dứt, y đã lao tới trước mặt An Thanh Nguyên như một mũi tên, hai bàn tay đan vào nhau, dùng chiêu Bạch hổ song phốc, mang theo lôi kinh đánh tới An Thanh Nguyên.

Bên kia Miyabe Ryokura và Niwa Kumo đang dốc toàn lực ra chặn Trương Bồi Nguyên lại, Hotta Masayoshi và Hotta Masamoto từ dưới đất bò dậy, vung kiếm chém Đặng Nghiêu, cứu viện cho An Thanh Nguyên.

An Long Nhi và Hotta Masamoto từng cùng học kiếm thuật, nó cũng từng theo Hotta Masayoshi lên núi Thanh Nguyên uống rượu, nghe ông ta và An Thanh Nguyên mạn đàm đại sự thiên hạ, nó thực sự không hiểu tại sao mọi người phải liều mạng chém giết nhau như thế.

Nó lớn tiếng kêu lên: “Đừng đánh nữa! Trương Thiên Sư! An đại thúc! Miyabe Ryokura tiên sinh!” Nó dang rộng hai tay đuổi theo Đặng Nghiêu, muốn chắn giữa bọn họ, nhưng cao thủ đang đối đầu, sao có thể để một thằng nhóc ở bên cạnh quấy nhiễu, nó còn chưa chạy tới chỗ An Thanh Nguyên và Đặng Nghiêu, đã bị luồng sóng khí mạnh mẽ hất văng. Hotta Masayoshi giờ kiếm chém Đặng Nghiêu, còn Hotta Masamoto thì vung thanh kiếm trên tay chém xuống An Long Nhi.

An Long Nhi thấy cảnh tượng này, không khỏi kinh hãi ngăn cả người ra, nó không ngờ người giờ kiếm lên với mình, lại chính là người bạn nhỏ cách đây không lâu vẫn cùng nhau ngày ngày lên núi luyện kiếm. Nó cũng vô thức gơ Vô Minh đao lên hất chiêu Chính nhân trảm của Hotta Masamoto ra, rồi như một phản xạ có điều kiện, dùng Liên hoàn trảm phản kích đối phương.

Nó đột nhiên phát hiện, chiến đấu là một thứ bản năng, là một thứ quán tính sinh ra sau thời gian dài luyện tập, nó không muốn xuất đao với bạn bè mình, nhưng đao lại đã chém ra, đây chính là tâm sao? Không, như sư phụ dạy kiếm cho nó Miyabe Ryokura từng nói, muốn chiến thắng đối phương, chỉ có cách sử dụng đường kiếm chém ra trước cả khi mình muốn chém, đây là chiêu thức còn nhanh hơn cả tâm nữa.

An Long Nhi vốn muốn khuyên mọi người ngừng chiến, nhưng nó lại bị cuốn vào vòng chiến, không thể dừng lại, Hotta Masamoto cũng không thể dừng lại, không ai dám dừng, không ai biết đối thủ liệu có giết chết mình khi mình dừng lại hay không, nếu muốn sống sót, cả hai chỉ có cách không ngừng chiến đấu, cho tới khi một người ngã xuống.

Lệ nóng tuôn trào nơi khóe mắt An Long Nhi, nhưng nó vẫn phải mở mắt trừng trừng, không thể để nước mắt làm mờ tầm nhìn, nó gào lên hỏi như xé họng: “Chúng ta chiến đấu vì cái gì vậy? Tại sao chúng ta phải giết chết đối phương chứ?”

Nét mặt Hotta Masamoto cũng đau đớn và bất lực như thế, thằng bé đỏ bừng mặt, nhưng thanh kiếm vẫn không hề giảm tốc độ, nó gầm lên: “Tất cả đều là số mệnh, chúng ta không thể tránh né, đây là cuộc chiến đã được định sẵn! Hãy giác ngộ như một người đàn ông đi!”

Bên kia Đặng Nghiêu không hề nương tay tấn công An Thanh Nguyên, ý hiểu rất rõ mình đang làm gì, ý càng vui thích hơn khi thấy Trương Bồi Nguyên bày ra Minh Ngục kết giới để ý có thể phóng tay làm những gì mình muốn. Đây là một không gian không ai nhìn thấy được, nơi này không có luật pháp, không có đạo đức, chỉ có bản năng và tâm niệm của con người mà thôi.

An Thanh Nguyên thấy Đặng Nghiêu và An Long Nhi cùng lúc xuất hiện, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Anh ta không ngờ Đặng Nghiêu có thể thoát khỏi đày giếng nhanh như vậy, chỉ riêng Trương Bồi Nguyên đã khiến mình rơi vào khốn cảnh, giờ lại thêm Đặng Nghiêu, cuộc chiến ắt còn thêm khó khăn; nhưng Đặng Nghiêu có thể xuất hiện tại đây, chứng tỏ Jack và Lục Kiều Kiều có khả năng đã thoát hiểm, dù sao đi nữa, nghĩ đến việc Lục Kiều Kiều vẫn sống sót, trong lòng anh ta cũng thấy an ủi phần nào; ngoài ra, anh ta đến phủ Thiên Sư chính là để tìm An Long Nhi, gặp được An Long Nhi, tức là rất có khả năng sẽ tìm thấy Trảm long quyết, trước khi nhìn thấy Trảm long quyết, An Long Nhi chính là một đối tượng cực kỳ quan trọng để lợi dụng.

Anh ta đã bị Trương Bồi Nguyên đánh trúng nhiều lần, nguyên khí tiêu hao nghiêm trọng, khắp mình mẩy đầy thương tích, chỉ có thể miễn cưỡng giữ kiếm lên chống đỡ lại Đặng Nghiêu, cho dù Hotta Masayoshi chi viện, song bất kể anh ta nhảy tránh thế nào cũng vẫn bị Đặng Nghiêu chặn đánh.

An Thanh Nguyên vừa đánh vừa lui, thở hồng hộc nói với Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, người chớ đi vào ma đạo, giờ quay đầu vẫn còn kịp đấy... Ta xưa nay đối đãi với người không bạc, trở lại có thể giúp người...”

Đặng Nghiêu né kiếm, phóng tới bên cạnh An Thanh Nguyên đánh một chưởng vào dưới mạng sườn anh ta. An Thanh Nguyên đã lỡ xuất kiếm, thu tay không kịp, đành vận chân khí tiếp chiêu, thân thể anh ta và bàn tay Đặng Nghiêu chạm nhau làm tóe ra một quãng sáng vàng. Đặng Nghiêu đánh trúng một chưởng, không hề thu tay lại, mà còn vận công đẩy vào vị trí vừa đánh trúng lúc nãy thêm một chưởng nữa, An Thanh Nguyên lập tức lảo nhào ra ngoài. Trong trận chiến ở trình độ cao thế này, Hotta Masayoshi căn bản không có cách nào chi viện cho An Thanh Nguyên, mà Đặng Nghiêu cũng hoàn toàn không hề quan tâm đến sự tồn tại của ông ta, cơ hồ không muốn lãng phí thời gian giao thủ với Hotta Masayoshi vậy.

Đặng Nghiêu lướt người đuổi theo An Thanh Nguyên như hình với bóng, chưởng thế mang theo sấm sét mãnh liệt từ trên cao giáng xuống, ý quát lên với An Thanh Nguyên: “Ta sớm đã biết ngươi là tên ngụy quân tử, trước mặt một đảng sau lưng một nẻo, người không chết, vợ con ta sẽ phải chết, An đại nhân, đầu óc người tinh minh như vậy, người nghĩ ta có buông tha cho người không?” Dứt lời, tiếng sấm liền vang lên ngay trên đỉnh đầu An Thanh Nguyên, từ hai lòng bàn tay Đặng Nghiêu phóng ra năm tia chớp bắn vào thân thể An Thanh Nguyên và bốn hướng mà anh ta có thể nhảy tránh.

An Thanh Nguyên lảo nhào người nhôm dậy dưới đất, miệng đáp lời: “Tiêu Kiếm, đúng là ta đã nhìn lầm ngươi, ra sức cho triều đình mấy chục năm cũng không hề thấy ngươi bộc lộ công phu thật sự, giờ không ngờ ngươi lại dùng thứ công phu này để giết hại đồng liêu!” Anh ta nhanh chóng xoay kiếm hộ thân, hoa kiếm sáng bạc như tuyết phủ chụp lên khắp người, sấm sét giáng vào đóa hoa kiếm, toàn thân An Thanh Nguyên chấn động, phun ra một búng máu tươi, rồi lại văng xa hơn nữa.

Đặng Nghiêu thấy An Thanh Nguyên chỉ còn thoi thóp, bèn chập hai tay lại, từ trước ngực nâng lên một quãng sáng đỏ, đoạn nói với An Thanh Nguyên: “Lôi pháp của Thần Tiêu phái chỉ để tạo phúc cho thiên hạ, bọn quan tham hủ bại các ngươi đương nhiên không có cơ hội trông thấy, có điều, người đã khen ngợi như vậy, hôm nay ta sẽ cho người mở mang hiểu biết một phen!” Nói xong, ý gầm lên một tiếng, vung khối lôi hỏa to như cái đầu đánh về phía An Thanh Nguyên với tốc độ cực nhanh.

Lúc này, nhờ thanh bảo đao Vô Minh sắc bén trên tay, An Long Nhi đã chém gãy kiếm của Hotta Masamoto. Vừa ép lùi được đối phương, liền trông thấy Đặng Nghiêu toan hạ thủ với An Thanh Nguyên, nó lập tức phi

thân lao mạnh vào hai cánh tay họ Đặng, khối lõi hỏa bị cú huých của nó mà đánh trượt, bay vào khoảng không, An Thanh Nguyên vội thừa cơ bật dậy, vung kiếm lao về phía Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu gầm lên: “Long Nhi, cậu điên rồi! Chính hần đã hạ lệnh cho tôi giết cậu đó!”

An Long Nhi nghe thấy câu nói này liền quay ngoắt đầu lại nhìn An Thanh Nguyên, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc và mong mỗi được chứng thực, trường kiếm của An Thanh Nguyên đã đâm tới trước mắt nó, An Thanh Nguyên hét lên: “Long Nhi mau tránh ra, hần gạt cậu đó, hần là phản đảng của triều đình đó!”

Nhưng An Long Nhi lại xòe rộng hai tay bảo vệ trước mặt Đặng Nghiêu: “An đại thúc đừng đánh nữa, Đặng đại ca từng cứu mạng cháu...” Lời còn chưa dứt, kiếm khí đã đâm tới trước ngực nó. Kiếm khí của An Thanh Nguyên tựa như phi đao múa lượn, trong nháy mắt đã vạch trên ngực nó bảy tám vết thương, mặc dù An Long Nhi đã lùi lại giảm bớt lực đạo, An Thanh Nguyên cũng cố gắng thu chiêu, song tấm áo bông của nó vẫn bị cắt thành vô số mảnh vụn. Giữa màn bông vải và máu tung tóe khắp trời, từ trong ngực An Long Nhi rơi ra quyển Trảm long quyết nhuộm đầy máu tươi.

Trảm long quyết vừa lộ ra, An Thanh Nguyên đã trông thấy ngay. Anh ta trải bao vất vả xông vào phủ Thiên Sư chính là để tìm An Long Nhi, tìm An Long Nhi chính là để tìm Trảm long quyết. Nãy giờ, anh ta vẫn không ra tay với An Long Nhi, chỉ vì vẫn chưa thể khẳng định Trảm long quyết có ở trên người thằng bé hay không. Giờ khi Trảm long quyết đột nhiên xuất hiện ra trong tầm mắt, An Thanh Nguyên tức khắc thu kiếm, tăng tốc lao lên, ra tay bắt lấy quyển sách ngay trước mặt An Long Nhi.

Đặng Nghiêu sớm đã không còn ở sau lưng An Long Nhi nữa, khi An Thanh Nguyên xuất kiếm đâm về phía y, y đã lách người vòng ra phía sau họ An; đến lúc An Thanh Nguyên vươn tay bắt được Trảm long quyết, Đặng Nghiêu đã tóm lấy tóc đối phương giật ngược ra đằng sau, mạnh mẽ kéo An Thanh Nguyên ngã ngửa. Không đợi thân thể anh ta chạm đất, Đặng Nghiêu liền vung lõi chưởng lên đánh xuống ngực đối phương.

Một tiếng sấm rền vang, cùng lúc ấy, An Thanh Nguyên vận khí hộ thân, thân thể bị đập xuống nền đất, miệng lại phun ra một búng máu tươi nữa, nhưng anh ta vẫn nắm chặt Trảm long quyết. Trảm long quyết đến tay, kế hoạch của anh ta đã hoàn thành, tất thấy mọi người và mọi sự bên cạnh đều phải buông bỏ, chiến đấu, lợi dụng và lừa gạt đều không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ có lập tức rời khỏi nơi này mới là thành công cuối cùng. Anh ta vung ra một luồng kiếm khí hộ thân, đẩy lùi Đặng Nghiêu, lồm cồm bò dậy giao Trảm long quyết cho An Long Nhi, đồng thời nói với thằng bé: “Long Nhi, mau đón lấy!”

An Long Nhi phát hiện Trảm long quyết trong tay áo rơi ra, lại bị An Thanh Nguyên bắt được thì cả kinh thất sắc, đang định vung đao xông về phía An Thanh Nguyên đoạt sách lại, chợt thấy anh ta vươn tay đưa sách trả mình, hành động này khiến nó mừng ra mặt, không kịp nghĩ ngợi nhiều đã đưa tay nhận lấy.

Đặng Nghiêu thấy vậy cũng vô cùng ngạc nhiên, với hiểu biết của mình về An Thanh Nguyên, y dám chắc bên trong nhất định có điều giả trá, nhưng không sao nghĩ ra nguyên do: tại sao An Thanh Nguyên lại trả Trảm long quyết mà anh ta tốn hết tâm cơ mới có được cho An Long Nhi? Đặng Nghiêu muốn thốt lên: “Long Nhi, cẩn thận trúng kế”, song lại không cách nào cất nổi lời.

Những võ sĩ nhà Hotta mặc dù vẫn đang khổ chiến với Trương Bồi Nguyên, nhưng đều hiểu rất rõ mục đích của cuộc chiến này, quyển sách vừa xuất hiện trên tay An Thanh Nguyên, bọn họ lập tức bỏ rơi Trương Bồi Nguyên, trong chớp mắt, tất cả đều phi thân về phía họ An.

An Thanh Nguyên thấy An Long Nhi vươn tay ra, mắt vẫn nhìn thằng bé, nhưng tay lại vòng ra sau bắn về phía Đặng Nghiêu mấy chục luồng kiếm khí, kiếm khí không còn vẻ suy yếu vô lực như hồi nãy, mà bắn tóe ra, bao trùm và khổng chế mạnh mẽ như thể ngọn lửa bùng lên trước khi phụt tắt.

Tay An Long Nhi đã nắm được quyển sách, nhưng An Thanh Nguyên lại không buông tay, anh ta ép cho Đặng Nghiêu phải cuống cuống phòng thủ, sau đó trường kiếm vọt khỏi tay bay vút đi, vượt qua Niwa Kumo và Miyabe Ryokura, bắn về phía Trương Bồi Nguyên. Trương Bồi Nguyên đang truy kích mấy võ sĩ Nhật Bản, cũng không hiểu nổi An Thanh Nguyên dồn hết sức lực trong lúc suy yếu ra tấn công mình từ xa như vậy là có ý gì, ngón tay phải liền vung lên nhẹ nhàng đánh văng trường kiếm, người nhanh chóng áp sát lại gần An Thanh Nguyên. Tay phải An Thanh Nguyên đã trống không, tay trái vẫn cầm chắc Trảm long quyết, kéo mạnh An Long Nhi về phía mình, đồng thời phun lên không trung một ngụm máu tươi, miệng vừa nhổ máu vừa lẩm nhẩm niệm chú, ngón tay phải nhanh chóng vẽ vào màn sương máu trên đầu mình

một đường xoắn ốc thu nhỏ dần. Vừa trông thấy chiêu này, Đặng Nghiêu và Trương Bồi Nguyên đột nhiên hiểu ra dụng ý của An Thanh Nguyên, anh ta đang sử dụng sát chiêu hộ thân trong Thiên Sư đạo, Hâm hồn huyết chú, chỉ cần máu mình bắn vào người đối thủ, hồn phách của đối phương sẽ bị đánh bật khỏi cơ thể mà biến thành một cái xác sống. Trong điện Phục Ma ở cung Đại Thượng Thanh, lúc bị Đoạt Mệnh Phạn âm khống chế, Lục Kiều Kiều cũng đã sử dụng bùa chú độc địa này.

Trương Bồi Nguyên kêu lớn: “Long Nhi mau tránh ra!” Đặng Nghiêu còn dùng Ngũ hành độn hồn thuật đột nhiên xuất hiện sau lưng An Thanh Nguyên, nhưng màn sương máu của An Thanh Nguyên đã rải khắp người An Long Nhi và Trảm long quyết. Hồn phách của An Long Nhi lập tức rời khỏi cơ thể, một tay cầm sách một tay cầm đao, ngơ ngẩn đứng đờ ra tại chỗ. Khi Đặng Nghiêu toan xuất chiêu tách rời hai người, thì tay trái của An Thanh Nguyên đã cắt Trảm long quyết vào lòng, đoạn biến chiêu móc lấy cổ họng An Long Nhi, tay phải đón lấy thanh đao trên tay thằng bé, xoay ngược đâm vào ngực nó chừng nửa phân, miệng phun máu gào lên: “Dừng tay, thả ta khỏi Ngục giới!” Lời này vừa cất lên, cả đám người ôm đủ thứ tâm tư khác nhau trong Minh Ngục kết giới thấy đều dừng lại.

Hotta Masayoshi, Miyabe Ryokura và Niwa Kumo cũng lại không phải vì bị uy hiếp, mà vì thanh đao trên tay An Thanh Nguyên. Bọn họ đã thu thập thông tin tương đối tỉ mỉ về quân đoàn ninja truy sát mình cũng như thủ lĩnh của nó là Yamashita Hagakure, ba người đều nhận ra đây chính là thanh đao Vô Minh của phái Koga từng nhiều lần uy hiếp tính mạng mình. Vô Minh đao rơi vào tay An Long Nhi, phải chăng đồng nghĩa với việc quân đoàn ninja bị tiêu diệt?

Đặng Nghiêu cũng lại vì sự chuyển dời của Trảm long quyết, cũng như an nguy của An Long Nhi; chỉ có Trương Bồi Nguyên là hiểu rõ nhất, cuốn sách chỉ là một bộ phận của Trảm long quyết, không có hai khí âm dương, chú ngữ và Lô thích phối hợp, cuốn sách tuyệt đối không dễ dàng phát huy được tác dụng. Sau khi cân nhắc, ông ta quyết định việc đảm bảo an nguy cho An Long Nhi, người có thể một mình tu luyện âm dương nhị khí để khu động Trảm long quyết quan trọng hơn tất cả.

Hai tay Trương Bồi Nguyên vung lên, cũng quát lớn: “Dừng loạn động, tất cả không ai được cử động! Người muốn làm gì?”

“Thả ta ra... thả ta ra...” An Thanh Nguyên giận dữ gào lên, thanh Vô Minh đao trên tay lại đâm vào người An Long Nhi thêm nửa phân nữa.

“Được! Dừng làm bừa! Để An Long Nhi lại đây, người đi đi...”

Trong đầu An Thanh Nguyên thoáng lóe lên một tia nghi vấn: An Long Nhi là người thế nào? Thằng nhãi tóc vàng này rất quan trọng hay sao? Mạng của nó có thể đổi lấy Trảm long quyết? Nhưng anh ta giờ đây đã trúng cả nội thương lẫn ngoại thương, nếu còn không rời khỏi phủ Thiên Sư, sợ rằng dẫu có được Trảm long quyết cũng không còn mạng mà thực hiện đại kế.

Anh ta đáp một tiếng “được”, Trương Bồi Nguyên liền tức khắc vung tay giải trừ kết giới, mọi người liền rời trở lại mặt đất, quay về điện Ngọc Hoàng không hề suy suyển tơ hào. Trong điện đã vây đầy các đạo sĩ chạy tới trợ chiến, Lục Kiều Kiều và Tôn Tôn Chân đã được băng bó xong xuôi đứng dựa vào tường, Jack cầm trường kiếm bảo vệ trước mặt hai người, ba người trông thấy An Thanh Nguyên đang uy hiếp An Long Nhi xuất hiện đều cả kinh, nhưng Trương Bồi Nguyên lại dùng thân phận Thiên Sư khống chế toàn bộ cục diện, không để mọi người xuất thủ giành An Long Nhi về. Trong mắt ông ta, mạng sống của An Long Nhi còn quan trọng hơn một quyển Trảm long quyết nhiều.

Dưới sự sắp xếp của Trương Bồi Nguyên, An Thanh Nguyên giữ An Long Nhi làm con tin thuận lợi ra khỏi cổng lớn phủ Thiên Sư, anh ta đưa mắt nhìn bốn người nhà Hotta, bọn Hotta Masayoshi chỉ giương đao tạo thành trận thế phòng vệ đi theo, nhưng chừng như không hề có ý định đi cùng anh ta. Anh ta lại quay sang phía cột buồm ngựa bên ngoài cổng lớn, Kim Lập Đức đang kinh ngạc tập tễnh chạy tới ra vẻ quan tâm, An Thanh Nguyên nói với Kim Lập Đức: “Để lại hai con ngựa, còn đầu giết hết cho ta, nhanh lên!”

Kim Lập Đức không biết xảy ra chuyện gì, đành y theo lệnh của An Thanh Nguyên. Sau đó, An Thanh Nguyên ném lại An Long Nhi giờ chỉ còn cái xác vô hồn và thanh Vô Minh đao, rồi cùng Kim Lập Đức tung mình nhảy lên ngựa phóng vút đi.

Mọi người đợi An Thanh Nguyên rời đi, đều chạy đến vây quanh An Long Nhi đang hôn mê trước cổng lớn

của phủ Thiên Sư, các võ sĩ nhà Hotta đều thu kiếm về vỏ, Miyabe Ryokura là người đầu tiên chạy tới bên cạnh An Long Nhi, ngồi xuống đỡ nó dậy. Niwa Kumo cũng lập tức tới cạnh An Long Nhi bắt mạch chẩn trị.

Sau khi trao đổi với Trương Bồi Nguyên và Lục Kiều Kiều, Hotta Masayoshi biết rằng trực giác của ông ta là chính xác, lựa chọn không đi theo An Thanh Nguyên rời khỏi đây cũng là hợp lý nhất, vì Yamashita Hagakure quả nhiên đã biến mất trong sấm sét của Đặng Nghiêu, binh đoàn ninja dưới trướng hắn cũng bị tiêu diệt toàn bộ dưới mê cung, việc bọn họ cần nhờ An Thanh Nguyên đã hoàn toàn được giải quyết; còn Long Quyết vốn cũng không phải dự định ban đầu của họ khi tới Trung Quốc, cả bốn người đều thành khẩn xin lỗi vì đã mang đến phiền phức cho phủ Thiên Sư.

Đặng Nghiêu cũng kể cho Lục Kiều Kiều những chuyện xảy ra trong Minh Ngục kết giới, thuật lại rành rọt một lượt toàn bộ quá trình Trảm long quyết rơi vào tay An Thanh Nguyên. Đồng thời, Trương Bồi Nguyên cũng giải thích với Lục Kiều Kiều cách sử dụng và thành phần của Trảm long quyết, để cô biết dù An Thanh Nguyên có được Trảm long quyết cũng không thể lập tức đem ra sử dụng trảm sát long mạch, trong lòng cũng nhẹ nhõm đôi phần.

Lúc này, Lục Kiều Kiều đang ở trên lưng Jack, ngồi cao nhất, nhìn cũng xa nhất, trông thấy có ba thớt ngựa đen đang theo dòng Lô Khê từ đằng xa chạy tới dưới ánh chiều tà. Ngựa chạy tới trước mặt họ, thì ra là nhị ca An Thanh Viễn của Lục Kiều Kiều, dẫn theo hai bảo tiêu Tần Đại Hải và Lữ Thuận. An Thanh Viễn vừa tới phủ Thiên Sư, từ đằng xa đã nhận ra Lục Kiều Kiều ngồi trên cao, anh ta tung mình xuống ngựa chạy tới trước mặt cô, kéo tay thân thiết hỏi: “Tiểu Như! Làm ta lo chết đi được, ta cầu xin Vô Vị đại sư ba ngày ba đêm, lại còn quyên hai trăm lượng bạc tiền dầu đèn, ông ấy mới chịu nói muội đã đến phủ Thiên Sư đây, bọn ta liền chạy một mạch tới đây luôn. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao muội bị thương ra nông nổi này? Muội búi tóc lên như thế, có phải đã lấy chồng rồi không?”

Lục Kiều Kiều vừa trông thấy An Thanh Viễn liền khóc rống lên, thương tâm khôn tả, cô ôm cổ An Thanh Viễn vừa ra sức lắc vừa nói: “Nhị ca, huynh lại đến trễ rồi...”

Được Niwa Kumo cứu chữa, An Long Nhi nhanh chóng tỉnh lại, nó vừa tỉnh táo liền hoang mang sờ sờ chỗ áo bị rách trước ngực, rồi thình lình đứng phắt dậy nói với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, sách bị cướp mất rồi, cháu đuổi theo lấy lại!” Dứt lời, nó liền rảo chân chạy ra khỏi trấn Thượng Thanh.

Miyabe Ryokura vội vàng đuổi theo ôm nó lại, Jack cõng Lục Kiều Kiều nói: “Long Nhi, mày đã làm tốt lắm rồi, những chuyện khác thông thả bàn bạc sau, giờ cứ ở đây nghỉ ngơi dưỡng thương trước đã...”

An Long Nhi hết sức áy náy, cúi gầm mặt nói với Lục Kiều Kiều: “Xin lỗi cô, tại cháu ngu ngốc quá.”

Lục Kiều Kiều dịu dàng vuốt tóc nó nói: “Long Nhi, mày không ngốc, mày là người dũng cảm nhất mà cô Kiều từng gặp... tin lời cô Kiều đi, người thiện người khinh trời không khinh, người ác người sợ trời không sợ.”

Jack cũng mỉm cười nói với An Long Nhi: “Trương Thiên Sư cho bọn anh biết rồi, em mới là người có năng lực sử dụng Trảm long quyết nhất, kể cả bọn người xấu lấy được quyển sách ấy, chúng cũng không biết dùng đâu. Em hãy dưỡng thương cho khỏe hẳn, rồi chúng ta sẽ cùng cố gắng đoạt lại nó.”

An Long Nhi cũng cười cười, không lộ vẻ gì ra mặt nữa.

Hotta Masayoshi cầm thanh Vô Minh đao đi tới bên cạnh An Long Nhi, bảo nó: “Long Nhi, thanh đao này là một trong ba thanh bảo đao của phái ninja Koga, tên gọi Vô Minh, ở Nhật Bản, nó là bảo vật trong truyền thuyết đây. Cậu và nhiều người bạn Trung Quốc đã tiêu diệt quân đoàn ninja truy sát chúng tôi, giải quyết mối nguy đe dọa tính mạng vẫn bủa vây chúng tôi ở khắp mọi nơi, thanh đao này thuộc về vinh quang của cậu...”

An Long Nhi định thoái thác, song Hotta Masamoto cũng lên tiếng: “Cậu đã học được kiếm pháp mạnh nhất của Miyabe tiên sinh, không có một thanh đao tốt thì không thể phát huy được kiếm thuật của cậu, Long Nhi, xin đừng từ chối nữa.”

An Long Nhi liền đón lấy thanh đao, nở nụ cười vui vẻ chất phác, sau khi nó khom người cảm tạ mấy võ sĩ Nhật Bản, Trương Bồi Nguyên gọi tất cả vào trong phủ.

Lúc mọi người trở lại điện Ngọc Hoàng tìm Tôn Tồn Chân, y đã đi đâu không rõ.

Trải qua một khoảng thời gian ổn định và trị liệu, mọi người bắt đầu sắp xếp bước đường tiếp theo của mình.

Sau khi nghiên cứu, mọi người đều cho rằng sau khi lấy được Trảm long quyết, An Thanh Nguyên ắt hẳn sẽ lập tức dùng thử, cũng ắt hẳn sẽ không có hiệu quả, vậy thì khả năng anh ta quay lại tìm Lục Kiều Kiều hoặc An Long Nhi là rất lớn. Bởi thế, muốn đoạt lại Trảm long quyết, trước mắt động không bằng tĩnh, từ ngoài sáng chuyển vào trong tối, tiến hành phản kích An Thanh Nguyên mới là cách làm sáng suốt nhất.

Muốn chuyển vào trong tối, cách tốt nhất không gì ngoài đi xa một thời gian, vì vậy An Thanh Viễn đề nghị vợ chồng Lục Kiều Kiều cùng anh ta đến Đằng Xung, Vân Nam chơi một phen, đằng nào thì Lục Kiều Kiều cũng rất thích trang sức bằng ngọc thạch, cô có thể học cách đánh cược đá ngọc, không khéo còn phát tài to. Lục Kiều Kiều nghe vậy thì mừng rỡ ra mặt, ngày ngày nhảy chân sáo đòi đi Vân Nam.

Mấy người Nhật Bản không những vô cùng cảm kích bọn Lục Kiều Kiều, mà còn kết thành bạn tốt với Trương Thiên Sư. Bọn họ ở lại phủ Thiên Sư mười mấy ngày, sau khi tham gia giúp đỡ trị liệu cho các đạo sĩ bị thương và sửa sang lại phủ Thiên Sư, liền thu dọn hành trang từ biệt mọi người, bốn người lại tiếp tục lên đường tìm kiếm pho sách về đạo cường quốc, Hải quốc đồ chí.

Một tháng sau, vết thương ở chân Lục Kiều Kiều đã gần khỏi hẳn, khoảng thời gian này cô và An Long Nhi chính thức nhận sắc phong đạo sĩ của Thiên Sư đạo, được Trương Bồi Nguyên đích thân truyền thụ mật pháp Thiên Sư đạo, công lực và thuật sử dụng phù chú đều tiến bộ thêm một bậc.

Một hôm, Lục Kiều Kiều và mọi người bàn bạc, cũng đã đến lúc phải lên đường đi Vân Nam. Jack đương nhiên đồng ý cả hai tay, Đặng Nghiêu cũng sẵn lòng đi Vân Nam cùng họ để tránh sự truy bắt của quan phủ một thời gian, chỉ có An Long Nhi là gác tay lên Đại Hoa Bối ngồi bên cạnh lặng lẽ không nói gì. Lục Kiều Kiều sớm đã phát hiện, từ sau trận chiến ở phủ Thiên Sư, An Long Nhi vẫn luôn trầm mặt ít nói một cách bất thường.

Lục Kiều Kiều thử hỏi dò: “Long Nhi, có muốn đi Vân Nam chơi không?”

Những ngày này, An Long Nhi vẫn luôn trăn trở với những lời An Thanh Nguyên nói với nó. An Thanh Nguyên từng hỏi nó, có bao giờ nghĩ đến tương lai của mình hay chưa, có thể cả đời đi theo Lục Kiều Kiều hay không, một nam tử hán thì nên sống thế nào cho phải?

Trước khi Lục Kiều Kiều thành hôn với Jack, An Long Nhi rất thích đi theo cô, nó sẵn lòng vì cô làm bất cứ chuyện gì, nhưng giờ đây, nó chỉ thấy đau khổ; kể cả Lục Kiều Kiều có chấp nhận nó đi theo, bản thân nó cũng không còn là thằng bé An Long Nhi cam tâm làm người ăn kẻ ở suốt đời như trước đây nữa.

Trong cái đêm cùng An Thanh Nguyên, Hotta Masayoshi uống rượu ngắm trăng, xem phong thủy, bàn về đại thế thiên hạ trên núi Thanh Nguyên ấy, An Long Nhi đã hỏi An Thanh Nguyên, nam tử hán nên thực hiện mục tiêu của đời mình như thế nào, làm sao để kiến công lập nghiệp. An Thanh Nguyên nói với nó, trước tiên phải có một mục tiêu vĩ đại, sau đó phải tìm hiểu con đường dẫn đến mục tiêu ấy, cuối cùng là từng bước từng bước tiến lên.

Đường có thể sai, đi có thể không được nhanh, nhưng chỉ cần không ngừng lại, mục tiêu không thay đổi thì mỗi khi bước một bước cũng là đến gần mục tiêu hơn một bước.

Qua lời của An Thanh Nguyên, An Long Nhi đã học được cách không cam lòng, điều này làm nó không muốn tiếp tục sống theo phương thức cũ nữa. Lục Kiều Kiều rõ ràng chính là mục tiêu của đời nó, nhưng trên thực tế, mục tiêu này không thể đạt tới được, một mục tiêu không thực tế làm sao có thể thông qua nỗ lực mà thực hiện được? Lục Kiều Kiều đã đặt tên mới cho An Long Nhi, cho nó một cuộc sống mới, đồng thời cũng trao cho nó năng lực để sinh tồn, nhưng cứ tiếp tục đi theo Lục Kiều Kiều, nó sẽ lại rơi vào một sự bất biến khác.

Nó hỏi ngược lại Lục Kiều Kiều, vẫn chờ câu trả lời mà mình mong đợi: “Cô Kiều, cô muốn cháu cùng đi Vân Nam không?”

Lục Kiều Kiều nghe ra được ý tứ trong câu hỏi ấy, cô đi tới trước mặt An Long Nhi, mỉm cười đầy ẩn ý: “Đường là do tự mình chọn, con đường ba tháng trước là do Long Nhi chọn, con đường hôm nay cũng vậy...”

Thoạt nghe như thuận theo ý nó, nhưng không hề có nín giữ và yêu cầu, đây không phải là một lời đòi hỏi. An Long Nhi buồn rầu nói: “Trương Thiên Sư nói cháu có thể ở lại phủ Thiên Sư tiếp tục tu luyện.” Nói xong, nó cúi gầm mặt, chăm chăm vuốt đầu Đại Hoa Bối.

Lục Kiều Kiều khẽ đáp: “Vâng được, sau này gặp lại.”

Đêm đầu tiên sau khi Lục Kiều Kiều rời đi là đêm rằm, An Long Nhi dẫn theo Đại Hoa Bối tới bờ sông Lô Khê, nhìn theo con đường bọn Lục Kiều Kiều đi một hồi thật lâu.

Dưới ánh trăng bàng bạc, bên bờ sông đã kết thành một lớp băng mỏng, Đại Hoa Bối cuộn mình liếm lông từng chút một, sau đó liếm sạch bốn chân và móng vuốt, cuối cùng dùng chân rửa sạch mặt, tựa như đang thực hiện một nghi thức tôn giáo thành kính nào đó; chân trước nó chống thân lên cao, hai chân sau dồn sức uốn thẳng thân mình, ngẩng đầu hướng về vầng trăng tròn tru lên như sói...

An Long Nhi phát hiện, trong thân thể con chó lai này, chảy dòng máu sói thuần chủng.

Tôn Tồn Chân không thể chịu đựng thêm được nữa, không từ mà biệt, lặng lẽ rời khỏi phủ Thiên Sư.

Lúc y rời khỏi chùa Tịnh Cư, Vô Vị đại sư từng nói, cảm thấy khổ thì quay lại, sau khi trở về chùa Tịnh Cư, Tôn Tồn Chân vẫn luôn quỳ trước tượng Phật Tổ trong Đại Hùng bảo điện.

Ba ngày sau, thời kinh chiều đã kết thúc, chúng tăng tản đi, trong Đại Hùng bảo điện chỉ còn một mình Tôn Tồn Chân quỳ trước ngọn đèn xanh leo lét, Vô Vị đại sư gầy gò thấp nhỏ cầm theo cây thiền trượng cao hơn ông cả cái đầu, bước đến bên cạnh y lần nữa. Ông đứng một lúc, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Đã hiểu ra chưa?”

Tôn Tồn Chân không trả lời, Vô Vị đại sư thấy tấm vải đen che mặt y khe khẽ run lên, từ trong miệng y buông ra một chữ, “Khổ.”

Vô Vị đại sư thì thầm hỏi: “Khổ gì?”

“Cầu bất đắc... ái biệt ly... oán tắng hội... ngũ uẩn sí liệt... [2]”

[2] Bốn trong tám nỗi khổ theo quan niệm Phật giáo. Lần lượt là khổ vì không được toại nguyện, khổ vì yêu mà phải chia lìa điều mình yêu, khổ vì phải tiếp xúc với những thứ mình ghét, khổ vì sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn.

Vô vị đại sư mỉm cười quay đầu lại nhìn Phật Tổ cao cao phía trên, chậm chậm xoay người, áp tay lên đỉnh đầu Tôn Tồn Chân, rì rầm tụng niệm:

“Hữu tình đến gieo giống, nhân đất quả lại sinh, Vô tình đã không giống, không tính cũng không sinh.”

Sau một hồi trầm mặt, toàn thân Tôn Tồn Chân co giật run rẩy dữ dội, y lặng lẽ khóc than, hai tay che mặt quỳ sụp xuống bồ đoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-long>